

Giới thiệu Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu

Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu là một trong những tựa truyện xuyên không đặc sắc nói về nam chủ: Vị vương gia lãnh ngạo báo đạo nào đó đột nhiên có ý nghĩ, đường vương phi ở bên người pha trò, cuối cùng mới phát hiện rằng một mực nguy trang thành mèo nhỏ thật sự lại chính là lão hổ chính hiệu, gia lật thuyền trong mương* (tức giận)! Nữ chủ: Vị tiểu thư nào đó vì sốt ruột muốn báo thù món nợ bị thái tử từ hôn, liền cùng hoàng thúc âm hiểm hợp tác với nhau, bước trước một bước biến thành hoàng thân của vị hôn phu, sau này lại phát hiện chính mình lên nhầm thuyền gác, hận không thể moi ra hai mắt! *** Gian tình phát sinh vào một đêm trăng mờ người. “Có nghĩ muốn báo thù, hảo hảo tra tấn đôi câu nam nữ kia?” “Muốn!” “Gả cho ta, liền đơn giản như vậy---” “Gi?” “Làm vương phi của ta, cho dù là thái tử tôn quý cũng phải cung kính gọi nàng một tiếng tiểu thẩm thẩm...” *** Truyện luôn mở ra những tình huống gay cấn và đầy thú vị, khiến nhiều bạn đọc hài lòng. Còn cái kết, liệu HE hay SE thì đọc truyện để tìm hiểu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt, Máu Mũi Bay Túr Tung.

Đại Chu Quốc.

Mùa thu săn bắn mỗi năm một lần được diễn ra ở bãi săn mây mù, mây mù dưới chân núi, mấy người nữ tử đối diện với một thiếu nữ kiêu nhỏ mà quyền đảm cước đá.

“Ngọc Phi Yên, bộ dáng ngươi liền xấu như vậy, còn muốn làm tứ hoàng tử phi của Đại Chu Quốc? Thật đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Một người đàn độn như ngươi có chỗ nào xứng đôi với tứ hoàng tử cao quý?”

“Chi Lan tiểu thư cùng tứ hoàng tử mới là trời sinh một đôi!”

“Đúng vậy! Chi Lan tiểu thư, hảo hảo giáo huấn nàng ta đi!”

Nghe xong những lời nịnh bợ này, Chi Lan liền kiêu ngạo giờ roi bạc đang cầm trong tay, nặng nề mà đánh lên người thiếu nữ, “Pằng pằng” rung động.

“Đại tỷ, đừng đánh ta! Đau quá...”

Ngọc Phi Yên ôm thân mình, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn co rút thành một cục.

Không nhìn thiếu nữ đau khổ cầu xin, mắt hạnh Ngọc Chi Lan càng tăng thêm sự hung ác, xuống tay cũng càng thêm ngoan độc.

“Cái người phế vật như ngươi, lại muốn cùng tranh giành vị trí tứ hoàng phi với bốn tiểu thư, ngươi tại sao lại không đi chết đi!”

Âm thanh cầu xin tha thứ của thiếu nữ càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng là hoàn toàn không còn lên tiếng nữa, Ngọc Chi Lan thấy thế mới dừng lại đứng lên, tay chỉ một người hộ vệ.

“Đem nàng ném lên núi đi! Nhớ kỹ, lúc này đây ta muốn nàng ta có đi nhưng không có về!”

“Dạ---”

.....

“Nhị tiểu thư, ngươi làm quỷ cũng đừng tới tìm ta! Đây là do ngươi rất vô dụng mà thôi!”

Ở chỗ sâu trong rừng rậm, thanh y hộ vệ đem thiếu nữ đang hôn mê trong lòng bỏ xuống thâm cỏ, tiếp theo là rút ra chủy thủ, chuẩn bị cắt vào cổ họng yếu ớt của nàng.

Ngay khi thời điểm chủy thủ sắc bén sắp đâm trúng cổ họng của nàng, ánh mắt nàng đột nhiên mở to, thừa dịp hộ vệ quay người một lát, thiếu nữ liền nâng chân hung hăng đá vào cổ tay của tên hộ vệ.

Chủy thủ bay lên, thiếu nữ nhanh nhẹn nhảy ra, bắt lấy chủy thủ, chuẩn xác kiểm chế đúng động mạch chủ sau gáy của tên hộ vệ.

Tất cả quá trình không đến một giây, có thể nói là rất hoàn mỹ!

“Đây là nơi nào?”

Làm thượng tá trẻ tuổi nhất Hoa Hạ quốc, thiên tài y học, lập ba lần hai bậc công, hai lần nhất đẳng công, hơn nữa còn đạt được huân chương Ngọc

La,lại được tổng thống tự mình tiếp kiến, Ngọc Phi Yến nhìn quen các loại trường hợp.

Nhưng tình cảnh trước mắt, khiến nàng không thể không kinh ngạc.

Nơi này không phải là không gian nghiên cứu khoa học của Hoa Hạ quốc, hơn nữa, tay nàng khi nào lại biến nhỏ như vậy?

“Nhị, nhị tiểu thư---” Hộ vệ đã sớm bị dọa mà tiểu trong quần (kinh a)

Nhị tiểu thư ngu ngốc khi nào lại biến thành nhanh nhẹn như vậy? Nếu không phải là do trên cổ hần còn có chủy thủ lạnh lẽo đến thấu xương, hộ vệ thậm chí còn cho rằng chính mình là đang nằm mơ.

Nhị tiểu thư?

Nghe xong lời này, trong đầu Ngọc Phi Yến đột nhiên xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Đại Chu Quốc, dùng võ vi tôn*(lấy võ học làm nhất)...

Ngọc Phi Yến, mười ba tuổi, đích nữ tiểu thư Trung Nghĩa hầu phủ, sinh ra không thể tập võ, là phế vật nổi tiếng khắp cả nước, lúc nhỏ một hồi bệnh nặng khiến chỉ số thông minh của nàng chỉ dừng lại ở năm bảy tuổi.

Nhưng mà, phế vật ngốc tử như vậy lại cùng tứ hoàng tử Hạ Hầu Nam đính hạ hôn ước từ nhỏ, bởi vậy lọt vào rất nhiều ánh mắt ghen ghét của người khác.

Ký ức cuối cùng là tình cảnh hồng y thiếu nữ dùng roi hung hăng quật lên thân thể này, còn có mấy người một bên phát cờ hò reo, vì nàng ta trợ uy...

Nhìn đến linh hồn của mình thành công nhập đến trên người thiếu nữ trùng họ trùng tên này, thì càng chắc chắn hồn mặc*(hồn xuyên) thí nghiệm của Q tiến sĩ đã thành công!

Thấy Ngọc Phi Yến đang lâm vào trầm tư, hung quang trong mắt tên hộ vệ chợt loé, thân thủ nhanh nhẹn đến đoạt chủy thủ trong tay nàng.

A----

Thật sự là không biết tự lượng sức!

Phượng mâu mỹ lệ của Ngọc Phi Yến héch lên, chủy thủ trong tay nhỏ của nàng linh hoạt xoay quanh, cuối cùng hung hăng đâm vào trái tim của tên hộ vệ.

“Thật có lỗi! Định nhân của ta trên thế giới này đều phải đi gặp Thượng Đế!”

Ngọc Phi Yến cười đến xinh đẹp, lộ ra hàm răng nhỏ trắng muốt.

Thiên chân đơn thuần như vậy, cho dù là ai cũng sẽ không đem thiếu nữ ngoan tuyệt giết người sạch sẽ lưu loát vừa rồi nghĩ cùng một chỗ với Ngọc Phi Yến.

Hoa Hạ quốc một mực muốn hướng ngoài không gian phát triển, làm người mới ưu tú nhất, Ngọc Phi Yến thông qua tầng tầng lớp lớp lựa chọn, mới có thể trở thành vũ khí thí nghiệm đệ nhất.

Nhưng mà sau khi kiểm tra xong toàn thân, Ngọc Phi Yến đều không có tìm được máy truyền tin của Q tiến sĩ.

Chẳng lẽ là bị mất?

Vậy nàng làm thế nào cùng tổng bộ liên lạc, làm thế nào trở về đây?

Thật đúng là phiền toái---

Ngọc Phi Yến bất đắc dĩ nắm lấy mái tóc rời rạc.

Tính! Trời sinh voi sinh cỏ. Vẫn là ở đây phát triển trước, sau đó lại chậm rãi tìm cách trở về thôi!

Lúc này, Ngọc Phi Yến ngồi xếp bằng xuống kiểm tra thân thể của chính mình, kết quả lại khiến nàng hoảng sợ.

Phế vật! Quả thật so với phế vật còn muốn phế vật hơn!

Thân thể này phi thường cực phẩm, toàn thân kinh lạc yếu ớt giống như nhánh cỏ, gầy yếu so với người bình thường còn muốn kém hơn, càng miễn bàn tập võ!

Về phần lúc trước si ngốc, chẳng phải là do sinh bệnh ngoài ý muốn, mà là bị người ta hạ độc tính, hư hao thần kinh não, chỉ số thông minh mới thụt chung lưu lại tại thời kì nhi đồng.

Độc tố này chong chát đến nay, đã đem thân thể này huỷ đến thất thất bát bát, không đến ba tháng, nàng sẽ đi đời nhà ma. Người xuống tay cũng đủ ác độc!

Người yên tâm. . .

Ngọc Phi Yên hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ ngực.

Nếu ta đã tiếp nhận thân thể của người, người nào thiếu nợ người, ta sẽ giúp người nhất nhất đòi lại.

Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu!

Giống như là nghe được nàng hứa hẹn, linh hồn nguyên bản còn lưu trong thân thể rốt cục cũng tiêu tán, Ngọc Phi Yên triệt để dung hợp một chỗ với thân thể này.

Nghe thấy trên người huyết linh khí chuyển động, Ngọc Phi Yên bước nửa bước đầu tiên đến thế giới này.

Không biết đi ở trong rừng này bao lâu, nàng rốt cuộc cũng nghe được một trận tiếng nước chảy. Ngọc Phi Yên vội theo hướng phát ra tiếng nước tìm kiếm, liền phát hiện đây là một ôn tuyền nhỏ.

Tại vì hiện tại là mùa thu, khí hàn se lạnh, ôn tuyền này xuất hiện đối với Ngọc Phi Yên mà nói quả thực chính là loại dự hoặc lớn a.

Nhìn thấy không có người, nàng nhanh chóng cởi quần áo xuống nước.

Hô----

Lúc làn nước ấm áp bao quanh Ngọc Phi Yên, nàng nhện không được liền thở ra một hơi.

Nước suối ôn nhuận vồn quanh thân thể, nháy mắt tiêu bớt một mối của nàng, khiến toàn thân nàng phi thường thoải mái.

Ôn tuyền này, giống như là thuốc hay giúp khôi phục tinh lực. Chỉ một lát, Ngọc Phi Yên liền cảm thấy tinh khí thập phần, cả người thoải mái. Ngay cả vết thương trên người nàng trước kia cũng không còn cảm giác đau.

Hào an nhân---

Ngay tại khi Ngọc Phi Yên hưởng thụ sự tốt đẹp của ôn tuyền, một loạt tiếng bước chân liền truyền đến.

Ài?

Ngọc Phi Yên cảnh giác giấu mình vào trong nước, chỉ để lộ ra ánh mắt cơ trí giống như thú nhỏ.

Trong đám sương, một bóng dáng cao gầy từ xa dần xuất hiện.

Nam nhân?

Nhìn thấy dáng người mỏng lung kia, Ngọc Phi Yên cả kinh.

Nam nhân kia tựa hồ cũng không biết trong ôn tuyền có người, hần trực tiếp cởi quần áo trên người, từng bước một đi vào trong suối nước nóng.

Tuy rằng trên ôn tuyền tràn ngập một tầng sương trắng, nhưng Ngọc Phi Yên vẫn thấy được hình dáng của đối phương.

Đây là nam nhân gầy gò nhưng rất rắn chắc, bên ngoài toả ra mùi vị vương giả, toàn thân đều tản ra khí thế bá vương.

Hắn thật trẻ tuổi, chừng hai mươi, cao một mét chín*(ơ hơ, thánh a), vai rộng, eo nhỏ, mỏng hẹp, cánh tay thon dài, xương quai xanh tinh xảo, dáng người tỉ lệ hoàn mỹ, so với người mẫu còn muốn tiêu chuẩn hơn.

Đây là đại chân dài trong truyền thuyết sao?

Ngọc Phi Yên phi thường hi vọng bản thân có thể biến thành không khí, như vậy mới có thể xem nhẹ xuân sắc dạt dào trước mắt, nhưng mà giả thuyết không thành lập, nàng thậm chí có thể cách một tầng sương mù nhìn thấy được lồng ngực bạch ngọc của nam tử. . .

Một cổ máu nóng, lập tức vọt tới trong đầu Ngọc Phi Yên.

Hình ảnh mỹ diệu như thế bây giờ nàng tiêu thụ không nổi.

Hiện tại, Ngọc Phi Yên muốn tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Chẳng lẽ bây giờ đứng lên, hào phóng cùng đối phương chào hỏi, sau đó nói :?Ngượng ngùng, ta tắm xong rồi, người từ từ dùng?

Ngay khi nội tâm Ngọc Phi Yến vô cùng rối rắm, nam tử liền đi vào trong nước nóng, bôi tới một bên, cuối cùng chui ra mặt nước, đem gáy đều nhập vào trong nước nóng.

Vừa vặn, chỗ hấn cách rất gần vị trí của Ngọc Phi Yến, khiến nàng tình tường thấy rõ ngũ quan của hấn.

Cặp eo ướt đến mềm mại kề sát bên người hấn.

Lông mi hấn rất dài, mày mắt như chim ưng, trên mi còn đọng lại một ít bọt nước, từng giọt từng giọt trên mi hạ xuống.

Lông mi hấn rất rậm, giống như hai phiến quạt, giờ phút này đang buông xuống, ngăn trở đáy mắt phong hoa của hấn, che lại nét hi nộ ái ố của hấn.

Mũi hấn, kiêu ngạo thẳng tắp, chóp mũi càng giống hàng mỹ nghệ tinh xảo.

Môi hấn, khê nhếch, phiến môi không dày không mỏng, hồng đào ôn nhuận, khoe môi giờ lên, giống như tùy thời tùy khắc đều đang cười.

Mà tất cả điều này đều không quan trọng, kinh điểm nhất là ở giữa mi tâm của hấn có một viên chu sa đỏ rực như lửa.

Giống như tự tay Phật Tổ dùng bút điểm xuống, đỏ sẫm như máu.

Ánh mắt của hấn, hoà cùng ngũ quan của hấn lại tăng thêm khí thế bá đạo cùng kiêu ngạo, khiến hấn nhiều thêm một tia tiên khí, ánh mắt càng tinh thuần không nhiễm bụi trần.

Đây là, nam tử thật đẹp! Ngọc Phi Yến ở trong lòng thầm xác định.

Khi hấn nhắm hai mắt đều ngàn vạn phong hoa như vậy, nếu khi hấn mở mắt ra, lại là thế nào tuyệt đại vô song?

Trong đầu Ngọc Phi Yến bắt đầu ảo tưởng, nam nhân kia lại thành linh bất ngờ mở mắt.

Đó là một đôi mắt tràn ngập huyết tinh cùng sát khí.

Ánh mắt như bảo đao, tùy ý phô trương lại bộc lộ tài năng, mặc dù chu sa giữa mi tâm làm nhạt lệ khí ngũ quan của hấn, nhưng vẫn không ngăn được cặp mắt khiếp người kia.

Đây là một nam nhân từng trải qua chiến trường cùng lễ máu tươi rửa tội!

Cũng là quân nhân, tuy rằng Ngọc Phi Yến chuyên cống hiến cho nghiên cứu y học, địa điểm công tác chính là phòng thí nghiệm cùng phòng giải phẫu, không phải chiến trường, nhưng nàng có thể phi thường lý giải được ánh mắt sát khí này.

Máu quanh thân nàng, lúc này liền bắt đầu sôi trào hùng hực, đây là một loại cảm giác tinh thần cộng minh cùng tán thưởng.

Bất quá, Ngọc Phi Yến không có thời gian đi thưởng thức nam nhân ở trước mặt. Bởi vì hấn đang nhìn nàng không chớp mắt. Cặp đồng tử kiêu ngạo kia, tàn mát ra từng trận hàn ý.

Hiển nhiên, đối phương đã phát hiện nàng.

“Ngươi là ai?”

Hạ Hạo Kinh Thiên đứng lên, giọng nói từ tính mê người, ngữ điệu lại khiến người lạnh lẽo. Dòng nước cao vừa lúc che ở chỗ bụng hấn, lộ ra cơ bụng rắn chắc màu chocolate mê người.

Ca, ngài có thể mặc xong quần áo xong rồi nói chuyện sao được không? Có thể đừng cuồng dã như vậy hay không, có thể lo lắng cảm thụ của ta một chút hay không...

Ngọc Phi Yến cảm giác được mũi một trận ngứa ngáy, một cổ ẩm áp liền truyền đến.

Không tốt!

Máu mũi chảy!

Ngọc Phi Yến vội vàng chặn mũi.

Đọa người! Nhìn nữ nam cư nhiên lại chảy máu mũi, thật sự là rất tệ a

Chương 2: Tiểu Dã Miêu*(Mèo Hoang) Nhấn Tâm.

“Trả lời ta, nguoi... Là ai? Vì sao ở trong này!”

Hạ Hầu Kinh Thiên tiến lên một bước, cả người hấn tăn mát ra khí tức cường đại, trực tiếp hướng thân mình nhỏ gầy của Ngọc Phi Yên đi đến.

Đối phương muốn chất vát chính mình, Ngọc Phi Yên làm sao có thể ngoan ngoãn thúc thủ chịu trời chứ!

“Buồn cười! Ôn huyệt này cũng không phải là nhà nguoi mở, lại không viết tên nguoi, vì sao nguoi có thể tới đây, mà ta lại không thể?”

Trong cánh mũi, Ngọc Phi Yên tùy ý để máu tiếp tục chảy, roi nhanh hoà tan trong nước, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, hướng bên bờ đi tới.

Nàng mau, hấn còn muốn nhanh hơn.

Nàng là tiểu cá chép, hấn lại là cá mập trắng.

Ngọc Phi Yên còn chưa thấy được bên bờ, nam tử giống như đoán được nàng muốn đi đến nơi nào, trước một bước lướt qua, đem quần áo của nàng cầm lên.

“Tiểu hài tử?” Quần áo nhỏ nhỏ, cộng thêm tiếng nói Ngọc Phi Yên độc đáo mềm mại, cái đầu cũng không lớn, khiến Hạ Hầu Kinh Thiên hơi sững sờ.

Một cái bình bình thường thường tiểu hài tử như vậy có thể dễ dàng tiến vào nơi này? Mì mục hấn trầm xuống.

“Này! Lưu manh, buông quần áo ta ra!” Thấy đối phương đang cầm quần áo của mình, từng tầng từng tầng mở ra, Ngọc Phi Yên thiếu chút nữa tức muốn học máu.

Gia hoả này là cố ý sao?

Tuy rằng thân thể nàng vẫn còn là tiểu nữ sinh, nhưng linh hồn đã là người lớn! Huống hồ trong đám quần áo kia còn cất giấu cái yếm của nàng, hiện tại đang bị mỹ nam cầm trong tay, tình cảnh này thực khiến người muốn phát điên mà.

“Tiểu nha đầu!”

Môi Hạ Hầu Kinh Thiên gọi lên như hai phiến hoa hồng màu hồng nhạt, từ trên nhìn xuống Ngọc Phi Yên đang trốn trong nước.

“Trả đồ cho ta!”

Thấy thân mình bị người nào đó soi mói, Ngọc Phi Yên nhịn không được nhiều như vậy, cắn răng một cái, trực tiếp đánh về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Tiểu Dã miêu---”

Nhìn bộ dạng đối phương nhe nanh múa vuốt, liền khiến hứng thú của Hạ Hầu Kinh Thiên. (theo ta nghĩ thì là nổi lên thú tính thì đúng hơn a)

Nhưng hấn vạn lần cũng không ngờ chỉ trong chớp mắt như vậy, thân thể tiểu nữ hài đơn bạc gầy yếu, tốc độ cùng lực đánh vào lại mạnh như vậy.

“Đông---”

Hạ Hầu Kinh Thiên bị cú đá bất ngờ nên ngã xuống đất, Ngọc Phi Yên giống như một chú ếch con, nhảy chồng lên người hấn.

“Đau...”

Cái ót Hạ Hầu Kinh Thiên bắt đầu đau đớn, tiếng rên rỉ vừa thoát ra, môi lại chạm vào đôi cánh hoa mềm nhuyễn nhu hoà, mềm mại ngọt ngào giống như mật hoa.

Đây là... Hạ Hầu Kinh Thiên hơi hơi sững sờ, có chút không biết làm sao.

Đối mặt địch nhân, hấn xưa nay luôn tâm ngoan thủ lạt, mặt dù gặp được mỹ nhân kế, khi huy kiếm trăm giai nhân cũng không chút nào dong dài dây dưa, nhưng tình huống trước mắt loại tình huống này vẫn là lần đầu gặp được, đầu óc Hạ Hầu Kinh Thiên trong lúc nhất thời có chút mơ hồ.

Ngọc Phi Yên lúc này cũng mở to hai mắt---

Nàng thể nhưng lại gục đối phương, còn cường hôn hấn!

Lúc này, Ngọc Phi Yên hoàn toàn đã quên chính mình còn đang chảy máu mũi, lực chú ý của nàng toàn bộ đặt ở trên người mỹ nam tử trước mắt.

Môi hắn lạnh lẽo như đá cẩm thạch, cũng giống như con người của hắn, thanh hoa cao quý, không thể với tới. Mà biểu hiện bên ngoài của nam nhân này ngốc trệ khiến hắn thoát nhìn có chút ngốc manh.

Hay đây là mụ hôn đầu của hắn?

Ngọc Phi Yên sùng sốt.

Nhìn vào ôn tuyến trước mặt, nàng có thể thấy ảnh ngược chính mình trong nước.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên dính toàn máu mũi khiến khuôn mặt nàng trở nên lem luốt, hoàn toàn nhìn không ra diện mạo lúc trước, nàng không kịp tẩy rửa, còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo thật của chính mình, thẳng nhai này liền xuất hiện a.

Nhưng mà, có thể cùng tuyệt sắc mỹ nam hôn môi như vậy, có vẻ nàng kiếm nhiều hơi thì phải!

Ngọc Phi Yên nào biết tư thế này lại khiến cảnh đẹp trước ngực nàng lồ lộ ra ngoài, đối phương đã nhìn không sót một điểm trên người nàng.

Đây là, đỉnh nhọn nụ sen mới hé lộ sao? (thú tính aaa)

Còn rất đẹp!

Nguyên bản Hạ Hầu Kinh Thiên đã thanh tỉnh sau khi nhìn đến cảnh xuân sắc trước mắt, ánh mắt lại biến thành mê ly.

Hạ Hầu Kinh Thiên một mực không lấy lại tinh thần, mắt to của Ngọc Phi Yên lại quay tròn chuyển động.

Lúc này không chạy, thì chờ đợi khi nào a!

Nàng cuống quýt ngồi dậy, đem quần áo hung hăng mặc vào.

Nhưng mà, ngay khi thời điểm Ngọc Phi Yên đứng lên muốn chạy, mắt cá chân tinh tế của nàng liền bị Hạ Hầu Kinh Thiên một tay tóm được, nàng cả kinh đặt mông ngồi phịch trên người hắn.

“Tiểu Dã miêu, ăn xong lại muốn chạy?”

Hương thơm lưu di trên môi cũng không khiến Hạ Hầu Kinh Thiên mất đi lý trí, hắn nhìn Ngọc Phi Yên ánh mắt lại trở nên thâm thúy.

Cả người tiên hương sùng đồ* (hương thơm khắp thân), máu me trên mặt lại làm cho người ta sợ hãi, cùng với vết máu loang lổ trên quần áo... Tiểu nha đầu này không lẽ là nô nhi nhà ai trộm chạy đến chứ?

Hạ Hầu Kinh Thiên hít mắt.

Nhưng mà, lá gan nô nhi này cũng không khỏi quá lớn đi! Chẳng những đùa giỡn hắn, nàng còn cường hôn hắn, thật sự là to gan lớn mật mà---

Tuy rằng cảm giác cái hôn kia không tệ, nhưng chỉ trêu chọc lướt qua như thế đối với một người nam nhân bình thường mà nói tựa hồ có chút không đủ, rất rất không đủ a...

“Buông tay!”

Cánh tay lớn của đối phương giống như gong siêng, đem Ngọc Phi Yên giam cầm lại. Nên nàng đem hết tất cả vốn liếng, nhưng mỗi chiêu thức xuất ra đều bị Hạ Hầu Kinh Thiên dễ dàng hoá giải, đầy đủ thể hiện chênh lệch lực lượng giữa nam và nữ.

“Tiếp tục a---“

Nếu nói Hạ Hầu Kinh Thiên lúc này chính là nghĩ muốn huỷ diệt tiểu Dã miêu này, lúc này lại sinh ra cảm giác hứng thú nồng liệt đối với Ngọc Phi Yên.

Chiêu thức của nàng thật cổ quái, hắn chưa từng thấy qua, lại chiêu chiêu chí mạng...

Nếu lực đạo của tiểu nha đầu này không đủ, đạo hạnh quá thấp kém, lại nói nếu hắn là người bình thường, thì hôm nay người chịu thiệt chính là hắn.

Cũng không biết nàng sư phụ nàng là ai! Sát khí trên người nàng, không phải tiểu nha đầu như nàng có thể có được!

Lúc nàng không chịu thua lại toát lên khí thế cao ngạo cùng quật cường---

Mặt dù ở trong mắt hắn yểu ớt không chịu nổi một kích, nhưng lại rất có thú (ta k hiểu ô)! Khiến người nhìn không được lại muốn ức hiếp, nghiền nát, muốn nhìn nàng vùng vẫy gãy chết, cùng bộ dáng đau khổ cầu xin.

Tiểu Dã miêu này, có ý tứ!

Hắn đã rất lâu không gặp được sủng nhi thú vị như vậy!

Lúc này, Ngọc Phi Yên đã sâu sắc nhận thấy giữa nàng cùng Hạ Hầu Kinh Thiên năng lực có sự chênh lệch rất xa, cũng thật sâu cảm nhận được thân thể của chính mình có bao nhiêu vô dụng.

Nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ đánh cho mẹ hắn đều nhận không ra hắn, chỗ nào lại giống như mèo con bị người đùa giỡn như hiện tại!

Hắn cho rằng nàng là người đàn độn sao? Chỉ cần dùng hai ngón tay, liền hoá giải chiêu thức của nàng, còn hứng trí đảo dạt nhìn nàng. Đây chẳng khác nào là đánh vào mặt nàng chứ!

Bỏ qua đi, nàng làm sao có thể chột vật như vậy!

Thấy mạnh bạo không được, Ngọc Phi Yên liền thay đổi chiêu thức.

Xé, cào, cắn, khóc lóc om sòm, các kiểu kỹ năng, tất cả nàng đều xuất ra.

Dù sao nàng cũng là nữ nhân, không cần thiết làm theo đạo nghĩa giang hồ. Huống chi nàng bây giờ chỉ mới có mười ba tuổi, sợ gì!

Ngay khi Ngọc Phi Yên cắn lên đầu vai Hạ Hầu Kinh Thiên, chợt phát hiện có gì đó khác thường, hình như có cái gì đó kỳ quái đang dán vào đùi nàng (YY *che mặt*).

Trải qua năm tháng, Ngọc Phi Yên dĩ nhiên không phải là tiểu loli đơn thuần.

Nhất thời gò má ửng hồng như hai đoá phù dung, cùng với vành tai đỏ bừng, lại giống như mãnh thú, Ngọc Phi Yên nổi giận chộp lấy một chiếc giày, nện mạnh lên huyện thái dương của Hạ hầu Kinh Thiên.

“Luru mạnh, đáng chết!”

Hạ Hầu Kinh Thiên ăn đau nói tay, Ngọc Phi Yên như con cá nhỏ, nhanh chóng nhảy vọt lên. Theo sau là chiêu “Hoành tảo thiên quân”, tụ tập khí lực toàn thân, một cước nặng nề đá xuống hạ thân mỹ nam.

Đá cho nguoi tuyết từ tuyết tôn luôn!

Mất thấy Ngọc Phi Yên thật sự tức giận, Hạ hầu Kinh Thiên vội vàng che lại bộ vị máu chót, một cước cuối cùng kia hung hăng nện xuống bụng hắn.

Đau qua!

Tiểu Dã miêu thật nhẫn tâm! Hạ Hầu Kinh Thiên nhe răng, thiếu chút nữa hắn liền mất a----

Mặc dù lần này đắc thủ, Ngọc Phi Yên cũng không dám ham chiến.

Trước mắt nàng còn có đối thủ nguy hiểm! Thừa dịp Hạ Hầu Kinh Thiên đang thất thần, Ngọc Phi Yên co cẳng chạy mất, thuận tiện lấy đi quần áo trên bờ của hắn.

Cho nguoi không có quần áo để mặc!

Cho nguoi không có mặt mũi đi ra ngoài!

Cho nguoi không dám đuổi theo ta!

Nhìn bóng dáng kiêu nhỏ kia đang chạy vội rời đi, Hạ Hầu Kinh Thiên chậm rãi ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đây Xem Như... Ngã Vào Trong Lòng Đi?

Lúc này, đầu vai như bạch ngọc của hắn in dấu răng màu đỏ, trên bụng cũng có dấu chân màu phấn hồng, cánh tay cùng trên người còn có vài vết cào đang rướm máu, bộ dáng thật chột vật.

Thật sự là một nô nhi bướng bỉnh lý lợm mà!

Nhưng mà định lực của hần khi nào lại kém như vậy? Cự nhiên bị một tiểu nô nhi dễ dàng khơi mau hứng trí, còn thiếu chút nữa đã...

Vuốt ve huyết thái dương còn ần ần đau xót, hai tròng mắt Hạ Hầu Kinh Thiên kim quang lấp lánh, đã tính mười phần (ta nói mà, thật là thú tính mà), giống như mãnh thú phát hiện con mồi, tràn ngập ý chí muốn tóm lấy con mồi.

Vốn cho là săn bắn mùa thu mỗi năm một lần sẽ không có gì thú vị, nào biết lại xuất hiện một tiểu Dã miêu như thế. Hần nhất định phải đem nàng đào ra, giam cầm bên người, để mỗi ngày giải buồn, cũng coi như pha trò cũng tốt nha!

Cầm cái yếm Ngọc Phi Yên trong tay, Hạ Hầu Kinh Thiên cười rộ lên.

Tiểu Dã miêu thú vị, chúng ta còn gặp lại nha---

Mặc dù nam tử trên người dính đầy bùn, nhìn qua có chút chật vật, nhưng đều không chút nào ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hần, nụ cười rộ lên kia, vẫn làm cho thiên địa thất sắc.

Người nào đó bị Hạ Hầu Kinh Thiên nhớ nhưng, chính là đang ở trong rừng chạy như điên.

Hỗn đản! Khi dễ người!

Ngọc Phi Yên một bên vội vàng chạy, một bên mắng người nào đó mặt người dạ thú (chính xác a).

Lại nghĩ đến từng chiêu của nàng đều bị người kia dùng hai ngón tay dễ dàng phá giải, Ngọc Phi Yên càng hận chính mình lưu lạc đến hoàn cảnh vô dụng như vậy.

Hay người trên thế giới này đều lợi hại như vậy? Ngọc Phi Yên đang suy nghĩ hiện tại mình nên đi đâu cho tốt, bỗng nhiên có một cỗ nguy hiểm từ từ đang tiến đến gần nàng.

“Vèo---

Một mũi tên nhọn nghênh diện hướng về phía nàng mà bắn, Ngọc Phi Yên nghiêng thân mình, nhanh nhẹn quay xoay một vòng về phía khác, mũi tên nhọn kia thẳng tắp bay đến, vừa đúng lúc dừng đúng ngay chỗ nàng vừa đứng.

Ngọc Phi Yên còn chưa rõ đối phương là ai, mũi tên khác lại cắt qua không khí, nguy hiểm lại một lần nữa đột kích.

Không lẽ là nam nhân bị mất nộ hôn đầu kia, nên đối với nàng hạ sát chiêu đi?

Ngọc Phi Yên kinh hãi.

Thiên tính cầu sinh của con người khiến Ngọc Phi Yên không thể không lấy tốc độ nhanh nhất để né mũi tên, theo sau lưng nàng là một lá cờ truy mệnh đang giờ lên.

Lấy dáng người yếu đuối nhỏ nhắn làm ưu thế, Ngọc Phi Yên ở trong rừng linh hoạt né tránh, trong lúc nhất thời lại cùng truy binh phía sau kéo ra khoảng cách. Kết quả như vậy hiển nhiên là đối thủ ngoài dự đoán của nàng, tiếp theo là một tiếng còi thê lương cất lên, vũ tiên* (mũi tên) chỉ chít gào thét trong rừng rậm lao đến.

Đối mặt tình huống ác liệt như vậy, cho dù trong lòng cùng trong lòng Ngọc Phi Yên đều gào thét câu ‘fuck you mother’, nhưng đôi mắt vẫn thông dong bình tĩnh như trước, không hốt hoảng chút nào.

Vũ khí duy nhất trong tay nàng chính là đồng y phục cẩm tú hoa phục của nam nhân kia, nhìn qua thật rắn chắc, chỉ có thể dùng nó để cứu cấp gang hồ!

Lúc này, tất cả mũi tên nhọn đều lấy bóng dáng người nhỏ lẩn quanh trong rừng rậm làm tiêu điểm, số tên bắn ra, cho dù là thần tiên, không chết cũng khó.

Ngay khi một rừng tên bay hướng về phía nàng lao đến, hoa phục màu tím bị Ngọc Phi Yên phát ra, lấy trạng thái người thường khó có thể lý giải, tạo thành một vòng lốc xoáy màu tím, đem trăm mũi tên nhọn cuốn vào trong, đem tất cả nhốt vào vòng lốc xoáy màu tím đó.

Lực đánh cường đại khiến Ngọc Phi Yên ngã trên mặt đất, nhưng nàng lại nhẹ nhàng thờ ra.

Hoàn hảo, tránh thoát một kiếp.

Không đợi Ngọc Phi Yên hít thở lâu, lại một trận vũ tiễn từ trong rừng rậm bắn ra.

Sát, muốn nghỉ cũng không được a!

Ngọc Phi Yên nhanh nhẹn nhảy lên.

“Đường đường là các nhân vật lớn của Đường chủ cư nhiên lại hạ mình xử lý một tiểu Dã miêu, nói ra cũng không sợ người trong gian hồ chê cười a!”

Đúng vào lúc nguy cấp, liền có một giọng nói thanh quý truyền đến, theo sau, là một bóng dáng trắng bóng xuất hiện trước mặt Ngọc Phi Yên.

Ca, ngài có thể mặc quần áo vào trước hay không?

Nhìn thấy người đang đến, Ngọc Phi Yên vội vàng che mũi, phòng ngừa lại chảy máu lần nữa.

“Biểu hiện cũng được! Chưa khiến ta mất mặt!”

Hạ Hầu Kinh Thiên không nhịn không nhịn liếc mắt nhìn mũi của Ngọc Phi Yên, rút mũi tên nhọn bị hoa phục trùm lấy ra, tiếp theo là ôm Ngọc Phi Yên đang chật vật nhảy lên, tay phải không chút để ý phát lên, mũi lên lúc này bị hoa phục của hắn bao lấy ở giữa, nhanh chóng bay vút trở về.

“Bang bang phanh---”

Theo sau thanh âm nặng nề kia, mười hắc y nhân từ trong rừng rậm gặp nguy hiểm, từng mũi tên bay, tốc độ dữ tợn nhanh nhẹn, mũi máu tươi nồng liệt lại tinh thuần trong không khí lan toả.

Cao thủ!

Cực phẩm cao thủ!

Quá lợi hại---

Ngọc Phi Yên mở to hai mắt, tay nhỏ nhắn nắm lấy tay áo của Hạ Hầu Kinh Thiên vì hưng phấn mà run lên.

Cái vung tay phiêu phiêu kia vung lên nhìn như mềm mại vô lực, không nghĩ tới lại lợi hại như vậy, xem ra hắn đối với mình trong ôn tuyền vừa rồi chính là lưu tình a.

Hạ Hầu Kinh Thiên lúc đầu cứ tưởng rằng Ngọc Phi Yên nhìn thấy máu tươi sợ đến mức phát run, nhưng sau khi nhìn vào đôi đồng tử sắc bén giống như tiểu thú hoang dại, mới phát hiện nàng chính là đang kích động.

Tính khí này, hợp khẩu vị của hắn!

Khoé môi Hạ Hầu Kinh Thiên hơi hơi giờ lên, đây biểu hiện tâm tình hắn đang vui vẻ.

“Hừ! Người rớt cuộc cũng chui ra! Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!” Lâm Phong từ chỗ ẩn nấp đứng dậy, sau lưng hắn bảy hắc y nhân khí tức cũng không kém.

Thì ra mục tiêu của những người này chính là hắn, bản thân vô tội lại làm người chịu tội thay!

Ngọc Phi Yên một trận ảo não, sớm biết như thế thì sẽ không lấy đi quần áo của hắn, nhất định là hoa phục màu tím của nam nhân này đã khiến bọn họ cho rằng hai người có quan hệ, hại nàng thiếu chút nữa bỏ mạng oan uổng.

Cảm thấy được Ngọc Phi Yên buồn bực, Hạ Hầu Kinh Thiên ôm cánh tay của nàng thật chặt, ý cười trên khoé miệng càng đậm.

Lúc đầu hắn tính toán đi tìm nàng, không nghĩ tới nàng lại tự chui đầu vào lưới.

Thật đúng là mèo con “Thiện giải nhân ý”* (hiểu rõ ý người)!

“Gia hiện tại tâm tình không tệ, cho nên đại phát từ bi, cho các ngươi chết toàn thân! Các ngươi, cùng lên đi---”

Nhìn tư thế của bảy người trước mặt, Hạ Hầu Kinh Thiên cười hờn nhiên đến không tỳ vết.

Hắn khinh thường ném ra một câu nói, giống như chuyện giết chết những người này là quá đơn giản, càng càng thêm kích thích ý chí chiến đấu của Lâm Phong.

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên muốn ra tay, ngọn lửa nhỏ trong mắt Ngọc Phi Yên bùng lên.

Quan sát cao thủ xuất chiến là cơ hội học tập vô cùng tốt! Huống chi thế giới này cùng nàng hoàn toàn xa lạ, vừa lúc mượn cơ hội này bù lại một chút kiến thức khuyến khích.

Nghĩ vậy, Ngọc Phi Yên ôm chặt cổ Hạ Hầu Kinh Thiên. Nàng cũng không muốn ngay khi hắn giết người lại bị ngã xuống, trở thành mục tiêu công kích của địch nhân.

Thấy Ngọc Phi Yên tự mình dựa sát vào người hắn, khiến Hạ Hầu Kinh Thiên nao nao.

Một cỗ hương thơm ngọt ngào như có như không tinh tế nhu nhượ từ trên gáy Ngọc Phi Yên toả ra.

Không giống như mùi son phấn cùng dầu thơm, đây là một loại hương vị độc đáo của thiếu nữ, thanh thuần ngọt ngào chậm rãi kích thích khứu giác mẫn cảm của nam tử, lay động tâm tư đang ngủ say của hắn.

Đây xem như... Ngã vào trong lòng đi?

Giác ngộ rất cao, không sai!

Tâm tình thoải mái của Hạ Hầu Kinh Thiên khó được kéo dài một hồi, không thêm quan tâm hiểm cảnh của chính mình, cúi lòng nhìn thân thể nhỏ nhắn trong lòng mình: "Thế nào, muốn nhìn gia giết người?"

"Muốn!"

Ngọc Phi Yên sững sốt, thành thật gật đầu, giọng nói mềm mại nhu nhược, khiến người nghe được tinh thần đều sáng khoái.

"Nhìn kỹ!"

Hạ Hầu Kinh Thiên nhảy lên, đón nhận nghênh chiến với hắc y nhân.

Không có phòng thủ, cũng không có bất kỳ chiêu thức đa dạng gì.

Hạ Hầu Kinh Thiên hoàn toàn không nhìn trường đao sắc bén đang đánh xuống đỉnh đầu, chính là lực tiến công thần tốc mạnh mẽ, tay lớn nháy mắt khoá ngay cổ họng đối phương, một chiêu định thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hắc Trời Sinh Là Sát Thần.

"Răng rắc---"

Người kia căn bản không có thời gian đánh trả, liền mềm yếu nằm trên mặt đất.

"Lôi hại!" Ngọc Phi Yên thở dài nói, chỉ thấy người trước mặt nàng lắc lư vài cái, Lâm Phong mới vừa tòi còn kêu gào phải giết hắn bây giờ đã ngã xuống đất không dậy nổi. Về phần những người khác, cũng nhanh chóng nằm ngay đơ.

Quả nhiên, tiến công mới là phòng thủ! Người này tuyệt đối cường hãn vũ lực trước mặt, tất cả những thứ khác đều là mây bay.

Quá trình vừa rồi chính là xử lý sạch sẽ lưu loát, không chút nào dong dài dây dưa, nằm ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn rất rõ ràng. Đó là một quyết định sát phạt quyết đoán, lại là một nam nhân sắc bén lạnh khốc!

"Người nhìn đủ hài lòng chưa?"

Hạ Hầu Kinh Thiên đáp xuống thăm dò, điều hâu trên hoa phục màu tím nở rộ, càng tăng thêm vẻ thanh cao quý phái của hắn.

Điều hâu, đại biểu cho sứ giả luyện ai. Nhưng là ở trước mặt Ngọc Phi Yên, nam tử trước mặt tuấn mỹ giống như vị thần lên từ địa ngục, hoặc là dùng sứ giả địa ngục để hình dung hắn cũng rất đúng.

Làm một người trong ngành y học, Ngọc Phi Yên tinh tường quan sát cổ của những người nằm dưới đất, toàn bộ đều bị gãy đứt xương cổ thứ năm. Đây là vết thương chí mạng lực đạo lớn nhỏ hoàn toàn giống nhau, chính xác đến không có một khuyết điểm nhỏ, giống như từ công xưởng sản sinh theo dây chuyền toàn bộ đều giống nhau.

Nàng không nghĩ tới có người có thể đem cái chết chính xác đến cảnh giới như thế, tay hắn được cấu tạo từ máy tính hay sao?

Hơn nữa hắn giết người không hao phí một tí sức lực nào, dễ dàng liền xử lý xong một đám người, cái người này rốt cuộc cường hãn đến mức nào?

"Sợ?"

Thấy Ngọc Phi Yên không nói chuyện, Hạ Hầu Kinh Thiên bỗng nhiên có loại cảm giác phiền chán khó hiểu.

Sợ?

Ngọc Phi Yên không phải thiện nam tính nữ gì, nên không có ý nghĩ như vậy. Hai tay nàng cầm dao giải phẫu cứu mạng người cũng từng thu qua không ít tánh mạng kẻ thù, cho nên trên đại đạo mới có danh xưng “Ngọc La Sát”. Đối phương khí thế rào rạt tới giết chính mình, chẳng lẽ còn muốn ngồi chờ chết?

“Nói chuyện!”

Hai tay Hạ Hầu Kinh Thiên đặt bên eo nhỏ của nàng. Eo nhỏ yếu đuối vô lực, hai tay hắn vừa lúc tạo thành một vòng, chỉ cần hấn nguyên ý, thoáng dùng sức liền có thể dễ dàng đem nàng bẻ gãy.

“Ngươi rất tuyệt!”

Ngay khi Hạ Hầu Kinh Thiên sảo trở nên táo bạo, tính toán hủy diệt Ngọc Phi Yên, nàng rút cuộc cũng mở miệng.

Lời này, nháy mắt bình ổn lại sát ý trên người nam tử tuấn mỹ.

Đem Ngọc Phi Yên đẩy ra, Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn chằm chằm ánh mắt nàng. Không có sự sợ hãi cùng lùi bước, ngược lại có một loại gọi là “Thưởng thức” giáng trong ánh mắt nàng toả ra.

Thật thú vị!

“Tiểu Dã miêu, gia vừa rồi thiếu chút nữa đã giết ngươi!”

Cánh tay lớn của Hạ Hầu Kinh Thiên nhẹ nhàng vỗ về ái cổ nhỏ của Ngọc Phi Yên, đầu ngón tay loáng bóng nhẵn nhụi, giống như ngọc thạch cực tốt, cực kỳ giống thiên kim tiểu thư vương tôn quý tộc được nuông chiều trong nhà.

Nàng thật là nô nhi trộm chạy đến đây sao?

Đôi đồng tử Hạ Hầu Kinh Thiên tối sầm lại.

Một cổ tê đại từ cổ truyền đến, gò má Ngọc Phi Yên đỏ ửng lên, tay nhỏ hất bàn tay lớn của hắn ra, bỏ lại câu “Ngươi mới sẽ không”, rồi lại đi đến mấy thi thể kiểm tra một lần.

Giống như nàng dự liệu, người phía trước bị trúng tên, mũi tên hoàn toàn bắn trúng nòng cốt xương cốt thứ năm của bọn họ, lực đạo nhất định, hoàn mỹ đến cực điểm!

Đã trải qua bao nhiêu sinh tử, đã giết được bao nhiêu người, mới có lực đạo giết người nắm trong tay chính xác đến như vậy?

“Ngươi làm như thế nào?” Ngọc Phi Yên hiện tại đã triệt để bội phục nam tử trước mặt, đồng thời cũng đem hắn xếp vào nhân vật nguy hiểm thứ nhất. Đối với năng lực giết người như vậy, ngàn vạn lần cũng không thể trở thành kẻ thù của hắn!

“Cầu gia, gia sẽ dạy ngươi!”

Nhìn đôi mắt nhỏ sùng bái của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên cười đến đắc ý, ánh mắt càng không có nghi kỵ đem Ngọc Phi Yên đáng giá từ đầu đến chân, trên ngón tay còn quấn quanh một vật mảy lông.

Đây là... Cái yếm của nàng!

Hỗn đản!

Lần đầu tiên Ngọc Phi Yên ý thức được người trước mặt này căn bản không phải thanh cao như ngọc quân tử, hắn trong ngoài thanh quý tuấn đạt, bên trong lại cực kỳ tà ác vô sỉ. (gật gù—ing)

Nhưng mà, dưới mái hiên người, không thể không cúi đầu.

Hướng chỉ cái yếm hồng nhạt trong tay hắn thực sự rất chói mắt! Ngọc Phi Yên hoàn toàn tin tưởng, nếu nàng quả quyết cự tuyệt, cái người nam nhân ác liệt này chắc chắn sẽ xuất ra chiêu hạ lưu gì đó.

Tức giận một lát, Ngọc Phi Yên phát ra một tiếng giống như âm thanh mèo kêu, “Ta---” lời nói còn chưa dứt, sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên đột biến, ôm eo Ngọc Phi Yên nhảy lên, mũi tên màu đen hung hăng cắm vào mặt đất.

“Vèo vèo vèo---”

Chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên, Hạ Hầu Kinh Thiên đã né tránh hơn trăm mũi tên.

“Ngươi rút cuộc có bao nhiêu địch nhân?” Tay trái Ngọc Phi Yên ôm lấy Hạ Hầu Kinh Thiên, tay phải bắt lấy một cung tên đang bay đến, đem nguy hiểm phía sau hắn toàn bộ quét trừ.

Cung tên được đặc chế? Không giống là bảo thù bình thường nha.

Nam nhân này rốt cuộc là có thân phận gì?

“Sợ?” Đây là lần thứ hai Hạ Hầu Kinh Thiên lập lại câu hỏi lúc này.

“Sợ--- muốn sợ là bọn họ sợ! Lần này chỉ sợ là có đi mà không có về!”

Câu trả lời của Ngọc Phi Yên chọc Hạ Hầu Kinh Thiên bật cười.

Tốt, mặc kệ nàng có thân phận gì, riêng tính khí này đúng là rất hợp khẩu vị của hần. tiểu Dã miêu này hần muốn rồi!

“Bắn người trên lưng hần!”

Giống như phát hiện Ngọc Phi Yên là “Nhược điểm” của Hạ Hầu Kinh Thiên, tất cả cung tên đều nhắm về phía nàng. Bất quá đường đường là thượng tá của Hạ Hoa quốc cũng không phải là ngồi không, hai chân Ngọc Phi Yên kẹp chặt eo lưng Hạ Hầu Kinh Thiên, tay nắm lấy một cung tên, đem cung tên phóng ngược về phía người mới hạ lệnh.

Xem nhẹ nữ nhân, nhất định sẽ chịu thiệt a!

Ngay khi Ngọc Phi Yên xoá sạch một đám cung tên, một cung rơi xuống đất đột nhiên vỡ ra, mũi tên khéo léo bên trong bắn ngược lại, lấy tốc độ nhanh nhất bắn vào vai trái của Ngọc Phi Yên.

Trúng tên!

Khoảng cách gần qua, Ngọc Phi Yên tránh không kịp, mũi tên sắc bén đâm vào da thịt, đau đến nỗi khiêng nàng run run.

Máu tươi khác thường chảy ra, Ngọc Phi Yên nhin không được nhú mày.

Mũi tên này có độc!

Dù vậy, Ngọc Phi Yên vẫn cắn răng túm lấy quần áo của Hạ Hầu Kinh Thiên như trước, bảo vệ phía sau lưng hần. Hần đã đem phía sau lưng giao cho nàng, nàng tự nhiên không thể cô phụ loại tính nhiệm này.

Chờ khi Hạ Hầu Kinh Thiên nhận thấy được người sau lưng có điểm dị thường, Ngọc Phi Yên đã ngất xỉu, “Mèo con, mèo con?” Hần vội vàng đặt nàng xuống, mới phát hiện trên vai trái Ngọc Phi Yên đã trúng tên cùng vết máu màu tím đen.

Nếu Ngọc Phi Yên còn tỉnh, nàng nhất định sẽ nhìn thấy đôi mắt cực mỹ của nam nhân không ai bì nổi kia đang xéch lên, tràn ngập sát khí nồng liệt. Con ngươi màu đen lúc đầu sau khi nhìn thấy nàng bị thương liền biến thành màu vàng mị hoặc, giống như ánh mặt trời nhưng lại sâu đến bí hiểm, hai tròng mắt rung động mãnh liệt.

“Tồn thương người của ta, các người đáng chết---“

Một loạt ánh sáng từ đôi đồng tử trên người nam tử phát tán ra, hung hãn quét về một nơi lẫn trốn bí ẩn của người đánh lén.

Vương giả giận dữ, huyết nhiễm máu sông!

“Ngươi, ngươi là---“ Nhìn thấy cặp mắt yêu dã của nam tử, người cầm đầu kinh khủng vạn phần, nhưng hần căn bản không có khả năng kêu cứu, liền bị thiêu thành tro tàn.

“Các ngươi quá yếu---“

Gió thổi qua, khó nhẹ lượn lờ bay, trong rừng rậm tràn ngập một mảnh tử khí, yên tĩnh đến đáng sợ, giống như hết thảy chưa từng xảy ra...

Bên bờ rừng rậm, biệt viện hoàng gia trên bãi săn bắn sương mù.

Không khí nặng trĩu ép đến khiến Vương thái y không thở nổi, hần xoa xoa mồ hôi trên trán, nom nớp lo sợ đứng lên.

“Như thế nào?”

Hạ Hầu Kinh Thiên ưu nhã ngồi, trong tay thưởng thức một con cò vây làm từ thạch anh tím.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Tiểu Tiên Nữ Rơi Xuống Thế Gian

Nhìn như không chú ý, nhưng không khí ngưng trọng đã bán đứng tâm tình vị vương gia này ----- phi thường không tốt!

“Độc được tẩm trên cung tên xuất xứ từ Tây Việt Quốc, hạ quan đã giúp tiểu thư giải độc. Nhưng mà...” Vương thái y nuốt nuốt nước miếng, trong lòng có chút bất an cùng không yên.

“Nói---“Năm ngón tay Hạ Hầu Kinh Thiên siết chặt, lại nói ra, quân cờ vậy trong lòng bàn tay liền biến thành bột phấn màu tím.

“Vương gia tha mạnh!”

Nhìn thấy cảnh này, Vương thái y “Phù phù” một tiếng quỳ trên mặt đất, sợ bản thân cũng sẽ giống viên cờ vậy kia, tan xương nát thịt!

“Gia rất đáng sợ sao?”

Hạ Hầu Kinh Thiên vỗ vỗ bột phấn trên tay, đứng lên, chậm rãi đi đến bên giường, nhìn Ngọc Phi Yên không có chút sức sống, trong lòng lại nói không nên lời nghẹn khuất cùng buồn bực.

“Nói! Nàng làm sao?”

“Hỏi vương gia, vị tiểu thư này thân trúng kịch độc, chính là chỉ còn có thể sống đến ba tháng. Hiện tại, độc trên cung tên cùng kịch độc trong cơ thể nàng hoà vào nhau trở thành một loại kịch độc khác, chỉ sợ thời gian của tiểu thư không còn nhiều nữa... Hơn nữa, độc này hạ quan giải không được.”

“Nàng còn có thể sống bao lâu?”

“Nhiều nhất là một tuần trăng”

Một tháng, gấp gấp như vậy---

Tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên mới vừa rồi còn đang bay bổng trên mây, hiện tại lại biến thành bão tố.

“Sự tình hôm nay không được tiết lộ với ai!”

“Hạ quan đã biết!”

Đuổi Vương thái y đi, Hạ Hầu Kinh Thiên sai người đun nước ấm, tự mình cầm khăn lông lau mặt cho Ngọc Phi Yên.

Liễu Thăng lần đầu tiên thấy Hạ Hầu Kinh Thiên hầu hạ người khác, trông mắt thiếu chút nữa liền rớt ra.

Khác thường, rất khác thường! Từ lúc Hạ Hầu Kinh Thiên ôm tiểu nha đầu kia vọt vào trong biệt viện, mệnh lệnh hắn đem Vương thái y túm đến đây, Liễu Thăng đã nhận thấy vị vương gia này rất khác thường.

Vương gia cuồng sạch sẽ là điều mọi người ai ai cũng biết, nhưng bây giờ lại cố tình phá lệ ôm nha đầu máu chảy đầm đìa dơ bẩn, chạy đến đây, hắn thậm chí còn không thay quần áo, một mực trông chừng nha đầu kia. Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao?

Nha đầu kia là ai?

“Vương gia, để Tuyệt Nhận đến chiếu Ngọc cô nương đi!”

“Không cần thiết.”

Hạ Hầu Kinh Thiên quả quyết tuyệt đề nghị của Liễu Thăng. Nàng là vật sở hữu riêng của hắn, làm sao có thể để người khác đụng vào? Cho dù là nữ nhân cũng không được!

Khi khăn lông ấm áp lau qua, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy máu của Ngọc Phi Yên rốt cuộc cũng lộ ra diện mạo sẵn có.

Nàng là... Là tiểu tiên nữ rơi xuống trần gian sao?

Tay Hạ Hầu Kinh Thiên ngừng ở không trung, ngay cả Liễu Thăng đứng bên cạnh ánh mắt cũng chợt loé.

Lúc này, Ngọc Phi Yên đang hôn mê, mái tóc đen mượt lại mềm mại như tơ lụa bóng loáng, rối tung trên giường, bao lấy khuôn mặt nàng.

Mái tóc đen hoàn toàn đối lập với da thịt trắng nõn như thiên tiên của nàng, gương mặt kia tinh xảo như trân châu sáng bóng, lại giống như được bao phủ bởi một tầng ánh trắng sáng tỏ, khiến nàng thoát nhìn thánh khiết vô cùng.

Hàng mi nàng cong như trăng non, chiếc mũi thẳng tắp xinh đẹp, hai phiến môi giống như hai cánh hoa hé nở, bởi vì trúng độc, nên đôi môi nhàn nhạt mang sắc tím, lại sinh ra một loại mị hoặc khác.

Tuy rằng ánh mắt Ngọc Phi Yên đang khép chặt, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên biết đôi mắt kia nếu mở ra sẽ rất xinh đẹp, sáng sủa trong suốt, ánh mắt chói lọi có thể thâm nhập vào lòng người, quả thật đây là vật đẹp nhất mà hắn đã từng thấy...

Hai tay Hạ Hầu Kinh Thiên xoa mí mắt của Ngọc Phi Yên, khoé môi hơi hơi nâng lên.

Xem ra đúng là hắn đã kiếm được lời nha!

Động tác của Hạ Hầu Kinh Thiên, lại khiến Liễu Thăng sinh ra một loạt nhận thức mới về vương gia nhà mình. Nếu không phải bởi vì khí tràng trên người hắn vẫn như trước, Liễu Thăng thậm chí sẽ hoài nghi vương gia đã bị đánh tráo.

Vương gia không gần gũi nữ sắc cũng có lúc ôn nhu hầu hạ cho một nữ nhân như vậy?

Thái quá, rất thái quá!

Tuy rằng thiếu nữ nằm trên giường phi thường non nớt, còn không tính là nữ nhân gì, nhưng nàng ta dù sao cũng là người khác phái thứ nhất khiến Hạ Hầu Kinh Thiên gần gũi a!

Nhận thấy được ánh mắt của Liễu Thăng đang đánh giá Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên có chút ngệt thở, ánh mắt dần dần trở nên không tốt. Mặc kệ ánh mắt Liễu Thăng là có ý gì, theo dõi mèo con của hắn, chính là có lỗi!

“Gia thoa được* (thuốc) cho nàng, người còn không trở về?”

Nghe thấy giọng nói của Hạ Hầu Kinh Thiên không vui, trong mắt Liễu Thanh liền xẹt qua vẻ kinh ngạc: “Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân! Sự việc này liên quan đến danh dự của tiểu thư, vẫn là để Tuyệt Nhận đến thoa được cho nàng đi!”

“Một cái tiểu oa nhi, lông còn chưa mọc đủ, cũng coi là nữ nhân sao!” (chứ coi là gì a???)

Trên mặt Hạ Hầu Kinh Thiên mang theo rặng mây đỏ, trong đầu liền nhớ đến hình ảnh tiểu cô nương thân người mềm mại ngồi chổng lên người hắn bên ôn tuyền kia ----

“Vương gia, mao* (lông) có mọc đủ dài hay không người làm sao mà biết...”

Lời nói Liễu Thăng còn chưa dứt, trên người Hạ Hầu Kinh Thiên liền đột nhiên bạo phát lệ khí khiến cho hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tiếp theo là một cỗ cuồng phong kín đáo không chút khách khí đánh hắn bay ra ngoài cửa.

“Khụ khụ!” Liễu Thăng nhu nhu ngực nặng nề: “Vương gia, người đánh lên!”

Trong phòng, Hạ Hầu Kinh Thiên đem Ngọc Phi Yên lột trần sạch sẽ. (YY, *hai tay bịt mắt chừa khe hở*)

Sau khi nhìn thấy trên làn da thịt tuyết trắng của nàng khắp nơi đều giăng đầy vết roi màu đỏ tươi, lóc xoáy trong mắt hắn càng ngày càng nghiêm trọng.

Mặc kệ là ai tổn thương nàng, xuống tay cũng thật độc, giống như cùng nàng có thâm thù đại hận!

Một roi, hai roi, ba roi...

Hạ Hầu Kinh Thiên một bên thoa thuốc mỡ cho Ngọc Phi Yên, một bên đếm, cuối cùng sau khi đếm xong, kết quả có đến ba mươi bảy vết roi da, còn có mấy chỗ nghiêm trọng đến nỗi da thịt đều bong tróc, huyết nhục mơ hồ.

Đây là có bao nhiêu đau đớn!

Nàng kiêu kiêu nộ nộ như vậy, giống như nụ hoa vừa hé nở, nơi nào lại phải chịu nỗi khổ như vậy!

Rốt cuộc... Là ai tổn thương nàng?

Nhìn Ngọc Phi Yên đang mê man nhưng không ngừng nhủu mảy, đáng vẻ đau đến sắp khóc, tay Hạ Hầu Kinh Thiên càng thêm dè dặt cẩn thận, sắc mặt cũng càng thêm khó coi.

Lại thấy Ngọc Phi Yên cắn răng chịu đựng đau đớn, một tiếng rên rỉ cũng không có, còn quật cường vì mình đỡ cung tên có tẩm độc của Tây Việt Quốc, Hạ Hầu Kinh Thiên mân mân môi, lông mi dày đậm chặn tia ôn nhu nhàn nhạt dưới đáy mắt.

Không hổ là người gia nhìn trúng, không cô phụ tín nhiệm của gia!

Nhưng mà, tính tình cũng rất bướng bỉnh nha!

Bất quá không quan trọng, gia có thời gian đến dạy dỗ nàng!

“Có gia! Đừng sợ---“Nhéo nhéo mũi nhỏ của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên giúp nàng đắp chăn.

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên tắm rửa sạch thay đổi quần áo sạch sẽ, một phần tư liệu về Ngọc Phi Yên đã đặt trên bàn của hắn.

Ngọc Phi Yên, nhị tiểu thư của Trung Nghĩa hầu phủ.

Vừa nhìn đến dòng chữ đầu tiên, lông mày Hạ Hầu Kinh Thiên không nhịn được liền nhíu lại.

Nếu nàng có xuất thân khác, hắn còn có thể trực tiếp vào cửa cướp người (ác bá), nhưng nàng lại là thiên kim của Trung Nghĩa hầu phủ, nếu kiên quyết giữ nàng bên người thì có chút hơi khó khăn nha!

Trung Nghĩa Hầu – Ngọc Kinh Lôi dũng mãnh thiện chiến, chiến công hiển hách, dưới gối hắn có ba nam nhi, toàn bộ đều là tinh trung dũng tướng đền nợ nước.

Trưởng tử Ngọc Thiên chết trên sa trường, nhị tử Ngọc Thiên Hán mất tích tại chiến trường, tam tử Ngọc Thiên Huyết bị tướng địch phé đi khí phách* (a ừm ờ là... là... y chan tự cung ấy, có thể coi là công công nha), Ngọc gia có thể nói là một nhà trung liệt.

Nếu mèo con thật là nữ nhi của Ngọc Thiên, tiểu thư đích nữ Trung Nghĩa hầu phủ, cho dù hắn là vương gia cao quý, cũng không thể bắt nàng...

Mắt lướt nhanh nhìn xuống, tất cả đều ghi lại sự tình từ nhỏ đến lớn của Ngọc Phi Yên.

Si ngốc? Thí nghiệm năm tuổi kết quả là nàng vũ lực trị vì linh, là người vô pháp ngưng tụ huyền lực, là phế vật cả đời cũng không thể tập võ? Bảy tuổi sau một cơn bệnh nặng, khiến chỉ số thông minh của nàng vĩnh viễn đều dừng lại ở giai đoạn bảy tuổi, là một ngốc tử không hơn không kém?

Nhìn đến đây, Hạ Hầu Kinh Thiên liền vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nàng Là... Cháu Dâu!

Tư liệu của Ngọc Phi Yên cùng tiểu Dã miêu của hắn là cùng một người sao?

Ở trong rừng rậm, nàng lấy năng lực bản thân, vì hắn chắn tất cả nguy hiểm sau lưng, người như vậy sẽ là phế vật sao? Nàng nếu là phế vật, vậy những người mang danh thiên tài chẳng phải đều là đồ ngu sao?

Nhưng mà, kinh lực của nàng quả thật rất dị thường, trong cơ thể không có huyền lực, không thể tập võ, đều phù hợp với những điều ghi trên tài liệu... Chỉ là, thật vất vả mới phát hiện được một cái sủng nhi thú vị như vậy, lại nghĩ sẽ tự mình nuôi tự mình dạy dỗ, chẳng lẽ chỉ vì như vậy liền đem nàng trở về?

Không cam lòng, thật sự là không cam lòng nha!

Huống chi đưa trở về, nàng liền được cứu hay sao?

Không chừng người hạ độc còn đang ở trong Trung Nghĩa hầu phủ, đem nàng trả về, chẳng lẽ lại khiến nàng về chịu chết!

Tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên theo nội dung trong tư liệu lúc trầm lúc bổng, đặc biệt khi nhìn đến “Cùng tứ hoàng tử Hạ Hầu Nam có hôn ước” khuôn mặt tuấn tú của hắn triệt để suy sụp toàn phần.

Nàng là... Cháu dâu của hắn!

“Ca---“Hạ Hầu Kinh Thiên tay cầm ghế dựa phang thẳng xuống đất bẻ nát.

“Vương gia, bình tĩnh!”

Liễu Thăng phe phẩy ngọc phiến *(quạt), phong độ phiêu phiêu.

Tư liệu này hắn đã xem trước khi đưa qua cho Hạ Hầu Kinh Thiên, cho nên đối với hành động của vương gia nhà mình đều tỏ vẻ thật sâu đồng tình.

Hạ Hầu Kinh Thiên năm nay đã hai mươi tuổi, cho tới bây giờ đều giữ thân trong sạch không gần nữ sắc, bên ngoài từng đồn đãi hắn là đoạn tụ chi phích, khiến cho vô số nữ tử thanh xuân bị thống rơi lệ, uất hận đến nỗi có thể đánh phá vài toà thành trì.

Hiện tại hiếm thấy lắm hắn mới dẫn một nữ hài nhi trở về, nhưng đối phương cư nhiên lại là cháu dâu tương lai của hắn, trái tim nhỏ nhắn cảm yếu ớt (ơ hờ trừ tượng ghê co) của vương gia nói không chừng có bao nhiêu rối rắm nha---

Bình tĩnh?

Hạ Hầu Kinh Thiên quét mắt nhìn Liễu Thăng, nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn là đang vui sướng khi người khác gặp họa.

Bình tĩnh cái rắm!

Trong từ điển của Hạ Hầu Kinh Thiên từ đó đến giờ đều chưa từng có hai từ “Bình tĩnh” này.

Trên tư liệu nói Ngọc Phi Yên ái mộ tứ hoàng tử Hạ Hầu Nam, mỗi ngày đều giống như một kẻ háo sắc truy sau lưng hắn, chọc giận Ngọc Chi Lan, cuối cùng đưa tới họa sát thân... Nào tàn như vậy có khả năng là tiểu Dã miêu hắn coi trọng hay sao!

Hoàn toàn không có khả năng!

“Tư liệu ghi sai rồi!” Giọng nói Hạ Hầu Kinh Thiên có chút cứng ngắt.

“Vương gia, Thanh Hồng ra tay, không có khi nào có sai sót nha.”

Liễu Thăng cười, đem một gáo nước lạnh hắt thẳng vào Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Ngọc lão gia cùng Ngọc Tinh Khung đã đánh thắng trận, ít ngày nữa sẽ trở về. Nghe nói Ngọc Kinh Lôi thương yêu nhất chính là cháu gái nhỏ Ngọc Phi Yên này, Ngọc Kinh Khung cũng đối với bào muội này sủng ái càng nhiều... Vương gia, vẫn là nên đem Phi Yên tiểu thư đưa trở về đi!”

“Lão tử nói sai chính là sai!” Hạ Hầu Kinh Thiên đứng mạnh lên, ghé dựa dưới thân liền biến thành tứ phân ngũ liệt.

Người hắn chọn trúng, tuyệt đối không phải là Ngọc Phi Yên kia!

“Liễu Thăng, quản tốt cái miệng ngươi. Bên ngoài nếu truyền ra tí xú tin tức, gia liền đem ngươi cột lại rồi mang đến cho Đồ ngũ cô nương làm áp trại tướng công----

“Đừng! Vương gia, không nên khi dễ người như vậy nha!”

Sau khi đuổi Liễu Thăng đi, Hạ Hầu Kinh Thiên vận khinh công, đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Liễu Thăng khép lại ngọc phiến trong tay, tinh quang trong mắt lóng lánh.

Ngọc Phi Yên, có chút ý tứ a!

Hạ Hầu Kinh Thiên bước đi có chút nặng nề, khi hắn vào nhà, vén màn lên, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi phỉm hồng của Ngọc Phi Yên, tâm tình mới dần dần bình ổn lại.

“Mèo con, ngươi không phải là Ngọc Phi Yên kia, có đúng không?” Hạ Hầu Kinh Thiên ngồi trên giường, ngón tay khẽ vuốt ve phiến môi mềm mại của Ngọc Phi Yên.

Xúc cảm thật tốt!

Nhớ lại sau khi Ngọc Phi Yên đã trúng độc lại còn quật cường dứt khoát che chở phía sau lưng của mình, Hạ Hầu Kinh Thiên chậm rãi cúi người, hạ sát xuống trước mặt của Ngọc Phi Yên, khẽ cắn lên đôi môi tím nhạt của nàng mang theo ý trừng phạt nhàn nhạt, chỉ khi nàng hô hấp dồn dập mới chậm rãi nói ra.

Thấy phiến môi thủy nhuận sáng bóng thoáng sưng đỏ của nàng, hai gò má Hạ Hầu Kinh Thiên chợt nóng lên, từ từ biến thành đỏ ửng, vẻ mặt mang theo vài phần ngượng ngùng ngại ngùng, qua một hồi lâu mới trở lại bình thường. (huynh đánh yêu chết đi đc a)

Mặc kệ ngươi là ai, ngươi sau này sẽ là mèo con của gia!

Nhìn Ngọc Phi Yên ngủ mê không tỉnh, ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên thâm thúy hơn, giọng nói dần dần trầm thấp.

“Bọn họ hại ngươi, gia liền che chở ngươi; bọn họ nói ngươi là phế vật, gia liền đem ngươi đào tạo thành thiên hạ vô địch.”

“Nhưng mà, ưu việt của gia cũng không phải là công không, ngày sau ngươi chính là mèo con của gia.”

“Gia cho ngươi lên cây đào điều, ngươi không thể hạ sông tróc ngư* (ta k bíc dịch s, nhưng đại khái là ko cho tỷ làm ngược ý huynh), đối với gia phải trung tâm 200%. Còn nữa, không thể tiếp tục háo sắc! Tiểu bạch kiểm Hạ Hầu Nam kia có tuần tú hơn gia sao? Nếu còn nhớ đến hắn nữa, gia nhất định sẽ đánh cái mông ngươi nở hoa!” (đáng yêu lần 2--- ینگ)

Cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy không có gì là chắc chắn, Hạ Hầu kinh Thiên nắm tay Ngọc Phi Yên lên, ngón tay út cùng ngón tay út của nàng ghé lại.

“Một lời nói của gia đáng giá ngàn vàng, ngươi không phản đối, gia coi như ngươi đã đáp ứng rồi.”

“Ngươi yên tâm, gia sẽ giúp ngươi báo thù! Dư nghiệt Tây Càng kia thế nhưng tổn thương mèo con của gia, gia đi lột da bọn họ! Còn có Tứ Hải các, cũng không nên tồn tại nữa!”

“Về phần thứ dơ bẩn trong Trung Nghĩa hầu phủ, chờ ngươi khoẻ lại, gia giúp ngươi thu thập! Người của gia đều sống rất dai, cho nên ngươi không cần phải giả ngốc bên người gia! Đây coi như là, khảo nghiệm của gia đối với ngươi đi!”

Nghĩ đến những vết roi da trên người Ngọc Phi Yên đều là do Ngọc Chi Lan ban tặng, Hạ Hầu Kinh Thiên liền há mồm cắn lên tay trái của Ngọc Phi Yên.

Đần độn!

Lại vì một tên tiểu bạch kiểm đem chính mình lâm vào hoàn cảnh như vậy, thật sự xứng đáng sao?

Tuy rằng trong lòng mắng như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên cuối cùng vẫn không nói ra, lại liếm liếm dấu răng đỏ bưng trên tay nhỏ, xem như là sự trấn an sau khi trừng phạt.

Hạ Hầu Kinh Thiên tràn đầy tự tin, trực tiếp hạ dấu ấn kí “Vật sở hữu riêng” lên người nàng. Chuyện khác, tỷ như hôn ước giữa Ngọc Phi Yên cùng Hạ Hầu Nam, hẳn căn bản cũng không đề vào trong mắt.

Thành trì Liên Nam Cương ở Tây Việt Quốc phòng phủ kiên cố như thế hẳn còn có thể huy đi, còn sợ không thể khiến cho bọn họ phân ra hay sao?

Nắm nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên cười đến ác liệt.

Cháu dâu... A, ta không thừa nhận... Ai dám đồng ý!

Bãi sản bán mây mù mỗi năm một lần đều được cử hành, bởi vì thích khách Tây Việt Quốc xuất hiện liền bị huỷ bỏ. Hoàng thượng Đại Chu Quốc --- Hạ Hầu Một bên lệnh cho người truy ra thích khách, một bên dẹp đường hồi kinh.

Cho đến khi trở về kinh thành, mới có người đến báo, đích nữ Trung Nghĩa hầu phủ, tương lai là tứ hoàng tử phi Ngọc Phi Yên lại mất tích không rõ tung tích.

Nam Sơn phu nhân thiếp thất của Ngọc Thiên nước mắt lưng tròng quý trong hoàng cung đập đầu thỉnh tội, Hạ Hầu Quân Vũ trước tiên phái cấm vệ quân đi đến nơi cũ tìm kiếm Ngọc Phi Yên, còn đưa ra giải thưởng, tiền thưởng thậm chí còn cao tới vạn lượng bạc.

Tin tức Ngọc Phi Yên mất tích nhanh chóng được truyền ra, có người vui mừng có người sầu, càng nhiều người cho là sau lưng việc này lại có một âm mưu khác.

Dù sao Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Tinh Khung đã đánh thắng trận, chờ tổ tôn bọn họ hồi kinh, nhất định sẽ được hoàng thượng trọng dụng, cùng chuyện Ngọc Phi Yên có hôn ước với tứ hoàng tử thì người được lợi lớn nhất chính là bọn họ.

Nhưng mà ngay thời điểm quan trọng như vậy Ngọc Phi Yên lại đột nhiên mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác. Nếu như nàng có thể trở về, tự nhiên giải đại hoan hỷ, nếu là chết, chuyện này sau lưng nhất định sẽ có cái gì đó không thể để cho người khác biết!

Hiện tại, dưới gối chính cung hoàng hậu không có con trai, chỉ có một vị công chúa. Sau khi Hạ Hầu Quân Vũ kế vị một mực không sắc lập thái tử, vài vị hoàng tử trẻ tuổi đều rất ưu tú. Nếu tứ hoàng tử có thể thông qua Trung Nghĩa hầu phủ có thêm quân đội ủng hộ, không thể nghi ngờ đây chính là hổ mọc thêm cánh...

Mà lúc này, Ngọc Phi Yên lại mất tích, khiến người khó tránh khỏi suy nghĩ trở nên phức tạp.

Xử lý Ngọc Phi Yên, đã kích thích lòng của tứ hoàng tử cùng Trung Nghĩa hầu phủ, thấy thế nào cũng cảm thấy đây chính là một hồi âm mưu chính trị.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Gia Đối Với Đâu Hủ Không Có Hứng Thú.

Nhưng mà, là do ai ra tay đây?

Phong ba trong kính thành nổi lên mãnh liệt, mà đương sự nhắc lên con gió lốc này lại bị một trận đau đớn mà tỉnh lại.

Thạch nhũ trắng xoá, động lớn rộng rãi mỹ lệ, Ngọc Phi Yên phát hiện bản thân đang ở trong một con suối đầy sắc lửa đỏ.

Nước suối nóng bỏng đốt cháy da thịt nàng, chất lỏng mang màu đỏ như lửa thông qua toàn bộ thân nàng, thẩm thấu từng mạch máu xâm nhập vào trong cơ thể nàng, đánh thẳng vào gân mạch yếu ớt như cây cỏ của nàng, đau đến nàng cả người phát run, cuộn tròn co rút thành một cục.

“Mèo con, nhìn nhìn---“

Đôi cánh tay có lực vờn quanh sau lưng nàng, phòng ngừa nàng trượt té trong ao.

Men theo thanh âm, Ngọc Phi Yên liền đoán ra hẳn chính là nam tử trong ôn tuyền kia.

“Đây à... Nơi nào?” Ngọc Phi Yên lên tiếng, yết hầu ảm trong hơi nước, thanh âm trở nên dị thường khàn khàn.

“Liệt hoả tuyền.”

Hạ Hầu Kinh Thiên cúi đầu, môi chế trụ môi Ngọc Phi Yên, mở khai răng nàng ra, một cổ chất lỏng chua ngọt thanh thuần bị hấn uy vào miệng nàng.

Mặc dù đã đau đến nổi thần chí cũng không rõ ràng, Ngọc Phi Yên vẫn có thể phân rõ chất lỏng này là được giải độc cực kỳ hiếm thấy --- lam tinh quả.

Bất chấp tư thế ái muội của hai người, hai tay Ngọc Phi Yên vòng qua ôm lấy cổ Hạ Hầu Kinh Thiên, tham lam mút mút vị chua ngọt thanh thuần kia.

“Tiểu Dã miêu, người đang đốt lửa trên thân---“ Bị Ngọc Phi Yên dễ dàng vén lên dục hoả, khiến đồng tử màu đen của Hạ Hầu Kinh Thiên thoáng biến thành sắc vàng Tử Nhiễm, mãnh thú trong lòng đang ngủ say liền bị nàng trêu chọc mà thức tỉnh, đang thét lên, đang rít gào.

Tuy rằng không biết là tại vì sao khi đối mặt với Ngọc Phi Yên bản thân lại dễ dàng không khống chế được, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn trong thời gian ngắn nhất liền khôi phục lí trí.

Hít một hơi thật sâu, bình ổn nội tâm khô nóng, hẳn lại đem nước hoa quả uy vào trong miệng Ngọc Phi Yên, chỉ chờ khi về mặt nàng thanh tỉnh, mới chậm rãi buông môi nàng ra.

Công hiệu của lam tinh quả phi thường rõ ràng, chất lỏng lạnh lạnh khiến Ngọc Phi Yên cả người liền trở nên thư sướng, ý nghĩ cũng chậm chậm tỉnh táo lại, thế nên mới nhận thấy tư thế hai người cực kỳ quý dị.

Hạ Hầu Kinh Thiên chỉ quần vờn vện một tấm vải trắng che lại bên eo, nàng bị hấn ở ôm trong ngực, lưng kề sát lồng ngực rắn chắc của hắn, vật nam nhân cương lên thúc sau lưng nàng, hai gò má Ngọc Phi Yên nháy mắt đỏ bừng.

Nàng xem như... Bị ăn đậu hủ gián tiếp đi?

“Buông ta ra!”

Ngọc Phi Yên đẩy đẩy Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nào biết lồng ngực đối phương lại chính là tường đồng vách sắt, khí lực toàn thân nàng ngược lại giống như nước, mềm nhũn, lại giống như một dây mây, yết ớt dựa vào hắn.

Cổ họng nàng hiện tại trở nên dễ chịu nên khôi phục lại tiếng nói nhu nhuyến, ba chữ kia từ trong miệng nàng nói ra, thế nhưng lại mang theo một loại ý tứ triền miên làm nũng, nhìn thấy lại trêu chọc ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên liền vội vàng bịt miệng.

“Thật đúng là vật nhỏ không có lương tâm! Vừa rồi là ai chủ động ôm gia?”

Hạ Hầu Kinh Thiên nắm cầm Ngọc Phi Yên lên, ánh mắt tùy ý xâm lược, không biết là vì thẹn thùng hay vì nước suối mà gương mặt nàng trở nên đỏ ửng.

“Người, người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...”

Ngọc Phi Yên vừa định mượn sức khuỷu tay tránh thoát cái ôm của đối phương, liền phát hiện trên mặt đối phương đang viết bốn chữ “Rất là bất mãn”, nàng sợ tới mức không dám nhúc nhích nữa.

Ca, giờ cao đánh khê!

Tỷ còn nhỏ! (chết cười)

Lại nói nếu muốn ăn thịt, cũng không thể chọn nơi này, đây cũng không phải là quá ngông cuồng quá cuồng đã đi---

“Người nhất gan!”

Thấy Ngọc Phi Yên yếu thế, Hạ Hầu Kinh Thiên xi cười một tiếng, tiếng cười vẫn thanh hoa cao quý như trước, nhưng lời nói lại tà ác vô cùng: “Gia đối với đầu hủ của ngươi không hứng thú, chờ ngươi lớn thêm chút nữa, nói không chừng gia sẽ ban cho ngươi một cơ hội chủ động hiến thân!”

Nói xong, ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên tà ác đảo qua trên người nàng, hai tay Ngọc Phi Yên vội vàng che lại thân mình, ngăn trở ánh mắt nóng bỏng của đối phương.

Đáng giận!

Ngọc Phi Yên hoàn toàn bị về tụt đại của đối phương đánh bại.

Ai muốn chủ động hiến thân? Ai muốn ngươi ban cho cơ hội như vậy! Tự đại cuồng!

Ngọc Phi Yên quay đầu, mặc kệ Hạ Hầu Kinh Thiên, lại phát hiện bên cạnh là một uông ngân, nướu suối bên trong uông ngân đều có màu lam, tản ra từng trận hàn khí trên mặt nước.

Đợi chút!

Vừa rồi hần nói đây là liệt hoả tuyền, chẳng lẽ bên kia là hàn băng tuyền?

Trong nháy mắt Ngọc Phi Yên có chút ngốc trệ.

Trong <> có ghi lại, thái cực dưỡng sinh tuyền đều từ liệt hoả tuyền cùng hàn băng tuyền tạo thành. Một lạnh một nóng, một âm một dương. Hai loại cực đoan phối hợp, chẳng những có thể dịch gân tẩy tủy, khiến người có thể thoát thai hoá cốt, còn có thể nắn gân cốt lại, đem thân thể người điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Nhưng mà, thái cực dưỡng sinh tuyền chỉ có tác dụng trong mười ngày, vượt qua thời gian hạn định sẽ biến thành nước suối thông thường, cho nên đây mới chính là nguyên nhân khiến nó trở thành vật cực kỳ trân quý.

Bởi vì nó cũng chính là thứ mà người tập võ có thể mơ nhưng không thể cầu, trong <> liền tôn nó là thiên hạ đệ nhất tuyền...

Ngọc Phi Yên vốn cho rằng thái cực dưỡng sinh tuyền chỉ có trong truyền thuyết, không ngờ tới nàng lại có thể tận mắt nhìn thấy. Ngay lúc này, nàng đã nhận thấy huyết quản mỏng manh của mình phát sinh biến hoá, đây đều là do tác dụng của liệt hoả tuyền mang đến.

Nếu có thể đem hai loại nước suối này phối hợp sử dụng, vấn đề thân thể nàng không thể tập võ liền có thể triệt để giải quyết!

“Mèo con, gia muốn sửa lại cấu trúc khớp xương ban đầu của ngươi...” Hạ Hầu Kinh Thiên ở bên tai Ngọc Phi Yên chậm rãi nói xuống: “Ngươi kiên nhẫn một chút!”

Vận gậy khới xương, giúp gân cốt một lần nữa tái sinh, đây chính là nắn cốt khó khăn nhất. Nhưng cũng chỉ có như vậy mới khiến cho thái cực dưỡng sinh tuyền phát huy hiệu quả trị liệu lớn nhất, đạo lý này Ngọc Phi Yên hiểu.

“Ta không sợ, ngươi động thủ đi!” Nàng gật đầu.

“Gia bắt đầu---“

Hạ Hầu Kinh Thiên xuống tay hết sức ôn nhu, nhưng mà khớp xương trên người lại nhiều, thân thể này lúc đầu thể chất lại gầy yếu, lúc đầu Ngọc Phi Yên còn có thể chịu được, đến cuối cùng đau đớn đã vượt qua phạm vi người thường có thể chấp nhận được, nàng hoàn toàn là dựa vào ý chí bền gan vững chí mà chống đỡ.

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên làm xong hết thấy, từng sợi tóc của Ngọc Phi Yên đều bị mồ hôi thấm ướt sũng, đau đến chỉ còn lại có một tia hơi thở mỏng manh.

Mèo con quật cường!

Dè dặt cẩn thận đem Ngọc Phi Yên xui lơ ôm vào trong lòng, khoé môi Hạ Hầu Kinh Thiên nhẹ nhàng đụng chạm cái trán của nàng. Tất cả quá trình nắn cốt Ngọc Phi Yên chỉ thấy chung cắn chặt răng, âm thanh rên hừ hừ cũng rất nhẹ. Mặc dù đau đến nổi cả người phát run, nhưng nàng cũng không có khóc ra thành tiếng.

Hạ Hầu Kinh Thiên phi thường rõ ràng di cốt sai gân là có bao nhiêu đau đớn, thấy Ngọc Phi Yên ản nhẫn như vậy, càng giống như một tiểu Miêu nhu nhược, khiến lòng người đau đớn.

Không hổ là người hần nhìn trúng!

“Tiểu Dã miêu, đây là đại lễ gia tặng cho ngươi, ngươi cũng đừng làm cho gia thất vọng a---“ Trong mơ màng, Ngọc Phi Yên nghe được một câu nói, tiếp theo liền lâm vào trong bóng tối vô tận...

Mười tháng sau, ngày hè sáng chói.

Lầu một của từ lâu Hồng Nguyệt trong trấn Hồng Tinh ở phía đông Đại Chu, có Tồi Thăng Tự danh xưng “Miệng bát quái” đang bàn luận chính sự, nước miếng bắn tứ tung khắp bốn phía.

“Đường đường là tiểu thư đích nữ của Trung Nghĩa hầu phủ, liên thân không biết quý không hay mất tích hơn mười tháng như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!”

“Bất quá, Ngọc Phi Yên cũng được coi là nhân hoá đắc phúc đi! Hiện tại tứ hoàng tử đã được phong làm thái tử, nàng ta liền trở thành thái tử phi của Đại Chu Quốc, tương lai lại là quốc mẫu. Chỉ tiếc a, tìm lâu như vậy đều không tìm được, người này chỉ sợ sớm đã chết rồi, thật sự là phúc bạc mà---“

Tồi Thăng Tự nói hai ba câu, liền hấp dẫn lực chú ý của mọi người trong Hồng Nguyệt lâu, trong đó bao gồm hai người trẻ tuổi đang ngồi bên trong tầng hai.

“Ngọc Phi Yên lần này chỉ sợ là lành ít dữ nhiều!”

Đôi mắt mị sắc hoa đào của Tần Tranh lướt qua, biểu tình mị hoặc nói không nên lời.

“A Nam, nàng ta nếu thật sự chết đi, người liền được giải thoát rồi!” Tần Tranh một bên nói chuyện, một bên cười nhìn thiếu nữ bạch y bên cạnh Hạ Hầu Nam. “Người có thể cùng Tiết cô nương người hữu tình sẽ thành thân thuộc, ta ở đây chúc mừng người trước một tiếng!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Quá Ân Ái, Mau Chết Sớm

Bị Tần Tranh trôi ghẹo, Tiết Tử Di mặt đỏ hồng, then then thùng thùng nhìn về phía Hạ Hầu Nam.

“Chỉ cần có thể cùng Nam ca ca ở cùng nhau, mặc kệ là lấy thân phận gì, ta đều không để ý! Ta chỉ là lo lắng Ngọc lão tử bên kia sẽ gây nên chuyện gì đó, Trung Nghĩa hầu phủ đối với điện hạ có thể nói là một mực trợ lực, nếu Ngọc Phi Yên thật sự xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, điện hạ chẳng phải là sẽ mất sự ủng hộ của Ngọc gia sao?”

“Tỷ, ngay cả thái tử điện hạ cũng không lo lắng, thì người lo lắng cái gì a! Chẳng lẽ Tiết gia của chúng ta còn không bằng Ngọc gia kia sao?”

Tiết Sắc đệ đệ Tiết Tử Di giờ lên đôi mắt tuấn mị, thần thái ương ngạnh, một mặt bất cần đời.

“Nếu không phải do Ngọc Kinh Lôi mạnh mẽ ngăn trở, người cùng điện hạ đã sớm thành thân! Theo ta thấy, Ngọc Phi Yên chết đi là tốt nhất! Một cái phế vật như vậy, còn sống chính là lãng phí lương thực, chẳng những ảnh hưởng tâm tình, còn cản trở nhân duyên của các người, thật là đáng giận!”

“Nếu như nàng ta thật sự chết, coi như là công đức viên mãn! Bản công tử sẽ không để ý sau khi hồi kinh ngay tại mộ phần của nàng ta đốt cho nàng ta một nén hương, chúc nàng ta sớm ngày siêu sinh!”

Tiết Sắc đọc miệng khiến vài người còn lại cười ha ha, ngay cả Hạ Hầu Nam, cũng bật cười ra tiếng.

Đúng vậy!

Nếu Ngọc Phi Yên chết đi, thật là tốt biết bao a!

Nghĩ đến Ngọc Kinh Lôi cố chấp, Hạ Hầu Nam nhin không được nhủu mày.

Vì tìm được cháu gái thương yêu nhất, Ngọc Kinh Lôi không tiếc giao ra binh quyền trong tay, cùng phụ thân kí thêm năm điều khoản, ngay cả chính mình cũng được hưởng lợi theo, trước tiên trở thành thái tử... Nếu Ngọc Phi Yên trở về, nàng ta chính là thái tử phi Đại Chu Quốc, nếu như một năm trong điều khoản mà còn không tìm được nàng, hôn ước của bọn họ liền nhanh chóng được hoá giải, khi đó Ngọc Kinh Lôi cũng không thể nói gì hơn!

Chiều thức ấy của Phụ hoàng thật sự là quá hoàn mỹ, chẳng những thu hồi lại được binh quyền, còn có thể trấn an Trung Nghĩa Hầu, thật sự là quá cao minh!

Hiện tại cách ngày ước định chỉ còn không đến hai tháng, từ đáy lòng Hạ Hầu Nam đều khẳng định Ngọc Phi Yên không thể tìm ra.

Nhưng mà, nếu mệnh nàng ta thật sự tốt, cuối cùng còn có thể trở về, thì tính làm sao!

Phiêu bạc bên ngoài, bị kích thích, nói không chừng chứng si ngốc của Ngọc Phi Yên sẽ càng thêm lợi hại, huống chi có nhiều người nhìn chằm chằm vị

trí thái tử phi như vậy, sẽ có người so với hắn càng sốt ruột hơn...

Ngọc Kinh Lôi không có bình quyền không có tước vị, cửa hôn sự này hiện tại đã không thể giữ, huống chi Ngọc Phi Yên vẫn ngu xuẩn như vậy, nàng ta nơi nào xứng với mình! Cho nên, mượn đao giết người mới là biện pháp tốt.

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Nam mỉm cười.

Hắn lúc này mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người, tuấn dật tươi cười như vậy, càng khiến Tiết Từ Di nhìn đến mặt đỏ bừng tim đập mạnh, khiến da thịt trắng nõn của nàng nhiễm lên một mảnh đỏ ửng.

“Di nhi, muội có thể thiện giải nhân ý* (hiểu biết lòng người) như thế này, thông tình đạt lý như vậy!” Sau khi nội tâm đưa ra quyết định sau khi lựa chọn, Hạ Hầu Nam ôn nhu nhìn Tiết Từ Di :“Là do ta khiến muội chịu ủy khuất, thực xin lỗi!”

“Nam ca ca, huynh đừng nói như vậy, ta cho tới bây giờ đều không trách huynh, chỉ do vận mệnh trêu người mà thôi...”

“Di nhi, muội tốt như vậy, khiến ta vô pháp buông tay ra! Ta nhất định sẽ không cô phụ thâm tình của muội, muội phải tin tưởng ta!”

Nam tử tuấn mỹ, thiếu nữ thẹn thùng, hai người thâm tình nhìn nhau, chính là bức ảnh cực kỳ duy mỹ, lại bị một âm thanh buồn nôn đánh gãy.

“Nôn---“

Bàn bên cạnh cách đó không xa, một thiếu nữ áo hồng phấn váy lam ôm bát to nôn khan.

Ngọc Phi Yên không nghĩ tới sẽ ở trên trần nhỏ xa xôi này lại gặp được vị hôn phu của mình ----- Hạ Hầu Nam thái tử Đại Chu Quốc, càng không nghĩ tới đối phương còn cùng nữ nhân khác ngay trước mặt nàng trình diễn kịch tình cầu huyết như vậy!

Làm ơn có thể đừng quá ân ái trước mặt mọi người hay không!

Chẳng lẽ các người không biết quá ân ái sẽ mau chết sớm sao?

Huống chi chánh chủ còn ở nơi này, các người không phải là cao hứng quá sớm đi? Ít nhất còn phải chờ vị thái tử phi kia xuống dưới về sau hạ khua chiêng gõ trống chúc mừng chứ, miễn cho việc cuối cùng vớt tre mức nước, vui mừng một hồi lại hoàn công cốc a!

Thấy Ngọc Phi Yên khác thường, khiến lực chú ý của mấy người kia đều hướng về nàng, thấy bọn họ nhìn chằm chằm mình, Ngọc Phi Yên vẩy vẩy tay :“Các người tiếp tục đi a, mặc kệ ta! Thật ghê tởm, khó có được một lần ra khỏi cửa, thế nhưng lại gặp được sự tình ghê tởm như vậy... Nôn---“

Mấy vị này đều là nhân tinh trong thiên hạ, làm sao không biết Ngọc Phi Yên là đang chê bọn họ bẩn thỉu.

Trừ bỏ trên mặt đương sự có chút lúng túng, Tần Tranh ý vị thâm trường nhìn Ngọc Phi Yên một cái, Tiết Sắc rõ ràng trực tiếp đứng lên, mang theo bảo kiếm đi nhanh đến trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Này, xú nha đầu, người nói cái gì đấy!”

Mới vừa rồi là do Ngọc Phi Yên ngồi nghiêng mặt, bên tai chặn lại ngũ quan của nàng, bây giờ bị Tiết Sắc khí thế rào rạt ép hỏi, Ngọc Phi Yên đem sợi tóc rơi trên mặt vén lên tai, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đẹp quá!

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Ngọc Phi Yên, trái tim Tiết Sắc mạnh mẽ nhảy lên.

Rõ ràng là một thiếu nữ vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng tư thế đợ tay nhấc chân đều tràn ngập phong tình cùng dụ hoặc, giống như tiểu yêu tinh dưới ánh trăng trong rừng rậm nhẹ nhàng nhảy múa, đẹp đến nỗi khiến người nhìn đến đều không thể dời đi tầm mắt.

“Xú tiểu tử, người dám hung hăng với ta?”

Đối phương như tổ như khóc “Chỉ trích”, khiến Tiết Sắc nhất thời trở nên lắp ba lắp bắp. Tiếng nói nhu mì điềm đạm, khuôn mặt trái xoan phấn phấn nộn nộn, mặc dù ánh mắt cất giấu một vẻ hung ác nhẫn tâm, nhưng ở trong mắt Tiết Sắc, Ngọc Phi Yên chính là một tiểu cô nương nũng nịu.

“Ta, không có...”

Tiết Sắc bỗng có chút ảo não, bản thân vừa rồi có phải rất hung hãn hay không?

Có phải đã đem tiểu cô nương dọa sợ hay không?

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một thiếu nữ hoàn mỹ như vậy!

Tiết Sắc nào đâu biết rằng, Ngọc Phi Yên chính là muốn giáo huấn hắn, nhưng cho dù có dùng lời nói ra, lại thông qua tiếng nói nhu nhược phát ra, liền biến thành tiếng nói oa nhi mềm mại, một chút lực sát thương cũng không có, càng miễn bàn đến kinh sợ!

“Tiểu muội muội, người thế nào lại ở trong đây một mình?”

Khó có được cơ hội cùng với Hạ Hầu Nam nói chuyện, lại bị người trực tiếp phá nát, khiến trong lòng Tiết Sắc không được thoải mái. Nhưng sau khi nhìn đến dung mạo của Ngọc Phi Yên, càng khiến trong lòng hân cả kinh.

Chỉ là một nơi nhỏ như vậy, lại có thể cất giấu một quốc sắc thiên hương như vậy! Nàng rốt cuộc là ai?

Nhìn đối phương tuổi tác không lớn, nhưng ngũ quan xinh xắn chứng minh nàng là một mỹ nhân khuynh thành. Tiết Từ Di mặc dù có danh xưng kinh thành đệ nhất mỹ nhân, nhưng dung mạo đối phương lại vượt quá xa nàng ta!

Không đến hai năm nữa, thiếu nữ vậy lam này nhất định sẽ trở thành nữ tử khuynh quốc khuynh thành!

Một loại nguy hiểm đến từ bản năng, khiến Tiết Từ Di phi thường chán ghét Ngọc Phi Yên đột nhiên nhảy ra này. Huống chi thời điểm vừa rồi Hạ Hầu Nam nhìn đến đối phương, trong mắt cũng lướt qua một tia kinh diễm, nàng làm sao có thể cho phép xuất hiện một nhân vật nguy hiểm như vậy bên người!

“Đúng vậy, tiểu muội muội, người là người Hồng Tinh trấn sao? Người có biết một mình ở trong này rất nguy hiểm hay không! Nhà người ở nơi nào? Ca ca đưa người về nhà!” Tiết Sắc cười, cổ hết mức khiến cho giọng nói mình ôn nhu một ít, nhìn qua có thể trở nên hiền lành một chút, muốn cho Ngọc Phi Yên lưu lại ấn tượng tốt với hân.

Tiết Sắc là con trai độc nhất trong nhà, ngũ quan trên mặt lại giống tỷ tỷ, ở nhà cho tới bây giờ đều nghĩ hân là tiểu hài tử để đối đãi. Hiện tại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp khả ái như vậy, bộ dáng manh ngoan tự nhiên, tiếng nói lại ngọt ngào nhu hoà, khiến Tiết Sắc đối với Ngọc Phi Yên sinh ra ý muốn bảo hộ mãnh liệt.

“Ai là muội muội người? Đừng kêu loạn quan hệ!”

Ngọc Phi Yên tròn trĩnh mắt, nghiêng đầu xoay qua chỗ khác, mặc kệ Tiết Sắc.

Làm thế tử Âm Sơn công, Tiết Sắc bình thường đều được nuôi dưỡng nuông chiều, muốn gì được đó, khi nào bị người khác lấy thái độ không muốn nhìn thấy như vậy đối đãi với hân?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đệ Nhất Mỹ Nữ Bị Ghét Bỏ.

Nhưng mà lúc này Tiết Sắc chẳng những không để ý thái độ của đối phương, trong lòng còn cực kỳ yêu thích bộ dáng mềm mại của Ngọc Phi Yên, mặc dù niệm nhỏ hồng nhật nàng than thở, chứng tỏ là đang tức giận, nhưng biểu tình ngoan manh kia lại khiến tâm hân ngứa ngáy, muốn tiến lên che chở.

“Tiểu muội muội, ca ca cũng không phải là người xấu nga!” Tiết Sắc rõ ràng ngồi xuống đối diện Ngọc Phi Yên.

“Ta tên Tiết Sắc, muội tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà còn người nào a? Có hôn phối chưa...”

Lời nói Tiết Sắc còn chưa dứt, bỗng nhiên cảm giác một cổ hàn ý lạnh lùng vèo vèo trên gáy hân tràn ra, một bàn tay lớn, ngăn chặn tại cổ họng hân.

Không tốt! Có sát khí!

“Ai?” Tiết Sắc rất nhanh rút bảo kiếm ra đâm về phía sau nơi nguy hiểm đang phát ra, khi thấy rõ người tới là ai, biểu tình Tiết Sắc liền trở nên có chút ngưng trệ, kiếm trong tay “Bang” một tiếng rơi xuống mặt đất.

“Thập... Thập tứ gia?”

Giọng nói Tiết Sắc không lớn, nhưng cũng đủ khiến cho những người gần đó nghe thấy.

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên tự dung xuất hiện, sắc mặt mọi người đều đại biến, Hạ Hầu Nam dẫn đầu bước nhanh tiến lên, đối với tứ y nam tử cung kính hành lễ: “Thập Tứ thúc!” Mấy người khác cũng quy củ hành lễ, sau khi bày ra tư thế hành lễ xong, tất cả đều chỉnh tề lên tiếng: “Thập Tứ gia!”

Không khí ban đầu còn rời rạc, bởi vì tứ y nam tử xuất hiện bỗng chốc trở nên ngưng trệ, đây là một vị ở kinh thành ngang ngược, ngay cả văn võ bá quan nhìn thấy cũng vội vàng sụp chặt đuôi, không dám thở mạnh, vì sợ chọc giận vị trước mặt này.

“Tiểu tử Tiết gia, ngươi đòi gia rút kiếm, là muốn cùng gia quyết đấu sao? Lấy công phu mèo quào này của ngươi, có thể tiếp được mấy chiêu của gia?”

Âm thanh Hạ Hầu Kinh Thiên không nhanh không chậm, từ từ nện ở trong lòng Tiết Sắc, khiến hắn nhịn không được run run đứng lên, trên trán trơn bóng ngáy mắt bị che kín bằng một tầng mờ mờ mông mông.

Quyết đấu?

Cùng Hạ Hầu Kinh Thiên?

Cho dù hắn có ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám làm như thế!

Nhưng trên đại lục có quy tắc, một khi rút ra vũ khí đều có ý tứ là yêu cầu quyết đấu, nếu Hạ Hầu Kinh Thiên cứng rắn muốn nắm lấy quy tắc này không buông tha, thì hắn nên làm thế nào cho phải đây?

Tiết Sắc cảm thấy hôm nay bản thân ra ngoài không xem ngày, thế nào liền đụng chạm phải cái kẻ sát thần này! Thật sự là năm hạn bắt lợi mà!

So với những người khác nom nớp lo sợ, nam tử tuấn mỹ trước mắt này lại khiến Tiết Từ Di nhìn đếm có chút ngây ngốc.

Hoàng thất Đại Chu đúng là thừa thãi *(dư thừa) mỹ nam tử, dung mạo Hạ Hầu Nam ở giữa các hoàng tử đã là xuất chúng nhất, nhưng mà hắn cùng Hạ Hầu Kinh Thiên ở cùng nhau thì quả thực là khác nhau một trời một vực, chênh lệch không phải lớn bình thường. Huống hồ trên người Hạ Hầu Kinh Thiên có một loại khí phách ngay cả Hạ Hầu Nam cũng không có, tìm Tiết Từ Di không khỏi đập rộn lên, ánh mắt mê loạn (aiz haiz, mê trai đẹp còn hơn ta, khô)

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên đang làm khó Tiết Sắc, Tiết Từ Di vội vàng đi đến trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên, ôn nhu uyển chuyển, nũng nịu mở miệng (ta edit đến nổi khó chịu đây này, da gà da vịt nổi đầy hết rồi a).

“Thập Tử gia, đệ đệ ta hắn không phải cố ý, ngài đừng hiểu lầm hắn! Hắn bất quá chỉ là một tiểu hài tử, xin ngài nể mặt ta, đừng chấp nhất với hắn!”

Tiết Từ Di ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, nỗ lực bày ra biểu tình tự cho là đẹp nhất, nhưng sau khi đối mặt với một ánh mắt lạnh lùng vô tình, trái tim nàng thiếu chút nữa bị đông lại.

Ánh mắt làm cho người ta rất sợ hãi, rất đáng sợ----

“Gia có nói chuyện với ngươi sao? Khi gia nói chuyện, ngươi có tư cách mở miệng hay sao?”

Hạ Hầu Kinh Thiên quét mắt trên khuôn mặt xuân sắc của Tiết Từ Di, lộ ra một biểu tình chán ghét, giống như nàng ta chính là thứ gì đó rất bẩn, liền lùi về sau hai bước kéo dài khoảng cách, thái độ rõ ràng là ghét bỏ đối phương (ahaha, thích nha)

Hành động này của Hạ Hầu Kinh Thiên, khiến Tiết Từ Di chịu thật sâu đã kích.

Tiết Từ Di đối với mỹ mạo của mình phi thường tự tin, mấy năm nay quý công tử quý góa dưới váy thạch lựu của nàng nhiều đến không đếm xuể, vì sao vị vương gia này lại xem nàng như rắn rết, chẳng lẽ lời đồn đãi bên ngoài là thật? Hắn thật chính là đoạn tụ?

Không đợi Tiết Từ Di suy nghĩ cẩn thận, lời nói càng thêm đã kích lòng người lại từ miệng Hạ Hầu Kinh Thiên tiếp tục phát đi ra.

“Về mặt ngươi? A... Về mặt ngươi là đang dụ dỗ tiểu hài tử sao? Cũng không biết xấu hổ ở trước mặt gia khoe khoang! Ngay cả phụ thân ngươi ở trước mặt gia cũng không dám trình ra về mặt như thế!”

“Xem ra, là do gia đã lâu không trở về kinh thành, mọi người đều đã quên tính tình của gia. Rồi rảnh trở về, gia phải tìm Âm Sơn công hầu hào uổng vài ly trà, hỏi hắn một chút giáo dưỡng nữ nhi thế nào, mặt mũi thế nhưng còn lớn hơn gia, thật đúng là dạy tốt a! Còn có, ngươi tốt nhất ở trước mặt gia mau thu hồi bộ dáng xấu xí làm bộ làm tịch kia nha! Gia không phải Tiểu Tử, đừng coi gia là người mù!”

Bị Hạ Hầu Kinh Thiên ở trước mặt mọi người chỉ trích mình không có gia giáo, lại bị nói bản thân thành xấu như vậy, sắc mặt Tiết Từ Di liền trở nên trắng bệnh.

“Dám nhìn gia nữa, gia liền cắt lưỡi ngươi, móc mắt ngươi!” Hạ Hầu Kinh Thiên xuất ra một chủy thủ, khiến Tiết Từ Di sợ tới mức trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Phi Yên vụn vụn không nghĩ tới, Hạ Hầu Kinh thiên lại là hoàng thúc của Hạ Hầu Nam.

Nàng phải sớm nên nghĩ tới, hắn họ Hạ Hầu, tính tình lại ương ngạnh như thế, toàn thân quý khí không phải người bình thường có thể so sánh được, cũng chỉ có hoàng thất Đại Chu Quốc mới có thể sinh ra những nhân vật kỳ quái như vậy.

Hiện tại nhìn thấy Tiết Từ Di cùng Hạ Hầu Nam ở trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên cam chịu, tâm tình Ngọc Phi Yên phi thường tốt, thiếu chút nữa vỗ tay khen ngợi! Cảnh tượng về mặt “Pằng pằng” thay đổi như vậy, thật sự là khiến người xem tâm tình vui vẻ, sáng khoái tinh thần!

Tuy rằng thẳng thắn Hạ Hầu Kinh Thiên này không tính là người tốt, hắn không chịu thả nàng về Trung Nghĩa hầu phủ, còn uy hiếp đe dọa, thậm chí còn mạnh mẽ đem nàng bắt vào Hồng Tinh trấn, nhưng Ngọc Phi Yên cảm thấy, có thể tận mắt nhìn thấy trò hay này, cũng có thể coi như không uổng công

đến nơi này!

“Thập Tứ thúc----“

Tiết gia là lực lượng trung thành của hắn, Hạ Hầu Nam tự nhiên cũng không thể để cho Tiết Từ Di chịu uỷ khuất, nhưng trong lòng hắn vẫn sờ sợ Hạ Hầu Kinh Thiên, nhưng cuối cùng vẫn là giai nhân cùng gia thế sau lưng nàng ở trong lòng hắn vẫn chiếm thể thượng phong, Hạ Hầu Nam nhìn không được liền mở miệng giúp Tiết Từ Di cầu tình.

“Mèo con, ăn no chưa?”

Đối với Hạ Hầu Nam, Hạ Hầu Kinh Thiên trực tiếp lực chọn xem nhẹ, hắn không e dè liền ngồi ở bên cạnh Ngọc Phi Yên, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của nàng.

“Không được nhéo ta!” Ngọc Phi Yên gạt tay Hạ Hầu Kinh Thiên ra.

Nàng phi thường không có thói quen với hành vi thân mật này, người này thực đang coi nàng là sủng vật để nuôi dưỡng đây mà!

Chỉ là, tất cả kháng nghị của nàng đều vô hiệu, Hạ Hầu Kinh Thiên tựa hồ rất yêu thích trò chơi nhéo mặt nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu nữ hoạt hoạt nộn nộn cùng đầu hủ rất giống nhau, khiến người ta yêu thích không buông tay, huống chi đáng vẻ nàng cáu thẹn lại cực kỳ giống mèo hoang đang nhe răng múa vuốt, thực sự rất thú vị a.

Vì thế, Hạ Hầu Kinh Thiên vươn tay còn lại, tiếp tục nhéo một chút.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, ta đã không phải là tiểu hài tử!”

Ngọc Phi Yên có chút giận, “Pằng” một tiếng, nặng nề đánh vào trên tay Hạ Hầu Kinh Thiên, khiến mấy người bên cạnh sợ tới mức lui về sau mấy bước, sợ từ y nam tử bị hành động của nàng chọc cho tức giận, bọn họ đứng kế bên liền sẽ rước lấy họa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thái Tử, Nàng Là Hoàng Thấm Thấm Của Ngươi.

Đợi thật lâu, cũng không thấy trận nổi giận đến trong dự đoán, bọn người Hạ Hầu Nam đứng một bên chờ đợi có chút mơ hồ, hoàn toàn theo không kịp tiết tấu.

Lại thấy, Hạ Hầu Kinh Thiên ngược lại là đang cười, hành động nhiệt tình ôn nhu đối xử với một tiểu cô nương của hắn quá mức hiếm thấy như vậy, thật khiến người khác được mở rộng tầm mắt.

Nụ cười như xuân phong ấm áp lòng người này, có thể xuất hiện trên mặt vị đại nhân tính tình hi nộ vô thường, lục thân không nhận --- Lâm Giang Vương này sao?

“Thập Tứ thúc, vị cô nương này là----“

Hạ Hầu Nam kinh ngạc rất nhiều, nhìn không được liền bắt đầu chú ý đến Ngọc Phi Yên.

Có thể lọt vào mắt Thập Tứ thúc, lại được hắn che chở như vậy, thiếu nữ này rốt cuộc là thần thánh phương nào a?

Hơn nữa, nàng thế nhưng lại không sợ lệ khí của Hạ Hầu Kinh Thiên, chẳng những trừng mắt nhìn hắn, còn động thủ đánh hắn, dũng khí này là lớn cỡ nào a! Chỉ là, những điều này cũng càng thêm chứng minh vị trí của vị thiếu nữ váy lam này trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên, nàng ta dám làm như vậy, lại không sợ kết quả khi chọc phải Thập Tứ thúc nha!

Trong lòng cứ mãi suy nghĩ, Hạ Hầu Nam quyết định đem Ngọc Phi Yên xếp vào vị trí cực kỳ quan trọng.

Huống chi thiếu nữ váy lam này mắt tinh rắng trắng, dung mạo xuất chúng, lúc mở miệng, kiều âm oanh oanh, dù Hạ Hầu Nam thân là thái tử, đã từng gặp qua các kiểu mẫu giai nhân, nhưng cùng vị thiếu nữ trước mắt này so sánh, các nàng đều chỉ là loại dung chi tục phẩn, đích xác chỉ cần người ta ghé mắt nhìn đến một lần thì sẽ không bao giờ quên được.

“Nàng là Thập Tứ thấm của ngươi.”

Thấy Hạ Hầu Nam hỏi thân phận Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên liền nở nụ cười cao khiết không tỳ vết, cực có tính lừa gạt. Nhưng nụ cười này ở

trong mắt Ngọc Phi Yên lại ác liệt đến cực điểm, tràn ngập hương vị ác ma.

“Tiểu Tứ, về sau thấy nàng nhớ rõ phải kêu là Hoàng thẩm thẩm!” (Huỳnh bá đạo quá a.....)

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, khiến Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Phi Yên đồng thời đều ngây ngẩn cả người.

“Ta không phải, ngươi không nên nói lung tung ---“ Sau khi phát giác ra ý tứ trong câu nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, răng nanh của Ngọc Phi Yên đều khanh khách rung động.

Tên hỗn đản này!

Hủy danh dự người khác rất thú vị sao!

Hắn còn có thể càng ác thú thêm một chút nữa hay không!

Ngọc Phi Yên bắt đầu hoài niệm đoạn thời gian tự do tự tại trước kia. Ngay sau khi nàng khôi hân, Hạ Hầu Kinh Thiên liền rời đi, Ngọc Phi Yên một bên học võ, một bên chữa bệnh cho người khác, du ngoạn giang hồ, tự do tự tại, nàng thậm chí còn dựa vào y thuật cao siêu tạo lập nên danh xưng “Ngọc La Sát” đầy danh vọng, trở thành một nhân vật mới đầy phong vân.

Nhưng mà, khi nàng chuẩn bị dọn dẹp đường trở về Trung Nghĩa hầu phủ, người kia lại xông ra, cướp nàng đi, đem nàng mang tới nơi đây! Hắn đây là đang muốn làm gì?

“Ngoan, đừng náo loạn! Chẳng lẽ ngươi còn nhớ đến vị hôn phu hoa tâm tự đại lại không có bản lĩnh thật sự kia sao? Diện mạo hắn không bằng gia, gia thể không bằng gia, năng lực không bằng gia, võ công so ra càng kém hơn gia! Loại phế vật chỉ dựa vào tổ tiên che chở này, quảng đi là tốt nhất! Một ngón tay gia cũng đều có thể nghiền chết hắn, hắn không xứng với ngươi đâu!” Hạ Hầu Kinh Thiên phui phui tóc đen nồng đậm của Ngọc Phi Yên, giống như đang sờ sờ lông mèo. (Ca bá đạo đến nỗi quá mức đáng yêu a)

Nhìn thấy khuôn mặt thanh quý tuấn mị lại chân thành tha thiết dị thường như vậy, Ngọc Phi Yên hận không thể một tay đánh bẹp gương mặt xấu xa kia.

Chỉ là, nàng không dám a....

Mặc dù thông qua thái cực dưỡng sinh tuyền, Ngọc Phi Yên đã tẩy tủy đổi gân, thoát thai hoá cốt, võ công khôi phục được hơn 6 7 thành so với trước kia, nhưng nàng trước mắt vẫn là đánh không lại Hạ Hầu Kinh Thiên.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt!

Đối mặt với kẻ cao quý bá đạo lại vô lại này, Ngọc Phi Yên chỉ có thể phẫn nộ cắn môi, nỗ lực dùng ánh mắt hung ác nhất “Giết chết” hắn!

Nàng rõ ràng là vị hôn thê của Hạ Hầu Nam, hiện tại lại được Hạ Hầu Kinh Thiên trợ giúp, một bước biến thành Hoàng thẩm thẩm của Hạ Hầu Nam. Vương gia, ngài có thể được xem như là đang hoành đao đoạt ái đi? Hay là do hoàng thất của người đều xằng bậy như vậy?

Ngọc Phi Yên bỗng nhiên cảm thấy chính mình có chút nhìn không hiểu nam nhân trước mắt này, hắn làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì? Vui đùa kiểu này không khỏi quá trốn đi!

Chẳng lẽ Hạ Hầu Kinh Thiên ngàn dặm xa xôi đem nàng từ Tân Trì Quốc chộp tới đây, là vì muốn cùng Hạ Hầu Nam “Ngẫu ngộ”* (ngẫu nhiên nhìn thấy) sao, lại muốn nói cho đối phương biết, đây chính là Hoàng thẩm thẩm của ngươi? Còn có, vừa rồi hắn nói “Hoa tâm tự đại lại không có bản lĩnh thật sự”, đây là đang hình dung Hạ Hầu Nam sao? Được rồi, sự hình dung này đích xác rất xác thực! Nàng thật đúng là rất chúng mắt Hạ Hầu Nam này!

Ngọc Phi Yên cũng không biết đoạn phân tích của nàng phi thường rất chính xác. Nguyên nhân bởi vì Hạ Hầu Nam sẽ từ Hồng Tinh trấn đi ngang qua, cho nên Hạ Hầu Kinh Thiên mới chờ ở chỗ này, chuẩn bị tuồng diễn vừa hát vừa hò như vậy.

Chê cười! Hắn thế nào có thể để mèo con được mình nhìn trúng lại biến thành cháu dâu chứ!

Cười Ngọc Phi Yên?

Bằng Hạ Hầu Nam hắn cũng xứng?

Đột nhiên nhảy ra một vị Hoàng thẩm thẩm non nớt như vậy, khiến nột tâm Hạ Hầu Nam nổi lên biến hoá kỳ diệu.

Ngọc Phi Yên nhìn qua nhiều lần cũng không vượt qua mười lăm tuổi, nhưng mà hoàng thúc đã hai mươi có hơn. Đây chính là trâu già gặm cỏ non sao?

Cách thưởng thức của hoàng thúc quả nhiên không giống người thường!

Khó trách hắn nhiều năm như vậy không gần nữ sắc, thậm trí bên ngoài còn đồn đãi hắn là đoạn tụ, thì ra Thập Tứ thúc thích loại thiếu nữ mềm mại ngoan manh như vậy. Hơn nữa, nghe trong giọng điệu của Hạ Hầu Kinh Thiên, thì ra thiếu nữ này có hôn ước, còn có vị hôn phu, chẳng lẽ hắn thích tiết mục cường thường* (đại khái là cướp người) như vậy?

Trong nhất thời, Hạ Hầu Kinh Thiên buru hân ở trong lòng Hạ Hầu Nam lại sinh ra thêm tính cách mới, khiến hân không khỏi nhớ tới lịch sử huy hoàng của Thập Tử thúc.

Hạ Hầu Kinh Thiên là đương kim thế tử của Đại Chu Quốc, là đệ đệ thứ mười bốn của Hạ Hầu Quân Vũ, đại danh đình đình --- Lâm Giang Vương, càng là một nhân vật truyền kỳ trong thiên hạ.

Hân sinh ra không bao lâu đã bị xem là con tin đưa đến Tần Trì Quốc, mười tuổi mới trở lại Đại Chu Quốc. Ở Tần Trì Quốc mười năm, bởi vì không có chuyên gia nuôi dạy, lại bị người có tâm tận lực dung túng, vị vương gia này liền phát triển theo hướng sai lệch nghiêm trọng.

Tiền hoàng bởi vì chuyện Hạ Hầu Kinh Thiên làm con tin cho nên đối với hân thập phần áy náy, phá lệ sùng ái hân. Ý vào phần sùng ái này, sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên hồi kinh liền náo loạn đến long trời lở đất.

Hân ngang ngược, kiêu căng ngang tàn, ngăn ngừa năm năm liền đem đệ tử hoàng thất quý tộc toàn bộ khi dễ không sót một người, tạo thành thanh danh vương gia hoàn khổ, ngay cả tiền hoàng cũng đều không làm gì được hân, mắng hân là kẻ bại hoại của hoàng tộc, thậm chí có vài lần còn bị hân chọc tức đến mức ngắt xiu, thanh danh của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng càng khó nghe hơn.

Ngay khi mọi người đều cho là vị vương gia này cả đời sẽ không hề kiến thụ như vậy, tính tình Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên đại biến, so với lúc trước, độc ác ngoan tuyệt, giết người không chớp mắt, bỗng chốc lấy một loại tư thái buru hân cuồng bá khác, chiếm cứ ánh mắt của mọi người.

Đó chính là lúc Hạ Hầu Quân Vũ mới bắt đầu đăng cơ, chứng chư hầu đã tâm bưng bưng, trong đó đều lấy danh của Thất vương để tạo phản.

Tình hình lúc đó có thể nói là thập phần nguy hiểm, bên ngoài Đại Chu Quốc có Tây Việt Quốc cường công, bên trong có Thất vương tạo phản, ngoại ưu nội hoạn, Hạ Hầu Quân Vũ lo lắng đến mức sút đầu mẻ trán.

Ngay thời khắc nguy cấp, Hạ Hầu Kinh Thiên liền chủ động xin đi giết giặc, hân chỉ dẫn hai mươi vạn quân mã lại có thể đánh năm mươi vạn đại quân của Thất vương thành hoa rơi nước chảy, cuối cùng là tự tay cắt lấy thủ cấp của Thất vương, huyết tẩy hoàng tộc, dựa vào núi hải cốt trắng như tuyết kia, bởi vậy Hạ Hầu Quân Vũ mới có thể bình định lại giang sơn.

Sau khi quét ngang Đại Chu Quốc, Hạ Hầu Kinh Thiên càng thừa thắng xông lên, lấy thủ đoạn máu nhuộm thành sông, đánh cho Tây Việt Quốc phải quỳ xuống đất cầu xin tha, không thể không cúi đầu xưng thần với Đại Chu Quốc, hơn nữa cứ hàng năm đều tiến cống, hiếu kính Đại Chu Quốc.

Trong lúc nhất thời, Hạ Hầu Kinh Thiên liền trở thành sát thần trong lòng mọi người.

Nghe nói cảnh tượng những năm tháng kia chỉ có thể lấy máu chảy thành sông, hải cốt khắp nơi để hình dung.

Tận mắt nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên huyết tinh bạo lực các đại thần, tất cả cuối cùng đều thu hồi lòng muông dạ thú, ngoan ngoãn phụ tá Hạ Hầu Quân Vũ. Có thể nói Đại Chu Quốc được củng cố, người có công lao lớn nhất đều phải nhắc đến vị vương gia này.

Bây giờ sự tình đã qua nhiều năm, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng đã thu liễm sự thô bạo của hân, biến thành thân thanh quý cao hoa như thiên tiên, bộ dạng mười phần lừa gạt người, nhưng những người biết rõ bản tính của hân như trước cũng đều đi đường vòng tránh xa.

Mọi người âm thầm thậm chí còn cho rằng, đắc tội hoàng thượng, cùng lắm chỉ là chết thôi, nhưng mà đắc tội Lâm Giang Vương, quả thực chính là sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hoàng Thái Tử Dối Trá.

Bởi vì vị vương gia này có ác danh bên ngoài, thế cho nên ở Đại Chu Quốc, bất luận là hoàng tộc hay là triều thần, ở trước mặt hân đều rất dè dặt cẩn trọng, cúi người thật thấp, sợ bị vị vương gia này nhớ thương thì khổ.

Chỉ có Hạ Hầu Nam biết, tuy rằng Thập Tử thúc tuổi không lớn lắm, nhưng ở trong lòng phụ hoàng, địa vị của hân vượt xa hơn bất kì một vị hoàng tử nào, bao gồm luôn cả vị thái tử như hân.

Mỗi khi nghĩ đến phụ hoàng nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên đều trở nên vui vẻ cùng nét mặt yêu thương, Hạ Hầu Nam liền có cảm giác ăn phải trái đắng. Rõ ràng mình mới là nhi tử ưu tú nhất của phụ hoàng, nhưng mọi chuyện đều bị Hạ Hầu Kinh Thiên áp chế, ngay cả phụ hoàng cho hân phong hào cũng khách khí như vậy.

Lâm Giang Vương, chỉ cần là đất đai hai bờ sông lãnh thổ, thì đều là đất phong của hân.

Đất gang bốn phía đều là lãnh thổ đồng bằng phù sa phì nhiêu, sản vật phong phú. Một phần chín thu nhập từ thuế của Đại Chu Quốc đều đến từ nơi này. Bấy giờ bạc trắng bóng đều rơi vào túi áo của Hạ Hầu Kinh Thiên, hưởng riêng phần tài phú cùng tôn sùng này, thật khiến cho mọi người hâm mộ đến nổi ghen ghét!

Mặc dù tâm bất mãn, Hạ Hầu Nam lại không chút nào biểu hiện dị thường ra bên ngoài, ngay sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên giới thiệu Ngọc Phi Yên, lúc này hắn cũng cung kính hướng về phía Ngọc Phi Yên kêu một tiếng: “Hoàng thẩm thẩm!”

“Phốc xuy----“

Vừa nghe tiếng kêu của hắn, Ngọc Phi Yên liền nở nụ cười.

Lúc này không lâu, Hạ Hầu Nam còn cùng bạn tốt chúc mừng chuyện vị hôn phu là nàng mất tích không rõ, bây giờ chuyển mất một cái liền biến thành cung kính như vậy, trước sau tương phản quá lớn. Ngọc Phi Yên thật sự là nhìn không được, cảm thấy người này thật đúng là thuận theo chiều gió, không có khí tiết làm người.

Ngọc Phi Yên tươi cười ở trong mắt Hạ Hầu Nam, như hoa xuân xán lạn, như ánh trăng mùa thu tươi đẹp, thì ra nàng sinh ra thanh lệ minh diễm như vậy, hiện tại lười nhác cười, chân mày khoé mắt lại mang theo kiêu thái nhân nhạ, người xem đến trong lòng say mê.

Hạ Hầu Nam hơi hơi sợ run, trái tim mãnh liệt “Đạp nước” hai cái, hắn cuối cùng cũng biết vừa rồi là tại vì sao Tiết Sắc lại không khống chế được như vậy.

Thấy Hạ Hầu Nam luống cuống, sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên trầm xuống, thân thủ đem Ngọc Phi Yên ôm vào trong lòng.

Hạ Hầu Kinh Thiên biểu hiện ra ham muốn chiếm hữu mãnh liệt như vậy, chỉ cần người có mắt đều có thể nhìn ra, Hạ Hầu Nam liền vội vàng thu hồi ánh mắt, trong lòng đối với Ngọc Phi Yên càng thêm tò mò.

Mấy năm nay, mặc dù Hạ Hầu Kinh Thiên mang ác danh bên ngoài, nhưng do hắn có thân phận cao quý, dung mạo thanh hoa, vũ lực cường hãn, có tiền có quyền có tài năng, là kim cương vương lão ngũ, là rùa vàng lớn trong mắt mọi người.

Mặc dù mọi người sợ hãi hắn, nhưng vẫn có không ít người có ý đồ với hắn, triều thần quyền quý vót đầu cho nhon muốn cùng hắn đàm hỏi, thiếu nữ của các quý tộc đều bị dung mạo tuyệt thế của hắn làm cho thần hồn điên đảo, hắn nổi bật vượt qua tất cả các hoàng tử, thậm chí che luôn cả ánh sáng của thái tử Hạ Hầu Nam hắn...

Bây giờ nhìn thấy Ngọc Phi Yên kiệt lực cùng Hạ Hầu Kinh Thiên bỏ qua một bên quan hệ, Hạ Hầu Nam bỗng cảm thấy phi thường thư sướng.

Thì ra không phải tất cả mọi người đều kinh sợ hắn, vây quanh chuyển động của hắn, thì ra vị Thập Tứ thúc hoàn mỹ vô khuyết trong mắt phụ hoàng này, cũng có lúc bị người “Ghét bỏ”.

Dưa hái xanh không ngọt!

Thập Tứ thúc, người đối với người khác bá đạo, nhưng đối với tiểu kiều nhan trong lòng, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại!

Tĩnh táo lại, Hạ Hầu Nam khôi phục lại tuần lãng thường ngày, hướng Ngọc Phi Yên ôn hoà cười.

Hắn lấy ra đôi mắt mỉm cười, khiến lòng người sinh ra hảo cảm, nhìn không được thuận theo hướng hắn. Nhưng mà Ngọc Phi Yên lại nhìn ra được, Hạ Hầu Nam nhìn như mười phần tương phản lúc này, bình dị gần gũi, ý cười lại không đạt đến đáy mắt, trong con ngươi đen tã ra một tia nhân nhạ xa cách, cũng không giống biểu hiện thận cẩn của hắn bây giờ, là một người cực có tính lừa gạt người!

Ngay lúc này, trong đầu Ngọc Phi Yên chứa đựng ký ức về Hạ Hầu Nam, giống như hồng thủy ào ạt xông ra.

Nguyên chủ thích Hạ Hầu Nam, cũng bởi vì thường bị người ác ý trêu cợt, khi nhục, những lúc đó Hạ Hầu Nam đều lựa chọn động thái lạnh nhạ bàng quan, lúc đó là hắn cố ý dung túng, những người khác càng lấy chuyện khi dễ nàng làm niềm vui. Nhưng đến khi gia gia cùng ca ca Ngọc Phi Yên xuất hiện, Hạ Hầu Nam lại thay đổi thái độ giống như thường ngày, ân cần hỏi han nàng, hành động ôn nhu, hắn hoàn toàn chính là tiểu nhân hai mặt âm hiểm...

“Chúng ta đi thôi---“ Ngọc Phi Yên thật sự không muốn nhìn thấy Hạ Hầu Nam, nàng muốn chạy nhanh về kinh, cùng nam nhân xấu xa này giải trừ hôn ước!

Ngọc Phi Yên không muốn nhìn thấy Hạ Hầu Nam, Hạ Hầu Kinh Thiên mừng rỡ chứng kiến.

Hắn khổ tâm sắp đặt tình thế này, không phải là vì muốn mèo con tận mắt thấy con người thật sự của Hạ Hầu Nam sao! Bây giờ mục đích cũng đã đạt được, tất nhiên không cần ở ngọc đây nữa.

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, Tiết Từ Di lúc đầu ngắt xiu anh ngô một tiếng, tỉnh lại. Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ôm Ngọc Phi Yên trong ngực, sắc mặt Tiết Từ Di trở nên trắng bệch. (vô duyên)

Thì ra hắn ra tay giáo huấn Tiết Sắc, là vì nàng ta!

Tuy rằng ngũ quan của Hạ Hầu Nam vẫn cứng rắn lãnh ngạo như trước, lại mang theo tia sát khí mờ nhạt, nhưng giờ phút này băng sương trên mặt hắn cũng đã tan rã, loại xuân tuyết ôn nhu này, cùng thái độ đối đãi khinh thường vừa rồi với nàng thì hoàn toàn đối lập, một loại tan lòng nát dạ đau đớn khiến Tiết Từ Di không thờ nổi. (Vừa, ai bảo mê trai gáng chịu a)

Ngọc Phi Yên lúc này cũng nhớ đến lịch sử quang huy của Tiết Từ Di.

Người này là đích nữ của Âm Sơn công bên ngoài đoan trang khiêm tốn, bên trong lại âm hiểm ác độc. Bởi vì câu giận hôn ước của Ngọc Phi Yên cùng Hạ Hầu Nam, Tiết Từ Di đã nhiều lần bí mật giờ trò xấu, thậm chí trong những lúc không có người còn ngắc nhéo Ngọc Phi Yên, chuyên chọn vị trí cánh tay cùng eo mà người khác nhìn không tới, hành vi ác độc có thể cùng so sánh với Ngọc Chi Lan, cùng Hạ Hầu Nam thật đúng là tuyệt phối!

Lúc này, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tiết Từ Di, Ngọc Phi Yên vui vẻ mỉm cười.

“Cô nương sắc mặt không tốt. có phải không thoải mái hay không? Không thoải mái thì nên đi chữa trị, miễn cho vấn đề nhỏ lại kéo thành bệnh nan y nha.”

Vừa nghe thấy lời của nàng, Tiết Sắc liền vội vàng đi đến bên người Tiết Từ Di :”Tỷ, nơi nào của tỷ không thoải mái? Có nặng hay không?”

“Ta không sao---“ Tiết Từ Di điều chỉnh giọng nói, khôi phục dịu dàng như trước :”Ta có y thuật, sao có thể không biết rõ tình trạng sức khỏe của chính mình chứ.”

“Ta chẳng những không có việc gì, còn muốn đi Lạc Hà cốc tham gia “Đại hội đấu được”! Lần này giải thưởng tân tú nhất định không phải của ta thì là của ai!” Tiết Từ Di cất cao tiếng nói, cố ý nói cho Hạ Hầu Kinh Thiên nghe.

Ở trong mắt nàng, Ngọc Phi Yên bất quá chỉ là ý vào bề ngoài xinh đẹp, mới che mờ ánh mắt của Hạ Hầu Kinh Thiên. Nhưng thời đại hiện giờ chính là dùng thực lực để nói chuyện!

Trong tất cả các nghề nghiệp, được sư là nghề được người người tôn kính nhất. Nhờ vào nhân duyên nên Tiết Từ Di trùng hợp vào được Được Vương Các, trở thành nữ đệ tử của Được Vương Các, tư cách này cũng là sự kiêu ngạo của nàng.

Được sư bây giờ rất ít, nữ được sư lại càng là vật hiếm thấy hơn, bất kể là ở đâu, nữ được sư đều được người nâng lên cao, hưởng chi Tiết Từ Di còn có mỹ mạo như vậy. Nàng cũng không tin, sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên biết nàng là được sư, còn có thể không động tâm.

Đại hội đấu được?

Hình như có chút thú vị!

Thân thủ Ngọc Phi Yên kéo ống tay áo của Hạ Hầu Kinh Thiên :”Ta cũng muốn đi!”

Ngọc Phi Yên từ thế gia quốc y lớn lên, gặp được chuyện như vậy, tất nhiên cũng muốn đi theo góp vui! Huống chi Tiết Từ Di trưng lên khuôn mặt khiêu khích thật sự quá mức bữa bãi, đi ngược lên cửa cầu, vừa lúc thù mới hận cũ cũng có thể cùng nhau giải quyết lược một!

“Ha! Tiểu muội muội, ngươi cho là Lạc Hà các là nơi người nào cũng có thể đi vào sao? Không có “Thiệp Mai hương”, cho dù ngươi có bản lĩnh thông thiên, cũng vào không được!” Tiết Từ Di dơ thiệp mời màu xanh đậm trong tay, đắc ý cười.

Nàng ta còn chưa vui vẻ được bao lâu, thì một đạo kinh phong đảo qua, “Thiệp Mai hương” đã rơi vào trong tay Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Ngươi, đưa đây!” Hạ Hầu xoay người, lạnh lùng nhìn về phía Tiết Sắc.

Ngơ ngác nửa ngày, Tiết Sắc mới biết được vị vương gia này là đang đòi thiệp mời của mình, mặc dù là trong lòng không tình nguyện, nhưng thật sự không thể chống lại khí tức cường đại của đối phương. Tiết Sắc đành phải ngoan ngoan cầm thiệp mời hai tay dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nàng Là Mỹ Nhân Rắn Rét A.

Loại phương thức xử lý ngang ngược này của Hạ Hầu Kinh Thiên, lại khiến Ngọc Phi Yên cảm thấy nhìn thế là đủ rồi. Cur nhiên còn có người có thể đem hành vi cướp bóc làm đến thuận buồm xuôi gió như vậy, còn lấy bộ dáng làm theo lễ phải nữa chứ, đúng là làm cho người ta bội phục mà!

“Muốn sao?” Hạ Hầu Kinh Thiên hướng phía Ngọc Phi Yên giơ giơ hai thiệp Mai hương :”Theo quy tắc cũ!”

Không đợi bọn người Hạ Hầu Nam hiểu được, mười ngón tay của Ngọc Phi Yên bay tới, hung tợn đánh úp về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, chỉ trong nháy mắt, hai người đã giao thủ ba bốn chiêu.

Nàng đây là... Muốn chết sao!

Hạ Hầu Nam không khỏi vì Ngọc Phi Yên toát mồ hôi, người dám hành động như thế với Thập Tứ thúc đã sớm đi gặp Diêm Vương, nàng thế nào có thể ý vào phần sùng ái của nam nhân mà làm chuyện như vậy! Hơn nữa nàng xuống tay chiêu chiêu trí mệnh, thủ đoạn tàn nhẫn cùng khuôn mặt non nớt kia hoàn toàn tương phản, Hạ Hầu Nam thực sự sợ Ngọc Phi Yên bởi vì vậy chọc đến Hạ Hầu Kinh Thiên mà đưa đến họa sát thân! (lòng tốt hiểm có a)

Ai biết, kích tình Hạ Hầu Nam dự đoán căn bản không có xuất hiện.

Hạ Hầu Kinh Thiên chẳng những không có nổi giận, ngược lại còn bình tĩnh thông dong một bên hoá giải chiêu thức của Ngọc Phi Yên, một bên cảm thiệp mời đùa nàng, thường thường còn chỉ điểm một hai câu!

Vừa vặn Ngọc Phi Yên dị thường trí tuệ, luôn có thể ở trong những câu chỉ điểm của Hạ Hầu kinh thiên suy một ra ba, thủ đoạn xuất chiêu lại càng ác hơn, không có chút khách khí nào, tất cả mọi người nhìn xem đều kinh hồn táng đảm (đại khái là mắt hồn mất vía)

Đây là tiết tấu liều mạng a!

“Tốc độ không đủ, sức lực quá yếu! Đem gia nhân thành kẻ thù của ngươi, đến uống máu gia, ăn thịt gia!” (biến thái!!!)

Hạ Hầu Kinh Thiên không chút khách khí khích tướng, hần nghiêm cẩn như vậy, cũng khơi dậy ý chí chiến đấu của Ngọc Phi Yên.

Một đường đến nơi này, bọn họ mỗi ngày đều “Luận bàn” như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên đúng là đối thủ rất cường đại, dưới sự chỉ đạo của hần, võ công Ngọc Phi Yên đột nhiên tăng mạnh, so với nàng một mình khổ luyện thì tốc độ tiến bộ mau hơn.

Có cao thủ như vậy bồi luyện, là chuyện mà Ngọc Phi Yên cầu còn không kịp, nàng càng phải nắm chặt hết thầy cơ hội luận bàn, phải lấy hết kinh nghiệm từ Hạ Hầu Kinh Thiên.

Càng nhìn, ánh mắt Hạ Hầu Nam càng thâm trầm, Hạ Hầu Kinh Thiên lớn hơn hần ba tuổi, một mực đều khiến hần phi thường kiêng kỵ, nếu có khả năng, Hạ Hầu Nam hi vọng người này có thể vĩnh viễn biến mất, nhưng hiện tại hần lại nhìn không thấu vị Thập Tứ thúc này.

“Tần Tranh, ngươi có thể nhìn ra phẩm cấp của bọn họ là bao nhiêu không?”

“Vị cô nương kia là võ linh cao nhất, về phần Lâm Giang Vương, ta nhìn không ra.” Tần Tranh quan sát một lúc lâu, mới nói ra đáp án.

“Võ linh cao nhất!” Tiết Sắc sợ hãi kêu lên: “Nàng ta chỉ mới có bao nhiêu tuổi! Tần Tranh, ngươi không nhìn lầm chứ?”

“Nàng ta không có sử dụng huyền lực, ta chỉ có thể đoán đại khái như thế.” Tần Tranh ngụ ý, nếu Ngọc Phi Yên sử dụng huyền lực, chỉ sợ còn lợi hại hơn bây giờ.

Trong lòng Tần Tranh phi thường kinh ngạc, mười bốn tuổi trở thành võ linh, đây là thiên tài đến cỡ nào. Vài người bọn họ đã là người trẻ tuổi nổi bật, nhưng nếu tính ở độ tuổi của Ngọc Phi Yên thì, bất quá cũng chỉ là đại võ sư.

Thiếu nữ tinh quái như vậy, Lâm Giang Vương rốt cuộc là tìm thấy từ nơi nào?

Khó trách hần lại xem nàng như bảo bối!

Nàng đích xác rất đáng giá được sùng như vậy!

Tiết Từ Di ban đầu còn muốn dùng thân phận được sư để áp chế Ngọc Phi Yên sau khi nghe đến lời nói của Tần Tranh, khuôn mặt nhỏ nhắn một trận xanh rồi một trận hồng, khó xem đến cực kì.

Nàng hiện tại là đại võ sư, so với những người bạn cùng lứa tuổi được xưng là thiếu nữ thiên tài. Nhưng Ngọc Phi Yên không cần huyền lực cũng đã là võ linh, đây chẳng khác nào là đang đánh thẳng vào mặt nàng chứ!

Bốn người trẻ kia trở nên dị thường trầm mặt, Ngọc Phi Yên lại cùng Hạ Hầu Kinh Thiên người tới ta qua, cũng đã xuất ra hơn năm mươi chiêu.

Dáng người nàng nhẹ nhàng, mặc dù diện tích tăng hai cũng chẳng rộng lắm, Ngọc Phi Yên vẫn như trước thành thạo xuyên qua từng cái bàn, giống như bướm bướm màu lam, tay áo phiêu phiêu, khuôn mặt tươi cười trong suốt, gợn tay nhắc chân đều ưu nhã như tranh vẽ.

Nhưng thiếu nữ như họa kia lại có tính độc ác, xuống tay lại càng mau chuẩn ngoan, không chút nào dong dài dây dưa, luôn công kích những bộ phận trí mạng trên thân đối phương, khiến người ta không khỏi nghĩ đến một từ ---- Mỹ nhân rắn rết.

“Mèo hoang nhẩn tâm! Ngươi đây là đang muốn mạng gia đi!” Tuy rằng Hạ Hầu Kinh Thiên nói như vậy, nhưng giọng điệu vui mừng trong giọng nói không cần phân rõ cũng biết.

Hắn chính là thích loại ngoan cường độc ác của nàng, cùng hắn cực kì giống nhau, ở trên người Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên thấy được bóng dáng chính mình, nàng quả nhiên rất đúng khẩu vị của hắn!

“À, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu. Ngươi mau nếm thử tư vị quỷ phong lưu đi!” Tay phải Ngọc Phi Yên xuất ra một cây bút, điểm thẳng từ huyệt của Hạ Hầu Kinh Thiên, tay trái giơ lên một mảnh cánh hoa hồng nhạt.

“Đây là tác phẩm mới của ta ----- cẩn thận!”

“Mèo con, ngươi hạ độc!” Cho dù Hạ Hầu Kinh Thiên có lợi hại, nhưng trên người cũng chỉ là máu thịt như phàm nhân, đối mặt với kịch độc cũng chỉ có thể lui binh, hắn ở trong tay Ngọc Phi Yên ăn qua không ít đau khổ!

“Vèo-----“

Nhưng vào lúc này, một chuỗi âm thanh va chạm thanh thúy vang lên, Mai hương thiếp bị một trâm cài thất thái bảo đính ở trên cây cột.

“Hào cho chiêu binh bắt yếm trá...”

Lần này cánh hoa căn bản là không có độc! Hạ Hầu Kinh Thiên có chút bất đắc dĩ, bản thân thật sự là thảo mộc giai bình* (a ừm, hình như k hiểu lắm)

“Ngươi thua!”

Tóc mất đi trâm cài cài cố định, nồng đậm tóc đen như tơ lụa màu đen của Ngọc Phi Yên trở nên rối tung, mái tóc đen thẳng dài đến mắt cá chân. Nhưng nàng bất chấp điều này, hào hứng cảm lấy Mai hương thiếp, lông mày phiêu lượng giơ lên hướng về phía Hạ Hầu Kinh thiên, con ngươi như thủy tinh sạch sẽ trong suốt, thần thái sáng láng, sặc sỡ đến loá mắt.

“Đúng, biểu hiện khá tốt!”

Hai tay Hạ Hầu Kinh Thiên nhu nhu tóc Ngọc Phi Yên, ánh mắt cực kỳ ôn nhu, lộ ra một loại “Nhà có nữ nhi trưởng thành” vui mừng.

“Quá tuyệt!” Hạ Hầu Nam vỗ tay ủng hộ : “Không nghĩ tới võ công hoàng thất lại cao như vậy, thật đúng là để cho người mờ rộng tầm mắt! Hoàng thất thậm chí biết dùng độc? Hay ngươi cũng là dược sư?”

Từ lúc vừa bắt đầu, ánh mắt Hạ Hầu Nam luôn một mực lưu ở trên người Ngọc Phi Yên.

Thiếu nữ mắt xinh sáng ngời, nụ cười quyến rũ, mỗi cái liếc mắt mỗi cái nhăn mày, đều có loại tự tin không nói nên lời, đặc biệt trong một khắc búi tóc nàng tản ra, da thịt băng tuyết cùng tóc đen mềm mượt giao nhau lại càng tạo thêm độ tương phản, đẹp đến mức không có tính chân thực, khiến người nhìn không được muốn bắt lấy nàng, sợ ngay sau đó nàng sẽ liền biến mất-----

Hạ Hầu Nam cảm thấy, chính mình bắt đầu đã bị Ngọc Phi Yên hấp dẫn. Huống chi đối phương lại là võ linh cao nhất, mỹ nữ ưu tú như vậy, ai lại không thích chứ!

“Dược sư? Có thể xem như vậy đi----“

Ngọc Phi Yên không muốn nói thêm cái gì nữa, Tiết Từ Di ngược lại nghe như thể tinh thần liền tỉnh táo lại.

“Tiểu muội muội, nếu ngươi đã là dược sư, vậy cùng tham gia đại hội đấu dược đi! Ngươi lợi hại như vậy, nói không chừng còn có thể đạt được một thứ hạng tốt! Đây chính là cơ hội tốt để nổi danh a!”

Bản tính này Tiết Từ Di đánh rất khá, tuy rằng võ công của mình so với Ngọc Phi Yên thì có điểm kém hơn, nhưng về mặt y thuật nàng lại rất tự tin. Ánh mắt vừa rồi của Hạ Hầu Nam nàng thấy rất rõ, ngay cả thái tử điện hạ cũng bị nàng ta hấp dẫn, cảm giác nguy cơ của Tiết Từ Di càng tăng lên mãnh liệt.

Nàng cũng không tin, Ngọc Phi Yên có thể vẹn toàn! Lịch đấu dược đại hội đều có một số ít người chết không rõ nguyên nhân, nàng vừa lúc có thể mượn cơ hội này để trừ bỏ tai hoạ ngầm trong lòng!

Nhưng không biết, tâm tư dơ bẩn này của nàng, đã sớm bị Ngọc Phi Yên nhìn ra rõ ràng minh bạch.

Khẽ cười một tiếng, Ngọc Phi Yên nắm lấy lọn tóc đen bên tai, ngón tay như bạch ngọc ở trong tóc đen giào hoà, chỉ chốc lát liền đem tóc thắt thành một bím tóc thật dài : “Con người của ta thích nhất là ở trên lĩnh vực người ta am hiểu đánh bại hắn, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng!”

Thấy Tiết Từ Di tự đâm đầu vào đường chết, lãnh ngạo trong mắt phượng của Hạ Hầu Kinh Thiên tràn đầy trào phúng.

Thật sự là không biết trời cao đất rộng! Mèo con hắn đại danh鼎鼎 “Ngọc La Sát”! Nếu mèo con muốn đùa bỡn người, vậy thì để cho nàng đùa chết Tiết Từ Di đi! Ngẫu nhiên có thể ngược cặn bã, cũng coi như trò chơi giết thời gian a!

Chương 13: Thà Rằng Giết Lầm, Không Thể Bỏ Sốt.

Ngọc Phi Yên tự tin, khiến Tần Tranh không khỏi nhìn nàng nhiều thêm bằng cặp mắt khác.

Sau khi thấy trong tay nàng lưu loát xuất hiện ra cây bút phán quan, trong đầu Tần Tranh đột nhiên toát ra một ý niệm, người này chính là “Ngọc La Sát”!

Ngọc La Sát?!

Hạ Hầu Nam cùng Tiết Sắc vừa nghe đến liền giật mình không thôi.

Đây là một nhân vật đột nhiên xuất hiện, y thuật cao minh, thần bí khó lường. Là người chữa khỏi quái chứng cho Yến Vương, hơn nữa còn ngăn chặn bệnh dịch bạo phát ở Nam bộ Tần Tri Quốc mà danh chấn tứ phương, ở trong dân gian Tần Tri Quốc càng có danh vọng cực cao.

Nghe nói nàng tư sắc động lòng người, Yến Vương đối với nàng vừa gặp đã thương, thậm chí còn lấy vị trí vương phi ra hứa hẹn; còn có người nói nàng là Võ thánh trẻ tuổi nhất, một chiếc bút phán quan điều khiển đến xuất thần nhập hoá.

Chỉ là, sau khi để lại phương thuốc trị bệnh dịch, Ngọc La Sát lại biến mất không rõ tung tích.

Yến Vương vì tìm kiếm giai nhân, không tiếc bỏ ra số tiền lớn, cũng khiến cho thanh danh Ngọc La Sát một lần nữa tăng vọt...

“Tần đại ca, lời nói cũng không thể nói lung tung! Chẳng lẽ ngươi không biết, từ sau khi Ngọc La Sát xuất hiện, rất nhiều nữ tử đều thích dùng bút phán quan sao?” Tiết Tử Di nhìn bút phán quan trong tay Ngọc Phi Yên liền hừ lạnh một tiếng, nàng mới không tin đã nha đầu lai lịch bất minh này là Ngọc La Sát!

“Ta còn nghe nói, Yến Vương chiêu cáo tìm người, không ít nữ nhân tham niệm phú quý lại to gan lớn mật, giả mặt Ngọc La Sát đi đến báo danh, Yến Vương vì thế đã giết rất nhiều người!”

Ngại có Hạ Hầu Kinh Thiên ở đây, lời nói của Tiết Tử Di cũng không dám nói khó nghe cho lắm, nhưng ngụ ý lại rất rõ ràng, Ngọc Phi Yên bất quá chỉ là bắt chước bừa, muốn học giống Ngọc La Sát, kì thực chính là một kẻ mạo danh!

Ngọc Phi Yên lười cùng Tiết Tử Di biện giải, trong lúc giao thủ với Hạ Hầu Kinh Thiên vừa rồi, nàng lại có chút khó chịu, hiện tại lại sốt ruột nên rất muốn tìm một chỗ tiêu hoá, một chương chụp ở trên bàn, nàng bay ra ngoài cửa sổ: “Ta đi trước!”

Ngọc Phi Yên như một trận gió rời đi, sau đó Hạ Hầu Kinh Thiên cũng theo sát phía sau, chỉ để lại Tiết Tử Di đứng lúng túng.

Cùng lúc đó, chiếc bàn Ngọc Phi Yên vừa rời chạm vào đột nhiên “Phanh” một tiếng, lập tức biến thành gỗ vụn “Sàn sạt” bay đầy đất.

“Đây là tu vi Võ thánh! Nàng quả nhiên là Ngọc La Sát----”

Tiết Sắc cười khổ nói, hẳn lúc này còn muốn bắt chuyện cùng Ngọc Phi Yên, không nghĩ tới đối phương lại có thể có năng lực cường đại như vậy, chỉ sợ bản thân mình ở trong mắt nàng chính là một tiểu sùu không biết tự lượng sức đi!

“Làm sao có thể...” Tiết Tử Di giờ phút này vừa thẹn vừa cáu lại hỏi hận không thôi, nàng thế mà còn muốn cùng Ngọc La Sát ở trên đại hội đấu được tranh tài, đây quả thực chính là tự rước lấy nhục! (cũng tự biết à? Ko thiếu não cho lắm a)

Người chứng kiến xúc động lớn nhất, phải kể tới Hạ Hầu Nam.

Mĩ mạo và năng lực cùng tồn tại, y thuật cùng võ công đều là tuyệt đỉnh xuất sắc, nữ tử như vậy không phải là thái tử phi trong lòng hắn một mực chờ đợi sao! (ảo tưởng hơ)

Chỉ có Ngọc La Sát mới xứng đôi với mình! Huống chi cưới một nữ tử cường đại như vậy, sẽ mang đến rất nhiều lợi ích! Ngọc La Sát có thể bằng bàn tay y thuật ở Tần Tri Quốc thu được dân tâm, vậy nhất định cũng có thể giúp mình thu được dân tâm ở Đại Chu Quốc!

Cân nhắc lợi hại, lòng Hạ Hầu Nam nghĩ muốn chiếm được Ngọc La Sát càng thêm mãnh liệt.

Về phần Thập Tứ thúc, hẳn đã được quyền thế ngập trời cùng sự sủng ái của phụ hoàng, không có khả năng có chuyện gì tốt cũng đều để cho hắn chiếm! Mặc dù Hạ Hầu Kinh Thiên rất lợi hại, vì Ngọc La Sát, Hạ Hầu Nam cũng muốn cùng hắn tranh cao thấp một lần.

Làm bạn thân với Hạ Hầu Nam, Tần Tranh cũng là người có thể nắm bắt ý nghĩ cùng nội tâm chân thật nhất của hắn, thừa lúc Tiết Sắc đưa Tiết Tử Di đi nghỉ ngơi, hắn liền đi đến bên người Hạ Hầu Nam.

“A Nam, người đang tính toán làm như vậy?”

“Ngọc Phi Yên nhất định phải chết, ta muốn cưới Ngọc La Sát! A Tranh, giúp ta tìm được phé vật kia. Nhớ kỹ, thù giết sai, cũng không được để ả ta chạy mất!” Thời điểm Hạ Hầu Nam nói ra những lời này, biểu tình ngoan tuyệt trên mặt hắn càng thêm hung ác.

Thấy tình cảnh như vậy, mắt hoa đào của Tần Tranh hơi hơi loé lên :”Được! Người yên tâm!”

Chờ Hạ Hầu Nam một tháng sau trở lại kinh thành, vừa lúc ước kỳ một năm hôn ước của Ngọc Kinh Lôi Trung Nghĩa cùng Hoàng thượng cũng đã đến. Ngày Hạ Hầu Nam trở về, cũng vì thời khắc chờ đợi này đã đến!

Trong khoảng thời gian này, Tần Tranh tìm mãi cũng không tìm thấy Ngọc Phi Yên, ngay cả ảnh vệ Hạ Hầu Nam phái đi cùng là tay không mà về.

Chỉ là, cho tới bây giờ Ngọc Phi Yên đều không có xuất hiện, mười phần đã có chín phần là nàng ta đã chết! Nàng ta mà chết, vị trí thái tử phi liền bỏ trống, bản thân cũng có thể cưới Ngọc La Sát!

Ngọc Phi Yên mất tích khiến không khí bên trong Trung Nghĩa hầu phủ phi thường đè nén, người suy sụp nhất phải kể tới Ngọc lão gia tử, một năm qua hắn cũng đã già đi không ít.

“Ngài nên thả lỏng tâm trạng a, có lẽ Yên nhi đã được người hảo tâm cứu đi! Chờ ngày sau nàng trở về, cho dù chúng ta làm vợ chồng không thành, ta cũng sẽ coi nàng ấy như muội muội mà trân trọng!” Hạ Hầu Nam khuyên giải an ủi Ngọc Kinh Lôi.

Hắn tuần lảng, lại ôn nhu, khiến cho không ít người sinh ra hảo cảm, Ngọc Chi Lan càng thêm đỏ mặt, lại gần hắn :”Thái tử điện hạ nói rất đúng, muội muội thiện lương như vậy, ngay cả một con kiến cũng không đành lòng giẫm chết, nàng ấy là người tốt nhất định sẽ có hảo báo!”

Lúc nói chuyện, Ngọc Chi Lan xấu hổ nhìn về phía Hạ Hầu Nam, nàng một lòng một dạ đã sớm đặt ở trên người Hạ Hầu Nam.

Tuy rằng người hộ vệ trước kia cuối cùng cũng không có trở về, nhưng Ngọc Chi Lan căn bản cũng không nghĩ nhiều, dù sao trong khu sân bắn Tây Việt Quốc xuất hiện thích khách, nói không chừng hộ vệ kia cũng đã bị thích khách giết chết! Có thể, thích khách cũng đã đem Ngọc Phi Yên giải quyết sạch sẽ rồi cũng không chừng.

Hôm nay chính là ngày ước định cuối cùng của gia gia cùng hoàng thượng, qua hôm nay, hôn ước của Ngọc Phi Yên cùng thái tử sẽ trở thành mây khói, bản thân liền có cơ hội a!

Ngọc Chi Lan càng nghĩ càng vui vẻ, chỉ là ngại chỗ này còn có Ngọc Kinh Lôi, nàng đành phải cẩn thận đem cảm xúc vui sướng ản giấu đi.

“Là ta không tốt! Lúc đó ta bị thích khách dọa đến ngất xỉu, cho nên mới quên Yên nhi, đến khi ta phát hiện ra, thì nàng ấy đã không thấy đâu!” Nam Sơn phu nhân--- mẹ đẻ Ngọc Chi Lan một bên tự trách, một bên khóc lóc nước mắt.

Tất cả mọi người đều bị lời nói của Nam Sơn phu nhân làm cảm động, nhìn, nàng ta thể nhưng lại tình nguyện để nữ nhi chính mình lạc mất, cũng không chấp nhận người gặp chuyện không may là Ngọc Phi Yên, đây là người thiện lương cỡ nào a!

“Thôi, đây cũng không phải là lỗi của người!”

Ngọc Kinh Lôi có chút đau đầu, phát phát tay, để Ngọc Chi Lan đến an ủi Nam Sơn phu nhân.

“Kỳ thực, là ta không có cái phúc khí này! Còn nhớ rõ lần đầu tiên ta nhìn thấy Yên nhi, nàng ấy chỉ mới năm tuổi, cả người nho nhỏ như vậy, mặc chiếc áo màu đỏ, làm cho người thấy càng thêm thích! Sau khi từ chỗ phụ hoàng biết ta cùng nàng ấy có hôn ước, ta lúc đó liền rất cao hứng!” (haiz, diễn viên chính xuất sắc nhất a, ta muốn hôn)

Nếu Ngọc Phi Yên đã chết, Hạ Hầu Nam hắn cũng sẽ không keo kiệt để bản thân sắm vai thành một người thật thâm tình nha.

“Ta thật sự không nghĩ đến Yên nhi sẽ gặp chuyện bất trắc! Ta đã thề, nhất định phải tìm ra đầu sỏ gây nên chuyện này, giúp Yên nhi báo thù!”

Hạ Hầu Nam tình ái dào dạt, cảm nhiễm rất nhiều người. Mọi người nhỏ giọng bàn luận, đều là nói vị thái tử này thật ôn hậu, trọng tình trọng nghĩa, trong lúc nhất thời, lời khen ngợi trong Trung Nghĩa hầu phủ đối với Hạ Hầu Nam như thủy triều ào ạt kéo đến.

“Chát chát chát---“Đúng lúc này, một trận vũ tay giòn tay truyền đến.

“Lời nói của Thái tử điện hạ thực làm cho người cảm động! Tục ngữ nói thiện lai thiện báo, ác lai ác báo, ta chưa từng làm qua chuyện gì xấu, người hiền tự nhiên sẽ có trời cao phù hộ, đa tạ thái tử quan tâm!”

Nghe giọng nói này, mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa lớn, một nữ tử che bóng đứng, ánh mặt trời màu vàng phôi chiếu trên người nàng, cấp cho nàng một tầng viền vàng sáng lạng.

“Thế nào lại là người?” Sau khi nhìn thấy người tới, Ngọc Chi Lan kinh khủng kêu ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Nàng Là Giả Mạo.

“Đại tỷ, ta đã trở về, ngươi không vui khi nhìn thấy ta sao?” Ngọc Phi Yên chậm rãi đi đến trước mặt Ngọc Chi Lan, cười khanh khách nhìn nàng ta, phiêu lượn trong con ngươi đen ẩn ẩn phát ra tinh quang.

“Không, điều này không có khả năng.”

Nhìn Ngọc Phi Yên đang êm đẹp đứng trước mặt mình, Ngọc Chi Lan lắc lắc đầu, không thể nào tin được: “Ngươi rõ ràng đã chết, làm sao có thể còn sống chứ! Ta nhưng mà...”

“Chi Lan, ngươi đừng vì quá cao hứng mà ăn nói lộn xộn đi!” Nhìn thấy Ngọc Chi Lan không thích hợp, Nam Sơn phu nhân vội vàng đi qua nhéo nàng ta một cái.

Bỗng nhiên cảm thấy đau đớn, Ngọc Chi Lan mạnh mẽ tỉnh táo lại, thấy mọi người đều đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, nàng hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Nàng vừa rồi là bị ma nhập sao? Lại có thể ở ngay trước mặt gia gia nói ra những lời này.

“Không, ý ta là, thấy ngươi trở về ta rất cao hứng...” Ngọc Chi Lan muốn vì chính mình biện hộ, nhưng chỉ thấy Ngọc Kinh Lôi đã kích động đi nhanh tới: “Yên nhi, thật là ngươi sao!”

Nhìn lão nhân gia trước mắt, dáng người khôi ngô, ánh mắt sáng ngời, tóc hoa râm, một thân hào nhiên chính khí, dáng vẻ cùng gia gia của Ngọc Phi Yên ở Hoa Hạ quốc có vài phần tương tự.

Nhìn thấy hân, cốt nhục thân tình trong lòng Ngọc Phi Yên bỗng nhiên ào ạt xuất ra, ánh mắt nàng ẩm ướt, nhào vào lòng Ngọc Kinh Lôi: “Gia gia, ta rất nhớ người.”

“Tốt tốt! Trở về là tốt rồi!”

Hai tay Ngọc Kinh Lôi đem Ngọc Phi Yên nâng dậy, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, lại khiến Ngọc Phi Yên xoay vài vòng, đi vài bước, hân mới vừa lòng gật gật đầu: “Bình bình an an, không thiếu tay thiếu chân, người cao thêm, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều, xem ra ngươi lúc này đây chính là nhân họa đắc phúc, thật sự là Phật Tổ phù hộ mà.”

“Gia gia, người từ nào cũng tin tưởng thần phật?”

Nhìn Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên lại nhớ đến gia gia một tay đã nuôi nàng lớn lên, lại truyền thụ cho nàng y thuật cả đời của người, hai lão nhân gia dung mạo đều tương tự nhau, tính tình cũng khá giống nhau, nói chuyện cũng thú vị như nhau, khiến từ đáy lòng Ngọc Phi Yên cảm thấy Ngọc Kinh Lôi rất gần gũi, liền muốn cùng hân vui vẻ trên đũa.

“Chỉ cần ngươi có thể trở về, cho dù là lão thổ địa ven đường, ta cũng tin!”

Cháu gái thương yêu nhất bình an trở về, tâm tình hân hực lúc này của Ngọc Kinh Lôi liền biến thành hư không, cười đến thập phần sang sảng: “Yên nhi, tổ tôn chúng ta hôm nay nhất định phải hảo hảo uống vài chén, ta thực sự là rất cao hứng.”

“Không thành vấn đề! Gia gia, một vò rượu ta cũng có thể uống hết nha!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên chọc Ngọc Kinh Lôi cười ha ha “Không hổ là cháu gái của Ngọc Kinh Lôi ta, có dòng máu của quân nhân! Chúng ta là người tham gia quân ngũ, phải ăn miếng thịt lớn, uống ly rượu lớn.”

Tổ tôn hai người nói chuyện vô cùng náo nhiệt, bên cạnh độ nhiên tuyền đến một giọng nói âm dương quái khí:

“Lão gia tử, nàng ta thật là Phi Yên sao? Thế sao lại cùng bộ dáng trước kia không giống nhau a? Hơn nữa, Phi Yên lại là người đàn độn! Nàng ta thể nào một chút si ngốc cũng không có, giống người bình thường, hay không phải là nàng ta có ý muốn giả mạo nhị tiểu thư nhà chúng ta đi?”

Người nói chuyện là chi thứ hai của Ngọc gia, Trần Quế Hoa lão bà Ngọc Thiên Xích.

Phụ thân của Ngọc Thiên Xích – Ngọc Tiểu Hồ là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Ngọc Kinh Lôi, bởi vì là thứ xuất, nên không có tư cách kế thừa hậu vị, cộng thêm hân thể chất nhu nhược nhiều bệnh, sau khi lưu lại người con trai độc nhất là Ngọc Thiên Xích này, Ngọc Tiểu Hồ liền một mạng quy thiên.

Lúc Ngọc Tiểu Hồ chết, Ngọc Thiên Xích chỉ có ba tuổi. Ngọc Kinh Lôi niệm tình thân, chẳng những không cho hân ở riêng, còn đem Ngọc Thiên Xích

nuôi nấng lớn lên, cưới vợ cho hần, cũng để cho một nhà bọn họ tiếp tục ở lại Trung Nghĩa hầu phủ.

Thấy Trần Quế Hoa đột nhiên xen mồm vào, Ngọc Thiên Xích ở một bên quát lớn :”Nữ tử mười tám đại biến, đây thì có cái gì kì quái! Có thể, Phi Yên đã hết bệnh rồi cũng nên, chẳng lẽ đây không phải là một chuyện lớn để chúng ta cao hứng sao!” (phi phi phi, lại xuất hiện thêm một diễn viên xuất sắc nữa nha)

Diện mạo Ngọc Thiên Xích nhả nhặn, không giống tướng tá quân nhân to lớn của người Ngọc gia, hần càng giống loại người văn nhân hơn.

Bị trượng phu răn dạy trước mặt mọi người, sắc mặt Trần Quế Hoa trở nên rất khó coi, trong miệng lại vẫn nói thảm như trước :”Lời nói của ta là sự thật! Phi Yên đều được người người công nhận là một kẻ ngốc tử quái dị, hiện tại lại xuất hiện một người bình bình an an như vậy, nói rằng ta là nhị tiểu thư, ai tin nha!”

Giọng nói của Trần Quế Hoa tuy rằng rất nhỏ, nhưng những người ở đây không ai không phải là nhân tinh, đã sớm đem những lời nói của nàng ta toàn bộ nghe vào tai, huống chi hôm nay còn có thái tử cùng người của Hoàng thượng phái đến.

Lời nói này của Trần Quế Hoa đã nói thay lời trong tâm khảm của Hạ Hầu Nam.

Ngọc Phi Yên xuất hiện, cũng làm cho Hạ Hầu Nam trở tay không kịp, hần vừa giận vừa rầu, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ đang cố gắng cưỡng chế lửa giận, yên lặng chú ý Ngọc Phi Yên.

Đến bây giờ, Hạ Hầu Nam cũng phát hiện cái người Ngọc Phi Yên này cùng trước kia hoàn toàn không giống nhau!

Trước kia chỉ cần nơi nào có hần xuất hiện, ánh mắt Ngọc Phi Yên đều một mực đi theo hần. Nhưng mà hôm nay, từ lúc Ngọc Phi Yên bước vào cửa đến bây giờ, căn bản là không có liếc nhìn hần một cái, hoàn toàn coi hần là không khí, chuyện này thật không bình thường a!

Chẳng lẽ Trung Nghĩa hầu phủ vì muốn tiếp tục hôn ước cùng hoàng thất, tìm đại một người giả làm Ngọc Phi Yên? Thật đúng là to gan lớn mật mà.

“Người im miệng---” Ngọc Thiên Xích liền giơ tay lên muốn giáo huấn Trần Quế Hoa, nhưng còn chưa kịp lại gần nàng ta, nàng ta liền đặt mông ngồi dưới đất khóc lớn.

“Người đánh ta làm cái gì? Ta còn không phải là vì Trung Nghĩa hầu phủ của các người mà suy nghĩ sao?”

“Tìm suốt một năm, hiểu người như vậy đi ra ngoài cũng không tìm thấy người, hiện tại cái người này lại xuất hiện ngay thời khắc quan trọng, còn cùng trước kia không hề giống nhau, các người không biết phương diện này có vấn đề sao! Phi Yên tương lai lại là thái tử phi, vạn nhất xảy ra chuyện gì sai lầm, hoàng thượng truy cứu xuống, kia lại chính là tội lớn, người muốn cả nhà đều bị trăm sao!”

Giọng Trần Quế Hoa rất lớn, một mặt nước mắt nước mũi lã lã, làm ầm ĩ không thôi.

Ngọc Thiên Xích không còn cách nào, đành phải hướng về phía Ngọc Kinh Lôi xin lỗi :”Đại bá, thời tiết hôm nay không tốt khiến đầu óc phu nhân ta có chút choáng váng, cho nên mới nói những lời mê sảng này! Ngài chỗ để ở trong lòng!”

Xoay người, Ngọc Thiên Xích lại thật chân thành nhìn Ngọc Phi Yên :”Phi Yên, người đừng nóng giận, ta sẽ đem thím của người trở về! Người yên tâm, mặc kệ người là bộ dạng gì, ở trong mấy thúc thúc người đều là đích nữ duy nhất của Trung Nghĩa hầu phủ!”

Thấy hần như vậy, Ngọc Phi Yên nhịn không được cười lạnh.

Đôi vợ chồng này kẻ xướng người họa, một mặt trắng một mặt đỏ, phối hợp thật đúng là thiên y vô phùng nha!

Trong lời nói của Ngọc Thiên Xích đều biểu hiện ra vẻ cho dù nàng là ai, chỉ cần Ngọc Kinh Lôi thừa nhận nàng, thì nàng chính là Ngọc Phi Yên. Lời này nếu truyền đến tai Hoàng thượng, còn tưởng rằng Ngọc Phi Yên vì muốn bảo vệ vị trí thái tử phi, nên mới làm ra loại sự tình không ai dám làm này!

“Thúc thúc, chờ một chút!” Trong con người Ngọc Phi Yên phun ra từng trận hàn quan.

“Thảm thảm đã cho rằng ta là giả mạo, chuyện này không làm rõ ràng làm sao được! Bằng không thảm thảm lại mở miệng ngậm miệng một tiếng đều là tội lớn cả nhà bị trăm, cái mũ ‘Tội nhân’ này, ta đây đội không nổi nha!”

“Người nói như vậy là muốn thế nào?” Trần Quế Hoa thở phì phì đứng lên :”Người nếu có chứng cứ liền lấy ra đây! Bằng không, ngay trước mặt thái tử điện hạ, ta chính là người thứ nhất không thừa nhận người là Phi Yên.”

Trần Quế Hoa thuận thế đem Hạ Hầu Nam đang xem diễn kéo ra ngoài, Hạ Hầu Nam thấy mọi người đều nhìn mình, hần liền như trước ôn hoà cười :”Yên nhi muội muội quả thực là biến hoá rất lớn! Ta cũng hoàn toàn nhận không ra!”

Những lời nói dư thừa Hạ Hầu Nam cũng không nói thêm, nhưng mà trong lời nói của hần đều có ý tứ hoài nghi mười phần!

Ngọc Kinh Lôi thật không nghĩ đến khó khăn lắm cháu gái mới trở về, cư nhiên lại bị người nói như vậy, hần tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nếu không phải còn có mặt Hạ Hầu Nam ở đây, hần đã sớm nổi bão.

“Gia gia, ta không sao!”

Thấy sắc mặt Ngọc Kinh Lôi không tốt, Ngọc Phi Yên ngược lại lại cười thật tươi :”Thăm thăm không phải đã hoài nghi ta sao, có một biện pháp có thể chứng minh thân phận của ta! Chỉ là, sau khi chứng minh thân phận ta rồi, thăm thăm phải xin lỗi ta! Ta là đích nữ Trung Nghĩa hầu phủ, không phải là người có thể để người khác bôi nhọ!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sóng Trước Chưa Dừng Sóng Sau Lại Đến.

“Cái gì? Muốn ta xin lỗi ngươi? Nằm mơ!”

Trần Quế Hoa một mực luôn khinh thường Ngọc Phi Yên, thấy nàng ta muốn chính mình xin lỗi nàng ta, nàng càng giống như con nhím xù lông, trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên. Không nghĩ tới, lúc này đây ánh mắt nàng lại va phải một đôi mắt u lãnh thập phần ngạo khí.

Rất lạnh! Ngực Trần Quế Hoa như có tảng đá đè lên, cảm giác lạnh lẽo ấy bao trùm cả người nàng, nàng bỗng nhiên có loại ý nghĩ muốn trốn khỏi ánh mắt kia thật xa.

Không! Nàng ta tuyệt đối không phải là thứ phế vật kia! Phế vật kia không có ánh mắt khí phách như vậy.

“Ngươi không phải Ngọc Phi Yên!” Trần Quế Hoa cắn chặt răng, vẫn kiên trì với quan điểm của mình như trước :”Tuyệt đối không phải!”

Đôi mắt Ngọc Kinh Lôi lúc này lại rất ướt át, ánh mắt nhìn Ngọc Phi Yên cũng càng thêm hiền từ.

Đúng! Chính là thần thái kiêu căng, coi thường chúng sinh này, cùng phụ thân của nàng giống nhau như đúc! Theo Ngọc Kinh Lôi thấy, tuy rằng Ngọc Phi Yên không có kế thừa dung mạo xuất chúng của phụ mẫu, nhưng thần thái cùng cử chỉ của nàng, còn có cổ khí thế cao ngạo này, lại hoàn toàn chính là phiên bản của phụ mẫu nàng!

Nhìn đến Ngọc Phi Yên, Ngọc Kinh Lôi nhin không được lại nhớ tới vụ huyết án xảy ra vào mười năm trước.

Không thể bảo vệ con trai cùng con dâu, đã là nỗi tiếc nuối lớn nhất đời của Ngọc lão gia tử! Hơn nữa đời phải ở ngoài biên quan xa xôi, cũng không thể chiếu cố đứa cháu gái này, khiến cho nàng sinh ra chứng si ngốc, bị người cười nhạo, đây cũng là sự đau lòng lớn nhất của hắn.

Hiện tại cháu gái bình bình an an, khoẻ khoẻ mạnh mạnh trở về, đã là chuyện may mắn lớn nhất, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào có thể khinh thương, khi dễ Ngọc Phi Yên!

“Nếu như ngươi đã không đồng ý xin lỗi, cũng không sao.” Lão gia tử rút cục cũng mở miệng :”Chỉ cần chứng minh nàng ta thật là Yên nhi, vậy thì các ngươi liền ở riêng đi thôi!”

Lời nói này của Ngọc Kinh Lôi đối với Ngọc Thiên Xích cùng Trần Quế Hoa mà nói, không thể nghi ngờ chính là tình thiên thích lịch* (đại khái như bom ẩy)

Ở riêng? Lão gia tử đây là đang muốn đem bọn họ đuổi đi!

Làm sao có thể như vậy được chứ!

Vô luận là văn công võ lược, Ngọc Thiên Xích đều không tài nào tiếp thu được, mấy năm nay đều là dựa vào Trung Nghĩa hầu phủ, bọn họ mới có thể trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực. Bây giờ Ngọc Kinh Lôi muốn đem bọn họ đuổi ra ngoài, đây chẳng khác nào là muốn chặt đứt đường sống của bọn họ mà!

“Đại bá, ngài đây là muốn đuổi cháu đi sao?”

“Pằng” một tiếng, Ngọc Thiên Xích đã quỳ gối trước mặt Ngọc Kinh Lôi :”Đại bá, là cháu dâu hồ đồ, nàng không nên hoài nghi ngài, không nên hoài nghi Phi Yên. Cháu thay nàng xin lỗi ngài, cầu ngài đừng nói cho chúng cháu ở riêng như vậy, cháu còn chưa báo đáp công ơn nuôi dưỡng của ngài mà!”

Ngọc Thiên Xích nói rất chân thành, nhưng ngụ ý trong lời nói đều lộ ra rất rõ, cũng là bởi vì lời nói của Trần Quế Hoa là thật, chỉ ra Ngọc Phi Yên này là giả, cho nên Ngọc Kinh Lôi mới trả đũa bọn họ như vậy.

Ngọc Kinh Thiên là võ tướng, hàng năm đều ở quân đội, cho nên sẽ không biết trạch viện lục đục cùng với khúc quanh ngoắc ngoẹo ngoằn ngoèo trong đó, nhưng Ngọc Phi Yên lại nghe rất rõ ý tứ trong lời nói của Ngọc Thiên Xích.

Ai, đem người nuôi lớn, cưới vợ cho người, lại bị người cắn ngược lại như thế, chỉ thứ hai này thật đúng là đã được đường thành lang sói mà! (nuôi chó chó phản cắn ngược lại, bà nó, đúng là thủ đoạn lút người mà)

Ngọc Phi Yên đang muốn mở miệng giáo huấn Ngọc Thiên Xích, Ngọc Kinh Lô lại trực tiếp vung bàn tay to lên, thần thái kiên định dị thường.

“Ta nuôi người lớn, là vì phụ thân người là đệ đệ ta, huyết mạch tương liên, ta không muốn để hấn tuyệt đường hương khói, cũng chẳng phải muốn người cảm kích ta.”

“Hôm nay ở trước mặt ta, nàng ta cứ hô to gọi nhỏ như vậy, dùng sắc mặt không tốt đối với Yên nhi. Dù để thấy những lúc ta không có mặt ở kinh thành, các người đã khinh thường Yên nhi như thế nào! Trong ngày thường các người khi dễ nàng cũng đành thôi, hiện tại gia gia như ta còn đang ngồi ở chỗ này, ta còn sống, cho nên cũng không tới phiên các người cấp sắc mặt cho Yên nhi!”

Gia gia thật uy vũ khí phách!

Trong lòng Ngọc Phi Yên cho Ngọc Kinh Lô thêm lời tán thưởng. Lời này nói thật tốt! Lão gia tử quả thực có thể nói là một gia gia tốt nhất Đại Chu Quốc!

“Gia gia, ngài đối với ta thật tốt!” Ánh mắt Ngọc Phi Yên nhu thuận, tiến lên ôm cánh tay Ngọc Kinh Lô.

“Chuyện gia gia làm được còn chưa đủ, là gia gia đã khiến phải người chịu uỷ khuất---“

Ngọc Phi Yên kiều thái như đứa trẻ nhỏ, cùng cặp mắt sáng rỡ kia, cùng cảnh tượng trong trí nhớ của Ngọc Kinh Lô rất giống nhau, khiến trong lòng lão gia tử càng thêm mềm yếu, nhìn không được vỗ vỗ lên mu bàn tay Ngọc Phi Yên. “Người yên tâm, bây giờ gia gia đã trở lại, cũng sẽ không bao giờ rời đi nữa, gia gia sẽ bảo vệ người!” (ao ước, ao ước – ing)

Dứt lời, Ngọc Kinh Lô liền thu hồi biểu tình hoà ái, lấy ra một khối ngọc bội màu xanh, trình ra trước mặt mọi người, hơn nữa còn đưa riêng đến trước mặt Hạ Hầu Nam, để cho hấn nhìn.

“Người Ngọc gia chúng ta được sinh ra, sẽ lấy máu ở đầu ngón tay nhỏ vào linh ngọc, cung phụng ở từ đường. Mọi người trong Ngọc gia đều biết, linh ngọc này không có tác dụng khác, lại có thể dự báo sinh tử của chủ nhân linh ngọc. Người còn, ngọc còn, người vong, ngọc vong. Ta sở dĩ khẳng định Yên nhi còn sống như vậy, cũng là bởi vì linh ngọc của Yên nhi một mực đều rất hoàn hảo không tổn hao gì.”

Hạ Hầu Nam lật xem ngọc bội, mặt trên điêu khắc chữ “Khói”

Dưỡng linh ngọc, đây là việc làm mọi người đều phải làm, hấn thế nhưng lại không nghĩ tới chuyện này! Chẳng lẽ nàng ta thật là Ngọc Phi Yên? Vậy biểu hiện vừa rồi của hấn, chỉ sợ đã làm cho Ngọc lão gia tử thất vọng đau khổ...

“Yên nhi! Lấy máu!”

Ngọc Kinh Lô hét lớn một tiếng, Ngọc Phi Yên nhanh chóng lấy ra chủy thủ, cắt qua ngón tay, một giọt máu tươi liền biến mất ở trên linh ngọc.

Một ánh sáng thanh quang đột nhiên xuất hiện, làm cho gian đại sảnh bị bao phủ trong ánh sáng thanh quang chói lòa đó, thanh quang ở không trung tụ lại, ngưng tụ thành ba chữ “Ngọc Phi Yên, qua thật lâu mới chậm rãi biến mất.

“Mọi người hiện tại còn hoài nghi nữa không? Nàng chính là Ngọc Phi Yên, là cháu gái của lão phu, cũng chính là đích nữ của Trung Nghĩa hầu phu!” Ngọc Kinh Lô nhìn khắp bốn phía, tất cả mọi người đều nhanh chóng thay đổi thái độ, liên tục gật đầu.

“Chúc mừng tổ tôn của Ngọc lão gia tử đoàn tụ!”

“Đúng vậy! Thái tử phi đã trở về, đúng là thật đáng mừng!”

“Điều này sao có thể!” Trần Quế Hoa đến bây giờ đều không tin những gì chính mắt mình đã nhìn thấy, nàng ta vừa định tiến lên nhìn kết quả, liền bị một bạt tai của Ngọc Thiên Xích đem nàng đánh ngã xuống đất.

“À đàn bà vô tri, người còn không nhanh lên tới xin lỗi Phi Yên! Chẳng lẽ người muốn nhìn thấy tình cảm thúc cháu của ta cùng Phi Yên trở nên xa lạ, người mới cảm thấy vui sao?”

Ngọc Thiên Xích ra tay rất nặng, đánh cho Trần Quế Hoa mắt nổi đầy sao, máu tươi trong khoang miệng nhanh chóng chảy ra, qua hồi lâu nàng ta mới thanh tỉnh lại.

“Người đánh ta?” Phun ra một ngụm máu, bộ dáng Trần Quế Hoa dữ tợn như cạp mẹ đánh về phía Ngọc Thiên Xích.

“Người là một kẻ không có lương tâm! Lúc trước là người cầu cưới ta về như thế nào! Người hứa hẹn cùng phụ mẫu ta thế nào! Ta tần tần khổ khổ lo liệu chuyện trong nhà, giúp người sanh con dưỡng cái, nhưng mà người lại báo đáp ta như vậy sao?”

“Dừng tay! Người, người muốn làm gì?”

Thấy Trần Quế Hoa nhắc tới phụ nhạc nẫu, Ngọc Thiên Xích có chút chột dạ, một chút sợ hãi, trên mặt liền bị Trần Quế Hoa cào, máu tươi từ vết

cào nhanh chóng xuất ra.

“Ngươi, tên hỗn đản này, ngươi cứ nhiên đánh ta! Ta không muốn sống nữa!”

Trần Quế Hoa một bên khốc lóc om sòm, một bên đối Ngọc Thiên Xích vừa nhéo vừa cào :”Đứng! Nàng ta có gia thế hào, có gia gia hào, còn có hôn ước hào, tương lai lại là thái tử phi, cho nên ngươi mới giẫm lên người ta để lấy lòng nàng ta như vậy! Ngươi chính là tiểu nhân hám danh hám lợi!”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó!” Ngọc Thiên Xích chặt vật trốn tránh, hấn cho tới nay luôn bảo trì hình tượng nhã nhặn, lúc này liền bị Trần Quế Hoa huỷ đi sạch sẽ.

“Ta nói bậy? Ta nói bậy chỗ nào! Cho dù Phi Yên đã trở về, thì như thế nào! Một năm nay ai biết chuyện gì đã xảy ra! Ai biết nàng ta có bị người khi nhục hay không, trinh tiết có còn hay không! Một thái tử phi bất trinh bất khiết, ngươi cho rằng thái tử sẽ cưới về sao? Hoàng gia sẽ chấp nhận đưa con dâu như vậy sao?”

“Im miệng!” Thấy Trần Quế Hoa càng nói càng thái quá, Ngọc Thiên Xích duỗi tay bịt miệng nàng ta :”Ngươi câm miệng cho ta!”

Tay Ngọc Thiên Xích vừa kẻ đến bên Trần Quốc Hoa, nàng ta liền há miệng cắn một ngụm, đem tay phải hấn cắn đến chảy máu mới buông ra.

“A! Ngươi này, ngươi điên rồi---“

“Ta là kẻ điên?” Trần Quế Hoa hừ lạnh một tiếng, tóc tai bù xù nhìn Hạ Hầu Nam :”Thái tử điện hạ, lời nói của dân phụ nữ vừa rồi chẳng lẽ không có đạo lý sao? Người không trong sạch sẽ chỉ làm cho thái tử điện hạ hổ thẹn!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thảm Thảm Cạn Bã Tìm Chết.

Hạ Hầu Nam lúc này hận không thể một kiếm bỏ đời Trần Quế Hoa ra.

Trong đầu người này toàn là bã đậu không thôi sao? Vừa rồi đem hấn kéo vào cũng thôi đi, Ngọc Phi Yên trước sau chênh lệnh thật sự quá đốn, hấn không thể không đa tâm. Bây giờ lại đem chuyện trinh tiết của vị hôn phu hấn ra nói, chẳng khác nào nàng ta muốn hấn tự mình đánh vào mặt hấn chứ!

Cho dù Hạ Hầu Nam ngàn vạn lần không vừa lòng hôn sự này, cũng sẽ không ở ngay trước mặt Ngọc Kinh Lôi bôi đen Ngọc Phi Yên như vậy.

Nếu như là vì chuyện trinh tiết mà càng làm ồn ào huyền náo, cho dù Ngọc Phi Yên cuối cùng chứng minh được nàng là trong sạch, thì thái tử như hấn cũng sẽ bị người người cười nhạo, huống chi huynh đệ của hấn cũng không lúc nào an phận thủ thường, bọn họ đã sớm đối với vị trí thái tử của hấn thêm nhỏ dãi, luôn ước gì hấn xấu mặt trước dân chúng.

Bây giờ, lợi ích của hấn khi cưới Ngọc Phi Yên đã không có gì nghi ngờ, mặc kệ chân tướng là cái gì, hấn đều phải đứng về phía Ngọc Phi Yên.

“Yên nhi muội muội là vị hôn thê của ta, ta vĩnh viễn sẽ tin tưởng nàng ấy!”

Trên đường trở lại kinh thành, Ngọc Phi Yên đã bị mấy nhóm người đuổi giết. Những kẻ nàng bắt sống sớm đã khai ra là do thái tử phái bọn họ tới, mục đích chính là không để cho nàng còn sống trở về.

Ban đầu Ngọc Phi Yên còn tính chờ đến khi hôn ước của họ trở thành mây khói mới xuất hiện, lại không ngờ hấn là muốn loại trừ hôn ước bằng cách này.

Chỉ là Hạ Hầu Nam khinh người quá đáng, cứ nhiên lại muốn dùng chiêu giết người diệt khẩu này!

Nếu hấn đã hận không thể nhanh chóng thoát khỏi nàng, còn dùng phương thức âm hiểm ác độc như vậy, nàng cứ không để cho hấn đạt như ý nguyện đó!

Nàng muốn bức Hạ Hầu Nam không thể không thừa nhận hôn ước này, lại từng chút từng chút một xé rách mặt nạ dối trá trên mặt hấn, cuối cùng thoải mái vứt bỏ hấn, khiến danh dự của hấn hoàn toàn mất sạch!

Nàng muốn để người ta biết, là Ngọc Phi Yên nàng nhìn không vừa mắt Hạ Hầu Nam, là nàng hừ hấn!

Hạ Hầu Nam còn tưởng rằng bản thân thay đổi thái độ sẽ làm cho Ngọc Phi Yên cảm động, ít nhất nàng ta cũng sẽ dùng ánh mắt si niệm lúc trước mà nhìn đến hấn, giống như trong ánh mắt của nàng chỉ có mình hấn.

Nhưng mà, đôi nửa ngày, đôi phương thế nhưng một chút động tĩnh cũng không có, ngược lại lại đang dùng thái độ không sao cả nhìn mọi người, làm cho Hạ Hầu Nam cực kỳ căm tức.

Thật sự là kẻ ngu không biết tốt xấu mà!

“Thái tử điện hạ, tâm địa của ngài thật sự là quá tốt! Ngài rất thiện lương!” Trần Quế Hoa ghen nửa ngày, cuối cùng cũng thốt ra những lời này.

Sự tình này hình như có gì đó không đúng! Thái tử không phải là không vừa ý với cuộc hôn sự này sao? Hiện tại thế nào lại giúp Ngọc Phi Yên nói chuyện?

“Điện hạ, tuy là nói như vậy, nhưng mà sự tình liên quan trọng đại, lại quan hệ đến danh dự của ngài---“

Trần Quế Hoa không cam lòng, vẫn tiếp tục cản chuyện trình tiết này không buông, Hạ Hầu Nam thấy bộ dáng Ngọc Phi Yên vẫn chẳng hề để ý đến, trong lòng cũng trở nên buồn bực. Nếu Ngọc Phi Yên đã không biết điều như vậy, vậy cho nàng ta ném thử mùi vị đau khổ, để cho nàng ta biết hấn là trời của nàng, nàng chỉ có thể dựa vào hấn!

“Vậy theo người, nên làm thế nào mới tốt?” Hạ Hầu Nam giả ý dò hỏi.

Vừa nghe đến lời này, đôi mắt Trần Quế Hoa lập tức sáng lên. Thật tuyệt! Nàng ta liền vội vã thao thao bất tuyệt nói.

“Điện hạ, dân phụ cho rằng, hấn là nên kiểm tra thủ cung sa của nàng ta. Nếu thủ cung sa còn, vậy nàng ta phải nói ra rành mạch chuyện một năm nay nàng ta đi nơi nào, làm chuyện gì, tiếp xúc với người nào!”

“Thái tử phi sau này sẽ là quốc mẫu, là mẫu nghi thiên hạ, không phải ai cũng đều có tư cách làm, tự nhiên cũng sẽ không chấp nhận hạng người dơ bẩn ngồi lên ngôi vị đó! Huống chi chuyện này còn liên quan đến thể diện của ngài, thì đây cũng chính là chuyện lớn a!”

“Nếu, nàng ấy không có thủ cung sa...” Trần Quế Hoa hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tàn nhẫn lại hiện lên vẻ vui sướng khi người khác gặp họa: “Liền loạn côn đánh chết, hơn nữa phải đem việc xấu của nàng ta thông cáo cho dân chúng, răn đe!”

Thông cáo cho dân chúng? Sắc mặt Hạ Hầu Nam liền biến thành màu đen.

Ý thứ của nàng ta là, để cho tất cả mọi người biết hấn bị Ngọc Phi Yên cho đội nón xanh* (vợ ngoại tình = chồng đội nón xanh)?

Thấy sắc mặt Hạ Hầu Nam càng ngày càng khó coi, Trần Quế Hoa mới phát hiện mình vừa mới nói những lời gì, liền vội vàng sửa miệng giả bộ tự đánh ngược lại chính mình.

“Ai nha, nhìn xem, dân phụ đúng là ngu xuẩn mà! Thái tử nhân từ như vậy, làm sao có thể làm như vậy! Nếu như Ngọc Phi Yên thật sự làm ra chuyện thật có lỗi với thái tử, cũng xin thái tử nể tình Trung Nghĩa hầu phủ, mà cho nàng ta một con đường sống, để cho nàng ta xuống tóc, làm ni cô là được rồi!” (bà thím, thâm thật nha, tí sẽ có ng xừ đẹp bà già như bà, yên tâm ngồi chờ đi kkk)

“Vô liêm si! Người đang nói cái gì đó! Người như vậy còn tính là thím người ta sao!”

Ngọc Kinh Lôi đã sớm muốn thu thập Trần Quế Hoa, nhưng mà ngại ở đây còn có nhiều người, không muốn quá mức huyên náo, khiến cho người khác chê cười Trung Nghĩa hầu phủ.

Nhưng lúc này Trần Quế Hoa càng nói càng quá đáng, còn nghĩ ra biện pháp ác độc như vậy, Ngọc Kinh Lôi rốt cuộc cũng nhịn không được, liền tiến lên phi chân tung một đá vào ngực ả ta.

Lão gia tử xuất thân từ nghề lính, lực đạo một cước này rất lớn, Trần Quế Hoa lần này ăn đau, sa91c mặt chẳng những trắng bệch, ngực lại đau đến thiếu chút nữa thở không nổi.

Thấy đáng về Ngọc Kinh Thiên như đang muốn ăn sòng mình, Trần Quế Hoa vội vã lách đến bên chân Hạ Hầu Nam, túm lấy vạt áo của hấn: “Thái tử điện hạ cứu mạng! Dân phụ bất quá chỉ là nói những lời thật, lão gia tử đây là đang muốn giết ta, muốn ngăn chặn miệng của ta!”

“Người nói thêm câu nữa, ta hôm nay liền chặt người ra!”

Ngọc Kinh Lôi chớp lấy riu kinh lôi của hấn, đang muốn tiến lên, Trần Quế Hoa thấy thế liền lăn lộn gào to khóc lớn hơn: “Ai ui, không thể tin được, giết người! Trung Nghĩa hầu muốn lạm sát kẻ vô tội, đây có còn vương pháp hay không a!”

Thấy được ả đàn bà chanh chua như vậy, Ngọc Kinh Lôi trong nhất thời cũng không còn cách nào. Trần Quế Hoa một mực tránh bên người Hạ Hầu Nam, hấn cũng không thể cảm vũ khí xông lại trước thái tử đương triều, đó chính là tội đại bất kính.

Thấy Ngọc Kinh Lôi tức giận đến nổi râu trên cằm đều run run, Ngọc Phi Yên vội vàng đi lại an ủi hấn.

“Gia gia, ta đi ngay ngồi thẳng, chính trực không sợ gian tà! Những lời này của nàng ta căn bản không thể gây thương tổn cho ta! Nếu ngài vì chuyện này tức giận đến sinh bệnh, ngược lại sẽ làm người thân ngài đau, kẻ thù ngài mừng!”

Ngọc Phi Yên hiện tại đã đem Trần Quế Hoa liệt vào hàng ngu kẻ thù, nàng ta nghĩ nàng còn là ngọc tử tuý người khinh mặc trước đây sao? Buồn cười! Chọc nàng, nên chuẩn bị đón nhận lửa giận của nàng đi!

“Phi Yên, người thím này của con hành động điên rồ, con không cần đem lời nói của nàng ta để ở trong lòng!” Ngọc Thiên Xích bị Trần Quế Hoa cào cấu đến mắt hoa mày vàng, nhưng vẫn tiếp tục vì nàng ta cầu tình :”Nàng đây là đang bị thất tâm phong* (đại khái là thần kinh), con đừng chấp nhặt với nàng! Ta sẽ đem nàng ta về nhốt lại, tuyệt đối sẽ không cho con cảm thấy khó chịu nữa!”

Dứt lời, Ngọc Thiên Xích liền tiến lên lôi kéo Trần Quế Hoa, còn kêu người hỗ trợ mang dây thừng đến, muốn trói nàng ta lại trở về.

Hắn làm như vậy, càng làm cho trái tim Ngọc Phi Yên cảm thấy băng giá.

Trần Quế Hoa không phải người tốt, Ngọc Thiên Xích cũng không phải thiện nhân, hai người này đều là cá mè một lứa, sợ là đã sớm muốn nhìn thấy Ngọc Phi Yên bị chê cười, nhìn nàng làm thế nào dọn dẹp tàn cục này đi!

“Ta không có bệnh! Ta không có! Buông ta ra! Các ngươi muốn giết người diệt khẩu---“ Trần Quế Hoa giãy giụa, không chịu rời đi.

“Đây là đang làm gì đó? Gia vừa tới, các ngươi liền muốn đánh đánh giết giết, đây là đang cố ý muốn làm cho trong lòng gia khó chịu sao?” Đúng lúc này, một giọng nói ưu nhã cao quý chậm rãi truyền đến lỗ tai mọi người. (tuông hay mở màn aaa, ta hồi hộp, hồi hộp chết được.)

Oanh---

Sắc mặt mọi người ở đây đại biến, cơ hồ đều đồng thời đứng lên, từng người đều tất cung tất kính, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Một bóng dáng màu tím từ ngoài cửa xuất hiện trước mắt mọi người, không khí trong nội đường càng thêm ngưng trọng.

“Các ngươi đây là đang làm gì vậy? Có chuyện không thể nói cho tốt sao? Thế nào lại dùng đao dùng kiếm? Chẳng lẽ các ngươi không biết gia chán ghét nhất là mùi máu tươi sao!” Hạ Hầu Kinh Thiên bước vào đại sảnh, nhìn lướt qua tình cảnh bên trong, lúc nhìn đến Ngọc Phi Yên, ánh mắt loe loe sáng lên.

Phốc---

Nghe xong những lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, những người này thiếu chút nữa hộc máu.

Gia, hai tay ngài nhuộm đầy máu, giết người ngàn vạn, bây giờ lại chán ghét mùi máu tươi? Ngài có thể dùng như vậy được không? Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt không có người nào dám biểu hiện ra, đều cung kính hành lễ :”Lâm Giang Vương vạn phúc!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quế Hoa, Không Muốn Sống

“Ân---“ Hạ Hầu Kinh Thiên hừ một tiếng, xem như đáp lễ, tiếp theo không chút khách khí đến chủ vị, thoải mái ngồi xuống.

“Muốn đánh muốn giết, muốn chết muốn sống, là đang diễn tuồng gì a?”

Hạ Hầu Kinh Thiên xuất hiện làm cho mọi người rất kinh ngạc, Lâm Giang Vương hồi kinh? Đây là chuyện khi nào a!

Năm trước, cái người sát thần này không hề để lại dấu hiệu tiêu diệt Tứ Hải các, lại lấy cớ Tây Việt Quốc phái thích khách đến hành thích, chẳng những đem Đại Chu Quốc không quy thuận cũng thu thập thoải đáng, còn trực tiếp làm cho Tây Việt Quốc mỗi năm tiến cống hai mươi vạn bạc trắng liền tăng vọt thành năm mươi vạn, danh xưng sát thần của hắn cũng vì thế mà cao thêm một bậc...

Theo lý thuyết thì, hắn hiện tại chắc còn đang ở Tây Việt Quốc tác oai tác quái, thế nào lại đột nhiên trở về như vậy? Huống chi hắn lần hồi kinh này nơi hắn chọn lộ diện đầu tiên, lại là ở Trung Nghĩa hầu phủ, xét theo phương diện này thì có hàm nghĩa gì a?

Chưa nhìn thấu ý tứ của Hạ Hầu Kinh Thiên, vẫn nên an tĩnh là tốt nhất. Vì thế, tất cả mọi người đều nhất trí bảo trì trầm mặc.

Ngọc Thiên Xích đã sớm sợ tới mức nói không ra lời, không biết vì sao, hắn lại cảm thấy ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn đến hắn liền trở nên lạnh buốt, giống như lưỡi hái của tử thần, ở tại cổ họng hắn đảo quanh vài vòng, giống như ngay sau đó sẽ cắt yết hầu của hắn, nhấm nháp máu nóng của hắn, làm cho hắn sợ hãi cực kỳ!

So với Ngọc Thiên Xích trong lòng run sợ, khi ánh mắt Trần Quế Hoa lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên liền trở thành ngáy đại.

Nam tử trước mắt khoác áo bào màu tím, dáng người thon dài, ngọc nhan tuấn dung, chu sa giữa mi tâm đỏ như máu, làm cho hắn thoát nhìn như thiên tiên. (LÀM to)

Trần Quế Hoa từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên mới được nhìn thấy nam tử tuấn mỹ như vậy.

Tuy rằng nàng ta đối với “Ác danh” của Hạ Hầu Kinh Thiên nghe nhiều thành thuộc, nhưng mà cũng không có tận mắt thấy qua thủ đoạn của hắn.

Bây giờ lại nhìn thấy mỹ nam tử thanh quý cao khiết sống sờ sờ đang ngồi ở đằng kia như vậy, thật không thể không khiến người khác từ đáy lòng sinh ra một loại tâm lý tôn kính.

Trần Quế Hoa bỗng nhiên cảm thấy, lời đồn là không thể tin được, người ưu nhã cao quý như vậy, làm sao có thể là sát thần chứ? Nhất định là chúng nhân đồ kỵ hán, mới có thể chửi bới hắn như vậy! Quả nhiên, người càng tốt đẹp, vận mệnh càng trắc trở a! Trần Quế Hoa trong lòng cảm thán nói.

Thấy mọi người đều không nói chuyện, tâm Trần Quế Hoa bắt đầu cuống lên, nóng lòng muốn thử.

Đây chính là cơ hội xuất hiện tốt! Nếu có thể làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên dùng ánh mắt khác nhìn mình, thật đúng là tốt biết bao a... Trần Quế Hoa sửa sang lại đầu tóc cùng quần áo, sau khi chỉnh chu bản thân thỏa đáng xong, liền ra về mềm mại uyển chuyển bước nhanh đến trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Vương gia, dân phụ có việc muốn bẩm báo---“

Nàng ta vừa mới mở miệng nói ra, Ngọc Phi Yên liền ngậy người.

Người phụ nữ trung niên đáng vẻ ketch cộm giọng nói làm nũng trước mắt cùng với ả đàn bà chanh chua khốc lóc om sòm lẫn lộn bò càng lúc này là cùng một người sao? Lúc trước cuộc hôn sự này làm sao mà thành a? Gia gia làm sao có thể để Ngọc Thiên Xích cưới một nữ nhân như vậy chứ?

Chỉ là, mặc kệ Trần Quế Hoa ép buộc như thế nào, Ngọc Phi Yên chỉ cảm thấy nàng ta đây chính là tìm đường chết mà.

Lại có thêm một nữ nhân bị về ngoài tuấn của Hạ Hầu Kinh Thiên lừa gạt!

Nghĩ như vậy, Ngọc Phi Yên không khỏi nhìn thoáng qua Hạ Hầu Kinh Thiên. Không thể không nói, về ngoài của người này đích xác rất dễ làm cho nữ nhân đều phải ghen tị. Nhưng đáng tiếc, trái tim bên trong về ngoài tuấn lãng này đều bị hòng hết cả rồi!

Nhận thấy được Ngọc Phi Yên đang nhìn mình, Hạ Hầu Kinh Thiên liền ném ánh mắt “Đừng sợ, hết thấy đã có gia” cho nàng, làm cho Ngọc Phi Yên rung mình nổi lên từng tảng da gà.

Ngược cựa bả, phải tự mình ngược mới có khoái cảm. Vai diễn đều bị người đoạt, vậy ta nên làm cái gì nha!

Ngọc Phi Yên trợn trừng mắt.

Mèo con không lương tâm! Hạ Hầu Kinh Thiên nở nụ cười, gia chạy tới trấn giữ, còn không phải sợ người vừa hỏi phủ liền mang ác danh hay sao!

Hắn cười, cười đến phong hoa tuyết đại, Trần Quế Hoa càng nhìn trên mặt càng mang theo nét xuân sắc, thẹn thùng buồng mắt. Nếu có thể cùng nam nhân như vậy ở cùng nhau, cho dù là cả đêm, nàng cũng cam lòng! Trần Quế Hoa không khỏi mơ tưởng hảo huyền.

“Vương gia, dân phụ muốn nói chuyện này có sự tình liên quan trọng đại, liên quan đến mặt mũi hoàng thất, dân phụ chỉ muốn nói cho một mình vương gia nghe!”

Ngọc Thiên Xích hiện tại rất muốn đánh người!

Cái ả đàn bà ngu xuẩn này, diễn trò cũng phải có chừng có mực, Lâm Giang Vương là kẻ dễ trêu vào sao? Nếu làm không tốt, thì chính là tự nâng tảng đá lớn đập vào chân mình! Còn nữa, đáng vẻ xuân tâm này mằm kia của nàng ta khi nhìn nam nhân khác, không lẽ đã coi tướng công như hắn là người chết sao!

“Quế Hoa, trở về!” Cảm giác bị sỉ nhục của nam nhân khiến Ngọc Thiên Xích đối với cảm giác sợ hãi Hạ Hầu Nam đều quăng sau đầu, hắn tiến lên túm chặt cánh tay của Trần Quế Hoa, giọng nói nghiêm khắc :”Chúng ta đừng làm phiền vương gia!”

“Không! Không can! Các người đây là đang muốn giết người diệt khẩu! Vương gia cứu mạng a---“

Trần Quế Hoa đột nhiên ra về “Kinh khủng vạn phần”, thời điểm tránh thoát Ngọc Thiên Xích, thuận thế ngã nhào về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Oanh---“

Đầu óc Ngọc Thiên Xích “Oanh” một tiếng nổ tung, Ngọc Kinh Lô lại vừa tức vừa thẹn, hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

Cháu dâu này tuy rằng ích kỷ tham tiền, có chút chanh chua, nhưng những năm gần đây cũng không có gì quá đáng, nàng ta hôm nay lại thay đổi thái độ thường ngày, ngu ngốc như vậy, thật sự đã đem mặt mũi Trung Nghĩa hầu phủ của hắn quăng xuống sông xuống biển hết rồi!

“Cút!”

Hình ảnh được mĩ nam ôm trong lòng của Trần Quế Hoa dự đoán cũng không có xuất hiện, nàng ta như điều đứt dây, bị Hạ Hầu Kinh Thiên một cước đá bay ra ngoài. (Á hahaha thống khoái nha)

Ngọc Kinh Lô vừa rồi vẫn còn niệm tình Trần Quế Hoa là người hầu phủ, là thê tử Ngọc Thiên Xích, cho nên lực đạo xuống chân cũng không quá nặng, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên cũng sẽ không cố kị nhiều chuyện như thế, một cước trực tiếp đá cho miệng Trần Quế Hoa phun toàn máu tươi, ngay lập tức liền hôn mê bất tỉnh.

“Làm ả tính lại cho gia!”

Giọng nói thâm trầm cũng biểu tình lạnh lùng của Hạ Hầu Kinh Thiên khiến cho Ngọc Thiên Xích rùng mình một cái.

Sát thần này giận! Không được, hần phải nhanh chóng cùng Trần Quế Hoa phân rõ ranh giới. (về như chim liền cánh a!!!)

Ngọc Thiên Xích vội vàng lùi sang một bên, rồi đi Trần Quế Hoa thật xa, sợ Hạ Hầu Kinh Thiên giận chó đánh mèo, lại trút giận lên người hần, cũng không tiếp tục nghĩ đến vừa rồi Trần Quế Hoa cố ý ngã vào lòng Lâm Giang Vương.

Nghe thấy mệnh lệnh của Hạ Hầu Kinh Thiên, thân binh của hần rất nhanh liền múc một thùng nước giếng lạnh lẽo đi đến, thô lỗ túm tóc Trần Quế Hoa, trực tiếp đem đầu nàng ta nhún vào trong thùng.

“Ừng ực ừng ực----” Trần Quế Hoa bị nước lạnh sắc tỉnh, nàng ta muốn kêu cứu mạng, nhưng lại bị một bàn tay lớn gắt gao ấn xuống.

Trần Quế Hoa dùng sức giãy giụa, ngay khi nàng ta cho rằng sắp chết, tay to rớt cục cũng nói ra, Trần Quế Hoa một đừ xụi lơ trên mặt đất, nước giếng cũng màu tươi, theo khoang mũi khoang miệng nàng ta chảy ra ngoài, bộ dáng chết vật vô cùng.

Nhìn thấy cảnh này, nội đường một mảnh tĩnh mịch, ngay cả Hạ Hầu Nam cũng lặng thinh không tiếng động.

Có nhiều người rất hối hận, hôm nay không nên chạy tới Trung Nghĩa hầu phủ xem náo nhiệt! Không nên sau khi Ngọc Phi Yên trở về còn ở lại chỗ này tiếp tục xem diễn. Hiện tại náo nhiệt không thành, thiếu chút nữa lại thành một màn giết người đầm máu a.

Chạy đến Trung Nghĩa hầu phủ giết người, Lâm Giang Vương quả nhiên là rất bực hần! (nói đúng *gật gù*)

“Nếu ngươi đã đứng không vững vậy quỳ đi! Giúp gia canh chừng cẩn thận, nàng ta nếu như quỳ không tốt, trượng côn hầu hạ! Đánh chết gia chịu trách nhiệm!”

“Dạ, vương gia!”

Thân binh xách Trần Quế Hoa thân người đang xụi lơ đến trong viện, làm cho nàng ta dưới ánh mặt trời quỳ xuống, lại cảm đến một cái bát chứa đầy nước, đặt trên đỉnh đầu Trần Quế Hoa.

“Loảng xoảng---” Trần Quế Hoa trong lúc nhất thời không hiểu chuyện gì, thì bát trên đỉnh đầu đã rơi trên mặt đất, lập tức vỡ nát.

“Pằng---” Thân binh thuận tay chop lấy trượng côn đánh vào trên lưng nàng ta.

“Đừng đánh ta! Ta, ta quỳ!”

Đau đớn làm cho Trần Quế Hoa rốt cuộc cũng hiểu được, chính mình không nên dụng tâm bản thủ đối với Hạ Hầu Kinh Thiên. Nàng bây giờ cũng nhận thức rất rõ, đây là một vương gia cao cao tại thượng, lãnh huyết thô bạo. Là vương gia thích chém giết, là một người uy vũ đánh cho Tây Việt Quốc phải quỳ xuống cầu xin – Lâm Vương Gia! Không phải là kẻ nàng có thể tơ tưởng!

Xử lý xong Trần Quế Hoa, hần khí trên mặt Hạ Hầu Kinh Thiên dần dần biến mất, nhìn về phía Hạ Hầu Nam: “Tiểu Tử, Ngọc cô nương trở về là chuyện vui lớn, vì sao vẻ mặt ngươi lại u sầu như vậy? Chẳng lẽ đây không phải là kỳ vọng của ngươi?”

Bị Hạ Hầu Kinh Thiên điểm danh, lời nói của hần lại sắc bén như vậy, Hạ Hầu Nam không thể không cẩn thận trả lời.

“Thập Tử thúc, ta ngày ngóng đêm trông, rốt cuộc cũng có thể đợi đến được ngày Yên nhi muội muội trở về, vui vẻ còn không kịp! Vừa rồi ta đang chuẩn bị hồi cung đem tin tức tốt này nói cho phụ hoàng biết, vừa vặn lại nhìn thấy ngài đến!” Mi mắt Hạ Hầu Nam cong cong, cười rất tuấn lãng, giống như lời nói của hần đều phát ra từ tận tâm can.

Thật đúng là trọn to mắt nói dối! Ngọc Phi Yên trong lòng hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại càng hiểu kì Hạ Hầu Kinh Thiên đang tính làm gì nữa.

“Thật kì quái! Ta mới từ trong cung đi ra nha, chuyện Ngọc cô nương trở về hoàng huynh đã sớm biết, ngay cả Lê phi, cũng biết tin tức này. Chẳng lẽ, không phải người phái người bắt tẩu cho hoàng huynh sao?” Trong giọng nói Hạ Hầu Kinh Thiên có chút quái dị, Hạ Hầu Nam còn chưa kịp nhìn thấu ý tứ của hần, quân gia Trung Nghĩa hầu phủ đã dẫn hai lão ma ma trong cung đi đến.

Vừa thấy hai người này, Hạ Hầu Nam nhủ mày.

Hai ma ma này là tâm phúc bên người mẫu phi hấn, các nàng tới nơi này là muốn làm cái gì? Nhìn biểu tình nghiêm túc của các nàng, không giống như là thay Lê phi đến ban thưởng, một linh cảm không ổn nhanh chóng xuất hiện trong đầu Hạ Hầu Nam.

Hai vị ma ma cúi người hành lễ Hạ Hầu Kinh Thiên, lại đối Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Kinh Lôi phân biệt hành lễ, sau đó, Lý Ma Ma đứng ra nói mục đích các nàng đến đây.

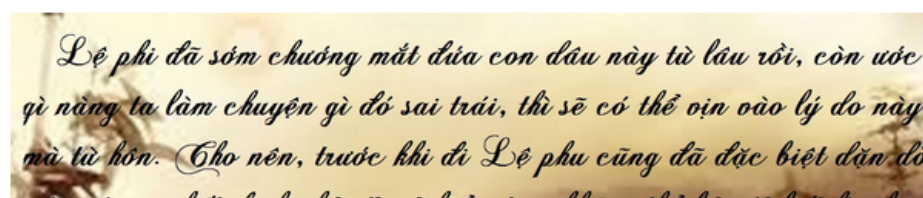
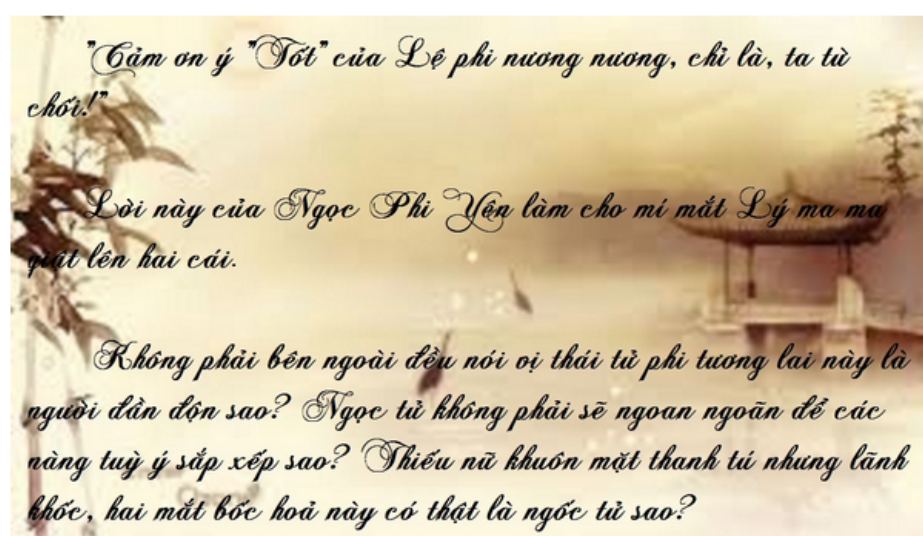
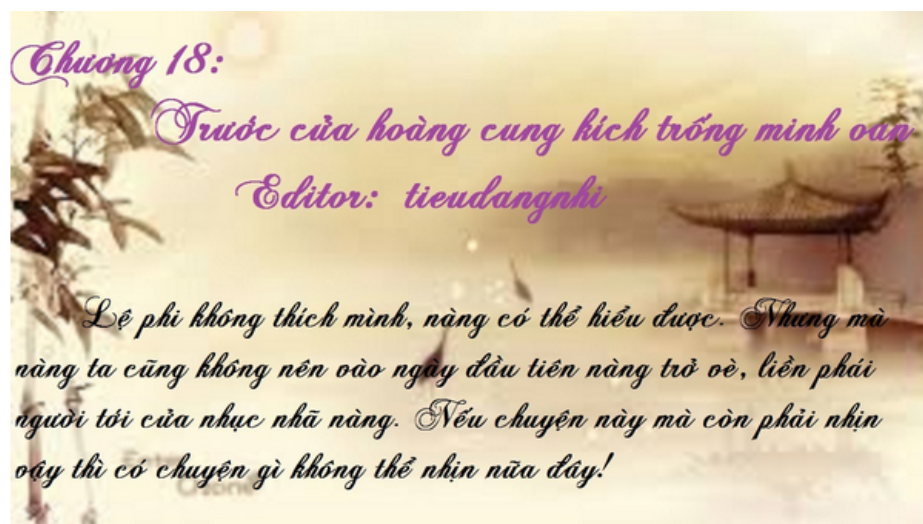
“Lê phi nương nương lệnh cho nô tì đến đây cấp Ngọc cô nương nghiệm thân! Thịnh Ngọc cô nương phối hợp với nô tì, Lê phi nương nương còn ở trong cung chờ đáp án của nô tì!”

Lý Ma Ma vừa nói xong, Hạ Hầu Nam nhảy nhồm người, Mẫu phi đây là muốn làm cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trước Cửa Hoàng Cung Kịch Trống Minh Oan

“Ngọc cô nương, đây là chủ ý của Lệ phi nương nương, cũng không tới phiên người từ chối!” Triệu ma ma đứng bên cạnh cũng không đem Ngọc Phi Yên để vào mắt :”Xin Ngọc cô nương phối hợp với chúng nô tì, đừng làm cho chúng nô tì khó xử!”

“Lệ phi nương nương phái hai kẻ nô tì như các người đến cửa nhà ta đem thái tử phi tương lai đi nghiệm thân, chuyện này chỉ sợ bây giờ đã truyền khắp kinh thành rồi! Vô luận ta có trong sạch hay không, nhưng lời đồn bên ngoài lại rất đáng sợ. Lệ phi nương nương làm như vậy, rốt cuộc là thực sự quan tâm ta, hay là đang muốn bức chết ta?!”

“Chẳng lẽ vì người trong Trung Nghĩa hầu phủ của chúng ta bây giờ đều là người già phụ nữ, cho nên các người muốn vội vàng đến cửa chúng ta ra uy, lại ngoan tuyệt tổng thêm một cước sao? Cha ta vì nước quên mình, nhị thúc ta sinh tử không rõ, tam thúc ta thân thể lại ốm đau, Trung Nghĩa hầu phủ trung tâm vì nước, bây giờ ngay cả thể diện cơ bản cũng không có sao, ngay cả nô tài trong cung cũng có tư cách điều võ dương oai như vậy, thật đúng là lòng người dễ thay đổi mà!”

“Chỉ là, khi nhục ta là chuyện nhỏ, nhưng mà khi dễ Trung Nghĩa hầu phủ, ta ngàn lần cũng sẽ không buông tha! Nếu thật sự là như thế, thì cho dù là vị trí thái tử phi ta cũng không cần, ta cũng phải đi tìm bộ hạ xin lại chút thể diện, đòi người trả lại công lý cho Trung Nghĩa hầu phủ ta!”

Thấy dáng vẻ Ngọc Phi Yên khí thế bức người, làm cho hai ma ma đều kinh sợ.

Lời nói sắc bén như vậy, thái độ cường thế, thật đúng là phế vật nổi tiếng khắp kinh thành sao?

Lệ phi chỉ lệnh các nàng đến giúp Ngọc Phi Yên kiểm tra trinh tiết, vì sao lại từ trong miệng nàng lại biến thành khinh mạn Trung Nghĩa hầu phủ? Đây chính là đang chụp mũ các nàng a!

“Nói rất đúng!” Ngọc Kinh Lôi đã sớm tức nghẹn một hơi, hẳn thực là không thể nhịn được, Ngọc Phi Yên là bảo bối của Trung Nghĩa hầu phủ, không phải ai cũng có thể ức hiếp!

“Nếu Lệ phi nương nương đã không xem trọng cuộc hôn sự này, vậy chúng ta cũng không cần đem mặt nóng áp lên mặt lạnh của người ta! Yên nhi, đi! Gia gia mang người đi diện thánh, xin bệ hạ hạ chỉ, giúp các người giải trừ hôn ước!”

Mọi người bên trong nội đường còn đang ngơ ngẩn, Ngọc Kinh Lôi đã sai bước đi lên, cùng Ngọc Phi Yên một đường tiến cung.

Hồngбет! Khi Hạ Hầu Nam tỉnh táo lại, liền vội vàng đuổi theo.

Tuy rằng gia thế Ngọc gia đã không còn lớn như trước kia, duy chỉ còn lại duy Ngọc Tinh Khung là nam nhân trụ cột của Trung Nghĩa hầu phủ, Ngọc Tinh Khung lại kế thừa dòng máu dũng mãnh của Ngọc gia, không quá mấy năm, lại có thể trở thành một mãnh tướng lừng lẫy!

Huống chi năm trước Ngọc Kinh Lôi hồi kinh liền chủ động trả lại binh quyền, ở trong lòng phụ hoàng, hẳn đã không còn là mối đe dọa hay là một trung thần trung thành tận tâm nữa, lúc này mẫu phi của hắn hành động như vậy rõ ràng chính là làm chuyện không tốt!

Hạ Hầu Nam cực kỳ coi trọng thanh danh của chính mình, nếu bây giờ giải trừ hôn ước lại cùng Ngọc gia trở mặt, thì chẳng khác nào là làm kỹ nữ mà lập đền thờ* (ta cũng k hiểu).

Hắn muốn dùng phương thức thần không biết quỷ không hay mà trừ bỏ Ngọc Phi Yên, như vậy cũng sẽ không đắc tội với Ngọc gia. Không nghĩ tới ám sát thất bại, Ngọc Phi Yên còn có thể bình an trở về, đã mất đi cơ hội tốt, Hạ Hầu Nam chỉ có thể suy nghĩ biện pháp khác.

Nhưng mà Lệ phi lại lựa chọn ngày đầu tiên Ngọc Phi Yên trở về liền tới cửa gây chuyện, đây rõ ràng là muốn cùng Trung Nghĩa hầu phủ trở mặt mà! Mẫu phi thế nào lại có thể làm ra chuyện như vậy chứ!

Tuồng hay kết thúc, làm cho người xem có chút hụt hẫng.

Nhân vật chính đều đã đi rồi, nhưng sát thần Lâm Giang Vương lại còn ở đây, cho nên mọi người cũng không dám hành động gì, chờ vị vương gia này lên tiếng.

“Tất cả giải tán đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên đứng lên, mèo con quả nhiên không làm cho hắn thất vọng, lúc nàng chửi mắng hai lão nô kia thật sự chói mắt cực kỳ. Đáng tiếc, mỹ nhan của nàng hiện tại chỉ có thể che giấu, bằng không, đáng vẻ mỹ nhân lạnh lùng trừng mắt hắn kia, càng mềm mại đẹp mắt hơn nhiều!

Tới gần cửa, Hạ Hầu Kinh Thiên quét mắt nhìn Trần Quế Hoa.

Nàng ta bị đánh đã sợ hãi quá độ, cả người đều run run, lại bởi vì sợ bị đánh nữa, cho nên chỉ có thể quỳ thẳng tắp, không dám biểu hiện ra nửa phần bất mãn, dáng vẻ ương ngạnh chanh chua trên người nàng ta lúc này cũng hoàn toàn nhìn không thấy.

“Vẫn là quỳ mới có thể khiến người nhìn thuận mắt hơn! Xem ra người trời sinh chính là tiện mệnh! Nếu Ngọc cô nương đã bình an trở về, hôm nay cũng có thể coi như là một ngày vui đáng mừng, không nên đổ máu, gia sẽ không tính toán chuyện người thất lễ!”

Trái tim của Trần Quế Hoa ban đầu luôn lơ lửng ở cổ họng, lúc này nghe thấy Hạ Hầu Kinh Thiên nói tha thứ cho mình, nàng ta rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn thấy vẻ thoải mái trên mặt Trần Quế Hoa, Hạ Hầu Kinh Thiên cười lạnh.

“Nhưng mà, tội chết có thể miễn, tội sống lại khó tha! Giúp gia nhìn trông chừng cẩn thận nàng ta, để cho nàng ta quỳ ba ngày ba đêm. Nhớ kỹ, chỉ cần nàng ta làm đổ nước, liền cho nàng ta nhịn đói. Sống hay chết, chỉ có thể xem mệnh nàng ta có cứng rắn hay không!”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên giống như một đạo kinh lôi giáng vào trong lòng mọi người, trong lòng mọi người đều phát ra khí lạnh, thân thể không tự chủ được liền lùi ra xa hẳn. Quả nhiên không thể để vẻ bề ngoài của hắn lừa gạt, vô luận bề ngoài hắn xuất trần tuấn dật cỡ nào, đều không thể thay đổi được bản tính hung tàn của hắn!

Phân phó xong, Hạ Hầu Kinh Thiên liền rời khỏi Trùng Nghiã hầu phủ.

Hắn vừa đi, toàn bộ không khí bên trong nội đường liền thoải mái hơn rất nhiều.

“Nương, Lâm Giang Vương kia thật sự là rất bừa bãi! Chỉ là, bộ dáng của hắn thật đúng là đẹp mắt, so với thái tử còn đẹp mắt hơn! Làm sao có thể có nam nhân nào anh tuấn như vậy chứ!” Nghe Ngọc Chi Lan nói ra những lời không nên nói, Nam Sơn phu nhân liền túm nàng đến một góc, hai mẹ con nín thở quan sát, lúc sau mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

“Chi Lan, đừng đi trêu chọc nam nhân kia, bằng không tình cảnh của nàng ta cũng sẽ là kết cục của con.”

Nam Sơn phu nhân chỉ chỉ Trần Quế Hoa :“Nương chỉ có mình con là nữ nhi, ta cũng chỉ hi vọng con sống bình an!”

“Nương, con biết!”

Nương, con biết:

Ngọc Chi Lan cười ngọt ngào nhìn Nam Sơn phu nhân :“Mục tiêu của con là vị trí thái tử phi, là hậu vị của Đại Chu Quốc! Dù Lâm Giang Vương có lợi hại như thế nào, hắn vẫn không thể làm hoàng thượng! Nữ nhi sẽ không hồ đồ mà làm chuyện điên rồ đâu! Ngài yên tâm đi!”

“Vậy là tốt rồi----” Nam Sơn phu nhân siết chặt khăn trong tay, nhìn phương hướng Hạ Hầu Kinh Thiên rời đi, hận ý trong mắt thoáng chốc bùng lên.

“Nương, ngài nghĩ hoàng thượng sẽ giải trừ hôn ước của thái tử cùng tiểu phế vật không? Khi nào thì con mới có cơ hội a?” Chuyện Ngọc Chi Lan quan tâm nhất vẫn là tình hình trong hoàng cung, đáng tiếc hiện tại nàng đang ở Trung Nghĩa hầu phủ, căn bản không có cách nào biết được sự tình bên trong.

“Chuyện này rồi từ từ cũng sẽ biết, không thể nóng vội.” Nam Sơn phu nhân vỗ vỗ tay Ngọc Chi Lan :“Lão gia tử đã trở lại, con cũng không thể ngậm miệng mở miệng đều kêu nàng ta là phế vật, nếu để cho hắn nghe được thì sẽ không tốt.”

“Hừ! Gia gia chính là bất công! Đều là nữ nhi của phụ thân, nhưng trong mắt gia gia chỉ có ả phế vật kia! Lúc trước ở bãi săn bắn mây mù nên trực tiếp giết nàng ta, vậy thì hôm nay nàng ta cũng sẽ không còn sống mà trở về!”

Thấy Ngọc Chi Lan ảo não không thôi, Nam Sơn phu nhân mỉm cười nhéo mặt nàng ta :“Nhỏ cò không nhổ tận gốc, gió xuân thổi tới mầm non lại trời. Lần này con phải rút kinh nghiệm! Yên tâm, chúng ta còn có rất nhiều cơ hội----”

“Nhưng mà, ả phế vật kia có điểm không giống với trước kia, nàng ta không ngốc!” Ngọc Chi Lan nhớ đến dáng vẻ của Ngọc Phi Yên khi trách cứ ma ma, nhú mày :“Nương, con cảm thấy nàng ta giống như cả người đều thay đổi, có điểm đáng sợ!”

“Cho dù là thay đổi như thế nào, nàng ta cũng không thể tập võ, cũng chỉ là một kẻ phế vật!” Ánh mắt Nam Sơn phu nhân loé lên :“Con thế nào lại nâng chí khí của người khác, diệt uy phong của chính mình!”

“Dạ, nương, con đã hiểu!”

Hoàng cung, điện Thái Hoà, không khí cực kỳ đè nén.

Ngọc Kinh Lôi ở trước cửa hoàng cung đứng trống mình oan, tiếng nói uy dũng, chấn động cả hoàng cung, Hạ Hầu Quân Vũ đang cùng mỹ nhân mới tiến cung thân thiết, lập tức trực tiếp ngã xuống giường.

Lúc này, Ngọc Kinh Lôi được triều kiến đang quỳ trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ.

Nghĩ đến ba đứa con trai dưới gối của mình, hoặc là chết, hoặc mất tích, hoặc tàn tật, con nối dòng của Trung Nghĩa hầu phủ lại điều linh, hôm nay lại bị người nhục nhã như vậy, cho dù là nam nhi có thể đổ máu nhưng không thể rơi lệ, nhưng lão gia từ lúc này cũng không cần quan tâm đến đạo lý ấy, giờ phút này lão chỉ thấy bi phẫn ngàn phần, lệ rơi đầy mặt.

“Cháu gái thần có thể trở về đã là chuyện rất may mắn, thần không cần nàng đại phú đại quý, chỉ hy vọng nàng có thể sống bình an vui vẻ cả đời, như vậy cho dù thần có xuống dưới cửu tuyền, nhìn thấy phụ mẫu của nàng, thần cũng sẽ không áy náy. Thỉnh xin bệ hạ giải trừ hờn ước của Phi Yên cùng thái tử điện hạ! Là Phi Yên không xứng với thái tử!”

Hạ Hầu Quân Vũ bị mất hứng ban đầu trong lòng còn rất tức giận, nhưng lại thấy cảnh tượng lúc này như vậy, hấn liền chấn động, nhanh chóng lệnh người mang Ngọc Kinh Lôi đỡ lên.

Sau khi hỏi qua sự tình, trên mặt Hạ Hầu Quân Vũ cực kỳ phản nộ, liền triệu người mời Lệ phi đến.

“Nhìn xem, người đã làm chuyện tốt gì!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ai So Ai Diễn Kịch Hay Hơn

Lệ phi vừa nhìn thấy Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Phi Yên, sững sờ một hồi lâu, chỉ sau khi Hạ Hầu Nam cho nàng ánh mắt ám hiệu, nàng mới hiểu được là chuyện gì đang xảy ra, vội vàng quỳ xuống.

“Bệ hạ, thần thiếp cũng là có ý tốt! Dù sao Ngọc cô nương đã mất tích suốt một năm cũng không biết tung tích, thần thiếp lo lắng có người bịa đặt chuyện không hay, hắt nước dơ vào nàng ấy, cho nên mới muốn chứng minh cho người khác thấy! Để cho mọi người đều biết Ngọc cô nương là một người trong sạch!”

Có thể được phong hào từ “Lệ”, dung mạo Lệ phi quả thật rất xuất chúng, tuy rằng nàng ta đã gần bốn mươi, nhưng làn da trắng nõn, đôi mắt to đẹp, giờ tay nhắc chân, đều lộ ra một loại thần thái thực nữ thành thực.

Giọng nói nàng ta mềm mại, cực kỳ dễ nghe, lúc này bởi vì vội vàng vì mình giải thích, ngữ điệu có chút dồn dập, lời nói càng giống tiếng chim chóc reo hót, làm cho người nghe trong lòng ngứa ngáy.

Chỉ là, Hạ Hầu Quân Vũ cũng không có tâm trạng thưởng thức những điều đó, con tức trong lòng hấn hiện tại rất lớn.

Hấn đang cùng mỹ nhân hưởng thụ, lại bị người phá đám, người nam nhân nào cũng sẽ mất hứng, huống chi hấn là thiên tử.

Nhìn lại, Lệ phi làm chuyện này là có ý gì!

Nếu thật sự quan tâm Ngọc Phi Yên, âm thầm lệnh nàng tiến cung, hết thảy lãng lãng tiến hành, đây mới là lẽ phải. Nhưng nàng ta lại làm ngược lại, chọn lúc ngày đầu tiên người ta trở về liền phái ma ma đến Trung Nghĩa hầu phủ, đây chính là mong tất cả mọi người đều biết chuyện của Ngọc gia, làm cho

Trung Nghĩa hầu phủ bị chê cười!

Cho dù Lê phi không vừa lòng Ngọc Phi Yên, nhưng hôn ước của bọn họ là do tiên hoàng tuyên quyết định, Hạ Hầu Quân Vũ không có khả năng bởi vì đau lòng nhi tử, liền vì phạm hiếu đạo.

Hiện tại Lê phi làm âm ỉ như vậy, Ngọc Kinh Lôi lại thỉnh chí yêu cầu giải trừ hôn ước, hẳn bị kẹp ở giữa, đúng là có chút khó xử.

Sắc mặt Hạ Hầu Quân Vũ thay đổi khó đoán, hẳn không mở miệng, Lê phi đành phải quỳ dưới đài thấp thỏm, trong lòng lại càng chán ghét Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Phi Yên.

Khi Hạ Hầu Quân Vũ vẫn còn là một vương gia nàng đã bước chân vào Vương phủ, đã làm bạn bên người hẳn nhiều năm như vậy, sau khi tiến cung liền được phong làm Lê phi, nhi tử lại là thái tử Đại Chu Quốc, bình thường ở trước mặt hoàng thượng nàng vẫn là tự nhiên hơn nhiều so với người khác, thể diện càng lớn hơn người khác một bậc.

Nhưng mà Ngọc Kinh Lôi dám tiến cung cáo trạng, làm cho nàng phải chịu hành lễ lâu như vậy, thật sự là rất đáng giận!

“Thôi, nàng cũng là do ý tốt...”

Trầm mặt thật lâu, Hạ Hầu Quân Vũ rốt cuộc cũng mở miệng, ngay khi hắn tính lệnh cho Lê phi đứng dậy, một giọng nói thanh quý liền truyền tới :”Hoàng huynh, ta lại đến làm phiền người----“

“Kính Thiên, người đã đến rồi!”

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên bước vào, âm u trên mặt Hạ Hầu Quân Vũ cũng vui bớt, liền tươi cười tiếp đón hắn.

“Hương Tiển, mau, làm chút canh ngọt, để thêm chút ô mai mang đến đây! Người đây, ban ghế!”

Thái độ của Hạ Hầu Quân Vũ, làm cho Ngọc Phi Yên đứng một bên rốt cuộc cũng biết được Hạ Hầu Kinh Thiên là được sủng ái đến mức nào.

Thái độ như vậy thì nơi nào là quân thần huynh đệ chứ, rõ ràng chính là phụ tử, Hạ Hầu Quân Vũ đây là đang coi Hạ Hầu Kinh Thiên là nhi tử mà yêu thương a! Cũng khó trách vị vương gia này bá đạo ương ngạnh như vậy, vô pháp vô thiên...

Hạ Hầu Kinh Thiên tiếp nhận canh ngọt của Hương Tiển mang đến, uống một hơi cạn sạch, cuối cùng lại nâng tay lau chùi lỏng bên khóe miệng :”Vẫn là canh ngọt nơi này của hoàng cung là ngon nhất! Bọn nô tài quý phủ của ta chính là làm không ra tư vị chua ngọt như vậy!”

Nghe hắn nói như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ rất cao hứng :”Nếu người thích, ngay ở trong cung chọn nơi nào thuận mắt mà ở. Ở gần trẩm, mỗi ngày đều sẽ có canh ngọt uống, rất tốt nha!”

Hạ Hầu Quân Vũ vừa nói như vậy, Lê phi cùng Hạ Hầu Nam hai người liền thay đổi sắc mặt.

Để cho một vương gia ở trong cung, đây là tôn vinh biết nhường nào! Hoàng thượng đây là xem vị trí thái tử đặt ở chỗ nào chứ! Hạ Hầu Nam cúi đầu, tuy rằng trên mặt vẫn khiêm tốn kính cẩn nghe theo như trước, nhưng trong lòng đã sớm nổi lên giông bão.

“Hoàng huynh, ta cũng không có thói quen quy củ trong cung. Lại ói, nếu như tâm tình ta khó chịu, thì liền muốn giết người. Trong cung này lại ảnh hưởng tâm tình của ta quá nhiều, vì không muốn làm cho danh dự ta thêm một vết đen nữa, hoàng huynh vẫn là tha cho ta đi.”

“Nói bừa! Ai dám làm cho người không vui, trẩm là người thứ nhất không buông tha hắn!”

Ngọc Phi Yên cẩn thận quan sát, phát hiện vẻ mặt Hạ Hầu Quân Vũ cũng không giống làm bộ.

Nhưng mà trong hoàng cung thật sự có thể nuôi ra tình huynh đệ chân thành tha thiết sao? Nếu trên mặt Hạ Hầu Quân Vũ này hết thấy đều là giả bộ, vậy hẳn đây chính là một diễn viên trời sinh.

“Đa tạ hoàng huynh! Bất quá, người muốn chộc ta, cũng phải suy nghĩ đến năng lực của bản thân một chút!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cười đến cao khiết không tỳ vết, Hạ Hầu Nam lại nghe ra trong lời nói hắn có lãnh ý nhẹ nhẹ.

Mới vừa rồi ở Trung Nghĩa hầu phủ, Hạ Hầu Kinh Thiên xuất hiện đã khiến cho mọi người rất ngoài ý muốn, hẳn cùng Ngọc Kinh Lôi cũng không quá thân thiết, đột nhiên làm sao có thể đi đến Trung Nghĩa hầu phủ? Cho dù vừa rồi là trùng hợp, nhưng hẳn bây giờ lại kịp thời tới như vậy, thậm chí còn ngăn cản mẫu phi đứng dậy, nhìn thế nào cũng thấy hắn là đang bảo vệ Trung Nghĩa hầu phủ, hẳn làm như vậy mục đích cuối cùng là cái gì chứ?

Hạ Hầu Nam có thói quen đem hết thấy lập trường của người đối nghịch với bản thân đều xếp vào hàng âm mưu, lúc này, đầu óc hắn nhanh chóng chuyển động, muốn tìm ra âm mưu của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nhưng mà, mặc hắn nghĩ đến hư đầu óc, đều không thể đem Ngọc Phi Yên cùng Ngọc La Sát có liên hệ đến nhau.

“Người a! Tình tình lại không thu liễm, vậy làm sao cưới vợ a! Chỉ sợ là không có nữ tử nào dám gả cho một Hổn Thế Ma Vương như người đi!”

Nghe xong lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Quân Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng trong giọng nói lại càng nhiều sùng nịch hơn.

“Hoàng huynh---“ Hạ Hầu Kinh Thiên kéo dài ngữ điệu :”Thế nào lại nói như vậy chứ! Đứng rồi, ta gặp Hoắc thần y. Biết gần đây khẩu vị hoàng huynh không tốt, giấc ngủ cũng không quá ngon, ta đây đã đưa hần mời đến đây giúp hoàng huynh xem thử!”

Hạ Hầu Kinh Thiên tri kỷ khiến cho hoàng thượng cực kỳ hài lòng, đến khi nhìn thấy Hoắc thần y, hần lại biến sắc.

Đây chỗ nào là mời Hoắc thần y tiến cung chứ, hoàn toàn chính là bắt có mà! Nhưng mà nghĩ đến thủ đoạn làm việc thường ngày của Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Quân Vũ lại hiểu rõ, chỉ có thể nhin cười.

“Mau, giúp thần y mở trói!”

Hướng Tiến nghe lệnh, nhanh chóng đem dây thừng trên người Hoắc thần y cởi bỏ.

“Lâm Giang Vương, có người nào mời người như ngươi không? Ngươi như vậy là không tôn trọng lão phu, lão phu hôm nay dù phải chết, cũng sẽ không chữa bệnh cho ngươi!”

Hoắc thần vóc người nhỏ thấp, mái tóc trắng xoá, thật vất vả mới được tự do, hần thở phì phì ôm hòm thuốc, ngoan độc trừng mắt nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên.

Lúc bão sắp nổi lên, Hoắc thần y đột nhiên nhìn thấy Ngọc Phi Yên, biểu tình có chút ngưng trệ :”Tiểu Ngọc, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Ngươi không phải trở về cùng người nhà ngươi đoàn tụ sao?”

Nhìn thấy Hoắc thần y, Ngọc Phi Yên rốt cục cũng hiểu được Hạ Hầu Kinh Thiên đây là đang muốn diễn tuồng gì.

Vì không muốn cô phụ nỗi khổ tâm của hần, Ngọc Phi Yên liền bước lên phía trước hành lễ với Hoắc thần y :”Hoắc gia gia! Ta đúng là đã trở về hầu phủ, nhưng bây giờ lại xuất hiện một ít biến cố...”

“Ai khi dễ ngươi? Nói ra, Hoắc gia gia giúp ngươi hả giận!” Hoắc thần y vừa nghe, lập tức nổi giận dùm dùm sẵn tay áo lên.

“Thần y, ngài quen biết Phi Yên?” Ngọc Kinh Lôi rất kinh ngạc.

Hoắc thần y là được vương cấp bậc được sư, y thuật cao minh, được mọi người cực kỳ tôn kính, hoàng thượng của các quốc gia nhìn thấy hần đều phải quỳ xuống hành lễ, thế nào lại cùng Ngọc Phi Yên quen biết?

“Đương nhiên quen biết! Ta ở Vân Sương hái thuốc, cứu được Tiểu Ngọc. Một năm nay, năng giống như tôn nữ ruột của ta, nếu không phải vì vôi vàng chữa bệnh cho tiểu tử Liên gia, ta còn vốn định tự mình đưa nàng về nhà!”

Hoắc thần y trả lời, giải thích nghi vấn trong lòng Ngọc Kinh Lôi, nhưng ở trong lòng những người khác lại chính là đang quăng xuống một quả bom. Đặc biệt là Lệ phi cùng Hạ Hầu Nam, nghe xong những lời này lại càng giật mình hơn.

Hạ Hầu Quân Vũ hiện tại xem như đã biết, thì ra một năm nay Ngọc Phi Yên đều ở cùng Hoắc thần y, Hoắc thần y y đức nhân phẩm đều không thể nghi ngờ, Ngọc Phi Yên tuyệt đối là cô nương trong sạch nguyên vẹn.

“Thì ra là hiểu lắm!” Tâm tình Hạ Hầu Quân Vũ cực tốt, cảm thấy Hoắc thần y đến đây thật đúng là kịp lúc.

“Hiểu lắm? Hiểu lắm cái gì?”

Hoắc thần y có chút không hiểu, nghi hoặc nhìn Hạ Hầu Quân Vũ, hần đột nhiên thay đổi sắc mặt, một mặt ngưng trọng bẩm tấu :”Bệ hạ, lần này ta cùng Tiểu Ngọc hồi kinh, trên đường gặp được mấy nhóm sát thủ, bọn họ muốn giết Tiểu Ngọc, còn nói là do thái tử chỉ thị. Nếu ta không biết dùng độc, thì đã sớm bỏ xác nơi hoang dã! Bệ hạ, người nhất định phải tra ra rõ ràng, vì ta làm chủ a!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hạ Hầu Nam Vùng Vấy Giấy Chết

Hạ Hầu Nam ngàn suy vạn nghĩ, cũng không ngờ rằng đối phương đang ở chỗ này đợi hần.

Không có khả năng!

Vệ ảnh hấn phải đi mặc dù có hai người không trở về, nhưng mà bọn họ ban đầu trên người vẫn còn đang nhận những nhiệm vụ khác, sau đó cũng truyền tin tức trở về, về phần Tần Tranh... Chẳng lẽ là hấn bị người ta bắt?

Không đợi Hạ Hầu Quân Vũ thay đổi sắc mặt tức giận, Hạ Hầu Nam đã trực tiếp quỳ xuống, về mặt uỷ khuất: "Phụ hoàng, nhi thần bị oan! Chắc chắn là người khác vu oan hãm hại nhi thần, châm ngòi ly gián quan hệ giữa nhi thần cùng hầu phủ!"

"Bệ hạ, thái tử là một người nhân hậu, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ! Xin bệ hạ làm rõ, giúp thái tử tìm một cái công đạo!" Lệ phi cũng ở một bên đau khổ cầu tình.

Luôn sống trong an nhàn sung sướng như Lệ phi lại phải quý trong khoảng thời gian dài như vậy, một lát sau liền cảm thấy có chút chống đỡ không nổi, sắc mặt nàng trắng bệch, mồ hôi trên trán xuất ra, sau khi nghe thấy Hoắc thái y lên án, bất chấp khó chịu trong cơ thể, liền theo tư thế quỳ lệch đến trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ, cuống quýt dập đầu, bộ dáng cực kỳ chật vật.

"Bệ hạ, ngài không thể oan uổng thái tử a!"

Mặc dù Hạ Hầu Nam quỳ xuống rất kịp lúc, Lệ phi cũng dập đầu thật sự rất vang dội, nhưng vẫn không cải biến được lòng nghi ngờ của Hạ Hầu Quân Vũ.

Hạ Hầu Quân Vũ tuy rằng ham mê nữ sắc, nhưng hấn không phải một hôn quân, thậm chí trong những thời điểm quan trọng, đầu óc cũng cực kỳ lý trí.

Nếu là ám sát riêng Ngọc Phi Yên, chuyện này còn có thể việc lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hoá không. Nhưng mà chuyện này lại dính dáng đến Hoắc thần y, Hạ Hầu Quân Vũ lo lắng sự tình càng lúc càng lớn hơn.

Một được vương, giá trị dĩ nhiên sẽ cao hơn Ngọc Phi Yên rất nhiều lần! Người như vậy không thể đắc tội!

Huống chi Hoắc thần y nhiều năm qua đã cứu sống rất nhiều người, danh tiếng vô cùng tốt, cho nên những người mang ơn hấn cũng rất nhiều, chỉ cần hấn thoáng vẫy tay một cái, liền có vô số người vì hấn bán mạng, trong giang hồ lại có sức ảnh hưởng rất lớn, chuyện này nhất định phải xử lý cho thật tốt mới được...

"Thần y, nghe lời nói vừa rồi của người, thì người đã bắt được thích khách, để lại người sống?" Hạ Hầu Quân Vũ lúc này thay đổi về mặt ôn hoà mới vừa rồi, trở thành về mặt vô cùng khôn khéo.

"Đúng vậy! Bắt được bốn tên!" Hoắc thần y nâng khoe môi câu lên nụ cười như hồ ly, đắc ý hả hê: "Bọn họ muốn cắn độc tự sát, nhưng đã bị ta ngăn chặn! Hừ! Cho dù chỉ còn lại một hơi thở, ta cũng có thể đem người cứu trở về! Nghĩ chết đi, cầu sự thống khoái, cũng phải hỏi thử ta có đồng ý hay không!"

"Bệ hạ, bọn họ ta giao cho người thẩm vấn! Hi vọng người có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục nhất. Người cùng ta cũng đã có nhiều năm giao tình, ta không muốn bởi vì một vài người cá gan làm loạn, ảnh hưởng đến tình cảm hữu nghị thâm hậu giữa chúng ta!"

Ý tứ trong lời nói của Hoắc thần y cực kỳ rõ ràng, Hạ Hầu Quân Vũ vội vàng gật đầu, lệnh cho Cẩm Y vệ đồn đốc người đi đến nơi Hoắc thần y nói để bắt người về thẩm vấn.

Thời gian qua rất lâu, cho đến khi hai đầu gối Hạ Hầu Nam mỏi nhừ run lên, Lệ phi lưng lay sắp ngã xuống, thời điểm sắp chống đỡ không nổi nữa, người được phái đi rút cuộc cũng mang kết quả đi tới Thái Hoà điện.

"Bệ hạ, bọn họ đã điều tra được! Có hai người là người của thái tử điện hạ, còn có hai người nữa là người của Tần Tranh thái tử! Mục đích của bọn họ là đến ám sát Ngọc Phi Yên."

"Không, điều đó không có khả năng---"

Lệ phi ban đầu cả thể xác cùng tinh thần đều mệt mỏi nhưng sau khi nghe được tin tức này, rốt cuộc nhịn không được, trực tiếp ngã xuống đất ngất đi. Hạ Hầu Nam cùng chuyện ám sát có quan hệ cũng đã đủ khiến cho nàng bận tâm, hiện tại thế nào ngay cả Tần Tranh cũng nằm trong chuyện này chứ?

Tần Tranh là nhi tử của ca ca Lệ phi, là trưởng tử của Trần Sơn Hầu – Tần Càn Nhân, cũng chính là thái tử của Trần Sơn Hầu.

Bỗng chốc liên tục luôn cả nhi tử cùng cháu nhà mẹ đẻ, làm cho Lệ phi chịu lần đầu kích này, chuyện này thật sự không tốt chút nào!

Nhìn Lệ phi đang té xỉu, Hạ Hầu Quân Vũ cau mày, lệnh người đem nàng đuổi về Lệ cầm cung, xoa người, về mặt lạnh lùng tàn khốc lệnh người truyền Trần Sơn Hầu Tần Càn Nhân cùng Tần Tranh đến.

"Thái tử, người bây giờ còn có cái gì muốn nói không?"

Nhìn Hạ Hầu Nam quỳ trước mặt, Hạ Hầu Quân Vũ đầu đầu không thôi, có chút cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nhân chứng đều có, người thật làm cho trẫm quá thất vọng rồi!"

Hạ Hầu Nam không ngờ tới vệ ảnh sẽ khai ra mình, bọn họ từ lúc nhỏ đã trải qua huấn luyện đặc biệt, chống cự nghiêm hình tra tấn cũng là nội dung nằm trong huấn luyện, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy liền bán đứng mình?

Mặc dù không cam lòng, nhưng Hạ Hầu Nam biết phụ hoàng rất tính nhiệm người mà phụ hoàng phái đi, khả năng thẩm vấn của hắn càng là tay cao thủ...

“Phụ hoàng, bảo nhi thần thừa nhận chuyện không có làm, nhi thần làm không được!” Chuyện cho tới bước này, Hạ Hầu Nam đành phải liều mạng chống đối không thừa nhận.

Từ đầu đến cuối, Ngọc Phi Yên đều không nói thêm câu nào, một mực sắm vai thiếu nữ quý tộc mảnh mai chịu khổ, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Ngọc Kinh Lôi. (đây mới chính là diễn viên xuất sắc nè)

Lúc biết được cháu gái lọt vào tròng ám sát, hung thủ lại chính là thái tử, Ngọc Kinh Lôi đã sớm nhìn không được. Nhưng vì Ngọc Phi Yên đứng bên cạnh một mực lôi kéo, khuyên hắn không cần xúc động, hoàng thượng nhất định sẽ có kết luận, lão gia tử vì thế mới nhẫn nhịn tức giận, chỉ là biểu tình trên mặt lại cực kỳ khó xem.

Cùng lúc đó, trong phủ Trần Sơn Hậu, sau khi Tần Cảng Nhân đưa cho thái giám tuyên chỉ một thỏi kim nguyên bảo, liền biết chuyện đã xảy ra trong cung. Tâm lý Tần Cảng Nhân liền trở nên kinh hãi, lập tức mặc triều phục vào, trốn vào phòng Tần Tranh mang vào điện Thái Hoà.

“Bệ hạ, nghịch tử âm thầm tạo ra chuyện đại nghịch bất đạo này, thế nên còn liên lụy đến cả thái tử điện hạ, thật đúng là tội đáng chết vạn lần! Thần đem hắc giao cho ngài, là chém là giết, thần tuyệt đối cũng sẽ không nói lời nào!” Không đợi Hạ Hầu Quân Vũ hỏi tội, Tần Cảng Nhân một cước đá lên người Tần Tranh, bản thân cũng quỵ xuống theo.

“Là do thần dạy con không tốt, xin bệ hạ trách tội!”

Nhìn thấy màn này, Ngọc Phi Yên liền hiểu, Tần Cảng Nhân đây là muốn để cho nhi tử của mình gánh chịu tất cả mọi chuyện, bảo vệ Hạ Hầu Nam.

Mặc dù ở trên đường Tần Tranh đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng hiện tại bị phụ thân vô tình đẩy ra làm tấm bia như vậy, trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất bị thương.

Nhưng mà, phụ thân lại có cái gì sai đâu!

Chỉ cần thái tử vẫn là Hạ Hầu Nam, địa vị của Trần Sơn Hậu cũng sẽ không bị dao động, còn có thể càng ngày càng danh vọng hơn. Lợi ích của gia tộc so sánh cùng một người, làm tộc trưởng, Tần Cảng Nhân đành thí con tốt giữ con xe* (hy sinh con tốt giữ lấy con xe), cũng dễ hiểu thôi.

Thấy Tần Tranh nhận hết tất cả mọi chuyện, sắc mặt Hạ Hầu Quân Vũ hơi khá hơn một chút.

“Tần Tranh, ta đối với ngươi không tệ, ngươi vì sao phải làm như vậy? Ngươi đây chính là muốn hại ta mang danh bất nghĩa a!” Đã hiểu dụng ý của cửu cửu, Hạ Hầu Nam liền quý thẳng lưng, vẻ mặt thương tâm nhìn Tần Tranh: “Ngươi làm ta rất thất vọng rồi...” (Ta cũng rất muốn đáp ngươi một cái rồi!!!)

Tài diễn trò trời phú của Hạ Hầu cực cao, lời nói này làm cho người nghe cảm thấy ruột gan của hắn đứt từng khúc, khiến cho Ngọc Phi Yên nhìn mà muốn buồn nôn. (nôn ké a)

Dễ dàng đem huynh đệ từ nhỏ lớn lên ra làm kẻ chết thay, người này thật đúng là tâm địa ngoan độc!

Tuy rằng chân tướng không phải là như thế, nhưng Ngọc Phi Yên hiểu rõ, thái độ của Hạ Hầu Quân Vũ đã quyết định tất cả. Hắn đã quyết định Tần Tranh là kẻ phía sau màn sai khiến, để cho Tần Tranh trên lưng mang cái tội danh này, Hạ Hầu Nam lúc này liền được giải thoát!

Nhưng mà, thời gian còn dài, chuyện này nàng nhất định sẽ nhớ kỹ!

“Là thần có lỗi với thái tử điện hạ.”

Trong mắt hoa đào của Tần Tranh đều là một mảnh tử khí, đem lời nói đã tập luyện thật tốt cùng Tần Cảng Nhân lúc này nói ra.

“Thần chính là không muốn thấy điện hạ chịu ủy khuất, Ngọc Phi Yên chỉ là một phế vật, làm sao có thể làm thái tử phi! Nếu nàng ta chết, thái tử điện hạ sẽ có thể cưới nữ tử tài đức vẹn toàn, thần không muốn để cho điện hạ cả đời buồn bức không vui! Bị một phế nhân như vậy liên lụy! Nàng ta làm sao dám đương nổi vị trí thái tử phi!”

Tần Tranh mở miệng một tiếng “Phế vật” ngậm miệng một tiếng “Phế vật”, làm cho sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên không nói chuyện hồi lâu trở nên càng ngày càng khó coi!

Mèo con của hắn, làm sao có thể là phế vật!

Nếu đã bỏ ra Tần Tranh, chính là người mà Tần Cảng Nhân tuyển chọn, vậy không bằng giúp hắn một chút a!

“Hoàng thượng, mọi chuyện đã rõ ràng, vậy định tội đi!” Hạ Hầu Kinh Thiên chuyển động ngón tay cái đang đeo nhẫn ngọc chỉ về phía Tần Tranh: “Tần Tranh mưu sát thái tử phi cùng Hoắc thần y, là tội phải tử! Hoàng huynh, người cảm thấy thế nào?”

Mười ngón tay, cũng không bằng hắn chỉ tay một ngón.

Trần Sơn Hầu là nơi Hạ Hầu Nam dựa vào, nếu bọn họ chặt đứt liên hệ cùng hắn, vậy Hạ Hầu Nam hắn cũng còn lại cái gì chứ? Tần Tranh là người nổi bật nhất trong gia tộc, nếu hắn chết, Trần Sơn Hầu chưa hẳn sẽ không lưu lại oán hận!

Một từ “Trảm” của Hạ Hầu Kinh Thiên, làm cho trong lòng Tần Càng Nhân rung động.

Người dựng lên chuyện này là Hạ Hầu Nam, vì che chở hắn, chỉ có thể hy sinh nhi tử của bản thân! Việc này cũng đã sớm quyết định rồi, nhưng khi tới thời điểm này, trong lòng Tần Càng Nhân vẫn rất khó chịu.

Tần Tranh là nhi tử ưu tú nhất của hắn a!

Hạ Hầu Quân Vũ có chút do dự, nắm đó vào thời điểm đoạt vị, Trần Sơn Hầu kiên định đứng về phía hắn, Tần Tranh cũng là binh sĩ văn võ song toàn... Nhưng mà Hoắc thần y còn ở đây, hắn lại không thể đắc tội thần y!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Hầu Quân Vũ cuối cùng vẫn là nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

Ngọc Phi Yên được Hoắc thần y cứu, cùng thần y ở chung một năm, vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ Hoắc thần y, đúng là rất thích Ngọc Phi Yên, nếu khiến cho nàng ta ra mặt cầu tình, có lẽ chuyện này còn có thể thương lượng.

“Phi yên, ngươi là đương sự, ngươi thấy thế nào?”

“Thần cái gì cũng đều không biết, thần nữ nghe theo lời bề hạ.” Ngọc Phi Yên đã sớm đoán được hoàng thượng sẽ đem quả bóng cao su này đá cho mình, liền giả bộ đáng vẻ chịu đá kích, nước mắt rung rung lắc lắc đầu: “Thần nữ không biết bản thân làm sao lại khiến người khác chán ghét như vậy, nếu không có Hoắc gia gia, thần nữ đã sớm chết...”

Tiếng khóc Ngọc Phi Yên rất bi thương, cùng khí thế sắc bén lúc ở Trung Nghĩa hầu phủ hoàn toàn giống như hai người khác.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Âm Sát Hoàng Thái Hậu.

“Yên Nhi---“ Thấy cháu gái khóc đến thương tâm như vậy, trong lòng Ngọc Kinh Lôi rất khó chịu, hắn thế nhưng lại không biết cháu gái mình yêu thương nhất đã trải qua sự tình hung hiểm như vậy.

“Thần thỉnh xin bề hạ giải trừ hôn ước của thái tử cùng Yên Nhi, lúc này là âm sát, tiếp theo còn không biết chuyện gì đang chờ Yên Nhi! Thần thật sự rất lo lắng!”

“Ngọc Hầu giám, sự tình lần này thật sự ngay cả ta cũng không biết! Nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, ta nhất định sẽ ngăn cản Tần Tranh, ta làm sao có thể làm tổn thương Yên Nhi chứ!”

Hạ Hầu Nam biết rõ, Ngọc Phi Yên vừa trở về, hôn ước của bọn họ liền giải trừ, như vậy nhất định sẽ dẫn tới những lời dị nghị chê trách khó nghe.

Hướng chi chuyện đã xảy ra ở đây hôm nay người khác chưa hẳn sẽ nói đúng sự thật, nếu như những chuyện này truyền ra, người bên ngoài sẽ không chỉ trích Tần Tranh, mà chỉ sẽ nói thái tử này như hắn là không phải.

Người cực kỳ coi trọng danh dự như Hạ Hầu Nam, làm sao có thể để chuyện như vậy xảy ra chứ!

“Ta cam đoan trước Hầu gia, chuyện ngoài ý muốn như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa, ta sẽ bảo vệ Yên Nhi, trân trọng nàng quan tâm nàng, xin Hầu gia tin tưởng ta!”

Dứt lời, Hạ Hầu Nam thâm tình nhìn Ngọc Phi Yên, biểu tình rõ ràng.

“Yên Nhi, muội giúp ta nói vài lời đi! Ta chưa từng cảm thấy muội không tốt, ta là thật tâm muốn cưới muội về làm nương tử của ta a!” (oé, k có bầu mà s cảm thấy ghen quá nhỉ?)

Hạ Hầu Nam cho rằng lời nói của mình sẽ đá động được Ngọc Phi Yên, nàng lúc này biểu hiện ra vẻ hồ hững hăng định là vì chuyện âm sát kia, cho nên mới cùng hắn sinh ra khoảng cách.

Bây giờ Tần Tranh gánh vác hết tất cả, Ngọc Phi Yên hẳn là nên tha thứ cho hắn mới đúng.

Dựa theo trình độ si mê đối với hắn lúc trước, chắc chắn sẽ giúp hắn nói chuyện.

Hạ Hầu Nam không biết, vẻ mặt buồn nôn của hắn làm cho Ngọc Phi Yên cảm thấy ghê tởm. Tài diễn xuất của nam nhân này, có thể làm ảnh hưởng được rồi!

Giờ phút này còn muốn lợi dụng nàng, thật đúng là âm hiểm---

Hắn dối trá, nàng phụng bồi!

“Ta...” Ngọc Phi Yên ra vẻ chán kinh, trốn phía sau Ngọc Kinh Lôi, không chịu nhìn lại hắn.

“Thời điểm ta cứu Tiểu Ngọc, trong cơ thể nàng có kịch độc.” Đúng lúc này, Hoắc thần y xen vào một câu: “Người hạ độc thật sự rất nhẫn tâm! Nếu không phải gặp gỡ ta, Tiểu Ngọc đã sớm là oan hồn dạ quỷ!”

Lời nói của Hoắc thần y, càng làm quyết tâm muốn giải trừ hôn ước của Ngọc Kinh Lôi càng thêm kiên định, hắn lôi kéo Ngọc Phi Yên quỳ xuống trước mặt Hạ Hầu Quân vũ: “Bệ hạ, xin ngài niệm tình thân tuổi già, không thể chịu đựng được đả kích người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh nữa, xin ngài giải trừ hôn ước từ đầu không cần xứng này, coi như bệ hạ là đang thương cảm thân đi!”

Ngọc Kinh Lôi thần thái lão nhân thương tâm, giọng nói bi thương, làm cho trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ chấn động một chút.

Một nhà Ngọc gia tình trung đều đền nợ nước, binh sĩ Ngọc gia không phải chết trẻ, thì cũng là thương tật, đặc biệt là phụ mẫu Ngọc Phi Yên, năm đó bị chết cực kỳ anh dũng bi tráng... Cuộc hôn sự này hắn từ đầu đã không xem trọng, không bằng giải trừ đi.

Trầm tư một lúc, Hạ Hầu Quân Vũ mở miệng: “Một khi đã như vậy, vậy...”

“Hôn ước không thể giải trừ!”

Lời Hạ Hầu Quân Vũ còn chưa nói xong, cửa lớn điện Thái Hoà được mở ra, Tàn thái hậu được Lệ phi nâng đỡ vội vàng đi đến: “Hoàng thượng, hôn ước của bọn họ là do tiên đế ấn định, không thể giải trừ!”

Bởi vì vội vàng tới đây, nên giọng nói Tàn thái hậu nói chuyện có chút dồn dập.

Thấy mẫu hậu đến, Hạ Hầu Quân Vũ lập tức đứng lên đỡ bà: “Mẫu hậu, lão nhân gia ngài tại sao lại đến đây?”

“Phát sinh sự tình lớn như vậy, ai gia tất nhiên cũng phải đi qua!”

Tàn thái hậu đã hơn sáu mươi tuổi, tuy rằng tuổi lớn thân thể yếu ớt, tinh thần không tốt lắm, nhưng ánh mắt lại rất lợi hại, tiếng nói rất có lực, trong giọng nói đều để lộ ra một cỗ chân thật đáng tin nhưng rất uy nghiêm!

Tàn thái hậu năm đó chính là Tuệ tần trong cung của tiên đế, người chất phác vụng về, bị tiên hoàng trào phúng phong tự “Tuệ”, đưa tới sự cười nhạo của mọi người.

Nhưng ai có thể đoán ra, vị Tuệ tần luôn không có tiếng tăm gì này mới chính là nhân vật lợi hại nhất.

Bà ta âm thầm tính kế nhiều năm, chẳng những có thể làm cho nhi tử thân sinh lên ngôi hoàng đế, bản thân cũng thành hoàng thái hậu thánh mẫu, là người thống lớn nhất trong toàn bộ hậu cung!

“Sự tình hôm nay ai gia đã nghe nói qua, Tàn Tranh, người làm cho ai gia rất thất vọng rồi! Người thế nhưng lại to gan lớn mật, dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Chiều theo luật lệ Đại Chu, Tàn Tranh là nên trảm! Bệ hạ, người không cần cố kỵ thể diện Tàn gia!”

Tàn thái hậu xuất khẩu, liền phán từ hình Tàn Tranh. Nghe xong lời nói này, công tử anh tuấn quỳ trên mặt đất nhắm lại hai mắt.

Tàn thái hậu xuất thân từ Trấn Sơn Hầu phủ, là cô nãi nãi ruột của Tàn Tranh.

Chỉ là hắn vạn vạn không nghĩ tới, người tuyên bố tử hình mình lại chính là hoàng thái hậu luôn một mực yêu thương hắn có thừa!

Xử lý xong chuyện Tàn Tranh, Tàn thái hậu nhìn Ngọc Kinh Lôi, ông già này rất quật cường, rất khó đối phó, nhưng bà bây giờ cũng không thể quản được nhiều như vậy!

“Lúc này đây Ngọc gia bị uy khuất, ai gia biết!”

“Ngọc Phi Yên, hiền lương thực đức, băng thanh ngọc khiết, sắc phong là Lương Ngọc Huyền Chủ! Về phần giải trừ hôn ước, Trung Nghĩa hầu, chỉ cần một ngày ai gia còn sống, chuyện này người cũng không cần nhắc lại nữa!”

“Ai gia cam đoan với người, Phi Yên gả đến đây tuyệt đối sẽ không để nàng chịu ủy khuất! Người yên tâm đi!”

Đây xem như, đánh người một bạt tay rồi lại cấp cho người một viên kẹo ngọt sao? Ngọc Phi Yên cúi đầu cười lạnh.

Người hoàng gia quả nhiên rất thích ý thế hiếp người!

Chỉ là, bản thân rõ ràng không phải là người thích hợp nhất để làm thái tử phi, vì sao Tần thái hậu còn muốn kiên trì thực hiện hôn ước như vậy?

Tần thái hậu nhắc đến tiên hoàng, nghĩ đến hiếu đạo, Ngọc Phi Yên mới không tin những gì bà ta nói.

Nếu bà ấy thật sự kính trọng tiên hoàng, làm sao lại có thể lên làm hoàng hậu, liền bức nhóm sủng phi của tiên hoàng tuần táng* (chôn cùng), làm cho mẫu hậu – hoàng thái hậu của tiên đế đóng cửa tụng kinh?

Tần thái hậu kiên trì giữ lại hôn ước như vậy, nhất định là có bí mật gì đó mà mình không biết!

Tuy rằng Ngọc Kinh Lôi vẫn không phục, nhưng đáng về Ngọc Phi Yên cúi đầu cung kính tạ ơn, làm cho trong lòng Tần thái hậu thư thái đi rất nhiều.

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Ngọc Kinh Lôi so ra còn kém hơn một tiểu nữ tử hiểu chuyện!

Tần thái hậu quá mức tự tin, bà ấy cũng không biết, Ngọc Phi Yên cho dù đánh rớt răng nanh cũng đều có thể nuốt người.

Ngay khi Tần thái hậu chuẩn bị trở về Từ ninh cung, Ngọc Phi Yên nhìn Tần Trang đang thất hồn lạc phách, phun ra một câu: "Bị người đùa bỡn cùng một cước lúc này, người mới chính là phế vật!"

Ngọc Phi Yên cũng không phát ra âm thanh, nhưng trong khiêu khích cùng khinh miệt trong mắt nàng lại rất rõ ràng, nàng còn dùng cả khẩu hình miệng để nhắc nhở, đều làm cho Tần Tranh minh bạch, bản thân đang bị "Phế vật" đùa cợt.

Hồ xuống đồng bằng bị chó khi!

Mặc dù hấn phải chết, nhưng hấn cũng là người Tần gia, thân phận cao quý làm cho hấn không chấp nhận được bản thân bị khuất nhục!

Dù sai kết quả cũng đều là như vậy, chẳng thà thật sự giết chết Ngọc Phi Yên, thực sự gánh vác cái tội danh này cũng tốt!

"A---" Tần Tranh rống to một tiếng, tránh thoát dây cương trên người, lấy khỉ thể sét đánh không kịp bưng tai rút ra chủy thủ giấu ở trong giày, đâm về hướng Ngọc Phi Yên.

Giống như đã sớm đoán ra được Tần Tranh sẽ làm như vậy, Ngọc Phi Yên chọn một vị trí cực kỳ xảo diệu, chỉ là thoáng nghiêng người né tránh, chủy thủ trong tay Tần Tranh liền bay vọt về hướng Tần thái hậu. Tốc độ của hấn cực nhanh, cách Tần thái hậu càng ngày càng gần.

"Thái hậu cẩn thận! Người đầu, bắt thích khách!"

Ngọc Phi Yên thét chói tai, nhóm người còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã triệt để tỉnh táo lại.

"Lớn mật!" Thấy Tần Tranh muốn ám sát mình, Tần thái hậu tức giận đến mức môi run run.

"Ta, ta không---" Tần Tranh rất kinh ngạc, hấn rõ ràng là muốn giết Ngọc Phi Yên, tại sao đối tượng lại biến thành Tần thái hậu. Dựa theo thân thủ ngày xưa của hấn, cho dù có tính toán sai, nhưng không chế ngược lại phương hướng ám sát Ngọc Phi Yên lại là chuyện đặc biệt dễ dàng.

Nhưng lúc này hấn lại giống như bị ma chú, thẳng hướng về phía Tần thái hậu, thân mình lại không chịu không chế chủy thủ đang nắm trong tay mình, căn bản là dừng lại không được. Theo góc độ nhìn lại của người khác, liền biến thành ám sát thái hậu.

"Súc sinh, còn không ngừng tay!"

Tần Càng Nhân nhìn thấy cảnh này, tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

Chỉ là Tần Càng Nhân ở cách xa, căn bản là không cách nào giúp nhi tử vấn hồi. Mà Lệ phi cũng đã sớm sợ tới mức xụi lơ ngã ngồi trên đất, chỉ có Tần thái hậu còn đang đứng ngốc một chỗ, trơ mắt nhìn chủy thủ đang loé ra hào quang màu bạc phi đến, căn bản đã quên cả né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thái Hậu Nương Nương, Người Làm Sao Vậy.

"Thái hậu nương nương, cẩn thận a---"

Ngay thời khắc chỉ mành treo chuông, Ngọc Phi Yên anh dũng phi về phía Tần thái hậu, hai người đồng loạt ngã chồng lên người Lệ phi, ba nữ nhân trong nháy mắt cuộn thành một đoàn.

Bởi vì Ngọc Phi Yên bay qua, nên chủy thủ của Tần Tranh trượt hất khỏi vị trí của Tần thái hậu, cũng thành công cứu được bà.

Ngược lại là Tần Tranh, vẫn không thể nào khống chế nổi thân thể bốc đồng như trước, quán tính cứ thế xông về phía trước, chủy thủ lúc này lại bay về phía Hạ Hầu Nam, tốc độ so với lúc này còn nhanh hơn gấp đôi.

“Tần Tranh, ngươi muốn làm gì?”

Hạ Hầu Nam vừa dứt lời, Tần Tranh cũng đã bay đến trước mặt hắn. Thân thể theo bản năng phản ứng khiến cho Hạ Hầu Nam lập tức ra tay, đoạt lấy chủy thủ đâm ngược vào ngực Tần Tranh.

“Ngươi...” Ngực đau như làm cho Tần Tranh dừng lại, hắn ngơ ngác nhìn chủy thủ đang cắm vào trong cơ thể mình, thế nào cũng không thể tin được cuối cùng sẽ chết trong tay Hạ Hầu Nam.

“Rất, rất ngoan---” Sau khi lưu lại vài chữ cuối cùng, Tần Tranh liền âm âm ngã xuống đất.

“Tranh nhi, Tranh nhi!” Tần Càn Nhân nhìn đến một màn này cũng bỗng chốc trở nên ngây dại.

Hắn rất muốn tiến lên ôm Tần Tranh, cầu Hoắc thần y cứu Tần Tranh, nhưng lý trí lại làm cho Tần Càn Nhân đứng ngốc tại chỗ.

Vào thời điểm khi Tần thái hậu tuyên bố tử hình Tần Tranh, Tần Càn Nhân đã nghĩ ra một chiêu “Treo đầu dê bán thịt chó” rất tốt. Đến lúc đó đem Tần Tranh mang đi, tuy tiện tìm một phạm nhân tử hình khác đến thay, như vậy cũng có thể giữ lại nhi tử ưu tú nhất của Tần gia.

Nhưng mà bây giờ, Tần Tranh chết trong tay Hạ Hầu Nam, người đã chết, hết thảy ý muốn cũng đều trở thành vô dụng!

Nhìn Hạ Hầu Nam, hận ý trong mắt Tần Càn Nhân ùng ục triền miên kéo đến.

Nếu không phải là do Hạ Hầu Nam hạ lệnh giết Ngọc Phi Yên, Tần Tranh cũng không cần vì việc này bại lộ mà đi ra gánh tội thay. Càng đáng giận hơn là Hạ Hầu Nam chẳng những không biết cảm ơn Tần gia đã gánh lấy tội danh này cho hắn, cư nhiên còn có thể lấy oán trả ơn, tự tay giết Tần Tranh! Hắn chính là một con rắn độc!

Thù hận đầy trời trong lòng Tần Càn Nhân đang bắt đầu nổi dậy, bên kia điện Thái Hoà, lại truyền đến thanh âm của Ngọc Phi Yên.

“Thái hậu, ngài không có sao chứ! Ngài cảm thấy thế nào a? Nào, ta đỡ ngài đứng lên!”

Ngọc Phi Yên đang muốn giúp Tần thái hậu nâng dậy, nào biết Lệ phi đột nhiên vuron một chân ra, giấu ở trong gấu váy, trực tiếp làm cho Tần thái hậu cùng Ngọc Phi Yên ngã xuống đất, ba người xếp chồng lên nhau giống như tượng La Hán, Tần thái hậu bị áp xuống phía dưới cùng.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, Tần thái hậu nhịn không được “Ai ư” kêu lên.

Bà cũng đã lớn tuổi, xương cốt cũng không còn vững vàng, rắn chắc, vừa rồi đã trật eo, làm sao còn chịu được ép buộc như vậy nữa.

“Thái hậu nương nương!” “Lệ phi nương nương!”

Đến khi cung nữ tay chân luống cuống đem hai người nâng dậy, Tần thái hậu đã tức giận cực điểm, ngay cả thanh âm cũng đều không phát ra được.

“Hoắc gia gia, ngài mau đến nhìn! Thái hậu nương nương đây là làm sao a? Tại sao có thể như vậy chứ! Không phải vừa rồi còn đang rất tốt hay sao?” Về mặt Ngọc Phi Yên sốt ruột, vội vàng lôi kéo Hoắc thần y đi đến trước mặt Tần thái hậu.

Thoáng kiểm tra, Hoắc thần y liền đưa ra kết luận.

“Lệ phi nương nương đụng vào như vậy, thái hậu nương nương chẳng những eo bị thương, ngay cả xương đùi cũng bị gãy, cần phải nhanh chóng nối xương!”

Lời nói của Hoắc thần y liền làm cho điện Thái Hoà gà bay chó sủa, Hạ Hầu Quân Vũ lập tức lệnh cho người mang nhuyễn ghế đến để cho Tần thái hậu nằm vào rồi trở về Từ ninh cung. Hoắc thần y cũng cùng đi qua. Chỉ có Lệ phi kinh hoàng đứng tại chỗ, về mặt hỗn loạn, châu sai nghiêng lệch, hoàn toàn nhìn không ra vẻ mỹ điểm thường ngày. “Bệ hạ, thần thiếp không phải cố ý..”

“Ngươi cảm miệng cho lắm!”

Hạ Hầu Quân Vũ lúc này nghẹn một bụng lửa giận, một màn vừa rồi hắn nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, nếu không phải vì Lệ phi vụng về, Tần thái hậu làm sao có thể bị thương như thế.

Tần Tranh ám sát thái hậu, nàng ta chẳng những không cứu giá, ngược lại còn khéo né tránh như vậy. May mắn Ngọc Phi Yên nhanh trí, bằng không Tần thái hậu đã huyết nhiễm điện Thái Hoà, hắn cũng sẽ bị ngôn luận dị nghị.

Nếu như Lệ phi thực không có tác dụng gì cũng thôi, nhưng nàng ta cuối cùng còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa, hại thái hậu bị thương, thật đúng là thành sự thì ít mà bại sự thì nhiều mà!

“Bệ hạ, thần thiếp oan uổng, thần thiếp thật sự không phải cố ý---“ Lệ phi nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Hạ Hầu Quân Vũ, vội vàng quỳ rạp xuống đất liên tục dập đầu :”Thần thiếp không biết vì sao lại té ngã, thần thiếp thà người bị thương là chính mình, cũng không nguyên ý để thái hậu bị thương a!”

“Người cút về cho trẫm! Trẫm không muốn nhìn thấy người nữa! Cút---“

Nhìn Lệ phi chật vật bị người kéo ra khỏi điện Thái Hoà, Ngọc Phi Yên cúi đầu, khẽ che ý cười dưới đáy mắt.

Lệ phi nương nung, người chân cao khí ngạo phái người đi đến Trung Nghĩa hầu phủ như vậy, không ngờ tới lúc sau sẽ xảy ra chuyện như vậy đi!

Về phần Tần thái hậu, cho dù có Hoắc thần y ở đây, thương gân động cốt một trăm ngày cũng không tránh khỏi. Ngai hãy tự mình nghỉ ngơi thật tốt ở Từ ninh cung, hưởng phúc thanh nhàn, đừng xen vào chuyện khác! Nếu còn tiếp tục như thế, nói không chừng chưa hẳn sẽ có vận khí tốt như vậy! (ác a, nhưng ta rất thích nha, thủ đoạn thâm sâu thật)

Mặc dù trong lòng cao hứng, nhưng trên mặt Ngọc Phi Yên vẫn biểu hiện ra vẻ lo lắng quan tâm đối với thân thể của Tần thái hậu.

Nhìn dáng vẻ giả bộ của nàng, vẻ mặt đầy u sầu, lại nhớ đến nàng vừa rồi ngã lên mình Lệ phi, ngoan độc áp Tần thái hậu xuống, Hạ Hầu Kinh Thiên thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

Lòng trả thù thật đúng là mạnh, tính tình một chút cũng không chịu thiệt a!

Nhưng mà như vậy cũng tốt, mèo con của hắn, cũng không phải a miêu a cầu gì đó có thể tùy tiện khi dễ!

“Hoàng huynh, công trạng vừa rồi ít nhiều gì cũng là của Lương Ngọc huyền chủ, nếu không có nàng ấy, mẫu hậu hôm nay chỉ sợ phải chịu nỗi khổ độc thù...”

Hạ Hầu Kinh Thiên hợp thời đề cập đến, làm cho Hạ Hầu Quân Vũ liên nhớ tới hành động dũng cảm vừa rồi của Ngọc Phi Yên.

Nếu Tần thái hậu thật sự chết, mặc dù là thiên tử không cần thiết phải giữ hiếu đạo ba năm như thường dân bách tính, nhưng cũng phải cấm dục cấm sắc cấm yến tiệc ba tháng. Điều này đối với Hạ Hầu Quân Vũ mà nói, là chuyện cực kỳ thống khổ!

Thật sự ít nhiều gì cũng là nhờ vào Ngọc Phi Yên!

Tình cảm trong lòng xuất phát ra đối với Ngọc Kinh Lôi là ái nấy, cùng đối với Ngọc Phi Yên là thương thức, cho nên Hạ Hầu Quân Vũ lúc này nghĩ muốn tưởng thưởng phong phú cho bọn họ.

Lương Ngọc huyền chủ trực tiếp biến thành Lương Ngọc quận chúa, Hạ Hầu Quân Vũ thậm chí còn lấy danh xưng ban đầu “Hiền lương thực đức, băng thanh ngọc khiết” làm nền tảng, còn khen nàng là nữ tử trong mẫu “Cân quốc không thua tu mi”* (k hiểu nên để nguyên)

Ngược lại là Tần Tranh, dám ở trước mặt nhiều người đâm thái hậu cùng thái tử, thật đúng là to gan lớn mật!

Hạ Hầu Quân Vũ buồn bực lệnh người mang thi thể Tần Tranh kéo ra ngoài, treo trước cửa kinh thành ba ngày, nhằm răn đe thị chúng. Trần Sơn Hầu – Tần Càng Nhân, không biết cách dạy con, tức đi phong hầu, xuống hàng Trần Sơn bá, phạt ba năm bổng lộc.

Chờ sau khi xuất cung trở lại Trung Nghĩa hầu phủ, vào đến Tùng Hạc lâu, Ngọc Phi Yên mới nằm rạp trên bàn cười ha ha.

Hôm nay thật đúng là thống khoái!

Nhớ lại khi Tần Càng Nhân nhìn Hạ Hầu Nam, biểu tình chợt loé lên nét âm trầm, trong lòng Ngọc Phi Yên cực kỳ thoải mái. Cho dù có Tần thái hậu cùng Lệ phi ở bên trong sắp xếp ổn thoả, nhưng hiện tại Tần gia cũng đã cùng Hạ Hầu Nam sinh ra khoảng cách.

Tuy rằng vì đại cục cùng vinh quang ngày sau, Tần gia sẽ tiếp tục duy trì quan hệ với Hạ Hầu Nam.

Nhưng mà, mầm móng thù hận, chỉ cần gặp nước mưa cùng ánh sáng mặt trời ôn hoà thích hợp, thì mầm móng đó cũng sẽ mọc rễ nảy mầm, chỉ sợ nó càng ngày càng tăng trưởng biến thành đại thụ che trời!

Đang cười, chợt nhận thấy không khí có chút không đúng, Ngọc Phi Yên ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên đang đứng trước mặt mình.

“Sao người lại tới đây?”

Tâm tình Ngọc Phi Yên rất tốt, cho nên cũng không so đo chuyện Hạ Hầu Kinh Thiên tự tiện đi vào khuê phòng của mình :”Chuyện Tần Tranh, cũng là nhờ người! Đa tạ!”

Ngọc Phi Yên cảm tạ Hạ Hầu Kinh Thiên, thứ nhất là vì hắn mời Hoắc thần y đến cứu nguy, bảo vệ thanh danh của nàng, lại lôi ra hai tên Hạ Hầu Nam cùng Tần Tranh ra ánh sáng ; thứ hai, còn là vì chuyện Tần Tranh ám sát, nàng trăm phần trăm khẳng định tất cả đều là do Hạ Hầu Kinh Thiên động tay

động chân.

Có thể dễ dàng khống chế một võ linh, cũng chỉ có tài năng cường đại biến thái như Hạ Hầu Kinh Thiên mới làm được!

Võ công tên hỗn đản này rốt cuộc đã tiến nhập vào tầng nào rồi? Ngọc Phi Yên cho đến bây giờ đều không biết rõ. Mức độ tiến bộ trong võ học của nàng đã là rất nhanh chóng, là thiên tài trong thiên tài, nhưng mà Hạ Hầu Kinh Thiên ở trong mắt nàng, bản lĩnh của hắn vẫn giống như trước – sâu không lường được.

“Không cần khách khí!” Hạ Hầu Kinh Thiên ngồi đối diện Ngọc Phi Yên, tự mình rót trà :”Sở dĩ Hoắc thần y ra mặt hỗ trợ, cũng là có điều kiện. Hắn muốn gặp Ngọc La Sát---“

Chuyện này, Ngọc Phi Yên xem như đã hiểu rõ.

Khó trách Hoắc thần y lại phối hợp với Hạ Hầu Kinh Thiên như vậy, thì ra hắn là muốn gặp mình.

Bất quá ông già kia cũng rất thú vị! Trình độ nói dối hoàn toàn không cần viết nháp! Cũng là nhờ hắn có được thân phận được vương, cho nên lời nói của hắn mới có thể khiến cho Hạ Hầu Quân Vũ tin tưởng, cũng có thể làm cho những chuyện sau đó thuận lợi tiến hành.

“Hầm tìm ta làm gì?”

Ngọc Phi Yên ở Tàn Trì Quốc đã từng chân dung thật cùng Hoắc thần y gặp qua.

Hai người đối với quái chứng của Yến Vương giải thích không giống nhau, phương thức kê đơn cũng hoàn toàn khác nhau, thậm chí còn cùng nhau tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Tuy rằng cuối cùng là do Ngọc Phi Yên trị hết cho Yến Vương, quét hết mặt mũi của Hoắc thần y, nhưng hắn không phải là loại người tính toán chỉ li, ngược lại còn đối với Ngọc La Sát rất thương thức, thậm chí còn thịnh tình mời nàng đi Dược Vương Các làm khách. Chỉ là sau này vì né tránh Yến Vương dây dưa, nên Ngọc Phi Yên phải sớm rời khỏi kinh thành Tàn Trì Quốc, vì thế nên không còn gặp lại Hoắc thần y nữa.

Bây giờ Hoắc thần y lại vội vã tìm nàng như vậy, đến cùng là vì cái gì?”

“Hoắc thần y muốn mời người đi chữa bệnh cho một người.”

“Ai?”

“Liên Căn.”

Nhắc tới Liên Căn, Hạ Hầu Kinh Thiên tự nhiên có chút không thoải mái.

Nếu nói là thanh danh của hắn cực thối (cũng biết a), như vậy thì Liên Căn lại hoàn toàn ngược lại, thanh danh vô cùng tốt, ở Đại Chu Quốc có mỹ xưng là “Tiên công tử”.

Tuy rằng Liên Căn đối với Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không có gì uy hiếp, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt kia của Liên Căn, Hạ Hầu Kinh Thiên liền có chút lo lắng. Nếu lỡ vạn nhất Ngọc Phi Yên cảm lòng không được, chìm đắm vào thì phải làm sao bây giờ?

Một cỗ nguy cơ ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên dâng lên.

Dù sao Ngọc Phi Yên trước kia cũng đã có tiền án, lúc trước trong suối nước nóng, nàng nhìn thấy hắn chẳng những không có chút ngượng ngùng nào, ánh mắt thương thức nhìn không chuyển đến nửa ngày, còn chảy thật nhiều máu mũi, hoàn toàn chính là một sắc nữ mà.

Nếu để cho nàng chữa bệnh cho Liên Căn, thật đúng là một chuyện rất nguy hiểm!

Hay là trước tiên đem khuôn mặt của Liên Căn vẽ hoa* (huỷ dung), miễn cho hắn quyến rũ mèo con nhà mình? Hạ Hầu Kinh Thiên cân nhắc trong lòng, đúng lúc này, có người ở bên ngoài gõ cửa.

“Muội muội, người là đang nói chuyện với ai a?” Ngọc Chi Lan dựng thẳng lỗ tai, nàng hình như nghe được giọng nói của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lần Đầu Tiên Giao Tranh (Thượng)

Nam nhân?! Ngọc Chi Lan kinh ngạc mang theo vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Tiểu phế vật, thì ra ngươi cũng không phải là người thành thật!

Xem ra Trần Quế Hoa nói không sai, một năm nay Ngọc Phi Yên ở bên ngoài khẳng định đã xảy ra rất nhiều chuyện, ngay cả nam nhân cũng có. Chỉ có cái lão bất tử kia mới tin tưởng nàng ta!

Nếu như chuyện này bị hoàng thượng cùng thái tử biết, Ngọc Phi Yên, ngươi nhất định sẽ chịu không nổi a!

Khó có được thời gian hai người ở cùng nhau lại bị phá đám, Hạ Hầu Kinh Thiên rất giận, táo bạo trong lòng đều hiện hết lên trên mặt, sát khí trong ánh mắt tuấn mỹ lan tràn. Ngọc Phi Yên hoàn toàn có thể đoán được, nếu Ngọc Chi Lan phá cửa mà vào, hẳn nhất định sẽ trực tiếp nắm lấy cổ họng nàng ta, để cho nàng ta thống khoái.

“Này này, đây là phòng ta! Làm phiền ngươi thu liễm một chút được hay không!”

Đối với tính cách duy ngã độc tôn của Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên đã sớm nhìn quen lắm rồi.

Nói dễ nghe một chút, đó là hẳn là một nam nhân cuồng vọng bá đạo, bừa bãi thích làm theo ý mình, nói khó nghe một chút, hẳn chính là loại người cuồng bạo lực kiêu ngạo tự đại, là phần tử hiếu chiến, một cộng lông cũng không thể sờ vào.

Nhưng mà hẳn lại có bản lĩnh thật sự, thế giới này là dựa vào thực lực nói chuyện, nắm đám lớn mới là đạo lý cứng rắn nhất, cho nên mới đường thành một Hạ Hầu Kinh Thiên tính tình không sợ trời không sợ đất này.

Dùng lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên mà nói “Phần trư ăn hổ là hành vi của kẻ yếu, nếu là cường giả chân chính không cần thiết quanh co cùng người khác! Phần trư, cũng liền thật sự biến thành trư!”

Khi lần đầu nghe đến câu nói này, Ngọc Phi Yên thiếu chút nữa hộc máu.

Nhưng mà nàng lại rất thích chiêu phần trư ăn lão hổ này, điểm này lại bị Hạ Hầu Kinh Thiên khinh bỉ thật lâu, tổng cảm thấy nàng quá yếu.

Theo Ngọc Phi Yên thấy, phần trư ăn hổ là một loại lạc thú. (vâng, rất thú!)

Đem đối phương nâng lên thật cao, vào lúc đối phương thả lỏng cảnh giác, dương dương tự đắc mà buông tay, nhìn đối phương ngã xuống tan xương nát thịt, ngã thành một đồng thịt nhor, chẳng lẽ không phải là một chuyện thú vị nhất sao?

“Không cần quan tâm đến quá trình, chỉ cần đạt được kết quả lớn nhất, đây mới là hành vi trí giả.” Ngọc Phi Yên nói.

Đối với cái nhìn của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên trực tiếp trả về một câu: “Thực lực không bằng người chỉ có thể sử dụng đầu óc, còn tự cho bản thân danh hiệu trí giả, đây chính là lừa người dối mình. Kẻ yếu, chính là kẻ yếu!”

Hai người vì chuyện này tranh chấp thật lâu, không ai phục ai.

Nhưng mà, Ngọc Phi Yên cũng vì thế mà thăm dò được tính cách của Hạ Hầu Kinh Thiên, biết làm như thế nào để không chế cảm xúc của hắn.

“Ngươi tránh mặt đi, ta ra ngoài xem!” Ngọc Phi Yên vỗ vỗ Hạ Hầu Kinh Thiên, thấy hắn vẫn thờ ơ như cũ, sát khí trên mặt đông quá chặt, nàng đành phải mềm giọng hạ lời: “Xin ngươi, ta có thời gian sẽ lại nói chuyện với ngươi!”

Đạt được hứa hẹn, Hạ Hầu Kinh Thiên xoay người bay lên trần nhà.

Đội Ngọc Phi Yên mở cửa, vừa lộ ra khe cửa, Ngọc Phi Yên liền mạnh mẽ chen lấn tiến vào, vừa đi vừa nhìn ngó, đáng vẻ như đang bắt kẻ thông dâm.

“Muội muội, muội mở cửa lâu như vậy, có phải thân thể không thoải mái hay không a? Có muốn mời được sư đến xem hay không?” Ngoài miệng nói chuyện, nhưng ánh mắt Ngọc Chi Lan lại giống như đèn pha, đem cả phòng quét không sót chỗ nào.

Không tìm được nam nhân, chẳng lẽ vừa rồi mình nghe lầm?

Ngọc Chi Lan cau mày.

Cẩn thận nghĩ nghĩ tình cảnh trước mắt, Ngọc Chi Lan lại lắc lắc đầu! Phòng này vừa rồi tuyệt đối có nam nhân! Đáng tiếc, để cho hắn trốn thoát rồi!

“Tỷ tói có chuyện gì sao?” Ngọc Phi Yên đã sớm đem tất cả biểu hiện của Ngọc Chi Lan nhìn vào trong mắt, nàng còn chưa tìm Ngọc Chi Lan tính nợ cũ, đối phương lại đến làm con thiêu thân. Đây là đang vội vả muốn đi về phía trước tìm chết sao?

“Gia gia bảo ta vào gọi muội...” Lúc nói chuyện, Ngọc Chi Lan mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Trống trơn, cũng không có người---

Hay là nàng thật sự bị ảo giác?

“Đại tỷ, tỷ đang tìm cái gì?” Ngọc Phi Yên đứng trước mặt Ngọc Chi Lan, biểu tình tựa tiểu phi cuối.

“Không, không có gì!” Ngọc Chi Lan ấp úng nói: “Gần đây trong kinh thành lại xuất hiện một tên hái hoa tặc, có rất nhiều nữ hài nhi bị lấn nhục, muội lại không biết võ công, ta đây chỉ là đang lo lắng cho muội thôi!”

“Đại tỷ, hái hoa tặc cho dù là gan có lớn đi nữa, cũng không dám đi đến Trung Nghĩa hầu phủ chúng ta giễu võ giương oai!”

Đối với lời nói dối của Ngọc Chi Lan, Ngọc Phi Yên không thêm so đo.

Chi là, Ngọc Phi Yên rất tin lời nói vừa rồi của Ngọc Chi Lan, Hạ Hầu Kinh Thiên nhất định nghe được. Nam nhân này chính là một kẻ thù dai! Đối phương coi hẳn là hái hoa tặc, lấy tính tình nhỏ mọn của hắn, đã sớm ghi vào trong lòng!

Ngọc Chi Lan a Ngọc Chi Lan, người thế nhưng trong lúc vô ý lại đắc tội với người không thể đắc tội a!

“Muội muội nói đúng!” Ngọc Chi Lan hi hi cười, liến lên kéo tay Ngọc Phi Yên: “Gia gia có việc tìm muội, chúng ta đi đến chỗ gia gia đi!”

“Được!” Ngọc Phi Yên bất động thanh sắc tránh thoát tay Ngọc Chi Lan, thấy biểu tình cứng đờ của đối phương, Ngọc Phi Yên nhẹ nhàng cười: “Đại tỷ, chúng ta đi thôi!”

Hai người rời khỏi Tùng hạc lâu, Ngọc Chi Lan đi theo phía sau đánh giá Ngọc Phi Yên.

Không thể không nói, một năm nay Ngọc Phi Yên xảy ra biến hoá rất lớn.

Trước kia nàng ta gầy teo nhỏ nhắn, lá gan nhỏ như chuột, vừa nhìn thấy Ngọc Chi Lan cảm roi sẽ sợ tới mức oà khóc.

Bây giờ Ngọc Phi Yên chẳng những cao lên rất nhiều, lá gan cũng lớn rất nhiều, vừa rồi lại dám tránh thoát mình, chẳng lẽ nàng ta tưởng rằng mình nguyện ý chạm vào tiểu tiện nhân như nàng ta sao! Ngọc Chi Lan cười lạnh một tiếng.

Nhưng mà, khi nhớ đến lời nói của Nam Sơn phu nhân, cho dù thay đổi thế nào cũng không thể thay đổi được thân phận phế vật, Ngọc Chi Lan liền yên tâm rất nhiều. Tạm thời cho người đắc ý vài ngày, đến lúc đó cho người đẹp mặt mà xem!

Đến tiền đường, vừa vào cửa, Ngọc Phi Yên chẳng những thấy được Ngọc Kinh Lôi, ngay cả Nam Sơn phu nhân cũng có mặt.

“Yên nhi, mau tới đây!” Nam Sơn phu nhân cười tủm tỉm vẫy tay về phía Ngọc Phi Yên, hai nha hoàn trẻ tuổi phía sau lập tức đứng lên hành lễ với Ngọc Phi Yên.

“Muội muội, muội thấy mẫu thân đối với muội thật tốt!” Ngọc Chi Lan đứng bên cạnh cười hề hề nói.

“Lúc trước muội bị mất tích trên bãi săn bắn, mẫu thân rất tức giận, liền đem nha hoàn của muội đuổi đi. Đây là nha hoàn mới nương giúp muội chuẩn bị a, các nàng đều là a đầu bên người nương. Mặt tròn kêu là Kim Chi, mặt trái xoan là Ngọc Diệp, về sau các nàng sẽ phụ trách hầu hạ muội!”

“Nương nói, nếu các nàng hầu hạ không tốt, sẽ cho muội tìm nha hoàn mới!”

“Xin chào nhị tiểu thư!” Hai nha đầu nhìn rất cơ trí, đặc biệt là Ngọc Diệp, hai mắt to quay tròn xoay xoay, không giống như người thành thật.

Nhanh như vậy đã muốn đem vệ tinh của mình tiến vào Tùng Hạc lâu, muốn nhúng tay vào chuyện của nàng, giám sát nàng sao?

Ngọc Phi Yên mỉm cười: “Nếu di nương đã thấy các người tốt, vậy thì ở lại đi!”

“Dạ, nô tì nhất định sẽ hầu hạ nhị tiểu thư thật tốt!” Hai nha đầu nhu thuận lui về một bên.

“Nương, người thật bất công!” Thấy Ngọc Phi Yên nhận lấy Kim Chi, Ngọc Diệp, Ngọc Chi Lan âm thầm cao hứng, đi lên ôm tay Nam Sơn phu nhân làm nũng: “Người bất công, đối xử với muội muội tốt như vậy! Hai người các nàng ta đã hỏi xin người rất lâu rồi, người cũng không chịu cho ta!”

“Con a!” Giọng nói Nam Sơn phu nhân ôn nhu, tươi cười hiền lành.

“Con tuy rằng không có phụ thân, nhưng còn có ta. Yên nhi từ nhỏ đã không còn phụ mẫu, bây giờ lại chịu nhiều khổ cực như vậy, con đừng trách nương bất công, đau nàng ấy là chuyện dĩ nhiên! Ngay cả con, hẳn nên nương nhịn Yên nhi, nàng ấy là muội muội ruột của con a!”

Hai mẹ con kẻ xướng người hoạ, lời nói cực kỳ êm tai, Ngọc Kinh Lôi ngồi bên cạnh nghe những lời nói này rất vừa lòng gật đầu, cho rằng Nam Sơn phu nhân rất biết đại thể.

Thấy gia gia bị màn trước mắt mê hoặc, Ngọc Phi Yên nhịn không được thở dài.

Đây cũng không thể trách được Ngọc Kinh Lôi, các nam nhân trong Trung Nghĩa hầu phủ hàng năm đều phải đóng quân ở biên thủy, mấy năm nay toàn bộ Trung Nghĩa hầu phủ đều được Nam Sơn phu nhân nắm trong lòng bàn tay, cho dù lão gia tử muốn nghe chuyện trong hầu phủ, nhóm nô tài này thế nào cũng sẽ học lại thật tốt cho Nam Sơn phu nhân nghe!

Huống chi nam nhân Ngọc gia từ nhỏ đến lớn đều ở trong quân doanh, tính cách tục tũn, chưa từng gặp qua loại chuyện hậu trạch dơ bẩn này.

Xem ra, muốn vạch trần bộ mặt thật của đôi mẹ con giả dối này, phải thêm thuốc mãnh dược mới được a!

“Đại tỷ, lời nói này của tỷ là nói không đúng a---“

Tiếng nói của Ngọc Phi Yên rất mềm mại, lời nói lại rất kiên định :”Chỉ có mẫu thân của ta mới là dâu cả của Trung Nghĩa hầu phủ, là vợ cả được phụ thân cưới hồi đảng hoàng, mới chính là mẫu thân của tỷ. Tỷ kêu Nam di nương là “Mẫu thân”, cái này không hợp quy củ nha!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên làm cho Ngọc Chi Lan sùng sốt, ngay cả Nam Sơn phu nhân cũng không ngờ tới Ngọc Phi Yên sẽ nói ra những lời này.

Ngọc Thiên Tim mười bốn năm trước đã chết trận tại Tử Ngự Thành, vợ cả Lưu Nguyệt tự sát tuân phủ, quyền quản lý trong phủ sau này liền dần dần rơi vào trong tay Nam Sơn phu nhân.

Tuy rằng Nam Sơn phu nhân là thiếp, nhưng mà trải nhiều năm như vậy, mọi người đều coi nàng là phu nhân chân chính mà đối đãi, Ngọc Chi Lan từ nhỏ đã kêu nàng là “Mẫu thân”, không có người bắt bẻ, người trong phủ đã sớm tập mãi thành thói quen.

Bọn họ đều là loại người thuận theo chiều gió, nâng cao đập thấp.

Mấy năm nay, chi phí ăn mặc của Ngọc Phi Yên, đều là tiêu chuẩn của đích tiểu thư, ngược lại Ngọc Phi Yên là con vợ cả chân chính, ở trong Trung Nghĩa hầu phủ ngay cả heo chó cũng không bằng.

Bây giờ Ngọc Phi Yên ngay trước mặt Ngọc Kinh Lôi nêu ra thân phận thiếp thất của Nam Sơn phu nhân, chỉ rõ nàng ta là di nương, cũng gián tiếp điểm cả thân phận thứ nữ của Ngọc Chi Lan, giống như là chấn ở trên người nhiều năm bị người kéo mờ, Ngọc Chi Lan không khỏi thẹn quá hoá giận.

“Muội muội, người đây là đang nói gì vậy!”

“Mẫu thân hiện tại đều phải quản lý trên dưới Trung Nghĩa hầu phủ, tuy rằng không có thân phận vợ cả, nhưng mà nói cho cùng cũng có thể xem như chủ mẫu đương gia. Ta gọi nàng là “Nương”, gia gia cũng không có phản đối a! Lại nói, mẫu thân thân là Nam Sơn quận chúa của Cung thân Vương, chỉ bằng xuất thân của mẫu thân, cũng xứng đáng để cho ta kêu như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lăn Đầu Tiên Giao Tranh (Hạ)

Editor: tieudangnhi

Ngọc Chi Lan tức giận nhìn Ngọc Phi Yên, biểu tình thân thiết lúc này cũng trong nháy mắt hoàn toàn biến mất.

Chi mới như thế này, liền tức giận?

Nhìn Ngọc Chi Lan bởi vì tức giận mà mặt đỏ rần lên, trong lòng Ngọc Phi Yên cười lạnh, lời nói lại chẳng khiêm nhường tí nào.

“Gia gia hiền lành, không cùng các người so đo, nhưng quy củ đã định ra, chính là muốn làm cho người tuân thủ. Không có thứ tự tôn ti đích thứ, chẳng phải sẽ rất lộn xộn sao!”

“Huống chi lúc trước là Nam di nương tự mình thỉnh chỉ, tự nguyện gả ho phụ thân làm thiếp, vào ngày đó di nương cũng đã phát lời thề “Một ngày làm thiếp, cả đời là thiếp”. Chẳng lẽ phụ thân mất đi, Nam di nương còn có tâm tư khác không toại?”

“Hơn nữa, người luôn miệng “Cung thân vương”, ta lại không biết Cung thân vương là ai nha!”

“Ta chỉ biết là Đại Chu Quốc đã từng có người thân là thân vương lại không chịu làm cho tốt, nhất định phải làm nghịch thần tặc tử, cuối cùng bị biếm thành thứ dân, cả nhà đều bị trảm. Nếu đại tỷ cứng rắn muốn cùng hần nhắc lên quan hệ, ta ngược lại muốn hỏi một câu, nếu không phải có Trung Nghĩa hầu phủ che chở, người cùng di nương chưa hẳn có thể bình an đứng ở chỗ này! Đại tỷ tốt xấu gì cũng là họ Ngọc, không phải họ Hạ Hầu, không nên nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, mắc công lại khiến cho Ngọc gia rước lấy phiền toái!”

Ngọc Chi Lan cho tới bây giờ còn không biết Ngọc Phi Yên nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nàng ta nói ra chuyện cũ năm xưa, chẳng những làm cho Nam Sơn phu nhân mất hết mặt mũi, cũng hung hăng đã kích lòng tự trọng của Ngọc Chi Lan.

Lúc đương kim thánh thượng mới đăng cơ, Cung thân vương tôn tâm tạo phản, cuối cùng bị giết, cũng làm cho cuộc đời Nam Sơn phu nhân gặp phải cửa ải lớn khó khăn nhất.

May là Ngọc lão gia tử trong lúc nguy nan không bỏ đá xuống giếng, đứng ra bảo vệ mẹ con các nàng.

Mặc dù Nam Sơn phu nhân cuối cùng vẫn bị tước đi thân phận quận chúa, nhưng nàng ta vẫn nắm giữ được thực quyền ở Trung Nghĩa hầu phủ, trong phủ cũng không ai dám đề cập đến chuyện Cung thân vương, thế nên làm cho Ngọc Chi Lan đã quên mất, nàng còn có một người tội thần ngoại tổ.

“Tiện nha đầu, ngươi nói cái gì!”

Bị Ngọc Phi Yên từng câu một xé rách lớp mặt nạ của mình, khiến cho Ngọc Chi Lan thẹn quá hoá giận, giương tay thẳng về phía Ngọc Phi Yên.

“Ngươi muốn làm gì!”

Ngọc Kinh Lôi mở to hai mắt nhìn, vào lúc bàn tay Ngọc Chi Lan sắp hạ xuống liền nhanh chóng bắt lấy tay nàng ta.

Ngọc Chi Lan là đại võ sư, một chương này của nàng dùng đủ mười phần sức lực, nếu như thật sự dùng ở trên mặt Ngọc Phi Yên, không chỉ đơn giản là in vào da tay lên mặt! Mà nàng ta chính là muốn mạng Ngọc Phi Yên a!

Tuy rằng lão gia tử là người ngay thẳng trung hậu, nhưng hấn cũng không phải kẻ ngu xuẩn.

Trước kia ở trong cung, Hoắc thần y đã từng nói Ngọc Phi Yên thân trúng kịch độc, khiến cho Ngọc Kinh Lôi có chút hoài nghi.

Ngọc gia nhiều năm qua luôn đóng quân ở hải vực phía đông của Đại Chu Quốc, phòng bị người công kích.

Bởi vì Ngọc Phi Yên là đứa trẻ khó sinh, cho nên xương cốt cực yếu, mà vùng duyên hải điều kiện lại kém, Ngọc Kinh Lôi lại luôn phải chỉ huy tác chiến.

Sợ bạc đãi cháu gái, nên lão gia tử lệnh riêng nghĩa tử Chiết Hạ Quân hộ tống Ngọc Phi Yên trở về, hưởng thụ cuộc sống an nhàn, rời xa nơi chiến loạn binh đao.

Chuyện lớn nhỏ của Ngọc Phi Yên trong mấy năm nay, đều là do Chiết Hạ Quân Hồng Nhạn truyền thư cho hấn.

Bởi vì Chiết Hạ Quân thường nói Nam Sơn phu nhân rất tốt, đối xử với Ngọc Phi Yên rất có lòng yêu thương. Cho nên chuyện Cung thân vương gặp không may, Ngọc Kinh Lôi mới dâng thư lên tần đế, bảo vệ Nam Sơn phu nhân.

Bây giờ nghĩ lại, nhiều năm như vậy hiểu biết của hấn đối với tình hình Trung Nghĩa hầu phủ đều chỉ giới hạn trong thư tín của Chiết Hạ Quân, cũng chưa từng hỏi thăm tin tức từ người khác.

Đúng là quá mức sợ ý, quá tình nhiệm nghĩa tử!

Nếu Nam Sơn phu nhân thật sự đối xử tử tế với Ngọc Phi Yên giống như trong thư đã viết, vì sao Ngọc Phi Yên lại sinh ra chứng si ngốc? Vì sao ở bãi săn bắc lại tự nhiên mất tích? Vì sao lại trúng phải kịch độc?

Rốt cuộc, là ai hạ độc?!

Là Hạ Hầu Nam, hay là người trong phủ?

Nếu thật sự là người trong phủ hạ độc đối với Ngọc Phi Yên, vậy là do hấn thật sự đã nhận thức không đúng, hại cháu gái chịu khổ!

Nếu không phải do Ngọc Chi Lan mắng đến đúng lý hợp tình như vậy, xuống tay lại ngoan độc như thế, ra tay thông thuận như vậy, giống như trong thời gian dài hành động như thế, Ngọc Kinh Lôi căn bản sẽ không nghĩ đến thấu đáo như vậy.

Chẳng lẽ... Các nàng trước kia cũng đều đối xử với Ngọc Phi Yên như thế này sao?

“Quý xuống!” Thấy Ngọc Kinh Lôi thay đổi sắc mặt, Nam Sơn phu nhân liền quát lớn một tiếng, ép Ngọc Phi Yên quý xuống trước mặt lão gia tử.

“Phụ thân, là do con không dạy tốt nữ nhi----“

“Ngươi không cần phải nói!” Thấy Nam Sơn phu nhân muốn mở miệng cầu tình, Ngọc Kinh Lôi liền nhanh chóng cắt ngang lời nói của nàng ta.

“Lời nói vừa rồi của nàng ta đã phạm vào đại kỵ, nếu truyền đến tai thánh thượng, ngay cả lão phu cũng sẽ không bảo vệ được nàng ta. Hơn nữa, tuổi còn nhỏ, lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, Ngọc gia ta chứa không được loại người ác độc như vậy. Lão Khôi, đưa Chi Lan tiểu thư đi Tường Vân am!”
(haha chết r con)

Một câu nói của Ngọc Kinh Lôi, trực tiếp cắt đứt đường lui của Ngọc Chi Lan.

Tường Vân am, là am ni cô nha.

Nữ tử quý tộc khi phạm phải sai lầm, mới có thể bị gia tộc đưa đến Tường Vân am, mang danh tốt đẹp là đến đó chép kinh phạt đường lại tính tình, kỳ thực đây lại chính là trừng phạt người khác.

Ngọc Chi Lan luôn sống trong an nhàn sung sướng, muốn nài đi đến nơi như Tường Vân am, nài thật chịu không nổi a!

“Gia gia, con không phải cố ý! Về sau con nhất định sẽ nghe lời, nhất định sẽ đối xử thật tốt với muội muội! Con vừa rồi là do quá tức giận, cho nên mới mở miệng không suy nghĩ như vậy, con không nên đánh muội muội, là con sai rồi! Gia gia, đừng đưa con đi Tường Vân am! Con không muốn đi đến chỗ đó!”

Thấy Ngọc Kinh Lôi nhẫn tâm tuyệt tình như vậy, Ngọc Chi Lan liền vội vàng nhận sai với hắn.

“Chủ ý ta đã định, về sau cứ coi như Ngọc Kinh Lôi ta không có đứa cháu gái như ngươi!”

Lời nói của lão gia tử, khiến cho Ngọc Chi Lan choáng váng. Cứ tưởng rằng hắn chỉ là tức giận một chút, nên muốn đưa mình đi Tường Vân am ở một thời gian ngắn, chờ đến khi hết giận sẽ đón nàng trở về.

Nhưng nhìn ý tứ của Ngọc Kinh Lôi lúc này, chính là muốn để cho mình chết già trong Tường Vân am? Chuyện này, làm sao được chứ!

Tính cách Ngọc Kinh Lôi mạnh mẽ vang dội, khiến cho Ngọc Phi Yên có chút tán thưởng.

May mắn là lão gia tử làm việc dứt khoát, cũng không uống công này chộc giận Ngọc Chi Lan.

Tuy rằng giết Ngọc Chi Lan cùng Nam Sơn phu nhân để báo thù cho chủ nhân trước kia của thân thể này là chuyện không dễ, nhưng có thể làm cho Ngọc Kinh Lôi biết được bộ mặt thật của hai mẹ con này, mới là quan trọng nhất.

Người Ngọc gia, quá mức kiên cường, cũng quá dễ dàng tin tưởng người khác, đây cũng không phải là chuyện tốt!

“Gia gia, ngài không thể làm như thế! Con là tôn nữ ruột của ngài a! Ngài tại sao lại có thể đối xử vô tình với ta như vậy chứ!”

Lão Khôi tiến lên mời Ngọc Chi Lan rời đi, nàng ta liền khóc lóc không chịu đi, Nam Sơn phu nhân cũng quỳ xuống cầu tình, nhưng thái độ của Ngọc Kinh Lôi lại mây may không thay đổi chút nào, cuối cùng, Nam Sơn phu nhân đành phải ra một đòn quyết định.

“Nữ nhi không dạy, là do lỗi của mẫu thân. Chi Lan phạm phải tội lớn, cũng là do con làm đi nương mà không giáo dục tốt nàng. Xin phụ thân thương tình vì con chỉ có duy nhất một nữ nhi này, để cho ta cùng nàng ấy đi Tường Vân am đi!”

Bản tính của Nam Sơn phu nhân đánh rất khá, mấy năm nay trong ngoài Trung Nghĩa hầu phủ đều là do nàng ta tiếp quản, nếu nàng ta đi rồi, xem thử ai có thể đứng ra tiếp nhận a!

Ngọc Kinh Lôi?

Một lão cực què mùa, hắn hành quân đánh giặc rất anh dũng uy mãnh, nhưng về khoản tiền bạc trưởng vụ lại hoàn toàn không biết gì cả.

Ngọc Phi Yên?

Một phế vật, tuy rằng lần trở về này làm cho người nhìn bằng ánh mắt khác, mồm mép tôi luyện được lợi hại như thế, nhưng quản lý, nàng được sao?

Tiền bạc trong phủ đã sớm bị Nam Sơn phu nhân chuyển vào trong túi riêng của nàng ta, Trung Nghĩa hầu phủ nhìn như ngăn nắp, kỳ thực lại chính là một cái thùng rỗng. Trong phủ nhiều người như vậy, ăn uống sinh hoạt, cho dù là ai tiếp nhận chuyện này cũng là đề tài nan giải a!

Nam Sơn phu nhân nói như vậy, Ngọc Kinh Lôi liền nhượng mảy.

Dám đến áp chế hắn?

Hắn cứ không tin à đàn bà tà môn này!

“Nếu ngươi cũng biết sai lầm của chính mình, như vậy liền quyết định như vậy đi! Mọi chuyện trong phủ...” Ngọc Kinh Lôi nhìn về phía Ngọc Phi Yên, Trung Nghĩa hầu phủ lớn như vậy, Ngọc Phi Yên có thể ứng phó được sao?

“Gia gia, để con tiếp quản đi! Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên học nhiều thêm vài thứ, giúp gia gia chia sẻ bớt nỗi lo!” Ngọc Phi Yên cười nói tiếp: “Nếu như có cái gì con không biết liền sẽ thỉnh giáo ngài! Gia gia cũng không thể che giấu nga!”

Ngọc Phi Yên tươi cười xinh đẹp, làm cho mây đen trong lòng Ngọc Kinh Lôi dần dần tan biến.

Thật tốt, tuy rằng trước kia hắn bị người lường gạt nhiều năm, nhưng hắn hiện tại đã kịp thời tỉnh táo lại, nên sẽ không bao giờ để cho Ngọc Phi Yên chịu ủy khuất nữa!

“Được! Từ giờ trở đi, chuyện này ta liền giao cho con!” Ngọc Kinh Lôi lấy xuống ấn chỉ đầu hồ của mình đưa cho Ngọc Phi Yên: “Gia gia đã già rồi,

không biết có thể cản mưa gió cho con được bao nhiêu năm nữa. Yên nhi, con phải tự mình trở nên mạnh mẽ hơn mới được a!”

Những lời này của Ngọc Kinh Lôi, đều phát ra từ tâm can.

Cho dù Ngọc Kinh Lôi yêu thương Ngọc Phi Yên, nhưng cũng không đồng ý cho nàng làm đoá hoa trong nhà kính.

Không trải qua mưa to gió lớn, thế nào có thể mạnh mẽ hơn được!

Nhìn thấy Ngọc Kinh Lôi đem chủ ấn Ngọc gia đưa cho Ngọc Phi Yên, Ngọc Chi Lan rút cuộc cũng không thể nhịn nổi nữa, “Phất” liền đứng lên, chỉ vào mũi Ngọc Kinh Lôi lớn tiếng phản pháo.

“Gia gia, ngươi bắt công! Cho dù ta có làm cái gì, thì ở trong lòng ngươi, ta vẫn so ra là kém kẻ phế vật này!”

“Ta thật không hiểu, nàng ta rút cuộc có chỗ nào tốt?! Diện mạo? Võ công? Cảm kỳ thư hoạ? Hay là nữ công gia chánh? Nàng ta cái gì cũng không biết! Hoàn toàn chính là một phế vật! Ngươi giao chủ ấn quản gia cho nàng ta, đây là muốn làm cho người bên ngoài cười đến rụng răng sao? Ngươi thật đúng là lão già hồ đồ...” (mãng này, ngươi sẽ thấy cảnh a!!! Mãng cho hay vào nha!!!)

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cứu Tinh Của Nam Sơn Phu Nhân Đến.

Ngọc Chi Lan nói còn chưa dứt lời, một bạt tai nặng nề liền trút xuống trên mặt nàng, đánh cho nàng mắt nở đầy sao, trong mũi trong miệng tất cả đều là máu.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta?!”

Khi thấy rõ người đánh mình là Ngọc Phi Yên, răng nanh của Ngọc Chi Lan “Khanh khách” rung động, đáng về muốn ăn sống nuốt tươi Ngọc Phi Yên. “Tiểu tiện nhân! Đừng tưởng có gia gia làm chỗ dựa cho ngươi, thì ngươi ngon lắm! Ngươi thế nào cũng không thể thay đổi sự thật mình là phế vật! Phế vật---”

“Im miệng!”

Ngọc Kinh Lôi tức giận đến phát run, hẳn hoàn toàn có thể dựa theo biểu hiện hiện tại của Ngọc Chi Lan mà có thể nhìn thấy nàng ta trong dĩ vãng đối đãi với Ngọc Phi Yên như thế nào.

“Ngươi nói ai là tiểu tiện nhân?”

Lão gia tử hiện tại đã hồi hận muốn chết rồi.

Lúc trước hẳn không nên đem Ngọc Phi Yên trở về đây, lại càng không nên nuông chiều hai mẹ con Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan này!

Tuy rằng từ đầu đến cuối Nam Sơn phu nhân đều không nói lời gì khó nghe, nhưng nếu không có nàng ngầm đồng ý dung túng, Ngọc Chi Lan làm sao có thể nói ra những lời này!

“Người đâu!”

Đờ Ngọc Kinh Lôi giận đến cả người phát run ngồi xuống, Ngọc Phi Yên gọi hạ nhân vào. “Ngọc Chi Lan đã hạ phạm thượng, đối với bản quận chúa bất kính, và miệng nàng ta cho bản quận chúa!”

Sự tình trong cung Ngọc Kinh Lôi trở về cũng chưa cùng bất kỳ kẻ nào nói tới, thấy Ngọc Phi Yên tự xưng “Quận chúa”, Ngọc Chi Lan khinh miệt cười. “Ngươi có phải bị choáng đầu hay không a? Ai là quận chúa? Ngươi phải không?”

Hai người đàn bà đi vào thấy người ra lệnh là Ngọc Phi Yên, hơi sững sờ, sau đó vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía Nam Sơn phu nhân.

Nếu nói vừa rồi Ngọc Kinh Lôi chỉ là hoài nghi Nam Sơn phu nhân cũng không đối đãi thật tâm với Ngọc Phi Yên, hiện tại nhìn thấy cảnh này liền có thể hoàn toàn khẳng định hoài nghi của hắn chính là sự thật. Cái nhà này rút cuộc là ai làm chủ, nhìn xem thái độ bọn hạ nhân sẽ hiểu ngay.

“Lời nói của quận chúa các ngươi không nghe thấy sao?” Ngọc Kinh Lôi đen mặt, hét lớn một tiếng. “Đám nô tài đáng chết, không biết ai mới là chủ tử chân chính trong phủ sao?”

Ngọc Kinh Lôi lên tiếng, hai người đàn bà kia vẫn chần chờ một lát.

Thấy thái độ chần chờ của hai người, rốt cuộc làm cho Ngọc Kinh Lôi nổi lên cơn thịnh nộ.

“Xem ra ngay cả ta cũng không có tư cách sai bảo các ngươi! Được, tốt lắm! Người đâu---“ Ngọc Kinh Lôi dẫn theo một trăm cận vệ hồi kinh, những người này đều đã đi theo lão gia tử đồng sinh cộng tử nhiều năm, chỉ nghe lời nói của một mình lão gia tử.

Hiện tại Ngọc Kinh Lôi ra lệnh một tiếng, mười người lập tức chỉnh tề đi đến.

“Đem tất cả mọi người kêu đến trong viện, ngay trước mặt bọn họ, loạn côn đánh chết hai kẻ nô tài trong mắt vô chủ này! Còn nàng ta---“ Ngọc Kinh Lôi chỉ vào Ngọc Chi Lan :”Nàng ta đối với Lương Ngọc quận chúa nói năng lỗ mãng, phạt hai mươi đại trượng! Đối với ta không có tí ti hiếu đạo nào, lời nói chống đối ta, phạt thêm mười côn, lập tức chấp hành!” (Vui rồi, vui rồi!!!)

“Dạ, Hầu gia!”

Thấy cận vệ muốn tiến lên bắt mình, Ngọc Chi Lan vội vàng lấy ra roi bạc, còn chưa kịp ra tay, đã bị người nắm lại.

“Buông ra, ta là đại tiểu thư! Đám nô tài các ngươi thật to gan, buông tay!”

Đến cùng vẫn là tác phong của quân nhân, bất luận Ngọc Chi Lan giãy giụa thế nào, hai người cận vệ đi lên trực tiếp chặn miệng nàng ta lại, đem nàng ta kéo ra ngoài. Ở trong mắt, chỉ có Ngọc Kinh Lôi, không có đại tiểu thư.

“Pằng pằng pằng!” Đến khi bản côn nặng nề đánh vào trên mông Ngọc Chi Lan, đau đớn rốt cuộc cũng làm cho nàng nhận rõ hiện thực. (Cho mi mông nở hoa!!!)

Nàng đường đường là đại tiểu thư Trung Nghĩa hầu phủ, lại ở trước mặt mọi người bị phạt trượng, đây là sỉ nhục đến cỡ nào!

Phía ngoài nội viện, lặng ngắt như tờ, nhóm nô tài trong đều an tĩnh đứng vây bên ngoài.

Tuy rằng bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nhìn đến đại tiểu thư bị phạt trượng, Nam Sơn phu nhân cúi đầu quỳ gối trước mặt Ngọc Kinh Lôi, trong lòng mọi người đều rống lên hồi chuông cảnh báo.

Chủ tử của Trung Nghĩa hầu phủ, đã thay đổi rồi a!

“Gia gia, uống trà!” Huyết tinh ngoài cửa cũng không chút nào ảnh hưởng đến tâm tình của Ngọc Phi Yên, nàng tự mình rót trà kính Ngọc Kinh Lôi :”Xin ngài bớt giận, tức giận ảnh hưởng đến thân mình là không đáng a!”

Nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Ngọc Phi Yên, trong lòng Ngọc Kinh Lôi lại nổi lên một trận khó chịu.

Đứa nhỏ này, trước kia đã trải qua không biết khổ rồi, bị nhiều người ức hiếp như vậy, bây giờ còn tươi cười an ủi mình.

“Là gia gia sai rồi, Yên nhi----“

Nhìn thấy vẻ hối hận cùng ảo não tràn đầy trên mặt Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên ôn nhu nói :”Đây không có liên quan gì đến ngài! Con biết ngài là muốn tốt cho con, con cũng chưa từng oán trách ngài!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên làm cho trong lòng Ngọc Kinh Lôi càng thêm khó chịu, nàng là đích nữ của Trung Nghĩa hầu phủ, ngay cả nô tài cũng không thể sai bảo, đủ để thấy được trước kia nàng ở trong phủ đã trải qua loại sinh hoạt dạng gì a.

“Lão Khôi!” Ngọc Kinh Lôi gọi thân tín tới :”Gọi Chiết Hạ Quân đến đây cho ta!”

Ngọc Kinh Lôi rất khẳng định, Chiết Hạ Quân phản bội mình. Mặc dù không thể tin, nhưng sự thật đã đặt ngay trước mắt, không tin cũng không được.

So với Ngọc Kinh Lôi tức giận, Ngọc Phi Yên lại đối với vẻ trấn định của Nam Sơn phu nhân rất tò mò.

Thấy Ngọc Kinh Lôi không chịu tha cho Ngọc Chi Lan, Nam Sơn phu nhân cũng không có khóc lóc om sòm, ngược lại lại rất bình tĩnh quỳ gối trước mặt lão gia tử, không tiếp tục vì Ngọc Chi Lan cầu xin tha thứ nữa. Bình tĩnh như vậy, nàng ta rốt cuộc có chỗ nào lo lắng? Chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn số gì đó chưa giải sao?

Hoài nghi của Ngọc Phi Yên rất nhanh liền được chứng thực.

Ngay khi Ngọc Chi Lan bị đánh hai mươi đại bản, một giọng nữ bén nhọn đột nhiên truyền đến, “Vân Cẩm công chúa đến!”

Không đợi người thông báo, một vị phu nhân cung phục hoa lệ đi trước một đám hộ vệ, cứng gấn xông vào.

Nhìn thấy Vân Cẩm công chúa đến, Ngọc Chi Lan như nhìn thấy cứu tinh đến.

Đáng tiếc miệng nàng bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng “Ô ô”, Ngọc Chi Lan hiện tại tóc tai bù xù, hoàn toàn không giống dáng vẻ thường ngày, Hạ Hầu

Vân Cẩm không thể nhận ra nàng, trực tiếp lướt qua bên cạnh nàng đi tới.

“Nghe nói Ngọc Phi Yên đã trở về, bản công chúa tự mình đến đây chúc mừng lão gia tử!”

Tuy rằng Hạ Hầu Vân Cẩm ngoài miệng nói lời chúc mừng, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Nam Sơn phu nhân, nhìn thấy nàng ta đầy mặt uỷ khuất, Hạ Hầu Vân Cẩm cả kinh.

“Đây là chuyện gì? Nam Sơn tại sao lại quý? Có phải Nam Sơn đã làm chuyện gì chọc lão gia tử tức giận sao?”

“Bác---“

Nghe xong lời này, nước mắt tích lũy nửa ngày của Nam Sơn phu nhân, rốt cuộc cũng giống như hồng thủy vỡ đê, ồ ạt lăn xuống.

“Bác, mau cứu Chi Lan! Xin ngài cứu Chi Lan của ta!” Nam Sơn phu nhân chỉ Ngọc Chi Lan đã bị đánh đến choáng váng ở ngoài nội viện, khóc đến kinh thiên động địa.

Thì ra chỗ dựa vững chắc của Nam Sơn phu nhân là Vân Cẩm công chúa a!

Ngọc Phi Yên bừng tỉnh đại ngộ.

Vân Cẩm công chúa là tỷ tỷ ruột của Cung thân vương, khi Cung thân vương mưu phản, phò mã gia của Hạ Hầu Vân Cẩm cũng tham dự vào. Nhưng mà, Vân Cẩm công chúa cũng không bảo vệ bọn họ ngược lại còn khuyên can đệ đệ cùng trượng phu, cũng bởi vì như thế, nàng ta cuối cùng mới bảo trụ được tánh mạng.

Nhìn nửa ngày, Hạ Hầu Vân Cẩm mới nhận ra nữ tử chật vật nằm trên ghế ngoài nội viện là Ngọc Chi Lan, thấy cháu gái như vậy, Hạ Hầu Vân Cẩm giận tím mặt.

Nàng cùng phò mã dưới gối cũng không có tử nữ, phò mã cùng đệ đệ bởi vì mưu phản mà bị trảm, Hạ Hầu Vân Cẩm bên người chỉ còn lại thân nhân duy nhất là Nam Sơn phu nhân. Cho nên đối với Nam Sơn phu nhân cùng nữ nhi của nàng đều rất yêu thương.

Bây giờ Ngọc Chi Lan bị phạt trọng trước mặt mọi người, đánh không chỉ là thân thể nàng ta, mà còn đánh luôn mặt nàng.

Điều này làm cho nàng về sau làm thế nào đi ra ngoài nhìn người đây!

“Ngọc Hầu gia, Chi Lan rốt cuộc đã làm ra chuyện gì, người lại phạt nàng ấy như vậy!”

Hạ Hầu Vân Cẩm kế thừa mĩ mạo của hoàng tộc Hạ Hầu, chỉ là trượng phu cùng đệ đệ chết làm cho nàng chịu đả kích thật lớn, cho nên mi mắt mang theo chua xót, nếp nhăn nơi đuôi mắt càng làm cho nàng già đi không ít. Cho dù là vậy, trên người nàng vẫn còn khí chất công chúa hoàng gia, mắt phượng lúc này phần nộ từng cơn, nhìn chằm chằm Ngọc Kinh Lôi.

Chỉ là hơi chút giật mình, Ngọc Kinh Lôi liền hiểu được Vân Cẩm công chúa là tới làm chỗ dựa cho Nam Sơn phu nhân.

Được thôi! Khó trách Nam Sơn phu nhân vừa rồi không khóc không nháo, thì ra đã sớm để lại đường lui. Nhưng mà, Hạ Hầu Vân Cẩm mặc dù là công chúa cao quý, cũng không thể nhúng tay vào chuyện của Trung Nghĩa hầu phủ!

Ngọc Kinh Lôi nói lại việc vừa rồi một lần, Hạ Hầu Vân Cẩm càng nghe, lông mày tú lệ càng nâng lên cao.

“Lương Ngọc quận chúa?” Hạ Hầu Vân Cẩm nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên, trong mắt lộ ra hung quang.

“Bản công chúa cũng không biết khi nào lại xuất hiện một Lương Ngọc quận chúa! Chiếu thư Hoàng thượng một ngày không hạ xuống, người cũng sẽ không là Lương Ngọc quận chúa! Muốn lấy thân phận quận chúa đàn áp Chi Lan, người không xứng!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hoàng Tỷ, Người Đây Là Coi Thường Thiên Uy

Editor: tieudangnhì

Có Hạ Hầu Vân Cẩm làm chỗ dựa, làm cho Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan an tâm rất nhiều.

Tuy rằng đã bị đánh ba mươi đại bản, nhưng Ngọc Chi Lan là người tập võ, liên tục vận công chống đỡ, cho nên ba mươi cơn cũng không tính là lợi hại. Thấy Hạ Hầu Vân Cẩm giáo huấn Ngọc Phi Yên, nàng ta khép khiễng đi vào bên trong, cặp mắt như rắn độc nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên.

“Cô nãi nãi, người phải báo thù cho con! Đánh chết ả tiểu tiện nhân này!”

“Ngươi câm miệng----“ Bất kể là Hạ Hầu Vân Cẩm ý thế hiếp người, hay là Ngọc Chi Lan bỏ đá xuống giếng, đều làm cho Ngọc Kinh Lôi không cách nào dễ dàng tha thứ được, hấn thậm chí còn cảm thấy ba mươi đại bản vừa rồi thật sự còn quá nhẹ.

Thấy Ngọc Kinh Lôi bảo vệ Ngọc Phi Yên như vậy, Hạ Hầu Vân Cẩm lạnh lạnh cười :”Ngọc Hâu gia, ngươi ở trước mặt bản công chúa hô to gọi nhỏ như vậy, ngươi đây là đang coi thường hoàng gia sao?”

Ngọc Kinh Lôi vừa định nói chuyện, liền bị Ngọc Phi Yên ngăn lại.

Nàng không thể để mọi chuyện dựa vào người khác gánh vác, cái gì cũng đều để cho lão gia tử ra mặt.

Ngọc Phi Yên làm việc đều theo chính kiến riêng của mình, mặc kệ đối phương như thế nào, cũng tuyệt đối không thể động đến người thân của nàng. Lúc này Ngọc Chi Lan mở miệng chửi bới Ngọc Kinh Lôi là “Lão già hồ đồ”. Bây giờ Hạ Hầu Vân Cẩm lại ý vào thân phận công chúa của mình áp chế Ngọc Kinh Lôi, càng thêm xúc phạm đến chính kiến của nàng.

Mặc kệ nàng có thể ở thế giới này bao lâu, nhưng nàng hiện tại đã là Ngọc Phi Yên, liền muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ người thân của mình!

“Ta xứng hay không, cũng không phụ thuộc vào lời nói của công chúa, mà là do hoàng thượng quyết định! Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, sắc phong ta là Lương Ngọc quân chúa, không phải một câu “Không xứng” của công chúa liền có thể phủ nhận. Trừ phi, công chúa cho rằng bản thân cao hơn hoàng thượng, không đem quyết định của hoàng thượng đề vào mắt!”

“Huống chi, chuyện trong Trung Nghĩa hầu phủ, là do tổ phụ của ta làm chủ, còn chưa tới phiên công chúa bao biện làm thay!”

“Ngọc Chi Lan cùng nghịch thần mưu phản thân cận, thậm chí còn lấy “Thân vương” để gọi nghịch thần, đây mới thật sự là coi thường hoàng gia! Tổ phụ ta răn dạy cháu gái, chẳng lẽ còn cần xin phép công chúa? Hay là... Công chúa tán thành lời nói của Ngọc Chi Lan, cho rằng, nghịch thần tặc tử có thể gánh được danh hiệu Thân vương? Nếu là đúng như vậy, công chúa đây mới chính là đối với hoàng thượng đại bất kính!”

Một lời của Ngọc Phi Yên, trực tiếp chặn miệng Hạ Hầu Vân Cẩm.

Lúc trước nhận được tin tức cầu cứu của Nam Sơn phu nhân, Vân Cẩm công chúa còn cho rằng nàng ta là đang đùa.

Ngọc Phi Yên là người như thế nào chứ?

Mấy năm nay không phải đều bị Nam Sơn phu nhân khống chế gắt gao sao? Làm sao có thể bắt được tâm của nàng!

Bây giờ tận mắt nhìn thấy Ngọc Phi Yên, nghe xong lời của nàng, Hạ Hầu Vân Cẩm mới hiểu được lúc này đây Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan thật sự đã nằm trong tay đứa phế vật này!

Ngọc Phi Yên lời hoàng thượng ra, thế nhưng còn lời Cung thân vương bị phế vào, khí thế bức người như vậy, làm cho Vân Cẩm công chúa thật rất tức giận.

Người nào chẳng biết trượng phu cùng đệ đệ vì mưu phản mà bị trảm.

Hạ Hầu Vân Cẩm tuy có thể giữ lại được thân phận công chúa, nhưng Hạ Hầu Quân Vũ cùng nàng từ đầu đã không thân thiết, mấy năm nay đối với nàng càng thêm xa lạ rất nhiều. Nếu nàng thật sự đưa ra dị nghị, Ngọc Kinh Lôi một khi cáo trạng lên hoàng thượng, kia nàng thật sự chịu không nổi a!

Hơn nữa từ lúc tiến vào đến giờ, phần lễ nghi của Ngọc Phi Yên không thể soi mói gì được, Hạ Hầu Vân Cẩm căn bản là tìm không ra lý do để làm khó nàng ta! Thật đúng là tức chết người đi được!

“Được! Thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng!”

Hạ Hầu Vân Cẩm lần đầu tiên cẩn thận đánh giá Ngọc Phi Yên.

Thiếu nữ trước mắt mặc quần áo màu hồng cánh sen, bím tóc đơn giản, cài một cây trâm ngọc bích tinh tế, nhìn qua thanh tú khả ái. Ngũ quan của nàng rất bình thường, không tính là đẹp, nhưng ánh mắt trong suốt u tình kia, để lộ ra tự tin cùng kiên định cường đại, cùng trước kia giống như hai người

Chỉ là, buông tay để nàng đắc ý như vậy, về sau trong Trung Nghĩa hầu phủ này Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan sẽ không còn chỗ đứng.

“Ngọc Phi Yên, bản công chúa thật sự đã quá xem nhẹ ngươi!” Não thoáng chuyển động, Vân Cẩm công chúa liền nghĩ ra biện pháp chinh Ngọc Phi Yên.

“Đa tạ công chúa kích lệ!”

Thu hồi dáng vẻ sắc bén vừa rồi, Ngọc Phi Yên cười khanh khách hành lễ với Hạ Hầu Vân Cẩm, giống như nàng ta đúng là đang kích lệ mình.

“Ngươi---“

Ngọc Phi Yên tươi cười, ở trong mắt Hạ Hầu Vân Cẩm lại thành trào phúng khinh bỉ. Ngực nhất thời nghẹn lại, không thể đi lên, không thể đi xuống, trên mặt tức đến mức đỏ bừng.

“Bác, người không sao chứ!” Nam Sơn phu nhân thấy thế liền tiến lên đỡ Hạ Hầu Vân Cẩm, nàng ta chỉ vào Ngọc Phi Yên nói :”Lương Ngọc quân chúa, bản công chúa thấy không thoải mái, xin Lương Ngọc quân chúa giúp ta một tay!”

Nhìn ra Vân Cẩm công chúa không có ý tốt, nhưng mà, Ngọc Phi Yên trời sinh phản cốt.

Biết rõ trên núi có hồ, lại cứ thích hướng núi có hồ mà đi!”

Nàng rất muốn nhìn Hạ Hầu Vân Cẩm còn có thủ đoạn gì nữa!

Ngọc Phi Yên đi qua, còn chưa tới gần Hạ Hầu Vân Cẩm, liềng nghe “Bang đương” một tiếng, Hạ Hầu Vân Cẩm thất kinh kêu lên.

“Ai nha, vòng tay của bản công chúa!”

Chỉ thấy một vòng tay huyết ngọc quý giá rơi trên mặt đất, vỡ thành vài đoạn.

“Tốt, Ngọc Phi Yên, ngươi lại dám làm rơi vòng tay huyết ngọc của bản công chúa!” Nắm lấy cơ, Vân Cẩm công chúa lập tức thay đổi sắc mặt :”Vòng tay huyết ngọc này là do tiên hoàng ban cho bản công chúa, ngươi bây giờ làm rơi hồng vật tiên hoàng ngự ban, phải bị tội gì!”

“Công chúa, ngươi không được bôi nhọ người khác! Vòng tay rõ ràng là do chính ngươi làm rơi!”

Thấy Hạ Hầu Vân Cẩm không biết xấu hổ mà vu oan Ngọc Phi Yên như vậy, Ngọc Kinh Lôi lập tức đứng lên bảo vệ cháu gái.

“Là do bản công chúa tự mình làm rơi?” Hạ Hầu Vân Cẩm nở nụ cười.

“Ngọc Hầu gia, là do ngươi bị hoa mắt thôi! Cho dù có thiên vị Ngọc Phi Yên, cũng phải có chừng mực! Không nên nuông chiều sinh hư như vậy! Các ngươi nói xem, vòng tay nay có phải là do Ngọc Phi Yên cố ý là làm rơi hay không?!”

Đại sảnh đều là người của Vân Cẩm công chúa, tất nhiên gật đầu nói phải, Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan cũng ở một bên phụ họa, Ngọc Chi Lan thậm chí còn vui sướng khi người khác gặp họa mà là lên :

“Cô nãi nãi, nàng ta chính là cố ý! Người cũng không thể tha cho ả phế vật dĩ hạ phạm thượng này---“

Lời nói Ngọc Chi Lan còn chưa nói xong, bỗng nhiên nhận thấy một cổ hàn ý khiếp người sau lưng, nàng quay đầu lại, phía sau lại không có một bóng người, nhưng cổ tử khí kia vừa rồi lại chân thật như vậy, thật đúng là quỷ dị mà!

Lời nói của Ngọc Chi Lan, đúng là lời Hạ Hầu Vân Cẩm muốn nói.

“Đây là vòng tay bản công chúa thích nhất, cũng là kỷ vật mà tiên hoàng để lại cho bản công chúa tưởng niệm. Ngọc Phi Yên, ngươi lúc này khó tránh khỏi tội chết!” Vân Cẩm công chúa âm hiểm cười :”Người đâu, bắt Ngọc Phi Yên lại cho bản công chúa!”

Vân Cẩm công chúa ra lệnh một tiếng, cận vệ phía sau nàng ta liền đem Ngọc Phi Yên bao vây lại.

“Nơi này là Trung Nghĩa hầu phủ, ta xem các ngươi ai dám----“

Ngọc Kinh Lôi hét lớn một tiếng, đem người của Hạ Hầu Vân Cẩm dọa lùi một bước.

Thấy lão gia tử như vậy, Hạ Hầu Vân Cẩm cười càng thêm ác độc :”Ngọc Kinh Lôi, ngươi đừng rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt! Chỉ cần ngươi giao Ngọc Phi Yên ra, bản công chúa sẽ không tính toán với ngươi. Ngươi nếu cố ý vì nàng ta mà cùng bản công chúa đối nghịch, vậy cũng đừng trách bản công chúa không khách khí!”

“Nha--- Không khách khí? Công chúa, ngươi muốn không khách khí thế nào?” Đúng lúc này, Ngọc Phi Yên đi ra.

Nàng tươi cười xinh đẹp, giống như gió mùa xuân, ấm áp ôn hòa, nhưng đôi con ngươi đen nhánh kia, lại giống như hàn băng ngàn năm, lạnh đến thấu xương. Một ấm một lạnh này, rõ ràng là đối lập cực hạn, lại ở trên mặt nàng đồng thời xuất hiện, phối hợp nhuần nhuyễn như vậy.

“Công chúa vốn định cáo ngự trạng? Hay là muốn tiền trăm hậu tấu, trực tiếp giết chúng ta?” Ngọc Phi Yên từng bước một đi đến trước mặt Hạ Hầu Vân Cẩm.

Không biết vì sao, nhìn thấy thiếu nữ như hoa cười yếu ớt này, trong lòng Hạ Hầu Vân Cẩm lại tự nhiên sinh ra một cổ sợ hãi.

Không! Điều đó không có khả năng!

Một ả phé vật làm sao có thể có khí thế cường đại như vậy?

Hạ Hầu Vân Cầm cắn răng, khôi phục lý trí.

Nàng còn chưa kịp mở miệng, lời nói của Ngọc Phi Yên lại truyền đến: “Chỉ dẫn theo vài người như vậy, đã muốn ở Trung Nghĩa hầu phủ tác oai tác quái? Công chúa, người nói chúng ra rốt cuộc người nào sẽ chết trước? Chỉ sợ người còn chưa kịp bước ra khỏi cửa nơi này, cũng đã thành một khối thi thể!”

Biểu tình nghiêm túc của Ngọc Phi Yên làm cho Hạ Hầu Vân Cầm rung mình một cái, nàng mang người đến cũng không nhiều, nếu thật sự chọc giận Ngọc Kinh Lôi, nếu hấn nhất quyết muốn dùng hạ sách cá chết lưới rách, nàng cũng sống không được.

“Người không dám! Ta là công chúa, các người giết ta, hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho các người!”

Tuy rằng trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến Trung Nghĩa hầu là trung thần, trừ phi bọn họ không cần thanh danh trung quân ái quốc nữa, bằng không cũng sẽ không dám làm gì được mình, tâm Hạ Hầu Vân Cầm ban đầu còn khẩn trương liền chậm chậm khôi phục lại.

“Nếu người chúng ta giết là đồng đảng của nghịch thần tặc tử thì sao?”

“Công chúa bởi vì phò mã chết mà đối với hoàng thượng có lòng oán hận, thậm chí còn khẩu xuất cuồng ngôn, Trung Nghĩa hầu phủ từ trên xuống dưới đều có thể làm chứng... Người nói, hoàng thượng sẽ tin tưởng một quả phụ có tâm ghi hận với mình, hay là tin tưởng Trung Nghĩa hầu tinh trung đền nợ nước?”

“Người bôi nhọ ta?!”

Hạ Hầu Vân Cầm chấn động, nàng vịn vịn không nghĩ đến đối phương sẽ lấy đạo người, trả lại cho người: “Hoàng thượng sẽ không tin tưởng lời nói của các người!”

“Công chúa, người chết sẽ không biết nói chuyện, thế nào có thể đi kêu oan đây! Người đâu---“

Một chút xú lý trí còn lại của Hạ Hầu Vân Cầm khi thấy Ngọc Phi Yên gọi người tới liền biến mất không còn tung tích, nàng lấy ra roi bạc trên người, hung hăng đánh về phía Ngọc Phi Yên.

“Muốn cho ta chết? Ta trước tiên giết chết ả phé vật nhà người!”

“Lớn mật---“

Ngay khi Hạ Hầu Vân Cầm cho rằng Ngọc Phi Yên khó thoát khỏi cái chết, một giọng nói thanh quý liền truyền đến, sau đó nàng đã bị một chưởng thành linh đánh ngã xuống đất.

“Hoàng tử, đánh hồng thánh chỉ của hoàng thượng, người phải bị tội gì a?”

Hạ Hầu Kinh Thiên một thân triều phục khói tím đứng ở trước cửa, ở dưới chân hấn, thánh chỉ thêu kim long bị roi bạc đánh thành hai đoạn.

“Ta, ta không có...”

Hạ Hầu Vân Cầm mơ hồ, nàng rõ ràng là muốn giết Ngọc Phi Yên, tại sao lại có thể thành ra như vậy?!

“Hoàng tử, năm đó là ta giết phò mã, ta biết người hận ta, có việc gì người cũng có thể nhắm vào ta. Nhưng mà người hủy thánh chỉ của hoàng huynh để hạ gục, đây là có ý gì? Người đây là đang coi thường thiên uy a!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Người Hãm Hại Bốn Công Chúa

Editor: tieudangnhi

Nhìn biểu tình tức tiểu phi tiểu của Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Vân Cầm thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu, trong đầu lại hiện ra một màn hấn ở trong phủ công chúa chém giết phò mã kia.

Ngày đó, hấn đứng trước cửa phủ công chúa, ung dung tự tại, dung nhan tuấn mỹ, giống như thiên tiên.

Lúc đó đứng vào chạng vạng, Hạ Hầu Kinh Thiên đưa lưng về phía màu đỏ tịch dương, cũng là tựa tiểu phi tiểu như vậy, vết máu loang lổ làm từ y theo điều hâu nhiễm màu đỏ tươi, duy chỉ có khuôn mặt kia lại sạch sẽ vô cùng.

“Công chúa cứu ta! Công chúa cứu ta!”

Phò mã kêu thảm cầu nàng giúp đỡ, nhưng đao trong tay Hạ Hầu Kinh Thiên cực nhanh, không đợi Hạ Hầu Vân Cẩm mở miệng, đầu phò mã liền “Cô lô lô” lăn đến trước mặt nàng, ánh mắt mở thật to, cực kỳ không cam tâm chết đi, cũng cực kỳ làm cho tâm nàng đau đớn.

Đó là, phu quân nàng cùng giường chung gối nhiều năm a...

Tuy rằng chuyện cũng đã qua rất nhiều năm, nhưng Vân Cẩm công chúa vẫn luôn trong con ác mộng bừng tỉnh như trước, đây cũng làm cho luôn sống trong sự hận thù, cũng sợ hãi ám ảnh đối với Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Không phải ta làm---“ Hạ Hầu Vân Cẩm gian nan nói.

“Ta tận mắt nhìn thấy, còn có nhiều người làm nhân chứng.” Hạ Hầu Kinh Thiên chỉ vào Vân Cẩm công chúa :”Nhân chứng vật chứng đều có, hoàng tử còn muốn chống chế không nhận?”

“Ta không có...”

Hạ Hầu Vân Cẩm không tin lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, nàng rõ ràng là muốn giết Ngọc Phi Yên a!

Trước tiên, Hạ Hầu Vân Cẩm nhớ tới Nam Sơn phu nhân, vội vàng nắm lấy tay nàng :”Nam Sơn, vừa rồi ngươi cũng thấy, không phải ta làm, đúng hay không?”

“Bác, là người quát hồng thánh chỉ. Chúng ta đều thấy!”

Nam Sơn phu nhân cắn môi, nói thực chuyện đã xảy ra.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng căn bản cũng không tin chuyện như vậy sẽ xảy ra ở trước mắt mình! Vì sao tại thời khắc quan trọng Hạ Hầu Kinh Thiên liền đến? Hơn nữa sao lại khéo, rơi vung lên liền trút lên thánh chỉ chứ! Điều này làm cho nàng không khỏi hoài nghi Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nhưng mặc dù trong lòng hoài nghi, Nam Sơn phu nhân lại biết Hạ Hầu Kinh Thiên không dễ chọc vào, huống chi nàng không có chứng cứ, chỉ có thể đem hoài nghi dần xuống đáy lòng. Bác, thực xin lỗi!

“Không, điều đó không có khả năng! Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi hãm hại bản công chúa!”

Thấy Nam Sơn cũng đứng về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Vân Cẩm sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Lấy sự tin tưởng của Hạ Hầu Quân Vũ đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, nhất định sẽ tin tưởng lời hắn nói, Vân Cẩm công chúa giống như thấy được kết cục của mình sẽ bị thảm như phò mã, nàng không muốn chết!

“Người đâu, bắt Vân Cẩm công chúa lại áp giải tiến cung, chuyện này đều để hoàng thượng định đoạt---“

Không để ý đến Vân Cẩm công chúa đang phát cuồng, Hạ Hầu Kinh Thiên nhặt thánh chỉ lên, nhẹ nhàng mon tron tro bụi phía trên. Lập tức, thủ hạ đi lên đem Hạ Hầu Vân Cẩm trời lại, kéo nàng rồi đi Trung Nghĩa hầu phủ.

Nhìn thấy Vân Cẩm công chúa gặp chuyện không may, nhóm nô tài liền sợ tới mức tè ra quần, nơi nào còn dám giương oai, từng người đều chạy trốn như bay, sợ chậm một chút sẽ bị Hạ Hầu Kinh Thiên điểm mặt.

Bọn Người đi rồi, nội đường cũng không còn lại mấy người, Ngọc Kinh Lôi tiến lên hành lễ, Hạ Hầu Kinh Thiên “Ân” một tiếng, nhìn Ngọc Chi Lan.

“Ngọc Chi Lan, nếu ngươi đã tưởng niệm ngoại tổ ngươi như vậy, luôn miệng nhớ đến kẻ tội thần kia, không bằng gia tiền ngươi một đoạn đường, cho ngươi đi xuống dưới bồi hân hưởng thụ niềm vui gia đình, ngươi cũng làm trọn hiếu đạo, rất tốt đúng không?”

Thấy biểu tình cực kỳ nghiêm túc của Hạ Hầu Kinh Thiên, lại nhớ đến vị vương gia này đối với tỷ tỷ ruột đều ác độc như vậy, Ngọc Chi Lan sợ tới mức “Oa” một tiếng khóc lớn.

“Không, ta không muốn, ta không muốn!”

Ngọc Chi Lan vừa rồi còn cả vú lấp miệng em lúc này đã quỳ gối trước mặt Ngọc Kinh Lôi, còn gất gao ôm đùi hắn không chịu buông :”Gia gia, là con sai rồi! Con không muốn chết, gia gia, con còn trẻ a! Con nguyện ý đi Tường Vân am! Con cam đoan về sao sẽ không cùng Yên nhi đối nghịch nữa, gia gia, ngài giúp ta đi!”

Cùng lúc đó, Nam Sơn phu nhân cũng quỳ lết đến trước mặt Ngọc Phi Yên giọng nói bi thảm cầu xin.

“Yên nhi, di nương xin con niệm tình phụ thân con, giúp Chi Lan nói vài câu a, các con cũng là quan hệ huyết thống ruột thịt, nàng ấy là tỷ tỷ duy nhất của

con a! Di nương ngày sau nhất định sẽ ăn chay niệm phật, ngày ngày tụng kinh, cầu phúc cho con!” (cầu phúc hay cầu chết???)

Nam Sơn nhắc đến Ngọc Thiên Tim, khiến cho Ngọc Kinh Lôi trầm mặc suy tính.

Trung Nghĩa hầu phu con nói dòng ban đầu đã đơn bạc, Ngọc Thiên Tim dưới gối chỉ có hai nữ nhi các nàng, nếu như Ngọc Chi Lan chết, tôn bối cũng chỉ còn lại có Ngọc Tinh Khung cùng Ngọc Phi Yên. Huyết mạch điều linh, đây tượng trưng cho sự suy bại của Ngọc gia a!

Huống chi Ngọc Thiên Tim chết rất thảm thiết, cho dù Ngọc Chi Lan vô liêm sỉ thế nào, cũng vẫn là huyết mạch hấn lưu lại.

Nếu thật sự tùy ý để Hạ Hầu Kinh Thiên giết Ngọc Chi Lan, người bên ngoài cũng không dám nói Lâm Giang Vương không đứng, chỉ biết cho rằng Ngọc Phi Yên vừa trở về hầu phu liền nảy sinh chuyện không may, nói Trung Nghĩa hầu phu cốt nhục tương tàn...

Nhìn ra Ngọc Kinh Lôi không đành lòng, Hạ Hầu Kinh Thiên mở thánh chỉ ra.

“Gia cũng chỉ là đùa chút thôi, xem ra đã đem các người dọa thành như vậy. Chuyện của Trung Nghĩa hầu phu, tất nhiên sẽ tự các người xử lý, gia là tới tuyền đọc thánh chỉ.”

Mọi người đều quỳ xuống hô “Vạn tuế”, Hạ Hầu Kinh Thiên đem thánh chỉ đọc một lần, Ngọc Phi Yên hai tay nhận thánh chỉ, rốt cục cũng trở thành Lương Ngọc quận chúa danh phù kỳ thực.

“Gia còn phải tiến cung, không thể lưu lại lâu----“

Nghe xong lời này, da đầu Nam Sơn phu nhân run lên. Lâm Giang Vương là muốn vào cung khai báo sự tình cho hoàng thượng đi!

Ai chẳng biết người hoàng thượng tin sùng nhất là vị vương gia này! Chỉ cần Hạ Hầu Kinh Thiên ở trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ nói mấy câu, Vân Cẩm công chúa đời này chỉ sợ rằng cũng không còn cơ hội trở mình!

Ban đầu mời Vân Cẩm công chúa đến cứu cấp, không nghĩ tới sẽ gặp Hạ Hầu Kinh Thiên, ngược lại lại đem nàng ta đưa vào tròng, chính mình cũng lại mất đi một tấm lá chắn làm chỗ dựa a!

Chỉ chờ Hạ Hầu Kinh Thiên đi rồi, Nam Sơn phu nhân mới triệt để nhẹ nhàng thở ra.

Nam Sơn phu nhân cảm thấy mình rất may mắn khi vừa rồi cơ trí nhắc đến Ngọc Thiên Tim chết trận, thật may Ngọc Kinh Lôi cũng chẳng phải là người tàn nhẫn vô tình, có bao nhiêu tưởng niệm tình người chết đi, nàng cũng là đang lợi dụng điểm này, mới có thể giúp Ngọc Chi Lan thuận lợi thoát thân. Chỉ là, phương pháp này cũng chỉ có thể dùng một lần, lần sau cũng không còn hiệu quả nữa.

Nhưng mà, buổi tối hôm nay nằm ngoài dự đoán của mọi người chính là Ngọc Phi Yên.

Nam Sơn phu nhân vô luận thế nào cũng không ngờ tới. Ngọc Phi Yên lần này trở về lại mang đến biến số lớn như vậy.

Theo lý thuyết Ngọc Phi Yên hẳn là vì độc phát mà chết ở bên ngoài a? Vì sao nàng ta lại có thể hoạt bát cơ trí như vậy, hơn nữa cũng không si không ngốc? Cũng không biết là vị cao nhân nào đã giúp Ngọc Phi Yên giải độc, nàng ta thật đúng là may mắn...

Xem ra, bản thân phải một lần nữa nhận thức lại vị nhị tiểu thư Trung Nghĩa hầu phu này, không thể tiếp tục khinh thường nàng ta nữa.

Nam Sơn phu nhân đơn giản thu thập hành trang, tự mình cùng Ngọc Chi Lan hành lễ, quyết định lập tức đi Tường Vân am.

Ngọc Kinh Lôi lưu lại tánh mạng các nàng, là vì niệm tình Ngọc Thiên Tim, nhưng cũng không chứng tỏ hẳn sẽ để cho các nàng tiếp tục sống trong hầu phu. Kể hiện tại, đành phải lấy lùi làm tiến, đi Tường Vân am tránh mặt một chút, mới quyết định kể sách khác. (tính giả hoá non a)

“Chờ một chút!”

Ngay khi Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan muốn rời đi, Ngọc Phi Yên gọi các nàng lại.

“Sắc trời hôm nay cũng đã tối rồi, di nương chỉ sợ là đi không được!”

Ngọc Phi Yên cười, khoé môi hơi câu lên, chỉ là trong ánh mắt nàng cũng không có ý cười, làm cho tâm Nam Sơn phu nhân sinh ra cảnh giác: “Không sao, Tường Vân am không xa, ta cùng Chi Lan cười ngựa đi qua rất nhanh sẽ đến!”

“Xem ra di nương nghe không hiểu lời ta nói! Mấy năm nay, mọi chuyện trong phủ đều là do di nương quản lý. Di nương hiện tại tính đi, cũng phải đem sổ sách giao cho ta, ta muốn kiểm tra trường vụ. Nếu trường vụ được làm tốt, di nương cùng tỷ tỷ tất nhiên có thể đi Tường Vân am. Nếu như có điểm sai biệt gì đó, còn thỉnh di nương đem ngân lượng còn thiếu bổ sung vào! Nếu bổ không được, vậy chúng ta cũng chỉ có thể đi đến nha môn thôi!”

“Ngọc Phi Yên, người không được quá đáng!” Thấy Ngọc Phi Yên như vậy, mắt đỏ hồng của Ngọc Chi Lan nhìn nàng trừng trừng.

So với Ngọc Chi Lan dữ dằn, Nam Sơn phu nhân lại thông dong rất nhiều.

“Đúng là ta không lo lắng chu toàn, sổ sách ta lập tức kêu người đưa tới!”

Nam Sơn phu nhân thoải mái đen sổ sách giao cho Ngọc Phi Yên: “Chúng ta về Nghe Hải yên trước, chờ Yên nhi kiểm tra tốt, chúng ta lại đi Tường Vân am.”

Nghẹn một bụng ury khua trở lại Nghe Hải yên, Ngọc Chi Lan một cước đá ngã lăn ghe dựa: “Nương, người vì sao lại đem trưởng vụ giao cho ả tiểu phế vật kia! Nàng ta nếu tra ra vấn đề thì phải làm sao bây giờ?”

“Người yên tâm! Trưởng vụ nàng ta đã lệnh cho người động tay động chân vào, trừ phi nàng ta có bản lĩnh thông thiên, bằng không căn bản cũng sẽ không tra ra được.”

Một ngày qua đi, Nam Sơn phu nhân đã tỉnh bị lực tấn, đỡ Ngọc Chi Lan một lát, nàng mới trở về phòng ở của mình.

“Hừ---” Đứng ở cửa sổ, nàng lấy ra một trúc tiểu thụ sắc, ngâm trong miệng thổi ra.

Qua một hồi lâu, một gã Hắc y nhân cao gầy xuất hiện trước mặt Nam Sơn phu nhân.

“Hạ---” Nhìn thấy người tới, Nam Sơn phu nhân đầy bụng ury khua nhào vào trong lòng nam tử: “Hạ, chàng vì sao bây giờ mới đến a! Ta cho rằng mình sẽ không còn được gặp lại chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chết Cũng Muốn Kéo Người Theo Cùng.

Editor: tieudangnhi

Vỗ nhẹ lưng Nam Sơn phu nhân, trong mắt Chiết Hạ Quân đều nhuộm đầy nhu tình: “Sự tình hôm nay ta đều biết hết, quận chúa, nàng chịu ury khua rồi!”

“Ta đã xóa tên trong hoàng gia, cũng không còn là Nam Sơn quận chúa trước kia nữa!” Trong mắt Nam Sơn phu nhân ẩm ướt, giọng mũi dày đặc.

Nhớ tới dáng vẻ Ngọc Phi Yên lấy Cung thân Vương ra kích thích mình, Nam Sơn phu nhân tức đến cả người phát run.

Nàng mới là quận chúa chân chính của hoàng gia, kim chi ngọc diệp, bởi vì phụ thân sai lầm cho nên mới lung lạc đến bước đường hôm nay, bây giờ lại bị một đứa phế vật chê cười, đối phương lại là quận chúa do hoàng thượng sắc phong, thật sự rất châm chọc người!

Siết chặt hai tay Chiết Hạ Quân, Nam Sơn phu nhân thấp giọng cầu xin:

“Hạ, ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên được sỉ nhục ngày hôm nay, trừ phi ả ta chết! Ta muốn Ngọc Phi Yên chết!”

Thấy cảm xúc Nam Sơn phu nhân kích động như vậy, Chiết Hạ Quân vội vàng ôn nhu an ủi: “Quận chúa, chuyện này giao cho ta. Định nhân của nàng chính là định nhân của ta! Ta sẽ làm cho Ngọc Phi Yên nhìn không thấy thái dương sáng ngày mai! Có ta ở đây, nàng yên tâm!”

Nhận được lời hứa hẹn của Chiết Hạ Quân, Nam Sơn phu nhân cả người liền nhẹ nhàng thở ra, ngồi phịch trong lòng Chiết Hạ Quân.

Đầu nàng chôn trog ngực Chiết Hạ Quân, nước mắt đầm đìa dần dần làm ướt mảnh quần áp trước ngực hắn: “Hạ, phụ thân ta đã chết, đại ca cũng chết, bây giờ ngay cả bác cũng khó bảo toàn... Ta chỉ có chàng! Hạ, chàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta, đúng không?”

“Quận chúa, ta sẽ vĩnh viễn phụng bồi bên người nàng! Vĩnh viễn sẽ không phản bội nàng! Trừ phi, nàng không cần đến ta---”

“Hạ, chàng thật tốt! Xin chàng, đừng rời khỏi ta, không cần bỏ ta lại một mình...”

Chắc do vòng tay Chiết Hạ Quân rất ấm áp, nên cảm xúc căng thẳng của Nam Sơn phu nhân dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng nặng nề ngủ ở trong lòng hắn.

Ôm lấy Nam Sơn phu nhân, Chiết Hạ Quân dè dặt cẩn trọng đặt nàng lên trên giường.

Mỹ nhân trong lúc ngủ mơ vẫn còn rơi lệ, rõ ràng là rất thương tâm. Chiết Hạ Quân nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Nam Sơn phu nhân, lại chần chú nhìn nàng hồi lâu, xoay người chuẩn bị rời đi, lại thấy được Ngọc Chi Lan ngây ngốc đứng ở cửa.

“Người tại sao lại ở chỗ này?!”

Lúc này Ngọc Chi Lan cực kỳ kinh ngạc cùng phẫn nộ, hôm nay nàng đã bị uy khuất rất lớn, không có cách nào nguï được, nên muốn tới nói chuyện với Nam Sơn phu nhân, không ngờ lại nhìn thấy một màn bất khả tư nghị như vậy.

Tên nô tài này, cũng dám chạm vào mẩu thân của nàng!

Hắn ăn gan hùm mật gấu sao?

“Đại tiểu thư...” Chiết Hạ Quân không biết rốt cuộc Ngọc Chi Lan đã nhìn thấy được bao nhiêu, vừa định giải thích, một bạt tai của Ngọc Chi Lan liền đánh vào trên mặt hắn.

“Cầu nô tài, cũng dám làm ra chuyện cả gan như vậy! Ngươi đáng chết!”

Ngọc Chi Lan biết Chiết Hạ Quân là tâm phúc của Nam Sơn phu nhân, rất nhiều chuyện Nam Sơn phu nhân đều giao cho hắn đi làm. Nhưng nàng vạn vạn không ngờ tới, Chiết Hạ Quân đối với mẩu thân mình lại có loại suy nghĩ xấu xa này, đúng là kẻ ghê tởm mà!

“Đại tiểu thư, ngươi hiểu lầm...” Lau vết máu trên khoé môi, mặt trái của hắn nhanh chóng sưng phù lên.

“Hiểu lầm?” Ngọc Chi Lan cười lạnh: “Mặc kệ ta có hiểu lầm hay không, ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ thân phận của mình!”

“Đừng cho là nương ta trọng dụng ngươi, liền đắc ý vênh vảo, không biết chính mình họ gì tên chi. Ngươi chẳng qua chỉ là một tên tiện nô, chỉ là một con chó nương ta nuôi! Mau thu hồi lại tâm tư dơ bẩn của ngươi đi, về sau ngươi cách xa nương ta một chút, nếu còn có lần sau, ta sẽ giết ngươi!”

“Đại tiểu thư giáp huân đúng, là ta đáng chết!”

Nói xong, Chiết Hạ Quân lắc mình rời đi, vô tung vô ảnh biến mất!

Đáng chết!

Ngọc Chi Lan ban đầu còn nghĩ phải giáo huấn Chiết Hạ Quân thật tốt, chặt đứt ý nghĩ dơ bẩn của hắn, không ngờ tới đối phương lại mau chóng chạy đi. Nàng tức giận cắn chặt răng, trong lòng căn nhắc lần sau nếu nhìn thấy Chiết Hạ Quân, quyết sẽ không tha cho hắn dễ dàng!

Rời khỏi Nghe Hải uyển, Chiết Hạ Quân dần dần khôi phục lại tâm tình, đem lời nói của Ngọc Chi Lan để sau đầu, khăn đen bịt kín mặt lại, một đường đi đến Tùng Hạc lâu.

Trong phòng rất an tĩnh, ngay cả người hầu hạ cũng không có, chỉ có một người bình tĩnh hô hấp, Ngọc Phi Yên này ngủ đúng là rất ngon! Lại nhớ đến Nam Sơn phu nhân nước mắt lăn dài, đầy bụng uy khuất, đều là vì ả Ngọc Phi Yên này, Chiết Hạ Quân không chút do dự đẩy cửa đi vào, rút kiếm đâm về phía người trên giường.

“Xoẹt---”

Kiếm trên không trung bị người chặn lại, hai ngón tay Ngọc Phi Yên kẹp lấy bảo kiếm, làm cho Chiết Hạ Quân tiến thoái lưỡng nan.

“Đúng là kiếm tốt, đáng tiếc, tốc độ không đủ nhanh, sức lực cũng quá yếu! Thật đúng là chà đạp thanh bảo kiếm tốt này a!” Cùng Hạ Hầu Kinh Thiên ở chung lâu ngày, Ngọc Phi Yên cũng học được làn điệu nói chuyện của hắn rồi.

“Ngươi không phải Ngọc Phi Yên?” Cách màn, trong lòng Chiết Hạ Quân nhấc lên sóng to ngập trời.

Chiết Hạ Quân đã là Vô thánh cao nhất, bây giờ người sau màn lại có thể dễ dàng chặn đứng hắn, tu vi ít nhất cũng là Vô Vương.

Tuy rằng hắn nhìn không rõ khuôn mặt phía sau tấm màn, nhưng lại rất khẳng định người này không phải Ngọc Phi Yên. Huyết quản của Ngọc Phi Yên cả đời cũng không thể tập võ công, cả đời đều đội mũ phé vật, làm sao có thể là Vô Vương chứ!

Như vậy nàng ta không phải Ngọc Phi Yên, thì sẽ là ai? Trong kinh thành khi nào xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy!

Nghe giọng nói, sau màn nhất định là một nữ tử, tuổi cũng không lớn. Vô Vương trẻ tuổi như vậy xuất hiện ở kinh thành, tại sao ngay cả một chút tiếng gió cũng không có?

Chiết Hạ Quân biết rõ mình không phải là đối thủ của Vô Vương, vội vàng quăng kiếm vô chạy.

Khinh công hắn vô cùng tốt, đối với hoàn cảnh xung quanh lại cực kỳ quen thuộc, chỉ cần trong nháy mắt, đã bay ra khỏi Ngọc gia.

“Muốn chạy trốn? A---”

Ngọc Phi Yên không nhanh không chậm đuổi theo phía sau Chiết Hạ Quân, bất kể tốc độ hắn như thế nào, nàng thủy chung vẫn duy trì cự ly mười mét cùng hắn, hai người một trước một sau rời khỏi kinh thành.

Nếu nói vừa rồi Chiết còn ôm một tia hy vọng, nhưng hiện tại trán hắn đã bịt kín một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt rét run.

Cho tới giờ khắc này, Chiết Hạ Quân mới hiểu được đối phương là đang trêu đùa mình! Nàng rõ ràng có thể đuổi theo, lại không xa không gần, duy trì cự ly mười mét, tâm lý cùng tinh thần hần theo thể cũng tạo nên áp lực rất lớn, làm cho hần dần dần cảm thấy hoảng hốt.

Ngay khi Chiết Hạ Quân vắt hết óc nghĩ cách đối phó, Ngọc Phi Yên đã bay tới trước mặt hần.

“Trò chơi đến lúc kết thúc rồi!”

Đoán được buổi tối này nhất định sẽ xảy ra chuyện, Ngọc Phi Yên dùng thuật dịch dung làm cho mình thay đổi một khuôn mặt khác, thế cho nên mặc dù mặt đối mặt, Chiết Hạ Quân vẫn không thể nhận ra nàng.

Thấy đối phương đã xuất chiêu, hơn nữa xuống tay cực kỳ tàn nhẫn, Chiết Hạ Quân đành phải cắn răng, da đầu run lên tiếp chiêu.

Chiết Hạ Quân năm tuổi đã đi theo Ngọc Kinh Lôi tập võ, từ một võ sư bình thường trở thành Võ thánh, hần tiêu hết ba mươi năm, cũng biết rõ võ công không dễ tu luyện. Bây giờ lại phải chống đỡ một Võ Vương cao hơn mình một bậc, Chiết Hạ Quân chỉ có thể toàn lực nghênh chiến.

Mặc dù sớm biết Võ thánh cùng Võ Vương trong lúc giao chiến cũng không thể vượt qua quá ba mươi chiêu, nhưng khi bị một chiêu của Ngọc Phi Yên đánh trúng, Chiết Hạ Quân mới tha thiết nhận ra được loại chênh lệch này là lớn thế nào.

Huyết tinh nồng liệt quay cuồng trong ngực không ngừng trào lên, thẳng đường đi lên trong miệng Chiết Hạ Quân, nhưng bị hần khó khăn nuốt xuống.

Không được!

Hần không thể chết!

Hần đã phát lời thề, sẽ vĩnh viễn phụng bồi bên cạnh Nam Sơn phu nhân, không thể vi phạm lời thề, không thể rời đi nàng!

Ý nghĩ cầu sinh mãnh liệt làm cho Chiết Hạ Quân nâng lên mười phần tinh thần, cùng Ngọc Phi Yên giao chiến thêm mười mấy chiêu, hần rút cuộc cũng nhịn không được, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, người cũng quỵ rạp trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Xương sườn bị gãy đâm vào lồng ngực, mỗi một lần hần hô hấp hít thở, liền đau đến tê tâm liệt phổi.

Thật sự, phải chết sao?

Chiết Hạ Quân không cam lòng! Nhiều lần như thế hần đều có thể may mắn sống sót, tuyệt đối không thể chết trong tay một tiểu cô nương.

Nghĩ vậy, Chiết Hạ Quân đưa tay vói vào trong lòng, vuốt một vật cứng. Đây là... Khi đó, người kia cho hần! Nếu như thật sự trốn không thoát, có thể cùng một Võ Vương chôn cùng, cũng rất đáng giá!

“Người là ai? Cùng Nam Sơn phu nhân có quan hệ gì? Là nàng kêu người dôi giết Ngọc Phi Yên sao?”

Thấy Chiết Hạ Quân vẫn không nhúc nhích, Ngọc Phi Yên đi qua, nàng vừa định rút khăn che trên mặt hần xem kết quả, Chiết Hạ Quân đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, tay kia lấy ra một vật thể hình cầu, xoay tròn, một trận khói trắng lập tức xông ra.

“Muốn biết ta cùng quận chúa có quan hệ gì, xuống Âm Tỉ ta nói cho người nghe!” Chiết Hạ Quân cười dữ tợn, khuôn mặt tràn đầy từ khí.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Buổi Tối Kinh Tâm Động Phách.

“Oanh---“, một tiếng nổ lớn, Ngọc Phi Yên đã sớm lùi ra mười thước.

Chỗ nàng mới đứng vừa rồi lúc này khói dày đặc cuốn cuộn, chỉ thấy một cánh tay đang từ không trung lao xuống, phi thẳng xuống trên bãi cỏ cách đó không xa. Chờ khi khói đặc dần dần tiêu tán, Chiết Hạ Quân ban đầu chịu trọng thương đã biến mất vô tung vô ảnh.

Đây là... Huy tay cầu sinh a!

Dọc theo vết máu loan lổ trên đường, Ngọc Phi Yên đi tới đường dốc ngoài năm mươi thước, dưới dãi là một con sông chảy xiết. Chiết Hạ Quân nhất

định à từ nơi này chạy thoát!

Dùng loại biện pháp gần như tự mình hại mình này mà chạy trốn, loại người này đối với chính mình đúng là rất độc ác!

Lúc này, tại Trung Nghĩa hầu phủ.

Ngọc Thiên Xích bỏ đi áo, hay tay cầm một cành mạn gai thô to, quỳ gối ở trước mặt Ngọc Kinh Lôi.

“Đại bá, là chất nhĩ quân giáo không nghiêm, bây giờ cháu cháu cũng đã ăn đau khổ lớn, ngày sau nàng nhất định sẽ không bao giờ suy nghĩ bậy bạ hành động lỗ mãng như vậy nữa! Đại bá, ngài tức giận có thể đánh con, mắng con, cầm mạn gai đánh con, nhưng ngài ngàn vạn lần đừng để chuyện trong lòng!”

“Phụ thân của chất nhĩ đã chết sớm, con đã không còn nhớ rõ bộ dáng của phụ thân ra sao rồi. Ở trong lòng chất nhĩ, ngài chính là phụ thân của ta! Chất nhĩ biết sai rồi, xin đại bá nể tình chất nhĩ từ nhỏ đã không phụ không mẫu, tha thứ chất nhĩ một lần, đừng đuổi con đi ra ngoài!”

Một kẻ ba mươi bốn tuổi, quỳ trên đất gào khóc, nước mắt nước mũi tụ thành một đoàn, Ngọc Thiên Xích lúc này đây là bất chấp giá nào a.

Thấy Ngọc Thiên Xích trẻ như vậy còn đến nhận tội chịu đòn như vậy, còn khóc thương tâm như vậy, Ngọc Kinh Lôi thở dài.

“Lời nói đã nói ra, chính là nước hắt ra ngoài, chuyện phân gia liền đã định như vậy rồi!”

“Phu nhân người dám trêu chọc người không thể chọc, lần này có thể giữ mệnh cũng đã là may mắn rồi! Chờ ba ngày sau Lâm Giang Vương đến, thì các người liền chuyển đi ra ngoài đi! Nể tình phụ thân người, ta sẽ an bài cho người hết thấy, lại cho người mấy cửa hàng, các người về sau cũng có thể trải qua cuộc sống khá tốt!”

Ngọc Thiên Xích thật không ngờ đến bản thân tự hạ thấp mình, đau khổ cầu xin như vậy, Ngọc Kinh Lôi vẫn kiên quyết muốn đuổi bọn họ đi ra ngoài, hần cúi đầu, trong mắt lướt qua một tia hận ý.

Lời nói của Nam Sơn phu nhân lại vang vọng trong tai hần :

“Chỉ cần giết Ngọc lão gia tử, dọn dẹp sạch sẽ hết thấy, Trung Nghĩa hầu phủ này chính là thiên hạ của chúng ta! Cho dù Tinh Khung cùng lão tam có gấp gấp trở về, hết thấy cũng đã không kịp rồi...”

Ngọc Thiên Xích ban đầu còn có chút do dự rốt cục cũng hạ quyết tâm, làm ra một chuyện hần cho rằng chính xác nhất.

“Nếu đại bá đã nói như vậy, chất nhĩ chỉ có thể vâng theo.”

Ngọc Thiên Xích chậm rãi đứng lên : “Từ nay về sau, chất nhĩ đã không còn có thể thường xuyên hiếu kính trước mặt bá phụ nữa. Hôm nay ngài ăn cơm cũng không nhiều, con đã tự tay làm một chén mỳ cho ngài, xin đại bá thành toàn cho hiếu tâm của chất nhĩ!”

Ngọc Thiên Xích đem mỳ đặc trước mặt Ngọc Kinh Lôi : “Xin đại bá bảo trọng thân thể!”

Tuy rằng Ngọc Thiên Xích cùng Trần Quế Hoa hành động thật là làm cho lòng người lạnh ngắt, nhưng nhìn đến khuôn mặt cực kì giống đệ đệ kia, Ngọc Kinh Lôi vẫn cầm đũa lên nếm mấy đũa mỳ.

Hai ba miếng vừa nuốt vào bụng, Ngọc Kinh Lôi đột nhiên cảm thấy ngực rất khó chịu, không thể tin nhìn Ngọc Thiên Xích âm độc tươi cười, rốt cuộc cũng hiểu rõ hết thấy.

“Người hạ độc----“

“Đây đều là do người bức ta, người xứng đáng!” Thấy Ngọc Kinh Lôi trừng mắt nhìn mình, Ngọc Thiên Xích h một cước đá hần .

“Lão già, ta đã nhìn người rất lâu rồi! Đừng lo lắng, cháu gái người yêu thương nhất hiện tại đã là quý dưới kiếm Chiết Hạ Quân, tổ tôn các cùng ra đi, cũng coi như có bạn rồi!”

Bởi vì Ngọc Kinh Lôi thích ở một mình, nên buổi tối bên người cũng không lưu người hầu hạ, cho nên trog viện của hần không có hạ nhân, thân vệ cũng chỉ ở trong phòng võ, cho nên Ngọc Thiên Xích mới thừa cơ hội này hành động.

“Súc sinh! Các người đã làm gì Yên nhi?”

Vừa nghe Ngọc Phi Yên gặp nạn, Ngọc Kinh Lôi lung lay sắp đổ, Ngọc Thiên Xích lại nặng nề một cước dẫm nát ngực hần.

“Ngọc Kinh Lôi a Ngọc Kinh Lôi, người kêu ta nói người có cái gì tốt đây? Tự nay nuôi dưỡng cháu độc sát người, tự tay dưỡng nghĩa tử ngược lại lại giết cháu gái người, người nói, người làm người có quá thất bại hay không chứ! Hahahaha----“

“Các người, sẽ không chết từ từ đâu!”

Ngọc Kinh Lôi ói ra một ngụm máu đen, há mồm thờ dốc : “Các người sẽ bị báo ứng!”

“Người bị báo ứng là người a! Người nếu đã chết không cam lòng, không bằng ta nói cho người một việc.”

Ngọc Thiên Xích ngồi xổm xuống, ghé vào bên tai Ngọc Thiên Lô.

“Chi Lan căn bản không phải là cháu gái người, nàng là nữ nhi của ta! Ta thật muốn cảm ơn người, đem nữ nhi ta nuôi lớn. Hiện tại Ngọc Phi Yên chết, không bao lâu nữa, Chi Lan sẽ trở thành thái tử phò, ta chính là quốc trưởng tương lai a!”

“Người tự mình đem nóng xanh để cho con trai của người đội mười lăm năm nay! Ngọc lão đầu, người nói Ngọc Thiên Tâm dưới cửu tuyền, có thể chết nhắm mắt được không a? Người hiện tại có phải đang bị báo ứng hay không a?”

Ngọc Thiên Xích nói ra “Chân tướng”, thành bùa đòi mạng Ngọc Thiên Lô.

“A---“ Phun ra một ngụm máu lớn đen như mực, Ngọc Kinh Lô ngất đi.

“Haha---“ Ngọc Thiên Xích cười lạnh, đem rượu hắt lên trên giường, mình trưởng, trên người Ngọc Thiên Lô, thân thủ đánh nghiêng để nền.

“Đại bá, người yên nghỉ đi! Vinh quang Trung Nghĩa hầu phủ tất cả đều thuộc về ta!”

Chờ khi Ngọc Phi Yên trở lại Trung Nghĩa hầu phủ, trong phủ đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người ở Lô viện cứu hoả.

“Hầu gia còn ở bên trong! Các người nhanh chút cứu ngài! Phụ thân, phụ thân ngài nói gì đi---“ Tiếng nói dò dẫm của Nam Sơn phu nhân trong hoàn cảnh ồn ào ban đêm này có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Vừa nghe thấy Ngọc Kinh Lô gặp chuyện không may, Ngọc Phi Yên bắt lấy quản gia bên cạnh.

“Sao lại thế này? Vì sao lại xảy ra hoả hoạn? Gia gia đâu? Gia gia ở đâu?”

Nghe được tiếng nói Ngọc Phi Yên, Nam Sơn phu nhân cho rằng mình đang nằm mơ, đến khi quay đầu lại nhìn thấy người thật, nàng “A” một tiếng, giống như nhìn thấy quỷ.

Ngọc Phi Yên vì sao không chết?

Điều đó không có khả năng!

“Di nương nhìn thấy ta hình như rất giết mình a!” Nhìn ra Nam Sơn phu nhân kinh ngạc, Ngọc Phi Yên đem cánh tay Chiết Hạ Quân vút đến trước mặt nàng ta : “Ta không có chết, do nương có phải rất thất vọng hay không?”

Cánh tay người máu me nhầy nhụa dọa Nam Sơn phu nhân nhảy dựng.

Khi thấy rõ hình xăm đầu sói trên cánh tay, Nam Sơn phu nhân lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sập xuống. Chiết Hạ Quân... Chết? Là ai giết hấn! Là Ngọc Phi Yên sao? À ta không phải là phế vật sao?

Thời gian Nam Sơn phu nhân ngốc trệ, quản gia đã đem nguyên do sự tình nói cho Ngọc Phi Yên.

Lô viện vô duyên vô cớ bốc cháy? Ngọc Kinh Lô còn ở bên trong?

Bản thân vừa mới rời đi, gia gia liền xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ vừa rồi là kế điệu hổ ly sơn? Mục đích của đối phương chẳng những muốn giết nàng, còn muốn trừ bỏ Ngọc Kinh Lô?

“Gia gia!” Ngay khi Ngọc Kinh Lô xông vào trong đám cháy cứu người, lão Khôi đã cõng một người từ trong khói đặc cùng lửa cuộn cuộn vọt ra.

Bắt mạch, đây là dấu hiệu trúng độc, tâm Ngọc Phi Yên càng thêm lạnh.

“Lão Khôi thúc, xin ngài phái người đưa ông nội của ta đến Tùng Hạc lâu. Mặt khác, đem Trung Nghĩa hầu phủ phong toả tất cả, mọi người không được xuất nhập. Phái người kiểm tra người trong phủ, từ chủ tử, cho đến nô tài, thiếu ai, tra ra rõ ràng cho ta! Thấy thân sắc khả nghi, trực tiếp bắt lại!”

“Dạ, nhị tiểu thư! Ngài yên tâm, cho dù là một con ruồi, cũng không thể bay ra khỏi hầu phủ!”

Thấy sắc mặt Ngọc Phi Yên ngưng trọng, lão Khôi biết sự tình hôm nay rất lý quái, huống chi đáng về Ngọc Kinh Lô vừa nhìn là biết trúng độc, người hạ độc nói không chừng còn ở trong phủ.

Mà Ngọc Phi Yên không hốt hoảng bán loạn, làm cho lão Khôi cảm thấy vui mừng. Trong khoảng thời gian ngắn đã quyết đoán xử lý mọi chuyện, làm trận không nguy không hoảng, rất có phong độ đại tướng, không hổ là người Ngọc gia!

Tuy rằng Ngọc Phi Yên vô vĩ giúp Ngọc Kinh Lô giải độc, nhưng vẫn không hề quên Nam Sơn phu nhân.

Buổi tối xảy ra hai chuyện hìn như không có quan hệ, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng biết, những chuyện này cùng Nam Sơn khó tránh khỏi liên

quan.

Khi dặn dò vài câu bên tai lão Khôi xong, Ngọc Phi Yên vội vàng đi về Tùng Hạc lâu.

Vừa mới tiến vào cửa, Ngọc Phi Yên liền nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, không kịp cùng hắn chào hỏi, Ngọc Phi Yên lấy ra ngân châm, thật nhanh đâm vào ba mươi sáu huyết chí mạch của Ngọc Kinh Lôi, làm cho lão Khôi sau khi đã sắp xếp xong mọi chuyện vừa tới liền nhìn đến ngẩn cả người, trực tiếp ngã ngửa.

Trong khuê phòng nhị tiểu thư đột nhiên toát ra nam nhân đã làm cho Lão Khôi phi thường kinh ngạc, khi nhìn thấy rõ đối phương là Lâm Giang Vương, trái tim lão đã nhảy vọt lên cổ họng. Càng đừng nói nhìn thấy Ngọc Phi Yên thuận thực hành châm trên người Ngọc Kinh Lôi, trông mặt lão Khôi thiếu chút nữa liền rớt ra ngoài.

“Hồng xà đan.” Thần sắc Hạ Hầu Kinh Thiên ngưng trọng.

“Độc dược Đan tộc quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ là, Đan tộc khi nào thì cùng Trung Nghĩa hầu phủ có quan hệ? Kẻ hạ độc này, xem ra là rất hận lão gia tử, chỉ muốn hắn chết...”

Đan tộc?

Nhiều năm sau lại nghe đến cái tên này, vẻ mặt lão Khôi lập tức ngưng trệ, đúng là độc dược đan tộc sao Chẳng lẽ đây là do Đan tộc trả thù

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ngọc Hầu Gia Bị Độc Sát Bỏ Mạng.

Hắn không phải là Đan tộc!

Nếu trả thù, năm đó Đan tộc liền sẽ ra tay, cần gì phâu độn nhiều năm như vậy...

Lực chú ý của Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên đều dồn trên người Ngọc Kinh Lôi, cũng không chú ý đến trên mặt lão Khôi thoáng chốc biến hoá.

Bận việc cả đêm, chờ sắc trời hừng sáng, Ngọc Phi Yên mới thở một hơi.

“Mèo con, Hầu gia rốt cuộc thế nào rồi?” Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn thấy mặt phượng của Ngọc Phi Yên lướt qua vẻ mệt mỏi, có chút đau lòng. Hắn vừa xuất cung, liền tính toán chia sẻ kết cục của Vân Cẩm công chúa cùng Ngọc Phi Yên, thuận tiện trông chừng mèo con của hắn, không nghĩ tới liền gặp được Ngọc Kinh Lôi gặp chuyện không may, thật đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người mà.

“Ta dùng bảy bảy bốn mươi chín kim châm, không chế kinh mạch của gia gia, độc tố mới được ngăn lại, nhưng mà cần phải lập tức chế ra giải dược mới được.”

Ngọc Phi Yên lặng lẽ nhìn lão nhân gia tóc bạc đang nằm trên giường, tâm tình cực kỳ trầm trọng.

Trong giải dược có vài vị thuốc tìm không dễ, hơn nữa thời gian của nàng cũng không có nhiều, chỉ có một tháng. Nếu trong một tháng không chế ra được giải dược, thì cho dù là thần tiên giáng thế, cũng cứu không được Ngọc Kinh Lôi.

“Nhị tiểu thư, người nghỉ ngơi một lát đi...”

Trên mặt Ngọc Phi Yên ẩn hiện vẻ mệt mỏi, lão Khôi nhìn, cũng rất đau lòng. Lão gia tử đau đứa cháu gái này cũng không uống phí, ít ra vào thời khắc quan trọng, cũng chỉ có Ngọc Phi Yên là đáng tin a!

“Không cần, điều tức một chút sẽ tốt thôi. Lão Khôi thúc, kết quả kiểm tra bên ngoài thế nào rồi? Trong phủ thiếu ai?”

“Thiếu Ngọc Thiên Xích! Trước khi hoả hoạn, có người nhìn thấy Ngọc Thiên Xích đi tới Lôi viện, sau đó hắn liền mất tích. Còn có người nhìn thấy buổi tối hôm Ngọc Thiên Xích đã từng đi qua Nghe Hải uyển.”

Lão Khôi vừa nói, một bên vừa nổi trận lôi đình.

Khó trách Nhị tiểu thư kêu hấn nhìn chăm chăm Nam Sơn phu nhân, thật không ngờ bọn họ lại có mặt liên hệ như vậy. Chẳng lẽ chuyện này thật sự cùng Nam Sơn phu nhân có quan hệ?

“Nhị tiểu thư, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?”

Lão Khôi đã coi Ngọc Phi Yên là tâm phúc mà đối đãi.

“Ngọc Thiên Xích? Nam Sơn phu nhân?” Ngọc Phi Yên nhắm mắt lại, nhớ lại từng chi tiết một. Nếu nàng đoán không sai, người ám sát nàng hẳn là Chiết Hạ Quân.

Nam Sơn phu nhân, Chiết Hạ Quân, Ngọc Thiên Xích... Hai nam một nữ, đây là tiết mục gì a?

Qua một hồi lâu, Ngọc Phi Yên đột nhiên mở mắt ra, mắt phượng phiêu lượng hàn quang mãnh liệt: “Đi báo án, nói Ngọc Hân gia bị Ngọc Thiên Xích độc chết, thỉnh cầu quan phủ truy tố Ngọc Thiên Xích---”

“Nhị tiểu thư, ý của người là?” Lão Khôi có chút giật mình, phải biết rằng chuyện sinh tử của Ngọc Thiên Lôi có quan hệ rất trọng đại, buông ra lời đồn, vạn nhất bị hoàng thượng tin là sự thật, vậy thì hấn có thể nói là bọn họ đang mang tội khi quân a!

“Lão Khôi thúc, ta muốn dụ rấn ra hang, không cần quan tâm đến nhiều thứ. Tai hoạ ngầm không trừ, tâm ta rất bất an! Về phần hoàng thượng---” Ngọc Phi Yên liếc qua Hạ Hân Kinh Thiên: “Còn làm phiền Lâm Giang Vương hỗ trợ!”

Lâm Giang Vương là loại người nào, lão Khôi biết rất rõ ràng a.

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên thoải mái ra lệnh Hạ Hân Kinh Thiên như vậy, lão Khôi thiếu chút nữa té ngựa. Vị gia này có thể cho người khác tùy tiện sai sử sao? Chỉ sợ đến lúc đó mời thần thì dễ dàng đuổi thần đi thì nan kham a!

“Được, cứ để chuyện này gia lo---”

Hạ Hân Kinh Thiên lười nhác lên tiếng, giống như ngọc đẹp, cao quý thánh khiết, thậm chí còn có một tia sùng nịch trong đó, không giống vẻ thô bạo cuồng vọng trong đầu lão Khôi tưởng tượng. Kích tình không đúng nha! Trong lòng lão Khôi bất ổn.

Ngọc Phi Yên không chú ý đến biểu tình của lão Khôi, nàng sơ lược nói tình huống đêm qua bản thân bị Chiết Hạ Quân ám sát, phân tích liên quan của Nam Sơn phu nhân với hai nam nhân đó, lão Khôi lập tức hiểu ra.

Đây đúng là ngày phòng đêm phòng, giấc nhà khó phòng a, không ngờ ba người này sẽ liên hợp lại! Đáng tiếc, trước mắt không có chứng cứ! Bằng không lão Khôi đã sớm vọt vào Nghe Hải uyển, đem Nam Sơn phu nhân chém chết!

“Chỗ Nam Sơn phu nhân cứ tiếp tục sắp xếp người theo dõi, đừng giám sát quá chặt chẽ, miễn cho chó cùng rứt gấu. Thấy tình huống gì, tùy thời liên thông báo cho ta. Còn nữa, trong phủ toàn bộ trang hoàng màu tang, nếu phải diễn, thì phải diễn cho nhập vai vào, dựa theo sự thật mà làm!”

“Dạ, nhị tiểu thư!”

Chờ lão Khôi đi ra ngoài, Ngọc Phi Yên liền mềm nhũn, còn chưa tê liệt ngã trên ghế, đã rơi vào trong lòng Hạ Hân Kinh Thiên.

Vừa rồi nghe Ngọc Phi Yên đơn giản nhắc đến chuyện bị ám sát, sắc mặt Hạ Hân Kinh Thiên đã càng ngày càng khó coi, đến khi lão Khôi đi rồi, hấn mới thoải mái để cho nàng y ôi nghỉ ngơi trong lòng mình.

Suốt cả một đêm đêm, thần kinh không lúc nào nơi lỏng, căng thẳng cứu người, còn có thể cướp Ngọc Kinh Lôi từ trên tay tử thần trở về, Hạ Hân Kinh Thiên lúc này có thể xem như đã thật sự hiểu biết được năng lực cùng y thuật của Ngọc Phi Yên.

Ít nhất thì từ trước đến nay hấn cũng chưa từng gặp qua người có thể làm được điều này,

Chỉ sợ ngay cả Đan tộc cũng không tưởng tượng nổi, bọn họ vẫn tự hào với phương diện độc dược của gia tộc mình, cư nhiên trong tình huống không có giải dược như vậy, lại có người có thể ngăn chặn độc của bọn họ!

Thật không hổ là mèo con của hấn...

Bàn tay to của Hạ Hân Kinh Thiên đặt lên lưng Ngọc Phi Yên, một nguồn lực từ trong lòng bàn tay của hấn xuất ra, chậm rãi truyền vào trong cơ thể nàng. Chỉ khi Ngọc Phi Yên chậm rãi mở to mắt, Hạ Hân Kinh Thiên mới ngừng lại, ở bên tai nàng ngửi ngửi.

“Đạn sét đánh?” Người thấy mùi đạn nhàn nhạt, sắc mặt Hạ Hân Kinh Thiên đại biến: “Đem qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người tử mi nói với ta một lần!”

Sau khi Ngọc Phi Yên đem tất cả mọi chuyện nói cho Hạ Hân Kinh Thiên, không sót một từ, mi mắt hấn càng thêm thâm trầm.

“Đạn sét đánh là do Đan tộc phát minh, Hồng Xà đan là độc dược có tiếng của Đan tộc, còn độc “Ngàn năm say” trên người người lúc trước, cũng là đến từ Đan tộc.”

“Đan tộc?” Ngọc Phi Yên lần đầu tiên nghe được tên này, phi thường tò mò.

“Đan tộc, là một gia trong bảy gia tộc cổ xưa nhất, am hiểu chế được, cơ hồ tất cả gia tộc đều không dám đắc tội Đan tộc, bởi vì không ai có thể ngăn được sinh lão bệnh tử, đây cũng là nguyên nhân mà được sự được người người tôn kính.”

“Người trong Đan tộc đều là thiên tài chế được, nhưng với võ học thì ngược lại. Vì yên ổn gia tộc, Đan tộc bình thường sẽ cùng các đại gia tộc khác thông hôn. Chỉ có Đan tộc từ nữ quan hệ họ hàng gần kết hôn, nghe nói như vậy có thể đảm bảo huyết thống thuần khiết, cũng là nguyên nhân giúp Đan tộc không suy tàn...”

“Chỉ là, Đan tộc vào hơn mười năm trước phát sinh biến cố, thánh nữ Đan tộc mất tích, trong tộc nội loạn chết rất nhiều người, nguyên khí đan tộc đại thương, sau này còn dư lại một nhóm người ẩn cư sơn dã, đã rất lâu rồi không có lộ diện.”

Hạ Hầu Kinh Thiên nói xong, cúi đầu nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên. “Hi vọng Trung Nghĩa hầu phủ không gặp phải Đan tộc, cho dù hiện nay Đan tộc lung lạc, nhưng tiếng tăm vẫn lừng lẫy như trước, Đan tộc không dễ chọc vào. Người đời đều biết được Đan tộc chế rất lợi hại, kỳ thực bọn họ chế độc càng lợi hại hơn, trong tộc còn nhiều kỳ nhân. Ngươi lần này rất lỗ mẫm--”

Tuy rằng Hạ Hầu Kinh Thiên bình thường luôn lấy khi dễ bản thân làm niềm vui, nhưng vào thời khắc quan trọng, Ngọc Phi Yên vẫn rất tín nhiệm hắn.

Thấy hắn quan tâm mình như vậy, Ngọc Phi Yên ha ha cười: “Đạn sét đánh, trẻ con! Chỉ cần cho ta nguyên liệu, ta có thể chế tạo ra thứ lợi hại gấp trăm lần đạn sét đánh, một ngàn lần cũng được!”

Khi Ngọc Phi Yên nói chuyện trong ánh mắt loé ra sắc tự tin rất đậm, làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn không chớp mắt, nhìn không được nhu nhu tóc của nàng.

“Gia tin người!”

Ba chữ ôn nhu, làm cho tâm tình Ngọc Phi Yên dần khá hơn.

Tại một thế giới lạ lẫm này, có một người như vậy, vô điều kiện tín nhiệm mình, tạm thời bất kể là hắn đang dỗ nàng vui vẻ cũng tốt, còn thật tâm nghĩ như vậy cũng được, đều làm cho lòng người ấm áp.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ta nói đều là sự thật!”

Ngọc Phi Yên nghiêm túc ngồi xuống, bình tĩnh nhìn nam tử tuổi trẻ đến không chân thật trước mặt.

“Một năm nay, người đã giúp ta rất nhiều. Thái cực đường sinh tuyến có bao nhiêu trân quý, người không nói, ta cũng biết. Ở trong mắt người, khả năng của ta quá yếu, nhưng mà ta khẳng định sẽ càng ngày càng mạnh lên! Nếu một ngày nào đó, người gặp nguy hiểm cùng khó khăn trước nay chưa từng có, ta nhất định sẽ vô điều kiện giúp người, vượt lửa qua sông, không chối từ!”

Ngọc Phi Yên chưa từng trịnh trọng cảm tạ với Hạ Hầu Kinh Thiên, mượn cơ hội hôm nay, nghiêm túc nói cho hắn biết ý nghĩ này.

Nhìn biểu tình thận trọng dị thường trên khuôn mặt bé nhỏ, lông mi dài như lông vũ của Hạ Hầu Kinh Thiên khẽ rung động, khoé môi giờ lên, mặc dù Ngọc Phi Yên chân thành tha thiết muốn cảm kích hắn, lời nói thậm chí còn có chút ý tứ giải quyết việc chung, nhưng theo Hạ Hầu Kinh Thiên, đây là lời nói làm hắn cảm động nhất.

Sẽ vô điều kiện duy trì lời hứa sao? Thật tốt!

Xoa mi Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên nhẹ thoáng ôm nàng một chút: “Gia có cần nữ nhân nông nổi vượt lửa lợi sông, cần nàng lăn lộn vì gia sao?”

Hắn nói đùa, làm cho lông mày Ngọc Phi Yên nhướn lên.

“Ta rất nghiêm túc! Hạ Hầu Kinh Thiên, mặc kệ ở nơi nào, xảy ra chuyện gì, chỉ cần là thân nhân của ta, bằng hữu của ta, ta sẽ dùng hết sức hỗ trợ mọi người!”

Khi nói đến hai chữ “Bằng hữu”, Ngọc Phi Yên nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, ánh mắt sáng ngời viết rõ hai từ “Kiên định.”

Bằng hữu sao?

Tâm tình ban đầu cực kỳ tốt của Hạ Hầu Kinh Thiên khi nghe đến hai từ này, đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Gia nuôi mèo con, làm bằng hữu gia sao? Quan hệ này đúng là rất kỳ quái. Chẳng lẽ gia không phải là trời của người, để người dựa vào sao?

Lão Khôi làm việc hiệu suất rất cao, tin tức Ngọc Kinh Lôi bị độc chết bỏ mạng không bao lâu liền truyền khắp toàn bộ Trung Nghĩa hầu phủ, hơn nữa lây tốc độ hoả tiễn, khuếch tán đến từng ngõ ngách trong kinh thành.

Chương 31: Thái Tử Tính Toán

Kể từ chuyện Ngọc Phi Yên bình an hồi kinh, hơn nửa tin tức nàng được sắc phong là Lương Ngọc quận chúa làm cho khắp kinh thành nhắc lên một trận kinh phong oanh động, Ngọc Kinh Lôi chết, lại thành một quả bom tấn khác, đem mọi người oanh tạc đến mơ hồ.

Ngày hôm qua mọi người còn đang hâm mộ Ngọc Phi Yên mạng lớn vận khí cũng rất tốt, chẳng những ngồi ổn vị trí thái tử phi, còn được làm Lương Ngọc quận chúa, hôm nay trụ cột Trung Nghĩa hầu phủ lại mất đi, thật đúng là trời không thuận ý người mà, người có hoạ phúc sớm chiều a!

Thời điểm Hạ Hầu Quân Vũ nghe được tin tức này, cả kinh từ trên long ý nhảy dựng lên.

Ngọc Kinh Lôi chết?!

Điều này sao có thể!

Chỉ chờ khi phái thái y đến Trung Nghĩa hầu phủ kiểm tra “Di thể” của Ngọc Kinh Lôi xong, bầm tấy với hấn, hấn mới có thể tin đây là sự thật. Ngọc lão gia chết, một người trung thành tận tâm, một lòng vì nước trung nghĩa anh dũng, cư nhiên lại chết trong tay tiểu nhân âm hiểm ác độc, thật đúng là không thể tha thứ mà!

Hạ Hầu Quân Vũ trên triều đại phát lời đình, trước tiên hạ lệnh truy nã, trong phạm vi cả nước tróc nã Ngọc Thiên Xích.

So với Hạ Hầu Quân Vũ phần nộ, thái tử Hạ Hầu Nam lại có toan tính khác.

Ngọc Kinh Lôi vừa chết, thì Trung Nghĩa hầu phủ chính là nhà trống gió lộng a.

Ngọc Thiên Huyết là một tên phế vật, người duy nhất có thể kế thừa hậu vị là Ngọc Tinh Khung thì vẫn còn quá trẻ, vô pháp đảm đương hết toàn bộ hầu phủ.

Không có Ngọc Kinh Lôi cai quản, thì vị trí công huân trong quý tộc của Trung Nghĩa hầu phủ chắc chắn sẽ xuống dốc không phanh.

Nếu như Ngọc Kinh Lôi chết trận trên chiến trường, còn có thể hưởng thanh danh dễ nghe, nhưng hấn lại chết trong tay cháu ruột của mình, đây chẳng khác nào đã nói lên Ngọc Kinh Lôi trị gia không nghiêm, còn có thể trở thành chuyện cười lớn nhất trong xã hội!

Ban đầu Ngọc Kinh Lôi tự mình giao nộp binh quyền, Tung Nghĩa hầu phủ đối với Hạ Hầu Nam mà nói thì chính là bỏ thì vương, mà vương thì tội a.

Nay Ngọc Kinh Lôi đã chết, Trung Nghĩa hầu phủ liền một chút giá trị cũng không còn.

Hơn nữa, dựa theo lệ thường, Ngọc Phi Yên nên vì Ngọc Kinh Lôi giữ hiếu đạo ba năm. Ba năm, đối với Ngọc Phi Yên mà nói thì không có tổn thất gì, nhưng đối với một thái tử như hấn thì chờ không nổi mà!

Mấy vị hoàng huynh lớn tuổi sớm đã có con nối dòng, hấn lại vì một nữ tử mình không thích, lại phải chờ ba năm, dựa vào cái gì chứ!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Hầu Nam cuối cùng vẫn đem lời nói hôm qua của Tần thái hậu ném ra sau đầu.

Một vị thái tử phi như Ngọc Phi Yên, nhất định phải hưu!

Mặc dù đã sớm quyết định dứt khoát, nhưng mặt mũi hấn vẫn muốn giữ lại. Cho nên Hạ Hầu Nam vừa mới rời triều, liền tự mình đi đến thăm Trung Nghĩa hầu phủ, vừa lúc nhìn thấy một màn hay.

Thì ra, Ngọc Chi Lan chuẩn bị ra ngoài lại bị người ở cửa ngăn lại, được biết đó là mệnh lệnh của nhị tiểu thư đã hạ, mọi người không thể rời khỏi Trung Nghĩa hầu phủ nửa bước, bất kể Ngọc Chi Lan tức giận như thế nào, người kia cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của Ngọc Phi Yên, nàng tức giận muốn phát hỏa liền trực tiếp vọt vào tiền đường chất vấn Ngọc Phi Yên.

“Ngọc Phi Yên, ngươi dựa vào cái gì lệnh người theo dõi ta, không cho ta ra phủ? Ngươi đây là đang muốn nhốt chúng ta sao? Ta nói cho ngươi biết, cho dù già già chết đi, người làm chủ trong phủ này cũng chưa tới phiên ngươi---“

Ngọc Chi Lan muốn xông lên phía trước giáo huấn Ngọc Phi Yên đang kêu ngạo làm vậy, còn chưa đụng vào đối phương, đã bị lão Khôi ngăn lại.

“Đại tiểu thư xin tự trọng! Hầu gia đã đem ấn chỉ đầu hồ giao cho nhị tiểu thư, thì đương gia phủ này hiện tại chính là nhị tiểu thư!”

“Phi---“

Ngọc Chi Lan phun một ngụm nước miếng lên mặt lão Khôi :”Gia gia là lão hồ đồ, mới làm ra chuyện như vậy. Để cho một ả phế vật làm đương gia, ta không phục!”

“Đại tỷ, xem ra hôm qua ngươi chịu giáo huấn còn chưa đủ!”

Ngọc Phi Yên nghỉ ngơi một lát đã khôi phục tinh thần, thấy Ngọc Chi Lan lúc này còn muốn cãi nhau, nàng nhin không được nhú mày.

“Ngươi có phải đã quên hay không, theo từ hôm qua trở đi, ta chính là Lương Ngọc quận chúa của Đại Chu Quốc? còn nữa, gia gia đã qua đời ngươi chẳng những không thương tâm khổ sở, ngươi lại hồ nháo, chỉ sợ thiên hạ không loạn, thật đúng là thiếu giáo huấn a!” Ngọc Phi Yên bình tĩnh uống trà.

“Nếu như ba mươi đại côn đã không làm cho ngươi tỉnh táo lại, hôm nay sẽ tăng thêm cho ngươi ba mươi côn!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên hiện tại đối với lão Khôi mà nói chính là thánh chỉ, hần vung tay lên, hai thân vệ liền đi lên, một trái một phải bắt lấy Ngọc Chi Lan, đem nàng ấn trên mặt đất.

Đại bản còn chưa hạ xuống, thời điểm Hạ Hầu Nam vừa vặn đi vào, liền nhìn thấy một trận này, Hạ Hầu Nam có chút giật mình :”Các ngươi đang làm cái gì thế?”

“Thái tử điện hạ cứu mạng a!”

Nhìn thấy Hạ Hầu Nam, Ngọc Chi Lan liền nhanh chóng tránh thoát, giống như sấm sét đánh về phía Hạ Hầu Nam, kéo vạt áo hần.

“Thái tử điện hạ, xin người cứu ta a! Ngọc Phi Yên muốn giết ta! Nàng ta muốn đánh chết ta!”

Nhanh chóng thay đổi dáng vẻ hung tàn lúc này, Ngọc Chi Lan khóc đến lệ hoa mang vũ, yếu điệu vô lực, hàm răng trắng nõn cắn phẫn mỗi phần hồng, nước mắt lớn như hạt đậu trong hốc mắt ào ào xuất ra, bộ dáng đáng thương lại rất vô tội. (diễn hay thật)

Ngũ quan của Ngọc Chi Lan vốn dĩ khuynh theo hướng ôn nhu, lúc này lại mặc một thân phần hồng, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết cả nàng ta.

“Điện hạ cứu mạng...” Thân mình Ngọc Chi Lan hơi hơi run lên, giống như chim nhỏ nép vào người Hạ Hầu Nam.

Hạ Hầu Nam vừa nhìn, người hạ lệnh đánh Ngọc Chi Lan, lại là Ngọc Phi Yên, hần có chút không tin nha :”Yên nhi, ngươi đây là đang muốn làm cái gì vậy! Chi Lan tiểu thư tốt xấu gì cũng là đại tỷ của ngươi! Ngọc Hân gia vừa mới qua đời, ngươi có thể dùng oán loạn hay không?”

So với thái độ ôn hoà nhân nhượng hôm qua ở hoàng cung, Hạ Hầu Nam hôm nay phi thường cường thế.

Không có Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên đã mất đi chỗ dựa vững chắc lớn nhất rồi, hần cũng không cần phải diễn trò, không cần nhường nhịn kẻ phế vật này nữa!

“Điện hạ, ngươi không rõ sự tình chân tướng, không cần vội đưa luận kết luận.”

Đối với tên Hạ Hầu Nam đột nhiên phóng ra, không phân tốt xấu liền chỉ trích mình, Ngọc Phi Yên không thể có thái độ tốt với hần được, ở tại Trung Nghĩa hầu phủ khoa chân múa tay, hần còn chưa đủ tư cách!

“Ngọc Chi Lan đối với ta vô lễ, đối với gia gia bất kính, nên đánh! Đây là chuyện của Trung Nghĩa hầu phủ, còn mời thái tử điện hạ đứng sang một bên! Miễn cho lát nữa đổ máu, ô uest quần áo của ngươi!”

Ngữ khí đông cứng cùng nghiêm khắc của Ngọc Phi Yên, làm cho sắc mặt Hạ Hầu Nam trầm xuống.

Chỉ là, hôm nay muốn tự mình tới an ủi thăm hỏi, không thể bởi vì Ngọc Phi Yên vô lễ mà làm mất đi thanh danh đồn hậu thiện tâm của mình, Hạ Hầu Nam vẫn cố nhẫn nhịn không để cho chính mình bạo phát.

“Thái tử điện hạ, nàng ta vu oan ta! Ta không có! Ta thật sự không có!”

Ngọc Chi Lan lắc đầu, sắc mặt tái nhợt.

Nàng ta nhìn qua giống như hoảng loạn, nhỏ yếu như vậy, cực kỳ giống tiểu động vật bị người ức hiếp, nhìn tình cảnh này, nội tâm cân bằng của Hạ Hầu Nam càng thêm nghiêng lệch, thiên về phía Ngọc Chi Lan.

Nhìn ra Hạ Hầu Nam đối với Ngọc Phi Yên chán ghét. Ngọc Chi Lan biết đây chính là một cơ hội tốt vô cùng.

Chỉ cần nắm chắc cơ hội này, nói không chừng còn có thể đạp lên Ngọc Phi Yên mà trèo lên vị trí thái tử phi!

Lúc này không dùng khổ nhục kế, thì khi nào mới dùng a!

Nghĩ đến đây, Ngọc Chi Lan kín đáo ngắt mạnh đuôi mình một cái, nước mắt lập tức “Ào ào” lăn rơi trên đất.

“Gia gia qua đời ta cũng rất khổ sở, ta không biết mình rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, làm cho mọi người tức giận đến vậy! Mọi người bây giờ chính là

Lương Ngọc quận chúa cao cao tại thượng, cho dù bệ hạ ban cho ân đức như vậy, muội muội không thể ý vào ân điển của bệ hạ, liền ý sùng mà kiêu a!”

Cao! Thật sự rất cao!

Năng lực lật ngược trái phải của Ngọc Chi Lan, thật sự làm cho Ngọc Phi Yên mở rộng tầm mắt rồi, thiếu chút nữa vì trình độ của nàng ta mà vỗ tay khen hay.

Xem ra, Ngọc Chi Lan là quyết tâm chiếm lấy tên Hạ Hầu Nam này a.

Lúc trước ở bãi săn bắn, Ngọc Chi Lan cho rằng Ngọc Phi Yên đoạt mất hoàng tử Hạ Hầu Nam, chặt đứt lương duyên của nàng ta, cho nên mới đối với Ngọc Phi Yên nhỏ yếu mà hạ sát chiêu, thủ đoạn độc ác, làm người giận sôi.

Hiện tại, đáng về nàng ta lại yếu đuối đáng thương như vậy, rung rung như khóc như tổ, cũng không phải là đang làm cho Hạ Hầu Nam đau lòng sao!

Nếu như đã là một tra nam, một cận bá nữ, không bằng tác hợp cho bọn họ, đem bọn họ gom thành một đôi đi?! Đầu óc Ngọc Phi Yên nhanh chóng chuyển động.

Sau khi Hạ Hầu Nam nghe Ngọc Chi Lan “Lên án” Ngọc Phi Yên, đôi mắt cũng dần sáng lên.

Hắn ban đầu đối với Ngọc Phi Yên rất chán ghét, đang lo làm sao có thể nắm được thóp của nàng, bây giờ cơ hội tốt như vậy lại đưa đến cửa, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua.

“Yên nhi, cho dù Chi Lan làm sai chuyện gì, ngươi có thể đem chuyện này bỏ qua không! Bây giờ quan trọng nhất là tìm được hung thủ hạ độc Ngọc Hầu gia, không nên gây nội chiến! Thi cốt Ngọc Hầu gia còn chưa lạnh, ngươi lại đối đãi với trưởng tử như vậy, thật sự khiến cho người thất vọng đau khổ a!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bản Cung Muốn Cưới Ngọc Chi Lan!

Đáng về Hạ Hầu Nam một bên tận tình khuyên nhủ, một bên an ủi, làm cho Ngọc Phi Yên cảm thấy rất ghê tởm.

Nàng tung tin đồn Ngọc Kinh Lôi chết, thật đúng là một biện pháp tốt a!

Hoạn nạn thấy lòng người! Vừa lúc thông qua chuyện lần này, mới thấy rốt cuộc ai mới là người thật tâm hy vọng Trung Nghĩa hầu phủ bình an, ai xem náo nhiệt, ai bỏ đá xuống giếng, tất cả đủ loại, xura nhìn thì hiểu ngay!

Hạ Hầu Nam nếu thật sự tôn trọng Trung Nghĩa hầu phủ, tôn trọng nàng, trước tiên nên nghe chuyện gì xảy ra rồi hã đưa ra quyết định, mà không phải nhận định hết thấy mọi chuyện đều là lỗi của Ngọc Phi Yên nàng.

Xem ra, không có Ngọc Kinh Lôi, cái tên thái tử này đã không kềm nén được rồi.

Hắn cố sức nghĩ cách thoát khỏi hôn sự này, nàng vừa lúc cũng rất chướng mắt hắn!

Chỉ là, Hạ Hầu Nam muốn đem tiếng hô đồ lên người nàng, giúp hắn tạo thêm thanh danh tốt, làm thối Trung Nghĩa hầu phủ, bản thân còn được tự do, giành hết thấy sự đồng tình của dân chúng, không có cửa đâu!

Phải làm, cũng là do nàng xé rách mặt nạ ghê tởm của tên Hạ Hầu Nam, là nàng không cần hắn!

“Lời nói của thái tử điện hạ rất có đạo lý!”

Nghe rõ kế sách, Ngọc Phi Yên mỉm cười, ngay khi Hạ Hầu Nam cho rằng nàng vẫn nghe lời hắn trước sau như một, vì chuyện này mà từ bỏ mà cảm thấy tiếc nuối, ngay khi Ngọc Phi Yên nói xong lời phía sau, sắc mặt Hạ Hầu Nam nhất thời biến thành màu gan heo.

“Nhưng mà, ba mươi đại bản này không thể không đánh! Cho dù có bệ hạ ở đây, ta cũng muốn trừng trị nàng ta! Bởi vì phần tôn vinh này bệ hạ ban cho ta, không phải ai cũng có thể tùy ý giảm lên!”

Tuy rằng Ngọc Phi Yên bám chắc việc này không buông, lại rất hợp ý với kỳ vọng trong lòng Hạ Hầu Nam. Nhưng cường thế kia của Ngọc Phi Yên làm cho hắn cực kỳ không quen.

Tiểu phế vật này trước kia luôn ngốc hề hề trốn ở một bên vụng trộm nhìn hấn, thậm chí chỉ cần nhìn thấy hấn mỉm cười một cái, liền ngây ngô cười rất lâu. Chỉ cần là lời hấn nói, Ngọc Phi Yên đều sẽ nghe, căn bản sẽ không nói từ “Không”, càng miễn bàn là không nể mặt như bây giờ.

Lửa giận lúc này đang đè nén, nháy mắt lại bùng lên trong lòng Hạ Hầu Nam.

Không có Ngọc Kinh Lôi che chở, Ngọc Phi Yên còn cả gan làm loạn như vậy. thật sự là nên nói nàng ta là ngu ngốc, hay là nàng ta cho rằng một phong hào Lương Ngọc quận chúa thì rất giỏi sao?

Nếu Ngọc Phi Yên đã muốn ồn ào như vậy, chuyện này liền huyền não càng lớn càng tốt!

Tốt nhất để cho tất cả mọi người biết, thái tử phi tương lai chính là một nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn độc ác, nàng ta như vậy căn bản không xứng làm thái tử phi!

“Ngọc Phi Yên, ngươi có phải quá độc ác hay không! Chi Lan tiểu thư chính là tỷ tỷ ruột của ngươi! Ba mươi đại bản đánh vào trên người một cô nương như vậy, ngươi có nghĩ lại đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào không! Ngươi như vậy thật sự làm ta rất thất vọng rồi!” (diễn nào, nhập vai vào!!!)

Thái độ đối với Hạ Hầu Nam, Ngọc Phi Yên chọn trực tiếp làm ngo, ngươi thất vọng cùng ta thì có liên quan gì chứ?

“Đánh mạnh vào cho ta! Đánh tới khi nào nàng ta nhận sai mới thôi!” Không thèm để ý tới Hạ Hầu Nam, Ngọc Phi Yên ra lệnh, lập tức có người bắt lấy Ngọc Chi Lan, ấn nàng ta quỳ xuống đất.

“Các ngươi, các ngươi to gan!”

Ngọc Phi Yên lơ đãng lời nói của hấn còn chưa tính, ngay cả hạ nhân Trung Nghĩa hầu phủ cũng không đem lời nói của thái tử như hấn để vào mắt, Hạ Hầu Nam không khỏi nổi trận lôi đình.

Nhưng mà lão Khôi chỉ phục tùng mệnh lệnh riêng của Ngọc Phi Yên, ở trong mắt hấn cũng chỉ có một mình nhị tiểu thư, thái tử kia kiêu căng làm gì a, ngài nha, tránh sang một bên!

“Đánh!”

Ngọc Phi Yên ra lệnh một tiếng, đại bản năng nề “Pằng pằng” đánh vào người Ngọc Chi Lan.

“Thái tử điện hạ cứu mạng a! Độc phụ này muốn giết ta! Tiểu phế vật, ngươi sẽ không chết từ té đâu! Ngươi là kẻ quái dị, độc phụ...” Ngọc Chi Lan thét chói tai, tiếng kêu thê lương, chỉ là nàng còn chưa rống lên câu thứ hai, lão Khôi đã cầm khăn lau nhét vào miệng nàng ta.

Từ đầu đến cuối, tự nhiên xảy ra trước mặt Hạ Hầu Nam, hoàn toàn không có người coi lời nói của hấn là gì, không thèm để vào trong lòng, càng miễn bàn đến chuyện kính nể vị hoàng thái tử này.

Hạ Hầu Nam cho tới bây giờ còn chưa gặp chuyện nan giải như vậy, cho dù là lúc đạp lên tứ hoàng tử, trở thành thái tử, cũng chưa bị người trực tiếp bôi nhọ hấn như vậy!

Đáng giận! Hấn siết chặt tay, trên mu bàn tay nông ta.

Từ đầu đến cuối, tự nhiên xảy ra trước mặt Hạ Hầu Nam, hoàn toàn không có người coi lời nói của hấn là gì, không thèm để vào trong lòng, càng miễn bàn đến chuyện kính nể vị hoàng thái tử này.

Hạ Hầu Nam cho tới bây giờ còn chưa gặp chuyện nan giải như vậy, cho dù là trước kia làm tứ hoàng tử, hay khi trở thành thái tử, cũng chưa từng bị người trực tiếp bôi nhọ hấn như vậy!

Đáng giận! Hấn siết chặt tay, trên mu bàn tay nổi gân xanh. Thật sự rất đáng giận mà!

“Dừng tay cho bản cung!”

Lần đầu tiên, Hạ Hầu Nam dùng đến “Bản cung”...

Vì muốn biểu hiện của mình bình dị gần gũi, chiêu hiền đãi sĩ, thời điểm khi Hạ Hầu Nam làm hoàng tử, chỉ là tự xưng “Ta”, mặc dù lên làm thái tử, cũng luôn noi theo thói quen này.

Nhưng hôm nay, vị thái tử khiêm tốn thuần lương trong ấn tượng mọi người, rốt cuộc cũng để lộ tính cách của chính mình.

Hai chân đem đại bản đánh trên người Ngọc Chi Lan đá văng ra, Hạ Hầu Nam đỡ Ngọc Chi Lan lên, nhanh chóng ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng ta, để Ngọc Chi Lan dựa vào người mình.

“Hôm nay có bản cung ở đây, các ngươi ai dám động thủ!”

Ngọc Phi Yên nhìn Hạ Hầu Nam diễn nửa ngày rốt cuộc nhịn không được cũng phát tác, xúc động là ma quỷ, thái tử điện hạ, ngươi thua!

“Pằng pằng!” Bàn tay thon dài trắng nõn của Ngọc Phi Yên vỗ mạnh, từng tiếng từng tiếng, giống như vũ điệu mùa xuân, tiếng vỗ tay cực kỳ dễ nghe. “Thái tử điện hạ, đại tỷ ta tốt xấu gì cũng đang mặc áo tang, ngài không để ý lễ tiết như vậy, trước mặt mọi người cùng nàng ôm ấp áp áp, thực làm nhĩ Trung Nghĩa hầu phủ ta không có người sao, dễ khi dễ như vậy sao!”

Người không đạo lý, ta cũng cần quấy!

Ngọc Phi Yên cũng không còn nhẫn nại cùng Hạ Hầu Nam dây dưa, trực tiếp cho chụp mũi hắn. Thái tử điện hạ, người không phải muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Ta đây sẽ phá hủy đi thanh danh tốt của người, nhìn người có thật sự bỏ được mỹ danh đổi lấy mỹ nhân hay không!

Chỉ là trong chốc lát, Hạ Hầu Nam liền hiểu được ý tứ của Ngọc Phi Yên.

Nàng đây là đang hất nước bắn lên người hắn sao?

Phế vật này khi nào trở nên lợi hại như vậy chứ?!

Không kịp suy xét biến hoá của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Nam buông tay, muốn cùng Ngọc Chi Lan phân rõ ranh giới.

Hạ Hầu Nam lại không thể lường trước, ngay vào thời khắc quan trọng Ngọc Chi Lan lại giả bộ bất tỉnh, ngất xỉu nhưng vẫn không quên dùng hai tay gát gao ôm lấy hắn, căn bản không chịu buông tay.

Trong lòng Ngọc Chi Lan rất rõ ràng, Hạ Hầu Nam là hi vọng duy nhất của nàng.

Cho dù là nàng đã muốn gả cho Hạ Hầu Nam làm thái tử phi, đối với hắn chung tình độc nhất, hay là giờ phút này nàng phải chết sống bám lấy cộng đồng cứu mệnh này, Ngọc Chi Lan biết chính mình sẽ không, cũng không thể buông tay.

Nàng làm như vậy, Hạ Hầu Nam nhất thời do dự.

Hắn không thể gỡ bàn tay của nàng ta ra khỏi người, càng không thể đá nàng ta sang một bên, đó là việc chỉ có Lâm Giang Vương Hạ Hầu Kinh Thiên mới làm. Huống chi Ngọc Phi Yên đang nhìn hắn bằng thái độ khinh miệt, ánh mắt cười nhạo nhìn hắn, bị một phế vật đùa cợt, cũng trực tiếp kích thích tâm lý phản nghịch của Hạ Hầu Nam.

“Bản cung làm việc, không cần người thuyết giảng đạo lý. Chi Lan tiểu thư tài mạo song toàn, ôn nhu mỹ lệ, so với người tốt hơn gấp ngàn lần! Đúng là nữ tử hợp ý bản cung, cùng bản cung rất xứng đôi, bản cung muốn kết hôn với nàng, người có thể thế nào!”

Hạ Hầu Nam nói đúng tình hợp lý, hắn nào đâu biết rằng, một phen giận dữ này, trực tiếp lọt vào trong tay triều thần đang đi bước vào cửa Trung Nghĩa hầu phủ thăm hỏi.

Hướng quân gia vừa dẫn Lâm Giang Vương, Tào các lão, Chu thừa tướng, Phùng thượng thư, Liêm ngự sử tiến vai, tất cả đều là trọng thần trong triều, liền nghe thấy câu nói muốn kết hôn cùng Ngọc Chi Lan kia của Hạ Hầu Nam.

Lần này, vài vị lão thần đều sợ ngây người.

Chờ đến khi nhìn thấy Hạ Hầu Nam ôm Ngọc Chi Lan, hai người cực kỳ thân mật đứng chung một chỗ, các đại thần càng không thể tin được hai mắt của mình.

Ngọc lão Hầu gia còn nằm trong quan tài, thái tử lại đứng trước Trung Nghĩa hầu phủ nói những lời này, đối tượng lại là đại tiểu thư của Trung Nghĩa hầu phủ, đây thật sự là không có đạo đức đức vô sỉ mà... Vài vị đại thần không khỏi trao đổi ánh mắt cùng nhau.

Xem ra vị thái tử này bình thường đều là nguy trang bằng vỏ bọc thiện lương ôn hoà, nếu bọn họ không đến đúng vào lúc này, muốn thăm viếng đưa tiễn Ngọc Kinh Lôi, thì chắc cũng không nghe được lời nói cả gan làm loạn này.

“Gia đây lần đầu tiên biết Tiểu Tứ là vị thái tử phong lưu thích mỹ nhân, chỉ là lựa chọn hôm nay thông báo với mỹ nhân, có phải chọn sai thời điểm hay không a----“

Khi giọng nói lạnh lạnh từ từ của Hạ Hầu Kinh Thiên từ phía sau truyền đến, Hạ Hầu Nam trấn động, lập tức xuất ra một trận mồ hôi lạnh, đợi hắn xoay người, nhìn thấy nhiều đại thần như vậy, trong đó cũng không thiếu tâm phúc của Hạ Hầu Quân Vũ, đầu óc Hạ Hầu Nam nhất thời mơ hồ, triệt để trấn kinh rồi.

“Chúng thần tham kiến thái tử điện hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Con Cháu Bất Hiếu, Nên Đánh!

Mặc dù bị “Tuyên ngôn” của Hạ Hầu Nam làm cho khiếp sợ, nhưng những vị lão thần này vẫn dựa theo quy củ hành lễ, chỉ là trên mặt bọn họ không còn vẻ thân hậu ngày thường, ngược lại lại có chút xa cách.

Không tốt!

Hạ Hầu Nam am hiểu nhất là nét mặt của người khác, nhìn thấy một màn này, không khỏi kinh hãi.

Hắn vừa rồi giận dữ nói ra những lời đó, nhất định đã bị bọn họ nghe được!

Tào các lão, là ân sư của Hạ Hầu Quân Vũ, rất được tôn kính;

Chu thừa tướng là quan văn đứng đầu, Phùng thượng thư cũng xuất thân từ thế gia, hai người đều là gương mẫu cho bách quan trong triều, không ưa nhất chính là kiểu người không tuân lễ nghĩa!

Còn có Liêm ngự sử, có tiếng là thiết diện vô tư, nếu hắn phê tấu lên trên, phụ hoàng nhất định sẽ đối với mình bất mãn!

Lời nói của mấy vị này đều rất có phân lượng với Hạ Hầu Quân Vũ, tại sao đều ở hết đây? Còn đứng vào lúc này!

“Nào nào xin đứng lên!”

Hạ Hầu Nam muốn tự mình đi lên nâng dậy mấy vị đại thần, nhưng hay tay Ngọc Chi Lan lại gắt gao nắm lấy đai lưng của hắn, thế nào cũng không chịu buông tay, hai người giống như dính lại nhau. Tình cảnh như vậy ở trong mắt bọn người Tào các lão, đánh giá đối với Hạ Hầu Nam trong lòng bọn họ lại càng tuột dốc không phanh.

Thật sự là, nhìn người không thể nhìn bề ngoài a! Không ngờ thái tử điện hạ lại là loại người như vậy!

“Buông tay!” Hạ Hầu Nam rống giận, muốn đẩy Ngọc Chi Lan ra, nhưng nàng thủy chung nắm chặt hai mắt lại, làm bộ hôn mê bất tỉnh, không chịu buông tay.

“Phanh---“

Hạ Hầu Nam then quá hoá giận, rốt cuộc bạo phát, đẩy Ngọc Chi Lan ngã xuống đất!

Hắn bây giờ đã hối hận chết rồi! Sớm biết như thế thì không sẽ không lợi dụng Ngọc Chi Lan rồi!

Đúng là ngu như heo mà! Không ngờ hắn vì giải vây cho Ngọc Chi Lan, nữ nhân này ngược lại lại lấy oán trả ơn, chẳng những không cảm kích hắn, còn huỷ đi thanh danh của hắn! Làm cho nhóm đại thần hiểu lầm hắn! Thất sách a----

“Thái tử điện hạ...”

Hạ Hầu Nam ra tay rất nặng, Ngọc Chi Lan không hề đề phòng té ngã trên mặt đất, khoé miệng nhuốm máu, cực kỳ đáng thương.

“Điện hạ, thực xin lỗi, là ta không tốt! Là ta gây thêm phiền toái cho người!”

Ngọc Chi Lan nước mắt lưng tròng nhìn Hạ Hầu Nam, đáng vẻ giống như “Khí phụ”, làm cho người không khỏi hoài nghi là do Hạ Hầu Nam bội tình bạc nghĩa, làm tổn thương tâm của một vị cô nương.

Lòng các vị đại thần ban đầu còn bất mãn khi nhìn thấy Hạ Hầu Nam vừa rồi còn hứa hẹn muốn cưới Ngọc Chi Lan, bây giờ xoay mặt lại vì thanh danh của mình liền lập tức cùng nàng phân rõ ranh giới, một trước sau bất đồng như vậy, hoàn toàn chính là hành vi của tiểu nhân, ý kiến trong lòng đối với Hạ Hầu Nam liền lớn hơn nữa.

Trong những người này, Hạ Hầu Kinh Thiên là người sợ thiên hạ không loạn nhất.

“Tiểu tử, ngươi thân là thái tử, nói chuyện phải nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu như ngươi đã hứa hẹn cưới Ngọc Chi Lan làm sủng phi, nói được thì phải làm được! Tuy rằng Ngọc Chi Lan còn đang mặc áo tang, nhưng mà ngươi cũng có thể đợi đến ba năm sau đến nghênh cưới nàng!”

Nghe Hạ Hầu Kinh Thiên nói như vậy, Hạ Hầu Nam quả thực sắp hận chết cái vị Thập Tử thúc này.

“Thập Tử thúc, người hiểu lầm...”

“Nha? Chẳng lẽ ngươi vừa rồi chính là đang nói đùa sao? Chẳng lẽ gia cùng chư vị đại thần đều nghe lầm?” Hạ Hầu Kinh Thiên đi đến bên cạnh Hạ Hầu Nam, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tuổi trẻ thôi, luôn có lúc kim lòng không đậu, điều này cũng có thể lý giải. Nhưng mà làm việc không chịu trách nhiệm, chuyện này không phải là việc đại trượng phu nên làm! Nam nhi, phải biết đảm đương! Đừng làm cho gia coi thường ngươi!”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên rất được các vị đại thần tán thành, chỉ thấy bọn họ liên tục gật đầu, sắc mặt Hạ Hầu Nam khó coi đến cực điểm.

Xem ra hôm nay, hẳn chỉ có thể thừa nhận lời nói vừa rồi, nạ Ngọc Chi Lan, bằng không liền chịu thêm tiếng xấu! Ai sẽ ủng hộ một thái tử nói không giữ lời, không đảm đương chứ!

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Nam đi lên đỡ Ngọc Chi Lan dậy, lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho nàng.

“Chi Lan tiểu thư, ta muốn cưới người làm sủng phi, không biết người có nguyện ý hay không?”

“Ta nguyện ý---” “Về mặt Ngọc Chi Lan cực kỳ vui mừng, lại cảm thấy bản thân hình như có chút không đúng, lập tức thay thành biểu tình xấu hổ, thẹn thùng tiếp nhận ngọc bội của Hạ Hầu Nam.

Tuy rằng cùng kỳ vọng thành thái tử phi của nàng vẫn còn có khoảng cách nhất định, nhưng như vậy cũng đã làm cho nàng rất vừa lòng.

Trong lòng Ngọc Chi Lan âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải bắt được tâm Hạ Hầu Nam, chỉ cần có sự sủng ái của thái tử, còn sợ làm không được thái tử phi sao?

“Chúc mừng thái tử điện hạ rước được giai nhân, chúng mừng đại tỷ tâm sự đã thành!”

Ngọc Phi Yên thoải mái chúc phúc.

“Yên nhi, thực xin lỗi! Ta cũng không nghĩ phá hoại muội cùng thái tử điện hạ...” Ngọc Chi Lan vô tội nhìn Ngọc Phi Yên, trong mắt lại lộ ra vui sướng khi người gặp họa. “Chỉ là, chúng ta về sau vẫn là tỷ muội tốt, đúng không?”

Phi---

Ai thêm làm tỷ muội tốt với người!

Thấy Ngọc Chi Lan muốn tìm chết, Ngọc Phi Yên quyết định giúp nàng ta.

“Đại tỷ, nếu như tâm sự của người đã thành, đạt được mong ước. Vậy chuyện nên làm cũng nên tiếp tục thôi! Lão Khôi, đánh nàng cho ta!”

Ngọc Chi Lan vạn vạn không ngờ tới, Ngọc Phi Yên đến bây giờ vẫn còn níu chặt chuyện ba mươi đại bản không chịu buông tam nàng vừa muốn giãy giụa, lão Khôi cũng không muốn ôn nhu như lúc nãy nữa, trực tiếp điểm huyết, khiến Ngọc Chi Lan không thể động dậy, càng miễn bàn đến chuyện mở miệng kêu la.

Hừ! Cướp nhân duyên của nhị tiểu thư, thật đúng là không biết xấu hổ! Trong lòng lão Khôi thầm nghĩ.

“Ngọc Phi Yên, người không được quá đáng!”

Vừa cùng Ngọc Chi Lan định xong hôn sự, Ngọc Phi Yên lại cứ nhất quyết làm như vậy, đây chẳng khác nào là đang làm mất mặt hẳn mà, tức giận vừa được Hạ Hầu Nam an ủi dè xuống, lại bắt đầu bùng phát.

“Thái tử điện hạ, cảm tình của người cùng đại tỷ tốt, thì cũng là việc riêng tư của các người. Nhưng đại tỷ mất không tôn trọng gia gia, xúc phạm gia quy, đây là việc riêng của Trung Nghĩa hầu phủ ta. Thỉnh xin thái tử điện hạ tránh ra, không cần bởi vì yêu thương mỹ nhân, lại can thiệp đến chuyện này!”

“Ngọc Phi Yên, người đây là đang ghen tị! Người ghen tị Chi Lan, cho nên mới trả thù nàng!”

Hạ Hầu Nam bị lời nói của Ngọc Phi Yên chọc giận, uy nghiêm của hắn trước nay chưa từng bị khiêu khích bao giờ, hôm nay Ngọc Phi Yên thật sự muốn đáng Ngọc Chi Lan, nếu phải nhận thua trước Ngọc Phi Yên, con tức này hẳn vẫn là nuốt không trôi, cũng không cách nào tiếp nhận nổi.

Ghen tị? Thái tử, trong đầu người toàn là bã đậu sao?

Mặc kệ tên thái tử nào tàn nhẫn, Ngọc Phi Yên đi đến trước mặt Tào các lão.

“Tào các lão, ngài là người lớn tuổi nhất nơi này, Yên nhi cả gan, xin ngài công bình phán xét.”

“Ông nội của ta lúc còn sống đối với tỷ tỷ yêu thương có thừa, hiện tại lão nhân gia người vừa mới qua đời, tỷ tỷ không mặc đồ tang, không khóc trước linh cữu, không giữ hiếu đạo, ngược lại trang điểm xinh đẹp, khăn cap cùng thái tử điện hạ hẹn hò, hoàn toàn không để ý đến thể diện của Trung Nghĩa hầu phủ, cũng không vì thái tử điện hạ lo lắng. Người bắt trung bắt hiếu bắt nhân bắt nghĩa như vậy, chẳng lẽ không nên đánh sao?”

“Người nói vậy!” Bị Ngọc Phi Yên chụp lên cái mũ cùng Ngọc Chi Lan tư thông, ý muốn giết nàng của Hạ Hầu Nam liền bùng bùng nổ lên.

Đây hoàn toàn là phi báng!

Là vũ hãm!

Lúc đầu là hắn đến thăm hỏi, tại sao từ trong miệng Ngọc Phi Yên lại biến thành cùng Ngọc Chi Lan có tư tình?!

“Ta có phải nói bậy hay không, có nhiều hạ nhân làm chứng như vậy. Thái tử đến cầu hôn, cũng phải nhìn xem đây là nơi nào, là trường hợp gì!” Hạ Hầu Nam cường thế, khí thế của Ngọc Phi Yên liền mạnh hơn hẳn, dù sao đã phá rách thể diện của hắn, cần gì phải kiêng kỵ nữa.

Nếu đã vĩnh viễn không thể trở thành bằng hữu, vậy thì thống thống khoái khoái làm địch nhân đi!

Mấy vị đại thần nghe xong lời nói của Ngọc Phi Yên, lại nhìn đến Ngọc Chi Lan, môi son đỏ bừng, váy lụa hồng phất, châu báu trên đầu lộng lẫy, hoàn toàn chính là một tiểu cô nương say mê trong ái tình, nơi này giống một cháu gái mặc áo tang nên làm

Lại nhớ đến cảnh tượng hai nam nữ ôm nhau vừa rồi, ấn tượng của mọi người đối với Ngọc Chi Lan cùng Hạ Hầu Nam càng tệ hơn.

“Nên đánh!”

Cho dù người khác còn đang cân nhắc thái độ của Hạ Hầu Nam, Tào các lão cũng không thêm để ý quá nhiều, hắn cùng Ngọc Kinh Lôi quan hệ rất tốt, nhìn thấy Ngọc Chi Lan như vậy, làm sao không tức giận.

“Đánh đánh! Loại con cháu bất hiếu như vậy, nên hung hăng giáo huấn!”

“Đa tạ Tào các lão đã chủ trì công đạo!”

Ngọc Phi Yên chậm rãi hành lễ, tiếp theo liếc nhìn về phía Ngọc Chi Lan, khoé miệng cười lạnh: “Khôi thúc, đánh cho ta!”

“Pằng pằng pằng---“ Đại bản nặng nề đánh trên người Ngọc Chi Lan.

Người hành hình đều là thân vệ của Ngọc Kinh Lôi, nhìn thấy Ngọc Chi Lan ăn mặc như vậy, trong lòng đã sớm phẫn nộ, đầu thêm để ý đến nàng ta là sườn phi của thái tử, xuống tay đều đánh cho chết.

Không đến vài trượng, cái móng của Ngọc Chi Lan liền chảy ra máu tươi, nhuộm đỏ quần áo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bản Cung Muốn Hưu ả Độc Phụ Nữ

Ngọc Phi Yên bình tĩnh mời các vị đại thần ngồi ghế, lại tự mình châm trà cho bọn họ, hoàn toàn xem nhẹ Hạ Hầu Nam.

Sau bao nhiêu lần bị Ngọc Phi Yên khiêu khích, Hạ Hầu Nam rốt cuộc triệt để bị nàng bức điên, hấn xúc động coi ngoại bào thái tử của mình phủ lên người Ngọc Chi lan, ngón tay chỉ thẳng Ngọc Phi Yên.

“Ngọc Phi Yên, ngươi mặt xấu tâm đen, ghen tị vô dụng, bản cung muốn hưu ả độc phụ nhà ngươi!”

“Hưu ta?”

Đang châm trà cho Liêm ngự sử, Ngọc Phi Yên chậm rãi buông ấm trà xuống, chậm chọc nhìn Hạ Hầu Nam: “Thái tử điện hạ, không lẽ ngươi hồ đồ rồi! Ngươi và ta chưa có thành thân, ta ngay cả cửa Đông cung còn chưa tiến vào, làm sao có thể hưu?”

“Vậy, vậy bản cung muốn giải trừ hôn ước!”

“Ngươi không xứng làm thái tử phi, bản cung muốn hôn ước cùng ngươi kể từ giây phút này biến thành mây khói!”

Bởi vì ngoại bào thái tử của Hạ Hầu Nam đang che phủ trên người Ngọc Chi Lan, nên các thân vệ tự nhiên cũng không thể đánh tiếp. Phá hủy y phục thái tử, là tội lớn! Mặc dù bọn họ còn muốn giáo huấn Ngọc Chi Lan, lại không thể không dừng tay, lùi bước đến một bên.

“Thái tử điện hạ, thái hậu nương nương đã từng nói, hôn ước của ta cùng ngươi là do tiên đế ban hôn. Có thể gọi là do người lớn ban tặng, không thể từ chối. Điện hạ thật sự muốn ngỗ nghịch với tiên đế, cùng ta hủy hôn ước sao?”

Thấy Ngọc Phi Yên lấy tiên hoàng ra làm lá chắn, làm cho Hạ Hầu Nam đắc chí cười lạnh.

Bây giờ mới biết sợ hãi? Muộn rồi!

“Nếu như hoàng tổ phụ biết ngươi là nữ tử ngoan độc như vậy, cũng sẽ không tứ hôn cho chúng ta. Ta tin hoàng tổ phụ trên trời có linh thiêng, nhất định có thể hiểu cho bản cung!” Hạ Hầu Nam lấy ra chủy thủ, cắt lên cổ tay, máu tươi nhanh chóng tràn ra, bay lên không trung.

“Ta, Hạ Hầu Nam, tại đây thề, cùng Ngọc Phi Yên giải trừ hôn ước, từ đây nam cưới nữ gả, không liên quan đến nhau! Nếu như vi phạm lời thề, thiên lôi giáng xuống, chết không toàn thây!”

Máu tươi trong không trung ngưng kết thành một vòng đỏ như văn tự, chậm rãi dừng ở trên cổ tay Hạ Hầu Nam, thấm vào da thịt hắn, lời thề từ đây đã thành.

“Trời, đây là huyết thề!”

Nhìn đến cảnh này, Chu thừa tướng không khỏi cả kinh hô lên.

Chỉ cần lập xong huyết thề, sẽ không thể vi phạm, bằng không sẽ bị trời phạt.

Xem ra, Hạ Hầu Nam đã quyết tâm muốn cùng Ngọc Phi Yên giải trừ hôn ước a!

Hành động kia của Hạ Hầu Nam, ở trong mắt nhóm lão thần càng thêm không ổn. Lúc trước dựa vào Ngọc gia, Hạ Hầu Nam mới có thể lập thành thái tử, hiện tại Ngọc Phi Yên không hề có chỗ khuyết điểm nào, hơn nữa Ngọc Hân gia vừa mới qua đời, hắn chẳng những thông đồng với Ngọc Chi Lan, mà còn trở mặt từ hôn, đây hoàn toàn chính là kiểu qua cầu rút ván mà! Thật đúng là tiểu nhân âm hiểm!

“Quan tử có thể giúp người toại ý! Ta tuy là nữ tử, cũng biết dưa hấu xanh không ngọt. Nếu thái tử điện hạ đã không tiếc vi phạm hiếu đạo, chấp nhận chịu bêu danh, cố ý như thế, còn lập huyết thề, vậy thì hôn ước của ta cùng người liền giải trừ như vậy!”

Thái độ của Ngọc Phi Yên đối với Hạ Hầu Nam cực kỳ hài lòng.

Nếu như chỉ là hai người dùng miệng nói suông muốn giải trừ hôn ước, chỉ sợ sau khi Tàn thái hậu thân thể tốt lên sẽ lại khó chịu, hạ ý chỉ tứ hôn, chuyện như vậy Tàn thái hậu tuyệt đối sẽ làm ra được. Bây giờ Hạ Hầu Nam lập huyết thề, vì tánh mạng của tôn tử, Tàn thái hậu lúc này chỉ sợ cũng đành lực bất tòng tâm.

Đoạn, liền phảu đoạn cho sạch sẽ! Để cho Tàn thái hậu triệt để tiêu trừ hết mọi suy nghĩ!

Nhìn Hạ Hầu Nam bị Ngọc Phi Yên từng bước một bức đến tuyệt cảnh, Hạ Hầu Kinh Thiên bắt đầu có chút hiểu được sở thích của nàng, phần trừ ăn lão hổ.

Không cần tốn nhiều sức, làm cho đối phương phải trả cái giá thật đắt, loại biện pháp này ngẫu nhiên dùng một chút cũng tốt.

Ít nhất, trong tình hình như vậy, nếu Ngọc Phi Yên để lộ thân phận Võ Vương của mình, chỉ sợ Hạ Hầu Nam đánh chết cũng sẽ không giải trừ hôn ước. Có một thê tử là Võ Vương, cho dù bằng mặt không bằng lòng, cũng sẽ giúp Hạ Hầu Nam cùng Đại Chu Quốc mang đến rất nhiều lợi ích! Không bằng lấy lùi làm tiến, đây cũng có thể coi như sách lược binh pháp đi! Làm rất tinh vi!

Lúc Hạ Hầu Nam đi, còn giận dữ mang theo Ngọc Chi Lan.

Hắn nếu như ngay cả một nữ nhân cũng không bảo vệ được, vậy cái chức thái tử này thực uống phí rồi!

Hạ Hầu Nam làm như thế, cũng là muốn chọc tức Ngọc Phi Yên.

Ở trong lòng hắn thế nào cũng không chịu tin Ngọc Phi Yên lại có thể tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế đối với hắn, Hạ Hầu Nam thậm chí còn nhận định Ngọc Phi Yên nhất định là do đang ghen, mới có thể làm thế đối với mình.

Nói vậy chắc cũng sẽ không bao lâu nữa, Ngọc Phi Yên sẽ khóc lóc tới cửa van xin hắn!

Đến lúc đó, xem hắn sẽ nhục nhã nàng ta thế nào!

Hành động do ý nghĩ nóng lên của Hạ Hầu Nam, càng làm cho các vị tội thần nhận định lời tố vu oan của Ngọc Phi Yên chính là tội danh của hắn.

Thái tử của một nước, ngay tại thời điểm Ngọc Kinh Lô đại tang, lại đến Trung Nghĩa hầu phủ cùng Ngọc Chi Lan hẹn hò, thật đúng là nhân phẩm bại hoại, không có đạo đức, hai người cũng không phải là thứ tốt!

Chờ khi Hạ Hầu Nam tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận lại hành vi xúc động trứng bầy của Ngọc Phi Yên, bản thân đối với Trung Nghĩa hầu phủ như thế, thì hối hận không kịp, Liêm ngự sử đã ở trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ báo cáo hành vi của hắn, Tào các lão cũng ồn ào làm nhân chứng, nói thái tử phẩm hạnh không tốt, khó có thể đảm đương đại sự, thỉnh xin hoàng thượng tước chức!

Những chuyện này, tất nhiên là nói sau.

Ngay khi bản thân đạt được tự do, Ngọc Phi Yên bắt tay vào công vụ thanh lý Trung Nghĩa hầu phủ.

Sau khi đem tin tự mình đánh chết vào nô tài lan truyền ra ngoài, Ngọc Phi Yên cường thế thủ đoạn làm cho Trung Nghĩa hầu phủ từ trên xuống dưới đều biết vị nhị tiểu thư này không si cũng không ngốc, thủ đoạn cực kỳ lợi hại! Mọi người đều đã viết rõ ràng, hiện tại ở trong Trung Nghĩa hầu phủ, nhị tiểu thư chính là đương gia, cho nên tất cả đều rất an phận.

Mà làm cho Ngọc Phi Yên kinh ngạc hơn là, Nam Sơn phu nhân cứ nhiên lại không bước ra khỏi Nghe Hải uyển nửa bước.

Chuyện của Ngọc Chi Lan nháo lớn đến như vậy, cũng không thấy Nam Sơn phu nhân đâu cả, nàng ta hành động như vậy, thật sự không giống một người mẹ sẽ làm.

Kỳ thực từ lúc đánh Ngọc Chi Lan lần trước, Ngọc Chi Lan chịu đánh mà Nam Sơn phu nhân lại mặc nhiên không hé răng một tiếng, nhìn nữ nhi bị đánh, cũng đã làm cho Ngọc Phi Yên nổi lên hoài nghi.

Đều nói mẹ con liền tâm, huống chi nữ nhi chính là máu thịt trên người mẫu thân, đánh vào thân con, đau ở tâm nương, trên đời này nào có mẫu thân nào nhìn nữ nhi bị đánh, lại không lên tiếng cứu giúp con mình.

Nhưng Nam Sơn phu nhân vẫn chịu đựng, chờ đến lúc Vân Cẩm công chúa đến, nàng ta mới khóc hai tiếng, điều này rất không hợp với lễ thường.

Trong lòng Ngọc Phi Yên đối với Nam Sơn phu nhân hoài nghi càng ngày càng lớn, liền tự mình đi đến Nghe Hải uyển, muốn biết kết quả nghi vấn trong lòng.

“Lão gia tử thật sự đã chết? Ngươi chắc chắn?” Nam Sơn phu nhân nhìn chằm chằm Kim Chi.

Bắt đầu từ đêm qua, tin tức trong Tùng Hạc lâu đã bị phong tỏa hoàn toàn, nàng muốn thăm dò cũng không được. Hầu phủ bị Ngọc Phi Yên nắm trong tay, một tay định đoạt tất cả, Nam Sơn phu nhân có chút hoài nghi cái chết của Ngọc Kinh Lôi.

Chiết Hạ Quân đưa được này cho nàng, rốt cuộc có hữu dụng hay không?

Vạn nhất công dụng của được biến mất, Ngọc Kinh Lôi không chết, vậy làm sao bây giờ?!

Ngọc Phi Yên lần này trở về thay đổi quá lớn, Nam Sơn phu nhân ở trên tay nàng ta ngã lộn nhào, Chiết Hạ Quân bị thương cũng không rõ tung tích, điều này làm cho Nam Sơn phu nhân đối với Ngọc Phi Yên càng thêm đề phòng: “Thái y trong cung đến là ai?”

“Vương thái y.” Kim Chi vội vàng trả lời: “Vương thái y tự mình chuẩn đoán, nói Hầu Gia là do trúng độc mà chết.”

Vương thái y?

Đó là Dược sư ngự dụng của Hoàng Thượng, cũng sẽ không thể sai đi.

Nge được tin tức đáng tin, Nam Sơn phu nhân cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thở ra.

“Được rồi, ngươi đi xuống đi---” Nam Sơn phu nhân phát phát tay, Kim Chi mở miệng, có chút do dự, cuối cùng vẫn đem chuyện Ngọc Chi Lan bị đánh, Ngọc Phi Yên giải trừ hôn ước nói cho Nam Sơn phu nhân: “Phu nhân yên tâm, đại tiểu thư đã được thái tử điện hạ cứu đi! Về sau đại tiểu thư chính là sườn phi của thái tử!”

“Biết rồi.”

Nam Sơn phu nhân hiển nhiên đối với chuyện của Ngọc Chi Lan không có chút hứng thú nào, thấy nàng như vậy, Kim Chi mới ngoan ngoãn đi ra ngoài, để cho Nam Sơn phu nhân không gian an tĩnh một mình.

Không có người khác, Nam Sơn phu nhân thoáng sửa sang lại trang dung, ra khỏi Nghe Hải uyển.

Nàng ta là muốn đi đâu a?

Ngọc Phi Yên xa xa đi theo, chỉ chờ khi Nam Sơn phu nhân đi vào từ đường của Ngọc gia, nàng mới bưng tình nghi ra.

Xem ra tính tình Nam Sơn phu nhân rất đa nghi, cho dù Kim Chi đã nhắc tới Vương thái y, nàng vẫn hoài nghi Ngọc Kinh Lôi không chết, muốn đi từ đường tìm linh ngọc của Ngọc Kinh Lôi để xác thực.

Linh Ngọc còn, người tắc còn, linh ngọc vong, người tắc vong.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Mỗi Tình Đầu Của Nam Sơn Phu Nhân.

Nhưng mà, Ngọc Phi Yên đã sớm chuẩn bị tất cả, linh ngọc của Ngọc lão gia tử đã được nâng lấy đi, Nam Sơn phu nhân đến đây chỉ sợ cũng sẽ trở về tay không thôi.

Ngọc Phi Yên cho rằng suy nghĩ của mình là đúng, nhưng chờ khi nàng đi theo đến từ đường, mới phát hiện Nam Sơn phu nhân căn bản không phải đến tìm linh ngọc của Ngọc Kinh Lôi. Nàng ta chậm chậm đi đến một linh vị khác, bàn tay cẩn thận vuốt ve bài vị, sau đó mở chiếc hộp phía dưới linh vị, lấy ra một khối linh ngọc.

Sắc xanh trên khối linh ngọc, loé ra thủy sắc sáng lạng.

Nam Sơn phu nhân dè dặt cẩn thận cầm linh ngọc, ánh mắt dần dần ướt át, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

“Nhiều năm như vậy, chàng cũng không chịu lộ diện, không nguyện ý trở về. Cho dù là đại ca chàng chết trận, hay là tam đệ chàng tàn phế, chàng đều nhận tâm chẳng màng đến. Lúc này đây, phụ thân chàng chết, chàng cũng nên trở lại đi!”

“Chàng là nhi tử Hâu gia thương yêu nhất, chàng không nguyện ý cưới ta, hẳn liền cố ý cho chàng rời khỏi kinh thành. Chàng cố ý cưới nữ nhân lai lịch bất minh kia, Hâu gia cũng vô cùng vui vẻ vì các người làm hôn lễ. Chàng muốn cùng ả ta ẩn cư, Hâu gia liền giúp các người cao bay xa chạy. Hắn thương chàng, che chở chàng như vậy, bây giờ hắn đã chết, nếu như chàng còn không trở lại, đây chính là bất hiếu!”

Sau khi thăng cấp lên Võ Vương, thị lực cùng thính lực của Ngọc Phi Yên đều khác hẳn với người thường.

Khi nhìn đến ba chữ “Ngọc Thiên Hàn” trên tấm bài vị kia, Ngọc Phi Yên sợ ngây người.

Ngọc Thiên Hàn, người này là nhị thúc của nàng a!

Không phải nói nhị thúc của nàng thất lạc trên chiến trường không rõ tung tích sao, mọi người đều nói Ngọc Thiên Hàn đã chết, chẳng lẽ hắn cũng chưa chết?

Hơn nữa, nghe trong ý tứ cùng cảm xúc ai oán trong giọng nói của Nam Sơn phu nhân, người trong lòng của nàng ta lại là nhị thúc Ngọc Thiên Hàn? Thật đúng là vỡ tuồng ngàn năm cầu huyết a!

Nam Sơn phu nhân thích nhị thúc, vì sao lại cố ý cầu tiên hoàng tử hôn, gả cho Ngọc Thiên Tim phụ thân của mình chứ?

Ngọc Phi Yên vô cùng buồn bực.

Chẳng lẽ là bởi vì bị Ngọc Thiên Hàn cự tuyệt, cho nên gả cho đại ca hắn? Làm không được thê tử của hắn, liền muốn làm đại tẩu của hắn? Thiên! Đây là loại tâm lý thay đổi kiểu gì a!

Nam Sơn phu nhân không biết Ngọc Phi Yên ẩn thân bí mật ở chỗ gần đó, nàng ta vẫn tiếp tục vuốt ve linh ngọc, kể lể tâm sự trong lòng mình.

“Ngọc Thiên Hàn, chàng nghĩ gặp chàng một lần, thật sự lại khó như vậy sao? Đã hơn mười năm nay, chàng có biết ta sống như thế nào không?”

“Chàng không cần ép ta nữa! Chàng nếu không trở lại, ta liền giết sạch người của Ngọc gia! Ta cũng không tin, ở trong tang lễ không nhìn thấy chàng! Một lần không thành, sẽ lại giết thêm một người! Chàng còn đệ đệ, cháu, chất nữ! Tánh mạng của bọn họ, đang nằm trong tay chàng! Nếu như chàng vô tình vô nghĩa, ta sẽ phá hủy Ngọc gia cho chàng xem!”

Lời nói của Nam Sơn phu nhân, làm cảnh giác của Ngọc Phi Yên dần nổi lên.

Nữ nhân này quá biến thái! Tâm lý rất có bệnh.

Ngọc Phi Yên bỗng nhiên nhớ đến một chuyện xưa, một cô thiếu nữ trong tang lễ của phụ mẫu nhìn thấy một chàng trai, hơn nữa còn yêu thương hắn, vì muốn gặp lại chàng trai kia, cô ta đã giết chính chị ruột của mình. Chỉ khi trong nhà lại có người chết, một lần nữa tổ chức tang lễ, cô ta mới có thể nhìn thấy người trong lòng của mình.

Mục đích của cô thiếu nữ này chưa đạt thành, thật sự là không từ thủ đoạn nào. Mà Nam Sơn phu nhân, hình như cũng là người như vậy!

Thật sự là, rất khủng bố!

Xem ra cần phải cẩn thận điều tra Nam Sơn phu nhân, cùng với chuyện lúc trước của Ngọc gia.

Ngọc Phi Yên có một trực giác, nàng tin Nam Sơn phu nhân chính là một kẻ điên, tuyệt đối sẽ làm ra những chuyện điên cuồng mà người bình thường khó có thể lý giải.

Nàng đột nhiên có một ý tưởng rất lớn mật, nói không chừng nguyên nhân phụ thê Ngọc Thiên Tim chết, cùng chuyện tam thúc bị phế, đều cùng Nam Sơn phu nhân thoát không ra quan hệ. Huống chi Nam Sơn phu nhân còn cùng Ngọc Thiên Xích và Chiết Hạ Quân cầu kết, muốn làm chuyện này, cũng không khó!

Khi lão Khôi được Ngọc Phi Yên gọi tới, lúc bị hỏi chuyện năm xưa của Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Thiên Hàn, trên mặt lão Khôi lướt qua một tia không được tự nhiên, liền bị Ngọc Phi Yên sâu sắc bắt lấy tia cảm xúc đó.

“Nhị công tử vẫn võ song toàn, có dũng có mưu, lại là mỹ nam tử hiếm có. Nam Sơn quận chúa lúc đó là nữ nhi duy nhất của Cung thân vương, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Trong một lần, nàng ta đi tự lý thấp hương, bị hoàn tử Tần Tri Quốc đến chơi đùa giỡn, nhị công tử thất chuyện bất bình, liền ra tay cứu Nam Sơn quận chúa, nàng ta liền nhận định nhị công tử, một lòng một dạ muốn gả cho hắn.”

“Nhưng mà, nhị công tử cũng không thích Nam Sơn quận chúa, thậm chí còn bị nàng ta ép phải rời nhà trốn đi. Sau này, nhị công tử ở bên ngoài gặp nhị phu nhân, hai người nhất kiến chung tình, sau khi trở về Hầu gia đính thân chủ trì hôn lễ cho bọn họ, sau khi hai người thành thân liền rời khỏi kinh thành, không rõ tung tích...”

“Sau này, Nam Sơn quận chúa khẩn xin tiên hoàng chi hôn, nhất định phải gả cho đại công tử làm thiếp, gả đến đây không bao lâu, đại công tử liền chết trận, đại phu nhân tự sát tuân phu.”

Lão Khôi không quên biểu đạt, hắn tường thuật thẳng thừng không vòng vèo, rất đơn giản, nhưng Ngọc Phi Yên vẫn đoán được toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra năm đó.

Nam Sơn phu nhân chỉ sợ là vì muốn trả thù nhị thúc, mới cố ý gả cho Ngọc Thiên Tim, thậm chí còn tình nguyện tự hạ thấp giá trị con người làm thiếp thất, cũng muốn cùng nhị thúc sống chung ở dưới một mái hiên. Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, sau khi nhị thúc cùng nhị thẩm kết hôn liền rời khỏi kinh thành, không biết tung tích, nguyện vọng của Nam Sơn phu nhân cũng liền thất bại...

“Nhị tiểu thư, có câu ta không biết có nên nói hay không.” Lão Khôi nhìn Ngọc Phi Yên trầm tư, do dự.

Nhìn ra lão Khôi chần chờ, Ngọc Phi Yên mở miệng: “Khôi thúc, người đi theo ông nội ta cũng đã nhiều năm rồi, là người mà ông nội ta tin nhiệm nhất, cũng là trưởng bối của ta. Người có gì thì cứ nói thẳng đi!”

“Đại công tử cùng đại phu nhân tình cảm rất tốt, chuyện hôn sự là do Nam Sơn phu nhân lợi dụng hoàng quyền cứng rắn ép buộc đại công tử vào tròng!”

Lão Khôi vì Ngọc Thiên Tim nói chuyện, làm cho Ngọc Phi Yên cảm thấy có chút buồn cứng.

Nhưng nếu như phụ thân cùng nương đã có tình cảm tốt, Nam Sơn phu nhân vì sao còn có thể sinh ra Ngọc Chi Lan? Hoàng quyền chỉ là buộc hắn cưới Nam Sơn phu nhân, cũng không có buộc hắn động phòng. Nếu không phải là do Ngọc Thiên Tim, vậy bụng Nam Sơn phu nhân làm thế nào biến lớn! Đứa nhỏ cũng không có khả năng từ trong tảng đá bật ra đi!

Đột nhiên, Ngọc Phi Yên đứng nên, nàng hình như bắt được một ít dấu vết còn sót lại.

Nếu suy đoán của nàng là đúng, như vậy mọi người đều đã bị Nam Sơn phu nhân lừa gạt!

Ngọc Phi Yên ở bên tai lão Khôi thấp giọng phân phó vài câu, thấy biểu tình kinh ngạc của hắn, Ngọc Phi Yên không giải thích, chỉ mỉm cười: “Khôi thúc, tin tưởng ta, tất cả chân tướng rất nhanh sẽ được sáng tỏ!”

Chuyện từ hôn của Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Phi Yên, không bao lâu liền lan truyền khắp kinh thành.

Hai ngày nay, trái tim bách tính trong kinh thành có chút không chịu nổi.

Đầu tiên là phế vật được phong làm quận chúa, sau đó là lão Hầu gia bỏ mạng, tiếp theo là thái tử điện hạ vào lúc tang sự của Ngọc Hầu gia, cùng tỷ tỷ của vị hôn thê tư thông với nhau, hơn nữa còn giận đỏ cả mặt vì hồng nhan, hủy hôn ước, cố ý muốn lấy Ngọc Chi Lan.

Mùa thu năm nay, trong kinh thành xuất hiện quá nhiều vở tuồng kịch tính cầu huyết mã. Nhất là chuyện Hạ Hầu Nam hỏi hôn, càng đem trận này diễn đến cao trào a.

Ở trong lòng dân chúng, dư luận cơ hồ đều có xu hướng nghiêng về một phía.

Tất cả mọi người đều chỉ trích Hạ Hầu Nam vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván, mặt người dạ thú, cùng Ngọc Chi Lan cấu kết với nhau làm việc xấu... Các loại từ ngữ khó nghe, lần đầu tiên được dùng trên người vị hoàng thái tử xưa nay luôn lấy nhân đức dày rộng ra diễn trò.

Ban đầu còn có người hoài nghi tính chân thật của chuyện này, hoài nghi đây là một âm mưu nhắm vào thái tử.

Nhưng sau khi Liên ngự sử thượng tấu ngôn hành thái tử không hợp, phẩm hạnh không tốt, lại còn có Tào các lão, Chu thừa thưởng cùng Phụng thượng thư tán thành, Hạ Hầu Quân Vũ lúc đó trên triều liền nổi trận lôi đình, mắng thái tử một trận, chẳng những thế còn gián Lệ phi xuống thành Lệ tần, Hạ Hầu Nam cũng bị phạt bệ môn tu dưỡng, những chuyện này đủ để xác minh lời đồn đãi không phải là giả, trong lúc nhất thời, uy vọng trong dân gian của Hạ Hầu Nam liền tụt dốc không phanh.

So với Hạ Hầu Nam chặt vật, các loại ban thưởng như dòng chảy của Hạ Hầu Quân Vũ lại liên tục không ngừng ồ ạt đưa đến Trung Nghĩa hầu phủ.

Ý tứ rõ ràng của hoàng thượng là, chuyện hỏi hôn là do Hạ Hầu Nam không đúng, không thể lạnh nhạt lòng trung thành, cho nên liền truy phong Ngọc Kinh Lôi là Trung Nghĩa công, Hầu phủ cũng biến thành Phủ công tước.

Đối với các loại ban thưởng này, Ngọc Phi Yên chỉ cười cười, lệnh cho người thu vào, nàng còn có chuyện quan trọng hơn nên làm.

Hiện tại, trong kinh thành phố lớn hẻm nhỏ đều có thể nghe được chuyện Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan, hơn nữa người ta còn biên ra thoại bản, ở tửu lâu kể chuyện xưa.

Ngọc Thiên Xích trốn mấy ngày, đang nghe nói Ngọc Chi Lan được Hạ Hầu Nam đón đến Đông cung, sau đó liền kích động không thôi.

Nếu nói Hạ Hầu Nam đối với Ngọc Chi Lan chung tình có một, đến lúc đó nàng khẳng định sẽ trở thành thái tử phi! Chờ khi Hạ Hầu Nam đăng cơ thành vua một nước, Ngọc Chi Lan chính là hoàng hậu, Ngọc Thiên Xích hẳn chính là quốc trượng đại nhân dưới một người, trên vạn người a!

Mấy năm nay, Ngọc Thiên Xích luôn hận chết thân phận thứ xuất của mình, hận hận chết chế độ đích thứ tôn ti.

Hiện tại nữ nhi thân sinh của hắn trở thành thái tử phi, hắn rốt cuộc cũng có thể hãnh diện, nở mày nở mặt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Kế Hoạch Huấn Luyện Của Hạ Hầu Kinh Thiên

Ngọc Thiên Xích không biết, nhất cử nhất động của bản thân, đã sớm bị người c1 tâm chú ý đến.

Lâm Giang Vương phủ.

Hạ Hầu Kinh Thiên thu hồi thần thức của mình, mở to mắt, sắc vàng óng ánh hếch lên trong mắt dần dần thu lại, cuối cùng biến thành sắc mặt âm trầm.

Muốn làm quốc trượng? A, cũng phải có mệnh hưởng mới được a!

“Vương gia, nếu như người đã lo lắng cho Ngọc cô nương như vậy, sao không đem Ngọc Thiên Xích cùng Chiết Hạ Quân trực tiếp giao cho nàng?” Liễu Thịnh đối với việc Hạ Hầu Kinh Thiên hao tổn tâm trí bắt lấy tung tích của hai người này, lại để bọn họ tự do mặc kệ không hỏi, thì có chút không rõ ràng.

Vị chủ tử hiện tại càng ngày càng kỳ quái nha!

Nếu để cho nhóm đại nhân biết Hạ Hầu Kinh Thiên dùng thần thức truy tung Vô thánh cấp thấp cận bã như vậy, không biết bọn họ sẽ chê cười hắn thế nào đây!

“Mèo con muốn bắt chuột, gia làm sao có thể dẹp mất hứng trí của nàng!”

“Huống chi, khả năng xử lý nguy cơ cũng là khảo nghiệm năng lực đối với nàng. chuyện nhỏ như vậy, liền giao cho nàng luyện tập đi! Đứa nhỏ nhà mình, phải ép buộc, khiến cho nàng ngoan! Có gia ở bên cạnh nhìn, xem ai còn dám có tâm tà bất chính với nàng nữa!”

Hạ Hầu Kinh Thiên lười biếng nằm trên ghế mây, nhàn nhã thưởng thức viên cờ vây được làm bằng thạch anh tím trong tay.

Nhìn thái độ của hắn, Liễu Thịnh có chút không biết nói gì.

Nếu thật sự theo như lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, chỉ là coi Ngọc Phi Yên như sủng vật bình thường mà dưỡng, vì sao phải tốn sức tìm đến thái cực dưỡng sinh tuyền vì nàng? Đan dược cho nàng dùng, vị gia này bảo lấy ra đan dược, kia không phải là chỉ có trên trời mới có, nhân gian hiếm thấy sao?

Vì Ngọc cô nương, Hạ Hầu Kinh Thiên ngay cả thần thức cũng sử dụng dụng đến, đây chẳng lẽ là dưỡng sủng vật đơn thuần, dưỡng đứa nhỏ nhà mình?

Nghĩ vậy, Liễu Thịnh liền hỏi ra vấn đề một mực chôn sâu ở trong nội tâm của hắn :“Gia, Ngọc cô nương ngày sau cũng phải lập gia đình, người sớm hay muộn gì cũng sẽ trở về Vô Ưu thành, đến lúc đó thì làm sao bây giờ?”

Vấn đề này của Liễu Thịnh, Hạ Hầu Kinh Thiên chưa từng nghĩ tới.

Nghe thấy chuyện Ngọc Phi Yên xuất giá, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên có chút không thoải mái. Mèo con của hắn, mặc kệ là sủng nàng chiều nàng, hay là bảo hộ cho nàng, những chuyện đó Hạ Hầu Kinh Thiên đều đã làm qua, nhưng vẫn không nghĩ tới phải để cho nàng xuất giá.

Lập gia đình? Gả cho ai?”

Hạ Hầu Nam sao? Đó không có khả năng!

Nhưng Liễu Thịnh nói quả thật rất đúng, Ngọc Phi Yên đã mười bốn tuổi, sắp bước qua tuổi mười lăm, dựa theo quy củ nơi này, cũng đã đến tuổi lập gia

đình.

Chẳng lẽ thật sự phải tìm tiểu tử nào tốt rồi giao nàng cho hắn. thoải mái đưa nàng đồ cưới phong phú, lại nhìn nàng cười khanh khách ý ời ở trong lòng người khác, ở dưới thân người khác thờ gấp?

Trong đầu Hạ Hầu Kinh Thiên nhin không được hồi tưởng hết thấy về Ngọc Phi Yên, thân hình mềm mại mảnh mai kia, đôi môi căng mịn thơm ngọt, còn có cặp mắt đen kìa, mặc kệ là vui cười tức giận mắng người, đều lộ ra nét buồn bã bình lý lợm linh hoạt, thậm chí ngay cả thời điểm nàng mắng chửi người trong mắt cũng nhen nhóm ngọn lửa nhỏ, đều mỹ lệ cực kỳ.

Đưa nhỏ kiều kiều nộn nộn như vậy, ngày sau không thể chiều, không thể đau, thậm chí vĩnh viễn sẽ không thấy được nàng, không nghe được tiếng nói mềm mại khi nàng kêu tên của hắn, tất cả nguyên bản đều là đặc quyền của hắn, sẽ bị nam nhân khác hưởng thụ, Hạ Hầu Kinh Thiên nghĩ như thế nào cũng thấy có chỗ không đúng.

Cảm giác này rất kỳ quái!

Nghĩ vậy, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên bỗng chua xót, ánh mắt nhìn Liễu Thịnh cũng trở nên oán giận hơn.

“Vương gia, ta cũng không có ý tứ gì khác. Lời ta nói đều là sự thật! Cho dù người muốn mang Ngọc cô nương trở về Vô Ưu thành, xem năng lực hiện tại của nàng, đi tới đó cũng chỉ có thể chịu chết! Người cũng không có khả năng ngày ngày trông chừng nàng...”

“Ai nói gia không thể!”

Hạ Hầu Kinh Thiên giận, “Phất” đứng lên: “Người đây là đang hoài nghi năng lực của gia, cho rằng gia ngay cả mèo con của chính mình cũng không thể bảo hộ được sao?”

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng!” Liễu Thịnh cười đến tuần nhả, ngọc phiến trong tay nhẹ nhàng phe phẩy.

“Một Võ Vương nho nhỏ đi tới Vô Ưu thành, chỉ sợ sẽ biến thành vật trời buộc gia. Người một khi có khuyết điểm, liền làm không được người ‘Không gì địch nổi’. Vương gia, nàng sẽ trở thành vật cản chân của người!”

Nhìn chằm chằm mặt Liễu Thịnh một hồi lâu, Hạ Hầu Kinh Thiên hừ một tiếng.

“Liễu Thịnh, ngươi có biết vì sao gia chán ghét ngươi, lại mang ngươi ở bên người không?”

“Xin gia giải thích nghi hoặc-----” Liễu Thịnh thu phiến, chấp tay.

“Bởi vì ngươi miệng thoải, nói chuyện khó nghe, nhưng ngươi nói thật.” Hạ Hầu Kinh Thiên xoay người, nhìn mây trắng trời xanh ngoài cửa sổ: “Ngươi nhắc nhở, gia đã biết. Mèo con quả thật quá yếu! Cho nên, gia sẽ tự mình thao luyện cho nàng!”

Phốc---

Liễu Thịnh nghe xong lời này, thiếu chút nữa học máu.

Hắn một mực đều cho rằng Hạ Hầu Kinh Thiên ở trên người một nữ tử bình thường lãng phí rất nhiều thời gian, hao phí quá nhiều tâm huyết.

Ngọc Phi Yên tiến bộ đích xác rất lớn, nhưng năng lực này ở trong mắt Liễu Thịnh xa xa vẫn không đủ. Võ Vương? Ở Vô Ưu thành tùy tay quơ liền nắm được một bó to, xách giấy cho Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không xứng!

Nếu như nàng thật sự chỉ là súng vật của Hạ Hầu Kinh Thiên, chủ tử tâm tình tốt liền súng cứ súng, không tốt liền vứt bỏ, chém giết cũng không quan hệ gì.

Nhưng Liễu Thịnh lại dần dần nhìn ra, Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên là bất đồng.

Loại bất đồng này ngay cả Hạ Hầu Kinh Thiên chính mình cũng không thể nhận ra, cho nên Liễu Thịnh muốn dùng chiêu dao sắc chặt đay rối, thừa dịp cảm tình chủ tử còn chưa thông suốt, làm cho hắn nhận ra Ngọc Phi Yên bất quá chỉ là một thứ đồ chơi có thể chọc cười, cùng những lần đường tiểu sói tiểu hổ trước kia của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không có gì khác nhau.

Nhưng mà, Liễu Thịnh vạm vạm không nghĩ tới, hành động chính mình tạo thành lại mang đến kết quả như vậy, sai lệch hoàn toàn với toan tính ban đầu của hắn.

Xem ra hắn tính toán sai rồi, Ngọc Phi Yên ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên rất có tầm quan trọng.

Thôi thì, không bằng để cho Hạ Hầu Kinh Thiên dựa theo ý muốn của chính mình mà thử một chút. Một ngày nào đó chủ tử sẽ phát hiện, vô luận hắn nỗ lực thế nào, Ngọc Phi Yên đều không thể cùng hắn xứng đôi, vô pháp đứng ở bên cạnh hắn, cùng hắn sống vai, cùng nàng cười “Ngạo Thiên Hạ”, khi đó, hắn sẽ tự mình buông tha hết thấy.

Không cần dùng người, chỉ có thể là khí tử, mặc kệ lúc trước có bao nhiêu yêu thương...

Hạ Hầu Kinh Thiên thuộc phái hành động, hấn rời khỏi Vương phủ trực tiếp đi tới Tùng Hạc lâu d8em Ngọc Phi Yên cào ra, cùng nàng ở ngoài thành trông trải đánh qua trăm trận.

Lúc này đây, Hạ Hầu Kinh Thiên phi thường nghiêm túc, hấn đem năng lực chính mình áp chế đến cấp bậc Võ Vương, xuống tay cũng không lưu lại con đường sống nào.

Thái độ của hấn vô tình kích phát năng lượng tiềm năng ở trong cơ thể của Ngọc Phi Yên, hai người thống thống khoái khoái đánh một hồi, đến lúc Ngọc Phi Yên mệt đến xụi lơ, quỳ rạp trên đất há mồm thở dốc mới chấm dứt.

Tuy rằng đã là đầu mùa đông, Ngọc Phi Yên lại mồ hôi đầm đìa, cả người ướt đầm.

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên tinh tường nhận thức mức độ chênh lệch của mình cùng Hạ Hầu Kinh Thiên, mặc dù đồng dạng dưới tình huống đều là Võ Vương, lực lượng đối phương, tốc độ, sức chiến đấu, xa xa lại cao hơn nàng một tầng rất cao, khiến cho trong lòng nàng cấu giận không thôi.

So với Ngọc Phi Yên chật vật, Hạ Hầu Kinh Thiên lại sạch sẽ, ngay cả đầu tóc đều rất chỉnh tề, một chút hỗn độn cũng không có.

“Quả nhiên vẫn quá yếu!”

Thô lỗ đem Ngọc Phi Yên ôm chặt vào trong lòng, bàn tay to của Hạ Hầu Kinh Thiên mon trón sợi tóc trên đỉnh đầu nàng, thẳng đi xuống, đến tận mũi chân của nàng. Nháy mắt, một cổ ấm áp đem Ngọc Phi Yên bao lại, chẳng những hong khô quần áo ướt đầm của nàng, còn giúp nàng khôi phục nguyên khí.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi rốt cuộc là trình độ gì?”

Tuy rằng tốc độ phát triển của Ngọc Phi Yên trong một năm nay rất kinh người, nhưng nàng cảm thất bản thân ở trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên, hoàn toàn giống như học sinh tiểu học, thật sự rất chịu đả kích.

“Chờ ngươi miễn cưỡng đến Võ Tông, gia sẽ nói cho ngươi biết!”

Võ Tông?! Miệng nhỏ của Ngọc Phi Yên trương thành hình chữ “O”.

Theo nàng biết, Đại Chu Quốc lợi hại nhất bất quá cũng chỉ đến trình độ Võ Thần. Chẳng lẽ Hạ Hầu Kinh Thiên là Võ Tông? Không đúng, khẩu khí của hấn chán chán như vậy, khẳng định là phía trên Võ Tông...

Nhìn thấy vẻ sùng bái nhỏ nhoi hiềm hoi trong mắt Ngọc Phi Yên, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên rất rất đắc ý, bàn tay xoa nhẹ tóc Ngọc Phi Yên một phen, trên trán nàng khẽ vỗ nhẹ hai cái.

“Từ hôm nay trở đi, gia sẽ tăng cường huấn luyện đối với ngươi.”

“Trừ bỏ ăn ngủ, cho ngươi chữa bệnh cho gia gia ngươi, thời gian khác ngươi đều phải luyện võ! Gia không muốn đến lúc mang ngươi đi ra ngoài, lại bị người chê cười, nói mèo con của gia quá yếu, đánh mất thể diện của gia!”

Đối với lời nói bá đạo của Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên chọn cách im lặng không nói gì.

Bất quá, được Hạ Hầu Kinh Thiên tự mình chỉ điểm cộng thêm bồi luyện, Ngọc Phi Yên rất cao hứng, người hò hét giáo luyện thêm bồi luyện như vậy, đi tìm chỗ nào a! Nghĩ vậy, Ngọc Phi Yên không chút do dự liền nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nội tâm kích động như bị đốt cháy của Ngọc Phi Yên, lại đánh úp về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

Chờ khi nàng hao hết một tia khí lực cuối cùng, mệt mỏi ngất xỉu. đã là lúc đêm khuya.

Nâng nàng đặt lên lưng, Hạ Hầu Kinh Thiên chậm rãi đi tới.

“Mèo con, đừng quên ngươi đã từng nói, đến lúc ta gặp khó khăn, ngươi sẽ không chút do dự mà đứng ở bên người ta trợ giúp ta! Năng lực hiện tại của ngươi quá yếu, nếu như nghĩ muốn giúp ta, chí có thể càng thêm mạnh hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tam Công Chúa Giả Truyền Thánh Chỉ.

Ngọc Phi Yên vừa ngủ dậy, đã là sáng sớm. Vệ sinh cá nhân, sau đó giúp Ngọc Kinh Lôi châm cứu, lão Khôi gấp gục chạy vào truyền đến tin tức xấu kinh người.

“Thuyền đại ca cùng tam thúc ngồi bị lật, hai người bọn họ rơi xuống nước không rõ tung tích?!”

Ngọc Phi Yên nghe xong tin tức lão Khôi hồi báo, chân mày liền cau lại càng chặt.

Eo biển Đại Chu Quốc bờ bên là Vạn Đạo Quốc, hàng năm chịu uy nhân xâm phạm, dân chúng lầm than, quân Vạn Đạo Quốc đành phải cầu Đại Chu Quốc xin giúp đỡ. Bởi vì Ngọc gia luôn luôn cùng giặc Oa tác chiến, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cho nên vào cuối năm trước, Hoàng Thượng chỉ định phái riêng Ngọc Tinh Khung cùng Ngọc Thiên Huyết dẫn binh trợ giúp Vạn Đạo Quốc.

Không ngờ tới, Ngọc Tinh Khung cùng Ngọc Thiên Huyết giúp Vạn Đạo Quốc đuổi đi giặc Oa, thời điểm hồi kinh lại gặp phải lốc xoáy...

“Linh ngọc của bọn họ còn không?”

“Vẫn còn, nhưng linh khí rất mỏng manh. Nhị tiểu thư, người muốn chống đỡ à!”

Lão Khôi đã nhìn ra, tuy rằng Ngọc Kinh Lôi còn sống, nhưng độc trên người của hắn còn chưa giải trừ. Hiện tại đại thiếu gia cùng tam công tử lại gặp phải tai họa như vậy, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều ập trên vai tiểu cô nương Ngọc Phi Yên này, thật sự khiến người đau lòng mà.

“Lão Khôi thúc, người yên tâm, ta không sao! Chỉ cần linh ngọc còn, tam thúc cùng đại ca vẫn còn có hi vọng, chúng ta không thể tự loạn đầu trận tuyến, càng không thể để cho kẻ xấu chui vào chỗ hở!”

Ngọc Phi Yên vừa mới nói xong, người trong cung liền tới, nói Hạ Hầu Quân Vũ tuyên Ngọc Phi Yên tiến cung.

Ngọc gia xảy ra đại sự, Hoàng Thượng trấn an Ngọc gia cũng đúng tình hợp lý, cho nên Ngọc Phi Yên cùng lão Khôi cũng không có hoài nghi. Phân phó lão Khôi những việc cần phải làm xong, Ngọc Phi Yên đi theo thái giám vào hoàng cung. Chính vào lúc này, thái giám không mang năng đi đến điện Thái Hoà như thường lệ, ngược lại lại đi tới một chỗ tẩm cung không biết tên.

“Lương Ngọc quận chúa, ngài ở chỗ này chờ, Hoàng Thượng sẽ lập tức đến đây.”

Nói xong, thái giám vội vàng rời đi.

Dáng vẻ thái giám lúc gần đi hoảng loạn, khiến trong lòng Ngọc Phi Yên sinh nghi.

Đây là---

Lại người thấy trong không khí phảng phát mùi hương quái dị, hai tròng mắt nàng càng tối sầm lại.

Tốt lắm! Thủ đoạn đủ thấp hèn!

Nhuễn cốt tán, kết hợp cùng hoa huân hương, dùng được như vậy đối phó với một vị cô nương, người này chẳng những hạ lưu vô sỉ, thật đúng là ăn gan hùm mật gấu! Gia mạo ý chỉ Hoàng Thượng truyền nàng tiến cung, lại sử dụng thủ đoạn đê tiện như vậy, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra, đây chính là kiệt tác của Hạ Hầu Nam.

Hắn không phải là đang ở Đông cung cảm tức sao? Thế nào lại tiến cung, còn bày ra bố cục như vậy? Chẳng lẽ sau khi hồi hôn, hắn hối hận?

Hay là Hạ Hầu Nam cho rằng Ngọc gia xảy ra đại sự, Ngọc gia suy sụp, cho nên muốn trả thù nàng?

Xem ra bản thân nhân từ quá sẽ bị người cho là yếu đuối vô năng, vậy cũng đừng trách nàng xuống tay vô tình!

Chỉ chờ mùi hương trong không khí biến mất, ngoài cửa liền truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, Ngọc Phi Yên bay lên ốc lương ắp nắp, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa lớn đang từ từ mở ra.

Cửa bị đẩy ra, không ngoài suy đoán của Ngọc Phi Yên, vào là Hạ Hầu Nam, còn có một thiếu nữ mặc cung trang mà nàng không quen.

“Thái tử ca ca, huynh yên tâm, về chỗ phụ hoàng ta sẽ giúp huynh! Đến lúc đó sẽ nói với phụ hoàng, là ta nghe được tin Ngọc gia xảy ra chuyện, cho nên mời Ngọc Phi Yên tiến cung, muốn an ủi nàng, nào ngờ nàng ta cư nhiên không biết xấu hổ lại bò lên giường quyến rũ huynh.”

“Cảm ơn muội, Trân nhi muội muội! Ta về sau nhất định sẽ phong muội là Định Quốc Công chủ, cho muội thuận lợi vui vẻ, hưởng thụ vô số vinh hoa phú quý!”

Nghe Hạ Hầu Nam hứa hẹn như vậy, Hạ Hầu Trân hi hi cười: “Ta cũng không phải là giúp huynh, ta đây là đang cảm tạ ơn dưỡng dục của thái hậu nương nương. Lại nói, có thái hậu nương nương đau ta, thương ta, huynh thế nào dám khi dễ ta đây!”

“Đúng đúng đúng! Trân nhi muội muội nói rất đúng! Tổ mẫu yêu thương nhất là muội!”

Đến đây, Ngọc Phi Yên xem như hoàn toàn hiểu rõ vỡ tuồng hmn nay, chẳng những có thái tử tham dự, ngay cả Tàn thái hậu té gãy chân cũng cùng vị công chúa không biết tên này cũng nhún tay nhún chân vào chuyện âm toán này.

“Thái tử ca ca, ta đi ra ngoài trước, không quấy rầy huynh.”

“Nếu như Ngọc Phi Yên đã không biết phân biệt tốt xấu như vậy, không chịu ngoan ngoãn làm thái tử phi, còn khiến cho huynh cùng thái hậu nương nương không thoải mái, vậy cứ để cho nàng không danh phận làm một tiểu thiếp đi! Đây cũng là ý tứ của thái hậu nương nương!”

“Ngọc gia hiện tại đã không còn giá trị lợi dụng nữa! Nếu không phải là đứa phế vật kia có mệnh tốt, có mệnh cách phượng hoàng ngàn năm mới gặp một lần, thái hậu nương nương cũng sẽ không uý khuất huynh như vậy.”

Hạ Hầu Nam nghe Hạ Hầu Trân nói như vậy, rất cảm kích: “Tổ mẫu hết thấy đều là vì ta, còn phải nhờ Trân nhi muội muội giúp ta cảm ơn tổ mẫu! Chờ phụ hoàng hủy bỏ lệnh cấm của ta, ta sẽ đi Từ Ninh cung dập đầu thỉnh an thật tốt với tổ mẫu!”

“Lời này ta nhất định sẽ truyền! Thái tử ca ca vẫn nên nhanh chút đi vào thôi! Ta đã phái người đi mời phụ hoàng, huynh đừng lỡ mất cơ hội, cô phụ lòng tốt của thái hậu nương nương!”

“Đa tạ muội muội! Nếu không phải là do Ngọc Phi Yên, mẫu phi sẽ không xảy ra chuyện, ta cũng sẽ không bị phụ hoàng cấm túc. Lúc này đây cho dù như thế nào nàng ta cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta! Chờ nàng ta vào Đông cung, ta mới từ từ tra tấn nàng ta thật tốt!”

Hạ Hầu Nam nói xong lời này, hai người bọn họ nhìn nhau thâm ý cười.

Ngay khi Hạ Hầu Trân chuẩn bị rời đi, cùng lúc Hạ Hầu Nam muốn đi vào buồng trong tìm Ngọc Phi Yên, hai người bọn họ đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

“Tiện nhân! Cận bã!”

Ngọc Phi Yên từ trên ốc lương nhảy xuống, ở trên người Hạ Hầu Nam cùng Hạ Hầu Trân hung hăng đạp mấy đá, tiếp theo nhắc bọn họ đi vào buồng trong, đem hai người quăng lên trên giường.

“Muốn hại ta? Muốn đạp Ngọc gia mà đi lên? Không có cửa đâu!”

Nhìn khuôn mặt phiêu lộng của Hạ Hầu Trân, nhớ tới những lời nói ác độc vừa rồi của nàng ta, Ngọc Phi Yên lạnh lạnh cười. Đây là nữ nhân như nhau, công chúa này cư nhiên lại dùng thủ đoạn tiện như vậy đối phó với một nữ hài tử khác, nàng ta thế nào hạ thủ được!

Các người không phải muốn hủy diệt danh tiết của ta, hủy diệt thanh danh Ngọc gia, để ta trở thành món đồ chơi của Hạ Hầu Nam sao!

Một khi đã như vậy, ta liền giúp các người ném thù tư vị giống vậy.

Ngọc Phi Yên giương tay, một mảnh cát màu lam bay ở không trung, nhẹ nhàng bay xuống trên thân Hạ Hầu Nam cùng Hạ Hầu Trân.

“Hạ Hầu Nam, hưởng thụ cho thật tốt! Qua hôm nay, vị trí thái tử này của ngươi cũng nên chấm dứt rồi!”

Vừa mới đi ra ngoài, Ngọc Phi Yên liền nhìn thấy tên thái giám vừa rồi giả truyền thánh chỉ, đem nàng lừa tiến vào hoàng cung, hắn đang ở cửa trông chừng, nhìn thấy Ngọc Phi Yên từ bên trong đi ra liền rất kinh ngạc.

Thái tử đâu? Công chúa đâu? Bọn họ đi đâu rồi?

Không để thái giám nói chuyện, Ngọc Phi Yên nhanh chóng bắt được hắn, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nhẹ giọng nói mấy câu. Chờ khi Ngọc Phi Yên buông tay, thái giám ngã xuống đất ngất xỉu, trảm trảm ngũ say.

Thu thập hết thấy! Các người cứ tự làm tự chịu đi!

Ngọc Phi Yên tìm chỗ ẩn nấp chờ xem diễn, qua nửa canh giờ, người Hạ Hầu Trân an bày rót cuộc đem Hạ Hầu Quân Vũ mời đến, làm Ngọc Phi Yên ngoài ý muốn là, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng theo đến đây, ngoài trừ hắn, còn có một nam tử trẻ tuổi đi cùng.

“Tam công chúa vào Lương Ngọc quận chúa ở bên trong!”

Đại cung nữ Lục Anh bên người Hạ Hầu Trân đi tới cửa, chợt thấy thái giám đang hôn mê, vội vàng đánh thức hắn: “Tiểu Trác tử, người thế nào lại ngủ ở đây?”

Tiểu Trác tử mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ nhìn quanh. Vừa nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ, hắn bỗng nhiên giống như chuột nhìn thấy mèo, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mồ hôi trán nhanh chóng xuất ra.

“Tiểu Trác tử, người làm sao vậy?” Nhìn thấy dáng vẻ này của tiểu Trác tử, Lục Anh rất cao hứng.

Xem ra tiểu Trác tử rất có thiên phú diễn trò, từng giọt mồ hôi lạnh này, rất giống như thật!

Về dĩ thường của tiểu Trác tử làm sự chú ý của Hạ Hầu Quân Vũ dần nổi lên: “Đây là có chuyện gì?”

Hạ Hầu Quân Vũ nhìn tiểu thái giám run run rẩy rẩy trước mặt, hắn còn chưa nói tiếp, tiểu Trác tử “Pằng” một tiếng quỳ rạp trên mặt đất.

“Công chúa không có cùng thái tử ở cùng nhau! Công chúa không có cùng thái tử ở cùng nhau!” Răng nanh của tiểu Trác tử “Khanh khách” rung động, lời vừa nói ra, lại khiến cho mọi người giật nảy mình.

“Tiểu Trác tử, ngươi đang nói cái gì vậy!”

Lục Anh nhanh nhẹn sửa lời của tiểu Trác tử :” Ngươi nói là Lương Ngọc quận chúa sao?”

Lúc nói chuyện, Lục Anh còn nháy mắt một cái với tiểu Trác tử. Đần độn! Ngọc Phi Yên được sắc phong là Lương Ngọc quận chúa, không phải là Lương Ngọc công chúa!

Ám chỉ của Lục Anh một chút tác dụng cũng không có, tiếng nói của tiểu Trác tử ngược lại càng lớn hơn nữa :”Nô tài chỉ là gác cửa, nô tài không biết chuyện của tam công chúa và thái tử, nô tài thật sự không biết, Hoàng Thượng tha mạng!”

“Ngươi đang nói cái gì!”

Lời nói của tiểu Trác tử khiến Lục Anh vừa tức vừa giận, vội vàng quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ :”Bệ hạ, tiểu Trác tử nhất định là bị thất tâm phong, mới hồ ngôn loạn ngữ như vậy!”

“Có phải hồ ngôn loạn ngữ hay không, đi vào nhìn chẳng phải sẽ biết! Gia cũng rất tò mò, thái tử điện hạ không phải đang ở Đông cung tịnh tâm sao, thế nào lại cùng tam công chúa đến nơi này đây?”

Hạ Hầu Kinh Thiên lạnh lùng quét mắt nhìn Lục Anh một cái, một cước đem cửa lớn đá văng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phế Thái Tử

Trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị ngọt đến phát ngấy, Hạ Hầu Quân Vũ có tam cung lục viện, tự nhiên biết rõ phương diện này rốt cuộc đang phát sinh cái gì. Lập tức, mặt béo phỉ của hắn thoáng cái liền biến thành màu gan heo, không để ý Lục Anh đau khổ khuyên can, nhanh chóng bước đi vào trong phòng.

Đi vào, Hạ Hầu Quân Vũ liền nhìn thấy một mảnh hỗn độn.

Ghế tựa, trên bàn, nơi nơi đều là quần áo rơi vãi.

Nếu như vừa rồi hắn còn cảm thấy tiểu Trác tử là đang nói dối, người bên trong phòng này không có khả năng là Hạ Hầu Nam, chờ đến khi nhìn thấy y phục tam bào giao long của thái tử bị ném xuống đất, Hạ Hầu Quân Vũ lúc này từ trong ra ngoài, đều là lạnh thấu tâm can.

“Đồ hỗn trướng!”

Đang quay cuồng trên giường, còn không phải là Hạ Hầu Nam cùng Hạ Hầu Trân sao!

Lúc này, sắc mặt hai người này đều ửng hồng, thích thú, chọc Hạ Hầu Quân Vũ tức giận đến mức gân xanh trên nắm tay siết chặt cuộn cuộn nổi lên.

Khi nghe thấy Hạ Hầu Trân mở miệng một tiếng :”Thái tử ca ca, nhanh chút---“, Hoàng Thượng rốt cuộc triệt để bạo phát, hắn tiến lên một phen kéo tóc Hạ Hầu Trân, đem nàng kéo ra ngoài, giương tay tát hai bạt tai, đánh cho máu tươi trong mũi trong miệng Hạ Hầu Trân ứa ra.

“Lớn mật! Dám đánh yêu cơ của ta!”

Chuyện tốt bị người khác phá đám, Hạ Hầu Nam rất không hài lòng, hắn đầy mặt xuân sắc, hai mắt đỏ tươi, căm tức nhìn Hoàng Thượng.

Yêu cơ?

Hạ Hầu Quân Vũ tức giận đến tâm can đều đau, thuận tay cầm lấy một cây phát trần, “Bồng bồng bồng” một phát tiếp một phát đánh vào người Hạ Hầu Nam.

“Hỗn đản! Ngươi dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai không!”

Ăn đau, Hạ Hầu Nam đứng phắt lên, mạnh mẽ hùng dũng một phen đẩy Hạ Hầu Quân Vũ :”Ta là Hoàng Thượng! Người đâu, đem tên hỗn đản không biết trời cao đất dày này kéo ra ngoài cho trảm, chém!”

Những lời này của Hạ Hầu Nam, triệt để chặt đứt tình cảm phụ tử của hắn cùng Hạ Hầu Quân Vũ.

Cùng muội muội làm chuyện cầu thả, vẫn không biết hối cải, còn nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy. Thật tốt! Mới vừa lên làm thái tử không lâu, liền bắt đầu ảo tưởng bản thân là hoàng đế, đây là muốn làm phản giết cha mưu phản, muốn soán vị, muốn đoạt quyền a!

Không có một quân vương nào không coi trọng địa vị của mình, không sợ hãi long ý của mình bị người khác tạt đổ nhớ thương.

Một câu nói “Vô tâm” này của Hạ Hầu Nam, bị Hạ Hầu Quân nghe lọt vào trong tai, hơn nữa Hạ Hầu Nam vừa rồi ra tay rất nặng, nếu không phải có Hạ Hầu Kinh Thiên ở sau lưng đỡ hấn, hấn đã sớm té ngã.

Thân là nhi tử, đối với phụ thân động thủ là bất hiếu; thân là thân tử, đối với quân vương động thủ là phạm thượng; thân là thái tử, đối với phụ hoàng động thủ là bất trung!

Hạ Hầu Nam quả nhiên giống như những gì mấy vị lão thần nói, khó có thể đảm đương đại nhâm, căn bản chính là loại người vô đức vô năng không có phẩm trật!

Về nhân nghĩa đạo đức trước kia này của hấn, đều là giả bộ!

Hạ Hầu Quân Vũ cảm thấy bản thân thật sự là mất bị mù mà!

Lúc trước lập Hạ Hầu Nam, một phần nguyên nhân là vì Tần thái hậu cùng Lệ phi, một phần nguyên nhân là vì một bộ phận đến từ Ngọc gia ở trong triều ảnh hưởng. Kết quả thì sao? Hạ Hầu Nam chẳng những không biết quý trọng Ngọc Phi Yên, còn vào lúc tang lễ của Ngọc Kinh Lôi nháo loạn gây ra gièm pha như vậy, làm cho nhóm lão thần thất vọng đau khổ, cũng làm cho Hạ Hầu Quân Vũ đối với hấn rét lạnh tâm can.

“Hương Tiến, chuẩn bị chiếu thư, trẫm muốn phế thái tử!”

Hạ Hầu Quân Vũ lớn tiếng hạ lệnh, Hương Tiến tay chân lanh lẹ nhanh chóng chuẩn bị chiếu chỉ.

Chỉ chờ khi Hạ Hầu Quân Vũ múa bút viết xong chiếu thư, lệnh cho Hương Tiến tuyên đọc nội dung chiếu thư, Hạ Hầu Nam rốt cuộc mới tỉnh táo lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phụ hoàng vì sao muốn phế truất mình?

Khi nhìn đến bản thân cùng Hạ Hầu Trân trần như nhộng, Hạ Hầu Nam bỗng nhiên ý thức được bọn họ rơi vào bẫy của người khác.

“Phụ hoàng, nhi thần là bị người khác hãm hại! Nhi thần thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra!” Không kịp suy nghĩ rốt cuộc là ai tính kế mình, Hạ Hầu Nam bỏ lần đi đến trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ : “Phụ hoàng, nhi thần bị oan! Thỉnh phụ hoàng tin tưởng---“

“Oan uống? Chẳng lẽ trẫm là người mù sao! Cút ngay---“

Hạ Hầu Quân Vũ đá văng Hạ Hầu Nam, vẻ mặt chán ghét.

Cho đến lúc này, hấn mới nhớ tới bên cạnh còn có người ngoài, Uy Xa Công Tôn Tử - Chu Xướng, đây là phò mã do Hạ Hầu Quân Vũ vì Hạ Hầu Trân lựa chọn, hôn sự đã định ra.

Hôm nay, Hạ Hầu Quân Vũ ở ngự thư phòng khảo nghiệm Chu Xướng, hấn đối với đứa con rể tương lai này cực kỳ hài lòng. Thấy Hạ Hầu Trân phái người đi mời, hấn cũng có ý đề cho Chu Xướng cùng tiểu nữ nhìn thấy nhau, giao lưu tình cảm, cho nên liền mang Chu Xướng cùng nhau đi đến đây. Kết quả đụng phải gièm pha như vậy, thật sự là mất hết mặt mũi!

Hạ Hầu Quân Vũ cảm thấy mất mặt, Chu Xướng cũng ghê tởm muốn ói ra.

Hấn trước kia đã gặp qua Hạ Hầu Trân vài lần, sau khi mẫu phi của Hạ Hầu Trân qua đời, đã được Tần thái hậu dưỡng ở bên người, so với công chúa khác đều được thái hậu cùng hoàng thượng thích hơn đôi chút.

Hơn nữa bộ dáng Hạ Hầu Trân cũng không tệ, Chu Xướng mặc dù không thương nàng, nhưng cũng không cảm thấy phản cảm khi cùng hoàng thất đàm hỏi.

Nhưng mà nhìn qua tam công chúa quy củ có hiểu biết, cư nhiên lại cùng thái tử gian tình, trước khi cưới liền đưa cho hấn mũ xanh mượt lớn như vậy, Chu Xướng như thế nào nuốt xuống cục tức to tướng này.

Vô Thần duy nhất của Đại Chu Quốc chính là xuất từ Chu gia, là gia gia của Chu Xướng – Chu Liệt.

Đối với Chu Liệt, Hạ Hầu Quân Vũ rất là kính trọng.

Nữ nhi chính mình là ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ cũng không nói thêm cái gì, chỉ có thể đề cho Chu Xướng đi về trước : “Trẫm sẽ giải trừ hôn ước của các người, người yên tâm!”

“Đa tạ bệ hạ!”

Chu Xương cắn chặt răng, xoay người rời đi.

“Hoàng huynh, ta đưa huynh trở về---”

Đúng lúc này, Hạ Hầu Kinh Thiên đi đến bên người Hạ Hầu Quân Vũ, hất ở trên người Ngọc Phi Yên đã lưu lại hơi thở của mình, biết nàng xảy ra chuyện, liền thuận thế đi theo Hạ Hầu Quân Vũ một chuyến.

Chỉ là Hạ Hầu Kinh Thiên vạn vạn không nghĩ tới, Hạ Hầu Nam lại có suy nghĩ dơ bẩn như vậy, thật đúng là đáng chết!

“Hoàng huynh, xin bớt giận, để cho dạng súc sinh này chọc tức thân mình thì không đáng! Nếu không phải bởi vì hắn là nhi tử của hoàng huynh, ta đã sớm một đao chém chết hắn!”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Hạ Hầu Quân Vũ mà nói, không thể nghi ngờ chính là đang đổ dầu thêm vào lửa.

Trong triều sớm đã có người đề nghị, lập Hạ Hầu Kinh Thiên làm thái tử, hơn nữa Hạ Hầu Quân Vũ đối với vị hoàng đế này phá lệ thiên vị, làm cho người nhìn liền đỏ mặt ghen tị. Lúc này, Hạ Hầu Kinh Thiên còn âm dương quái khí nói ra những lời này, đây rõ ràng chính là bỏ đá xuống giếng.

“Phụ hoàng, người không tin nhi thần, nhi thần chỉ có thể lấy cái chết chứng minh!”

Thời điểm máu chốt, Hạ Hầu Nam đành phải sử dụng khổ nhục kế hay dùng.

Nhưng mà trong cung Hạ Hầu Trân không có vũ khí, Hạ Hầu Nam tìm nửa ngày cũng tìm không ra thứ gì, sau đó chỉ có thể chọn thủ đoạn đơn giản mau lẹ là tông vào cột tường trước mặt.

Chỉ là, không biết vì sao, thời điểm Hạ Hầu Nam nhắm phía cây cột trong góc tường, đột nhiên bị quả áo trên người níu lại, ngã lên ghế, tay cầm ghế dựa “Pằng” một tiếng bị bẻ gãy, vừa đúng lúc đâm trúng thân thể phía dưới của hắn.

“A---” Sau khi kêu một tiếng thảm thiết rống dài, Hạ Hầu Nam trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hương Tiến lớn gan đi qua liếc nhìn, nhìn không được rùng mình một cái.

Nơi tay cầm này đâm vào cũng thật có ý tứ, vừa đúng vị trí quan trọng, hai viên đá đều nát bét, một mảnh máu me nhầy nhụa. Mất đi căn bản nguồn con của nam nhân rồi, Hạ Hầu Nam lần này thật đúng là xong đời! (háhá* khoái chí cười*)

ở bên tai Hạ Hầu Quân Vũ nhỏ giọng bồi báo tình huống, Hương Tiến lui về phía sau một bước: “Bệ hạ, người xem, muốn thỉnh đại phu đến xem hay không?”

“Tuý ý!”

Hạ Hầu Quân Vũ đã đối với Hạ Hầu Nam thất vọng đến cùng cực, huống chi nay hắn lại thành tàn phế, không có khả năng sinh dục con nối dòng, liền chính là một phế nhân đáng vứt đi!

“Hoàng huynh, còn đưa ghế hôm nay thì sao?” Lúc đi, Hạ Hầu Kinh Thiên đá Hạ Hầu Trân một cước, trực tiếp đá nàng ta bay đi ra ngoài, tông mạnh vào tường.

Hừm, âm toán mèo của gia, gia chính người đến chết!

Một cước này của Hạ Hầu Kinh Thiên, đơn giản chặt đứt xương cột của Hạ Hầu Trân, khiến cho nàng ngày sau chỉ có thể tê liệt bất động ở trên giường.

“Cạo đầu, đưa vào miếu!” Trong mắt Hạ Hầu Quân Vũ lãnh băng băng, một chút đau tiếc đều không có.

Thái tử hắn cũng có thể phế đi, huống chi Hạ Hầu Trân chỉ là một công chúa.

Mất mặt xấu hổ gì đó, chết ở từ đường là tốt nhất! (đúng là vua, vô tình nhẫn tâm thật)

Thái tử đột nhiên bị phế truất, tin tức này trực tiếp che đi chuyện nam đinh của Ngọc gia gặp nạn.

Lệ tẩn ở Từ Ninh cung khóc đến chết đi sống lại, Tần thái hậu cũng tức đến hôn mê nhiều lần, nhưng mà Hạ Hầu Quân Vũ lúc này đây rất quyết tâm, không chịu nghe Tần thái hậu khóc tố, thậm chí đi tới Từ Ninh cung một lần liền không đi qua lần nào nữa.

Sau khi Hoắc thần y tự mình kiểm tra cho Hạ Hầu Nam, tốt xấu gì cũng kéo về cái mạng của hắn, thế nhưng không thể điều trị được chuyện hắn mất đi công năng. Sau khi Hạ Hầu Nam tỉnh lại biết kết quả này, thiếu chút nữa cắn lưỡi tự sát.

“Đi! Nói cho tổ mẫu biết, nhất định là Ngọc Phi Yên hãm hại ta! Ta muốn nàng báo thù cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tàn Thái Hậu Âm Hiểm.

Lệ Cẩm cung.

Lệ tần nghe xong lời nói nhi tử sai người truyền đến, khóc lớn một hồi, xông thẳng đến Từ Ninh cung.

“Cô cô, A Nam nói khẳng định sẽ không sai! Nhất định là Ngọc Phi Yên giờ trò quỷ, hại con ta! Cô cô, người nên vì A Nam làm chủ a!”

Lệ tần trong lòng hận chết Ngọc Phi Yên, đồng thời đối với Tàn thái hậu đồng lõa cũng có chút oán trách.

Nếu không phải là do Tàn thái hậu nhất định gán ghép Hạ Hầu Nam cùng với Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Nam cũng sẽ không bị phế truất, lại càng sẽ không làm bị thương thân mình.

Một người nam nhân bị thương ở đó, đây là đá kích bao lớn chứ!

Hạ Hầu Nam không có con nối dòng, như bây giờ, đồng nghĩa là tuyệt hậu!

Hơn nữa, nếu Hạ Hầu Nam thật sự cùng Hạ Hầu Trân thực có cái gì, bị phế truất cũng liền thôi. Nhưng sau khi thái y kiểm tra Hạ Hầu Trân xong, nàng ta vẫn còn là xử nữ, hai người này căn bản không có phát sinh bất kỳ loại sự tình gì, hoàn toàn chính là bị người hãm hại, đây chính là nỗi oan uổng to lớn bằng trời!

“Đừng khóc, khóc đến ai gia đầu đều đau!”

Tàn thái hậu mệt mỏi nằm, thân thể nàng vừa có một ít khí sắc, lại xảy ra chuyện như vậy, bỗng chốc phát bệnh lại.

“Hắn nói là do Ngọc Phi Yên làm, có chứng cứ không? Nàng bị người đánh ngã ở trong hoa viên, cũng là sự thật. Các người không cần nghi thần nghi quỷ!”

“Cô cô, người vì sao đến giờ phút này vẫn còn thiên vị cái đứa phế vật kia! Ta cũng không biết, Ngọc Phi Yên rốt cuộc có cái gì tốt, nhất định phải đứng cùng con ta! Nàng nếu thật là mệnh cách phượng hoàng, Ngọc gia làm sao có thể liên tiếp xảy ra tai họa, ta thấy, nàng ta chính là đứa có mệnh Thiên Sát Cô Tinh! Khắc phụ khắc mẫu, khắc mọi người trong Ngọc gia!”

Lệ tần càng nói càng cảm thấy lời nói của bản thân rất có đạo lý, Ngọc Phi Yên sinh ra không lâu, phụ mẫu đều mất, sau này lại liên tiếp gieo rắc tai họa xuống Ngọc gia, cũng không phải chính là một đứa tai tinh* sao? (tai tinh* = tai họa, điềm xấu thành tinh)

“Ngọc Kinh Lôi, còn có Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung không phải là ví dụ sống động sao! Ngọc Phi Yên vừa mới trở về vài ngày, liền cửa nát nhà tan! Cô cô, nàng thật sự không phải phượng hoàng, nàng ta là tai họa a!”

Lệ tần nói nửa ngày, thấy Tàn thái hậu không nghe vào tai, nàng lại bắt đầu nức nở.

“A Nam biến thành cái dạng này, ta chẳng những về sau không có hi vọng, Tàn gia cũng không hi vọng...”

Lệ tần một bên khóc, một bên trộm ngắm Tàn thái hậu.

Mặc dù Tàn thái hậu không để ý Hạ Hầu Nam, nàng cũng muốn cân nhắc phân lượng của Tàn gia.

Không có vị trí thái tử của Hạ Hầu Nam làm bảo đảm, Tàn gia nơi nào có thể phát triển vinh quang trăm năm! Tàn thái hậu không phải là đang trông cậy vào Hạ Hầu Nam làm thái tử, về sau làm hoàng đế, duy hộ Tàn gia, giúp cho Tàn gia trở thành thế gia đứng đầu, vĩnh viễn đều phú quý đi lên sao!

Quả nhiên, nghe xong lời này của Lệ tần, Tàn thái hậu nhíu mày suy nghĩ sâu xa đứng lên.

Lệ tần lau nước mắt, an tĩnh ngồi.

Nàng biết cô cô nếu muốn suy nghĩ sự tình, thì không thể quấy nhiễu.

Chỉ chờ qua thật lâu, trong lòng Lệ tần đều nhanh chóng sôi sục, Tàn thái hậu mới ngẩng đầu: “A Nam phải cưới cho bằng được Ngọc Phi Yên! Chỉ có hắn cưới Ngọc Phi Yên, mới có khả năng ngồi lên vị trí kia. Về phần không có con nối dòng, ở Tàn gia ôm một đứa trẻ về nuôi dưỡng là tốt rồi.”

Lời nói của Tàn thái hậu làm cho Lệ tần thiếu chút nữa ngất đi, nói đi nói lại thế nào, lại vẫn muốn đem Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Phi Yên ở cùng nhau a! Nàng đã mất tính phúc cả đời của nhi tử, không thể đem mệnh nhi tử cùng cuộc đi ra!

“Cô cô, ta không đồng ý! Ngọc Phi Yên khẳng định sẽ khắc chết A Nam!”

“Người cầm miệng cho ai gia!”

“Đồ đàn bà không kiến thức! Mệnh cách phượng hoàng của Ngọc Phi Yên, là do Liên Cẩn bói ra được, Liên Cẩn là loại người nào, người không biết sao? Hắn là thuật sư bói toán kiệt xuất nhất, người cho là ai gia già đến mức hồ đồ, cho rằng ai gia là đang hại A Nam sao?! Ngu xuẩn!”

Thấy Tần thái hậu nhắc tới Liên Cẩn, Lệ tần rốt cuộc cũng an tĩnh lại.

Liên gia, là thế gia về thuật chiêm tinh.

Liên Cẩn này là đệ tử kiệt xuất nhất Liên gia.

Tuy rằng số lần bói toán của hắn rất ít, nhưng mỗi một lần đều ứng nghiệm. cũng không bói sai bao giờ. Ngay cả Hạ Hầu Quân Vũ gặp phải vấn đề khó có thể giải quyết, đều sẽ tự mình đến cửa thỉnh Liên Cẩn bói toán.

Nếu đây thật sự là kết quả bói toán của Liên Cẩn, vậy nàng cũng chỉ có thể cắn răng chấp nhận.

“Nhưng mà, A Nam cho dù lên làm hoàng đế, chuyện kia làm sao có thể chứ...” Lệ tần nhẹ giọng nói.

Không là nam nhân thật sự, vĩnh viễn không thể có tử nữ của chính mình, kia không phải vì người khác làm giá y sao?! (Ý đại khái là, không có con cái, chẳng khác nào mọi công sức công lao đều bị người khác chiếm dụng)

“Nói người ngu, người thật sự biến thành trư mà!”

Tần thái hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép điểm nhẹ trán của Lệ tần một chút :”Người cho là phượng hoàng mệnh cách chính là làm hoàng hậu sao? Vậy đã sai mười phần! Chỉ có chân mệnh thiên tử nhất thống thiên hạ mới có thể gặp được phượng hoàng chi nữ! Tầm mắt của người không thể chỉ ở lẫn quần quanh Đại Chu Quốc...”

Nói tới đây, trong mắt Tần thái hậu loé ra tinh quang kiên định trước nay chưa từng có.

“Đại lục cho đến nay chưa từng có người thống nhất qua, A Nam một ngày nào đó, sẽ trở thành người nhất thống đại lục kia. Đến lúc đó, cho dù không có con nối dõi, không có hậu đại, thế thì có làm sao! Công huân của hắn, quang vinh của hắn, đều sẽ được sử sách ghi lại, nổi danh của hắn đều sẽ được tạc vào sử sách, vĩnh viễn lưu truyền!”

“Lại nói, thân thể A Nam, chưa hẳn thật sự không thể cứu. Chỉ cần tìm được người của Đan tộc, có thể sẽ chữa khỏi cho hắn. Đan tộc y thuật xuất thần nhập hoá, cho dù là Hoắc thân y cũng không thể so sánh được!”

Không thể không nói, lời mới của Tần thái hậu có loại đảm lược mãnh liệt, khiến cho Lệ tần ban đầu còn chết tâm, liền sinh ra hi vọng.

Đan tộc, chủng tộc thần bí kia! Nắm giữ bí phương trường sinh bất lão, về mặt y thuật thì không gì không làm được, nếu như thật sự gặp được bọn họ, Hạ Hầu Nam nhất định có thể cứu chữa!

Nghĩ vậy, Lệ tần lại tràn ngập sức lực cùng tin tưởng.

“Cô cô, tất cả ta đều nghe theo người. Người nói làm như thế nào, ta liền làm như thế đó!”

Thấy Lệ tần nghĩ thông suốt, Tần thái hậu bảo nàng lại gần, ở bên tai Lệ tần thì thầm vài tiếng, Lệ tần nghe xong liền tục gật đầu.

Cuối cùng, Lệ tần đưa ra vấn đề trong lòng.

“Cô cô, nếu Ngọc Phi Yên không biết tốt xấu, không chịu gả cho A Nam, thì làm sao bây giờ?”

Phạm là nữ nhân bình thường, làm sao nguyện ý gả cho một nam nhân chẳng khác nào hoạn quan, sống chết thủ tiết chứ!

“Không gả cho A Nam, chỉ có thể chết!”

Nói tới đây, trong mắt Tần thái hậu lướt qua một tia ngoan tuyệt :”Hoặc là sống sót cho thật tốt, làm phượng hoàng nữ của nàng ta, hoặc là chết! Ai gia tình nguyện giết nàng, cũng sẽ không để cho nàng rơi vào tay người khác!”

Sau khi chờ Lệ tần rời đi, Tần thái hậu không để ý mỗi một, lệnh cho cung nữ hầu hạ nàng trang điểm, cuối cùng sai người nâng kiệu đưa nàng xuất cung đi tới Uy Xa Công phủ.

Uy Xa công Chu Liệt vừa nghe thấy Tần thái hậu tới chơi, có chút giật mình, vội dẫn mọi người đi ra ngoài cung nghênh.

“Này Xa công không cần đa lễ, ai gia có chuyện muốn cùng người nói.”

Những người khác tránh mặt, Tần thái hậu bởi vì chuyện của Hạ Hầu Trân, tự mình xin lỗi Chu Liệt.

Thái hậu kéo thân thể đang bệnh, tự mình đến cửa xin lỗi, Chu Liệt tự nhiên không biết nên nói cái gì nữa. “Là tôn tử của thần không có cái phúc khí này, bệ hạ đã giải trừ hôn ước của bọn họ, chuyện này thần không có gì để nói.”

“Ngươi không để ở trong lòng, vậy là tốt rồi. Ai gia hôm nay tới là muốn nhờ ngươi làm một việc!”

Tần thái hậu lấy ra một trâm cài san hô hồng, đặt lên bàn.

“Chu Liệt, hứa hẹn lúc trước của ngươi còn tính hay không!”

Nhìn đến trâm cài san hô hồng, Chu Liệt hơi sững sờ, mặt lão có chút nóng lên, nhớ đến một đoạn chuyện cũ.

Năm đó hắn cùng Tần thái hậu là thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư, nào biết sau này gặp được tuyển tú, Tần gia tham mộ hư vinh, muốn đem Tần thái hậu tiến nhập vào cung.

Tần thái hậu vụng trộm kêu nha hoàn truyền tin cho Chu Liệt, muốn hắn mang nàng bỏ trốn, nàng nguyện ý buông tha vinh hoa phú quý, chỉ cầu được ở cùng hắn.

Chỉ là Chu Liệt si mê võ công. Lúc đó hắn đang tiến nhập tầng quan trọng quan đầu, cho nên tạm thời không để ý đến Tần thái hậu.

Tần thái hậu cuối cùng ở nơi ước định đợi Chu Liệt cả một đêm, cho đến cuối cùng hắn đều không xuất hiện, Tần thái hậu tâm như tro tàn bị gia nhân của Tần gia mang về, bệnh nặng một hồi, không thể không tiến cung hầu hạ tiên hoàng.

Chờ khi Chu Liệt bế quan đi ra, Tần thái hậu đã thành Tần phi của tiên hoàng, tất cả đều thành kết cục đã định.

Chu Liệt hối hận không thôi, vụng trộm đưa trâm cài san hô hồng đưa cho Tần thái hậu, cũng hứa hẹn chỉ cần ngày khác có chuyện cầu, hắn nhất định đáp ứng.

Nhìn dung nhan Tần thái hậu không còn trẻ đẹp như xưa, chuyện cũ một màn ở trong đầu võ thần duy nhất của Đại Chu Quốc ủa về, cũng làm cho tâm hắn trở nên mềm hơn.

“Thái hậu cứ nói, núi đao biển lửa, thần muôn lần chết cũng không chối từ!”

Chu Liệt cứ tưởng rằng Tần thái hậu là muốn Chu Xương cưới Hạ Hầu Trân, không nghĩ tới nàng mở miệng lại chính là muốn hắn giết một người.

“Thái hậu, muốn ta giết Ngọc Phi Yên?!” Nghe được cái tên này, Chu Liệt giật mình không thôi.

Mặc dù cuộc chiến đoạt ngôi năm đó hung hiểm như vậy. Tần thái hậu cũng không xuất ra trâm cài san hô xin hắn ra tay, Chu Liệt vạn vạn không nghĩ tới, rốt cục yêu cầu nàng đưa ra, lại là muốn hắn giết một thiếu nữ tay trái gà không chặt!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trước Khi Mưa Đến Gió Đầy Phòng.

“Không chỉ là Ngọc Phi Yên, ai gia muốn cả Ngọc gia theo đứa con gái này biến mất khỏi thế gian!”

Cái này, Chu Liệt càng thêm giật mình, hai mắt nhìn chăm chăm Tần thái hậu.

Cuộc sống trong cung đình đáng sợ như vậy sao?

Thiếu nữ thiện lương ôn nhu lúc trước đi đâu mất rồi?

Khuôn mặt thanh tú trong trí nhớ trước kia, bây giờ đã đầy nếp nhăn, tuy rằng mơ hồ có thể thấy được dáng vẻ năm đó, nhưng sát khí giữa đôi lông mày đã phá hủy hết sự đoan trang cùng hiền lành ban đầu của nàng, thay đổi đến nỗi làm cho Chu Liệt hoàn toàn nhận không ra.

“Ai gia không ngoan độc, đã sớm chết trong cái nơi ăn thịt người không nhà xương kia!”

“Chu Liệt, đây là ngươi nợ ai gia! Nếu như năm đó ngươi không thất ước, cuộc sống của ai gia sẽ không phát sinh biến hóa long trời lở đất như vậy. Ai gia như hôm nay, đều là do một tay ngươi xô đẩy! Thứ ngươi thiếu ai gia, thì phải trả cho xong!”

Chờ sau khi Tần thái hậu đi khỏi thật lâu, bên tai Chu Liệt vẫn còn vọng lại câu nói cuối cùng kia của nàng.

Nàng nói rất đúng, nếu đêm hôm đó hấn quyết đoán cùng nàng rời đi, cho dù mất đi tước vị, không có vinh hoa phú quý, bọn họ cũng có thể hạnh phúc gắn bó kề cận bên nhau cả đời.

Ít nhất, nàng sẽ không vì sinh tồn về sau, mà thay đổi hoàn toàn như vậy... Là do hấn hại nàng!

Quả nhiên, thứ trên đời này không thể thiếu chính là nợ tình!

Đưa ra quyết định, Chu Liệt gọi nhi tử tới, bắt đầu tỉ mỉ bố trí.

“Phụ thân, người làm như thế sẽ bị thế nhân nhạo báng suốt đời! Ngọc gia trung liệt, một nhà anh hào, ngài thế nào có thể vì một lời hứa hẹn, liền đáp ứng thái hậu chứ!”

Sau khi Chu Tuấn nghe xong an bài của Chu Liệt, liền vội vàng ngăn cản, nhưng trong lòng Chu Liệt lúc này tràn đầy sự áy náy đối với Tần thái hậu.

Thấy Chu Tuấn còn muốn nói tiếp, Chu Liệt phát tay ngăn hấn lại.

“Mạnh sống yếu chết, đây là quy luật sinh tồn ở đại lục này. Thay vì để cho Ngọc gia cuối cùng lung lạc, bị người nhục nhã, không bằng giúp bọn họ thống khoái! Lại nói, đây là thỉnh cầu duy nhất mà nàng đưa ra đối với ta trong nhiều năm nay, ta không thể lại có lỗi với nàng...”

“Chuyện này cứ quyết định như vậy đi!”

Chu Tuấn thấy vô luận mình phản đối như thế nào, phụ thân cũng không nghe lời khuyên của hấn, chỉ có thể buông xuôi từ bỏ.

Nếu như Chu Tuấn biết, lựa chọn lúc này của Chu Liệt lại mang đến họa diệt tộc cho Chu gia, hấn nhất định sẽ hối hận, vì sao lúc trước không kiên quyết ngăn cản Chu Liệt đến cùng, đáng tiếc, trên đời này cho dù được sự giỏi nhất cũng không chế ra được mang tên hối hận!

Bên trong Trung Nghĩa công phủ.

Tất cả dược liệu cần giải độc cho Ngọc Kinh Lôi, đều được Hạ Hầu Kinh Thiên đưa tới, trong đó còn có cả linh dược đã làm cho Ngọc Phi Yên đau đầu không thôi, khổ sở tìm không ra.

“Cầm đi! Biết ngươi muốn dùng, gia nhiều chuyện, tìm tới cho ngươi!” Hạ Hầu Kinh Thiên lười biếng tựa vào ghế : “Đừng cảm tạ sơ qua loa bằng mồm mấp, nói những lời sáo rỗng vô dụng không có ý nghĩa. Chân tâm cảm tạ gia, thì còn có chút thực tế hơn. Trong tháng này phải đột phá Võ Vương, đây chính là báo đáp tốt nhất dành cho gia.”

“Biết! Ngươi một bên từ từ mà nghỉ ngơi, ta rất gấp---“

Ngọc Phi Yên vội vã đo lường giải dược, lười cùng Hạ Hầu Kinh Thiên đấu võ mồm.

Nhìn bóng dáng kiều nhỏ kia bây giờ đang bận rộn chuẩn bị dược liệu, Hạ Hầu Kinh Thiên mỉm cười, ánh mắt có chút vui mừng, cũng có chút kiêu ngạo.

Xem, mèo con của hấn, rất lợi hại nha!

Hồng xà đan của Đan tộc thì tính là cái gì, mèo con của hấn cũng có thể chế ra giải dược khác chế nó nha!

Liễu Thịnh còn nói Ngọc Phi Yên sau này sẽ ngáng chân hấn, cái tên tầm nhìn hạn hẹp kia! Cho dù Ngọc Phi yên cái gì cũng không giỏi, chỉ bằng một tay y thuật của nàng, ở Vô Ưu thành có thể xài được, có thể nào được!

Ngọc Phi Yên một mực chuyên chú từ buổi sáng vội vàng cho đến đêm khuya, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không nhúc nhích nhìn nàng cả ngày.

Thời đại này không có máy móc công nghệ cao chế dược, tất cả chỉ có thể dùng đỉnh luyện ra dược, dược sư còn phải có khả năng khống chế lửa vô cùng tốt, cũng theo đó, phân lượng chế dược một khắc không thể nhiều, một khắc cũng không thể thiếu.

Một ngày này qua đi, Hạ Hầu Kinh Thiên coi như đã hiểu biết sự lợi hại của Ngọc Phi Yên.

Đôi tay nhỏ mềm mại kia như một cây cân cực kỳ chính xác, mỗi một lần lường dược liệu đều không sai chút nào, thật đúng là thần đến tay mà!

Càng nhìn, Hạ Hầu Kinh Thiên càng cao hứng, thậm chí còn tràn đầy tự tin cho rằng, ánh mắt của mình vô cùng tốt, tuệ nhãn linh cơ, chọn được bảo bối như vậy.

Cùng lúc đó, một loại suy nghĩ chưa xót dăng lên, ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên cũng trở nên càng ngày càng nồng liệt. Ngọc Phi Yên sớm hay muộn gì cũng phải lập gia đình, cho dù hấn có mang nàng tới Vô Ưu thành đi chăng nữa, Ngọc Phi Yên ưu tú như vậy, cũng sẽ có rất nhiều người phát hiện nàng tốt, sẽ tới cửa cầu cưới nàng.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện mèo con mình dường bị người khác nhớ thương, Hạ Hầu Kinh Thiên liền cảm thấy tư vị này không dễ chịu chút nào.

Không thể, không muốn!

Hắn phải trấn giữ cho thật tốt, không để cho Ngọc Phi Yên cùng quá nhiều xú nam nhân tiếp xúc!

Về tương lai của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên sớm đã sắp xếp xong xuôi, nàng linh tính mười phần, lại có thiên phú cực cao, cho nên hoàn toàn không cần thiết giống loại nữ tử tầm thường, câu nệ trong nhà, giúp phu dưỡng tử, chuyện đó hết thảy đều không thích hợp với Ngọc Phi Yên.

Nữ tử như nàng, hẳn là phải đi đường càng xa, đứng ở vị trí thật cao, cười nhìn toàn bộ phong cảnh thế gian.

Mà trên con đường đi này, từ đầu tới cuối đều sẽ có hắn nhìn theo, phụng bồi, sủng, đau nàng! (Ừ rồi sao ko biết, ca đúng là ngây ngô quá nha)

Về phần “Nam nhân khác”, loại sinh vật chán ghét này, dứt ngay cho gia---

Nhớ thương mèo con của hắn, kết cục liền sẽ giống như Hạ Hầu Nam, chỉ có con đường chết!

Giờ tỵ, đỉnh được phát ra một loại hương thanh nhã tinh khiết.

“Thành!”

Ngọc Phi Yên mở đỉnh được ra, một viên thuốc đỏ như máu nằm bên trong.

“Nhị tiểu thư, mau cho công gia gia uống giải được! Để ta giúp đỡ công gia lên! Thật tốt quá, công gia được cứu rồi!” Lão Khôi kích động đến nỗi chột lưỡi nói năng lộn xộn.

Tâm tình kích động hôm nay của hắn giống như đang ngồi trên xe, lúc này đây thật đúng là mở mang tầm mắt!

Lão Khôi ở trong quân doanh đã nhìn thấy qua được sự trung cấp chế được, nhưng bọn họ chế ra đan được đều còn sót lại rất nhiều cặn bã. Nghe nói được sự cấp bậc càng cao, đan được làm ra càng thêm thuần túy, trong đỉnh được của Ngọc Phi Yên một chút vụn thuốc thừa cũng không có, nhị tiểu thư thật sự quá lợi hại!

Lão Khôi đỡ Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên đem giải được uy cho hắn.

Kỳ hương ở trong miệng Ngọc Kinh Lôi liền lan tràn, giải được vừa vào miệng liền tan, thời gian chỉ trong vòng một ly trà nhỏ, gương mặt ban đầu còn là màu đen liền khôi phục lại huyết sắc bình thường.

Ngọc Phi Yên lại dè dặt cẩn thận uy Ngọc Kinh Lôi uống một chút nước, một lát sau, Ngọc Kinh Lôi chậm rãi mở mắt.

“Gia gia, người cảm thấy thế nào---“

Thấy Ngọc Kinh Lôi không có việc gì, Ngọc Phi Yên cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Không có dụng cụ trị liệu hiện đại, không có phòng giải phẫu, dao giải phẫu, không có chất kháng sinh, cái gì cũng không có, trong lòng Ngọc Phi Yên thật đúng là ai oán. Thật tốt, < gia truyền lúc này còn có chút công dụng.

“Ta... Còn sống?”

Ngọc Kinh Lôi không tin nhìn cháu gái cùng lão Khôi.

Hắn còn nhớ rất kỹ khi ngực rất đau đớn, hô hấp gian nan bất lực, thậm chí trong một khắc trước khi chết kia, Ngọc Kinh Lôi cảm thấy rất hối hận, thế nhưng lại chết ở trong tay tiểu nhân, mà không phải là trên chiến trường.

Thấy Ngọc Kinh Lôi sững sờ, lão Khôi lập tức đem chuyện đã xảy ra mấy ngày nay toàn bộ đều báo cho lão gia tử, vừa khoe khoe Ngọc Phi Yên một phen.

Chuyện Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung gặp nạn, lão Khôi cũng không giấu Ngọc Kinh Lôi.

Mặc dù Ngọc Kinh Lôi sớm đã trải qua rất nhiều sóng gió, lúc này đây cũng nhịn không được rơi xuống giọt lệ tang thương. Sau khi lệ nóng tuôn ra, Ngọc Kinh Lôi lại ngửa mặt lên trời cười to :”Trời không quên Ngọc gia ta! Để cho ta có cháu gái ưu tú như vậy! Tốt, thật sự tốt!”

“Lão gia tử tâm tính phóng khoáng, bọn họ chưa hẳn có nguy hiểm đến tính mạng!”

Hạ Hầu Kinh Thiên bị sự bi thương của Ngọc Kinh Lôi cảm nhiễm, đã đi tới :”Muốn biết lệnh lang cùng lệnh tôn còn sống hay không, có thể đi Liên gia hỏi thử.”

Liên gia?

Ngọc Phi Yên nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, hẳn cho nàng một ánh mắt khẳng định, Ngọc Phi Yên mới nhớ tới người mà trước kia Hoắc thần y nhắc tới ---- Liên Căn.

“Liên gia chưa hẳn chịu ra tay a...” Ngọc Kinh Lôi lắc đầu.

Bối toán cực kỳ hao tổn tinh lực, chiêm tinh sư thậm chí bởi vì nhìn trộm thiên cơ mà hao tổn dương thọ, cho nên nhân đinh của Liên gia mới không thịnh vượng, bọn họ sẽ không dễ dàng bối toán cho người khác.

“Gia gia ngài yên tâm, chuyện này cứ giao cho con!”

Nhìn ra Ngọc Kinh Lôi lo lắng, Ngọc Phi Yên cười kéo cánh tay lão gia từ từ: “Từ nay về sau, mưa gió của Ngọc gia đều để con đối mặt, trọng trách của Ngọc gia đều cứ để con gánh vác! Nhiệm vụ hiện tại của ngài là phải dưỡng thân thể cho thật tốt, con hiện tại chỉ còn có ngài là người thân duy nhất! Con không muốn ngay cả gia gia cũng mất đi...”

Thấy trong ánh mắt quật cường của Ngọc Phi Yên ứa nước mắt, Ngọc Kinh Lôi đành phải gật đầu.

“Hài tử ngoan, con đã trưởng thành! Từ một khắc ta đem đầu hổ ban chỉ giao cho con kia, con chính là đại đương gia của Ngọc gia, gia gia nghe con!”

Tin tức Ngọc Kinh Lôi còn sống chỉ có ba người Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng lão Khôi biết.

Ngay vào lúc Ngọc Phi Yên quyết định đi Liên gia một chuyến, Tống ma ma bên người thái hậu đi tới Trung Nghĩa công phủ.

“Thái hậu muốn gặp ta? Nhưng mà có chuyện gì?”

Trải qua một lần ám toán kia, Ngọc Phi Yên đối với việc tiến cung rất bài xích.

Tuy rằng Hạ Hầu Kinh Thiên đã trừng trị Hạ Hầu Nam, hắn ta cũng đã gặp phải báo ứng thích đáng, nhưng Ngọc Phi Yên vẫn đối với hoàng cung phi thường bài xích.

Ai ngờ Tần thái hậu lại thích làm con thiếu thân chứ!

“Thái hậu chỉ là muốn tìm một người trò chuyện! Sau khi tam công chúa gặp chuyện không may, thái hậu liền ngã bệnh, bên người ngài hiện tại ngay cả người nói chuyện cũng không có, cho nên muốn gặp Lương Ngọc quận chúa ngài. Nô tài khẩn cầu quận chúa đến nhìn thái hậu nương nương một chút, cùng nàng trò chuyện, nô tì cầu ngài...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ta Gọi Là Ngọc La Sát.

“Đa tạ thái hậu ưu ái, chỉ là chuyện trong nhà quá nhiều, ta đi không được.”

Ngọc Phi Yên từ chối, giống như đều nằm trong dự kiến của Tống ma ma, nàng không khóc cũng không nháo, sau khi hành lễ với Ngọc Phi Yên thì trở về hoàng cung, kết quả này làm cho Ngọc Phi Yên có chút kinh ngạc.

Tần thái hậu cũng không giống như Lệ tần khí thế bức người như vậy, cùng phong cách hành sự của bà ta có chút không hợp, đằng sau chuyện này rốt cuộc đang cất giấu ẩn tình gì đây?

Nghi vấn của Ngọc Phi Yên rất nhanh liền được chứng thực, chỉ trong thời gian một ngày, kinh thành trên dưới đều nghị luận, nói Ngọc Phi Yên khắc phụ khắc mẫu, khắc thúc thúc thương tàn, hiện tại lại khắc chết tổ phụ, ngay cả nam đinh duy nhất của Ngọc gia --- Ngọc Tĩnh Khung, cũng bị nàng khắc chết vùi xác trong biển sâu, nàng là Thiên Sát Cô Tinh!

Có người còn nói, Hạ Hầu Nam luôn luôn dày rộng nhân đức, lúc còn là hoàng tử luôn thu được nhiều dân tâm, nhưng khi Ngọc Phi Yên vừa trở về, Hạ Hầu Nam bị nàng khắc đến nỗi đánh mất luôn cả vị trí thái tử...

“Vô liêm sỉ! Để ta tra ra là ai bịa đặt chủ mưu phía sau, ta nhất định sẽ giết bọn họ!”

Lão Khôi nghe xong mấy lời khó nghe này, tức đến thở không nổi.

Nói một cô nương chưa thành thân như vậy, quả thực là không muốn người ta sống a!

“Khôi thúc, đừng nóng giận! Bọn họ vô tình, đừng trách ta vô nghĩa!” Ngọc Phi Yên cười khẽ, ở bên tai lão Khôi nói thầm thế này thế kia, lão Khôi vừa nghe, hai mắt liền sáng lên.

“Tốt! Cứ theo lời tiểu thư mà làm!”

Chỉ trong một đêm, tiếng gió trong kinh thành liền thay đổi.

Có người ở tử lâu lớn nhất trong kinh thành bạo gan suy đoán, sở dĩ trước kia thái tử Hạ Hầu Nam bị phế, là vì hắn cùng tam công chúa vẫn luôn duy trì mối quan hệ huynh muội không đứng đắn. Lúc này đây, do bọn họ ở trong hoàng cung làm chuyện cầu thả, bị hoàng thượng vừa vặn bắt tại trận. Hạ Hầu Nam trong lúc hoảng loạn chạy trốn bị té ngã, bị thương thứ cần có của nam nhân, biến thành một phế nhân chân chính. . .

So với chuyện của Ngọc gia, gièm pha của hoàng thất càng làm người hưng phấn hơn.

Ngày thứ hai, từ hoàng thân quốc thích trong kinh thành, cho tới người dân bách tính, đều hứng trí bùng bùng thảo luận mối quan hệ cảm luyến của Hạ Hầu Nam cùng tam công chúa Hạ Hầu Trân.

“Tức chết ai gia! Tức chết ai gia!” Trong Từ Ninh cung, lần đầu tiên Tần thái hậu quăng bỏ long đầu trượng trước mặt mọi người.

Tần thái hậu ban đầu còn nghĩ đem Ngọc Phi Yên bức đến tuyệt cảnh, không ngờ trong lúc này chuyện của Hạ Hầu Nam lại bị người khác phơi bày sáng tỏ.

Giống như trong vô tình có một bàn tay thôi động chuyện này, ngay cả chuyện huynh muội cảm luyến, cũng trong vòng một đêm liền che kín phổ lớn ngõ nhỏ trong kinh thành.

“Cô cô, chuyện này nhất định là do Ngọc Phi Yên làm!” Lệ tần đem bản nghị luận lưu truyền ngoài cung vút trên mặt đất : “Tâm nàng ta thật độc a! Đây là muốn ép chết A Nam mà!”

Tần thái hậu ban đầu cũng nghĩ tới Ngọc Phi Yên, cho rằng chính là nàng ở phía sau giở trò quỷ. Nhưng mà nhìn đến bản nghị luận này, rõ ràng là đã chuẩn bị rất lâu, Tần thái hậu liền nhận định Ngọc Phi Yên chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương thì sẽ không có lá gan lớn làm chuyện như vậy, người động thủ sau lưng chính là một người hoàn toàn khác!

Nhưng mà những cung nữ cùng thái giám biết chuyện này đều bị diệt khẩu, ở đây chỉ còn lại Hoàng Thượng, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Chu Xương.

Chu Xương không có can đảm làm chuyện như vậy, chẳng lẽ là Hạ Hầu Kinh Thiên? Hắn làm như vậy, đến cùng là có mục đích gì?!

Mặt Tần thái hậu trầm xuống, sắc mặt bỗng chốc dữ tợn.

Nàng đã sớm nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên không vừa mắt!

Cái loại dã chủng dơ bẩn, chẳng khác nào là một con dao kề cận con trai của mình, chẳng lẽ hắn đúng là nảy ra suy nghĩ khác? Muốn nhân lúc này đập Hạ Hầu Nam mà đi lên, cũng không xem xem thân phận bản thân là cái dạng hạ lưu gì!

So với Lệ tần khốc suất mướn, Tần thái hậu hiền nhiên bình tĩnh rất nhiều.

Chuyện tốt đẹp này của Hạ Hầu Kinh Thiên nàng nhất định sẽ nhớ kỹ, nàng muốn gặp Ngọc Phi Yên!

“Tổng ma ma, lại đi mời Lương Ngọc quận chúa đến. Nếu nàng ta còn ra sức khước từ, thì cứ nói nếu trong nhà có việc, thì cứ để cho Ngọc Chi Lan trở về chủ trì mọi chuyện của Ngọc gia. Nếu mời không được Ngọc Phi Yên trở về, người cũng không cần trở lại đây nữa!”

Tổng ma ma lại tìm đến cửa, còn mang theo cả Ngọc Chi Lan cùng những lời của Tần thái hậu.

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên không có chối từ, Ngọc Chi Lan trở về đúng là chuyện nàng cầu còn không được. Lúc gần đi, Ngọc Phi Yên cười ghé sát bên tai Ngọc Chi Lan, nhẹ giọng nói : “Đại tỷ, tuổi còn trẻ lại sống như quả phụ, thật sự đáng chúc mừng a!”

Không đợi Ngọc Chi Lan tức giận, Ngọc Phi Yên đã lên xe ngựa.

Mọi chuyện trong Ngọc gia, Ngọc Phi Yên đã sớm chuẩn bị tốt, trong tuồng mà nàng an bày, Ngọc Chi Lan chính là mối câu, có mối câu này, không lo Ngọc Thiên Xích cùng Chiết Hạ Quân không mắc câu!

Lại một lần nữa nhìn thấy Tần thái hậu, vẻ mặt Ngọc Phi Yên nhàn nhạt, lễ phép hành lễ.

Về phần Lệ tần về mặt vận vẹo, hai mắt tràn đầy thù hận, Ngọc Phi Yên trực tiếp xem nhẹ nàng ta.

Dù sao mọi người cũng đã trở mặt, ta còn cần phải nể mặt người làm chi!

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên, Lệ tần hận không thể cào nát mặt nàng, nếu không phải là do lúc đầu Tần thái hậu đã luôn cường điệu, không thể làm loạn, lệnh nàng không được làm hỏng chính sự, Lệ tần đã sớm nhịn không được rồi.

“Phi Yên a, ai gia gọi người đến, là muốn nói chuyện hôn sự của người cùng thái tử.”

Nằm ngoài dự đoán của Ngọc Phi Yên, Tần thái hậu không hề quanh co lòng vòng, vừa lên liền nhắc tới trọng điểm.

“Hoàng thượng sắp sắc phong thái tử mới? Chuyện này là lúc nào a? Việc vui như vậy, hẳn là cả nước nên phải chúc mừng!” Ngọc Phi Yên gạt mình

nhìn Tần thái hậu, hai mắt mê mang :”Thái hậu nương nương, hôn sự của tần thái tử cùng ta thì có liên quan gì?”

Bị Ngọc Phi Yên chặn họng, ngực Tần thái hậu lập tức trở nên nặng nề.

Nàng ta thật là ngốc, hay là đang giả ngu đây!

“Ai gia nói chính là hôn sự của người cùng Hạ Hầu Nam!”

“Nha--- ngài là đang nói thái tử trước kia a!” Ngọc Phi Yên bừng tỉnh đái ngộ.

“Hôn ước của chúng ta đã giải trừ, trước kia thái tử ở ngay trước mặt mọi người lập ra huyết thề! Nếu vi phạm lời thề, sẽ bị trời đánh a! Ta đã từng thấy qua có người bị thiên lôi đánh khi trời đang mưa, thịt trên người không còn chỗ nào nguyên vẹn, đều bị nướng chín! Bị cháy khét đến chết, cuối cùng còn liên lụy đến già trẻ lớn bé, rất thảm!”

Nhất thời bị Ngọc Phi Yên hù dọa, Lệ tần khăn trương siết chặt khăn tay.

Huyết thề lợi hại như vậy, nàng không thể để cho Hạ Hầu Nam mạo hiểm. Nàng chỉ có một đứa con duy nhất là hần, hần không thể chết được.

“Cô cô...”

“Người cầm miệng cho ai gia!” Thấy Lệ tần vô dụng như vậy, Tần thái hậu tức đến không chịu nổi, trong lòng càng càng thêm chán ghét Ngọc Phi Yên, nhưng vì nàng ta có mệnh cách phượng hoàng, Tần thái hậu vẫn phải chịu đựng, tiếp tục dụ dỗ Ngọc Phi Yên.

“Không thể làm chính thê, cũng có thể làm hồng nhan tri kỷ.”

“Phi Yên a, ai gia nhớ rõ trước kia người rất thích A Nam, luôn ở phía sau hần, giống như cái đuôi nhỏ. Chẳng lẽ người đều đã quên rồi sao?”

Nhìn lão thái bà về mặt từ ái, Ngọc Phi Yên nở nụ cười.

“Thái hậu nương nương thật đúng là anh minh! Ngài không phải đã biết Hoắc thần y đã chuẩn ra ta bị chứng si ngốc, rất nhiều thứ trước kia ta đều không nhớ rõ?! Dựa theo tư sắc của ta, không thể đảm đương nổi từ hồng nhan. Về phần tri kỷ, ta nghĩ cái từ này càng thích hợp với đại tỷ ta hơn!”

Nói đi nói lại, đều bị Ngọc Phi Yên lạnh lẽo chặn lại, Tần thái hậu rất tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng.

“Ngọc Phi Yên, người không nên rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Người cho là đứa mang mệnh Thiên Sát Cô Tinh như người, còn có thể gả ra ngoài được sao? Nếu biết thức thời, thì ngoan ngoãn gả cho Hạ Hầu Nam, ai gia làm chủ, cho người vị trí sủng phi, sẽ không bạc đãi người!”

“Thái hậu nương nương không sợ ta đem tôn tử bảo bối của người khắc chết?”

Đối phương không tiếp tục diễn trò, Ngọc Phi Yên cũng lười cãi trằng, cười lạnh nói :”Hạ Hầu Nam làm người cận bã như vậy, cho dù là trước kia không bị phế, dù có quý gồi trước mặt bổn cô nương, ta cũng lười liếc mắt nhìn hần một cái. Huống chi hần hiện tại đã không còn là nam nhân thật sự, muốn ta làm tiểu thiếp của hần, người nằm mơ!”

“Người, người im miệng!” Nghe Ngọc Phi Yên hình dung nhi tử của mình như vậy, Lệ tần tức đến môi run run.

Ngược lại là Tần thái hậu, trước sau như một vẫn rất bình tĩnh.

“Nếu như người đã không đồng ý---“ Tần thái hậu lấy ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng mình :”Thì đừng trách ai gia vô tình!”

Ngay sau khi Tần thái hậu khụ một cái liền khụ ra một ngụm đen thùi, Lệ tần hét lên :”Người đâu a, bắt thích khác! Lương Ngọc quận chúa ám sát thái hậu!”

Suy nghĩ nửa ngày, thì ra là đang ở chỗ này đợi mình a!

Nhìn thấy môi Tần thái hậu biến thành màu đen, Ngọc Phi Yên cười càng thêm u lãnh.

“Ngọc Phi Yên, hiện tại người đã không còn Ngọc gia làm chỗ dựa, cái gì cũng không có. Nếu gả cho Hạ Hầu Nam, ai gia sẽ không trị tội người...”

Tần thái hậu còn chưa nói xong, Ngọc Phi Yên đã tiến lên một bước, đem năm sáu viên dược ngăn chặn miệng bà ta.

“Một viên ‘Ngân nhân lệ’ đã muốn hãm hại ta? Lão yêu bà, nếu như người đã muốn chết như vậy, ta sẽ thanh toán cho người!”

Nhìn biểu tình giật mình của Tần thái hậu, Ngọc Phi Yên áp sát bên tai bà ta :”Đã quên nói cho người biết, ta còn có cái tên khác, gọi là Ngọc La Sát---“

Ngọc La Sát?

Là thiếu nữ thần bí mà Hoắc thần y khen không ngớt miệng, y thuật so với hần còn muốn cao minh kia sao?

Nàng ta là Ngọc Phi Yên?

Lục phủ ngũ tạng theo về kinh ngạc trên mặt Tần thái hậu liên tiếp truyền đến các loại đau đớn, lại biến thành sợ hãi, đẩy Ngọc Phi Yên ra, bà ta nằm sấp trên bàn, ngón tay run run ấn vào yết hầu, vội vàng muốn đem được của Ngọc Phi Yên nôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Một Rừng Không Thể Chứa Hai Hổ.

Được của Ngọc Phi Yên vào miệng liền tan, đã sớm hoà cùng nước miếng tất cả đều bị Tần thái hậu nuốt xuống.

Nôn nửa ngày, ngay cả tổ yến vừa ăn cũng đều phun ra, nhưng đau đớn trong thân thể vẫn không giảm bớt chút nào, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

“Mau truyền Hoắc thần y! Mau---”

Về mặt kinh hoàng vô cùng lần đầu tiên xuất hiện trên mặt người được xưng tụng là đứng đầu hậu cung, bà không muốn chết! Ở trong hoàng cung này, nàng tần tần khô khô nhân nhịn nhiều năm như vậy, rốt cuộc mới có thể bước lên làm hoàng thái hậu, còn chưa hưởng thụ được mấy năm, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ!

“Muộn...”

Ngọc Phi Yên không chút hoang mang, hôm nay không kết thúc, Tần thái hậu sẽ không chết tâm. Đối phương đã muốn đến cửa, tự nhiên nàng cũng phải nắm chặt nắm tay, hung hăng phản kích.

“Độc này Hoắc thần y cũng giải không được!”

“Ngươi...” Tần thái hậu chỉ vào Ngọc Phi Yên, ánh mắt như rắn độc nhìn nàng, bà muốn mắng Ngọc Phi Yên to gan lớn mật, nhưng cổ họng lại đau đớn vô cùng, cũng không thể nào phát ra tiếng.

“A a a a...” Hai tay Tần thái hậu ôm lấy cổ họng chính mình, dùng sức ho, hô hấp càng thêm dồn dập, cả người té lăn trên đất, giống như tiếng dê bị chọc tiết run rẩy la to.

“Ngọc Phi Yên, ngươi thật to gan! Ngươi đến cùng đã cho thái hậu ăn cái gì?”

Lệ tần nhìn một màn như vậy, hoàn toàn ngây dại, ngay cả kêu người cũng đều quên mất.

“Độc được a!”

Ngọc Phi Yên nhún nhún vai, cười nói.

“Không cho bà ta dùng độc, làm sao có thể làm thất vọng tội danh mà các ngươi vu oan cho ta đây!” Ngọc Phi Yên xoè tay, lộ ra năm viên thuốc sắc thái sắc sỡ nằm trong lòng bàn tay: “Lệ tần nương nương, ngươi cũng dùng một chút đi! Sau khi dùng, ngươi sẽ được cùng thái hậu song bước đến hoàng tuyền, cùng nhau làm bạn tốt!”

“Không! Ta không muốn! Ta không muốn!”

Lệ tần thấy Ngọc Phi Yên cười tủm tỉm đem độc được đi đến càng lúc càng gần, sợ tới mức liên tiếp lùi về phía sau.

Trước khi Ngọc Phi Yên đến, Tần thái hậu đã cùng Lệ tần thương lượng rất tốt, bằ vào tội danh hạ độc này, lại bị cưỡng bách một phen, chắc chắn sẽ dọa Ngọc Phi Yên.

Ngọc gia suy bại, Ngọc Phi Yên không còn chỗ dựa, một tiểu cô nương, chỉ có thể kinh nhưng không thể dọa. Đem tội danh độc sát thái hậu đổ lên người nàng, thì có thể dễ dàng không chế nàng, không sợ Ngọc Phi Yên không ngoan ngoan nghe lời.

Chỉ là, các nàng thể nào lại không nghĩ sẽ xuất hiện biến số như vậy!

Tần thái hậu té trên mặt đất sống chết còn chưa rõ, Lệ tần đột nhiên mất đi tâm phúc, bị Ngọc Phi yên ép đến không còn đường lui.

“Ngọc Phi Yên, ngươi không được qua đây!”

Trong lúc cuồng quýt, Lệ tần nhìn thấy quả cầu lưu ly trên bàn. Nghĩ đến “Hậu chiêu” mà Tần thái hậu nói, ánh mắt nàng lập tức sáng ngời, vội vàng chạy đến bên bàn, cầm lấy quả cầu lưu ly hung hãn nện xuống mặt đất.

“Loảng xoảng---“

Quả cầu lưu ly nhiều màu tan nát, trên mặt đất phát ra âm thanh va chạm thanh thúy, truyền rất xa rất xa. Quả cầu lưu ly này đã được Chu Liệt rót huyền lực vào, cũng là tín hiệu mà hắn đã cùng Tần thái hậu ước định.

“Ngọc Phi Yên, ngươi xong đời! Ngọc gia cũng xong đời! Ha ha ha!”

Mới vừa rồi còn hoảng loạn, Lệ tần đỡ mép bàn, cười đến không kịp thở.

Không thuận theo ta, chết!

Đây là lời nói của Tần thái hậu.

Nhớ đến Ngọc Phi Yên bức mình đến chết vật như vậy, Lệ tần liền hận Chu Liệt không mau đuổi tới đây, giết chết tiểu tiện nhân này.

Đây là... Viện binh? Thì ra còn lưu một nước cờ.

Ngọc Phi Yên hép mắt, còn chưa tiến hành động tác tiếp theo, cửa lớn đã bị người phá tung, Chu Liệt một thân oai vệ mang theo Minh Nguyệt đao đứng ở trước cửa.

“Này Xa công, ngươi tới thật đúng lúc!” Thấy Chu Liệt đến nhanh như vậy, Lệ tần mừng rỡ như điên: “Ngọc Phi Yên hạ độc mưu hại thái hậu, ngươi mau giết nàng!”

Ngọc Phi Yên cũng chưa từng gặp qua Chu Liệt, nhưng nàng đã nghe nói qua sự tích về hắn.

Uy Xa công Chu Liệt, Võ Thần duy nhất của Đại Chu Quốc, là người có tu vi võ học cao nhất Đại Chu Quốc, nổi danh ngang ngửa với Võ Thần Hồ Sa của Tần Tri Quốc.

Thời đại này dùng võ vi tôn, võ giả có cấp bậc cao chính là đại biểu cho thực lực của một quốc gia.

Năm xưa, Đại Chu Quốc không có Võ Thần, luôn bị Tần Tri Quốc ức hiếp, không thể không đưa công chúa đi Tần Tri Quốc hoà thân, đưa hoàng tử đi làm con tin, đổi lấy hoà bình cho đất nước. Sau này Chu Liệt thành Võ Thần, Đại Chu Quốc mới bắt đầu lấy lại thể diện.

Địa vị của Chu Liệt ở Đại Chu Quốc, liền giống như một quốc bảo. Mặc dù hắn cái gì cũng không làm, chỉ cần có một Võ Thần như vậy toạ trấn ở Đại Chu Quốc, quốc gia khác cũng không dám tùy tiện xâm phạm.

Tần thái hậu lại có thể mời đến Chu Liệt, làm cho Ngọc Phi Yên có chút giật mình.

Võ giả cấp bậc Võ Thần, không phải sẽ không hỏi thế sự sao?

Chu Liệt đã sớm biết rõ kế hoạch của Tần thái hậu, nhìn thấy Tần thái hậu té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, hắn còn cho rằng đây chính là một phần trong kế hoạch của bà ta.

“Ngọc Phi Yên, ngươi hạ độc mưu hại thái hậu, phải bị tội gi!” Tiếng nói của Chu Liệt trầm miên kéo dài, khuếch tán đến từng góc ngách trong kinh thành, hành vi của hắn làm cho Ngọc Phi Yên rốt cuộc cũng có thể khẳng định, Chu Liệt là đồng lõa được Tần thái hậu mời đến.

Dựa theo lẽ thường, nhìn thấy Tần thái hậu như vậy, Chu Liệt hẳn là nên nhanh chóng mời thái y đến cứu thái hậu, nhưng hắn đối với Tần thái hậu chẳng chút quan tâm, rõ ràng sớm đã có gian trá.

Xem ra Tần thái hậu lúc này đây rất quyết tâm, nếu như nàng không đáp ứng gả cho Hạ Hầu Nam, thì phải nhỏ cỏ tận gốc.

Tần thái hậu đại khái có lẽ đã nhận định nàng chính là nữ tử có mệnh cách phượng hoàng, cho nên mới sử dụng kế sách không dùng được liền hạ triệt như này.

Phượng hoàng mệnh cách rốt cuộc là cái gì, Ngọc Phi Yên đều không biết.

Vì muốn đối phó với một tiểu nữ tử không có danh tiếng như mình, Tần thái hậu cư nhiên lại thỉnh ra Võ Thần Chu Liệt, thật sự là quá lưu tâm, bà ta thật sự là rất để ý đến nàng! Ngọc Phi Yên cười lạnh.

Ngươi đổi trắng thay đen, vu oan hãm hại ta, xem chúng ta ai lợi hại hơn!

Nghĩ đến đây, mảy liễu của Ngọc Phi Yên nhướn cao.

“Muốn gán tội người khác thì sợ gì không có lý do!”

“Này Xa công, ngươi cũng đã một bó tuổi rồi, sớm đã có con cháu đầy cả sảnh đường, lại núp ở bên trong tấm cung của thái hậu, không phải là có chuyện gì không thể để người khác biết đi! Bây giờ bị ta phát hiện, ngươi liền vội vã muốn giết người diệt khẩu, đây chính là giấu đầu lòi đuôi a!”

Tiếng nói của Ngọc Phi Yên ôn nhuận mềm mại, không chút nào phô trương, uy lực lại giống như Chu Liệt, bao trùm ngả tư đường lớn nhỏ khắp kinh thành.

Chu Liệt thiên tính vạn tính, không tính đến Ngọc Phi Yên sẽ phản kích như vậy.

Lời của nàng, nửa thật nửa giả, che che lấp lấp, làm cho người nghe liền không khỏi liên tưởng đến một ít chuyện ái muội nào đó. Đây chính là hất nước bản! Là bôi nhọ!

“Ngọc Phi Yên, ngươi đừng nói bậy!”

Chu Liệt uy rằng giỏi võ, nhưng về trình độ miệng lưỡi thì không thể chiếm bất kỳ tiện nghi nào, lúc này đã bị Ngọc Phi Yên bức đến nóng nảy, mặt hấn đỏ bừng lên, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ta có phải nói bậy hay không, trong lòng lão nhân gia ngài là rõ ràng nhất. Không có chuyện gì thì ngươi đó mặt cái gì? Ngươi yên tâm, tình yêu tuổi xé bóng rất tốt đẹp! Cho dù các ngươi có câu gì, ta cũng sẽ ủng hộ hai tay! Ta sẽ không nơi nơi nói lung tung!”

Lời nói khiến người đỏ mặt tía tai này, lại bị Ngọc Phi Yên thoải mái nói ra như vậy, Chu Liệt vừa tức vừa thẹn.

Nàng đã rêu rao khắp thiên hạ biết, còn nói cái gì sẽ không nói cho người khác biết chứ.

Lời nói này, người khắp kinh thành đều nghe được. Cho dù Chu Liệt cùng Tần thái hậu không có gì, cũng không thể nào ngăn cản mọi người bát quái*(xi xâm) cùng mơ màng*(liên tưởng), lúc này đây, mặt mũi của hắn đều mất hết rồi.

“Ta coi khinh ngươi!”

Sợ Ngọc Phi Yên lại nói ra những lời không biết xấu hổ gì nữa, Chu Liệt thu hồi huyền lực, nhìn bạch y thiếu nữ đang đứng trước mặt.

Hắn còn cảm thấy rất hiếu kỳ, Ngọc Phi Yên trang điểm rất thanh lịch, trên đầu cũng chỉ cài một châu hoa, ngay cả son phấn bột nước cũng không dùng. Nàng hình như cũng đã nhận ra được tình cảnh của bản thân, lại không hoảng hốt chút nào, bình tĩnh thong dong, tuổi còn nhỏ lại có phần khí độ này, không thể không khiến người khâm phục.

“Mười lăm tuổi đã là Võ Vương, thật đúng là hậu sinh khả uý!”

Hai mắt Chu Liệt tỉnh nhuệ, trong lòng có chút hâm mộ Ngọc Kinh Lôi, cư nhiên lại có con cháu kiệt xuất như vậy.

“Lão nhân, ta mới mười bốn tuổi.” Ngọc Phi Yên tươi cười rạng rỡ như hoa đào ngày xuân, kinh diễm động lòng người.

“Mặc kệ ngươi bao lớn, ngươi liền trở thành lịch sử.”

Chu Liệt giờ Minh Nguyệt đao lên, râu bạc trắng phiêu phiêu. Nếu nói là lúc đầu, hắn lựa chọn trợ giúp Tần thái hậu là vì hứa hẹn, nhưng hiện giờ, hắn ra tay càng chủ động nhiều hơn.

Trên vùng đại lục này chưa từng có Võ Vương mười bốn tuổi, Ngọc Phi Yên xuất hiện làm cho Chu Liệt cảm thấy uy hiếp cùng áp lực trước nay chưa từng có.

Một núi không thể chứa hai hổ! Tốt hơn là nên chọn lúc nàng còn chưa trưởng thành đem nàng bóp chết thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Năm Ngựa Xé Xác.

Ngọc Phi Yên cùng Chu Liệt nói chuyện, làm cho Lệ tần có chút ngốc trẻ.

Cái gì? Ngọc Phi Yên không phải là phế vật, nàng ta lại là Võ Vương? Võ Vương mười bốn tuổi?

Vô luận là Đại Chu, Tần Trĩ, hay là Tây Việt Quốc, thậm chí ngay cả Tuyệt Quốc xa xôi, đều chưa từng xuất hiện qua Võ Vương trẻ tuổi như vậy, trong sử sách cũng không có ghi lại.

Ngọc Phi Yên nơi nào là phế vật chứ, nàng chính là thiên tài chân chính a!

Thiên a---

Hạ Hầu Nam thật sự đã làm ra một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, đầu óc hẳn cứ nhiên lại nóng lên, cùng một Võ Vương như thế giải trừ hôn ước!

Đem nàng dâu như vậy từ chối rước vào cửa, hẳn thật sự là một kẻ ngu mà! Lệ tần là người dai lòng nhĩ tử nhất cũng nhịn không được ở trong lòng mắng Hạ Hầu Nam.

Nếu như hôn ước giữa bọn họ vẫn còn, bằng vào thân phận Võ Vương của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Nam còn sợ gì không ngồi ổn trên ngôi vị thái tử!

Huống chi Ngọc Phi Yên còn nhỏ tuổi đã là Võ Vương, thành tựu tương lai nhất định sẽ ở phía trên Chu Liệt. Nàng dâu tốt như vậy, đốt đèn lòng cũng tìm không thấy, cũng không phải chính là phượng hoàng nữ trong quẻ bói của Liên Cẩn sao! Một cuộc nhân duyên tốt như vậy, lại bị Hạ Hầu Nam một mực phá hủy, Lệ tần lúc này hồi hận đến ruột đều xanh.

Thật tốt, Chu Liệt còn chưa động thủ, mọi chuyện còn có thể xoay chuyển được.

“Đây là hiểu lầm, hiểu lầm! Ngọc Phi Yên không có hạ độc!”

Lệ tần vội vàng đi ra, ngăn lại Chu Liệt.

Nàng cũng không thể để Chu Liệt giết đứa con dâu tốt của mình a!

Lệ tần đã nhìn ra, Chu Liệt vừa rồi rõ ràng đã động sát tâm, trên dah nghĩa của hắn là đang giúp Tần thái hậu, thực tế lại sợ Ngọc Phi Yên về sau sẽ siêu việt hơn hắn, muốn tìm lấy cớ trừ bỏ Ngọc Phi Yên, Lệ tần cũng không thể để cho hắn như ý.

Dựa vào cái gì mà Chu gia bọn họ có thể kiêu ngạo? Nên làm thế gia đứng đầu Đại Chu Quốc, cũng hẳn là Tần gia mới đúng!

“Lương Ngọc quận chúa làm sao có thể độc hại thái hậu chứ! Nhất định là... do tiểu nhân gian nịnh, nghĩ muốn hãm hại Lương Ngọc quận chúa, nhân cơ hội hạ độc thái hậu nương nương! Vẫn là trước hết nên mời Hoắc thần y đến kiểm tra cho thái hậu! Người đâu---”

Bàn tính của Lệ tần đánh rất khá, thấy Ngọc Phi Yên lợi hại, một Võ Vương cũng không thể là đối thủ của Võ Thần.

Chính mình lúc này đứng ra giải vây giúp Ngọc Phi Yên, muốn bán cho nàng một cái nhân tình. Nếu Ngọc Phi Yên thông minh, sẽ nắm lấy nhánh cứu mạng mình, bằng không, thì chỉ có một con đường chết!

Tiểu tâm tư của Lệ tần, Chu Liệt thế nào còn không hiểu.

Giờ phút này muốn bảo hộ Ngọc Phi Yên, đã muộn!

Nếu như không nhân cơ hội cánh Ngọc Phi Yên còn chưa dài cứng rắn mà chặt đứt lông cánh của nàng, ngày sau chỉ sợ sẽ lưu một tai họa ngầm to lớn!

Huống chi hắn đã phái Chu Tuấn dẫn người đi đến bên cạnh Trung Nghĩa Công phủ mai phục, chỉ chờ canh giờ vừa đến, binh sĩ Chu gia sẽ vọt vào Ngọc gia, giết sạch tất cả. Hiện tại tên đã lên dây không thể không bắn, Chu gia cùng Ngọc gia đã kết cừu hận, không giải được!

“Lệ tần nương nương, đao kiếm không có mắt. Thịnh ngài nhanh chóng rời đi, miễn cho thần bị thương ngài!”

Chu Liệt nâng Minh Nguyệt đao lên, đao bạc “Ầm ầm” rung động, nghe qua cực kỳ khí phách, làm cho Lệ tần hoảng sợ.

Nhưng mà, Lệ tần tốt xấu gì cũng đã làm hoàng phi nhiều năm, tuy rằng bị gián cấp, nhưng khí thế vẫn còn.

“Này Xa Công, việc cấp bách hiện tại là tìm Hoắc thần y trị liệu cho thái hậu nương nương, người dùng mọi cách ngăn trở bản cung như vậy, rốt cuộc là có ý tứ gì? Người có còn đem thái hậu nương nương để vào mắt, đem bản cung để vào mắt nữa không?”

Tuy rằng biết Lệ tần đang tính toán chuyện gì, Ngọc Phi Yên vẫn nhịn không được trong nội tâm vuron lên ngón tay cái tán thưởng Lệ tần.

Người trong cung này chỉ xem xét thời thế mà hành sự, Lệ tần đúng là cao thủ thay đổi sắc mặt!

Giờ phút này nhìn bọn họ chó cắn chó cũng là một chuyện rất có ý tứ nha!

Tần thái hậu, người thì tính là cái gì a, chỉ sợ người cũng không có tính ra sẽ xảy ra nội chiến nội bộ. Cũng không biết Lệ tần cùng Chu Liệt rốt cuộc là ai có bản lĩnh hơn ai, Ngọc Phi Yên rõ ràng chính là ở một bên xem diễn.

“Thần muốn giết hung thủ mưu hại thái hậu, Lệ tần nương nương người vì sao dùng cố ý dùng mọi cách ngăn trở? Hay là, thật ra người cùng Ngọc Phi Yên đều là đồng bọn? Hai người các người liên hợp lại sát hại thái hậu?”

Chu Liệt lúc này muốn học ngoan*(ngoan độc, độc ác), trực tiếp chụp mũ lên trên đầu Lệ tần.

“Người đừng có nói bậy---”

Lệ tần vừa muốn phản bác, một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm”, liền đánh gãy lời của nàng ta.

Hoàng Thượng đến thực kịp thời a!

Đang nhìn đến bóng dáng của Hạ Hầu Quân Vũ phía sau bức màn màu tím, trong lòng Ngọc Phi Yên liền hiểu rõ, thừa dịp người khác không chú ý, nàng đi đến bên người Tần thái hậu, vung một nắm bột phấn, tiếp theo liền nhanh chóng rời đi.

Sau khi nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ, Lệ tần mới nhẹ nhàng thờ ra. Nếu dựa vào một mình nàng, thật đúng chỉ sợ Chu Liệt sẽ trở mặt, giết nàng diệt khẩu. Như thế rất tốt, Hoàng thượng tới, chỗ dựa vững chắc của nàng đến rồi!

So với Lệ tần thoải mái, Chu Liệt lại cảm thấy có chút buồn bực.

Hoàng Thượng đến quá nhanh, nếu đến muộn một lát, hẳn đã xử trí xong Ngọc Phi Yên cùng Lệ tần. Đến lúc đó mang hết tất cả tội danh đổ lên người Ngọc Phi Yên, Ngọc gia liền triệt để xong đời!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Hầu Quân Vũ vừa mở miệng, Chu Liệt tranh cáo trạng trước Lệ tần: “Hoàng Thượng, Ngọc Phi Yên to gan dám hạ độc thái hậu nương nương, sát hại thái hậu nương nương, thật đúng là tội đáng muôn chết! Thỉnh xin Hoàng Thượng lập tức hạ chỉ, thần lập tức giết nàng!”

“Không! Hoàng Thượng, không phải, Lương Ngọc quận chúa làm sao có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Uy Xa Công không bằng không chứng, ăn nói bừa bãi!” Bị Chu Liệt giành trước, Lệ tần tức giận đến giậm chân đấm ngực.

“Ngọc Phi Yên, người tới nói!”

Hạ Hầu Quân Vũ bị Chu Liệt cùng Lệ tần âm ỉ đến đau đầu, chỉ vào Ngọc Phi Yên, để cho nàng đi ra nói chuyện.

Ngay khi vừa rời, hai câu đối thoại kia của Chu Liệt cùng Ngọc Phi Yên, đã truyền khắp toàn bộ kinh thành.

Chu Liệt có năng lực như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ không chút nghi ngờ. Nhưng mà Ngọc Phi Yên khi nào thì có thể lợi hại như vậy? Vì muốn chứng thực chuyện này là thật hay giả, Hạ Hầu Quân Vũ liền vội vàng chạy đến đây.

“Bệ hạ, sự thật đã bày ra trước mắt ngài. Ngài xem, thái hậu nương nương không phải đang tốt đẹp sao!”

Ngọc Phi Yên chỉ vào Tần thái hậu đang bị mọi người xem nhẹ, mọi người theo hướng ngón tay của nàng nhìn lại, Tần thái hậu đang êm thấm ngồi trên ghế, khí sắc cực tốt, căn bản không có dấu hiệu gì là đã trúng độc.

“Cô cô---” Lệ tần lúc này cũng cảm thấy mơ hồ.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy thảm trạng của Tần thái hậu, thế nào hiện tại lại bình bình an an ngồi đây chứ?

Lệ tần kinh ngạc, Chu Liệt lại càng giật mình hơn.

Không đúng! Tần thái hậu vừa rồi rõ ràng đã không còn thở, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

“Mẫu hậu, người cảm thấy thế nào?” Hạ Hầu Quân Vũ đi qua, đỡ Tần thái hậu.

“Ai gia...” Tần thái hậu vừa định nói chuyện, khi nhìn thấy Ngọc Phi Yên, sắc mặt lập tức đại biến: “Ngọc Phi Yên, người thế nào---”

Tần thái hậu ban đầu muốn nói, người thế nào còn sống, nhưng lại bị Lệ tần ngăn lại, Lệ tần đưa mắt ra hiệu cho bà: “Cô cô, người chắc là không biết đi, Phi Yên chính là Võ Vương! Võ Vương mười bốn tuổi đấy! A Nam chúng ta thật sự là có phúc khí a!”

Võ Vương? Ngọc La Sát?

Tần thái hậu vừa nghe tin tức này, vừa cao hứng, vừa tức giận. Cao hứng chính là Liên Căn quả thật liệu sự như thần, tức giận chính là Ngọc Phi Yên rõ ràng có bản lĩnh như vậy, thế nhưng lại lừa gạt mọi người, chẳng lẽ là nàng ta không muốn cùng Hạ Hầu Nam thành thân?

Nhưng mà, mặc kệ là như thế nào, Ngọc Phi Yên chưa chết, thật đúng là tốt!

Nhân tài như vậy, nhất định phải nắm trong tay!

“Võ Vương?”

Hạ Hầu Quân Vũ kích động không thôi, trên đại lục này cao cấp nhất chẳng qua cũng chỉ là Võ Thần. Ngọc Phi Yên chỉ mới mười bốn tuổi đã là Võ Vương, dựa theo tốc độ này, nói không chừng ba mươi tuổi nàng liền có thể trở thành Võ Thần, còn có khả năng trở thành Võ Tông thứ nhất đứng đầu đại lục!

Có được Võ Tông, lo gì không thể nhất thống thiên hạ, lo gì tứ hải không thần phục!

“Tốt! Thật tốt quá! Ngọc Phi Yên, trẫm muốn ban thưởng cho ngươi! Ngươi muốn cái gì? Trẫm đều ban thưởng cho ngươi!” Trong lúc nhất thời, mặt rồng của Hạ Hầu Quân Vũ hớn hở như nở hoa.

“Bệ hạ---“ Ngọc Phi Yên quét mắt nhìn Chu Liệt, thừa dịp Hạ Hầu Quân Vũ đang cao hứng, giúp Chu Liệt lộ ra đuôi hồ ly.

“Vừa rồi Uy Xa Công nói ta độc sát thái hậu, cũng báo cho thiên hạ biết, mọi người trong kinh thành khẳng định đã nghe được hết lời nói của hần. Bây giờ ngài cũng thấy rồi đấy, thái hậu vẫn êm đẹp ngồi đây, bên ngoài nói không biết đã nói ta tâm ngoan thủ lạt như thế nào, ác độc tàn nhẫn ra sao rồi.”

Ngọc Phi Yên trực tiếp chọn Chu Liệt mà ra tay, Hạ Hầu Kinh Thiên hí mắt phượng, ý cười càng tăng.

Thật đúng là mèo con một chút cũng không chịu thiệt thòi, tính cách này, gia thích!

“Dựa theo luật pháp của Đại Chu, bồi nhọ quý tộc, phải bị năm ngựa xé xác, ngũ mã phanh thây.” Tiếng nói thanh quý của Hạ Hầu Kinh Thiên, chậm rãi truyền vào lỗ tai Chu Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ai Gia Lệnh Ngươi Giết Hạ Hầu Kinh Thiên

Lâm Giang Vương vừa tiến vào liền oanh liệt như vậy, làm Chu Liệt thế nào cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Ngũ mã phanh thây?

Hừ! Hần là Võ Thần, ai dám? Ai lại có bản lĩnh này!

“Vương gia, phía trên Võ Vương, sẽ phải chịu chế ước của hình pháp, đây là uy định của đại lục.” Chu Liệt khinh miệt cười, không chút nào đem Hạ Hầu Kinh Thiên đề vào mặt. Chẳng qua chỉ là một tiểu tử đánh thắng mấy trận, thật không biết trời cao đất rộng!

“Khụ khụ, Kinh Thiên, ngươi không nên đùa giỡn quá mức---“ Hạ Hầu Quân Vũ đứng một bên thấy thế, lúng túng ho khan hai tiếng.

Chu Liệt nói rất đúng, toàn bộ Đại Chu Quốc, thật đúng là không có ai có thể hành động như vậy với hần!

Võ Thần đối với bất kỳ quốc gia nào mà nói, đều là một thanh kiếm hai lưỡi.

Nếu Võ Thần trung tâm hộ quốc, đó là may mắn của quốc gia, là phúc của một nước. Nếu như Võ Thần có tâm tư khác, nếu muốn mưu triều soạn vị, chính mình lên ngôi làm đế, nghịch thần tặc tử như vậy trong lịch sử chỗ nào cũng có.

Hạ Hầu Quân Vũ đối với Chu Liệt yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần ngươi không tạo phản, an phận làm Uy Xa Công, tất cả vinh quang cùng tôn vinh, trẫm đều cho ngươi!

Chỉ là, khi nhìn thấy Chu Liệt đối với Hạ Hầu Kinh Thiên lộ ra khinh miệt tươi cười, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ vẫn nổi lên từng trận từng trận kinh phong.

Lúc trước trong lúc Thất Vương làm phản, nếu như Chu Liệt khẳng khái đứng ra nói một câu ủng hộ Hạ Hầu Quân Vũ, hần cũng sẽ không chặt vật như vậy, bị nhóm huynh đệ cùng thúc thúc làm cho thiếu chút nữa bỏ thành chạy trốn... Bản thân còn chưa truy cứu lỗi lầm của Chu Liệt, nay Chu Liệt ngược lại lại dùng thái độ như vậy đối đãi Hạ Hầu Kinh Thiên, thật sự là đáng giận!

“Quy định của Đại lục? A, có gia ở đây, gia liền thay đổi quy củ!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cười khê.

Hần vốn dĩ cực kỳ lạnh lùng cao quý, hiện tại lại cười, liền giống như một bức tranh thật đẹp. Đầu tiên là đông mặt xuân sơ, băng tuyết sơ dung, sau đó xuân ý dần dần tăng lên, phồn hoa mãn thế...

Chu sa giữa mi tâm của hần, càng giống như nhụy hoa hồng hạnh sau cơn mưa, điểm lệ đỏ rực như máu.

“Kinh Thiên!” Mặc dù nội tâm Hạ Hầu Quân Vũ đối với Chu Liệt cực kỳ bất mãn, nhưng vẫn lo lắng Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ gây ra chuyện. Tính cách của hần chính là không sợ trời không sợ đất, nhưng đối phương là Võ Thần a!

Quá mức tích cực, chỉ sợ Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ chịu thiệt!

“Lâm Giang Vương, người đây là có ý gì?” Hai mắt Chu Liệt trừng trừng, cực kỳ tức giận.

Hắn cùng Hạ Hầu Kinh Thiên bình thường không có tiếp xúc qua, hôm nay đối phương vì sao lại khắp nơi châm chọc đối nghịch với mình?!

“Gia không có ý tứ khác, chỉ là muốn người giải thích một chút, người lúc này vì sao lại có thể xuất hiện trong tầm cung của thái hậu? Người vu hãm Lương Ngọc quận chúa, thậm chí còn muốn giết người diệt khẩu, có phải là bởi vì nàng nhìn thấy thứ gì không nên thấy hay không?”

Hạ Hầu Kinh Thiên môi đỏ răng trắng, những lời nói ra lại làm cho người khác tức chết.

“Thần cùng thái hậu là trong sạch! Lâm Giang Vương không nên nghe Ngọc Phi Yên nói bừa.” Chu Liệt đen mặt nổi giận nói.

Tần thái hậu bên cạnh nghe được lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng tức đến phát hỏa, ý tứ của hắn chính là bản thân đều cũng đã một bó tuổi rồi, mà còn cùng cái tên ngoại thần Chu Liệt này làm nên chuyện không thể để người khác thấy?

“Thập Tứ, người nói bậy bạ gì đó!”

“Ta có nói bậy hay không, trong lòng các người là rõ ràng nhất, huống chi chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra! Năm đó Chu Liệt tiến nhập lên giai Võ Thần, chuyện thứ nhất khi xuất quan chính là tiến cung cùng thái hậu gặp riêng, nào biết chuyện tốt của các người bị người khác gặp được, sau này người kia lại bị các người hãm hại, bị tiên hoàng ban chết...”

Hạ Hầu Kinh Thiên nói như vậy, lông mày Hạ Hầu Quân Vũ lập tức cau lại: “Đệ nói là?”

“Hoàng huynh đoán không sai! Ta nói chính là mẫu phi của ta, Mộ Dung hoàng quý phi.”

“Người thú vị lắm!”

Lại nghe được cái tên này, làm cho Tần thái hậu quên mất cả lễ nghi quý tộc, chỉ vào Hạ Hầu Kinh Thiên chửi ầm lên: “Việc Mộ Dung quý phi ở trong cung dùng vu cáo, mới bị tiên đế xử tử, cùng ai gia không có liên quan!”

“Có liên quan hay không, chứng cứ đều ở trong này!”

Hạ Hầu Kinh Thiên lấy ra một xấp giấy tờ, đưa cho Hạ Hầu Quân Vũ.

“Thái hậu cùng Uy Xa Công là thanh mai trúc mã, nếu không phải do Tần gia ham phú quý, đem người đưa vào cung, các người chỉ sợ đã sớm sát cánh cùng bay! Chỉ là, các người có tình cũng thấu đi, vì sao phải nhẫn tâm hại chết mẫu phi của ta? Làm cho ta ngay cả cơ hội nhìn thấy mặt nàng một lần cũng không có! Các người thật nhẫn tâm---”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, thật sâu tác động đến Hạ Hầu Quân Vũ, hắn từng tờ từng tờ lật xem chứng cứ, hai tay dần dần run rẩy.

“Mẫu hậu, thật là người sao?”

Lấy tốc độ nhanh nhất xem xong, Hạ Hầu Quân Vũ nhìn Tần thái hậu, trong mắt không còn hiếu thuận bình thường, chỉ còn lại lạnh lùng cùng thù hận.

Ánh mắt hắn, khiến cho Tần thái hậu sợ hãi, cũng kích thích Tần thái hậu càng thêm phần nộ.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy? Người đây là đang vì một tên tội nhân đã chết, chất vấn ai gia sao?”

“Mộ Dung Yên là kẻ tiện nhân, rõ ràng là thái tử phi, lại trèo lên giường tiên hoàng, trở thành quý phi của tiên hoàng. Nàng chính là loại nữ nhân dơ bẩn, dục dõ tiên hoàng, chết một trăm lần cũng không đáng tiếc!”

Tần thái hậu lúc này không còn chút đáng vẻ nào của thái hậu nữa, cùng những ả đàn bà chanh chua trên phố không có gì khác nhau.

Sau khi nghe lời nói của Tần thái hậu, sắc mặt Hạ Hầu Quân Vũ trở nên xám xịt.

“Mẫu hậu, người không nên! Người biết rõ Yên tỷ tỷ không phải là loại người như thế, nàng là bị bức bách...”

“Hoàng thượng! Nàng ta là phi tần của tiên hoàng, là di nương của người, là hồ ly tinh quyến rũ quân vương, không phải là Yên tỷ tỷ của người!” Tần thái hậu nghiêm khắc nói: “Người đừng vội nghe lời tiện loại này châm ngòi ly gián tình cảm mẫu tử của chúng ta!”

“Thái hậu, ta cùng hoàng huynh đều là nhi tử của phụ hoàng.” Hai mắt Hạ Hầu Kinh Thiên như hầm băng.

“Phi---” Tần thái hậu nhanh chóng thay đổi thái độ hiền lành ngày thường đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, bộ mặt trở nên dịu tơn.

“Mộ Dung Yên cùng lúc phụng dưỡng hai phụ tử, người là con của ai, chỉ sợ ngay cả nàng ta cũng không biết! Tiên hoàng bị u mê, mới nhận thứ tiện loại như người, ai gia cũng không thừa nhận!”

Tiện loại...

Nghe Tần thái hậu nhiều lần dùng từ ngữ này hình dung Hạ Hầu Kinh Thiên, trong lòng Ngọc Phi Yên sinh ra một cảm giác rất khó chịu, nhịn không

được lo lắng nhìn hấn một cái.

Lời nói của bọn họ vô tình đã lộ ra bí mật cung đình, không ngờ thân thế Hạ Hầu Kinh Thiên lại nhấp nhô như vậy.

Cha đoạt vợ của con? Hoàng thất quả nhiên rất loạn a!

Mèo con, người đây là đang thương tiếc ta?

Nhận được ánh mắt của Ngọc Phi Yên, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên nổi lên một trận mặt ý. Rốt cuộc thì mèo con gia tự mình giáo dưỡng, đối với gia khăng khăng một mực như vậy, tốt lắm! Xứng đáng khen ngợi!

“Im miệng!”

Hạ Hầu Quân Vũ ghen thật lâu rồi cục mới bạo phát.

“Thái hậu thân thể không khoẻ, cần tịnh dưỡng. Hưống Tiến, từ hôm nay trở đi, ai cũng không được phép tiến vào Từ Ninh cung! Lệ tẩn, nếu người dám đến Từ Ninh cung nửa bước, trăm lần cho người vào lãnh cung!”

Thấy Hạ Hầu Quân Vũ muốn giam lỏng mình, Tẩn thái hậu chấn động: “Hoàng thượng, người làm sao có thể đối xử với ai gia như vậy?!”

“Chu Liệt, dĩ hạ phạm thượng, phạt ba năm bổng lộc, mệnh người bệ môn cấm túc!”

Tẩn thái hậu vốn còn đang căm tức, khi nghe Hạ Hầu Quân Vũ đối xử như vậy với Chu Liệt, càng thêm tức giận.

Vì ả tiện nhân đáng tội kia mà phẫn tội Võ Thần, Hạ Hầu Quân Vũ thật sự là bị choáng váng đầu óc sao?

“Tốt lắm! Hoàng thượng, người vì một đứa tiện loại như vậy đối nghịch với ai gia, còn chưa hỏi rõ nguyên do, liền trách phạt Uy Xa Công? Người đủ lòng đủ cánh rồi---“

Tẩn thái hậu là người đã trải qua sóng to gió lớn, theo suy nghĩ của bà, nhi tử phản bội mình, tất cả đều là do Hạ Hầu Kinh Thiên xúi giục, tội hấn đáng chết vạn lần! Chỉ khi Hạ Hầu Kinh Thiên chết đi, Hạ Hầu Quân Vũ mới không ngu ngốc như vậy nữa.

“Này Xa Công, ai gia lệnh người giết Hạ Hầu Kinh Thiên!”

Lời Tẩn thái hậu nói, cũng là việc Chu Liệt muốn làm.

Từ khi hấn tấn chức thành Võ Vương, chưa từng bị người khác nhục nhã mình như vậy, hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Không giết chết Hạ Hầu Kinh Thiên, thì không thể bình ổn lửa giận trong lòng hấn.

“Thần can tuân ý chỉ!”

Đại đao trong tay Chu Liệt chột loé, trực tiếp bổ nhào về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tẩn Thái Hậu Chết.

“Chu Liệt, to gan! Người muốn tạo phản sao?!” Thấy Chu Liệt dám động thủ với Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Quân Vũ phẫn nộ không thôi.

“Thần là dựa theo ý chỉ của thái hậu mà làm việc, thỉnh xin bệ hạ tránh ra!”

Chu Liệt không chút khách khí, vung tay lên, chưởng phong đem Hạ Hầu Quân Vũ bức lui sang một bên.

“Này Xa Công, người đây là then quá hoá giận sao?” Chu Liệt thể tới rào rạt, Hạ Hầu Kinh Thiên ngược lại lại rất bình tĩnh, tay phải vờn hai ngón tay, thoải mái đem Minh Nguyệt đao của Chu Liệt đẩy ra: “Trình độ này của người, miễn cưỡng có thể thông qua giúp gia làm đá kê chân cho mèo con! Thật sự là quá tiện nghi cho người!”

Chu Liệt còn chưa kịp hiểu ý tứ của Hạ Hầu Kinh Thiên, đối phương đã thối lui sang một bên, bóng dáng màu trắng ngăn cản đường đi của Chu Liệt.

“Chu Liệt, ân oán giữa người và ta còn chưa kết thúc!”

Đánh giá Chu Liệt, Ngọc Phi Yên gật gù đầu.

Hạ Hầu Kinh Thiên nói không sai, Chu Liệt là kẻ địch đầu tiên nàng gặp được, chỉ có đập lên hán đi lên, mới có thể đứng ở nơi rất cao, đây không phải là một khối đá kê chân vô cùng tốt hay sao!

“Hừ! Tiểu nha đầu ngông cuồng, khẩu xuất cuồng ngôn! Ngươi muốn chết, ta sẽ thanh toán cho ngươi!” Thấy Ngọc Phi Yên tự mình đưa đến cửa tìm chết, trong lòng Chu Liệt rất hứng khởi. Vừa rồi bị Hạ Hầu Kinh Thiên ngắt lời, hán cũng chưa có lý do để trừ bỏ Ngọc Phi Yên, bây giờ chính là cơ hội vô cùng tốt a!

Chờ giết xong Ngọc Phi Yên, sau đó lại đi giết Hạ Hầu Kinh Thiên!

Một lần giải quyết xong hai kẻ phiền toái, đúng lúc!

Ngay khi Chu Liệt còn đang âm thầm cao hứng, không gian trống rỗng đột nhiên toát ra một cỗ lực lượng vô hình, đưa hán cùng Ngọc Phi Yên nâng lên.

Phanh---

Nóc nhà Từ Ninh cung bị cỗ lực lượng này xóc lên, chỉ chờ khi đem Chu Liệt cùng Ngọc Phi Yên nâng lên giữa không trung, lực lượng này mới đột nhiên biến mất, hoá thành bình chương màu tím nhạt, đưa hai người bọn họ bao ở bên trong.

Đây là... Kết giới?

Nhìn thấy bong bóng màu tím nhạt vĩ đại bao lấy bản thân, Chu Liệt sợ tới mức thiếu chút nữa ném luôn cả Minh Nguyệt đao.

Chỉ có Thần Tôn mới có thể dùng huyền lực ngưng tụ ra loại kết giới chuyên dụng của mình, trên đại lục khi nào thì xuất hiện Thần Tôn? Đại nhân vật cấp Tôn Thượng, làm sao có thể hạ thân cao quý của mình đến một nơi cần côi lạc hậu như vậy! Huống chi còn có chế ước pháp tắc của thiên địa, mặc dù Thần Tôn đến nơi đây, huyền lực cũng sẽ bị áp chế, chỉ có thể đạt tới trình độ Vô Tông, làm sao có thể ngưng tụ ra kết giới chứ!

Chu Liệt không tin những gì chính mình đang nhìn thấy, cầm lấy Minh Nguyệt đao, sử dụng toàn bộ sức lực phá tan kết giới, nào ngờ còn chưa đụng tới kết giới màu tím nhạt, đã bị lực lượng to lớn bắn ngược trở về, thiếu chút nữa bị thương cả chính mình, Chu Liệt thế này mới nhận rõ hiện trạng.

Quả nhiên là kết giới!

Chẳng lẽ vị đại nhân kia là đang trốn ở một nơi bí mật gần đó quan sát?

Hán hiện tại làm như vậy, đến cùng là có ý tứ gì?

“Không biết tôn thượng giá lâm, Chu Liệt chưa kịp nghênh xá, thỉnh xin tôn thượng thứ tội!” Chu Liệt hơi giật mình, cung kính quỳ xuống hành lễ. mặc dù hán ở Đại Chu Quốc đứng ở vị trí thứ nhất, được người người kính ngưỡng, nhưng đây là một thế giới dựa vào thực lực nói chuyện, ở trước mặt Thần Tôn, Chu Liệt cũng không là cái gì.

Nhìn Chu Liệt nhanh chóng thay đổi thái độ bá đạo, trở nên hèn mọn quỳ trên mặt đất, Ngọc Phi Yên liền cảm thấy buồn cười.

Lão tử này vừa rồi còn dùng dáng vẻ đệ nhất thiên hạ nhìn nàng, lúc này lại khúm núm giống như một tên nô tài, thật đúng là rất buồn cười!

Hai người khi không xuất hiện trên không trung giữa kinh thành, lập tức hấp dẫn lực chú ý của nhóm bách tính, tất cả mọi người đều bận rộn vây lại, ngửa đầu xem tình cảnh hiếm thấy này.

“Mau nhìn! Là Vô Thần đại nhân! Vô Thần đại nhân đang quỳ trước một vị cô nương!”

“Ý, người kia không phải là nhị tiểu thư của Ngọc gia sao? Vô Thần đại nhân vì sao quỳ trước mặt nàng a?”

“Chắc chắn, chẳng lẽ những gì Ngọc Phi Yên nói đều là sự thật? Vô Thần đại nhân thật sự cùng thái hậu có tư tình? Hán bây giờ là đang làm gì a? Đang cầu xin Ngọc cô nương không cần nói ra ngoài sao?”

Giọng nói bách tính liên tục không ngừng truyền vào trong tai Chu Liệt.

Vô liêm si! Những người này tất cả đều là bọn ngu dốt!

Ngay khi Chu Liệt nghĩ muốn đứng lên phản bác, lực lượng biến mất vừa rồi lại xuất hiện, ấn đầu của hán, “Thùng thùng thùng”, đập đầu ba cái trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Nhìn, ta nói không sai chứ! Vô Thần đại nhân đang đập đầu trước mặt Ngọc cô nương kia!”

“Ta không có---“ Chu Liệt cắn răng, không dám tránh thoát. Lực lượng này khiến hán cảm thấy sợ hãi cùng khủng hoảng, đối phương có thể dễ dàng bóp chết mình, hán nào dám nhúc nhích.

“Chu Liệt, ngươi đối với ta hành lễ lớn như vậy, sẽ làm ta tổn thọ!” Ngọc Phi Yên đã đoán ra nhân vật làm ra trò này là ai.

Trừ bỏ cái tên kiêu ngạo cường hãn lại thích bao che khuyết điểm Hạ Hầu Kinh Thiên kia ra, ai sẽ lợi hại như vậy chứ!

Ngay khi trong lòng Chu Liệt muốn phát điên, lực lượng kia lại lần nữa biến mất, một giọng nói quen thuộc truyền đến :”Mèo con, đây là trận chiến thứ nhất của ngươi, thắng gia sẽ tặng ngươi một phần đại lễ!”

“Hạ Hầu Kinh Thiên, là ngươi?” Giọng nói này Chu Liệt rất quen thuộc, không phải Hạ Hầu Kinh Thiên thì là ai! Trong lòng Chu Liệt liền chấn động,

Hạ Hầu Kinh Thiên làm sao có thể lợi hại như vậy!

Thấy Chu Liệt còn chưa nhận ra hiện thực, Ngọc Phi Yên cảm thấy hắn thật đáng thương.

Sắp chết đến nơi còn chưa biết bản thân vì sao mà chết, thật đúng là kẻ ngu xuẩn!

Ngọc Phi Yên cười lạnh, tay phải lấy ra một cây sáo, lấy sáo thay kiếm, chỉ thẳng vào cổ họng của Chu Liệt, mặc dù Chu Liệt sớm đã có phòng bị, thời điểm lác mình né tránh vẫn chậm đi một chút, lỗ tai bị cây sáo xẹt qua một vết cắt nhỏ, máu tươi ứa ra.

“Đánh đi! Võ thần đại nhân cùng phế vật Ngọc gia đánh nhau!” Nhóm người hưng phấn kêu lên.

“Thiên, mắt ta bị mù sao? Ta thế nhưng lại nhìn thấy Ngọc Phi Yên có thể cùng Võ Thần đại nhân so chiêu, nàng ta nơi nào là phế vật, rõ ràng chính là thiên tài a!”

“Mười chiêu... Mười lăm chiêu... Hai mươi chiêu! Ta dựa vào! Ngọc tiểu thư quá lợi hại! Ta quyết định, từ bây giờ Ngọc đại nhân chính là thần tượng của ta, Ngọc đại nhân, ta muốn làm tùy tùng của ngươi!”

“Ngọc đại nhân quá lợi hại! Ngọc đại nhân, ta rất sùng bái ngươi!”

Bách tính kinh thành điên cuồng hét chói tai.

Có thể tận mắt thấy cao thủ so chiêu, khiến cho tất cả mọi người kích động không thôi. Đặc biệt là Ngọc Phi Yên đã từng bị mọi người cười nhạo là phế vật lại xuất thế ngang trời, thực lực ngang ngửa Chu Liệt, tương xứng, càng khiến cho người xem nhiệt huyết cao trào! Phế vật biến thành thiên tài, đạt chính là nghịch thiên siêu cấp lớn toàn tập a!

Trong Tử Ninh Cung, Hạ Hầu Kinh Thiên ngẩng đầu nhìn không trung, có một loại cảm giác vui mừng như nhà có con gái lớn trưởng thành.

Mặc dù Chu Liệt cao hơn Ngọc Phi Yên ba giai, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên một chút cũng không lo lắng cho nàng. Gia đều tự mình đích thân ra trận bồi luyện, nếu như mèo con còn chưa tiến bộ, vậy chính là đang cô phụ một phen khổ tâm của gia!

Hạ Hầu Kinh Thiên chuyên chú nhìn, nào biết một bóng dáng lén lút xuất hiện sau lưng hắn.

“Tiểu dã chủng, ngươi đi chết đi!”

Tần thái hậu cười đến âm hiểm, hai tay nắm chủy thủ thẳng hướng đâm về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

Ngay khi Tần thái hậu cho rằng bản thân nhất định sẽ đắc thủ, một thanh bảo kiếm liền đâm thủng phía sau lưng bà, xuyên qua trước ngực bà. Khi nhìn thấy người ra tay chính là Hạ Hầu Quân Vũ, Tần thái hậu giật mình thất vọng, nặng nề ngã quỵ trên đất.

“Hoàng thượng, ngươi...” Tần thái hậu từng ngum từng ngum hộc ra máu, thế nào cũng không tin được Hạ Hầu Quân Vũ sẽ động thủ với mình.

“Ngươi vì sao muốn che chở... Hắn...”

Hạ Hầu Quân Vũ rút thanh bảo kiếm đâm máu đi đến bên người Tần thái hậu, nửa quỳ trên mặt đất, môi ghì sát bên tai Tần thái hậu :”Mẫu hậu, ngươi luôn miệng nói tiện loại, dã chủng, chính là nhi tử thân sinh của trẫm, là cốt nhục duy nhất mà Yên tỷ ty đã lưu lại cho trẫm...”

Hạ Hầu Quân Vũ cũng không tận lực che giấu tiếng nói của mình, dọa Lệ tần ngay người đang bên cạnh, đôi mắt mở thật to, không thể nào tin nhìn chăm chăm Hạ Hầu Quân Vũ.

“Phật---” Không đợi Lệ tần kịp phản ứng, Hạ Hầu Quân Vũ lại giờ bảo kiếm lên, đầu Lệ tần liền bị chém đứt, ngã nhào ở trước mặt Tần thái hậu.

“Lệ tần ám sát thái hậu, bị trẫm trực tiếp xử tử!”

Nhìn ánh mắt lãnh khốc của Hạ Hầu Quân Vũ, trong lòng Tần thái hậu lạnh run. Thì ra là thế, khó trách hắn một mực đối với Hạ Hầu Kinh Thiên sùng ái có thừa, thì ra là vì vậy.

“Ai gia là... Là mẫu thân thân sinh của ngươi! Ngươi... Ngươi giết mẫu, thiên địa khó dung!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Phụ Tử Lần Đầu Tiên Nói Chuyện.

“Mẫu thân thân sinh?”

Trên mặt béo phì của Hạ Hầu Quân Vũ thoáng động, thần sắc lạnh nhạt :”Nếu ngươi là thân mẫu thân sinh của trẫm, vậy ngươi chết ở dưới giếng lại là ai của trẫm? Một chiều mượn tâm phúc sinh con này quả thật rất hay, giết mẫu giữ con làm được cũng rất quả quyết. Nhưng mà ngươi đã quên, giấy không thể gói được lửa, trên đời này không có tường nào không bị gió lửa!”

Chuyện năm đó, Hoàng Thượng đều biết hết? Trong mắt tần thái hậu lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh khủng.

Tần thái hậu đã tiến cung nhiều năm cũng không có mang thai, tiền đế cũng không thích nàng, Tần thái hậu lo sợ địa vị của mình sẽ không an ổn, lệnh cho đại nha hoàn Liễu Uyên Ương thay thế mình đi hầu hạ tiền hoàng. Sau này Uyên Ương có thai, Tần thái hậu cũng làm bộ mang thai, chờ khi Uyên Ương sinh hạ nhi tử, Tần thái hậu liền sai người đẩy nàng xuống giếng.

Người biết chuyện này sau đó đều bị Tần thái hậu diệt khẩu, Hạ Hầu Quân Vũ làm sao có thể tra ra được chân tướng?

Tần thái hậu càng nghĩ càng sợ hãi, ngực cũng càng thêm đau đớn.

“Mẫu thân của ngươi... Ti Tiệp, chỉ có, ai gia, mới có thể cho ngươi lên làm... Hoàng đế!”

“Ha ha...”

Nghe xong những lời này, Hạ Hầu Quân Vũ cười đến tang thương, khoé mắt hơi hơi ướt át.

“Đúng, trẫm có thể có ngày hôm nay, hẳn là nên cảm tạ ngươi!”

“Nếu không phải vì ngươi đem bức họa của Yên tỷ tỷ đưa cho thái tử hoàng huynh, chia rẽ trẫm cùng Yên tỷ tỷ, lại dùng kế khiến cho nàng bị phụ hoàng bá chiếm, hại nàng bị người tha mã, sống không bằng chết, trẫm cũng sẽ không khát vọng vị trí này như vậy!”

“Chỉ là---“

Lời nói của quân vương Đại Chu Quốc vừa dứt, hần liền hung hăng nắm chặt cổ của Tần thái hậu, ánh mắt hung tàn.

“Ngươi ngàn không nên vạn không nên, không nên hại chết Yên tỷ tỷ! Trẫm ngày xưa đối với ngươi hiếu thuận cung kính nhiều bao nhiêu, hiện tại liền hận ngươi bấy nhiêu!”

“Không... Khụ khụ... Ai gia là thái hậu!”

Tần thái hậu giấy giụa, trong miệng trào ra máu tươi nhuộm đỏ cả hai tay Hạ Hầu Quân Vũ.

“Hoàng huynh, giết người như thế, cần gì làm ô uế tay người!”

Hạ Hầu Kinh Thiên hồi lâu vẫn không nói gì rốt cuộc cũng từ từ nói một câu, Hạ Hầu Quân Vũ vừa nghe lời này, lập tức thu tay.

“Kinh Thiên nói rất đúng! Trẫm không thể làm ô uế tay mình!” Tiếp nhận khăn do Hường Tiến đưa qua, Hạ Hầu Quân Vũ lau chùi máu trên tay, sau đó quăng khăn tay trên mặt Tần thái hậu.

Tần thái hậu vốn đã không thể thở nổi, miệng mũi lại bị khăn tay trùm lên, hô hấp càng thêm khó khăn.

Bà không muốn chết, lại càng không muốn chết bằng phương thức thê thảm này.

“Ngọc Phi Yên... Cứu ta...”

Mí mắt Tần thái hậu càng ngày càng nặng, trong miệng la tên Ngọc Phi Yên, nhưng mà tiếng nói của bà quá nhỏ, trải qua vài tiếng mơ mơ màng màng tự nói, cuối cùng dần dần mất đi tri giác.

Chờ sau khi xử lý Tần thái hậu xong, Hạ Hầu Quân Vũ mới ưỡn bụng đi đến bên người Hạ Hầu Kinh Thiên, trong lòng cực kỳ không yên.

Tiếng nói vừa rồi của hần tuy rằng không lớn, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên hẳn là nghe thấy được.

Chỉ là thái độ của Hạ Hầu Kinh Thiên thật khiến Hạ Hầu Quân Vũ đoán mãi không ra.

Hắn một chút cũng không kinh ngạc, giống như đã sớm biết tất cả. Nếu đã biết bọn họ có quan hệ phụ tử, vì sao còn muốn tiếp tục kêu mình là “Hoàng huynh” chứ?

Nội tâm Hạ Hầu Quân Vũ thật rối rắm.

“Khụ khụ, người khi nào thì biết?”

Nhìn nhi tử cao hơn mình một cái đầu, khí tràng cường đại, Hạ Hầu Quân Vũ cảm thấy khí thế có chút không đủ. Hoàng huynh nhiều năm lại biến thành phụ thân, hắn lo Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ không tiếp nhận được.

“Khi ta còn ở Tần Tri Quốc, người nhiều lần sai người đưa bạc cho ta, lại chuẩn bị mối quan hệ chung quanh cho ta, ta liền mơ hồ có thể đoán ra được một ít. Sau khi ta trở về lại đi thăm dò chuyện năm đó, liền càng thêm xác định.”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên càng làm cho Hạ Hầu Quân Vũ càng thêm buồn bực.

Hắn cho rằng bản thân cất giấu một bí mật kinh thiên động địa, không nghĩ tới a, Hạ Hầu Kinh Thiên lại có thể không đến mười tuổi liền biết.

“Cái kia...”

Hạ Hầu Quân Vũ sờ sờ mũi, nhìn nhìn chung quanh, ánh mắt cuối cùng lại dừng lại trên mũi chân của mình: “Người không có gì muốn hỏi thăm sao?”

Đội nữa này, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn không nói gì, dừng khí của Hạ Hầu Quân Vũ nổi lên nhìn hắn, trong mắt đều là kỳ vọng, giống như đang nói “Mau hỏi ta chút việc đi! Hỏi một chút quá khứ của ta cùng mẫu phi người đi... Cho dù là cái gì cũng đều có thể hỏi! Gọi trăm phụ hoàng cũng có thể!”

“Không có.” Hạ Hầu Kinh Thiên đáp lại.

Oanh---

Trái tim Hạ Hầu Kinh Vũ tan nát, thiếu chút nữa ngất đi.

Nghĩ cho cùng, Hạ Hầu Kinh Thiên nếu muốn biết cái gì, chỉ sợ đã sớm điều tra xong. Nhi tử rất có năng lực, thật sự không phải là một chuyện tốt a! Hạ Hầu Quân Vũ lần đầu tiên có loạn ý nghĩ này.

“Vậy xưng hô giữa chúng ta có phải là nên thay đổi lại?” Hạ Hầu Quân Vũ chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

“Không cần, hoàng huynh kêu thuận miệng. Người vẫn nên suy nghĩ nhiều về đám ngư sử đại thần, ngấm lại thần dân của mình---“

Nếu chuyện huynh đệ biến thành phụ tử truyền ra ngoài, Hạ Hầu Quân Vũ sẽ mất đi quân uy, mất đi dân tâm.

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ngay cả những việc này cũng đều lo lắng cho mình, nội tâm Hạ Hầu Quân Vũ bắt đầu vỡ òa.

Nhìn ra nội tâm Hạ Hầu Quân Vũ siêu cấp sa sút, hai tay Hạ Hầu Kinh Thiên lại phủ trên vai hắn: “Hoàng huynh, người đối xử tốt với ta, ta đều nhớ rõ. Để báo đáp lại, giang sơn của người, ta sẽ giúp người trông chừng, người yên tâm đi!”

Trạng thái tâm lý của Hạ Hầu Quân Vũ hoàn toàn tốt, làm cho lòng tràn đầy chờ mong phụ tử lần đầu tiên nói chuyện của Hạ Hầu Quân Vũ không bệnh mà khỏi...

Trên bầu trời, Ngọc Phi Yên cùng Chu Liệt ta tới người qua, đã qua năm mươi chiêu.

Chu Liệt càng đánh càng nóng vội, càng đánh càng kinh ngạc.

Ngọc Phi Yên chẳng qua chỉ là giai Võ Vương, nhưng sức chiến đấu của nàng rõ ràng đã vượt qua phẩm giai của nàng rất nhiều.

Nếu như không tự mình cùng Ngọc Phi Yên giao thủ, Chu Liệt thế nào cũng không tin, phế vật Trung Nghĩa Công phủ lại lợi hại như vậy, thật sự không lên tiếng thì thôi, lên tiếng liền bỗng nhiên nổi tiếng, khiến cho người lau mắt mà nhìn!

Ngọc Phi Yên càng xuất chúng như thế này, tâm tư muốn giết nàng của Chu Liệt lại càng thêm nồng liệt.

Chẳng qua chỉ là một Võ Vương, có thể cùng Võ Thần bất phân thắng bại, nếu như ngày khác nàng trở thành Võ Thần, chẳng phải sẽ có thể chém giết cả Thánh Tôn!

Người như vậy, cần phải chết!

Không thể để cho nàng có cơ hội, không thể để cho nàng trưởng thành!

Chu Liệt nhìn mặt Ngọc Phi Yên, càng khẳng định hôm nay thế nào cũng sẽ không buông tha Ngọc Phi Yên, về sau nàng nhất định sẽ trở thành kẻ thù lớn của mình.

Nghĩ vậy, Minh Nguyệt đao trong tay Chu Liệt vung lên, xuất ra chiêu lợi hại nhất của hắn, “Cầu vòng quán ngày”.

Đối với kỹ năng tất giết của mình, Chu Liệt có mười phần nắm chắc. Hắn dựa vào một chiêu tất giết này, đã đánh bại vô số kẻ thù, ngay cả Hồ Sa của Tần Tri Quốc gặp phải “Cầu vòng quán ngày”, cũng phải sử dụng mười hai phần tinh thần cẩn thận ứng phó.

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên hẳn là chết không thể nghi ngờ!

“Mau xem, Vô Thần đại nhân xuất ra chiêu tất giết!” Có người kêu lên, trong giọng nói tràn đầy lo lắng: “Ngọc đại nhân sẽ không sao chứ?”

“Đàn độn, người không nhìn ra sao? Ngọc đại nhân cũng là Vô Thần! Chu đại nhân tuy rằng lợi hại, nhưng ta hoàn toàn tin tưởng năng lực của Ngọc đại nhân! Ngọc đại nhân tất thắng!” Bách tính quan sát Ngọc Phi Yên chiến đấu lúc này đã lời qua tiếng lại.

“Đúng! Ngọc đại nhân tất thắng!” Một người hô to, phản động fan cũng đi theo phát cờ hò reo.

Người ủng hộ Ngọc Phi Yên, dần khiến cho fan của Chu Liệt nổi lên phản cảm.

“Ai nói! Vô Thần đại nhân mới là lợi hại nhất! Ngọc Phi Yên tuổi trẻ không kinh nghiệm, đánh không lại Vô thần đại nhân! Vô Thần đại nhân tất thắng!”

“Lão nhân này cũng đã một bó tuổi trên đầu rồi, làm sao có thể so được với Ngọc đại nhân! Ngọc đại nhân mới là người đứng đầu Đại Chu!”

Hai người trên không trung chiến đấu còn chưa phân thắng bại, fan trong kinh thành đã quyết đoán chia làm hai nhóm, bắt đầu vì người mà bọn họ sùng bái, mà lẫn lộn đánh nhau trên mặt đất.

Người một quyền, ta một cước, hắn một bạt tai... .

Trong lúc nhất thời toàn bộ kinh thành náo đến gà bay chó sủa, trên mặt đất nổi lên một tầng bụi bặm thật dày, bách tính toàn thành kéo bè kéo lũ đánh nhau, trường hợp đồ sộ như thế này chưa từng xuất hiện bao giờ.

“Nha đầu Ngọc gia, đi chết đi! Đòi sau đầu thai cho thật tốt...”

Lời Chu Liệt còn chưa nói xong, Ngọc Phi Yên trước mặt đột nhiên biến mất, một đao dùng toàn lực của hắn, bổ vào không trung.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chu Liệt Quả Nhiên Quá Yếu.

Lại nhìn, chân sau Ngọc Phi Yên đã đứng ở trước đầu đao Minh Nguyệt, gió lớn nổi lên, hai tay nàng duỗi ra, hai tay chấp lại, hai mắt sắc bén, bạch y phiêu phiêu, tuyết trắng sắc bén như ưng.

Nàng làm sao có thể tránh thoát?

Làm sao có thể!

Nội tâm Chu Liệt không thể dùng sóng lớn để hình dung, Ngọc Phi Yên là người đầu tiên tránh thoát chiêu “Cầu vòng quán ngày” của hắn. Từ trước đến nay hắn chưa từng thất bại, cảm xúc đè nén tập kích lên trái tim hắn khiến hắn không thở nổi.

Đều đó không có khả năng!

“Chu Liệt lão nhân, nhận lấy cái chết đi---“

Ngọc Phi Yên nắm tay, phản kích nặng nề lên huyết thái dương của Chu Liệt, chưởng theo sau hai tay biến thành ảo ảnh, phân ra tại cách huyết quan trọng, huyết Thần Khuyết, huyết Khí Hải, huyết Quan Nguyên... .

Nàng rõ ràng chỉ có hai tay, không biết vì sao, cuối cùng lại biến thành mười tay, trăm tay... . Thậm chí khi ảo tưởng biến nặng, giống như có một ngàn cánh tay, đồng thời phát công với Chu Liệt.

Chưởng pháp biến ảo khó lường như vậy, làm cho nhóm người đang xoay đánh thành đoàn đều dừng lại, sợ ngây người.

Đúng lúc, ánh mặt trời lúc này rất sáng lạng.

Ánh sáng màu vàng phối hợp với tay mềm của Ngọc Phi Yên, tạo ra cảnh tượng vô cùng huyền ảo, như Phật theo đông đến, nhanh nhẹn vô lường... .

Kỹ xảo tình diệu, thiên hạ hiếm thấy.

“Ngọc.. Đại nhân..” Ban đầu còn là fan trung thành của Chu Liệt, hiện tại cũng xem đến choáng váng. Mặc kệ Ngọc Phi Yên có thể thắng Chu Liệt hay không, chỉ riêng chiêu thức này của nàng, đều đủ toàn trường kinh sợ, làm cho nàng nổi danh khắp đại lục.

“Ban ban phanh---”

Trong kết giới, nặng nề truyền đến tiếng vang từ trong thân thể của Chu Liệt, hắn chưa từng gặp qua chiêu thức như vậy, cũng chưa từng gặp qua loại võ công xa hoa như vậy.

Bất quá, uy lực này của nàng cũng quá nhỏ đi?

Chu Liệt cũng không có cảm thấy được bất kỳ loại cảm giác không khoẻ nào, các nơi bị Ngọc Phi Yên đánh trúng chỉ là có chút đau đớn rất nhỏ. Nàng xuất ra một chiêu ba hoa chích choè như vậy, kết quả bất quá chỉ là gây không đúng chỗ ngựa thôi, thật đúng là buồn cười!

“Ha ha ha!”

Chu Liệt cười to, cực kỳ khinh miệt :“Ngọc Phi Yên, ngươi loạn đánh một mạch như vậy, là do đầu bị hôn mê sao?”

“Ngươi nếu sợ, lập tức ngoan ngoãn cầu xin tha thứ, đập đầu một trăm cái cho ta, nói không chừng ta còn có thể đại phát từ bi, tha ngươi một mạng!”

Đối với khiêu khích của Chu Liệt, Ngọc Phi Yên cười không nói, ngược lại lại thối lui sang một bên, lấy ra sáo ngọc, đặt ở bên môi :“Chu Liệt lão nhân, tuy rằng ngươi lòng dạ hẹp hòi, ti tiện vô sỉ, nhưng mà nể tình ngươi đã từng là Võ Thần, ta liền thổi một khúc ‘U hồn’. tiễn ngươi một đoạn---”

“Hồn dân, ngươi nói cái gì?!” Chu Liệt chưa từng bị người mắng như vậy trước mặt mọi người, hắn đang muốn tiến lên giáo huấn Ngọc Phi Yên, hai mắt đột nhiên nhắm lại, xuất hiện kim tinh*(ngôi sao)

Tại sao có thể như vậy?

Chu Liệt dụi dụi mắt, trước mắt lại biến thành mười Ngọc Phi Yên.

Lại xoa xoa, Ngọc Phi Yên lại biến thành một trăm.

Yêu thuật, đây chính là yêu thuật!

Chu Liệt nỗ lực mở to hai mắt, đúng lúc này, một chuỗi tiếng sáo du dương nổi lên.

Tiếng sáo này nổi lên rất uyển chuyển, như gió xuân trong đêm, ôn nhuận như không tiếng động, ngay khi mọi người đều đắm chìm trong âm thanh duyên dáng này, tiếng sáo đột nhiên biến đổi, hoá thành phượng hoàng, kim vũ thôi thôi, hát vang phần khởi, tiến thẳng chín tầng mây.

Kết giới vốn dĩ ngăn cách không gian bên trong cùng bên ngoài, nhóm người bên ngoài sẽ không nghe được đối thoại giữa Chu Liệt cùng Ngọc Phi Yên.

Nhưng tiếng sáo này, lại có lực xuyên thấu cực cao, xuyên qua kết giới, thẳng xuất ra ngoài.

“Tiếng sáo hay quá! Khúc nhạc hiếu động nhân tâm! Ngọc đại nhân thật đúng là đa tài đa nghệ! Ngọc đại nhân, ta sùng bái người!” Nhóm người phía dưới si ngốc nghe khúc nhạc, chỉ có Chu Liệt bên trong kết giới, cảm thấy tiếng sáo này chính là một loại tra tấn.

“Đau, đau quá---”

Không biết vì sao, sau khi nghe thấy âm thanh này, toàn thân Chu Liệt liền bắt đầu đau đớn, đặc biệt là những nơi Ngọc Phi Yên chạm trúng, mạch máu cùng cơ bắp bên trong giống như có sinh mệnh, đi theo âm điệu bắt đầu khiêu vũ.

“A---” Loại đau đớn này, vượt qua sức chịu đựng của Chu Liệt, hai tay hắn ôm lấy đầu, biểu tình tổng khổ vạn phần :“Ngọc Phi Yên, ngươi sử dụng yêu thuật! Ngươi là yêu nữ!”

“Khỏi vũ!”

Ngọc Phi Yên mặt lạnh nhìn Chu Liệt, thấp giọng ra lệnh.

Sau đó, tay chân Chu Liệt bắt đầu không ngừng ra lệnh cho mình, hoà theo tiết tấu của tiếng sáo, bắt đầu vũ động vụng về. Hắn cao tom tay chân thô kệch, vũ đạo khiêu vũ chính là loại quyền đâm chân đá, thân thể không ngừng vận vẹo lay động, thậm chí còn thè lưỡi lắc đầu, nhìn chẳng ra gì cả, cực kỳ khôi hài.

“Ha ha ha! Chu Liệt lại làm bạn nhảy của Ngọc đại nhân! Cười chết ta---” Fan Ngọc Phi Yên bắt đầu ôm bụng cuồng tiếu*(diên cuồng cười)

Người ủng hộ Chu Liệt trái lại nhìn thấy tình cảnh này, đều giận dữ xấu hổ cúi đầu.

Tuy rằng không biết trong kết giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đường đường là một Võ Thần, cư nhiên lại ồng ẹo làm đáng, làm ra tư thế như nữ nhân, quả thực chính là doạ người a!

“Ta quyết định, từ giờ trở đi, ủng hộ Ngọc đại nhân!”

Có người quyết đoán thay đổi lập trường, tìm nơi nương tựa biến thành fan của Ngọc Phi Yên.

“Ngọc, Ngọc Phi Yên, người gian trá!”

Đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, Chu Liệt cảm thấy thân thể không còn là của mình nữa.

Cho dù hắn có nghĩ đến hư nào, đều đoán không ra rốt cuộc Ngọc Phi Yên đã làm cái gì, Chu Liệt một lòng một dạ nhận định Ngọc Phi Yên đánh không lại lại dùng thủ đoạn, bẻ vào một tiểu nha đầu mười bốn tuổi, làm sao có thể là đối thủ của mình.

Bất hấn cúi đầu trước một con nhóc, không có cửa đâu!

Đối với lên án của Chu Liệt, Ngọc Phi Yên hồ hững, chỉ là chuyên chú xuy dịch, tiết tấu càng lúc càng nhanh. Cứ đến mỗi lần tiết tấu, thân thể Chu Liệt liền không tự chủ được lại bắt đầu run rẩy một chút, cuối cùng lại giống như bị chứng cuồng cuồng, toàn thân co rút đến lợi hại.

“Nha đầu này thật lợi hại!” Trong hoàng cung, Hạ Hầu Quân Vũ sau khi nhìn thấy tình cảnh này, tóc gáy toàn thân đều nghiêm trang dựng lên.

Người Ngọc gia đối với kẻ thù đều không chút lưu tình, điểm này ở trên người Ngọc Phi Yên đều được phát dương quang đại.

Thật đúng là trò gió hơn thầy mà, càng đánh càng hăng a!

Có thể đem Võ Thần vụn vụn thành như vậy, tiểu nha đầu này rốt cuộc có bao nhiêu hung tàn a!

“Nàng như vậy mới là đẹp nhất---” Hạ Hầu Kinh Thiên hào phóng không chút nào bần xỉ khích lệ Ngọc Phi Yên, hoàng thượng bên cạnh vừa nghe, ánh mắt nhìn quét qua trên người Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Hoàng huynh, người làm sao vậy?”

Bị ánh mắt tựa như lang sói của Hạ Hầu Quân Vũ nhìn đến cả người sợ hãi, Hạ Hầu Kinh Thiên lùi về phía sau một bước, cùng hoàng thượng đang bị não động giữ một khoảng cách.

“Hắc hắc...” Hạ Hầu Quân Vũ nở nụ cười.

Nữ nhân hung hãn như vậy, nam nhân bình thường đều không dám chiếm hữu, con trai của mình lại dám chịu khó tiến lên, quả thật là có dũng khí, có phẩm vị, trầm ủng hộ! (Càng ngày càng thấy cái ông vua này hình như có chút vấn đề, đầu óc hơi hơi k bình thường)

Hạ Hầu Quân Vũ càng nghĩ càng vui vẻ.

Vài năm về trước, hoàng thượng một mực lo lắng Hạ Hầu Kinh Thiên về phương diện kia có vấn đề, cho rằng hắn thật sự là đoạn tự*(gay, bóng-ing) thậm chí còn nhiều lần tiếc nuối bản thân cả đời đều không thể ôm được tôn tử, ngôi vị hoàng đế không có người kế thừa.

Hiện tại xem ra, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn là nam nhân bình thường, chỉ là phẩm vị có chút độc đáo mà thôi.

Nhưng mà những thứ này không quan trọng, chỉ cần hắn thích nữ nhân là tốt rồi!

Tuy rằng diện mạo Ngọc Phi Yên bình thường, nhưng con trai của mình có ghen tốt, chờ khi bọn họ có tiểu hài tử, sẽ được di truyền mỹ nhan của Hạ Hầu Kinh Thiên, không biết có bao nhiêu khả ái đây!

Chỉ là trong một chút thời gian, trong đầu Hạ Hầu Quân Vũ đã tưởng tượng thấy Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên kết hôn, sinh đứa nhỏ, sau đó hắn vui tươi hơn hờ đem ngôi vị truyền cho Hạ Hầu Kinh Thiên, bản thân làm thái thượng hoàng, ở hoàng cung giữ tôn tử chiều tôn nữ... Cảnh tượng kia thật sự là đẹp đến ngây người.

Ngay khi Hạ Hầu Quân Vũ vui sướng hài lòng khát khao tương lai tốt đẹp, Hạ Hầu Kinh Thiên lướt qua, ghé vào lỗ tai hắn ném một câu: “Hoàng huynh, đình chỉ! Thăng nhóc con cái gì, thật phiền toái! Hơn nữa nàng cũng không ở trong này!”

Thăng nhóc con?!

Hạ Hầu Quân Vũ phần nộ nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, vì sao tiểu tôn tử khả ái vào trong miệng con trai, lại biến thành thăng nhóc con chứ!

Hạ Hầu Quân Vũ bị xem nhẹ tức giận nhìn, Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn không trung hừ nhẹ một câu:

“Nhanh như vậy liền kết thúc, Chu Liệt quả nhiên quá yếu...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Trên Đồi Từ Đây Không Có Chu Gia.

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên thành công chuyển đi lực chú ý của hoàng thượng, sau khi nhìn thấy Chu Liệt đang quỳ gối trước mặt Ngọc Phi Yên, tức giận trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ liền được giải, trong lòng có loại cảm giác thoải mái sáng khoái.

Luận tư tâm, Hạ Hầu Quân Vũ hận không thể đem Chu Liệt thiên đào vạn quả, để chôn cùng Mộ Dung Yên!

Nhưng nghĩ đến Đại Chu Quốc mất đi một Võ Thần, địa vị trên đại lục sẽ xuống dốc không phanh, Hạ Hầu Quân Vũ lại có chút rối rắm. Hắn thân là quân vương, không thể bởi vì ân oán cá nhân liên ích lợi của quốc gia cũng không màn tới.

Lúc trước khi không có Võ Thần, Đại Chu Quốc luôn bị Tần Tri Quốc áp chế gắt gao.

Tần Tri Quốc chẳng những cường cầu đàm hỏi với công chúa, ngay cả Hạ Hầu Kinh Thiên còn nằm trong tã lót cũng bị người bắt đi làm con tin mười năm, hại phụ tử bọn họ bị chia lìa, đây đều là bởi vì Tần Tri Quốc có Võ Thần Hồ Sa làm chỗ dựa.

Nếu như không có Chu Liệt, không chừng sẽ lại giẫm lên vết xe đổ... Lựa chọn thế nào, thật khó!

“Hoàng huynh, nghĩ xong chưa?”

Nhìn thấy mắt phượng của Hạ Hầu Kinh Thiên từ từ lạnh dần, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ liền đau ót, trong đầu hiện lên dáng vẻ tâm như tro tàn kia của Mộ Dung Yên khi gả vào Đông cung.

Yên tỷ tỷ, là trăm có lỗi với tỷ... Hạ Hầu Quân Vũ nhắm mắt lại. Để cho trăm ích kỷ một hồi đi! Quốc gia đại nghĩa, so với người yêu cùng ái tử chịu ủy khuất thì quan trọng hơn!

“Trăm, lập tức hành quyết!” Lại mở mắt ra, kiên định trong mắt Hạ Hầu Quân Vũ trước nay chưa từng có.

Chu Liệt lúc này đang quỳ gối dưới đất, khạt ra máu tươi, cảm giận nhìn Minh Nguyệt đào đang trong tay Ngọc Phi Yên, hại hắn trong nháy mắt như già thêm mười mấy tuổi.

Vũ khí là sinh mệnh của võ sĩ, hiện tại mạng của hắn bị Ngọc Phi Yên nắm giữ, thật đúng là buồn cười!

Ngay cả vũ khí của mình cũng không bảo vệ được, hắn còn mặt mũi nào để sống đây!

“Đưa ra di ngôn đi!” Ngọc Phi Yên tay cầm Minh Nguyệt đào, trên Minh Nguyệt đào “Đinh đang” rung động, tấu lên khúc nhạc tử vong.

“Ha ha!”

Nghe xong những lời này, Chu Liệt cười ra nước mắt. Hắn chưa từng nghĩ tới, bản thân sẽ thua ở trong tay một con nhóc, chẳng những thua, còn bị thua đến thảm bại như vậy, đây là chuyện chưa bao giờ hắn nghĩ tới.

Cho đến nay đều là hắn nài những lời này để kết thúc trận đấu, hôm nay cũng đến phiên hắn làm người nghe, nghe người khác nói những lời này.

“Ngọc Phi Yên, ngươi cho là ngươi thật sự thắng sao?”

Chu Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta chết, toàn bộ Ngọc gia đều sẽ chôn cùng ta!” Nghĩ đến bố trí trước kia của mình, Chu Liệt cười đến âm độc.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Ngọc Phi Yên cảnh giác nhìn Chu Liệt, tay Chu Liệt, run run rẩy rẩy chỉ về hướng Trung Nghĩa Công phủ: “Từ nay trở đi, Đại Chu Quốc không có Ngọc gia. Ngọc Phi Yên, danh xưng Thiên Sát Cô Tinh sẽ đi theo ngươi cả đời, ngươi khắc phụ khắc mẫu, khắc chết tổ phụ, khắc toàn bộ Ngọc gia---”

Tì bì!

Chỉ cần nghĩ, Ngọc Phi Yên liền đoán ra Chu Liệt đã làm cái gì.

Không cần phẫu nói, khẳng định là hai tên cận bã Tần thái hậu cùng Chu Liệt hợp mưu, muốn tận diệt Ngọc gia!

“Tăng---”

Ánh đao lướt qua, đầu Chu Liệt liền rơi xuống đất.

Ngọc Phi Yên đi đến nhắc đầu Chu Liệt lên, màu tím kết giới kia trong nháy mắt liền biến mất, nàng xông ra ngoài, phi thẳng đến Ngọc gia. Gia gia, người ngàn vạn lần không thể có việc gì a!

“Àm!”

Thân mình không đầu từ giữ không trung rớt rơi trên mặt đất, biến thành huyết nhục mơ hồ.

Một đại Võ Thần cứ như vậy chết ở trước mặt mọi người, trong kinh thành an tĩnh lại một chút, thật nhiều người cũng chưa kịp định thần lại.

Võ Thần đại nhân, cứ chết như vậy?

Chết ở trong tay một tiểu cô nương không có danh tiếng gì, đối phương trước kia còn gánh vác thanh danh phế vật hơn mười năm! Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, tất cả mọi người sẽ cảm nhận đây đều là nói nhảm mà thôi, nhưng chuyện như vậy lại xuất hiện sờ sờ trước mặt bọn hắn.

Sau một lát yên tĩnh, cả thành đều như dòi núi lấp biển thét chói tai cùng hoan hô.

“Ngọc đại nhân, người là thần tượng của ta!”

“Ngọc đại nhân, ta yêu người...”

Mọi người đuổi theo bóng dáng của Ngọc Phi Yên, ào ào hùng dũng hướng về phía Trung Nghĩa Công phủ, muốn tận mắt nhìn thấy thiếu nữ thiên tài trong mắt bọn họ.

“Phanh---” Ngọc Phi Yên đi đến Trung Nghĩa Công phủ, đẩy ra cửa lớn, trong lòng lạnh toát một trận.

Nơi nơi đều là thi thể, tởm tởm của Ngọc gia, người Chu gia... Nằm tán loạn, máu màu đỏ sậm theo khe hở của đá chậm rãi chảy rất xa rất xa, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, một đường đi vào, thứ Ngọc Phi Yên nhìn thấy nhiều nhất chính là thi thể.

“Gia gia! Khô thúc! Hướng quân gia!”

Giọng nói của Ngọc Phi Yên khuếch tán đến mỗi ngõ ngách Ngọc gia, rốt cục, lát sau mới nghe được tiếng đáp lại: “Yên nhi! Gia gia ở trong này!”

“Gia gia!”

Chờ khi Ngọc Phi Yên đuổi tới Lôi viện, liếc mắt nhìn thấy Ngọc Kinh Lôi tinh thần chấn hưng.

“Gia gia, ngài không có chuyện gì chứ?”

Tỉ mỉ kiểm tra trên dưới một lần, sau khi xác định Ngọc Kinh Lôi không có việc gì, Ngọc Phi Yên rốt cục mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo mới nhìn thấy nam tử anh tuấn đứng ở bên kia đang nở nụ cười mỉa mai.

“Tại hạ là Liễu Thịnh!” Liễu Thịnh khép lại ngọc phiến, chấp tay: “Biểu hiện vừa rồi của Ngọc nhị tiểu thư thật là phấn khích, khiến cho Liễu mỗ mở mang tầm mắt!”

Liễu Thịnh?

Ngọc Phi Yên không biết người này.

“Yên nhi, Liễu công tử là do Lâm Giang Vương phái tới giúp chúng ta!” Ngọc Kinh Lôi vội vàng giải thích.

Vốn dĩ, Ngọc Phi Yên rời đi không bao lâu, Trung Nghĩa Công phủ đã bị một đám người không rõ thân phận vây quanh, đầu lĩnh là thế tử Uy Xa Công - -- Chu Tuấn.

Ngay lúc Ngọc Kinh Lôi phái lão Khôi đi lên hỏi nguyên do, Chiết Hạ Quân biến mất thật lâu mang theo người Chu gia theo mật đạo Ngọc gia xông vào, không cần phân trần, gặp người liền giết. Có Chiết Hạ Quân cùng Chu Tuấn làm nội ứng ngoại hợp, Trung Nghĩa Công phủ rất nhanh đã bị những người này công hạ, thân vệ của Ngọc Kinh Lôi cùng người Chu gia đứng ra liều chết chiến đấu.

Vì phòng vạn nhất, sợ Ngọc gia còn có át chủ bài, Chu Tuấn lần này mang đến đều là những người tinh nhuệ của Chu gia, mục đích là muốn làm cho Ngọc gia biến mất.

Ngay khi phát hiện Ngọc Kinh Lôi còn sống, Chu Tuấn chấn động, cùng Chiết Hạ Quân liên thủ, trái phải tấn công Ngọc Kinh Lôi.

Bởi vì vừa mới giải độc, thân thể Ngọc Kinh Lôi cũng chưa khôi phục hoàn toàn, căn bản không phải là đối thủ của hai người này, lão Khôi cũng bị người bắt lấy, không thể tiến lên nghĩ cách cứu viện, ngay vào thời khắc chỉ mình treo chuông, Liễu Thịnh mang theo cứu viện đuổi tới, chẳng những có thể xoay chuyển tình thế chiến đấu, còn bắt sống được người Chu gia.

Thật may Hạ Hầu Kinh Thiên sớm đã có an bài, phái Liễu Thịnh đến đây, bằng không Ngọc gia chưa hẳn có thể kiên trì đến lúc nàng trở về.

Chu gia thật đáng giận!

Nhìn Chu Tuấn bị buộc chặt, Ngọc Phi Yên cảm theo đầu Chu Liệt, từng bước từng bước đi tới.

“Phụ thân!”

Nhìn thấy Chu Liệt mở to hai mắt, đáng về chết không nhắm mắt, ánh mắt Chu Tuấn bị thương, giọng nói như sói bị thương: “Ngọc Phi Yên, oan có đầu, nợ có chủ, mọi chuyện hôm nay đều là do ta cùng phụ thân an bài, cùng những người Chu gia không có liên quan, người đại từ đại bi, tha bọn họ đi!”

Toàn bộ tình hình chiến đấu trên không trung bọn họ đều nhìn thấy hết, bao gồm cả lúc Ngọc Phi Yên chém giết Chu Liệt, Chu Tuấn đều nhìn rất rõ ràng.

Hắn đã sớm khuyên can Chu Liệt, nhưng Chu Liệt không nghe, một lòng muốn giúp đỡ Tần thái hậu hủy diệt Ngọc gia.

Như thế rất tốt!

Chẳng những Chu Liệt chết, Chu gia bây giờ cũng xong!

“Ta không phải Phật Tổ, tại sao phải từ bi--” Lời nói Ngọc Phi Yên vừa dứt, liền trực tiếp chém Chu Liệt.

Nàng quả cảm quyết tuyệt như vậy, làm cho Liễu Thịnh gật gật đầu.

Đối với kẻ thù nhân từ, chính là đối với mình tàn nhẫn. Tiểu cô nương của Ngọc gia này tựa hồ đã nắm giữ cách sinh tồn trên thế giới này.

“Vương gia tặng nhị tiểu thư một phần đại lễ!” Liễu Thịnh phe phẩy ngọc phiến, mắt nhỏ tuấn mỹ mỉm cười: “Uy Xa Công tử tàng long bào, bí mật chế tạo vũ khí, sớm có ý muốn mưu phản... Bắt đầu từ hôm nay, trên đời không còn Chu gia!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Phụ Thân Của Người Chính Là Chiết Hạ Quân.

“Người đây là đang vu oan hãm hại!”

Nghe xong những lời này, tôn tử của Chu Liệt --- Chu Xướng giãy giụa nghĩ muốn xông đến trước mặt Liễu Thịnh: “Ông nội của ta sẽ không như vậy, Chu gia chúng ta cho tới bây giờ đều không có ý muốn mưu phản!”

“Không có?”

Liễu Thịnh híp mắt mỉa mỉ cười, khiến cho sống lưng Chu Xướng một trận lạnh run: “Vương gia chúng ta nói có, chính là có! Hiện tại, kinh đô phủ doãn đã lục soát khắp trong Chu phủ, tìm ra long bào cùng vũ khí với số lượng lớn, chứng cứ vô cùng xác thực, các người chống chế không được.”

“Không, điều đó không có khả năng...”

Chỉ trong thời gian nửa ngày, Chu Xướng từ thiên chi kiêu tử, lưu lạc thành kẻ tù tội.

Gia gia cùng phụ thân đều chết, Chu gia lại bị quy chụp tội danh mưu phản, làm cho một công tử quý tộc được mọi người kính trọng như hắn không thể nào tiếp nhận được,

Nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Liễu Thịnh, Chu Xướng bừng tỉnh nhận ra, kêu la: “Đây là âm mưu của Lâm Giang Vương! Những thứ này đều là do các người cố tình bố trí hãm hại Chu phủ! Đều là do tên tặc nhân Hạ Hầu Kinh Thiên kia làm!”

“Pằng---”

Vừa nghe những lời này, Liễu Thịnh khép lại ngọc phiến, hắn đã bay tới trước mặt Chu Xướng, cánh tay to lớn khoá trụ cổ họng hắn, “Răng rắc” một tiếng, nhẹ nhàng chặt đứt cổ Chu Xướng.

“Kẻ nói vương gia không phải người, đều phải chết!”

Khác xa với tuần dung hoà ái vừa rồi, khuôn mặt Liễu Thịnh lúc này âm trầm, một con gió lạnh lẽo trong nháy mắt đảo qua trong lòng mọi người.

“Thế tử! Xương thiếu gia!”

Thấy Chu Tuấn cùng Chu Xương liên tiếp bị người giết chết, người Chu gia nổi giận.

Chu gia từ khi có Chu Liệt làm chỗ dựa, người Chu gia đi ra ngoài đều là lỗ mũi chỉ thiên, mặc dù là hạ nhân Chu gia, nhưng so với người bình thường thì có thể diện rất nhiều.

Hiện tại Chu gia bị Lâm Giang Vương tính kế, mọi người đều khó thoát khỏi cái chết, không bằng liều chết một phen, cố gắng còn có thể tìm ra đường sống. Lập tức, có người kêu lên: “Các huynh đệ, dù sao cũng là một lần chết, chúng ta liều chết với bọn họ! Coi như là báo đáp ơn Công gia tri ngộ!”

“Đúng, liều mạng với bọn họ!”

Đều nói nhiều người tức giận khó ứng phó, nhưng khi đối mặt với đám người Chu gia oán khí ngất trời, khoé môi Liễu Thịnh lại câu lên, ánh mắt lạnh lùng.

“Một đám ô hợp!”

Liễu Thịnh phất tay, người hán mạng đến liền đem người Chu gia toàn bộ chém giết ngay tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, trong vườn Lôi viện nổi lên một trận mưa máu, máu đỏ huyết vụ ồ ồ ào huyên náo, lay dính trên mặt, trên quần áo mọi người.

“A---” Ngọc Chi Lan chưa từng nhìn qua cảnh tượng chém giết như vậy, ôm đầu thét chói tay, núp ở trong lòng Nam Sơn phu nhân. Trái lại là Ngọc Phi Yên, vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là trên bạch y nở ra một đóa hoa đào bằng máu.

Ngọc Phi Yên từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thái bình tĩnh, làm cho Liễu Thịnh không khỏi nhìn bằng ánh mắt khác.

Thật can đảm! Rất khí phách!

Liễu Thịnh ban đầu còn tưởng rằng Ngọc Phi Yên chẳng qua chỉ là thiếu nữ có chút thiên phú về võ học, nào biết dáng vẻ của nàng lại là một dạng nhìn quen sinh tử, làm cho người không thể không tò mò quá khứ của nàng là như thế nào!

Chỉ có trên đầu đao liếm qua máu người, đối mặt với máu tươi cùng tử vong mới không có sợ hãi, dáng vẻ bình tĩnh như nước của Ngọc Phi Yên, rõ ràng chính là nhìn quen cái chết.

Xem ra, mèo con vương gia nuôi cũng có rất nhiều bí mật a!

“Ngọc lão gia tử, nhị tiểu thư, thực xin lỗi, nhất thời không nhận được, ở Ngọc gia đại khai sát giới!”

Liễu Thịnh khôi phục bộ dáng hiền lành lúc nãy, cười đến vô cùng ôn nhu, làm cho người thế nào cũng không đem hấn cùng dáng vẻ giết người vừa rồi có liên hệ.

Không hổ là người của Hạ Hầu Kinh Thiên, ngay cả giết người cũng giống hấn đến như vậy!

Ngọc Phi Yên không khỏi nhớ lại cảnh tượng đầu tiên khi nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên. Lúc này Liễu Thịnh ra tay, rất giống phong cách hành xử của Lâm Giang Vương, chuyện sống chết của Chu gia không có liên quan gì với Ngọc gia, đây là đang đem Ngọc gia cùng với sự kiện này lôi ra khỏi quan hệ.

Phản đại lễ này, chắc vẫn còn!

Ngọc Phi Yên xoa xoa giọt máu trên mặt, mỉm cười: “Đa tạ Liễu công tử ra tay trợ nghĩa! Ta gần đây có làm vài thứ vặt, tặng Liễu công tử chơi đùa!”

Mở ra hộp gấm Ngọc Phi Yên đưa cho mình, thần sắc Liễu Thịnh khẽ thay đổi.

Tuy rằng không biết đan dược này tên gọi là gì, nhưng đến gần liền nghe thấy mùi hương thơm ngát, nhìn màu sắc này, cũng biết là đan dược chữa thương cấp một.

Liễu Thịnh sớm biết rằng Ngọc Phi Yên cùng Ngọc La Sát là cùng một người.

Ít nhất là trên đại lục này, còn chưa có ai có thể chế ra đan dược cấp một, ngay cả Hắc thần y cũng không thể. Nàng có bản lĩnh như vậy, khó trách có thể chế ra được giải dược Hồng Xà đan!

Cứ như vậy trả lễ, không muốn bản thân thiếu người khác ân tình, thật là có ý tứ!

Liễu Thịnh đem đan dược cất đi, trên mặt vẫn tuấn nhã tươi cười như trước, chỉ là ánh mắt híp lại, càng thêm giống con hồ ly. “Tâm ý nhị tiểu thư ta xin nhận, đa tạ! Biết nhị tiểu thư đang tìm phản đồ của Ngọc gia, vừa lúc gặp, liền đưa tới cho người!”

Liễu Thịnh vỗ tay một cái, liền có người lôi Ngọc Thiên Xích đến.

“Hắn đục nước béo cò, thừa dịp Ngọc gia náo loạn đi vào trộm vài thứ, một người vong ân phụ nghĩa như vậy thật đáng giận, cho nên ta bao biện làm thay, giáo huấn hắn một chút!”

Liễu Thịnh khinh miệt miêu tả, Ngọc Phi Yên lại cảm thấy hắn đã sớm theo dõi Ngọc Thiên Xích.

Chỉ trách Ngọc Thiên Xích quá mức vô sỉ, muốn thừa dịp Ngọc gia gặp tai họa gặp đầu, còn nghĩ đi vào trộm vàng bạc châu báu, hoàn toàn chính là lang sói, đáng chết.

Lúc này, hai tay Ngọc Thiên Xích sưng to như khoai lang, Ngọc Phi Yên nhìn ra khớp xương trên tay hắn đã bị người đánh gãy thành từng đoạn.

Lại nhìn đến Liễu Thịnh, vẫn phe phẩy ngọc phiến như trước, phong độ phiêu phiêu, một bộ dáng vẻ công tử tuấn kiệt, trong lòng Ngọc Phi Yên lập tức toát ra hai từ “Nham hiểm”.

Hạ Hầu Kinh Thiên, Liễu Thịnh... Thật đúng là vật họp theo loài, người phân theo nhóm a!

Thời điểm Ngọc Thiên Xích bị áp giải đến đây, đã biết chính mình nhất định sẽ chết rất khó coi.

Chỉ cần dựa vào chuyện hắn độc chết Ngọc Kinh Lôi, cũng đủ chết một vạn lần!

Huống chi nhìn đến Ngọc Kinh Lôi vẫn còn sống đứng ở trước mặt mình, Ngọc Thiên Xích biết mình khó thoát khỏi cái chết, hắn không muốn chết! Không đợi Ngọc Kinh Lôi lên tiếng, Ngọc Thiên Xích vội vàng cầu Nam Sơn phu nhân giúp đỡ: “Nam Sơn cứu ta! Cứu ta!” Ngọc Thiên Xích lách lên, hai tay đỏ bừng run run rẩy rẩy túm chặt ống tay áo Nam Sơn phu nhân.

“Đừng chạm vào ta!” Nam Sơn phu nhân chán ghét lùi về phía sau hai bước.

Thấy Nam Sơn phu nhân thấy chết không cứu, sắc mặt Ngọc Thiên Xích biến thành màu đen, trong lòng chửi bới.

Hay cho con đàn bà nhà người, lúc trước người muốn ta giết Ngọc Kinh Lôi, ngay cả lông mày ta cũng không nhíu lại chút nào. Bây giờ ta xảy ra chuyện, người cư nhiên thấy chết không cứu, đem bản thân phải sạch sẽ, thật sự là rất ngoan độc!

Hừ! Muốn ta chết, không có cửa đâu!

Ta cho dù chết, cũng muốn kéo người lột xác cùng!

“Nam Sơn, Chi Lan không thể không có phụ thân! Không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, ta dầu gì cũng là phụ thân của Chi Lan! Người tại sao có thể nhẫn tâm như vậy!”

Lời nói của Ngọc Thiên Xích, khiến cho đầu óc Ngọc Chi Lan mê mang, ngơ ngác nhìn Ngọc Thiên Xích.

“Người, người nói cái gì?”

“Chi Lan, ta mới là phụ thân của con! Con là nữ nhi thân sinh của ta!”

“Người nói bậy! Phụ thân ta là Ngọc Thiên Tim!”

Thấy Ngọc Chi Lan không chịu nhận mình, Ngọc Thiên Xích càng thêm căm tức, chỉ vào Nam Sơn phu nhân chửi ầm lên: “Ngọc Thiên Tim căn bản chưa từng chạm vào nương người! Nếu không phải là ta, nàng làm sao sinh ra người! Ta mới là lão tử của người!”

“Người nói bừa! Điều đó không có khả năng!”

Ngọc Chi Lan lắc đầu, nhìn về phía Nam Sơn phu nhân: “Nương, hắn đang gạt ta, đúng hay không? Phụ thân ta là Ngọc Thiên Tim, ta là nữ nhi của Ngọc Thiên Tim!”

Nam Sơn phu nhân từ đầu đến cuối đều không nói gì, thái độ của nàng, khiến Ngọc Chi Lan cực kỳ khó có thể tiếp nhận, nàng ôm đầu thét lên.

“Ta không tin! Đây không phải là sự thật!”

“Này đương nhiên không phải sự thật!” Ngay lúc Ngọc Chi Lan sắp phát điên, Ngọc Phi Yên mới mở miệng: “Người thật sự không phải là nữ nhi của Ngọc Thiên Xích, phụ thân của người là Chiết Hạ Quân!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bí Mật Khó Có Thể Mở Miệng.

“Ngươi nói vậy!”

Lúc này đây, hai người Ngọc Chi Lan cùng Ngọc Thiên Xích khó có lúc ỷ, nhưng lại đồng thời mở miệng. Ngay cả Chiết Hạ Quân đang quỳ trên mặt đất, cũng ngẩng đầu, ánh mắt âm trầm nhìn Ngọc Phi Yên, không biết nàng nói như vậy là có ý gì.

“Ta có nói vậy hay không, Nam Sơn phu nhân là người rõ ràng nhất!”

Theo hướng Ngọc Phi Yên chỉ, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Nam Sơn phu nhân.

Ngọc Thiên Xích ban đầu còn tưởng rằng nàng ta sẽ đứng ra bác bỏ, nhưng cho đến lúc này, Nam Sơn phu nhân vẫn mím chặt môi như cũ, buông đầu xuống, một câu cũng không chịu nói.

Nam Sơn phu nhân càng như vậy, Ngọc Thiên Xích càng cảm thấy Ngọc Phi Yên nói rất đúng.

Khó trách mỗi lần gặp phải chuyện gì, Nam Sơn phu nhân luôn cùng Chiết Hạ Quân thương lượng đầu tiên, mà không phải là tìm Ngọc Thiên Xích hẳn.

Nghĩ đến bản thân đã sớm bị nàng cho đội nón xanh*(cắm xù), còn “Thích làm cha” nhiều năm như vậy!

Ngọc Thiên Xích càng nghĩ càng cảm thấy ghen tở, lúc trước vì muốn tạo niềm vui cho Nam Sơn phu nhân, tâm hồn không lâu hẳn liền cho Trần Quế Hoa uống được vô sinh, một lòng nghĩ chỉ cần có nữ nhi Ngọc Chi Lan là đủ thỏa mãn rồi. Chỉ cần Ngọc Chi Lan gả vào hoàng thất, một bước thăng thiên, kẻ phụ thân như hẳn cũng sẽ được hưởng hào quang!

Thật sự không nghĩ tới a!

Hắn vì Nam Sơn phu nhân hy sinh lớn như vậy, thậm chí ngay cả con nối dòng cũng đều không cần tới, kết quả lại bị nàng cùng Chiết Hạ Quân “Pằng pằng” bôi mặt.

“Ta hỏi ngươi, lời nàng ta nói có phải là sự thật hay không? Ngọc Chi Lan đến cùng là dã chủng của ngươi với kẻ nào?”

Ngọc Thiên Xích hung tợn nhìn Nam Sơn phu nhân, đôi mắt nhỏ giống như con dao, hận không thể ở trên người Nam Sơn phu nhân đâm thủng vài lỗ.

Hắn nào biết rằng, Nam Sơn phu nhân không phải là không muốn nói chuyện, mà căn bản là không cách nào cử động được.

Vừa rồi, Nam Sơn phu nhân tránh thoát khỏi tay Ngọc Thiên Xích, bỗng nhiên hít phải một mùi hoa, thân thể liền không động đậy được, cũng không cách nào phát ra âm thanh.

Giờ phút này nàng nghĩ giải thích, muốn vì mình phân bác, cũng chỉ lực bất tòng tâm.

“Tốt, đây là việc ngươi báo đáp cho ta!”

“Hạ Hầu Nam Sơn, ngươi thực nhẫn tâm!”

Nam Sơn phu nhân trầm mặt rớt cục cũng chọc giận Ngọc Thiên Xích, uy khuất chất chứa trong lòng nhiều năm như vậy, giống như nước tràn vỡ đê, bị Ngọc Thiên Xích toàn bộ nói ra.

“Năm đó ngươi vừa mới vào phủ, ngươi muốn ta vào thư phòng đại bá trộm lấy quân tình, thời điểm hại chết Ngọc Thiên Tim, ngươi đã nói như thế nào? Ngươi nói chỉ cần Ngọc Thiên Tim chết đi, trong phủ này liền chính là thiên hạ của chúng ta, ta khi đó cảm thấy rất vui, cho rằng có thể ở cùng ngươi lâu dài không nghĩ tới từ ‘Chúng ta’ mà ngươi nói, lại là ngươi cùng Chiết Hạ Quân...”

“Khó trách sau này ngươi luôn không chịu cùng ta thân thiết, mỗi lần ta tìm tới ngươi, Chiết Hạ Quân liền đứng lúc xuất hiện, thì ra hẳn mới chính là nhân tình của ngươi a!”

“Chỉ có khi ngươi lợi dụng ta, mới có thể nghĩ đến ta!”

“Ngươi muốn ta đối phó Ngọc Thiên Huyết, ta làm, ta lòng tràn đầy vui mừng báo tin hẳn bị tàn phế cho ngươi, ngươi lại một lần nữa đem ta quăng sang một bên. Ta lúc đó còn cho rằng ngươi lo lắng chuyện của chúng ta sẽ bị lộ, nghĩ đến ngươi là đang vì nữ nhi Chi Lan của chúng ta mà suy nghĩ, mẹ nó, ta thực không ngờ tới, ta một lòng một dạ đối với ngươi thấu tâm đào phế, đều là thay người khác làm giá y!”

“Ta thật đúng là kẻ ngu!”

Thời điểm hấn kích động nói, Ngọc Thiên Xích vung tay đánh Nam Sơn phu nhân bảy tám bạt tai.

“Dừng lại! Ngươi dựa vào cái gì đánh nương ta!”

Nhìn thấy khoe miệng Nam Sơn phu nhân chảy ra máu, thân hình lay động, Ngọc Chi Lan đi lên dùng tay đẩy Ngọc Thiên Xích ra, ngược lại lại bị hấn đẩy ngã xuống đất.

“Tiểu súc sinh! Ngươi cho là ngươi vẫn còn là tiểu thư Ngọc gia sao? Ngươi chẳng qua chỉ là dã chủng của con đàn bà tội thần cùng hạ nhân mà thôi!” Hai mắt Ngọc Thiên Xích đỏ ngầu, há mồm thở dốc.

Hấn rất hận a!

Bị Nam Sơn phu nhân lừa gạt nhiều năm như vậy, bây giờ sắp chết, thế nhưng ngay cả người thân chăm sóc trước lúc lâm chung cũng đều không có!”

“Ta không tin!”

Ngọc Chi Lan rơi lệ đầy mặt, đi đến trước mặt Chiết Hạ Quân.

Mặc dù có Ngọc Phi Yên cùng Ngọc Thiên Xích chỉ ra chỗ sai, nhưng Ngọc Chi Lan vẫn như trước không tin cái sự thật này.

Một kẻ nô tài làm sao xứng làm phụ thân của nàng!

Nàng là đại tiểu thư danh chính ngôn thuận của Ngọc gia a!

“Ngươi mau nói cho mọi người biết, ngươi không phải là phụ thân của ta! Phụ thân của ta là Ngọc Thiên Tim, ta là đại tiểu thư của Ngọc gia, ngươi mau nói cho bọn họ biết a!” Nói xong lời cuối cùng, Ngọc Chi Lan càng gào khóc to hơn. Nếu không có thân phận đại tiểu thư Ngọc gia này, thì nàng thứ gì cũng đều không có.

“Đại tiểu thư, ta không phải là phụ thân của ngươi.”

Chiết Hạ Quân đỡ Ngọc Chi Lan đang lung lay đứng lên.

“Người dơ bẩn như ta, làm sao có thể xứng đôi với Nam Sơn phu nhân! Mẫu thân ngươi băng thanh ngọc khiết, ngươi không cần bị bọn họ lừa gạt!”

Một câu “Băng thanh ngọc khiết” của Chiết Hạ Quân, khiến Ngọc Thiên Xích lạnh lùng cười rộ lên.

“Dã chủng cũng đều đã sinh cho ngươi, còn lập đền thờ trình tiết cái gì!”

“Có can đảm làm, lại không có can đảm nhận, Chiết Hạ Quân, ta thật sự khinh thường ngươi!”

Không để ý đến Ngọc Thiên Xích, Chiết Hạ Quân nhìn về phía Nam Sơn phu nhân, ánh mắt cầu xin của nàng, làm cho trong lòng Chiết Hạ Quân đau đớn.

Lần đầu tiên gặp Hạ Hầu Nam Sơn, nàng vẫn là quận chúa kiêu ngạo tôn quý, ngày đó, nàng mang giày nhỏ làm bằng da dê, cần tiểu roi da chỉ vào Chiết Hạ Quân: “Này, nhị công tử nhà các ngươi có ở đây không? Bán công chúa tìm Ngọc Thiên Hân!”

Nhiều năm trôi qua như vậy, Chiết Hạ Quân luôn luôn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Nam Sơn phu nhân.

Có lẽ, ngay sau khi tuyết ngừng trời quang kia, nàng giống như nai con trong rừng, chạy vào trong lòng hấn, rốt cuộc không đi ra được.

Bị Ngọc Phi Yên bức đến bước này, là chuyện Chiết Hạ Quân thế nào cũng không ngờ tới.

Một bước sai, cả đường đều sai! Bọn họ tính kế nhiều như vậy, thế nào cũng không tính đến biến số Ngọc Phi Yên này, hôm nay mới có thể buộc đến nông nỗi này!

Ngọc Thiên Xích vừa mới đem việc làm của bọn họ trong những năm gần đây toàn bộ giật tung ra, tội danh mưu hại Ngọc gia, rất cần người nai lưng ra gánh.

Mà người này, tuyệt đối không thể là Nam Sơn phu nhân...

Chiết Hạ Quân lại một lần nữa nhìn thật sâu Nam Sơn phu nhân một cái, muốn đem âm dung tướng mạo của nàng toàn bộ khắc sâu trong đầu, hấn kéo quần áo xuống, cởi quần ra, phơi bày ở trước mặt mọi người.

“Ta là người yếu sinh lý, căn bản không phải là nam nhân bình thường, càng không có khả năng cùng phu nhân tư thông. Đại tiểu thư là cốt nhục của đại công tử, điểm này không thể nghi ngờ!”

Hành động này của Chiết Hạ Quân, làm cho mọi người trong sân kinh hô.

Vì muốn bảo vệ Nam Sơn phu nhân, ngay cả tự tôn tối thiểu của nam nhân hắn cũng không cần, đem chính mình triệt để lộ ra ở trước mặt mọi người, nói hẳn đối với Nam Sơn phu nhân không có tình yêu say đắm, ai cũng không tin tưởng a!

“Về phần những chuyện theo như lời của Ngọc Thiên Xích, tất cả đều là do một mình ta làm, cùng phu nhân không có liên quan. Cô nhi quả phụ các nàng không dễ dàng, khẩn cầu nghĩa phụ nể tình đại công tử, không nên làm khó phu nhân cùng đại tiểu thư!”

“Thì ra là một tên hoạn quan a!”

Liễu Thịnh ở một bên xem trò hay.

Ngọc Phi Yên thật lợi hại! Chỉ cần một câu nói, liền thành công châm ngòi ly gián, khiến cho đôi phương nội loạn, tự sụp đổ.

Tuổi còn nhỏ, mà phần tâm trí này, làm thật không tệ!

Ngọc Thiên Xích nhìn chằm chằm Chiết Hạ Quân hồi lâu, xác định hẳn đúng thật là yếu sinh lý, mới giật mình thấy bản thân là đang bị Ngọc Phi Yên lừa!

“Là người cổ tình!”

Ngọc Thiên Xích vừa rồi có bao nhiêu hận Nam Sơn phu nhân, lúc này liền có bấy nhiêu hận Ngọc Phi Yên.

Lúc trước hắn chỉ có một tội danh là mưu sát Ngọc Kinh Lôi, hiện tại lại bằng vào nhiều tội danh như vậy được lôi ra, từng tội danh này được đưa ra chính là tội chết đáng bị thiên đao vạn quả, Ngọc Phi Yên thật sự là rất giỏi hoạt!

“Ta không như vậy, người thế nào mới chịu nói thật chứ!”

Ngọc Phi Yên cười lạnh nói: “Ngọc Thiên Xích, Ngọc gia từ trước đến nay có từng bạc đãi người chưa? Người lại ‘Báo đáp’ Ngọc gia như vậy, lương tâm của người bị chó ăn sao? Những lúc cứng tế phụ mẫu ta hàng năm, người không cảm thấy bất an sao?”

“Bất an? Hừ! Người không vì mình, trời tru đất diệt!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nam Sơn Phu Nhân Vùng Vấy Giãy Chết.

“Súc sinh!”

Nghe xong lời nói của Ngọc Thiên Xích, Ngọc Kinh Lôi mặt đỏ lên, há mồm thở dốc, bộ ngực phập phồng thật cao, nếu không phải lão Khôi cùng Hướng quân gia một trái một phải giữ lại, lão gia tử hận không thể tiến lên ăn thịt, uống máu Ngọc Thiên Xích.

Phòng ngày phòng đêm, giặc nhà khó phòng!

Một tên Ngọc Thiên Xích, một tên Chiết Hạ Quân, hai người này thật sự không bằng cảm thú mà!

Một hắn đem bọn họ nuôi nấng đến lớn, cho Ngọc Thiên Xích cuộc sống an ổn, dạy Chiết Hạ Quân võ công tuyệt học, bọn họ chính là như vậy báo đáp Ngọc gia, báo đáp mình!

Đầu óc Ngọc Kinh Lôi như muốn sung huyết, nếu không bởi vì vừa mới giải độc, thân thể còn suy yếu, hắn đã sớm đi lên chặt đầu đám tiện nhân này!

Bất quá, không đợi Ngọc Kinh Lôi ra tay, liền có một nữ nhân như nổi điên vọt tới trước mặt Ngọc Thiên Xích, ôm cổ hắn, há mồm cắn vào lỗ tay Ngọc Thiên Xích, “Xoẹt---” Trần Quế Hoa hung hăng đem tai trái của Ngọc Thiên Xích cắn xuống, xả ra một mảnh máu chảy đầm đìa.

“A---”

Ngọc Thiên Xích bị lấy lỗ tai, đau đớn kêu to, muốn đá văng Trần Quế Hoa, nào ngờ đôi phương phun bên lỗ tai ra, lại một ngụm cắn lên bả vai của hắn.

“Trần Quế Hoa, con đàn bà điên này, người điên rồi sao!”

Ngọc Thiên Xích thô lỗ đánh đập Trần Quế Hoa.

Nhưng lúc này nàng ta quyết tâm không buông tay, chỉ chờ khi đem bả vai Ngọc Thiên Xích cắn nát, sau khi đem mấy khối thịt bị cắn đứt nát bấy nhỏ ra, Trần Quế Hoa mới vô lực té lăn ra đất.

“Tiện nhân!”

Đau đớn trên bờ vai khó có thể dùng ngôn từ diễn đạt, Ngọc Thiên Xích bất chấp đau đớn, tiến lên hai bước, hung hăng đá lên ngực Trần Quế Hoa :”Chó cái điên nhà người! Ta cho người cắn ta! Người đi chết đi!”

Ngọc Thiên Xích phát điên, Trần Quế Hoa cũng không sợ chết, hai tay ôm lấy chân hắn, cời giày tất của hắn, cắn lên đầu ngón chân hắn.

“A a a a!”

Năm ngón chân bị cắn mất hai ba ngón, Ngọc Thiên Xích đau đến ngã ngối trên đất.

“Ngọc Thiên Xích, người trả đũa nhỏ lại cho ta!”

Trần Quế Hoa bỏ nhào đến, dùng hết sức toàn thân, túm lấy cổ họng Ngọc Thiên Xích, miệng nàng đầy máu tươi, tóc rối tung, cực kỳ giống ác quỷ từ địa ngục bò đến đòi mạng.

“Người trả hài tử cho ta!”

Nghe xong những lời này, Ngọc Thiên Xích rốt cuộc rõ ràng Trần Quế Hoa đã biết chuyện hắn kê đơn cho nàng.

Trần Quế Hoa ban đầu còn có cơ hội làm mẫu thân, tuy rằng Ngọc Thiên Xích dụ nàng ăn dược vô sinh, nào biết hiệu quả của dược kia không tốt, Trần Quế Hoa sau này vẫn có thai.

Lúc đó Ngọc Thiên Xích một lòng đều đặt ở trên người Nam Sơn phu nhân, làm sao có thể để cho Trần Quế Hoa sinh hạ đứa nhỏ, để Nam Sơn phu nhân khó chịu! Hắn ngoài mặt vui mừng, âm thầm tìm cơ hội làm cho Trần Quế Hoa mang thai sáu tháng thì đẻ non, vĩnh viễn mất đi tư cách làm mẫu thân...

Lần này, Trần Quế Hoa đắc tội Hạ Hầu Kinh Thiên, sau khi quỷ suốt ba ngày, Ngọc Phi Yên cố ý mời dược sư đến chữa bệnh cho Trần Quế Hoa.

Trần Quế Hoa từ chỗ dược sư mới biết chân tướng chuyện nhiều năm vô sinh của mình, bởi vậy hận chết Ngọc Thiên Xích.

Thấy Trần Quế Hoa một lòng muốn giết mình, Ngọc Thiên Xích cũng cực lực phản kháng, cuối cùng bằng vào ưu thế sức lực của nam nhân, Ngọc Thiên Xích chẳng những áp đảo được Trần Quế Hoa, còn tiện tay chụp lấy đại đao rơi trên mặt đất, trực tiếp đâm vào ngực Trần Quế Hoa.

“Người thật nham hiểm--”

Trần Quế Hoa lúc sắp chết, mắt trợn trừng, trong mắt đều là phần nợ cùng oán hận.

Nhìn hai vợ chồng Ngọc Thiên Xích cùng Trần Quế Hoa lưỡng bại câu thương, biểu tình Ngọc Phi Yên lại dị thường bình tĩnh.

Giết những người này, quả thực chỉ làm ô uế tay mình, nhìn bọn họ tự giết lẫn nhau, mới là kết cục tốt nhất!

“Ngọc Chi Lan, người không đi đỡ phụ thân người đứng lên sao?”

Ngọc Phi Yên cười nhìn về phía Ngọc Chi Lan sắc mặt trắng bệch, trong mắt một chút thương hại cũng không có.

“Người lại gạt ta! Ta là nữ nhi của Ngọc Thiên Tâm! Ta sẽ không mắc mưu!”

Đã từng một lần trải qua cảm giác bị lừa, Ngọc Chi Lan không bao giờ dám tin lời nói của Ngọc Phi Yên nữa.

“Long sinh long, phượng sinh phượng, con của chuột sẽ đào hang! Ngọc Chi Lan, phụ thân ta là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, người có điểm nào giống nữ nhi thân sinh của phụ thân ta?” Ngọc Phi Yên trào phúng nói :”Biết người sẽ không chịu tin tưởng, ta đã cho người tìm được mẫu thân thân sinh của người!”

Ngọc Phi Yên gạt đầu một cái, lão Khôi lập tức lệnh người mang đến một nữ nhân ngốc mù mắt đi ra.

Nhìn thấy người này, sắc mặt Nam Sơn phu nhân đại biến, thân mình cũng hơi hơi run lên.

“Nam Sơn phu nhân, vị này là nha hoàn Thủy Liễu bên người của người, người còn nhớ rõ nàng chứ!”

Nhìn thấy Nam Sơn phu nhân dị thường, Ngọc Phi Yên mỉm cười :”Người thật đúng là nham tâm a! Lợi dụng Thủy Liễu sinh đứa nhỏ cho Ngọc Thiên Xích, khiến Ngọc Thiên Xích khăng khăng một mực làm việc cho người. Người lại độc hại mất Thủy Liễu, cắt lưỡi nàng, dùng thủy ngân làm điếu lử tại nàng, đem nàng ném đến biên cương loạn lạc...”

“Bất quá, lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt. Ngươi làm sao cũng không ngờ tới, Thủy Liễu còn sống đi!”

“Không, điều đó không có khả năng!” Một cỗ mùi hương thoảng qua, đầu lờng cụng ngắn của Nam Sơn phu nhân rốt cục cũng nhúc nhích được, nàng lui về phía sau hai bước, ánh mắt sợ hãi.

“Ngọc Phi Yên, ngươi tuy tiện tìm một kẻ mù tịt, đến vu hãm Nam Sơn phu nhân, ngươi thật đúng là rất ác độc!”

Thấy Nam Sơn phu nhân chịu ủy khuất, Chiết Hạ Quân xông lên phía trước, hận không thể giết Ngọc Phi Yên.

“Bá---“

Đúng lúc này, một ánh đao lướt qua, một cánh tay khác của Chiết Hạ Quân rơi trên mặt đất, hấn đau đến lăn lộn, cuối cùng hôn mê.

Mà người ra tay, đã đến Trung Nghĩa Công phủ --- Hạ Hầu Kinh Thiên.

“A Xuân, thưởng người!”

Hạ Hầu Kinh Thiên vỗ vỗ đại đầu*(con chó lớn) màu đen hấn dẫn đến, vừa nghe mệnh lệnh, đại đầu lập tức phi về phía cánh tay đứt lìa của Chiết Hạ Quân, chỉ qua mấy ngụm, đã đem cánh tay bị cụt cắn nuốt, xương cốt cùng máu thịt hỗn hợp cùng nhau nuốt xuống.

“Ngoan--“

Hạ Hầu Kinh Thiên xoa xoa đầu đại đầu :“Đừng có gấp, đợi lát nữa còn có món ngon cho mi ăn!”

Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên xuất hiện, làm cho mọi người kinh ngạc không thôi.

Ngọc Kinh Lôi liền bước lên phía trước cảm tạ hấn đã phá Liễu Thịnh đến tương trợ, nào biết hấn còn chưa hành lễ, đã được Hạ Hầu Kinh Thiên vương tay đỡ lấy :“Cũng không phải người ngoài, gia chẳng qua là đến xem nào nhiệt, lão gia tử đừng quá khách khí! Các người tiếp tục---“

Có phạt lớn Hạ Hầu Kinh Thiên này chắn giữ, hết thảy đều biến thành thuận lý rất nhiều.

Ngọc Thiên Xích thấy thủ đoạn đối phó Chiết Hạ Quân của Hạ Hầu Kinh Thiên, sợ tới mức đại tiện tiểu tiện thiếu chút nữa rơi ra quần.

Chờ đến khi Ngọc Phi Yên hỏi hấn, Nam Sơn phu nhân đặc thù gì.

Ngọc Thiên Xích nói mỗi lần làm chuyện đó đều là ban đêm, cảnh tối lửa tắt đèn, thấy không rõ khuôn mặt cho lắm, nhưng ở chỗ eo Nam Sơn phu nhân có một cái bớt lồi, ước chừng lớn bằng con tằm.

Chờ Thủy Liễu xốc quần áo lên, lộ ra cái bớt bên lưng trái, Ngọc Thiên Xích lúc này mới hiểu ra, thì ra người lúc trước là Thủy Liễu, căn bản không phải là Nam Sơn phu nhân! Nàng thế nhưng lại để cho một nha đầu cùng hấn viên phòng, này quả thực chính là đang nhục nhã hấn!

“Ngọc Phi Yên, ta biết ngươi hận ta đã phá hỏng nhân duyên của ngươi, muốn hủy hoại ta!”

“Nhưng mặc dù cho ngươi có làm ra nhiều chuyện như vậy, cũng không thể chứng minh ta là nữ nhi của bọn họ! Nương ta là Nam Sơn phu nhân, phụ thân ta là Ngọc Thiên Tâm!”

Thấy Ngọc Chi Lan đến chết vẫn không chịu thừa nhận thân phận của mình, Ngọc Phi Yên lắc đầu.

Ngu xuẩn a!

Thật đúng là chưa tới phút cuối chưa thôi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

“Người người luôn miệng kêu là mẫu thân, đến nay vẫn là tấm thân xử nữ. Xin hỏi, một xử nữ, làm thế nào có thể sanh con đường cái đây!”

Lời nói này của Ngọc Phi Yên, không thể nghi ngờ chính là một quả bom cực lớn, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Nam Sơn phu nhân, giống như đang nhìn một quái vật vậy.

“Ngọc Phi Yên, ngươi nói bậy.”

Nam Sơn phu nhân mở miệng phủ nhận, một câu nói của Hạ Hầu Kinh Thiên khiến nàng triệt để chết tâm :“Hoắc thần y đang ở kinh thành, hấn là được vương, phân biệt xử nữ rất dễ dàng. Người đâu, mời Hoắc thần y đến---“

“Không---“

Lúc này, Nam Sơn phu nhân rốt cục mặt xám như tro tàn.

“Nương...” Hai mắt Ngọc Chi Lan đỏ bừng, bò lên cầm lấy tay Nam Sơn phu nhân :“Nương, đây không phải sự thật!”

“Cút ngay---“

Nam Sơn phu nhân chán ghét đẩy Ngọc Chi Lan ra : “Ngươi chính là tiện loại do tiện tì sinh ra, làm sao xứng kêu ta là nương?!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ác Lai Ác Báo.

“Nương...”

Tay Ngọc Chi Lan lơ lửng trong không trung, không thể tin nhìn Nam Sơn phu nhân đẩy mình ra.

Nay mới phát hiện trong mắt nữ nhân nàng kêu mẫu thân mười lăm năm nay, không có lấy một tia ám áp từ ái nào, chỉ có sự lạnh lùng cùng phiến chán, giống như Ngọc Chi Lan là thứ gì đó rất bản thiếu, hận không thể trốn thật xa mới tốt.

“Hạ Hầu Nam Sơn, con đàn bà ngoan độc nhà ngươi!”

Ngọc Thiên Xích lúc này hỏi hận đến ruột đau xanh, hận trên đời không có loại được hỏi hận, lập tức nuốt vào, nếu có thể trở lại trước kia, hắn sẽ không bao giờ bị Nam Sơn phu nhân lừa gạt nữa.

Hắn luôn lấy thân phận thứ xuất làm hổ thẹn, cộng thêm chuyện không cách nào tập võ được, càng thêm tự ti, cho nên mới mặt dày mày dạn theo đuổi Nam Sơn phu nhân, tưởng thông qua xuất thân cao quý của đối phương, có thể bỏ khuyết nội tâm tự ti của hắn.

Sau khi Ngọc Thiên Tim chết đi, Ngọc Thiên Xích đã từng đến từ đường cười to trước bài vị của hắn.

Ngươi là trưởng tử con vợ cả, lại là tướng quân được coi trọng, thì có là gì chứ?

Nữ nhân của ngươi, đường đường là Nam Sơn quận chúa cung thân Vương phủ, cuối cùng còn không phải là cam tâm tình nguyện nằm ở dưới thân ta sao, vì ta sinh hạ nữ nhi, giúp ta mưu cầu tương lai!

Nhưng hôm nay, mộng đẹp nhiều năm của Ngọc Thiên Xích bị Nam Sơn phu nhân đánh tan.

Hắn giống như một con trâu, bị nữ nhân này xỏ mũi dắt đi, đùa bỡn nhiều năm nay, khiến Ngọc Thiên Xích thật không cam tâm.

“Ta ngoan độc?”

Nghe xong lời nói của Ngọc Thiên Xích, Nam Sơn phu nhân khinh miệt cười.

“Nếu như ngươi không có tâm ma, làm sao có thể bị ta lợi dụng! Ngọc Thiên Xích, ngươi cho mình là ai chứ? Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Quả thực chính là si tâm vọng tưởng! Thủy Liễu là nha hoàn cận thân của ta, ta đem nàng thưởng cho ngươi, đã là coi trọng ngươi rồi!”

Trong giọng nói Nam Sơn phu nhân lộ ra nhục nhã, kích thích lòng tự ti lẫn cảm của Ngọc Thiên Xích.

Thì ra ở trong lòng Nam Sơn phu nhân, hắn ngay cả nô tì so ra đều kém hơn.

Một hắn giúp nàng làm nhiều chuyện bản thiếu nhiều năm như vậy, để mười ngón tay nàng sạch sẽ, hai tay chính mình lại nhiễm đầy máu tươi...

Hai mắt Ngọc Thiên Xích hàm chứa hận ý mãnh liệt.

Hạ Hầu Nam Sơn, ngươi lợi dụng ta nhiều năm như vậy, còn nghĩ an toàn rút lui? Không có cửa đâu! Ta cho dù chết, cũng phải lôi kéo ngươi làm đệm lưng cho ta!

Ngọc Thiên Xích lúc này quỳ xuống, đem những việc làm mấy năm nay của bọn họ toàn bộ một năm một mười đều nói ra, trong đó bao gồm cả việc Nam Sơn phu nhân hạ độc Ngọc Phi Yên, cùng chuyện Nam Sơn phu nhân vét sạch bạc trong phủ, chuyển vào tài sản riêng của mình.

Có Ngọc Thiên Xích lên án, mọi chuyện hết thảy đều dễ giải quyết hơn.

Liễu Thịnh rất nhanh liền tra được Nam Sơn phu nhân một mình mua thêm cửa hàng cùng sản nghiệp, kinh đô phủ doãn cũng phái người đi bắt Ngọc Thiên Xích, Nam Sơn phu nhân cùng Chiết Hạ Quân.

Ban đầu là dựa theo ý tứ của Ngọc Kinh Lôi, là muốn ở nhà một mình xử quyết những người này, vì nhi tử cùng con dâu báo thù.

Nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên nói câu “Quốc có quốc pháp”, mặc dù Ngọc lão gia tử có chút không thoải mái, cũng đành phải thuận theo.

“Gia gia, để cho bọn họ chết thống khoái, thật sự là lợi cho bọn họ quá! Ta chẳng những muốn bọn họ thân bại danh liệt, còn muốn bọn họ sống không bằng chết!” Thấy Ngọc lão gia tử mặt trầm xuống, Ngọc Phi Yên nhẹ giọng giải thích.

Nghe xong lời của nàng, lại liên tưởng đến thủ đoạn của Lâm Giang Vương, khó chịu trong lòng Ngọc Kinh Lôi rốt cục được cởi bỏ.

Có Hạ Hầu Kinh Thiên có lòng muốn giải quyết, án tử của Ngọc gia ngày thứ hai được nha môn thẩm tra xử lý.

Ngày hôm qua, Ngọc Phi Yên đã thành nhân vật thần thoại, nào biết hôm nay Trung Nghĩa Công đã chết nhiều ngày tự nhiên lại xuất hiện trên công đường!

Ngọc Kinh Lôi chết mà sống lại, dẫn đến toàn thành oanh động, mọi người ào ào đi đến nha môn, muốn tìm tòi kết quả, chỉ chốc lát sau, nha môn đã bị vây quanh chật như nêm cối.

Sau khi bách tính vây xem nghe được chuyện dơ bẩn mấy năm nay ba người Nam Sơn phu nhân đã làm, đáy lòng mọi người đầy căm phẫn, mặc dù có nha dịch ngăn trở, bọn họ vẫn cố vọt đi vào, mỗi người một cước, ngoan độc đá ba tên lòng lang dạ sói này!

Lại dám ngược đãi Ngọc đại nhân, còn vào lúc nào còn nhỏ hạ độc mưu hại nàng, thật đúng là đáng giận!

Cứ nghĩ đến những chuyện Ngọc Phi Yên ở Trung Nghĩa Công phải gánh chịu, mọi người càng thêm nổi giận. Phải biết rằng, Ngọc Phi Yên đã thành thần tượng của bọn họ, bọn ác nhân này dùng thủ đoạn độc ác đối đãi thần tượng của bọn họ, làm sao có thể nhẫn được!

Chờ nha dịch rốt cục không chế được cục diện, Ngọc Thiên Xích cùng Nam Sơn phu nhân đã mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, Chiết Hạ Quân càng nặng hơn, chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

Phủ đoán phán quyết rất đơn giản, ba người này mười ngày sau sẽ bị xử trảm.

Về phần sản nghiệp của Nam Sơn phu nhân, toàn bộ trả lại cho Trung Nghĩa Công phủ.

“Ngọc đại nhân, ngài đi bên này---“

Sau khi thẩm phán xong, kinh đô phủ doãn --- Lưu Hoà Bình tự mình dẫn theo Ngọc Phi Yên vào nhà giam: “Mau, mau mở cửa nhà lao ra, ngọc đại nhân có chuyện muốn hỏi mấy tên tội phạm này! Ngọc đại nhân, ngài từ từ hỏi, ty chức ở bên ngoài chờ ngài!”

Ý tứ cung kính của Lưu Hoà Bình cực kỳ rõ ràng, buồn cười, vị này ngày hôm qua ở trước mắt biết bao nhiêu người giết chết một đại thần! Rất suýt khi, có phải hay không!

“Đa tạ, khiến ngài phiền toái rồi!”

Ngọc Phi Yên là người, người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Đối phương khách khí như vậy, nàng vội vã nói lời cảm tạ.

“Ngọc đại nhân, ngài đừng nói như vậy! Ngài có cần cái gì thì cứ nói! Ty chức sẽ không quấy rầy ngài nữa!”

Có thể nói chuyện với Ngọc Phi Yên, Lưu Hoà Bình kích động hai mắt đỏ lên.

Trải qua trận chiến hôm qua, Ngọc Phi Yên thu hoạch vô số fan cuồng nhiệt, kinh đô phủ doãn chính là một vị trong đó.

Hắn trước kia đã gặp qua Vô Thần Chu Liệt, đối phương cho tới bây giờ cũng không nói chuyện với những người bọn họ, ngay cả tôi tớ của Chu gia, ánh mắt cũng là cao đến tận trời, nơi nào bình dị gần gũi như Ngọc Phi Yên vậy.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Phi Yên ở trong lòng Lưu Hoà Bình hào cảm “Tăng tăng” bay lên.

Đội Lưu Hoà Bình đi rồi, Ngọc Phi Yên cúi đầu vào phòng giam, đi đến bên người Nam Sơn phu nhân đã hôn mê, ở trên người nàng đâm mấy châm.

“Là người?”

Chỉ chốc lát sau, Nam Sơn phu nhân liền từ từ tỉnh lại, lúc trước bách tính xông vào hành hung bọn họ, là Chiết Hạ Quân nhào vào trêu người nàng che chở nàng, cho nên trong ba người, Nam Sơn phu nhân là người bị thương nhẹ nhất.

“Người tới làm gì?”

Nam Sơn phu nhân cảnh giác lại sợ hãi nhìn Ngọc Phi Yên.

Biểu tình thiếu nữ này rất lạnh nhạt, không giận tự uy, khí thế trên người áp chế trăm người, làm cho Nam Sơn phu nhân cảm thấy sợ hãi.

“Ta chính là muốn ngươi hạ ngàn năm say với ta, cùng hồng xà đan hại ông nội của ta, hai loại độc này là từ đâu mà đến!” Mặc dù biết hai thứ độc này đều là của đan tộc, nhưng trong lòng Ngọc Phi Yên vẫn có loại bất an tiềm ẩn.

Đan tộc, cùng Trung Nghĩa Công phủ rốt cuộc có quan hệ gì? Là kẻ thù sao?

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói cho ngươi biết sao?”

Nam Sơn phu nhân cắn răng, nàng hận Ngọc Phi Yên phá hỏng chuyện của nàng, thế nào sẽ nói thật chứ.

“Mèo con, ngươi ôn nhu như vậy là không được!”

Ngay khi Ngọc Phi Yên chuẩn bị sử dụng thủ đoạn, Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên xuất hiện, bàn tay to lớn của hắn chế trụ đầu Nam Sơn phu nhân, nhắc nàng lên không trung, lòng bàn tay phát ra ánh sáng màu vàng, nháy mắt bao phủ đầu nàng.

“A---“

Nam Sơn phu nhân giống như trải qua thống khổ cực độ, thét chói tai đập chân giãy giụa, chờ khi ánh vàng biết mất, Hạ Hầu Kinh Thiên buông tay, Nam Sơn phu nhân mới nặng nề té xuống đồng rom ẩm ướt, cả người phát run, thở hổn hển.

“Chuyện này nàng không biết.”

Hạ Hầu Kinh Thiên lắc đầu, lại dùng thủ đoạn đồng dạng đối phó Ngọc Thiên Xích cùng Chiết Hạ Quân.

“Có thu hoạch?”

Thấy con ngươi Hạ Hầu Kinh Thiên tối lại, ánh mắt Ngọc Phi Yên sáng ngời chờ đợi nhìn hắn.

“Ân! Trờ về rồi nói!”

Nhu nhu tóc Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên đan cánh tay bế nàng lên :”Nơi này quá bẩn, về sau ngươi đừng tới nữa!”

Chỉ chờ khi Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên rời đi, Nam Sơn phu nhân mới dám ngẩng đầu lên.

Nam nhân kia, rất khủng bố! Nàng cũng không muốn lại phải trải qua loại tra tấn như địa ngục này! Nam Sơn phu nhân nào biết, tra tấn chờ đợi nàng vẫn còn ở phía sau, sau này những thứ nàng trải qua đối với nàng mà nói hoàn toàn chính là một cơn ác mộng, trực tiếp phá hủy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tai Nạn

Editor: tieudangnhi

Ngay khi Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên rời đi không lâu, trong phòng giam trống rỗng xuất hiện một hắc y nam tử.

“Ngươi là ai...”

Nam Sơn phu nhân còn chưa nói xong, người kia không biết dùng thủ đoạn gì, vừa mở cửa lao ra, đã trấn ở bên cạnh Ngọc Thiên Xích cùng Nam Sơn phu nhân trong phòng giam.

Nhìn ánh mắt tràn đầy hận ý của Ngọc Thiên Xích, Nam Sơn phu nhân bỗng hiểu ra cái gì đó.

Nàng vừa định mở miệng kêu cứu mạng, đã bị hắc nam tử kia ép ấn được, cổ họng như bị lửa thiêu đốt, đau rát. Theo sau, nam tử cho Ngọc Thiên Xích một viên dược, vỗ vỗ bờ vai hắn, nam tử không nói tiếng nào liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Nam tử đi rồi, Ngọc Thiên Xích không chút do dự đem viên dược nuốt xuống, chỉ chốc lát sau, toàn thân trở nên tràn đầy sức lực, liền ngay cả nơi bị thương, cũng chẳng còn cảm thấy đau đớn nữa.

“Hạ Hầu Nam Sơn, ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Ngọc Thiên Xích đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Nam Sơn phu nhân, trong mắt chỉ còn lại thù hận.

Biết mình không thoát khỏi cái chết, hắn đã không còn cầu cơ hội được cứu mạng xa vời nữa, Ngọc Thiên Xích chỉ có một tiếc nuối là, hắn bị Nam Sơn phu nhân đùa bỡn xoay tròn nhiều năm như vậy, lúc sắp chết lại không thể tự tay tra tấn Nam Sơn phu nhân.

Có người tựa hồ sớm đã đoán được tâm tư của hắn, vào đêm hôm qua, hắc y nam tử kia đã tìm đến Ngọc Thiên Xích làm một cuộc giao dịch.

Đối phương hứa hẹn, chỉ cần hắn đem tội ác của Nam Sơn phu nhân toàn bộ nói ra trên công đường, hắc y nam tử đó sẽ thanh toán tâm nguyện cuối cùng của hắn.

Hiện tại, chính là lúc hắn đòi lại tất cả.

“A a---“

Nhìn Ngọc Thiên Xích vừa đi vừa tự coi bỏ y phục của mình, hai mắt Nam Sơn phu nhân nổi lên vẻ sợ hãi dần biến thành kinh sợ.

Hắn đây là muốn...

Lúc này, cổ họng Nam Sơn phu nhân đau như sắp nứt toát ra, nhưng không cách nào cầu cứu, chỉ có thể phát ra âm thanh khàn khàn. Ngày thường có Chiết Hạ Quân bảo hộ nàng, nhưng hôm nay, Chiết Hạ Quân hôn mê ở phòng giam bên cạnh, không có người tới cứu nàng.

Ngọc Thiên Xích cố ý phá hủy từ trên tâm lý của Nam Sơn phu nhân, cho nên không nhanh không chậm, từng bước một bức nàng đến góc phòng.

Nhìn thấy tươi cười dữ tợn trên mặt Ngọc Thiên Xích, Nam Sơn phu nhân không cam lòng chịu nhục, cắn răng đâm đầu về phía vách tường.

“Nghĩ muốn chết? Không dễ dàng như vậy!”

Thấy Nam Sơn phu nhân muốn tìm chết, Ngọc Thiên Xích đi nhanh tiến lên, níu lấy tóc Nam Sơn phu nhân, giương tay cho nàng bốn bạt tai.

“Tiên nhân, đừng cho là ta không biết tâm tư của ngươi! Ngươi một mực canh giữ ở trong phủ nhiều năm như vậy, đem thân mình che chở như bảo bối, đơn giản là muốn chờ Ngọc Thiên Hàn trở về, ngươi muốn đem tất cả thân phận thanh ngọc khiết này của mình giữ cho hắn.”

Nhìn đến biểu tình kinh ngạc của Nam Sơn phu nhân, trong lòng Ngọc Thiên Xích hiểu rõ, càng thêm phần nộ không thôi.

“Mấy năm nay, ta vì ngươi mà trả giá, ngươi đều không nhìn thấy sao? Người tâm tâm niệm niệm chỉ có ngọc lang của ngươi thôi sao?”

Tay Ngọc Thiên Xích, ở trên má Nam Sơn phu nhân vuốt ve.

Đội ngón cái để ở trên miệng Nam Sơn phu nhân, Ngọc Thiên Xích độ nhiên hung hăng đè nặng lên miệng vết thương của nàng, điên cuồng chà lau đôi môi nàng, đau đến nỗi Nam Sơn phu nhân run run hai cái.

“Lúc trước ngươi mỗi ngày đuổi theo sau lưng Ngọc Thiên Hàn, mở miệng một tiếng ‘Ngọc lang’, kêu cực kỳ thân thiết, chỉ là Ngọc Thiên Hàn căn bản không thích ngươi. Một đại cô nương như ngươi, cảm nhận nóng áp lên mũi lạnh của người ta, còn tự đưa lên cửa cầu nhục, thật sự không biết e lệ mà!”

Lúc này, cảm giác hoàn toàn phát tác, Nam Sơn phu nhân đã không phát ra được âm thanh gì nữa, chỉ là rơi lệ đầy mặt, cầu xin nhìn Ngọc Thiên Xích.

“Bây giờ ngươi mới biết sợ?”

Ngọc Thiên Xích thật vừa lòng với tư thái cúi đầu phục thân của Nam Sơn phu nhân hiện tại, nàng ngày hôm qua còn đối với hắn chẳng thèm quan tâm, hôm nay cư nhiên biết yếu thế.

“Chỉ là đã muộn---“

Ngọc Thiên Xích nói xong, thô lỗ xé quần áo của Nam Sơn phu nhân, trong lúc nàng giãy dụa, hắn trút hết quần áo, xé thành mảnh mảnh vấy khốn hai tay Nam Sơn phu nhân, đem nàng cột ở trên cây cột.

Biết phía dưới sẽ xảy ra chuyện gì, trong mắt Nam Sơn phu nhân tràn đầy tuyệt vọng.

“Hạ Hầu Nam Sơn, ngươi không phải khinh thường ta sao? Ngươi không phải cho rằng ta tiện sao? Hôm nay kẻ tiện ta, càng muốn ngủ cùng quận chúa có huyết thống cao quý nhà ngươi. Lại nói tiếp, ta còn chưa có hưởng qua tư vị đích nữ nhà cao cửa rộng, không ngờ trước khi chết còn có thể có được diễm phúc như vậy!”

Nói xong, Ngọc Thiên Xích không chút lưu tình ở trên người Nam Sơn phu nhân.

Ngươi tránh ra!

Hạ, cứu ta! Mau cứu ta!

Thân thể đau đớn, làm cho Nam Sơn phu nhân dần dần chết lặng. Ước chừng như có lòng cảm ứng, Chiết Hạ Quân đang hôn mê lúc này chậm rãi tỉnh lại.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng cách vách trong phòng giam, Chiết Hạ Quân trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngọc Thiên Xích, tên súc sinh nguoi, buông quận chúa ra!”

Nếu như tay chân vẫn còn như bình thường, Ngọc Thiên Xích làm sao là đối thủ của Chiết Hạ Quân.

Nhưng lúc này, Chiết Hạ Quân mất hai tay, vừa mang thương nặng trên thân, còn có cây cột thô che ở giữa bọn họ, cho dù Chiết Hạ Quân có lòng muốn cứu Nam Sơn phu nhân, cũng bất lực.

“Chiết Hạ Quân, nguoi có phải rất hâm mộ hay không?”

Ngọc Thiên Xích một bên ra sức, một bên cười lạnh: “Không nghĩ tới nguoi đối quận chúa còn có tâm tư như vậy! Chỉ tiếc, nguoi là một tên hoạn quan, nhìn thật lại không thể ăn, thật sự là đáng thương a!”

Vì hai người này đã từng nhục nhã cùng sỉ nhục mình, Ngọc Thiên Xích đem Nam Sơn phu nhân cuốn lại đây, để cho mặt nàng đối diện Chiết Hạ Quân.

Hạ, cứu ta!

Tuy rằng Nam Sơn phu nhân vô pháp nói chuyện, nhưng đôi mắt nước mắt lưng tròng cùng với khẩu hình của nàng, Chiết Hạ Quân đều đọc hiểu.

“Hỗn đản, Ngọc Thiên Xích, nguoi nếu là nam nhân, hãy nhắm vào ta! Khi dễ một nữ tử nhu nhược thì tính là gì!”

Hai mắt Chiết Hạ Quân bốc lửa, miệng vết thương ở cánh tay bên phải bị chặt đứt ồ ồ đổ máu.

“Nhắm tới nguoi? Thật xin lỗi! Ta đối với nam nhân không có hứng thú!”

Ngọc Thiên Xích trừng mắt nhìn hắn, thế nào sẽ bị những lời nói của Chiết Hạ Quân chọc giận, hắn hiện tại chẳng những thân thể khoái hoạt, tâm tình cũng phi thường sáng khoái, niềm vui báo thù tràn ngập trái tim hắn.

“Buông quận chúa ra!”

Nữ tử âu yếm ở trước mặt mình chịu nhục, bản thân cái gì cũng không làm được, khiến Chiết Hạ Quân cảm thấy bất lực trước nay chưa từng có.

Hắn đi đến bên cạnh cây cột, hai mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Ngọc Thiên Xích, hận không thể hoá thành lệ quý giết chết hắn.

“Nguoi còn như vậy, đừng trách ta không khách khí với nguoi!”

“Nguoi đã là một phế nhân, còn tính không khách khí thể nào đối với ta?”

Thấy Chiết Hạ Quân tức giận, cảm giác muốn trả thù của Ngọc Thiên Xích lại nảy sinh, hắn áp sát qua mặt Nam Sơn phu nhân, nắm cầm nàng, cắn lên môi của nàng, cố ý kích thích Chiết Hạ Quân.

“Cầm thú!”

Chiết Hạ Quân nộ hoá công tâm, hôn mê bất tỉnh, chờ lúc hắn tỉnh lại, Nam Sơn phu nhân đã hai mắt trống rỗng nằm trên mặt đất, giống như một tượng đá, tuy ý Ngọc Thiên Xích đùa nghịch.

“Là ta vô dụng! Là ta không thể bảo vệ được quận chúa!”

Địa vị Nam Sơn phu nhân tồn tại ở trong lòng Chiết Hạ Quân luôn luôn là cao không thể chạm tới, chính là nữ thần trong lòng hắn.

Hiện tại nữ thần chịu nhục, trong lòng Chiết Hạ Quân so với giết mình còn khó chịu hơn.

“Ngọc Thiên Xích, ta van xin nguoi, buông tha quận chúa đi!”

“Ta van cầu nguoi! Tất cả đều là do ta sai, nguoi đại nhân không chấp kè tiểu nhân, không muốn chấp nhặt với ta, nguoi buông tha quận chúa đi! Nguoi muốn thế nào ta cũng đều đáp ứng!”

Nhanh chóng thay đổi thái độ vừa rồi, Chiết Hạ Quân giãy dụa quỳ trên mặt đất, cuống quýt dập đầu.

“Buông tha các nguoi? Các nguoi lợi dụng ta, lúc xem ta như con dao mà sử dụng, có từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay không! Các nguoi huỷ tất cả của ta, cho dù ta có phải xuống địa ngục, cũng phải kéo các nguoi theo cùng---“

Một viện yên tĩnh trong kinh thành, hắc y nam tử cung kính đứng ở một bên.

“Mặc Thương, nguoi làm rất tốt!” Nam tử cao gầy bên cửa sổ ho khan vài tiếng, giống như muốn đem tâm phế đều ho ra ngoài, chỉ chờ một hồi lâu, mới

trở lại bình thường.

Nhìn ánh trăng trên trời, giọng nói của nam tử cao gầy chậm rãi rơi vào trong tai Mặc Thương.

“Loại chuyện dở bản như vậy, cứ để ta làm. Người tổn thương nàng, ta chắc chắn vạn lần không buông tha...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đường Cầu Cưới Còn Xa

Kinh đô phủ doãn --- Lưu Hoà Bình đang canh giữ ở trước cửa ngục giam, khi nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ôm Ngọc Phi Yên đi ra, cảm thiết chút nữa rơi xuống. Đây là chuyện gì a!

Trong lòng Lưu Hoà Bình không khỏi vì Ngọc Phi Yên toát mồ hôi.

Nữ nhân ở Đại Chu Quốc trầm mê sắc đẹp của Lâm Giang Vương không ít, chẳng lẽ Ngọc Phi Yên cũng bị sắc đẹp của Hạ Hầu Kinh Thiên mê hoặc?

Đây không thể được a!

Não Lưu Hoà Bình lập tức rơi vào ảo tưởng, trước mắt hiện ra một vị thiếu nữ thành niên hồ đồ bị sói lớn hung tàn ác độc lừa gạt, cuối cùng bị ăn ngay cả xương cốt thịt thà cũng không còn.

Ngọc đại nhân, người không nên bị hấn lừa gạt!

Nếu không vì ngai cường thế của Hạ Hầu Kinh Thiên, Lưu Hoà Bình suýt nữa đã rống lên những lời này.

Lưu Hoà Bình nhìn ra, tuy rằng Ngọc Phi Yên rất lợi hại, nhưng tuổi vẫn còn quá trẻ, chống không lại Lâm Giang Vương hung tàn!

Huống chi lấy thân phận hiện nay của Ngọc Phi Yên, nam tử sùng bái ngưỡng mộ nàng có thể xếp hàng dài đến cửa kinh thành. Tên Lâm Giang Vương thô bạo sát tính này chỉ làm tan nát cõi lòng nữ tử thôi, thật sự không phải là người thiên lương đâu a!

Nhìn thấy rồi rầm trong ánh mắt của Lưu Hoà Bình, mắt phượng Hạ Hầu Kinh Thiên thoáng nhướn lên: “Thế nào, người có ý kiến?”

Giọng nói thanh quý từ từ, như châu như ngọc, gõ lên trái tim của Lưu Hoà Bình, làm hấn trong nháy mắt tỉnh táo lại. Hai mắt chống lại cặp mắt cái gì cũng đều có thể nhìn thấu kia của Hạ Hầu Kinh Thiên, Lưu Hoà Bình sợ tới mức “Pằng” một tiếng, quỳ trên mặt đất.

“Hạ quan... Hạ quan không ý kiến...”

Mặc dù Hạ Hầu Kinh Thiên chưa nộ chưa giận, nhưng vị gia khí trượng cường đại này, Lưu Hoà Bình khi đối với tội phạm không chút lưu tình, được người người xưng là “Thanh thiên”, lúc này nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp.

Lưu Hoà Bình không khỏi cười khổ, khí thế vương gia hình như lại tăng thêm một bậc a!

“Người hù Lưu đại nhân làm cái gì?”

Ngọc Phi Yên đối với Lưu Hoà Bình ấn tượng không tệ, nàng mới mở miệng nói, Hạ Hầu Kinh Thiên liền không tiếp tục truy cứu Lưu Hoà Bình nữa, muốn ôm nàng lên xe ngựa đã sớm được chuẩn bị tốt.

“Để ta xuống dưới!”

Ngọc Phi Yên muốn từ trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên nhảy xuống, nào biết hấn vẫn mặc kệ.

“Giấy bị ô uế, ta ôm người đi đổi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cố chấp ôm Ngọc Phi Yên lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, chỉ chờ âm thanh bánh xe lăn biến mất, nội tâm Lưu Hoà Bình như sóng to biển lớn dâng trào.

Ngọc Phi Yên không sợ ác danh của Lâm Giang Vương, dừng cảm vì hấn nói chuyện, sau đó còn bị Hạ Hầu Kinh Thiên “Mạnh mẽ” mang đi, làm cho Lưu Hoà Bình xấu hổ hận không thể đập đầu khóc lớn.

Chính mình còn tự xưng là fan trung thành của Ngọc đại nhân, lại khuất phục dưới dâm uy của Lâm Giang Vương, không dám đứng ra bênh vực lẽ phải,

chỉ có thể trở mặt nhìn Ngọc Phi Yên sa vào hố lửa, thật sự là thẹn với danh hiệu fan này a!

Càng nghĩ càng áy náy, Luru Hoà Bình nhin không được đi liền đi tới hoàng cung.

Bản thân người nhỏ, lời nhẹ, vô pháp cùng Hạ Hầu Kinh Thiên, nhưng thánh thượng là hoàng huynh của Lâm Giang Vương, chuyện gì hấn cũng có thể quản.

Trong ngự thư phòng, Hạ Hầu Quân Vũ đang nói chuyện với Ngọc Kinh Lôi.

Hạ Hầu Quân Vũ từ chỗ Hạ Hầu Kinh Thiên biết được nguyên nhân giả chết của Ngọc Kinh Lôi, hấn chẳng những không trách tội Ngọc lão gia tử, ngược lại vì chính mình than thở, không có phúc tra ra chuyện năm đó mà tự trách.

“Bệ hạ, chuyện này sao có thể trách ngài được!”

Đương kim thánh thượng tuy rằng thích mỹ sắc, nhưng tâm hấn tựa như gương sáng, là vị hoàng đế tốt, đây cũng là nguyên nhân Ngọc Kinh Lôi trung tâm*(trung thành) với Hạ Hầu Quân Vũ.

“Nếu không phải là nhờ Yên nhi, thần vẫn sẽ bị những người đó lừa gạt như trước! Là thần nhận thức không rõ, ngay cả một cái nhà cũng đều quản không tốt!”

Thấy Ngọc Kinh Lôi nhắc tới Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Quân Vũ cũng hào phóng không chút bủn xỉn tự mình tán thưởng.

Thấy hoàng thượng khích lệ Ngọc Phi Yên, khiến cho Ngọc Kinh Lôi cực kỳ kiêu ngạo :”Bệ hạ, không phải thần khoe khoang, cháu gái này của thần vừa trí kỷ lại trí tuệ, làm cho thần hận không thể móc hết tim gan cho nàng!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Hạ Hầu Quân Vũ cười tủm tỉm

Những chuyện xảy ra ở Ngọc gia hấn đã biết hết rồi, làm Hạ Hầu Quân Vũ đối với Ngọc Phi Yên yêu thích càng thêm một bậc.

Phản tâm trí, phản quyết đoán này, không phải là nữ tử tầm thường.

Ngọc Phi Yên xứng với Hạ Hầu Kinh Thiên, thật tốt!

Ngay khi hai người trò chuyện với nhau thật vui, Luru Hoà Bình yết kiến, hấn đem án tòng trình lên sửa sang lại thật tốt, lại tỉ mỉ thuật lại cuộc thẩm tra vừa qua.

Cuối cùng, Luru Hoà Bình đem chuyện đã xảy ra ngoài cửa ngục giam nói ra.

“Nha? Thật sự có chuyện này?”

Mặt Hạ Hầu Quân Vũ phình to lên, vừa rồi hấn còn lo lắng Hạ Hầu Kinh Thiên không hiểu phong tình, không thể theo đuổi nữ hài tử, hiện tại xem ra hấn lại vô sự tự thông a! Không không, đây chính là di truyền phẩm chất tốt đẹp của mình a, ha ha, không hổ là nhi tử tốt của trẫm!

Lấy hiểu biết của Hạ Hầu Quân Vũ đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, tính tình hấn không dễ tha cho người khác a.

Mấy năm nay những người rơi vào tay hấn, không chết cũng bị thương, nhất định là do Luru Hoà Bình làm ra hành động gì đó dẫn đến sự chú ý của Hạ Hầu Kinh Thiên, mới có thể nói vậy.

Cố tình Ngọc Phi Yên nói một câu, liền vượt xuống cảm xúc của hấn, đây chẳng lẽ là vô quyết dày có móng tay nhọn?

Hướng chi Hạ Hầu Kinh Thiên có tiếng khiết phích*(cực kỳ thích sạch sẽ), điểm này lại đối mặt với Ngọc Phi Yên tựa hồ hoàn toàn vô dụng.

Hạ Hầu Quân Vũ còn nhớ rõ, năm kia có nữ nhi của một quan lớn vào ngày hoa khai thổ lộ với Hạ Hầu Kinh Thiên, sau khi bị cự tuyệt lại tìm cơ hội nhào vào lòng hấn, kết quả bị một cước của Hạ Hầu Kinh Thiên đá văng vào trong kênh đào, cô nương kia mém chết, nằm liệt trên giường đã hơn một năm.

Bây giờ hấn cho phép Ngọc Phi Yên tới gần, đủ để chứng minh Ngọc Phi Yên ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên là độc nhất vô nhị!

Hơn nữa đối phương chân trước vừa đi vào ngục giam, hấn sau lưng liền đuổi theo đi vào, sau còn ôm Ngọc Phi Yên đi ra, đây chín mười là có gian tình a!

Nếu không phải nhìn thấy mặt Ngọc Kinh Lôi càng đen, Hạ Hầu Quân Vũ hận không thể trực tiếp tứ hôn.

“Ha ha, Trung Nghĩa công a, người xem, cái này... Cũng không biết hai hài tử này đã quen nhau thế nào a! Trẫm chưa từng thấy qua Kinh Thiên đối với nữ hài tử nhà ai lại dễ bụng như vậy! Thật đúng là duyên phận a!” Mặt có chút béo phì của Hạ Hầu Quân Vũ, cười đến hoà hợp êm thấm.

Đối diện là lão thân gia, chuyện này có được hay không, còn phải nhìn vào thái độ của hắn, cho nên đặc tội không được!

Vì Hạ Hầu Kinh Thiên, hoàng thượng ngay cả mặt mũi quân vương cũng không cần.

Biết Hạ Hầu Kinh Thiên thanh danh không tốt, Hạ Hầu Quân Vũ vội vàng nói giúp hắn.

“Kinh Thiên còn giúp ta đưa Lương Ngọc quận chúa đi, trăm cảm thấy, chuyện của bọn nhỏ, cứ để chính bọn họ quyết định. Trung Nghĩa Công, người xem tốt không?”

Hạ Hầu Quân Vũ nói chưa dứt lời, Ngọc Kinh Lôi liền nhớ tới những chuyện liên tục xảy ra.

Nghe lão Khôi nói, sau khi hắn trúng độc, được liệu chế giải được là do Lâm Giang Vương tìm đến, Chu gia vây công Ngọc gia, cũng là do Hạ Hầu Kinh Thiên phái người đến giải vây... Lại nhìn đến Lưu Hoà Bình, hắn làm người chính trực, lại càng sẽ không bịa đặt chuyện này.

Chẳng lẽ, Yên nhi thật sự thích Hạ Hầu Kinh Thiên?

Một tin như kinh thiên kích lệ*(đại khái như boom nguyên tử), oanh oanh nổ trên đầu Ngọc Kinh Lôi.

Nếu là nam nhân khác, Ngọc Kinh Lôi sẽ không lộ ra biểu tình kinh khủng như vậy. Nhưng đối phương là Lâm Giang Vương, người gặp người sợ, quý gặp quý sầu a!

Nhìn thấy biểu tình vui cười hớn hở của hoàng thượng, trong lòng Ngọc Kinh Lôi đã nổi trống lớn.

Theo suy nghĩ của hắn, Ngọc Phi Yên vẫn là tiểu cô nương đơn thuần không rành thế sự, cũng không thể để tên tiểu tử Hạ Hầu Kinh Thiên kia bắt cóc Ngọc Phi Yên!

Tôn tể của hắn, nhất định phải toàn tâm toàn ý, chỉ tốt với một mình Ngọc Phi Yên, đầu nàng yêu nàng, như phụ như huynh!

Hạ Hầu Kinh Thiên tính tình thô bạo như vậy, không được có được hay không!

“Thần không biết chuyện gì xảy ra, đợi thần trở về hỏi Yên nhi một chút.” Đến lúc này, Ngọc Kinh Lôi cũng không để ý lễ nghi quân thần nữa, sau khi hành lễ liền chạy ra khỏi ngự thư phòng.

Ai...

Nhìn bóng dáng cao lớn của Ngọc Kinh Lôi, Hạ Hầu Quân Vũ vì nghi từ nhà mình toát mồ hôi.

Đem thanh danh của mình làm thối như vậy, không ai dám gả khuê nữ cho là phải!

Xem ra con đường từ từ cầu cưới của Hạ Hầu Kinh Thiên chỉ vừa mới bắt đầu, thật đúng là gánh nặng đường xa! Kinh Thiên, người phải cố chịu đựng!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chuyện Cũ Năm Xưa

Lưu Hoà Bình ít nhiều nhìn ra được một chút ý tứ, Hoàng thượng rất hy vọng Lâm Giang Vương cùng Ngọc đại nhân trở thành một đôi, nhưng Ngọc lão gia có vẻ không vui.

Trung Nghĩa Công, lão nhân gia người thật sự là rất anh minh!

Suy bụng ta ra bụng người.

Nếu khuê nữ nhà mình cùng một chỗ với Hạ Hầu Kinh Thiên, ông cũng không vui!

Ngọc Kinh Lôi vội vàng trở về, dọc một đường đi nội tâm hắn vô cùng rối rắm, vô số hình ảnh giả thuyết xuất hiện trong đầu lão gia tử.

Vạn nhất Ngọc Phi Yên nói nàng thích Hạ Hầu Kinh Thiên, ông nên làm gì bây giờ? Là cười gật đầu đáp ứng, hay là tận tình khuyên can, hoặc là mạnh mẽ tuyệt tình đánh gãy uyên ương? Nếu Hạ Hầu Kinh Thiên dùng sức mạnh, khiến Hoàng thượng tứ hôn, ông nên làm thế nào ứng đối? Ngọc lão gia tử thậm chí còn chuẩn bị trở mặt.

Chờ ông mang theo tâm tình phức tạp đi đến Tùng Hạc Lâu, Ngọc Phi Yên đang nói chuyện cùng Hạ Hầu Kinh Thiên.

Thấy hai người quy củ, sắc mặt ngưng trọng, sự tình gì đều không có xảy ra, Ngọc Kinh Lôi trong lòng thoải mái một trận.

“Gia gia, người đã về rồi!”

Ngọc Phi Yên dịu Ngọc Kinh Lôi ngồi xuống, nhìn tiểu chất nữ châm trà cho mình, lòng Ngọc Kinh Lôi trở nên mềm mại.

Đứa bé này, vận mệnh lắm gian truân, nay bình an lớn lên, còn có thành tựu như vậy, nếu cha mẹ của nàng có thể tận mắt thấy nhất định sẽ hết sức kiêu ngạo!

“Gia gia, ta muốn hỏi người một sự tình.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngọc Phi Yên cười híp mắt rúc vào bên người Ngọc Kinh Lôi, đem chuyện được đến từ Đan tộc, cùng với chuyện Chiết Hạ Quân tiếp xúc với người Đan tộc nói ra, Ngọc Phi Yên tình lược quá trình Hạ Hầu Kinh Thiên khảo vấn Chiết Hạ Quân, nói thẳng ra thì ít nhiều phải có Hạ Hầu Kinh Thiên hỗ trợ, mới có thể từ Chiết Hạ Quân moi ra những thông tin này.

Nghe Ngọc Phi Yên nói xong, Ngọc Kinh Lôi rất giật mình, biểu tình trở nên ngưng trọng lại vừa buồn phiền.

Chiết Hạ Quân!

Thì ra kẻ bán đứng vợ chồng Ngọc Thiên Hàn là người!

Ngọc Kinh Lôi nắm chặt nắm tay, cả người phát run, trong mắt hận ý đen đặc.

“Cái thứ súc sinh đó mấy năm nay cùng Đan tộc có quan hệ?”

Đây là chuyện tình Ngọc Kinh Lôi quan tâm nhất, ánh mắt Ngọc Phi Yên trở nên khảm trương lên.

“Không có!” Ngọc Phi Yên lắc đầu, “Mười bốn năm trước Chiết Hạ Quân có cùng Đan tộc trưởng tiếp xúc, người Đan tộc cũng từng xuất hiện. Gia gia, Ngọc gia chúng ta cùng Đan tộc có khúc mắc gì sao?”

Khúc mắc.....

Nghĩ đến đoạn chuyện xưa kia, Ngọc Kinh Lôi nhắm mắt lại, cau mày.

Nhìn ra tâm tình Ngọc Kinh Lôi áp lực, Hạ Hầu Kinh Thiên biết đây có thể là Ngọc gia tư mật, liền đứng dậy cáo lui.

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên phải đi, Ngọc Kinh Lôi cố chấp đưa hân ra khỏi phủ.

Đợi đến khi không có người xung quanh, Ngọc Kinh Lôi dùng ánh mắt cảnh giác đánh giá nam tử như tiên nhân trước mắt.

Bình tĩnh mà xem xét, Hạ Hầu Kinh Thiên tuyệt thế vô song, là nhân trung chi long, Thất vương chi loạn, Ngọc Kinh Lôi từng cùng Hạ Hầu Kinh Thiên kề vai chiến đấu, vô luận là bày mưu tính kế tiền trận, hay là ra trận giết địch dũng mãnh thiện chiến, Hạ Hầu Kinh Thiên đều có thể nói là thiên tài chiến thần!

Nếu không có hân ngăn con sóng dữ, làm sao có quốc gia thái bình như hôm nay! Bàn về năng lực, Ngọc Kinh Lôi hết sức thương thức vị Vương gia này.

Nhưng nếu đối phương muốn cướp đi tôn nữ bảo bối của mình, điều này còn phải bàn lại.

“Vương gia đối với Yên nhi nhà ta có cách nghĩ gì không?”

Ngọc Kinh Lôi không thích quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong nội tâm mình.

Mặc danh kỳ diệu bị hỏi vấn đề này, e ngại đối phương là thân nhân của mèo con, Hạ Hầu Kinh Thiên nhẫn nại trả lời câu hỏi của Ngọc Kinh Lôi.

“Nàng cực kỳ xuất sắc! Bằng năng lực cùng tâm tính của nàng, sẽ tiến càng xa càng hơn, thành tựu ngày sau bất khả vô lượng ——”

Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên đánh giá cao như vậy khiến Ngọc Kinh Lôi nhẹ nhàng thở ra. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hân đánh giá một cách khách quan công chính, không có tình cảm nam nữ như Ngọc Kinh Lôi tưởng tượng, lo lắng của lão gia tử buông xuống hơn phân nửa.

“Vương gia quá khách khí, tiểu hài tử không nhận nổi đâu! Không đối gạt Vương gia, trong lòng ta càng hy vọng nàng bình an, sống một cuộc sống vô ưu vô lo! Như thế ta mới thỏa mãn!”

“Lẽ ra nên như thế!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cảm thấy Ngọc Kinh Lôi hôm nay nói chuyện có chút kỳ quái.

Mèo con của gia, đương nhiên có gia che chở!

Dưới sự bảo vệ của gia, nàng chắc chắn bình an, cả đời không lo! Điều này còn có cái gì để hoài nghi sao? Về phần khoái hoạt.....Gia mỗi khi thấy nàng, trong lòng luôn rất sung sướng, nàng nhìn thấy gia, đương nhiên cũng là vui vẻ khoái hoạt! Điều này còn cần phải hỏi sao!

Còn có, ánh mắt đỏ của lão gia tử?

Khán trương như thế làm cái gì!

Gia xưa nay nói được thì làm được, chẳng lẽ gia ngay cả mèo con cũng bảo vệ không nổi?

Đây là đang nghi ngờ năng lực của gia?

Một hỏi một đáp, ông nói gà bà nói vịt, tư tưởng hai người trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, Ngọc Kinh Lôi lại cho rằng Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên không có tình yêu nam nữ, hấn buông lỏng một phen.

Là hấn quá lo lắng!

Tổng được Hạ Hầu Kinh Thiên đi, Ngọc Kinh Lôi trở lại Tùng Hạc Lâu, Ngọc Phi Yên đã ngồi ngay ngắn trên ghế, chờ Ngọc Kinh Lôi cởi bỏ bí ẩn trong lòng.

“Mười sáu năm trước, Thiên Hân đột nhiên về nhà, mang theo một nữ tử tên là Đệ Ngũ Yên Nhi. Cô nương kia chẳng những người đẹp, hơn nữa tâm địa thiện lương, từ khi tổ mẫu ngoại qua đời, ta chưa từng nhìn thấy Thiên Hân cao hứng như vậy.”

“Cảm tình giữa bọn họ luôn khiến người khác hâm mộ, Thiên Hân muốn thú Đệ Ngũ Yên Nhi làm thê, ta phi thường cao hứng, thu xếp vì bọn họ tổ chức hôn lễ.”

“Khi đó, Cung Thân Vương thế lực rất lớn, Nam Sơn quận chúa si mê Thiên Hân là chuyện mọi người đều biết, nghe nói Nam Sơn quận chúa muốn cầu thánh chỉ gả cho Thiên Hân làm bình thê, ta để cho Thiên Hân mang thê tử mới cưới chạy suốt đêm rời kinh, phần hôn ước này rơi vào trên đầu Thiên Tầm.”

“Sau đó, Thiên Hân mang theo Đệ Ngũ Yên Nhi đi Chu Tước Lĩnh, lại qua một thời gian ngắn, Thiên Hân viết thư nói Đệ Ngũ Yên Nhi đã có có thai, hấn sắp được làm phụ thân rồi!”

“Khi đó ta thật sự vui vẻ!”

Nhắc tới Ngọc Thiên Hân, trên mặt Ngọc Kinh Lôi tràn đầy tang thương, để lộ ra tưởng niệm thật sâu mà Ngọc Phi Yên chưa bao giờ thấy qua.

“Nhị thẩm cùng Đan tộc có quan hệ?” Ngọc Phi Yên hỏi.

“Nàng là Thánh nữ Đan tộc.”

“Thánh nữ mất tích, người Đan tộc đến cửa tìm Nhị thẩm, Chiết Hạ Quân bán đứng Nhị thúc cùng Nhị thẩm, sau đó thì sao? Nhị thúc cùng Nhị thẩm đi nơi nào? Đứa nhỏ của bọn họ thì sao?” Nghi vấn liên tiếp từ miệng Ngọc Phi Yên thoát ra.

Trong tử đường Ngọc gia, Linh Ngọc của Ngọc Thiên Hân vẫn còn, chứng minh rằng hấn vẫn còn sống trên thế giới này.

Lúc trước Hạ Hầu Kinh Thiên có nói cho nàng biết, Đan tộc bọn họ chọn phương thức thông hôn với họ hàng gần để duy trì dòng máu thuần huyết. Đệ Ngũ Yên Nhi là Thánh nữ Đan tộc, lại cùng nam tử ngoại tộc kết hôn, có phải hay không đã xúc phạm tộc quy? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngọc Phi Yên không khỏi thay Đệ Ngũ Yên Nhi chảy mồ hôi.

“Ta không biết!” Ngọc Kinh Lôi lắc đầu, “Thời điểm ta đuổi tới nơi, chỗ ở của bọn họ đã bị san bằng, ngoại trừ vết máu đã khô đen, không còn gì cả.....”

Nói tới đây, Ngọc Kinh Lôi thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt từ khóe mắt ngã nhào, nặng nề vỡ trên mặt đất, cũng nện vào trong lòng Ngọc Phi Yên.

Không biết vì sao, nghe xong chuyện xưa của Ngọc Thiên Hân cùng Đệ Ngũ Yên Nhi, trong lòng Ngọc Phi Yên rất khổ sở.

Nhị thúc cùng Nhị thẩm vốn dĩ có thể làm một đôi thần tiên quyến lữ, lại gặp phải chuyện như vậy.....

Đan tộc thật sự rất đáng giận!

“Gia gia, Linh Ngọc của Nhị thúc vẫn còn, có thể hấn còn sống. Nói không chừng Nhị thúc cùng Nhị thẩm tránh thoát được kiếp nạn đó, sợ mang phiền toái đến nhà chúng ta, mang theo đứa nhỏ ẩn nấp ở một địa phương nào đó.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn kiên nghị, và ánh mắt kiên định của Ngọc Phi Yên, cùng hai khuôn mặt trong trí nhớ của Ngọc Kinh Lôi chồng lên nhau, khiến tâm trạng ông càng thêm buồn bã.

Muốn tìm được bọn họ, nói dễ hơn là làm!

Mấy năm nay Ngọc Kinh Lôi vẫn không hề buông tha việc tìm kiếm con rể cùng con dâu, nhưng mà một chút tin tức đều không có.

Thấy Ngọc Kinh Lôi đau khổ như vậy, Ngọc Phi Yên vội vàng trấn an ông: “Chỉ cần bọn họ còn sống trên cõi đời này, chúng ta người một nhà sẽ có lúc đoàn tụ. Người yên tâm, một mối thù này của Đan tộc ta nhớ rõ! Ta sẽ làm cho bọn họ biết được, người Ngọc gia chúng ta không dễ hiếp đáp!”

Lời của Ngọc Phi Yên, nhóm lên lòng tin của Ngọc Kinh Lôi, “Người nói rất đúng, người một nhà chúng ta sẽ có ngày đoàn tụ!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nô Lệ Không Có Tự Tôn

Ngọc Phi Yên tuổi còn trẻ mà đã như thế, khiến cho Ngọc Kinh Lôi rất vui mừng. Vốn dĩ hắn còn muốn hỏi Ngọc Phi Yên về quan hệ của nàng và Hạ Hầu Kinh Thiên, lại nhìn đến khuôn mặt non nớt của nàng, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

Tiểu nữ nhi nhà người ta, da mặt mỏng lắm, Ngọc Kinh Lôi dám đúng lý hợp tình hỏi Hạ Hầu Kinh Thiên chuyện này, cũng không muốn làm cháu gái mình ngượng ngùng.

Ánh mắt này trong sáng sạch sẽ như dòng nước trên khe núi, giấu lại nàng bất quá mới chỉ mười bốn tuổi, còn là một đứa nhỏ! Nào có thể biết nhiều như vậy!

Về phần cháu rể.... Cũng nên từ từ chọn lựa một chút.

Tuy rằng Ngọc Phi Yên tuổi không lớn lắm, Ngọc Kinh Lôi vẫn muốn giữ nàng bên người vài năm, không ai cản trở ông âm thầm lựa chọn cháu rể. Quan sát nhiều một chút khảo sát vài năm, chọn ra người tốt nhất cho Ngọc Phi Yên!

Ngọc Kinh Lôi càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này không tệ, ánh mắt hắn nhìn Ngọc Phi Yên tràn ngập từ ái.

Bên kia, Hạ Hầu Quân Vũ vội vàng cho đòi Hạ Hầu Kinh Thiên tiến cung.

Hắn rất quen tính cách Ngọc lão gia tử, đó là một tên ngay thẳng cổ chấp, lại cực kỳ bao che con cái, Hoàng thượng sợ con mình chịu thiệt, vừa nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên liền hỏi, “Kinh Thiên, Trung Nghĩa Công không có làm gì người đó chứ!”

“Không có.” Hạ Hầu Kinh Thiên lắc đầu, cảm thấy hôm nay không chỉ Ngọc Kinh Lôi kỳ quái, mà ngay cả Hạ Hầu Quân Vũ nói chuyện cũng là lạ.

Hai người này rốt cuộc là làm sao? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Trẫm lại nghe nói hôm nay người ôm nha đầu Ngọc gia lên xe ngựa....”

Hạ Hầu Quân Vũ cười đến ý vị thâm trường.

Hắn cứ nghĩ Hạ Hầu Kinh Thiên sa chân vào tình yêu tính tình sẽ thay đổi, tỷ như khi bị trưởng bối trêu ghẹo, sẽ khiêm tốn rụt rè một chút, không nghĩ tới đối phương sắc mặt vẫn như trước, kiên định đánh trả về một câu: “Nàng vốn dĩ chính là của ta!”

Một câu đầy uy vũ khí phách này làm Hạ Hầu Quân Vũ đương trường chảy nước mắt, cảm giác vui mừng sâu sắc.

Nhi tử, người rốt cuộc cũng thông suốt!

“Tiểu tử tốt, trẫm ủng hộ người!”

Hạ Hầu Quân Vũ vỗ vai Hạ Hầu Kinh Thiên hai cái.

Bất quá vừa nghĩ tới biểu tình Ngọc Kinh Lôi lúc gần đi, trong lòng Hoàng thượng lại bắt đầu đánh trống.

Ngọc Kinh Lôi không có truy cứu Hạ Hầu Kinh Thiên, chẳng lẽ là dùng kế hoãn binh? Bên này trấn an Hạ Hầu Kinh Thiên, bên kia lại cho Ngọc Phi Yên cháu rể tốt hơn? Điều này tuyệt đối rất có thể!

Không thể không nói, mỗi khi gặp chuyện liên quan đến Hạ Hầu Kinh Thiên, Hoàng thượng luôn mất đi cơ trí bình thường.

“Trẫm hỏi ngươi, nếu có người thương thức Ngọc Phi Yên như ngươi, ngươi tính làm như thế nào?”

“Giết chết!”

Hạ Hầu Kinh Thiên không chút do dự hồi đáp.

Ăn gan hùm mật gấu à, mơ tưởng mèo con của gia? Đây là ngại mạng quá dài hay sao!

Biết rõ tính cách Hạ Hầu Kinh Thiên, đáp án này Hạ Hầu Quân Vũ hết sức vừa lòng. Nghĩ nghĩ, hắn lại hỏi ra một vấn đề nan giải hơn, “Vậy nếu Ngọc Phi Yên cũng thích đối phương, muốn cùng hắn thì sao?”

Vấn đề này, là khúc mắc trong tim Hạ Hầu Kinh Thiên.

Mèo con sẽ thích người khác?

Hắn còn chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

Vừa nghĩ mèo con của hắn sẽ gả vào nhà nam nhân khác, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên bức tức.

Nàng là của hắn, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng nếu nàng có ý nghĩ khác, chẳng lẽ hắn muốn giết chết nàng hay sao?

Cổ họng nàng tỉnh tể mềm mại như vậy, bẻ gãy hết sức dễ dàng, nhưng hắn luyến tiếc.....

Hiếm khi nhìn thấy khuôn mặt thanh quý tuấn mỹ của Hạ Hầu Kinh Thiên xuất hiện một cảm giác phức tạp rối rắm, Hạ Hầu Quân Vũ không nói gì, hy vọng nhi tử có thể tự mình làm rõ những điều này.

Hạ Hầu Kinh Thiên là đứa bé sinh trưởng ở Tần Tri quốc, chưa từng được giáo dục như một hoàng tử hoàng gia chính quy, trong đó cũng bao gồm cả chuyện nam nữ.

Những hoàng tử bình thường sau mười tuổi đều có cung nữ đến dạy những vấn đề này, không biết hắn ở Tần Tri quốc rốt cuộc đã trải qua cái gì, Hạ Hầu Quân Vũ nhớ rõ, năm đó tiên hoàng ban cho Hạ Hầu Kinh Thiên hai cung nữ đến dạy, bị hắn trực tiếp chém chết trong cung, từ đó về sau còn có tin đồn rằng hắn yêu thích nam sắc.....

Mỗi khi nghĩ đến đây, áy náy trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ lại tăng thêm một phần.

Nếu Hạ Hầu Kinh Thiên thích một nữ tử khác, hoàn hảo, Hạ Hầu Quân Vũ trực tiếp tứ hôn là tốt rồi.

Nhưng Ngọc Phi Yên bây giờ là Vũ Thần!

Hôn sự của nàng ngay cả Hoàng thượng cũng không thể làm chủ.....

Dù sao sức ảnh hưởng của Vũ Thần quá lớn, vi phạm tâm nguyện của người đó, sợ rằng chỉ sẽ mang đến tai họa.

Hơn nữa, hào quang của Ngọc Phi Yên quá mức chói mắt, người thương thức nàng càng ngày càng nhiều.

Ở Đại Chu quốc Hạ Hầu Quân Vũ có thể che chở Hạ Hầu Kinh Thiên, đến lúc bọn hắn tiếp xúc với thế giới rộng lớn này, Ngọc Phi Yên sẽ gặp được rất nhiều thanh niên tài tuấn, cho dù Hạ Hầu Quân Vũ có muốn, cũng không tài cán nào chống đỡ Hạ Hầu Kinh Thiên cả đời!

Hạ Hầu Kinh Thiên suy nghĩ thật lâu vẫn không thể cho ra đáp án, sắc mặt càng trở nên âm trầm. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cả người hắn tan nát sinh ra từng trận hàn khí, dọa người đến mức nội thị trong cung cùng các cung nữ cả người đều phát run, có người nhát gan thậm chí còn muốn ngất luôn.

“Được rồi, đừng có gay go như thế!”

Hạ Hầu Kinh Thiên mất hứng, Hạ Hầu Quân Vũ trong lòng cũng khó chịu vô cùng.

Sao lại dọa hắn như vậy chứ!

Nếu nhi tử thiết tình thích Ngọc Phi Yên, không cần phải sợ nàng là nữ Vũ Thần hiếm thấy, Hạ Hầu Quân Vũ cho dù quốc gia có nghiêng ngả cũng lưu lại Ngọc Phi Yên, thỏa mãn nguyện vọng này của hắn!

Hắn luyến tiếc phải để Hạ Hầu Kinh Thiên chịu ủy khuất!

Trong cung, Hoàng thượng cố gắng làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên vui vẻ, ngoài cung, kẻ vừa mới được phong làm Mãng Quận Vương Hạ Hầu Nam dùng dùng nổi giận.

Đánh mất Thái Tử vị, địa vị Hạ Hầu Nam xuống dốc không phanh.

Đầu tiên là bị bắt ra khỏi Đông Cung, tiến vào một lầu các lung linh tinh xảo, kỳ thật hết sức keo kiệt quẩn bách, thua xa Đông Cung cùng tiểu vương phủ. Tiếp theo, bởi vì Lệ Tần mưu hại Thái Hậu, mẫu tội họa cập tử, Hạ Hầu Quân Vũ ra một đạo chiếu thư, biếm Hạ Hầu Nam xuống làm Mãng Quận Vương.

Mãng, xưa nay luôn được cho là một loại súc sinh lãnh huyết vô tình.

Phụ hoàng rốt cuộc có bao nhiêu chán ghét hắn, mới có thể ban cho hắn một danh hiệu như thế!

“Tiện nhân, người rốt cuộc thu lợi từ ai, mới có ý đến câu dẫn ta, phá hư nhân duyên của ta cùng Ngọc Phi Yên?”

Trong Quận Vương phủ, Hạ Hầu Nam cầm cây trúc dài nhỏ cứng rắn, hung hăng quật trên lưng Ngọc Chi Lan.

Tận mắt chứng kiến trận chiến trên không trung của Ngọc Phi Yên cùng Chu Liệt, tâm Hạ Hầu Nam bị kích thích thật sâu. Nữ tử hắn khinh rẻ vứt bỏ, cư nhiên lại là Vũ Thần! Hắn thật là có mắt vô tròng! Hạ Hầu Nam hận không thể đào tròng mắt chính mình ra ngoài.

Tần Thái Hậu nói rất đúng, Ngọc Phi Yên là Phượng Hoàng nữ, là công cụ để hắn có được thiên hạ!

Sớm biết chuyện sẽ biến thành như thế, hắn nên nghe theo Tần Thái Hậu đề nghị, bảo vệ cái hôn ước này, cùng Ngọc Phi Yên ở chung thật tốt, để cho nàng hưởng tôn vinh của Thái tử phi, khiến cho nàng mãi vì mình cống hiến sức lực.

Nhưng mà hiện tại nói cái gì cũng đều chậm rồi!

Nghĩ đến những thứ đáng ra phải thuộc về mình đã biến thành hư vô, Hạ Hầu Nam xem Ngọc Chi Lan càng lúc càng chói mắt. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nếu con ả này không suốt ngày trước mặt mình lắc lư, hướng về hắn mảy đi mắt lại, lấy sắc đẹp mê hoặc, lại bỏ lên giường hắn, hắn làm sao có thể xúc động lập huyết thệ như vậy, cùng Ngọc Phi Yên nhất đao lưỡng đoạn chứ!

Đều là tiện nhân này làm hại!

Càng nghĩ càng giận, Hạ Hầu Nam xuống tay cũng càng không kiềm chế.

“Điện hạ, ta không có, ta là oan uổng ——”

Tuy rằng trên lưng rất đau, nhưng Ngọc Chi Lan không dám khóc hô.

Từ khi thân phận của Ngọc Chi Lan đã được sáng tỏ, nàng sợ hãi Ngọc Phi Yên sẽ hạ độc thủ đối với mình, lấy cơ bản thân đã là Trắc phi của Hạ Hầu Nam, chạy trốn tới bên người Hạ Hầu Nam.

Ai mà biết vừa chạy ra khỏi nanh sói, lại rơi vào miệng hổ.

Phu quân từng ôn nhu với nàng dường như đã biến mất tăm, mỗi ngày đều thay đổi biện pháp tra tấn nàng, tuy rằng Hoàng thượng có chỉ, để cho Ngọc Chi Lan từ Trắc phi biến thành Chính phi Quận Vương, nhưng ở trước mặt Hạ Hầu Nam, nàng chính là một nô lệ không có tự tôn.

“Người còn dám nói xạo!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Lợi Thế Của Hạ Hầu Nam

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Nếu không phải bởi vì hiện tại Hạ Hầu Nam thân phận xấu hổ, không thể gây chuyện, hắn thật muốn giết chết Ngọc Chi Lan.

Từ khi Hạ Hầu Nam còn nhỏ, Tàn Thái Hậu luôn luôn giáo huấn bên tai hắn, nói hắn lớn lên sẽ là Thái tử Đại Chu quốc, Thiên Tử tương lai. Cộng thêm mẹ đẻ hắn là chất nữ của Thái Hậu, nhiều nhóm cung nhân biết lấy cao bỏ thấp, biết Lệ Phi được sủng ái, đối với hắn cũng phá lệ cung kính.

Cho nên, Hạ Hầu Nam luôn luôn là hoàng tử cao cao tại thượng, chưa từng nghĩ tới chính mình một ngày nào đó sẽ từ đám mây ngã xuống, rơi tan xương nát thịt thế này đây.

Lúc này, nhìn trên gương mặt hoảng sợ của Ngọc Chi Lan đầy nước mắt, Hạ Hầu Nam trong lòng lại nổi lên hận ý.

Phụ hoàng, người rốt cuộc có bao nhiêu chán ghét ta?

Dùng ba chữ Mãng Quận Vương để nhục nhã ta còn chưa tính, cư nhiên để một thứ do con thứ xuất tư thông cùng nha hoàn sinh ra làm Chính phi, đây là đánh vào mặt quả hồng mềm! Người chán ghét ta như vậy sao?

Tên của Ngọc Chi Lan đã được viết lên hoàng gia ngọc điệp.

Cho dù ả có chết, cũng thay đổi không được sự thật Hạ Hầu Nam từng thú nữ tử hạ lưu làm Chính phi, tựa như việc mẹ ruột Hạ Hầu Nam mưu sát Hoàng Thái Hậu, hai vết bẩn này sẽ theo hắn cả đời, dù hắn Đông Sơn tái khởi, cũng không thể tiêu trừ.....

Chỉ là, hắn thật có thể Đông Sơn tái khởi sao?

Nghĩ đến thân thể của chính mình, Hạ Hầu Nam lại có một luồng hỏa không chỗ phát.

Nếu hắn vẫn còn thân thể khỏe mạnh, dù Tàn Thái Hậu cùng Lệ Tàn không có, hắn tốt xấu vẫn còn Tàn gia, còn có thể ép buộc.

Nhưng hắn đã không còn là nam nhân bình thường, Tàn gia dựa vào cái gì mà nghe hiệu lệnh của hắn vì hắn bán mạng! Huống chi Tàn Tranh vì hắn mà chết, sau khi Tàn Thái Hậu cùng Lệ Tàn chết, Tàn Việt Nhân đóng cửa mất dạng, dù Hạ Hầu Nam sai người tặng bái thiếp đến Trần Sơn Hầu phủ, Tàn Việt Nhân như trước ôm bệnh không chịu nhìn mặt hắn.

Hiện tại Hạ Hầu Nam chẳng những bị Hạ Hầu Quân Vũ vứt bỏ, còn bị Tàn gia hoàn toàn bỏ quên luôn.....

Hận! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thật hận!

Trong lòng ngực hận ý ngập trời không chỗ phát tiết, Hạ Hầu Nam chỉ có thể cầm lấy roi trúc quật Ngọc Chi Lan.

Từ lúc chuyện Hạ Hầu Nam bị thương thân mình đồn đãi khắp nơi, hắn xem ai cũng không thuận mắt, luôn nghi thần nghi quỷ, cảm thấy những người này chỉ là cung kính trên mặt, sau lưng không chừng chê cười hắn không phải nam nhân.

Lâu ngày, tính tình Hạ Hầu Nam cực kỳ kém cỏi, động một cái là trách phạt hạ nhân.

Nay nhìn thấy Ngọc Chi Lan khóc cầu xin tha thứ, Hạ Hầu Nam chỉ cảm thấy oán khí tích tụ trong lòng sơ tán đi rất nhiều.

Tiếng khóc này..... Thật sự là êm tai!

“Khóc đi, thanh âm lớn một chút!” Hạ Hầu Nam lại giương roi lên.

Giăng co Ngọc Chi Lan hai canh giờ, chỉ chờ đến khi nàng ngất đi rồi, Hạ Hầu Nam mới nghỉ tay.

“Điện hạ, có cần mời Thái y đến xem? Cho dù không thích, nàng dù sao cũng là người Hoàng thượng ban cho, nếu có cái gì không hay xảy ra, rơi vào tai Hoàng thượng, chỉ sợ là không tốt.” Biết Hạ Hầu Nam không thích Ngọc Chi Lan, Lý Lạc không dám dùng hai chữ “Vương phi” đến xưng hô nàng.

“Chút nữa gọi Từ Thái y lại đây, để hắn xem cho tiện nhân này ——”

Hao phí thể lực cực lớn, Hạ Hầu Nam nằm bẹp ở trên giường, trên trán một tầng mồ hôi mỏng.

Hắn tuy rằng được cứu trở về một mạng, Tàn Thái Hậu trước đó cũng mời Hoắc thần y kê thuốc bổ dưỡng cho hắn, nhưng chỗ kia bị thương, tổn hại đến nguyên khí, không còn khỏe mạnh như trước kia.

Bất quá, dù Hoàng thượng không thích hắn, cũng không đối với đứa con trai này quá mức hà khắc, mỗi ngày đều có Thái y chuyên môn tới cửa vì hắn bắt mạch.

Lần này, Từ Thái y cùng thường lui tới kiểm tra thân mình Hạ Hầu Nam, lại dưới yêu cầu của hắn bắt mạch cho Ngọc Chi Lan.

Nhìn thấy quần áo Ngọc Chi Lan bê bết máu, biểu tình Từ Thái y vẫn bình tĩnh, một bộ dáng không kinh không sợ. Chỉ đến khi hắn bắt mạch, trên mặt mới xuất hiện biểu tình khác.

“Từ Thái y, làm sao? Nàng chắc không phải đã chết đi?”

Trong lời nói Hạ Hầu Nam chẳng chút nào để ý.

Dù sao bình cũng đã quặng ngẫm! Nếu Ngọc Chi Lan thực sự có cái gì không hay xảy ra, cùng lắm hẳn cũng chỉ bị trách phạt lợi hại hơn, chẳng lẽ phụ hoàng có thể bắt hẳn đền mạng cho một tiện tỳ hay sao!

Từ Thái y không trả lời ngay, mà là thay đổi bàn tay, xác nhận mỗi một hồi, mới đứng lên hướng Hạ Hầu Nam hành lễ.

“Điện hạ, xem bộ dáng Vương phi nương nương dường như đã có thai, nhưng tháng quá nhỏ, thần thật sự phán đoán không tốt, hay là mời Hoắc thần y đến kiểm tra một chút tốt hơn!”

Nghe xong lời Từ Thái y, Hạ Hầu Nam ước chừng sững sốt hai ba giây.

Ngọc Chi Lan có đứa nhỏ của hẳn?

Hắn có hậu nhân?

Hạ Hầu Nam xem nhẹ lời Từ Thái y nói tháng còn nhỏ vẫn chưa xác định được, từ đáy lòng hẳn đã nhận định đây là sự thật.

Thật tốt quá! Thiên không vong ta!

Hạ Hầu Nam cười ra tiếng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tần gia lựa chọn bỏ qua Hạ Hầu Nam một phần nguyên nhân rất lớn chính là vì hẳn đã thương thân mình, về sau không có con nối dòng. Nếu Tần gia tập hợp lực lượng toàn tộc đem hẳn lên vị trí kia, rồi sao chứ? Ngôi vị hoàng đế ai tới kế thừa? Không có hoàng tự, sẽ bị người khác cứng rắn ép xuống.

Hiện tại Ngọc Chi Lan đã mang thai, đứa bé này tới rất đúng lúc!

Chỉ cần nàng sinh hạ nam đinh, hẳn còn có hy vọng xoay người, lo gì Tần Việt Nhân không động tâm!

“Tốt tốt! Thường!”

Đây là lần đầu tiên sau khi bị thương, Hạ Hầu Nam lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Hắn sai người đem Từ Thái y tống đi, chính mình chậm rãi xuống giường, đến bên cạnh Ngọc Chi Lan, bàn tay to phủ trên bụng nàng. Nhi tử, tương lại của phụ thân dựa cả vào ngươi!

Lúc này, Lý Lạc tự mình đem thư tín của Hạ Hầu Nam đến Trấn Sơn Hầu phủ, hơn nữa còn có lệnh, nhất định phải tự tay giao cho Tần Việt Nhân.

“Mãng Quận Vương có hậu nhân, đây là chuyện tốt ——”

Nhìn thư tín Hạ Hầu Nam tự tay viết, Tần Việt Nhân tâm tình phức tạp.

Sau khi Tần Tranh chết, hẳn lập tức thương lão rất nhiều.

Tần Việt Nhân làm sao không biết, Hạ Hầu Nam để cho tâm phúc đến đây truyền tin, chứng minh hẳn đối với vị trí kia không hết hi vọng, muốn mượn sức mình vì hẳn bán mạng.

Nhưng mà Hạ Hầu Nam lúc này đây tính toán nhầm rồi!

Trước hết không đề cập tới Ngọc Chi Lan trong bụng là nam hay là nữ, chỉ nói chuyện tình của Tần Thái Hậu cùng Lệ Tần, cũng đủ để cho Tần Việt Nhân tỉnh táo lại.

Tần Thái Hậu là núi dựa lớn để Lệ Tần dựa vào, là chỗ dựa của bà ta, Lệ Tần làm sao có thể hại bà chứ! Ngày đó trong cung đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, Tần Việt Nhân một chút tin tức cũng không tìm hiểu được, chuyện này khiến hẳn hoảng hốt một hồi, lại càng thêm cẩn thận.

Hắn chỉ biết là Hoàng thượng không thích Tần gia, cho nên Tần gia phải khiêm tốn, phải ăn nhịn, tuyệt đối không thể dính dáng đến Hạ Hầu Nam!

Tần Việt Nhân mặt ngoài bất động thanh sắc, nói mấy lời chúc phúc, chuẩn bị một ít lễ vật cùng được phẩm tốt để cho Lý Lạc mang về Quận Vương phủ.

Hồi đáp của hẳn, bị Hạ Hầu Nam cho rằng Tần Việt Nhân đã đứng cạnh mình, trong lòng không khỏi cao hứng rất nhiều.

Khi Ngọc Phi Yên nghe thấy tin tức Ngọc Chi Lan mang thai, nàng đang trên xe ngựa đến Liên gia.

Đối với việc Ngọc Chi Lan mang thai, Ngọc Phi Yên không có hứng thú gì quá lớn. Từ chỗ Hạ Hầu Kinh Thiên nàng đã biết Ngọc Chi Lan ở Quận Vương phủ sống không bằng chết. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nếu không phải có trở ngại, vướng víu hình tượng của chính mình, Ngọc Phi Yên thật muốn ngửa mặt lên trời cười to: biết được người sống không tốt, ta an tâm!

So với Ngọc Chi Lan, Ngọc Phi Yên đối với Liên Cẩn hứng thú lớn hơn nhiều.

Ngay cả đến Hoắc thần y cũng trị liệu không được, đầu đầu vạn phần, Liên Cẩn rốt cuộc bị bệnh gì? Loại khiêu chiến này tựa như lúc trước ở Tần Trì quốc chữa bệnh cho Yên vương, khiến cho Ngọc Phi Yên nóng lòng muốn thử, hận không thể lập tức nhìn thấy Liên Cẩn.

“Nàng rất cao hứng?”

Nhìn ra Ngọc Phi Yên hưng phấn, tuy rằng sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên lạnh như ngọc, biểu tình không có biến hoá gì lớn, nhưng khí tràng một trăm tám mươi độ đại chuyển biến.

“Đây là bệnh chung của được sư đó! Mỗi khi gặp được nghị nan tạp chứng, ta sẽ đặc biệt kích động!”

Ngọc Phi Yên miễn cưỡng giải thích khiến cho tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên tốt lên vài phần, nhưng mà đến khi vào đến Liên phủ, nhìn thấy dung nhan người nọ xong, mặt hắn trực tiếp suy sụp.

Lẳng lơ như vậy, hẳn là có ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Liên Hoa Mỹ Thiếu Niên

Tiết trời đã rét đậm, nhưng tại Ái Liên Cư nơi ở của Liên Cẩn không có lấy một hơi hàn ý.

Lúc bước vào Ái Liên Cư, đập vào tầm mắt Ngọc Phi Yên trước tiên chính là một hồ Bạch Liên nở rộ. Nàng cẩn thận quan sát, mới phát hiện nước trong hồ hoa sen được dẫn vào từ ôn tuyền, cho nên giữa trời đông mới có thể ngắm được cảnh đẹp mùa hạ này.

Chung quanh Ái Liên Cư đều là nước, được sen trắng lá xanh vờn quanh, một chiếc cầu gỗ thật dài xuyên qua chỗ sâu nhất của hồ sen, nối tiếp hai bờ.

Lúc này, từ đầu cầu bên kia, một thiếu niên khoác áo thiên hồ chậm rãi bước về phía Ngọc Phi Yên.

Hắn đi cực kỳ thông thả, bước đi thanh nhò, tay áo phiêu phiêu.

Áo lông hồ theo làn gió bay lên một góc, lộ ra trường bào màu trắng bên trong, giống như đoá sen bạch sắc, theo từng bước chân thanh thiên của hắn, một đoá lại một đoá, nở rộ tương phản với sắc màu của khúc cầu, như mộng như ảo.

Ngũ quan thiếu niên thuần mỹ như bức tranh, lại giống hoa sen trách trên đài Quan Thế Âm, ra gần nước gần bùn mà không nhiễm bần, đẹp mờ ảo nhưng không có yếu tính.

Tuy rằng vàng trán đỏ mang theo dấu vết bệnh tật, nhưng vẫn không che được sự tao nhã của hắn ——

Hay cho một thiếu niên đẹp ôn nhã! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngọc Phi Yên trong lòng cảm thán.

Nếu Hạ Hầu Kinh Thiên là mặt trời mọc trên bầu trời, ánh sáng rực rỡ, hoa lệ không gì sánh được;

Vậy Liên Cẩn chính là ánh trăng ban đêm, nhẹ nhàng chiếu sáng, tinh thuần như đứa bé sơ sinh.

Ngọc Phi Yên đang so tới so lui trong lòng. Liên Cẩn đã ngừng lại cách nàng năm bước chân.

“Người đã đến rồi ——”

Hắn vừa mở miệng, liền giống như bằng hữu đã nhiều năm, khiến người khác cảm thấy rất thân thiết, một chút cũng không đường đột.

“Nha ——

Tiếng nói người thiên niên rất du dương, khiến cho Ngọc Phi Yên không biết trả lời thế nào, đành phải nói quanh co một tiếng, lại rơi vào ánh mắt đen láy yếu ớt mà ám áp. Cặp ánh mắt ấy tựa hồ nhìn thấu quần thái của nàng, lại một chút ý chê cười đều không có. “Làm phiền cô nương!”

“VẬY THÌ. KHÔNG KHÁCH KHÍ!”

Nhìn thấy mỹ nam, hai má Ngọc Phi Yên xuất hiện một chút hồng nhợt, nếu không phải nàng đang mang một chiếc khăn che mặt, nhất định sẽ bại lộ không thể nghi ngờ.

“Khụ khụ!”

Thấy Ngọc Phi Yên bệnh cũ tái phát, Hạ Hầu Kinh Thiên liên thanh ho khan nhắc nhở nàng không cần lại hạo sắc.

Nếu không phải vì Hoắc thần y đã giúp mình trên đại điện, hẳn lại không thích nợ nhân tình người khác, Hạ Hầu Kinh Thiên hận không thể lập tức túm lấy Ngọc Phi Yên trở về. Chẳng lẽ gia không đủ anh tuấn sao? Vì sao Ngọc Phi Yên nhìn thấy người khác còn có thể có loại ánh mắt kinh diễm như vậy.

Nghe hán nhắc nhở, Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, trong lòng cảm thán mình xuyên qua thu hoạch thật là lớn.

Hai người này đều là nhân gian tuyệt sắc, lại không hề giống nhau.

Nam nhân sinh thành như thế, thật sự là khiến cho nữ nhân khắp thế gian tự xấu hổ a!

Bị ánh mắt Ngọc Phi Yên chói lọi nhìn chăm chăm, Hạ Hầu Kinh Thiên hai má hơi hơi nóng lên. Ánh mắt nóng rực như thế, khiến người khác ngượng ngùng đỏ!

Tuy rằng vành tai dần dần biến thành sắc son, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng hết sức kiêu ngạo.

Hoàn hảo mèo con biết hàng tốt, không có bị Liên Cẩn mê hoặc! Rốt cuộc là gia càng hơn hẳn một bậc!

Nghĩ vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên làm ra một hành động hết sức trẻ con, đưa tay đem Ngọc Phi Yên ôm vào trong ngực, nhìn Liên Cẩn mấp máy môi không thành tiếng:

Nàng là của ta!

Đối với Hạ Hầu Kinh Thiên khiêu khích, Liên Cẩn cười nhẹ, há miệng phun ra hai chữ không âm thanh:

Ngậy thơ!

Ngươi mới ngây thơ! Hạ Hầu Kinh Thiên tức giận.

Thời điểm Ngọc Phi Yên không hay không biết, ánh mắt hai nam nhân đã trên không trung người tới ta đi giết chết mười mấy hiệp, cuối cùng bởi vì Hoắc thần y xuất hiện, bọn họ mới tạm thời dừng lại.

“Ngọc nha đầu, ngươi cuối cùng đến rồi!”

Đứng bên cạnh hai nam tử đều cao gầy, Hoắc thần y vốn dĩ không hề cao lại càng thêm thấp bé. Cộng thêm dáng người hần rất tròn, giống như một trái bí đao béo di động.

“Hoắc lão, ngươi tựa hồ lại béo lên!”

Bị Ngọc Phi Yên điểm ra việc này, Hoắc thần y cúi đầu nghiêm mặt, vẻ mặt u buồn.

“Còn không phải bởi vì hần!”

Hoắc thần y chỉ vào Liên Cẩn hướng Ngọc Phi Yên tố khổ, “Ta trị không khỏi cho hần, thì tâm tình không tốt, tâm tình một khi kém, lại muốn ăn cái gì. Nhưng mà càng ăn càng nghĩ không ra biện pháp, tâm tình lại càng thêm không xong, ăn cũng càng nhiều. Vòng đi vòng lại, tuần hoàn ác tính, thì thành như bây giờ!”

“Phốc ——” Nghe xong Hoắc thần y giải thích, Ngọc Phi Yên xem chút bị sắc nước miếng.

Lấy hiểu biết của nàng đối với Hoắc thần y, đây là một người cực kỳ ăn hàng!

Cố tình hần mỗi lần đều có thể tìm được các loại lý do tốt đẹp lấy cớ giải vây, xem ra cho dù là ở đâu, lực lượng ăn hàng đều là vô hạn.

“Ngươi mau kiểm tra hần xem! Các chiêu bài của ta đều vô dụng, đang chờ ngươi đến giúp ta đây!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hoắc thần y nói xong, dương dương đắc ý hướng Liên Cẩn nhướn mày trắng của hần, “Tiểu Cẩn, thấy không! Đây chính là Ngọc nha đầu ta đã nói với ngươi đó! Bản lĩnh của nàng so với ta mạnh hơn nhiều, nhất định có thể trị được cho ngươi! Ngươi cứ đem Liên Thủ Phật Tâm thua cho ta đi!”

“Liên Thủ Phật Tâm là cái gì?”

Hạ Hầu Kinh Thiên nhủ mầy, luôn cảm thấy phương diện này có bí mật gì đó mà hắn không biết.

“Là ——”

Ngay lúc Liên Căn sắp trả lời, Hoắc thần y vội vàng ngăn hắn.

“Ha ha, không có gì! Thật sự không có gì!”

Đối với Hạ Hầu Kinh Thiên lạnh lùng, Hoắc thần y xấu hổ gãi đầu, “Bất quá là ta cùng Tiểu Căn đánh cuộc một chút! Ngọc nha đầu, hạnh phúc của ta trông cậy vào ngươi!”

Nói xong, Hoắc thần y tội nghiệp nhìn Ngọc Phi Yên, mắt nhỏ tràn đầy khẩn cầu.

Thái độ của Hoắc thần y, Ngọc Phi Yên nhìn thấu nhưng không nói.

Hắn cái gì cũng tốt, chính là cực kỳ ham thích ẩm thực, thường thường vì một món đồ ăn, một quyển sách dạy nấu ăn mà chữa bệnh cho người ta, là một quái y cá tính mười phần!

“Lần này lại là món ngon gì? Liên Thủ Phật Tâm, ta đoán, là điểm tâm?”

“Đúng! Là một món trà bánh.” Liên Căn ở bên cạnh hồi đáp.

“Ngọc nha đầu, cũng là ngươi hiểu rõ ta nhất! Thật sự cầu xin ngươi!” Hoắc thần y hai tay tạo thành chữ thập hướng Ngọc Phi Yên hành lễ, “Tiểu Căn rất keo kiệt, chỉ làm cho ta nếm qua một lần. Kết quả khiến không thể dòi óc, cuộc sống hàng ngày gian nan, ngươi sẽ thanh toán ta đi!”

Không thể dòi óc? Cuộc sống hàng ngày gian nan!

Nhìn thân mình Hoắc thần y tròn vo, Ngọc Phi Yên bất đắc dĩ gật gật đầu.

“Ta chỉ có thể tận lực thử một lần.”

Vào Ái Liên Cư, Liên Căn ngồi xuống.

Chỉ là ngăn ngừa vài bước chân, hơi thở hắn đã có chút không xong. Hoắc thần y lo lắng đứng bên cạnh, Hạ Hầu Kinh Thiên thì giống một đại sơn thần, nhìn chăm chăm Liên Căn cùng Ngọc Phi Yên, sợ mèo con của mình chịu thiệt thòi.

“Hai tay!”

Liên Căn làm theo yêu cầu của Ngọc Phi Yên vươn hai tay, hắn tuy là nam tử, lại bởi vì nhiều năm triền miên trên giường bệnh, cổ tay gầy chỉ còn lại một phần xương cốt.

Một tầng da trong suốt trắng muốt bao lấy cổ tay hắn, mạch máu nhỏ bé yếu ớt, một đường một đường đều có thể thấy được rõ ràng, vị thiếu niên này so với tượng tượng của Ngọc Phi Yên còn muốn gầy hơn.

Ngọc Phi Yên dương tay, hai sợi chỉ bạc quấn lên tay Liên Căn.

“Huyền ti bắt mạch! Còn là song mạch!”

Hoắc thần y nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi kinh hô đứng lên, ánh mắt hắn nhìn Ngọc Phi Yên càng thêm nóng rực. Đây chính là y thuật cổ thất truyền đã lâu, chỉ còn vài dòng ghi chép trên sách y cũ xưa, Hoắc thần y không nghĩ tới chính mình sinh thời còn được nhìn thấy y thuật cao siêu này. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nha đầu này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Nàng luôn luôn gây cho hắn kinh hãi, lúc này đây cũng không phải là ngoại lệ, xem ra tìm nàng vội vàng chữa bệnh cho Liên Căn là đúng rồi!

Liên Căn sắc mặt không có việc gì, lại nhận thấy một cỗ khí dịu dàng từ chỉ bạc truyền đến huyết mạch hắn, hoà vào nhịp đập của hắn, ở trong thân thể hắn ôn nhu tìm kiếm. Cảm giác này rất quen thuộc! Liên Căn ôn nhu nhìn Ngọc Phi Yên qua một lớp sa mỏng che đi khuôn mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm hoàn mỹ cùng đôi môi phấn hồng.

Ấm áp như thế, hắn đã lâu rồi không cảm nhận được.....

Nhất thời, Liên Căn có chút hướng thụ loại ấm áp ngăn ngừ này, thân hình vốn dĩ cứng nhắc lạnh lẽo dần dần thả lỏng đi, trên mặt lại có an nhàn cùng thân nhiên không nói nên lời. Ngược lại là biểu tình Ngọc Phi Yên không khỏi phập phồng, theo huyền lực xâm nhập, càng trở nên khó coi.

Tại sao có thể như vậy?

Một thiếu niên tốt đẹp như thế, trong thân thể vì sao lại có thứ như thế này

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Hạ Hầu Kinh Thiên, Người Thay Lòng!

Ngọc Phi Yên cẩn thận dè dặt dùng huyền lực đụng chạm đoàn hỏa diễm lớn nhỏ ẩn trong thân thể Liên Căn.

Hỏa diễm này giương nanh múa vuốt giống như tiểu yêu tinh chiếm lấy khí phách của hắn.

Tuy rằng là hỏa diễm, lại cực kỳ có linh tính, nhận thấy huyền lực của Ngọc Phi Yên, đầu tiên là rút lui vài bước, sau khi xác định nàng không có nguy hiểm, lại dương dương đắc ý, thậm chí biến hóa thành năm đám, hướng về huyền lực của nàng ra quyền thị uy.

“Lúc sau có thể sẽ có chút đau, ngươi cố chịu!”

Ngọc Phi Yên muốn dùng huyền lực để xem thử một chút rốt cuộc ngọn lửa màu xanh lam này là thứ gì, lại sợ thương tổn đến Liên Căn, chỉ có thể mở miệng trung cầu ý kiến của hắn.

“Không có việc gì.”

Đối với lời nói của nàng, Liên Căn vô cùng phối hợp.

“Yên tâm, ngươi sẽ không có việc gì!”

Thanh âm của Ngọc Phi Yên ôn nhu giống như đang dụ dỗ tiểu hài tử, trên mặt Liên Căn lần nữa lộ ra nụ cười thuần mỹ.

“Ta tin tưởng ngươi.”

Thấy Liên Căn đáp ứng, nàng mới ló mặt thả ra huyền lực, cùng ngọn lửa phía trước đụng chạm. Vốn nghĩ rằng hỏa diễm này sẽ đốt cháy huyền lực của nàng, không nghĩ tới lúc đầu nó lộ ra bộ mặt dữ tợn, nhưng sau khi cảm nhận được sự hiện diện của Ngọc Phi Yên, lại trở nên cực kỳ ôn nhu, ngoan ngoãn để tùy ý nàng chạm đến.

Đây là U Minh Hỏa!

Trong đầu Ngọc Phi Yên chợt toát ra một cái thanh âm.

Nàng kinh ngạc một lúc, vênh tai cẩn thận nghe, thanh âm kia lại biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Lại nhìn Liên Căn, sắc mặt bình thường, hắn lời nói ban nãy không phải của hắn.

Rốt cuộc là ai?

Mang theo một bụng nghi hoặc, Ngọc Phi Yên lại tiếp tục kiểm tra.

Sau khi cẩn thận xác nhận lại lần nữa, nàng thu hồi chỉ bạch.

Kiểm tra trước sau mất hơn một canh giờ, cũng làm cho Hoắc thần y ở bên cạnh lo lắng: “Thế nào, Ngọc nha đầu! Có thể trị cho tiểu Liên Căn sao?”

Hoắc thần y ngây người ở Liên phủ một đoạn thời gian, ông dốc lòng nghiên cứu hồi lâu, vẫn không tìm ra nguyên nhân của bệnh, điều này làm cho người hành y nhiều năm như ông vô cùng uể oải, thậm chí còn hoài nghi năng lực của mình.

Ông lưu lại một phần là vì món Liên Thủ Phật Tâm này quả thật là mỹ thực, nhưng lại càng hi vọng có thể trị được cho Liên Căn.

Học vẫn như biển, y thuật cũng như vậy. Trên đời này cư nhiên cũng có thứ ông không biết, chứng bệnh ông không trị được, hoàn toàn kích thích sự tích cực trong người Hoắc thần y! Làm cho ông vượt qua được bản thân mình.

Ngọc Phi Yên không biết trả lời câu hỏi của Hoắc thần y như thế nào.

Tuy rằng nàng không biết vì lý do gì mà trong thân thể của Liên Căn lại có U Minh Hỏa, nhưng là khí phách của hắn cùng U Minh Hỏa đã hòa thành một, nếu muốn dùng sức mạnh làm cho U Minh Hỏa trong người hắn bức ra, chỉ sợ thân thể hắn không chịu nổi, ngược lại có thể gây nguy hiểm cho tính mạng của Liên Căn.

Trừ phi, tìm được vật dẫn thích hợp, đem U Minh Hỏa dẫn ra ngoài.

Nhưng U Minh Hóa không phải là vật bình thường, thân thể người bình thường làm sao có thể chịu đựng được!

Thấy nàng trầm mặc không nói, Hoắc thần y không khỏi thất vọng: “Chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao? Ngay cả nguoi cũng không có cách nào...”

Nhìn ra Hoắc thần y thực sự quan tâm đến Liên Căn, Ngọc Phi Yên suy nghĩ một lúc, mới mở miệng: “Biện pháp thì có, chỉ là năng lực của ta có hạn, không thể giúp hẳn trị liệu. việc này không có nắm chắc, ta không dám vội vàng ra tay, hơn nữa ta cũng không chắc biện pháp của ta hữu dụng. Ta nghĩ, để ta nói chuyện với Liên công tử một chút!”

Vừa nghe nói có biện pháp, trên mặt Hoắc thần y lại khôi phục tinh thần.

Biết nàng có chuyện muốn hỏi Liên Căn, Hoắc thần y liền tục gật đầu: “Tốt, tốt! Ta đi ra ngoài! Các nguoi nói chuyện đi!”

“Ta liền ở tại đây!”

Hạ Hầu Kinh Thiên không chịu ra ngoài, chỉ khi Ngọc Phi Yên nói, muốn đề cập tới vấn đề bệnh tật riêng tư, hẳn mới mím môi, không tình nguyện cùng Hoắc thần y rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn Ngọc Phi Yên và Liên Căn, nàng không có vòng vo, trực tiếp hỏi vấn đề mình quan tâm.

“Việc này xảy ra khi nào? Đã bao lâu?”

Mặc dù nàng không có nói rõ, trog lòng Liên Căn cũng hiểu. ‘Năm mươi tuổi ta theo phụ thân ra ngoài du ngoạn, trong lúc vô ý xâm nhập một vùng đầm lầy, gặp U Minh Hóa, sau này nó liền sống nhờ trong cơ thể ta, tới bây giờ đã được tám năm’

Tám năm!

Nàng hoàn toàn có thể tương tượng ra, tám năm này Liên Căn phải chịu tra tấn đến mức nào.

Nếu không có U Minh hóa, thiếu niên này sẽ sống cuộc sống thích ý bình yên, làm sao lại mang bộ dáng ốm yếu như hiện tại.

Thấy thần sắc không đành lòng của nàng, Liên Căn ngược lại mở miệng an ủi nàng, “Trong họa có phúc, trong phúc lại có họa. Bao nhiêu người đau khổ tìm kiếm đều tìm không thấy bảo bối trong thân thể ta, coi như là tạo hóa của ta.”

Mặc dù phải trải qua nhiều năm đau ốm, Liên Căn vẫn lạc quan như vậy, làm cho tâm tình của nàng cũng tốt lên rất nhiều.

“Xin Liên công tử yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói cho bất cứ người nào.”

Ngọc Phi Yên hứa hẹn nói.

Tuy rằng không biết vì sao trong đầu mình lại hiện ra tên U Minh Hóa, nhưng nàng có thể khẳng định U Minh hóa không phải vật tầm thường, đây cũng là lí do vì sao khi Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Hoắc thần y ở đây, nàng không nói ra nguyên nhân.

Đối diện voiaws thiếu nữ bảo hộ cho mình như vậy, làm cho lòng Liên Căn mềm nhũn.

“Chỉ cần nguoi nói, ta sẽ tin!”

Thấy Ngọc Phi Yên tựa hồ không hiểu rõ lắm về U Minh Hóa, Liên Căn nhẫn nại giải thích cho nàng.

Từ cổ chí kim, thiên địa tách ra, đến nay đã hàng tỷ năm, biến động bất ngờ, làm sinh ra một ít kì trân dị bảo, trong đó có một loại là thần hỏa.”

“U Minh Hóa thuộc thần hỏa, là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu! Vận khí của ta coi như tốt, vậy mà có thể gặp được nó. Chỉ là cơ thể ta cũng không thích hợp làm Kí chủ cho U Minh Hóa, cho nên mới trở nên chật vật như vậy.”

Thanh âm của hắn từ tốn ôn nhu, nhẫn nại giải thích từng chút một.

Được Liên Căn giải thích, nghi hoặc trong lòng nháy mắt cũng được giải đáp,

“Thần hỏa rốt cuộc có lợi gì?”

Ngọc Phi Yên tò mò hỏi.

“Trong sách ghi lại, nếu biết cách sử dụng, thần hỏa có thể luyện đan, luyện khí, chế thuốc! được xưng là thần khí địa bàn Sơn Phủ, chính là Đức sư Hách Liên dùng Long tinh chi hỏa luyện chế ra.”

“Chỉ là, phạm là thần hỏa đều có linh tính, có tính cách thô bạo, có giáo hoạt như hồ ly, cực kì không dễ khống chế. Sau khi Hách Liên luyện ra thần khí, bị Long tinh chi hỏa thiêu chết, ngay cả địa bàn Sơn Phủ, cũng không biết tung tích.’

Thì ra là thế!

Long tình chi hòa là bảo bối, U Minh hòa cũng là bảo bối!

Nhìn không ra, tuổi của Liên Căn cũng không lớn lắm, lại bác học hiểu biết nhiều như vậy, giống như một bản bách khoa tàn thư!

Cần nhắc một lúc, nàng nói ra ý tưởng của mình. “Muốn chữa khỏi cho nguoi, đầu tiên phải tìm được kí chủ mới cho U Minh Hòa, đưa U Minh Hòa dẫn qua.”

“Ta vừa thăm dò nó, phát hiện nó chẳng những có linh tính, dị thường giao hoạt, mà còn rất cường đại, rất không dễ khống chế. Nếu nó không thích kí chủ mới, chỉ sợ sẽ không chịu rời thân thể nguoi. Hiện tại ta mới là vô hoàng, không đủ năng lực áp chế nó.”

“Trừ khi... Ta tới Vô tông, hoặc là trên Vô tông, ta mới nắm chắc nó rời đi. Nếu không, chọc giận nó, chỉ làm cho nguoi càng thêm thống khổ. Hai thứ mà thiếu một cũng không được! Còn lại, đều dựa vào thân thể nguoi, điều chế được thích hợp với nguoi để khôi phục nguyên khí.”

“Ta hiểu được.” Liên Căn nhẹ giọng thở dài.

“Việc tìm được kí chủ mới thích hợp cho U Minh Hòa là vô cùng khó. Mặc dù U Minh Hòa có thích kí chủ mới, cũng không thể thương hại đến tính mạng người đó. Nếu để ta khỏe mạnh, ngược lại hại người khác, ta cũng sẽ bất an. Về phần còn lại, ngược lại so với điều thứ nhất làm cho ta ngoài ý muốn, nguoi không phải đã là Vô thần sao?”

Bị ánh mắt ôn nhuận của Liên Căn đánh giá, Ngọc Phi Yên ngược ngừng nở nụ cười.

“Ta có thể đánh bại Chu Liệt, phần lớn là do hấn kiêu ngạo tự mãn, để ta chiếm được thời cơ. Kỳ thật ta mới vừa đột phá tầng Vô vương, thăng lên làm Vô hoàng. Cho nên ta mới không nắm chắc, không dám trị bệnh cho nguoi.”

“Dù sao, mạng người do trời không phải sao.”

Bởi vì năng lực của mình không đủ, để thế gian tổn thất một mỹ nam như vậy, ta sẽ tiếc nuối vạn phần.

Lời sau này nàng chỉ dám nghĩ trong lòng, ngoài miệng nào dám nói ra.

“Không có gì, tuổi nguoi còn nhỏ, lên chức Vô tông cần có thời gian, ta có thể chờ! Dù sao ta cũng đã bệnh nhiều năm như vậy, không lẽ không đợi được một thời gian nữa sao. Ta rất nhẫn nại chờ nguoi lớn lên...”

Câu nói cuối cùng của Liên Căn làm cho nàng đỏ mặt.

Khụ khụ !

Thiếu niên, lời nói mập mờ như vậy, thật sự làm cho người khác mơ mộng hòa huyền a!

Người ta sẽ ngược ngừng.

Mặc dù cách một tầng sa mỏng, Liên Căn vẫn thấy được hai luồng đỏ ửng trên mặt nàng.

Thì ra nàng da mặt mỏng như vậy, Liên Căn cười rộ lên,

Thấy hấn cười, Ngọc Phi Yên giống như tiểu hài tử làm chuyện xấu bị bắt được, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ rực như tôm luộc, một mảnh đỏ rực, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Khuôn mặt thiếu nữ đỏ giống như xuất huyết, tâm tình Liên Căn thật tốt, lại bởi vì cảm xúc giao động, nhịn không được phải ho khan.

“Nguoi không sao chứ?”

Thấy hấn thật khó chịu, nàng yên lặng bước lên phía trước vuốt lưng cho hấn, dùng huyền lực giúp hấn thư giãn thân thể, thấy sắc mặt hấn khôi phục bình thường, nàng mới dừng lại.

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn nguoi!” Liên Căn vỗ vỗ tay.

“Ta bị như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, đã sớm thành thói quen.”

Trong giọng nói của hấn cũng không có hối hận, ngược lại lộ ra bình thản cùng thản nhiên, làm cho nàng vô cùng khâm phục.

“Việc của ta để qua một bên, bây giờ nói chuyện của nguoi đi.” Hấn nói nàng ngồi xuống, “Nếu đã đến, sao không hỏi ta, Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung như thế nào?”

Liên Căn nói ra lời này, thần sắc Ngọc Phi Yên khẽ biến.

Lúc này nàng dùng dung mạo chân thật đến Liên phủ, mặt nạ da người để ở trong phủ Lâm Giang Vương. Trên đời này, duy nhất chỉ có Hạ Hầu Kinh Thiên biết Ngọc La Sát chính là Ngọc Phi Yên, ngay cả Ngọc lão gia cùng Khôi thúc cũng chỉ cho rằng nàng là được sư...

Liên Căn làm sao mà biết được?

“Phi Yên cô nương, xin yên tâm! Đây là bí mật của ngươi, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào!” Hắn lại dùng câu nói của nàng lúc trước trả lại cho nàng: “Ngươi đã quên ta là ai sao? Xem bói là nghề của ta, ta làm sao lại không biết ngươi là ai, chẳng phải là học nghiệp không tinh!”

Thấy Liên Căn cũng không áp chế chính mình, ngược lại vẫn ôn nhuận như trước, nàng cũng không giaais giếm.

“Nếu Liên công tử đã nói vậy, ta cũng sẽ tin tưởng ngươi, sẽ không giấu giếm ngươi. Ta thực sự muốn công tử giúp đỡ! Sau khi đại ca cùng tam thúc của ta gặp chuyện không may, ta cùng gia gia vô cùng lo lắng cho bọn họ. Ta muốn biết, họ đang ở đâu? Có bình an không? Khi nào thì trở về?”

Đối với việc nàng liên tiếp đặt câu hỏi, Liên Căn mỉm cười ý bảo nàng đừng vội.

“Bọn họ đang ở một nơi khác, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng là bây giờ không có cách nào có thể trở về. không phải bọn họ không muốn trở về mà có nguyên nhân, làm cho bọn họ không thể rời đi. Nếu... Ngươi tham gia đại hội đấu được, có lẽ sẽ ở Lạc Hà cốc nhìn thấy bọn họ. Đến lúc đó có thể đoàn tụ hay không, đều do duyên của các ngươi!”

Lời nói của Liên Căn, làm cho nàng trong lòng sinh ra hi vọng.

Thuật bói toán của Liên gia vang danh thiên hạ, trong đó Liên Căn là xuất sắc nhất. Nếu hắn nói như vậy, nhất định chính là như vậy!

“Thật tốt quá! Chỉ cần bọn họ bình an là được rồi. Đại hội đấu được ta nhất định sẽ tham gia!”

Nàng đứng lên, hành lễ với Liên Căn, “Đa tạ Liên công tử.”

“Ta đã gọi ngươi Phi Yên, ngươi còn muốn đổi với ta xa lạ như vậy sao? Trực tiếp gọi tên ta là được rồi!” Liên Căn nắm tay thành quyền, che môi, “Thân thể của ta còn làm phiền Phi Yên, nếu ngươi muốn khách khí, ta ngược lại hồ thẹn.”

Thật ra tính cách nàng cũng hào phóng, nghe Liên Căn nói như vậy, lập tức gật đầu.

“Ta cũng cảm thấy xưng công tử, tiểu thư vô cùng phiền toái.”

“Nếu đã nói như vậy, ta cũng không cần đề ý đến lễ giáo làm gì! Liên Căn, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho ngươi, trả lại cho ngươi một thân thể khỏe mạnh.”

Rõ ràng chỉ là cái tên, cũng được nhiều người gọi qua, nhưng hắn lại cảm thấy, hai chữ này từ trong miệng Ngọc Phi Yên nói ra phá lệ êm tai.

Ngay khi nàng tiếp tục hỏi tình hình mỗi khi phát bệnh của hắn, một cái thanh âm thanh thúy dễ nghe từ bên ngoài truyền vào.

“Liên ca ca, ta là Tuyết Nhi! Ngươi ở đâu? Ta đưa được sư tới xem bệnh cho ngươi.”

Ồn ào.

Trong lòng Liên Căn có chút không vui.

Ở một đầu khác của Ái Liên cư, Hạ Hầu Tuyết mang theo Tiết Từ Di cùng Trình Quang Trung đến bên cạnh hồ sen, tay nàng gộp lại thành cái loa, hướng về đầu bên này kêu lên, “Liên ca ca, chúng ta vào được không?”

Thời gian ở cùng Ngọc Phi Yên bị quá rối, tuy rằng Liên Căn không nói gì, nhưng biểu tình lại lạnh vài phần.

“Mặc, mang Tuyết công chúa tiến vào.” Nghĩ đến Hạ Hầu Tuyết dây dưa không dứt, Liên Căn ấn huyệt thái dương, cảm thấy đau đầu.

Nhìn ra Liên Căn mất hứng, Ngọc Phi Yên cũng không nói gì.

Dù sao nàng và Liên Căn chỉ mới quen biết chưa đến nửa ngày, không biết chuyện này sẽ như thế nào, cho nên vẫn là yên lặng mới thích hợp.

Thấy Mặc Thương tự mình đến đón mình, Hạ Hầu Tuyết vô cùng cao hứng.

Vừa tới bên này, nàng liền bắt đầu riu ra riu rít. “Mặc Thương, thân mình Liên ca ca có tốt không? Lần này ta thỉnh riêng được sư ở Dược Vương Các đến đây xem bệnh cho Liên ca ca. Ngươi đừng thấy Trình được sư trẻ tuổi, thể nhưng hắn đã là đại dược sư!”

Mặc Thương lạnh lùng, cùng với Hạ Hầu Tuyết nhiệt tình hình thành một cảnh đối lập, trong khi Hạ Hầu Tuyết lú lú bên cạnh hắn, Mặc Thương vẫn như trước không rên một tiếng.

Mặc Thương không đề ý đến Hạ Hầu Tuyết, cũng không làm nàng tức giận, ngược lại hướng về Tiết Từ Di cùng Trình Quang Trung giải thích nói:

“Tứ Di tỷ tỷ, Trình được sư, các người cũng đừng trách hần! tính cách của hần là như vậy, hần không thích nói chuyện.”

“Tới khi đến bên ngoài Ái Liên cư, nàng vừa thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, miệng nhỏ lập tức khép chặt, nháy mắt liền an tĩnh.

“Thập tứ thúc, người cũng ở đây à!”

Hạ Hầu Tuyết lúng túng cười, thanh âm nhẹ đi rất nhiều.

“Thấy gia đến liền không vui?” Bị Ngọc Phi Yên đẩy ra ngoài cửa, hần đã sớm nghẹn một bụng khí, hiện tại Hạ Hầu Tuyết lại mang bộ dáng giống như chuột thấy mèo, càng khơi mào cơn tức giận của vị vương gia này.

“Cả đám đều không muốn thấy gia, chẳng lẽ gia sẽ ăn thịt người sao?”

“Không không không, không có...”

Hạ Hầu Tuyết sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trái tim mãnh liệt nhảy lên, thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nức nở sụt khóc. Nếu biết thập tứ thúc ở đây, nàng mới không cần chọn hôm nay mà đến Liên Phủ.

Tuy rằng nàng là nữ nhi của hoàng hậu, là kim chi ngọc điệp chân chính, là công chúa duy nhất trong hoàng cung, nhận mọi sủng ái cùng che chở của Hạ Hầu Quân Vũ, nhưng nàng thật sự rất sợ thập tứ thúc.

Huống chi việc thái tử rơi đài, bên ngoài đều nói là do Hạ Hầu Kinh Thiên, làm cho Hạ Hầu Tuyết đối với hần càng thêm sợ hãi.

Mọi người ai cũng nói nàng là nữ nhi hoàng thượng sủng ái nhất, kỳ thực trong lòng nàng rõ nhất, nếu bàn về phân lượng trong lòng phụ hoàng, nàng so với đầu ngón tay của thập tứ thúc vẫn còn kém.

Không thú vị...

Bộ dáng của Hạ Hầu Tuyết làm cho hần nhất thời mất hứng.

Dường như mọi người đều sợ hần, giống như coi hần là sát tinh không việc ác nào không làm... Trừ bỏ mèo con!

Hần nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng tại ôn tuyền, trong mắt nàng không có sợ hãi, chỉ có ánh mắt kiệt ngao cùng phản kháng khiêu khích. Quả nhiên, vẫn chỉ có mèo con hợp tâm ý hần!

Tiết Tứ Di không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được hần, nàng rút lui cổ, hận không thể biến mình thành người vô hình.

Nàng nghĩ rằng lúc ở Hồng Tinh trấn, việc Hạ Hầu Kinh Thiên đi Âm Sơn Công phủ báo phòng sau khi hỏi kinh chi là tùy tiện nói, không nghĩ tới hần lại làm thật, lại còn nói trước mặt người đem Công Tước vị truyền cho nhi tử, chính mình hưởng phúc – lão Âm Sơn Công, cũng chính là tổ phụ Tiết Hồng của Tiết Tứ Di nói mấy câu.

Bởi vì hần nói mấy câu kia, làm cho thiên kim chi tử như Tiết Tứ Di trong một lần đến Âm Sơn Công Phủ, đã bị Tiết Hồng nhốt tại từ đường, để nàng sao chép “Nữ giới”.

Nếu không phải sư huynh đồng môn Trình Quang Trung đến báo phòng, nàng có lẽ đã bị giam đến hết năm.

Nguyên bản Tiết Tứ Di còn ôm ảo tưởng đối với hần, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nàng bị phạt, Hạ Hầu Nam từ thái tử tôn quý biến thành Mãng Quận Vương bị người đời cười nhạo, mọi người trong thiên hạ đều truyền là Lâm Giang Vương âm thầm thao túng, ngay cả Tiết Hồng cũng không để Tiết sắc đi Mãng Quận vương phủ, Tiết Tứ Di mới hoàn toàn chết tâm.

Nam nhân này, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại rất nguy hiểm!

Nàng vẫn là nên cách xa hần một chút!

Hiện tại, gặp hần ở Ái Liên cư, đối với người nam nhân trước mắt này, Tiết Tứ Di chỉ sợ hãi, phần nộ, tức giận mà không dám nói gì.

Bất quá, làm cho Tiết Tứ Di cảm thấy ngoài ý muốn là, dường như Hạ Hầu Kinh Thiên không có bất kỳ hứng thú nào đối với nàng ta, liền không nhìn hần nữa. Ngược lại, Trình Quang Trung tới cùng các nàng, nhìn thấy Hoắc thần y liền cung kính hạ lễ.

“Gặp qua sư thúc tổ!”

“Người là?” Hoắc thần y hí mắt, đánh giá hần.

“Đệ tử Trình Quang Trung, sư phụ là Dược Vương Các Hoàng Liên, Lâm chương môn là sư tổ của đệ tử.” Trình Quang Trung giới thiệu chính mình, Hoắc thần y gật gật đầu.

“Dược Vương Các vẫn tốt chứ?”

“Làm sư thúc tổ quan tâm, toàn bộ Dược Vương Các đều tốt, các đệ tử chính thức đang chuẩn bị tham gia đại hội đấu dược.”

Trình Quang Trung cỡ hai ba hai tư tuổi, mang danh thân truyền đệ tử Dược Vương Các, trên mặt lộ vẻ kiêu căng, chỉ là trước mặt Hoắc thần y nên thu liễm một chút.

“Sư thúc tổ, đại hội đấu dược năm sau ngài sẽ đi sao?”

“Sẽ đi! Lúc này ta chần chẫn sẽ trở về Dược Vương Các, ta còn mang theo một vị bằng hữu trở về.”

Trình Quang Trung vốn chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ tới Hoắc thần y lại trở về đi tham gia đại hội đấu dược, điều này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, vị sư thúc tổ này rời Dược Vương Các bốn mươi năm, chưa từng tham gia đại hội đấu dược.

Bây giờ, chẳng lẽ mặt trời mọc đằng tây?

Sau khi Hoắc thần y xuất sư, liền một mực hành y trên đại lục, không có trở lại Lạc Hà cốc. Hiện tại ông nói như vậy, làm cho hắn không khỏi nghĩ đến một ít chuyện cũ nghe được từ Hoàng Liên sư phụ.

Lúc trước chương môn của Dược Vương Các, lão chương môn vốn muốn truyền cho Hoắc thần y, chỉ là trước khi việc này xảy ra, Hoắc thần y say rượu loạn tính làm bậy, xâm phạm một vị nữ đệ tử, bấy giờ chức chương môn mới được truyền cho Lâm chương môn, Hoắc thần y trong cơn giận dữ rời Dược Vương Các, nhiều năm không có trở về.

Bây giờ tự nhiên ông lại nói muốn trở về, rốt cuộc là có bí mật gì?

Chẳng lẽ trở về muốn đoạt lại chức chương môn sao?

Sư phụ Hoàng Liên của hắn là thân truyền đệ tử của Lâm chương môn, tất nhiên là đứng về phe của Lâm chương môn. Nghe được tin tức trọng yếu như vậy, hắn hận không thể nhanh chóng viết thư báo tin, cho sư phụ cùng sư tổ, để bọn họ sớm đề phòng!

Biểu tình trên mặt hắn, Hoắc thần y cũng không chú ý tới, nghe thấy tiếng mở cửa, ông nhanh chóng bước nhanh tới cạnh cửa, “Ai nha! Cuối cùng các người cũng đi ra!”

“Liên ca ca”

Hạ Hào Tuyết vừa chuẩn bị đi tới, sau khi nhìn thấy Ngọc Phi Yên đi bên người Liên Cần, thanh âm mắc nghẹn trong cổ họng.

Nữ nhân này là ai?

Vì sao lại một mình ở trong phòng cùng Liên Cần?

Trong lòng Hạ Hào Tuyết ề ề, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tràn đầy ủy khuất, miệng nhỏ đỏ búng lại mím lại, “Liên ca ca, này vị tỷ tỷ là ai a?”

Không đợi Hạ Hào Tuyết nói xong, Ngọc Phi Yên đã bị một cánh tay kéo lại, ngay sau đó liền ngã vào trong lòng Hạ Hào Kinh Thiên.

Hạ Hào Kinh Thiên thập phần là người thuộc phái hành động, hắn cũng không thích nhìn Ngọc Phi Yên cùng Liên Cần đứng chung một chỗ, thật sự là chói mắt cực kỳ! Chỉ khi ôm lấy Ngọc Phi Yên ở trong ngực, Hạ Hào Kinh Thiên mới hoàn toàn cảm thấy thoải mái.

Nhìn động tác của Hạ Hào Kinh Thiên, nguyên bản Hạ Hào Tuyết đang cảm thấy ủy khuất lại há hốc miệng.

Đây là Thập Tứ thúc mà nàng nhận thức sao?

Hắn không phải thích nam nhân sao?

Nàng là ai a, có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm cho Thập Tứ thúc vì nàng mà thay đổi?

Mấy vấn đề này giống như một đám bong bóng, từ trong đầu Hạ Hào Tuyết bốc lên. Bất quá cho dù đáp án là cái gì, nàng đều thật cao hứng. Ít nhất cô nương này là người của Thập Tứ thúc, liền sẽ không giành liên ca ca với nàng!

“Liên ca ca, ta giới thiệu với người một chút, hai vị này là đệ tử Dược Vương Các. Hắn là Trình Quan Trung, hiện tại đã là đại dược sư! Nàng là Tiết Từ Di, là đích nữ của âm sơn công, cũng học y ở Dược Vương Các! Ta biết thân thể người không thoải mái, nên thỉnh riêng Trình dược sư đến xem bệnh cho người! Hắn rất lợi hại!”

‘Hạ Hào Tuyết mở to hai mắt nhìn Liên Cần, giống như tiểu động vật, hi vọng hắn sẽ khích lệ mình.

Nàng nhưng là thật vất vả mới nghe được Trình Quan Trung tại Đại Chu Quốc, mới thỉnh riêng người tới đây.

Được Hạ Hào Tuyết khích lệ, Trình Quan Trung đắc ý cười, ngoài miệng lại khiêm tốn nói: “Công chúa thật sự là quá khách khí! Ta cũng mới vừa thông qua khảo hạch của dược sư cao cấp, bất quá chỉ là trị vài cái nghi nan tạp chứng thôi! Không đáng giá nhắc tới!”

"Đại dược sư còn lợi hại hơn Dược vương sao?"

Vào thời điểm Trình Quan Trung đắc ý hả hê, Liên Căn lại nói một câu.

Không khí lập tức đóng băng ba thước, biểu tình của Trình Quan Trung trở nên cứng ngắc, trong lúc nhất thời, không khí trở nên cực kỳ lúng túng.

"Khụ khụ, có sư thúc tổ ở đây, ta tất nhiên là không dám múa búa trước cửa Lão Bàn!"

Sắc mặt Trình Quan Trung trở nên thật chật vật.

Mất công hân còn tương cùng Liên Căn kết giao một chút, không nghĩ tới đối phương lại không nể mặt như vậy. Còn có, hân hiện tại hận chết vị công chúa kia! Rõ ràng Hoắc thân y đã ở đây, còn mời hân đến đây, việc này không phải làm hân mất mặt sao!

"Hiểu dược là tốt rồi." Liên Căn trực tiếp xem nhẹ biểu tình của Trình Quan Trung.

Lúc này, sắc mặt Trình Quan Trung triệt để đen thui.

Nếu không phải bận tâm đến mặt mũi, hân hận không thể lập tức rời đi địa phương quý quái này.

Lúc này người lúng túng nhất không phải Trình Quan Trung, mà là Hạ Hầu Tuyết.

Nàng cũng không biết Hoắc thân y tự mình chữa bệnh cho Liên Căn, còn tự cho là đúng mời đến một vị dược sư cao cấp, thật sự là rất mất mặt!

Ngay tại thời điểm Hạ Hầu Tuyết không biết nên nói cái gì, Tiết Tử Di thấy được Ngọc Phi Yên đang nỗ lực muốn tránh thoát ôm ấp của Hạ Hầu Kinh Thiên, tuy rằng nàng mang khăn che mặt, nhưng dáng người, khí chất cùng với độ thân thuộc với Hạ Hầu Kinh Thiên như vậy, làm cho Tiết Tử Di nhận không được sợ hãi kêu ra tiếng: "Người là Ngọc La Sát ——"

Một tiếng này, hóa giải xấu hổ của Trình Quan Trung cùng Hạ Hầu Tuyết, hai người đồng thời nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

Ngọc La Sát, tên này đối với Trình Quan Trung mà nói cũng không xem là xa lạ.

Từ lúc nàng bắt đầu nổi danh, Dược Vương Các liền âm thầm chú ý nàng.

Xác thực mà nói, là địa phương nổi danh tối cao về y thuật trên đại lục, Dược Vương Các luôn luôn chú ý tới những đệ tử không xuất thân từ Dược Vương Các, mà y thuật lại cao mình.

Ngọc La Sát chữa khỏi quái chứng của Yên Vương, lại ngăn được bệnh dịch ở Tàn Trì Quốc, riêng hai sự việc này, làm cho Dược Vương Các thực sự coi trọng.

Lâm chương môn thiên tân vạn khổ tìm tới nơi phát ra bệnh dịch tại Tàn Trì Quốc mà Ngọc La Sát trị liệu lấy nước thuốc, mò mẫm thí nghiệm thật lâu, cũng không thể biết được phương thuốc, làm cho hân buồn rầu không thôi, cũng càng thêm coi trọng Ngọc La Sát, thậm chí không tiếc đại giới sai người đi tìm kiếm Ngọc La Sát.

Nhưng mà, Ngọc La Sát này hành tung bất định, đệ tử Dược Vương Các tìm thật lâu cũng không thể tìm được nàng, không nghĩ tới lại có thể gặp ở đây.

"Nguyên lai vị này chính là đại danh鼎鼎 Ngọc La Sát! Ta có nghe nói sự tích về ngươi, đối với ngươi thật là kính ngưỡng!" Trình Quan Trung hạ thấp tư thái, trong lòng lại tính toán, tuy rằng hôm nay hân bị ủy khuất, nhưng là có thể nhìn thấy Ngọc La Sát, coi như cũng có thu hoạch lớn! Chương môn sư tổ nhất định sẽ hảo hảo thưởng cho chính mình!

"Ngươi khách khí!"

Nam tử trước mắt ngũ quan cũng được cho anh tuấn, nhưng ánh mắt không chừng lại âm thầm tính kế, làm cho lòng Ngọc Phi Yên không quá thoải mái, chỉ là gật đầu xem như đáp lại.

Vừa nghe thanh âm của Ngọc Phi Yên, tinh thần của Trình Quan Trung liền rạo rực.

Thanh âm rất hay, không biết người lớn lên trông thế nào!

Đáng tiếc, Ngọc La Sát mang khăn che mặt, nam nhân bên cạnh lại quá mức cường hãn, mặc dù Trình Quan Trung không hiểu rõ Hạ Hầu Kinh Thiên lắm, nhưng bản năng xu lợi tị hại cũng cho hân biết đó là một kẻ không dễ chọc.

Nhìn ra Ngọc Phi Yên không thích Trình Quan Trung, Hạ Hầu Kinh Thiên thật cao hứng, cúi đầu hỏi: "Nếu không, chúng ta đi về trước?"

"Được!"

Những lời nên nói, Ngọc Phi Yên cũng đã nói rõ với Liên Căn, hơn nữa từ Liên Căn nàng cũng đã biết tạm thời Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung không có việc gì, mục đích hôm nay đến cũng đã đạt được.

Ngọc Phi Yên nói lời từ biệt với Liên Cẩn, Hoắc thần y liền vội vàng hỏi: "Liên Thủ phạt tâm thì làm sao bây giờ?"

Giờ phút này mà còn nghĩ đến mỹ thực, làm cho Ngọc Phi Yên rất muốn cười.

"Hoắc lão, người yên tâm, ta nhất định sẽ đưa Liên Thủ phạt tâm tới cho người thưởng thức!"

Như vậy xem như, tiếp nhận ca bệnh này rồi?

Liên Cẩn được cứu rồi?

Hoắc thần y vừa nghe, cao hứng nở nụ cười, "Ta đã nói rồi, Ngọc nha đầu người nhất định có biện pháp! Xem ra lần này ta xem như đã tìm đúng người! Tiểu Liên Cẩn, người nhanh chóng chuẩn bị Liên Thủ phạt tâm cho thật tốt, chờ Ngọc nha đầu chữa khỏi cho người, liền đưa tới cho ta!"

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Liên Cẩn còn muốn đa tạ Hoắc lão giới thiệu Ngọc cô nương cho ta! Ta đối với y thuật của Ngọc cô nương vô cùng yên tâm, tin tưởng nàng nhất định có thể trị khỏi bệnh cho ta!" Liên Cẩn ôn hòa nói.

"Tiểu tử người cũng thật tinh mắt! Y thuật của nha đầu kia, ngay cả ta cũng ghen tị a, ha ha ha!"

Hoắc thần y quen biết với Ngọc La Sát như vậy, làm cho Trình Quan Trung sinh ra cảnh giác.

Bọn họ làm sao mà nhận thức ? !

Tin tức bên ngoài không phải nói Hoắc thần y bị Ngọc La Sát đoạt danh tiếng, đối với nàng thật là oán hận sao! Hiện tại xem ra, tin tức mà sư tổ nghe được là sai! Còn có, tiểu băng hữu mà vừa rồi sư thúc tổ nhắc đến, không phải là Ngọc La Sát đó chứ? Ngọc La Sát muốn tham gia đại hội đấu được? Đây chính là một tin tức lớn nha!

Không được, hẳn nhất định phải đem chuyện này thông báo cho chương môn sư tổ!

So với Trình Quan Trung đầy bụng âm mưu, Hạ Hầu Tuyết thật sự giật mình.

Bệnh của Liên Cẩn không biết xem qua bao nhiêu được sư có tiếng, đều là không công mà lui. Vị thiếu nữ trước mắt này nhìn qua tuổi không lớn lắm, lại khỏe khoắn khoáng đạt, nói có thể trị khỏi bệnh cho Liên Cẩn, Hạ Hầu Tuyết có chút không tin.

"Ngọc tỷ tỷ, người thật sự có thể trị khỏi bệnh cho Liên ca ca sao?" Hạ Hầu Tuyết nhìn Ngọc Phi Yên, suy nghĩ muốn xuyên qua mạng che mặt nhìn ra được một chút gì đó.

Nàng luôn cảm thấy, lúc này thái độ của Liên Cẩn không quá hữu hảo.

Dù sao Trình Quan Trung cũng là khách nhân mà nàng mời đến, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phạt tổ! Trong dĩ vãng, mặc dù tính tình của Liên Cẩn luôn lạnh nhạt đạm, nhưng cũng không có nói chuyện giống như trực tiếp đánh người mặt như vậy.

Không biết có phải nguyên nhân là do tâm lý của mình hay không, Hạ Hầu Tuyết cho rằng Liên Cẩn đối với Ngọc Phi Yên rất khác thường.

Cười ôn hòa như vậy, trong mắt Liên Cẩn tràn đầy hi vọng, nhiều năm như vậy nàng chưa từng thấy qua. Nếu nói trước kia mọi thứ về Liên Cẩn đều tốt đẹp, lại không có một tia sinh khí, hẳn hiện tại, phảng phất như ánh mặt trời, trở nên bùng bùng sinh khí.

Mà thay đổi này, đều do nữ tử tên Ngọc La Sát mang đến.

Trong lòng vô ý thức dâng lên một cỗ nguy cơ, Hạ Hầu Tuyết rất tin tưởng vào trực giác của chính mình, nhận định Ngọc Phi Yên là địch nhân nguy hiểm nhất của nàng.

"Nàng nhỏ hơn người ——" thấy Hạ Hầu Tuyết giả bộ lời kéo làm quen, Hạ Hầu Kinh Thiên ở bên cạnh nói giúp vào.

Hắn vừa nói xong, trên mặt Hạ Hầu Tuyết lập tức đỏ lên

Nàng đã mười lăm tuổi, không nghĩ tới tuổi của Ngọc La Sát còn nhỏ hơn nàng!

Trừ bỏ Hạ Hầu Tuyết, Trình Quan Trung cũng phi thường giật mình.

Còn nhỏ như vậy, y thuật có thể được sư tổ khen ngợi, nếu có thể đem Ngọc La Sát dẫn tới cho chương môn sư tổ, Ngọc La Sát được trọng dụng, vậy về sau tại Dược Vương Các, chính mình chẳng phải là không có chỗ đứng?

Trong lúc nhất thời, nội tâm của Trình Quan Trung lại trở nên rối rắm.

"Nguyên lai là muội muội a, thực thực xin lỗi! Người đội mạng che mặt, ta nhìn không ra tuổi của người ——" Hạ Hầu Tuyết ngoài miệng nói xin lỗi, nhưng một chút thành ý cũng không có. Một câu nói, đẩy trách nhiệm lên người Ngọc Phi Yên.

Ước chừng nhìn ra Hạ Hầu Tuyết ái mộ Liên Cẩn, coi mình trở thành địch nhân, Ngọc Phi Yên cười cười, lười phải so đo cùng tiểu cô nương.

Dù sao tuổi tâm lý của nàng đã là người trưởng thành, nếu Hạ Hầu Tuyết ở xã hội hiện đại bất quá cũng chỉ là một học sinh trung học, nàng là người lớn làm sao có thể so đo với một học sinh trung học đâu!

Ngọc Phi Yên không nói chuyện, Hạ Hầu Tuyết cũng không có vẻ sẽ bỏ qua như vậy.

Nàng khiêm nhượng, ngược lại làm cho Hạ Hầu Tuyết cảm thấy đây là vì sợ hãi, cho rằng bởi vì đối phương biết chính mình là công chúa, cho nên mới sợ.

Mặc dù Hạ Hầu Tuyết sợ hãi Hạ Hầu Kinh Thiên, nhưng cảm giác Ngọc Phi Yên gây nguy cơ cho nàng càng đáng sợ hơn. Nàng thích Liên Căn nhiều năm như vậy, làm sao có thể bởi vì một "Ngọc La Sát" thân phận không rõ liền bỏ dỡ nửa chừng đâu!

"Muội muội, nếu ngươi có thể chữa khỏi cho Liên ca ca, ngươi muốn cái gì, ta đều sẽ nhờ phụ hoàng ban thưởng cho ngươi! Liên ca ca bị bệnh lâu như vậy, ta thấy liền đau lòng. Chỉ cần chữa khỏi bệnh cho Liên ca ca, để ta trả giá cái gì đại giới ta đều có thể!"

Thấy chính mình không so đo, đối phương lại mở miệng kêu một tiếng muội muội, trong lòng Ngọc Phi Yên cực kỳ chán ghét.

Dựa theo hình thức ở cổ đại, tỷ tỷ muội muội, không phải là xưng hô của thể thiếp trong thời này sao? Người này nào tàn sao? Con mắt nào của nàng nhìn thấy bản thân muốn làm muội muội của nàng?

"Thật có lỗi! Ta là con một, không có tỷ muội, cũng không có thói quen tùy tiện nhận tỷ muội!"

"Lại nói ta cứu ngươi phải xem tâm tình, ta cùng Liên Căn rất có duyên, ta mới muốn cứu hần, không phải bởi vì ngươi. Huống chi việc chữa khỏi bệnh cho hần, người muốn cảm tạ ta cũng là Liên gia, quan hệ gì với ngươi?"

Ngọc Phi Yên không nói gì, vừa nói lại làm cho người ta tức chết.

Mặt Hạ Hầu Tuyết sung huyết đỏ bừng, nàng còn chưa từng bị nhục nhã như vậy.

Cái gì mà có duyên, là thấy bộ dạng Liên ca ca đẹp nên mới nói vậy đi!

Hạ Hầu Tuyết còn muốn nói chuyện, Hạ Hầu Kinh Thiên mặt lạnh đảo qua, nàng sợ tới mức ngậm miệng, đem tất cả lời nói đến miệng đều nuốt xuống.

"Ta trở về kê đơn dược cho ngươi, nhớ rõ dùng đúng thời gian, cách ba ngày ta sẽ đến đây kiểm tra tình huống của ngươi. Thân mình ngươi quá yếu, mặc dù là chữa bệnh, trước hết cũng phải điều trị một đoạn thời gian. Tạm thời ta chỉ có thể làm chi có như vậy, còn lại, phải đợi thời cơ chín muồi mới được!"

"Làm phiền! Đa tạ!"

Ánh mắt Liên Căn dừng lại trên cánh tay Hạ Hầu Kinh Thiên đang vờn quanh eo nhỏ của Ngọc Phi Yên, lông mi dài nhẹ buông xuống, che lại gọn sóng trong mắt hần.

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên đi rồi, Tiết Tử Di mới nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ cái trán, toát ra một mảnh mồ hôi lạnh.

Hoàn hảo hoàn hảo, lần này Lâm Giang Vương không làm khó nàng! Thật sự là quá may mắn!

"Liên ca ca, mấy ngày nay ngươi ngủ có ngon không..." Không có Ngọc La Sát, Hạ Hầu Tuyết vừa định thể hiện sự tồn tại của mình trước mặt Liên Căn, Liên Căn lại mở miệng để Mặc Thương tiên khách.

"Liên ca ca, Tuyết Nhi vừa tới, ngươi liền muốn đuổi ta đi sao?"

Hạ Hầu Tuyết ghen một bụng ủy khuất, vào thời điểm này liền bạo phát, nước mắt nàng vừa muốn rơi xuống, thân mình Liên Căn bỗng nhiên lay động, ngã xuống, Hạ Hầu Tuyết sợ tới mức đem nước mắt đang chực trào ra lại bức trở về.

"Như thế nào? Vì sao Liên ca ca lại ngắt xui đi như vậy?"

Hạ Hầu Tuyết mở to mắt to, nhìn Mặc Thương đem Liên Căn ôm vào trong nhà, nàng vừa định đi theo, Mặc Thương đã đem Liên Căn đặt ở trên giường, lại đi ra ngăn Hạ Hầu Tuyết ở ngoài cửa.

"Mặc Thương, tránh ra! Ta là công chúa, ta muốn nhìn thấy liên ca ca!"

"Àm ỉ——" Mặc Thương lạnh mặt, ném ra một chữ.

"Ngươi, ngươi dám nói ta âm ỉ! Chờ liên ca ca tỉnh lại, ta sẽ nói hần..." Nguyên bản Hạ Hầu Tuyết muốn nói để Liên Căn trừng phạt Mặc Thương, nhưng lại nghĩ đến Mặc Thương là thị vệ của Liên Căn, phụ trách bảo hộ an toàn cho hần, Liên Căn không lúc nào cách xa được Mặc Thương, lại ngượng ngùng im miệng.

"Công chúa, có sự thúc ép ta ở đây, liên công tử nhất định sẽ bình an không có việc gì! Ngươi yên tâm!"

Trình Quan Trung sớm đã muốn đi, hẳn muốn nhanh chóng trở về báo tin tức trọng yếu mà hôm nay phát hiện được, thấy Hạ Hầu Tuyết còn muốn dây dưa ở nơi này, hẳn liền mở miệng khuyên nài.

"Lại nói, bệnh nhân cũng cần hoàn cảnh an tĩnh để tĩnh dưỡng, nhiều người, không khí vẫn đục, ngược lại bất lợi cho Liên công tử dưỡng bệnh."

"Thật vậy chăng? Liên ca ca, người dưỡng bệnh cho tốt, ta trở về hôm sau trở lại thăm người!" Hạ Hầu Tuyết nức nở hai cái, nhìn thoáng qua mi tâm buộc chặt của Liên Cần, lưu luyến không rời ly khai Ái Liên cư.

Vừa ra khỏi Liên phủ, Trình Quan Trung lấy cớ nhanh chóng rời đi.

Mà Hạ Hầu Tuyết vừa vào xe ngựa, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt, ào ào rơi xuống.

"Tử Di, Ngọc La Sát kia rốt cuộc là ai? Người làm sao lại nhận thức nàng?"

Mặc dù cam chịu ở trước mặt Liên Cần, nhưng ở trước mặt Tiết Tử Di, Hạ Hầu Tuyết lại biến thành một công chúa cao quý.

Thân phận của đối phương là công chúa, làm cho Tiết Tử Di cảm thấy ghen khuất. Mặc dù nàng đã là đệ tử Dược Vương Các, cũng chưa đạt được tư cách dược sư, nàng cũng không dám cường ngạnh.

Tiết Tử Di đem sự tình cùng Hạ Hầu Kinh Thiên gặp nhau tại Hồng Tinh trấn nói ra, vừa nghe nàng nói Hạ Hầu Kinh Thiên làm cho Hạ Hầu Nam kêu Ngọc Phi Yên là Thập Tứ thúc, Hạ Hầu Tuyết kinh ngạc không thôi.

"Chẳng lẽ bọn họ tự định chung thân?"

"Cái này ta cũng không biết, nhưng là Lâm Giang Vương cực kỳ để ý đến Ngọc La Sát, vị trí của nàng ta ở trong lòng hẳn nhất định rất trọng yếu."

"Việc này làm ta an tâm!" Hạ Hầu Tuyết rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Nàng vẫn biết Thập Tứ thúc cường hãn, nữ nhân hẳn nhìn trúng khẳng định chạy không thoát. Liên Cần cho dù có ý với Ngọc La Sát, nhưng là tranh không lại Hạ Hầu Kinh Thiên!

Bất quá, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Hạ Hầu Tuyết đợi sau khi Tiết Tử Di rời đi, vẫn là vội vã tiến cung, đi tới ngự thư phòng của Hạ Hầu Quân Vũ.

"Phụ hoàng, nhi thần đã về rồi!"

Hạ Hầu Tuyết giống như một tiểu yến tử hoạt bát, gục bên người Hạ Hầu Quân Vũ, thân thủ đầm lưng cho hắn, "Tẩu chương phê lâu như vậy, thật vất vả cho phụ hoàng! Nhi thần giúp phụ hoàng xoa bóp vai, giúp phụ hoàng đầm lưng!"

Ở trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ, Hạ Hầu Tuyết là một nữ nhi nhu thuận, làm cho hoàng thượng cười ha ha.

"Nói đi, lại nghĩ muốn cái gì?" Hạ Hầu Quân Vũ cầm bút lông điểm điểm chớp mũi Hạ Hầu Tuyết, "Người không phải đi Liên phủ sao? Hôm nay làm sao sẽ trở lại nhanh như vậy?"

Bị Hạ Hầu Quân Vũ chọc trúng nổi đau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hầu Tuyết suy sụp xuống dưới.

"Phụ hoàng, đừng nói nữa, lần này nhi thần thật mất mặt!"

Hạ Hầu Tuyết đem chuyện gặp được Ngọc La Sát nói ra, "Sớm biết rằng bên người Liên ca ca có Hoắc thần y cùng Ngọc La Sát, nhi thần liền sẽ không thỉnh Trình Quan Trung đi qua! Bất quá, lần này đi nhi thần cũng có thu hoạch, cùng Thập Tứ thúc có quan hệ!"

"Nha? Chuyện gì liên quan đến Kinh Thiên a?"

Vừa nghe có quan hệ với Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Quân Vũ lập tức buông xuống bút lông, dựng thẳng lỗ tai nghe Hạ Hầu Tuyết nói chuyện bát quái.

"Dù sao, sự tình chính là như vậy! Thập Tứ thúc đối Ngọc La Sát rất tốt! Phụ hoàng, người cũng không biết đâu, nhi thần chưa từng thấy Thập Tứ thúc đối với nữ nhân nào lại ôn nhu như vậy. Đúng rồi, lúc trước hắn còn làm cho hoàng huynh kêu Ngọc La Sát Thập Tứ thúc nữa cơ! Ngài nói nói xem, có phải hay không bọn họ có cái gì a? Thập Tứ thúc có phải hay không giấu người mà thành hôn a?"

Thành hôn?!

Hạ Hầu Quân Vũ cả kinh, lấy hiểu biết của hắn đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, quả thực là có khả năng này a!

Cho tới bây giờ hắn chính là một người không làm việc theo lẽ thường!

Nhưng là... Đối tượng mà Hạ Hầu Kinh Thiên để ý không phải Ngọc Phi Yên sao? Thế nào lại lòi ra người tên Ngọc La Sát, còn nhận thức sớm hơn?

Thanh danh của Ngọc La Sát, Hạ Hầu Quân Vũ cũng có nghe nói qua, y thuật cao minh đến nỗi ngay cả Hoắc thần y đều khen không dứt miệng, còn rất có thiện tâm, là một cô nương tốt. Nếu như không có Ngọc Phi Yên, đề nàng làm vợ của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng rất tốt.

Vấn đề hiện tại là, Hạ Hầu Kinh Thiên vừa thừa nhận hấn thích Ngọc Phi Yên, vừa cùng Ngọc La Sát chàng chàng thiếp thiếp, ôm ôm ấp ấp, đây là có chuyện gì, làm cho Hạ Hầu Quân Vũ trở nên hồ đồ rồi!

Nhi tử, cho dù muốn thay lòng cũng không thể nhanh như vậy a! Trái tim của cha chịu không nổi a!

"Người tới, tuyên Lâm Giang Vương tiến cung!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ngọc Chi Lan, Người Lại Muốn Tìm Đường Chết

Nghe xong lời nói của phụ hoàng, Hạ Hầu Tuyết vui vẻ ra mặt, càng thêm hăng hái hiếu kính Hạ Hầu Quân Vũ.

“Phụ hoàng, Ngọc La Sát quả thật rất đẹp đó! Tựa như tiên tử, cùng Thập Tứ thúc đứng chung một chỗ vô cùng xứng đôi! Nếu người nhìn thấy cảnh tượng đó, khẳng định sẽ nghĩ bọn họ là kim đồng ngọc nữ!”

Kim đồng? Ngọc nữ?

Ngọc La Sát xinh đẹp cũng đã được truyền đi vô cùng kỳ diệu, ngay cả Yến Vương Tần Trì quốc cũng bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, com nước không vô. Nói nàng là ngọc nữ, Hạ Hầu Quân Vũ cũng tin tưởng.

Nhưng nói Hạ Hầu Kinh Thiên là kim đồng.

Thần sắc Hoàng thượng dừng một chút.

Nếu Hạ Hầu Kinh Thiên không mở miệng nói chuyện, không ra tay đã thương người, không dùng khí thế cường đại áp bách người khác, không thành thạo coi thường người khác, hoặc là những “Công tích vĩ đại” trong quá khứ của hắn bị xóa sạch. Như vậy, lấy dung mạo Hạ Hầu Kinh Thiên mà nói, xác thực có thể xưng là kim đồng.

Ái Liên Cư.

Chỉ chờ Hạ Hầu Tuyết rời đi, tạp âm bên tai biến mất, Liên Căn mới mở to mắt.

“Ta biết ngay là người giả bộ! Hô hấp vững vàng như vậy, làm sao có thể phát bệnh được!” Hoắc thần y ở bên cạnh cười hắc hắc, “Tiểu Liên Căn, nhìn không ra, người cũng rất giỏi hoạt a.”

Hoắc thần y nháy mắt, tỏ vẻ chính mình cũng từng trải qua thời trẻ, là người từng trải.

Gặp được nữ nhân mình không có cảm giác lại quá khó chơi, hắn cũng từng hốt hoảng chạy trốn.

Bị Hoắc thần y giễu cợt, Liên Căn rất bất đắc dĩ.

Phật a, giả bộ cũng không dễ dàng ——

Nhìn ra sắc mặt Liên Căn mệt mỏi, Hoắc thần y dặn dò vài câu, liền rời đi, để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt. Lúc này đây, trong phòng trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Một mình Liên Căn hồi tưởng lại lúc Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên rời đi, hai người sóng đôi với nhau biến mất trong gió rét, khuôn mặt bình thản của người thiếu niên xưa nay luôn bình lặng như nước rốt cuộc có một loại biểu tình hâm mộ.

Hắn mạnh mẽ sửa mệnh, đã nghịch thiên.

Nếu còn muốn cầu xin thứ khác, thật sự là quá tham lam.

Thôi, cả đời này có thể bảo vệ nàng, nhìn nàng được bình an, chính là phúc phận trăm ngàn năm mới tu luyện được, làm sao còn có thể yêu cầu xa vời như vậy đây! Có thể gặp lại nàng, biết nàng vẫn tốt, hắn đã cảm thấy mãn nguyện.

Liên Căn an ủi chính mình.

Chỉ là, rõ ràng đã nói như vậy là đủ không cần tham nhiều, vì sao vẫn còn lưu luyến sự ám áp của nàng như vậy.....

Sự thanh tỉnh trong đầu Liên Căn nhất thời trở nên lộn xộn, hắn không thể không nhắm mắt lại, tựa vào trên gối, tìm một việc gì đó phân tán tinh lực.

“Mặc, Hạ Hầu Nam bên kia an bày thế nào? Hắn tin lời của Từ Thái y sao?”

“Vâng.”

Mặc Thương như một bức tượng điêu khắc đứng bên cửa sổ, mái tóc đen tuyền rũ xuống hai tai hắn, càng làm tôn lên khuôn mặt rắn rỏi nghiêm nghị của hắn, trắng thuần không có huyết sắc, nếu không phải bởi vì hắn mở miệng nói chuyện, không chừng còn có thể làm cho người ta cho rằng hắn là một bức tượng đá.

“Như vậy à! Ngu xuẩn.....” Liên Căn cười khê.

Tuy rằng Mặc Thương không biết công tử có phải hay không đang cười Hạ Hầu Nam chỉ vì cái lợi trước mắt, cho nên mới dễ dàng mắc câu như thế, nhưng hắn biết nếu công tử đã nói Hạ Hầu Nam ngu xuẩn, vậy thì nhất định hắn là người mười phần ngu xuẩn! Nếu không làm sao có thể bị công tử đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy chứ!

“Dựa theo lời ta nói lúc trước mà làm đi! Những thứ gò bó dơ bẩn thật sự làm cho người ta phiền lòng, vẫn là thanh lí sạch sẽ tương đối được hơn, đồ phải làm cho người khác ngột ngạt ——”

Nói xong, Liên Căn lại nhú mày.

“Giải quyết dứt khoát như vậy có vẻ quá tiện nghi cho bọn họ..... Độn đao giết người, mới là thoải mái nhất! Ta suy nghĩ lại đã!”

“Được.” Mặc Thương máy móc phun ra một chữ.

Liên Căn mưu tính làm như thế nào giết người không thấy máu, có thể huỷ hoại Hạ Hầu Nam đến trình độ lớn nhất, Hường Tiến đã mang theo ý chỉ của Hoàng thượng đến Lâm Giang Vương phủ.

“Liều công tử, Vương gia thật sự ở bên trong sao?”

Bị Liễn Thịnh dẫn tới bên ngoài Yên Tử Ô, trong lòng Hường Tiến đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo. “Nô tài hiện tại đi vào có tiện hay không? Có thể hay không đã quấy rầy Vương gia?”

Rõ ràng là mang theo ý chỉ của Thánh thượng, nhưng Hường Tiến vẫn duy trì thái độ nhún nhường cùng khiêm tốn.

Ngày đó hắn ở Từ Ninh Cung, tận mắt thấy Hoàng thượng giết chết Tàn Thái Hậu, càng không nghĩ tới sẽ biết được thân phận thật của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Theo lý thuyết, nếu đã biết thiên đại bí mật này, hắn hẳn là đã bị giết người diệt khẩu mới đúng. Lúc đó Hoàng thượng xác thực đã động sát tâm, bất quá Lâm Giang Vương chỉ nói một câu đã cứu hắn một mạng, làm trong lòng Hường Tiến cảm thấy may mắn vạn phần, đồng thời cũng đối với Hạ Hầu Kinh Thiên vô cùng cảm kích, cũng hiểu rõ trong trái tim Hoàng thượng người được coi trọng nhất là ai.

Hành tẩu trong cung, cùng vô số loại quý nhân giao tiếp, Hường Tiến đã luyện được một đôi hoạ nhãn kim tinh, cũng học được bộ dáng khéo đưa khéo đẩy lời đời.

Trước kia trong lòng Hường Tiến chỉ có Hoàng thượng, hiện tại Hạ Hầu Kinh Thiên hắn cũng đem vào, chính là chủ tử trong cung chân chính.

Tóm lại, Hường Tiến đã nhận định, trăm ngàn không thể cùng Lâm Giang Vương đối địch, gặp được chuyện phải đứng về phía Vương gia, đây mới là vương đạo của mạng sống!

“Hắn là không có việc gì, công công đi vào chẳng phải sẽ biết hay sao!” Liễn Thịnh lười biếng nói.

Công tử vẫn nhả trước mắt giữa mùa đông còn phe phẩy ngọc phiến, Hường Tiến không khỏi thay hắn cảm thấy lạnh, Liễn Thịnh mặc dù đang cười cười, trực giác Hường Tiến báo cho hắn biết phương diện này không có gì hay ho, càng phải cẩn thận.

Hường Tiến cảm thấy, hôm nay không phải ngày hoàng đạo.

Cũng là vận khí hắn không tốt, hôm nay vừa mới tới phiên hắn hầu hạ, lĩnh phái chuyện như thế làm gì, vừa nghĩ tới chuyện tình Hoàng thượng giao cho, Hường Tiến không thể tự cười khò.

Mới vừa rồi ở trong cung nghe thấy ý tứ của Tuyết công chúa, Lâm Giang Vương cùng Ngọc La Sát giao tình sâu đậm, nhưng phía trước Hạ Hầu Kinh Thiên còn võ trong ngực tuyên thệ chính mình đối với Ngọc Phi Yên có ý muốn chiếm giữ!

Điều này xem như, tam giác tình yêu phức tạp? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hai nữ nhân này lại lịch không hề nhỏ, một người là Vũ Thần trẻ tuổi, một người là tân được sư mới nổi, hai người ai đều cũng có sở trường riêng, nói vậy

Vương gia cũng rất khó lấy hay bỏ! Chỉ là các nàng hai người đều rất lợi hại, cũng không biết Vương gia ôm lấy hai người, có thể hay không chịu thiệt đây..... Vạn nhất Vương gia chân đứng hai thuyền bị sáng tỏ, một nô tài nhỏ nhỏ như hán có thể hay không thành chỗ trút giận đây?

Nếu không cẩn thận phát hiện gian tình giữa Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc La Sát, không chừng sẽ bị giết người diệt khẩu luôn! Nghe nói Ngọc La Sát rất lợi hại, đến lúc đó nàng tát một phen hóa thi phần lại đây, hán chẳng phải hoá thành một bãi nước vàng hay sao?

Càng nghĩ như vậy, Hường Tiến càng cảm thấy chột dạ, càng không dám đi vào.

Hoàng thượng, nô tài chỉ một thái giám không thân không phận, người để cho nô tài tới Lâm Giang Vương phủ tìm hiểu hư thật về Ngọc La Sát, nô tài làm không được a ——

Cùng chủ tử như thế nào, sẽ trưởng thành ra nô tài như thế ấy.

Ở bên người Hạ Hầu Quân Vũ thời gian quá dài, Hường Tiến cũng học được một nỗi đầy công năng.

Ngay lúc Hường Tiến còn đang cân nhắc, rốt cuộc là tiến vào Yên Từ Ổ, hay là cứ chờ bên ngoài, bên trong truyền đến tiếng đánh nhau “Àm ùng ba”.

Không tốt! Vương gia gặp nạn!

Dù Hường Tiến là một tên nô tài tay không tác sắc, nhưng là người cũng hiểu biết đạo lý tri ân đồ báo. Vừa nghe thấy thanh âm không thích hợp, hán bắt chập do dự, cầm vật áo vọt vào bên trong Yên Từ Ổ. Ai mà biết vừa vào đến nơi, thì nhìn thấy một hình ảnh nghịch thiên vô cùng.

Một tỳ nữ từ ngai trên người Hạ Hầu Kinh Thiên, Bút Phấn Quan nhắm cổ họng Vương gia mà đâm tới.

“Lớn mật! Dám đối với Vương gia vô lễ! Người đầu, bắt thích khách!” Hường Tiến tốt xấu gì cũng đi theo Hạ Hầu Quân Vũ nhiều năm, cũng coi như tham kiến đại quen mặt, vừa thấy cảnh tượng này, hán lập tức cầm lấy phát trần trong tay hướng về phía Ngọc Phi Yên, hơn nữa lớn tiếng hô cứu mạng.

Đây là từ đâu đến..... Đùa sao?

Ngọc Phi Yên sững sờ.

Thấy “Nữ thích khách” ngăn người, Hường Tiến xuất ra mấy gói thuốc, toàn bộ quăng vào Ngọc Phi Yên, trong không khí nháy mắt bao trùm đủ các loại bột thuốc. Đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt!

“Ai?!”

Đang cùng Ngọc Phi Yên đánh đến cao hứng phấn chấn, lại bị người đánh gãy, Hạ Hầu Kinh Thiên cực kỳ không vui. Hiện tại lại ngửi được một cỗ mùi thối, Hạ Hầu Kinh Thiên vội vàng ngồi xuống, một tay ôm Ngọc Phi Yên tròn sang một bên, tay kia chém ra chưởng phong, đem bột phấn quét trở về.

“Khụ khụ, Vương gia, nô tài là Hường Tiến a ——”

Hường Tiến đang muốn hỗ trợ, nào biết một trận gió bay đến, đem những thứ bột phấn rơi xuống trên mặt hán, miệng hán, trên quần áo, khiến hán nghẹn một họng chỉ biết ho khan, chỉ chốc lát sau từng cơn từng cơn ngứa trên người bắt đầu.

“Ngứa chết mất ngứa chết mất! Ai nha, ha ha ha ha, cười chết ta!”

Hường Tiến nằm trên mặt đất, một bên cười ha ha, cong gập người hết trái lại phải, bộ dáng thập phần buồn cười.

Chờ Hạ Hầu Kinh Thiên nhận ra đó chính là Hường Tiến, hán đã sớm lăn lộn trên mặt đất, cười đến lệ rơi đầy mặt, trên mặt không có chỗ nào không có dấu móng tay.

“Phốc xuy ——”

Ngọc Phi Yên đại khái đã đoán ra Hường Tiến vừa rồi nghĩ rằng nàng gây bất lợi cho Hạ Hầu Kinh Thiên, mới dùng thuốc bột công kích nàng. Chỉ là bị Hạ Hầu Kinh Thiên sử một chiêu như vậy, chính hán bị ngược lại, nếm mùi lợi hại.

Lúc trước Ngọc Phi Yên ở trong cung đã gặp qua Hường Tiến, là một thái giám lão thành rất ôn trọng nhà, vì sao lại tếu như vậy?

Trên người không có chuyện gì lại mang theo một đồng thuốc bột linh tinh thấp kém như vậy?

Ngọc Phi Yên cho người này uống một chút đan dược, lại cho hán thuốc mỡ, để hán bôi vào vết cào trên mặt, thông khổ Hường Tiến mới dừng lại.

“Cám ơn ngài!”

Tiểu cô nương vừa ra tay, Hường Tiến liền đoán nàng là Ngọc La Sát, lập tức xấu hổ đứng ở một bên, hai tai nóng lên, đầu đều phải cúi đến mũi chân. Cư nhiên đem người trong lòng Vương gia cho là thích khách, uống công hán mấy năm nay luyện nhãn lực không xong! Lần này thật sự là nhầm lớn rồi!

“Viên thuốc này người cứ cầm, buổi tối trước khi ngủ dùng, có thể trong thân thể của người còn độc đấy.” Vừa nghĩ tới bộ dáng Hường Tiến vừa rồi thì

sống chết cứu chủ, Ngọc Phi Yên lại cười ra tiếng.

“Này.....”

Hương Tiến không dám đưa tay nhận lấy, chỉ phải nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Cầm đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cũng biết Hương Tiến vừa rồi là thật lo lắng cho mình, liền không hề cùng hắn so đo. Tuy rằng suy nghĩ Hương Tiến có chút đơn giản, nhưng thời điểm như vậy có thể quên thân xong tới, hẳn một mảnh trung tâm này cũng đáng được khen thưởng.

“Cám ơn ngài! Gây phiền toái cho ngài!”

Vừa nghe Hạ Hầu Kinh Thiên lên tiếng, Hương Tiến hai tay run run tiếp nhận viên thuốc, thật cẩn thận quan sát.

Hắn là đại thái giám, tin tức đương nhiên so với người khác linh thông.

Viên thuốc của Ngọc La Sát có bao nhiêu trân quý, hắn lại nhất thanh nhị sở. Nghe nói Ngọc La Sát tùy tiện luyện chế một viên trừ bỏ sọc đã được Thiên Hương Lâu định ra giá ngàn lượng bạc trắng, hiện tại trong tay của hắn cầm không phải được, là một đồng bạc trắng a!

Nhìn ra ý tưởng của Hương Tiến, Ngọc Phi Yên cười cười.

“Thuốc này người giữ lại cũng vô dụng, qua mười hai tiếng không dùng, dược hiệu sẽ biến mất.”

Vừa nghe thấy lời này, trong lòng Hương Tiến có chút tiếc nuối, cũng càng thêm bội phục Ngọc La Sát. Hắn nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ nghe đến thuốc viên có dược hiệu, Ngọc La Sát này thật sự có bản lĩnh.

“Người có chuyện gì?”

Hạ Hầu Kinh Thiên không thích thế giới hai người bị quấy rầy, nghe ra trong lời vị gia này có hương vị phật lòng, Hương Tiến lập tức căng thẳng da, “Hoàng thượng mời người vào cung!”

“Không đi! Cho dù Tần Trì quốc đánh tới kinh thành, ta cũng không đi ——” Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên cầm lấy tay Ngọc Phi Yên biến mất khỏi tầm mắt Hương Tiến, để lại một mình hắn đứng trong gió lạnh.

Thì ra Ngọc La Sát mới là tình yêu đích thực của Vương gia!

Hương Tiến nhận không được tán thưởng sự thông minh của chính mình.

Vương gia vì Ngọc La Sát, ngay cả thánh chỉ của Hoàng thượng cũng không nghe, đây là tình yêu đích thực rồi! May mắn mình có thể bắt chước tánh mạng xông tới, nếu không cũng sẽ không thuận lợi như vậy hoàn thành nhiệm Hoàng thượng giao cho!

Hoàng thượng, nô tài may mắn không làm nhục mệnh!

Chờ Hương Tiến hồi cung, đem mọi chuyện cần thiết giảng giải cho Hạ Hầu Quân Vũ, Hoàng thượng có chút ngồi không yên. Hắn gọi Vương Thái y đến, đem những viên thuốc Ngọc Phi Yên đưa cho Hương Tiến cho hắn kiểm tra.

“Hoàng thượng, thần mạo muội hỏi một câu, viên thuốc này là từ đâu mà đến?”

Nghiên cứu trong chốc lát, Vương Thái y kích động không kim được.

“Này.....”

Hạ Hầu Quân Vũ không chịu nói ra Ngọc La Sát, Vương Thái y lập tức biết được thân phận của người chế được là bí mật, liền thay đổi đề tài, bắt đầu phân tích viên thuốc này cho Hạ Hầu Quân Vũ!

“Thần chưa từng tham kiến viên thuốc tinh khiết đến như vậy! Thần tuy rằng đã là đại dược sư, nhưng khi luyện thuốc vẫn không tránh khỏi lẫn tạp chất, thời điểm tốt nhất cũng chỉ có thể chế ra một viên thuốc nhị cấp. Viên thuốc này hoàn toàn không có tạp chất! Tội thiếu cũng hơn cả Dược Vương, mới có thể làm ra đan dược hoàn mỹ như vậy!”

“Hoàng thượng, nếu Đại Chu quốc thật sự có nhân tài như vậy xuất hiện, người nhất định phải tìm cách để hắn ở lại!”

“Nhân tài tuyệt đỉnh như vậy nếu rơi vào quốc gia khác, chính là bất hạnh của Đại Chu quốc ta, sẽ mang đến ta họa ——”

Vương Thái y nói như thế, như thể đang nói chuyện cấp bách lắm, Hạ Hầu Quân Vũ lại biết ý tứ của hắn.

Đây là một niên đại dược liệu thiếu thốn, bệnh tật tùy ý trời, đặc biệt là gặp phải ôn dịch, nhanh thì hàng ngàn, lâu thì hàng vạn dân chúng chết. Dân cư từ vong, sức sản xuất bị suy yếu, thực lực của một nước sẽ suy nhược, đương nhiên sẽ bị các quốc gia khác khi dễ

Một quốc gia nếu như có được được sự còn cao hơn cả Dược Vương, những thứ này không cần phải lo lắng nữa. Tựa như Tần Tri quốc, rõ ràng bạo phát bệnh dịch, lại được Ngọc La Sát ngăn chặn, cứu được vô số dân chúng, Tần Tri quốc miễn đi một hồi tai nạn.

Cũng khó trách sau khi Ngọc La Sát rời khỏi Tần Tri Quốc, Tần Tri Quốc không tiếc tiền tiếc người đi kiếm nài trở về.

Nhân tài như vậy đi chỗ nào cũng nổi tiếng!

Không thể không nói, Hạ Hầu Quân Vũ là một minh quân, điều đầu tiên hắn nghĩ đến không phải là kéo dài tuổi thọ, mà là dân chúng cùng quốc gia.

“Trẫm đã biết! Ngươi đi xuống đi! Chuyện này không được nói cho người khác biết ——”

“Vâng, thần tuân chỉ.”

Chờ Vương Thái y rời đi, Hạ Hầu Quân Vũ đem viên thuốc trả lại cho Hường Tiến, dọa đến mức Hường Tiến sợ hãi quỳ xuống, “Nô tài không dám, Hoàng thượng, những viên thuốc này người vẫn giữ đi ạ!”

“Thúi lắm! Trẫm còn đoạt vật của ngươi hay sao!”

Vừa nghe lời này, Hạ Hầu Quân Vũ quát lớn, Hường Tiến vội vàng đem thuốc thu hồi lại.

Đuổi Hường Tiến đi rồi, Hạ Hầu Quân Vũ vô tâm phê duyệt tấu chương, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

Ngọc La Sát nếu có thể ở lại Đại Chu quốc, đương nhiên không còn gì tốt hơn, đây là một đại sự kiện có lợi cho quốc dân bách tính!

Nghe Hường Tiến miêu tả, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc La Sát cảm tình rất tốt, hai người cư nhiên rõ ban ngày ban mặt liếc mắt đưa tình..... Tuy phương thức bọn họ thân thiết có chút đặc biệt, nhưng nhì từ nhà mình tính tình cổ quái, nói không chừng như vậy là tốt lắm rồi.

Nhưng, Ngọc Phi Yên bên kia thì làm sao bây giờ!

Hạ Hầu Quân Vũ đã hướng Ngọc Kinh Lô đề lộ ra một ít tin tức, hy vọng hắn có thể lo lắng cho Hạ Hầu Kinh Thiên một chút. Kết quả Hạ Hầu Kinh Thiên lại lôi ra một cái hồng nhan tri kỷ, Thế này Hạ Hầu Quân Vũ làm sao mà đối mặt với Hạ Hầu Kinh Thiên cơ chứ!

Một người là Vũ Thần, một người là Dược Vương, hai người này đối với Đại Chu quốc đều hết sức có lợi.

Nếu không có tâm tư lo lắng, chỉ dựa vào lợi ích quốc gia, Hạ Hầu Kinh Thiên nếu có thể ta giữ hữu ôm, đem hai nữ nhân đều bắt hết, đây là không còn gì tốt hơn.

Nhưng mà, Hạ Hầu Quân Vũ hy vọng Hạ Hầu Kinh Thiên có thể tìm được một nữ tử hán âu yếm, ân ái yêu thương, chung sống cả đời.

Hắn không có cơ hội cùng Mộ Dung Yên dặt tay nhau đến già, tiếc nuối cả đời, trong lòng lại kỳ vọng nữ tử bọn họ có thể tìm được tình yêu chân chính.

So sánh qua lại, không có gì quan trọng hơn so với hạnh phúc của Hạ Hầu Kinh Thiên!

Hạ Hầu Kinh Thiên không biết, trong cung Hoàng thượng vì đại sự cả đời của hắn lo lắng đến nỗi trắng tóc, hắn lúc này đây đưa Ngọc Phi Yên về đến tận cửa, thời điểm nàng xuống xe, Hạ Hầu Kinh Thiên đề nặng Ngọc Phi Yên lên rèm xe.

“Làm sao?”

Ngọc Phi Yên cảm thấy Hạ Hầu Kinh Thiên có chút lạ, hắn hôm nay tựa hồ nói rất ít, trở lại vương phủ thì lấy cớ kiểm tra võ công của nàng, cùng nàng đại đánh một hồi.

Nếu Hường Tiến không đột nhiên xuất hiện, nói không chừng nàng cuối cùng lại hao hết huyền lực, mệt mỏi rồi.

Chẳng lẽ đi cả của hắn đến? Nam nhân hằng tháng luôn có vài ngày không bình thường nha!

Âm thanh mềm mại của Ngọc Phi Yên khiến cho thần kinh hân băng của Hạ Hầu Kinh Thiên trầm tĩnh trở lại, có chuyện phải cùng nàng nói ra rồi.

“Gia mấy ngày nữa có thể sẽ xa nhà một chuyến, lễ mừng năm mới năm nay sẽ không thể trở lại, một mình nàng làm sao cho tốt!”

Nếu có thể, Hạ Hầu Kinh Thiên không muốn rời khỏi Ngọc Phi Yên.

Người như Liên Cẩn, rất dễ làm người ta buông bỏ tâm lý phòng bị. Để Ngọc Phi Yên ở lại bên người Liên Cẩn, hắn thật sự là lo lắng!

“Vậy khi nào thì ngươi trở về?”

Ở chung với Hạ Hầu Kinh Thiên một thời gian dài, đột nhiên nghe nói hắn phải rời khỏi, Ngọc Phi Yên thoáng sững sờ, sau lại phục hồi bộ dáng bình thường.

Nếu không có chuyện tình đặt biệt quan trọng, Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ không lựa chọn rời đi vào thời điểm tân niên như vậy. Ngọc Phi Yên không hỏi hắn đi chỗ nào, chỉ muốn biết khi nào hắn quay về.

“Gia sẽ tận lực trở về vào đại hội Đấu Dược! Thời điểm gia không ở đây, nàng chờ quên luyện võ, gia trở về sẽ kiểm tra nàng. Nếu không có tiến bộ, gia sẽ trừng phạt nàng ——” Hạ Hầu Kinh Thiên vuốt tóc Ngọc Phi Yên, nhẹ giọng nói.

“Trừng phạt?”

Ngọc Phi Yên vừa nghe, nhãn châu chuyển động, “Ngươi còn có thể trừng phạt ta thế nào? Cũng không thể đánh mông của ta đi!”

Trừng phạt thế nào?

Ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên dọc theo vầng trán no đủ của Ngọc Phi Yên, trải qua sóng mũi cao ngất của nàng, dừng trên làn môi phàn nộn của nàng. Nghĩ đến trong Thái Cực

Dưỡng Sinh tuyến, cảnh tượng hai người gần bó giao hoà lúc đó, bụng Hạ Hầu Kinh Thiên nóng lên, cúi người ép xuống trên người Ngọc Phi Yên, há mồm cắn nàng môi.

Non nớt, mềm mại, hương vị ngọt ngào trước sau như một hết sức ngon miệng!

Cái hôn thỉnh linh đến bất ngờ, khiến cho Ngọc Phi Yên quên cả giấy dựa, môi nàng cứng ngắc khiến Hạ Hầu Kinh Thiên bất mãn. Bàn tay to của hắn nắm lấy eo nhỏ của nàng, đem nàng đặt lên tấm thảm lông dày êm ái trong xe ngựa.

“Ngô.....” Ngọc Phi Yên trên môi đau đớn, làm cho nàng nhịn không được kêu lên.

Hai người lần đầu tiên hôn môi, là chuồn chuồn lướt nước.

Lần thứ hai, lại là lướt qua một lần nữa.

Lần thứ ba này, mỗi nam thế nào lại giống tiểu cầu, hết cắn cắn, lại liếm liếm a! Môi của nàng cũng không phải điểm tâm, hắn làm sao có thể cắn chứ!

Ngọc Phi Yên có cảm giác được dưới sự tra tấn của Hạ Hầu Kinh Thiên, môi mềm của chính mình bị tàn phá, thậm chí có một chút hương vị huyết tinh, hình tượng Hạ Hầu Kinh Thiên trong đầu nàng nháy mắt biến thành dã thú, hắn rốt cuộc có thể hay không hôn môi a!

Hạ Hầu Kinh Thiên miễn cưỡng cảm thấy hương vị máu, vội vàng nhả ra.

Đội hắn cẩn thận xem xét bờ môi Ngọc Phi Yên, thế này mới phát hiện kiêu môi nàng vốn dĩ phàn phàn bị duyên thành đỏ như máu, một đường tơ máu hết sức rõ ràng, giống như đoá hoa bị thương, hơi hơi hé mở, lên án Hạ Hầu Kinh Thiên huyết tinh bạo lực.

Đối mặt với Ngọc Phi Yên đầy uỷ khuất, lần đầu tiên, Hạ Hầu Kinh Thiên cảm thấy chân tay luống cuống.

“Gia ——”

Hạ Hầu Kinh Thiên vừa giải thích cho hành động bất thành linh của mình, Ngọc Phi Yên đã tập kích lại đây, hai người trong xe ngựa tới ta đi đánh nhau.

Chiếm tiện nghi của ta! Ta cho ngươi đẹp mặt!

Ngọc Phi Yên không phải nữ nhân uỷ mị nhàn nhó, tuy rằng trước kia nàng chưa bao giờ kết giao với bạn trai, nhưng là một nữ nhân hiện đại, lại là người công tác y học, chuyện nam nữ thân mật nàng cũng có biết được.

Điều duy nhất nàng bất mãn là, Hạ Hầu Kinh Thiên dám làm nàng đau!

Vết thương thật nhỏ trên môi nàng như dấu vết kiến để lại, buốt đau, Ngọc Phi Yên hoàn toàn có thể tưởng tượng, môi của mình hiện tại đã biến thành lập xương sưng đỏ.

Bởi vì cường hôn Ngọc Phi Yên, lại làm tổn thương nàng, Hạ Hầu Kinh Thiên tự biết mình đuối lý, cho nên hắn vẫn nhượng nàng, thậm chí sẽ để Ngọc Phi Yên ngẫu nhiên đắc thủ, cầu nàng nguôi giận.

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên cố ý khiêm nhượng, bày ra hành động dỗ dứa nhỏ thế này, Ngọc Phi Yên vừa bực mình vừa buồn cười.

Bình thường không phải rất mạnh mẽ cứng rắn sao?

Thế nào lúc này mềm dẻo như viên cao su thế này, tùy ý nàng chà xát?

Xem ra ngươi còn biết mình đuối lý a!

Hiếm khi Hạ Hầu Kinh Thiên chịu thua, Ngọc Phi Yên cũng không khách khí, biến thành tiểu nữ nhân, cười trên người hắn túm lấy cổ họng.

Ngay lúc Ngọc Phi Yên một lòng muốn “Đáp lễ” Hạ Hầu Kinh Thiên, hần đột nhiên khăn trương bắt lấy hay tay nàng.

“Đừng nhúc nhích!”

Biểu tình Hạ Hầu Kinh Thiên thống khổ, hai má phát sốt, lửa trong mắt còn cháy dữ dội hơn, dọa đến mức Ngọc Phi Yên nhanh chóng dừng lại, ngồi ngay ngắn đoan chính.

Thấy Ngọc Phi Yên nhanh chóng trở lại bộ dáng đoan trang, trở thành danh môn thực nữ, căn bản không thể liên tưởng tới bộ dáng giương nanh múa vuốt vừa rồi, Hạ Hầu Kinh Thiên không khỏi cười khổ.

Nàng luôn là có thể dễ dàng trêu chọc ham muốn nguyên thủy nhất của hần!

Chính mình thật sự thua trong tay tiểu mèo con này!

“Ngươi không sao chứ ——” Ngồi thẳng lưng, ngay ngắn đối mặt với Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên trong lòng một trận ảo não, sớm biết nam nhân này là dã thú, nàng mới không nên tìm hần “Báo thù”.

Chính mình trăm ngàn không cần tiền mất tật mang!

“Hiện tại đã biết được sợ? Không phải mới vừa rồi rất hăng hái sao? Gia xem chút còn tưởng rằng nàng là một bách biến miêu yêu, trên người đều bị nàng bắt phá ——”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Phi Yên phi thường hồng, Hạ Hầu Kinh Thiên nở nụ cười, tiếng cười sạch sẽ như tuyết đầu mùa.

“Ai cho ngươi cần ta!” Ngọc Phi Yên khề hừ một tiếng, “Dù sao, ngươi lần sau còn dám chiếm tiện nghi của cô nương ta, ta sẽ không khách khí với ngươi!”

“Nha? Nàng muốn không khách khí ra sao?”

Nhìn Ngọc Phi Yên tiểu bộ dáng không tha cho hần, Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng ngứa ngáy.

Nàng không khách khí, đối với hần là một loại tra tấn ngọt ngào, khiến hần hết sức khó chịu! Nếu Ngọc Phi Yên mỗi lần đều đối với hần không khách khí, phỏng chừng hần còn chưa được vài lần đã tự phế.....

“Ta tự nhiên là hung hăng đánh ngươi! Đánh đến khi ngươi cầu xin mới thôi!”

“Nàng đánh đi ——”

Thấy Ngọc Phi Yên cuộn chặt nắm tay, Hạ Hầu Kinh Thiên cố tình muốn trêu chọc nàng, càng lấn tới, hướng đến khe hở nơi đường môi của nàng nhẹ nhàng thổi một hơi.

Dòng khí ấm áp truyền đến mặt Ngọc Phi Yên cực kỳ ngứa ngáy. Nàng sợ hãi đến mức nhảy xuống xe ngựa, khuôn mặt trở nên đỏ bừng lợi hại.

“Ha ha ha ha!”

Bộ dáng Ngọc Phi Yên kích động cùng thẹn thùng toàn bộ được Hạ Hầu Kinh Thiên thu vào trong mắt, hần yêu cực kỳ bộ dáng nàng xinh đẹp như thế, tràn ngập thanh xuân sức sống, khiến hần cảm thấy sinh mệnh tốt đẹp, cũng đem sự ưu sầu thân nhiên khi ly biệt của Hạ Hầu Kinh Thiên quét sạch.

“Bên ngoài lạnh, mau trở về đi thôi! Chờ gia trở về!”

Thấy Ngọc Phi Yên giống như con mèo nhỏ tức giận, Hạ Hầu Kinh Thiên không đùa nàng nữa.

“Ngoan! Phải nhớ gia! Đừng quên lời gia, cách Liên Căn xa một chút! Nếu võ công không có tiến bộ, gia sẽ trừng phạt nàng!”

“Ngươi khốn kiếp! Ai nhớ ngươi! Quý mới nhớ ngươi!” Ngọc Phi Yên hung tợn đập một cái lên bánh xe, thở phì phì trở về Trung Nghĩa Hầu phủ.

Nhìn bóng lưng kiều nhỏ của nàng cuối cùng biến mất sau cánh cửa son, trong mắt Hạ Hầu Kinh Thiên tràn đầy dịu dàng.

Mèo con, nàng có thể nhẫn tâm không nghĩ tới gia, gia vẫn sẽ nghĩ tới nàng!

Rất nhớ rất nhớ nàng ——

Ngọc Phi Yên vào cửa không có lập tức đi gặp Ngọc Kinh Lôi, mà trở lại Tòng Hạc Lâu, tìm thuốc mỡ bôi loạn lên môi. Chỉ chờ đến khi sưng đỏ trên môi mất hết, nàng mới đi hoa viên.

“Thật sự? Tam Thúc ngươi cùng Tinh Khung vẫn còn sống? Vậy thật sự là quá tốt!”

Từ Ngọc Phi Yên biết được tin tức Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung vẫn bình an, tâm tình lo lắng của Ngọc Kinh Lôi rốt cuộc được buông lỏng xuống dưới. “Chỉ cần bọn họ còn sống là tốt rồi!”

“Gia gia, ta muốn đi tham gia đại hội Đấu Dược! Liên Căn nói Tam thúc cùng đại ca sẽ đi Lạc Hà Cốc, ta muốn đi xem rốt cuộc là sao lại thế này. Tại sao bọn họ hiện tại không thể trở về, có phải hay không có chỗ nào khó xử! Nếu có thể, ta sẽ cùng bọn họ cùng nhau về nhà!”

“Cũng được! Người đi ra ngoài tiếp xúc thế giới, là một chuyện tốt! Trong nhà có ta, người cứ yên tâm đi!”

Nếu trước kia, Ngọc Kinh Lôi khẳng định lo lắng Ngọc Phi Yên một người xuất môn.

Nhưng nàng hiện tại đã không phải tiểu cô nương nhu nhược như trước kia, nàng trưởng thành, hẳn là có càng rộng lớn Thiên Không!

“Ta chỉ biết gia gia tốt nhất rồi! Cảm ơn gia gia!”

Ngày hôm sau, Ngọc Phi Yên trôi qua vừa gấp rút lại phong phú, ngoại trừ đọc sách trên đại lục này, càng thêm hiểu rõ thế giới này, Ngọc Phi Yên mỗi ba ngày đều đi Yêu Liên Cư khám và chữa bệnh cho Liên Căn.

Điều duy nhất khiến cho Ngọc Phi Yên cảm thấy không quá thoải mái là, mỗi lần đi Liên phủ đều trùng hợp gặp được Hạ Hầu Tuyết, không thể không cùng nàng đi Yêu Liên Cư.

Tiểu cô nương đem nàng trở thành tình địch tiềm tàng, khiến cho Ngọc Phi Yên cảm thấy rất vô tội.

Nàng thừa nhận Liên Căn là một thiên hạ hết sức tốt đẹp, nhưng mà Ngọc Phi Yên căn bản không có lo lắng qua chuyện nam nữ.

Ở trong lòng Ngọc Phi Yên, thủy chung nhớ rõ chính mình là người Hoa Hạ, nhớ rõ sứ mạng của mình. Ngọc Phi Yên trong lòng vẫn có một tưởng niệm, kỳ vọng một ngày kia có thể tìm được dụng cụ liên lạc mất đi, cùng tiền sĩ Q liên hệ, sau đó trở về Hoa Hạ quốc.

Nơi này có tốt đi nữa, cũng không phải cố hương của nàng!

Nàng ở tại nơi xa lạ này, thân nhân trong nhà còn không biết sẽ nhớ mong ra sao.....

Việc này, Ngọc Phi Yên cũng không nói cho bất luận kẻ nào, chỉ là ban đêm mơ thấy nhà của nàng ở Hoa Hạ quốc, gia gia cùng ca ca nàng, bọn họ đang chờ nàng trở về!

Bất quá, trong khoảng thời gian trước khi trở về Hoa Hạ quốc, Ngọc Phi Yên tính cố gắng hết sức làm một số chuyện cho Ngọc phủ.

Dù sao nàng chiếm giữ thân thể này, thì phải hứng lấy phần trách nhiệm này.

Chủ cũ chỉ sợ sớm đã hồn phi phách tán, chờ nàng rời đi, Ngọc Phi Yên của thế giới này hoàn toàn đã chết.

Ngọc Kinh Lôi đã gặp phải quá nhiều đã kích, không thể để cho vị lão nhân này lại người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh!

Cho nên, đầu tiên nàng phải tìm được Ngọc Tinh Khung cùng Ngọc Thiên Huyết đã mất liên lạc bấy lâu, nếu thời gian dư thừa, nàng còn có thể đi tìm vợ chồng Ngọc Thiên Hàn mất tích, coi như là báo đáp Ngọc Kinh Lôi đối xử tử tế với nàng.

Ngọc Phi Yên vạch ra cho mình mục tiêu sống rõ ràng, năm mới đã lặng yên tiến đến.

Bởi vì nàng cùng Chu Liệt một trận chiến trung thành danh, trở thành Đại Chu quốc truyền kỳ, cho nên dịp năm mới này, Hạ Hầu Quân Vũ mời riêng Ngọc Phi Yên cùng Ngọc Kinh Lôi tiến cung mừng năm mới.

Trong hoàng cung, Ngọc Phi Yên ngồi ở vị trí của mình, đón nhận ánh mắt đánh giá của mọi người.

Từ sau khi nàng thành danh, Ngọc gia trở nên hết sức khiêm tốn.

Vô số người muốn đến Trung Nghĩa Hầu phủ chiêm ngưỡng phong thái Ngọc Phi Yên, đều bị Lão Khôi cùng Hướng quản gia dùng vẻ mặt ôn hoà cự tuyệt.

Vì thế, bên ngoài có đủ mọi loại đồn đãi về Ngọc Phi Yên.

Đại đa số cho rằng Ngọc gia sẽ mượn sức Ngọc Phi Yên để nâng cao thành danh, giống như Chu gia một thời, không ai bì nổi, trở thành Đại Chu quốc đệ nhất thế gia. Nào ngờ đã lâu như vậy, một chút động tĩnh đều không có, Ngọc gia ngược lại trước sau như một giản dị chính trực, khiến người ta đối với Ngọc Phi Yên càng thêm tò mò.

Dù sao đây cũng là thời đại dùng thực lực nói chuyện, người có bản lĩnh mạnh mẽ như vậy, lại khiêm tốn không khoa trương, thật sự là quá ít!

Đến khi nhìn thấy tiểu nữ tử ôn nhã ngồi đó, hình tượng trong lòng mọi người lại đảo điên.

Thì ra đây là Đại Chu quốc tân Vũ Thần a!

Thật sự là không giống Chu Liệt chút nào!

Đối với ánh mắt của mọi người, Ngọc Phi Yên cũng không bài xích. Bên ngoài đã sớm đem nàng truyền thành vô cùng kì diệu, có người nói nàng ba đầu sáu tay, có người nói nàng ở trong mộng được Thần Vương chỉ điểm, còn có người nói nàng không phải người, nàng chính là thần tiên chuyển thế.....

Tóm lại, dù loại cách nói, khiến Ngọc Phi Yên nghe xong chỉ thấy buồn cười, cho nên nàng mới quyết định đến tham gia yến hội lần này, chân chính lộ diện, quét sạch những tin đồn thất thiệt, khiến cho mọi người biết được nàng chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường.

Ngọc Kinh Lôi ngồi thẳng lưng bên người Ngọc Phi Yên, hết sức kiêu ngạo.

T

ất cả mọi người đều chú ý vào nàng đó!

Đây là cháu gái Ngọc Kinh Lôi hấn, là hy vọng cùng kiêu ngạo của Ngọc gia!

Bởi vì Ngọc Phi Yên xuất hiện, yến hội năm mới hết sức náo nhiệt, ngoại trừ Hạ Hầu Quân Vũ ngồi ở vị trí cao nhất, có chút rầu rĩ không vui.

Hạ Hầu Quân Vũ vốn dĩ chờ Hạ Hầu Kinh Thiên tiến cung, muốn cùng hấn hảo hảo tâm tình, hỏi suy nghĩ thật tâm của nhi tử, kết quả lại nhận được tin hấn xin kiêu, nói muốn đến Tuyệt quốc đi săn.

Đây chán chán chỉ là cái có!

Khi nào đi Tuyệt quốc chẳng tốt, không nhất thiết phải đi vào năm mới?

Lại nói, Đại Chu quốc vốn không có mùa săn? Vô luận là hồ ly, gấu, hay là điều, Đại Chu quốc cũng đều có! Cần gì phải đi xa như thế, ngàn dặm xa xôi đi Tuyệt quốc? Mùa đông khắc nghiệt như thế, cũng không biết yêu quý chính mình!

Hạ Hầu Quân Vũ càng nghĩ càng tức giận, thật sự là tức mà!

Hành động của Hạ Hầu Kinh Thiên theo hấn thấy, chính là một loại trốn tránh. Bất quá, Hạ Hầu Quân Vũ tức giận thì tức giận, càng nhiều lại là bất đắc dĩ.

Đi vắng mỗi dịp lễ mừng năm mới, Hạ Hầu Kinh Thiên đều tìm cơ rời đi.

Tuy rằng Hạ Hầu Quân Vũ rất muốn hỏi hấn, nơi rốt cuộc đi đâu vậy, nhưng mà lời này Hoàng thượng chung quy vẫn nói không được.

Ở Tàn Trì quốc nhiều năm như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên thủy chung cô linh một người, không có thân nhân không có bằng hữu, càng miễn bàn có người bồi hấn lễ mừng năm mới.

Nói vậy, mỗi khi đến ngày toàn gia đoàn viên này, hấn nhỏ nhỏ như thế nào tránh trong phủ của con tin, có lẽ bởi vì chuyện này đi, Hạ Hầu Kinh Thiên mới dưỡng thành thói quen né tránh mỗi dịp năm mới, khiến cho Hạ Hầu Quân Vũ trong lòng càng thêm áy náy.

Xem ra thương tổn đã tạo thành, sẽ rất khó để bù đắp, điều duy nhất Hạ Hầu Quân Vũ có thể làm chỉ là trong tương lai hảo hảo bù đắp cho đứa con này.

Ngọc Phi Yên nhận thấy mắt mắt của Hạ Hầu Quân Vũ, cũng đoán được nguyên do bên trong, không khỏi nghĩ tới Hạ Hầu Kinh Thiên cái xú nam nhân kia.

Hấn ngược lại tiêu sái!

Tất cả mọi người đến thời điểm này đều cố gắng trở về nhà, hấn lại nói đi thì đi, không bao giờ để ý đến cảm thụ của thân nhân! Hơn nữa rời đi nhiều ngày như vậy, cũng không có đến một cái thư tín, báo bình an, thật sự là một tên nhẫn tâm!

Nghĩ đến lúc ly biệt thì bị Hạ Hầu Kinh Thiên cưỡng hôn, môi đau mấy ngày, Ngọc Phi

Yên răng nanh lại ngứa.

Nhìn một đĩa lợn sữa quay trước mặt, nàng cầm dao ra sức chọc thịt heo.

Xú nam nhân!

Bá đạo cuồng!

Đại lưu manh!

Ngọc Phi Yên một bên đem lợn sữa nướng xem thành Hạ Hầu Kinh Thiên, dùng dao đâm tới đâm lui trút giận, một bên trong lòng niệm lắm bầm mắng

Hạ Hầu Kinh Thiên.

Thời điểm Ngọc Phi Yên đang tận tình trả thù, một cái bóng che trước mặt nàng.

Vừa ngẩng đầu, Ngọc Phi Yên nhìn thấy một người nàng không muốn gặp lại.

“Có chuyện gì sao?” Ngọc Phi Yên không nghĩ tới Ngọc Chi Lan sẽ tìm tới cửa, nàng ta khi thấy chính mình, không phải hấn là giống chó roi xuống nước, cực kỳ mất mát hay sao?

Bất quá, vừa nghĩ tới Hạ Hầu Nam bị cầm vận trở thành Mãng Quận Vương, là Mãng Quận Vương phi, lễ mừng năm mới phải tiến cung, Ngọc Phi Yên đương nhiên hiểu được.

Sớm biết chỗ này sẽ gặp được người ghê tởm như vậy, nàng sẽ không đến đây!

Thật sự là mất hứng!

Buông ly trà trong tay, Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn Ngọc Chi Lan.

Nàng lúc trước để cho Ngọc Chi Lan chạy thoát, chính là dự đoán Hạ Hầu Nam sẽ không dễ dàng buông tha Ngọc Chi Lan, để hấn đảm đương vị trí ác nhân đi.

Nhưng mà không nghĩ tới, một thời gian ngắn không thấy, Ngọc Chi Lan cư nhiên được đường đến mập mạp, sắc mặt hồng hào.

Bên ngoài sớm có nghị luận, nói Ngọc Chi Lan đã mang thai, địa vị ở Mãng Vương phủ rất cao, được Hạ Hầu Nam xem thành bảo bối, hiện tại xem ra, tin tức này tựa hồ là thật sự.

Ngọc Chi Lan ở Mãng Quận Vương phủ như cá gặp nước, thật sự là ngoài dự đoán của Ngọc Phi Yên!

“Muội muội, năm mới vui vẻ!”

Ngọc Chi Lan cầm ly rượu, cười đến ngọt ngào.

Tuy rằng nàng ở Mãng Quận Vương phủ thời gian đầu tiên không có gì vui vẻ, mỗi ngày đều chịu đủ loại hình tra tấn, nhưng từ khi mang thai, Hạ Hầu Nam ôn nhu săn sóc trước kia đã trở lại.

Hấn chẳng những thay đổi thái độ ác liệt, trong tất cả mọi chuyện còn đều đem Ngọc Chi Lan làm trước nhất.

Vô luận là ăn mặc hay chi phí, Hạ Hầu Nam luôn đem thứ tốt nhất đến phòng Ngọc Chi Lan, hạ nhân vương phủ cũng hướng Ngọc Chi Lan cung kính có thêm, làm cho nàng cảm thấy thoải mái trước nay chưa từng có.

Chi là, Ngọc Chi Lan trong lòng hết sức rõ ràng, Hạ Hầu Nam sở dĩ thay đổi như vậy, là vì trong bụng nàng có đứa nhỏ của hấn, đây chính là huyết mạch duy nhất trên thế giới này của Hạ Hầu Nam, sao có thể không xem như bảo bối chứ!

Đều nói mẫu bằng tử quý, Ngọc Chi Lan rốt cục hiểu rõ đạo lý này!

Nàng đã ở trong lòng âm thầm tính toán, nhất định phải sinh một đứa con trai!

Chỉ có sinh hạ được nhi tử, địa vị của nàng trong lòng Hạ Hầu Nam mới vĩnh viễn không đi xuống.

Bất quá, vô luận Ngọc Chi Lan ở Mãng Quận Vương phủ đường quan rộng mở thế nào, khi đến hoàng cung, nàng không thể không ghen ghét, ngồi bàn sau cùng, nhận mọi ánh mắt khác thường.

Phong hào của Hạ Hầu Nam đã biến hấn thành trò cười thật lớn!

Những người chung quanh đều hướng bọn họ chỉ trỏ, không cần nghe rõ, Ngọc Chi Lan đều biết những người này đang nghị luận về mình và Hạ Hầu Nam.

Trái lại là kẻ thù của nàng - Ngọc Phi Yên, lại được ngồi vị trí phía trước, cách Hoàng thượng rất gần, Ngọc Phi Yên được ánh mắt sùng kính vây quanh, đãi ngộ của hai người bọn họ, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Chi Lan sắp quên đi chuyện này, toàn bộ lại tràn vào trong đầu nàng ta.

Đều là do Ngọc Phi Yên tiện nhân này!

Là nàng hủy đi cuộc sống của mình!

Nếu Ngọc Phi Yên không vạch trần Nam Sơn phu nhân, chính mình vẫn là nữ nhi Ngọc

Thiên Tâm, vô luận như thế nào cũng sẽ không biến thành hạ lưu tỷ nữ tiện chủng, cũng sẽ không bị Hạ Hầu Nam khinh thường!

Nàng trải qua vô vàn thống khổ, đều là do Ngọc Phi Yên mang đến!

Dựa vào cái gì Ngọc Phi Yên được tốt như vậy ?

Điều này không công bằng!

Nếu Hạ Hầu Nam vẫn là Thái Tử, vậy nàng Ngọc Chi Lan sẽ là Thái tử phi, những người này sẽ phải có sắc mặt khác, cung kính với bọn họ còn không kịp!

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngọc Chi Lan sẽ không tự chủ được đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên.

Nếu không phải Ngọc Chi Lan rõ ràng cân lượng chính mình, biết năng lực của mình hạn chế, nàng ta xém chút nhịn không được giống như trước lấy roi quát Ngọc Phi Yên.

Thấy Ngọc Phi Yên không quan tâm đến mình, Ngọc Chi Lan lại giờ lên ly rượu.

“Muội muội, hôm nay là đại niên ba mươi, tỷ tỷ ta chúc người thông hiểu mọi chuyện, vĩnh viễn vui vẻ!”

Tuy rằng không biết Ngọc Chi Lan vì sao lại phát điên, nhưng Ngọc Phi Yên đã không thể giữ được thái độ với nàng.

Tỷ tỷ?

Bị đuổi ra khỏi gia phả, Ngọc Chi Lan ý muốn nói nàng ta vẫn là người Ngọc gia?

“Ta vốn rất vui vẻ, ăn mỹ thực, nhìn cảnh đẹp, nghe âm nhạc, rất thích ý. Nhưng mà vừa nhìn thấy người, trong lòng ta giống như ăn phải ruồi bọ ghê tởm, một chút cũng không vui vẻ! Dịp đầu năm mới, người là cố ý vội cho ta ngọt ngào hay sao?”

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên nói chuyện không lưu tình chút nào, một chút mặt mũi đều không để lại cho Ngọc Chi Lan.

Đã nói nhi tử thì không chê mẫu thân xấu, cầu không chê nhà nghèo!

Ngọc Chi Lan sau khi biết được mẹ đẻ của mình là nha hoàn, chẳng những không thừa nhận sự thật này, còn đem Thúy Liễu đánh ngã, hại bà ta xém chút đã đánh mất tánh mạng. Mặc dù là bình thường, cũng không thể lừa dối nhân mạng, huống chi đối phương là mẫu thân mang nặng đẻ đau nàng suốt mười tháng!

Tâm địa ngoan độc như thế, sao xứng làm người chứ!

Quả thực ngay cả cảm thù cũng không bằng!

Thấy Ngọc Phi Yên không hề có kỵ đây là cung yến, cùng chính mình trở mặt, Ngọc Chi Lan siết chặt khăn con.

“Sao, lời nói của ta khiến người khó chịu sao?”

“Nếu không thoải mái, sẽ không tự đến cửa tự tìm mắng! Cút đi!”

Ngọc Phi Yên phát phát tay, giống như xua đuổi một cái gì đó ghê tởm trước mặt, một động tác này của nàng lại chọc giận Ngọc Chi Lan.

Dựa theo tính cách của Ngọc Chi Lan trong dĩ vãng, đã sớm một roi đánh qua.

Nhưng mà lúc này không giống ngày xưa, thân phận hiện tại của Ngọc Phi Yên khiến cho Ngọc Chi Lan kiêng kỵ, trải qua nhiều việc như vậy, Ngọc Chi Lan đã sớm không hề ngây thơ nữa.

Nghĩ vậy, Ngọc Chi Lan “Ba” một tiếng, quỳ gối trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Muội muội, trước kia đều là ta không tốt, ta không hiểu chuyện, ta hiện tại thật sự đã biết sai lầm rồi! Mặc kệ nói như thế nào, ta đều là nữ nhi Ngọc gia, điểm này đều không thể thay đổi, ta hôm nay lại đây chính là muốn cầu muội muội tha thứ ta, không cần đuổi ta ra khỏi Ngọc gia, không cần đem ta trục xuất Từ Đường!”

Ngọc Chi Lan náo loạn như vậy, sớm đã có người phát hiện, rất nhiều người hướng bên này nhìn quanh, ngay cả Hoàng thượng xa xa kia cũng nhìn lại đây.

“Làm sao, chuyện gì xảy ra?” Hạ Hầu Quân Vũ hỏi.

“Phụ hoàng, là thần tức làm sai chuyện, muốn cầu muội muội tha thứ!” Thấy Hoàng thượng rốt cục chú ý tới mình, Ngọc Chi Lan vội vàng lau ra nước mắt.

Chương 61: Kết Cục Của Kẻ Ác Nhân

“Từ sau khi ta có thai, thường xuyên nghĩ lại những chuyện đã qua.”

“Trước kia ta làm rất nhiều chuyện tình không thể tha thứ, nhưng ta khi đó tuổi còn nhỏ, bị kẻ gian mê hoặc, mới thương tổn muội muội, đều do ta không phải! Hiện tại suy nghĩ lại, ta rất hối hận, nhưng mà ta lại không dám đến Ngọc gia, đành phải mượn cơ hội ngày hôm nay, hướng muội muội xin lỗi, thỉnh muội muội tha thứ cho ta!”

Lời nói này Ngọc Chi Lan, ngay cả Ngọc Phi Yên cũng phải vỗ tay khen hay.

Nàng ta đem mọi chuyện phải sạch không còn một mảnh, kẻ gian trong miệng Ngọc Chi Lan, không phải là Nam Sơn phu nhân đã chết sao!

Lúc trước Nam Sơn phu nhân, Chiết Hạ Quân, cùng Ngọc Thiên Xích đã bị phán tử hình.

Nhưng không đợi đến ngày hành hình, ba người bọn họ đã chết trong lao ngục, đáng về khi chết cực kỳ thảm thiết.

Ngọc Phi Yên từ chỗ Hạ Hầu Kinh Thiên biết được kết cục của ba người này, nghe nói thời điểm Ngọc Thiên Xích phi lễ Nam Sơn phu nhân, bị Chiết Hạ Quân cản đứt cổ họng, sau đó Chiết Hạ Quân giết chết Nam Sơn phu nhân, chính mình dựa sát vào thi thể của bà ta, tuyệt thực mà chết.

Từ trạng làm người ta thốn thức.....

Tóm lại, bọn họ bị trừng phạt đúng tội.

Hiện tại Ngọc Chi Lan chẳng những đổ tội hết lên đầu những người này, còn bày ra dáng vẻ mang thai nhưng không thể không khuất phục trước Ngọc Phi Yên, quý xuống trước mặt nàng, còn nói chính mình không dám trở lại Ngọc gia.

Điều này rõ ràng là nói người Ngọc gia ương ngạnh bá đạo, ngay cả người của hoàng thất như Quận Vương phi cũng sợ hãi, nhiều ngày không thấy, chỉ số thông minh của Ngọc Chi Lan cũng tăng lên rất nhiều a!

Không phải nói người đàn bà chữa ngọc ba năm sao, đầu óc nàng ta thế nào thông suốt rồi?

Thời điểm Ngọc Chi Lan nói chuyện, Ngọc Phi Yên nhìn chăm chăm nàng cẩn thận đánh giá.

Nhìn kỹ mới thấy, không cần phải lo. Ngọc Phi Yên đã phát hiện một chuyện rất thú vị ——

Ngọc Chi Lan căn bản là không có mang thai!

Không có thai, lại trưng lên bộ dáng mình ăn hiếp Long tôn của nàng ta, lá gan của nàng cũng thật lớn! Phu thê bọn họ có bao nhiêu khát vọng lấy lại quyền lực a, thế nhưng lại dám cả gan làm loạn, lấy chuyện con nối dõi của hoàng gia ra đùa giỡn? Cũng không sợ bị lộ sao?

“Đuổi người ra Ngọc gia, là quyết định của ta! Không có quan hệ gì với Yên nhi!”

Ngọc Kinh Lôi vốn dĩ tâm tình rất tốt, bị Ngọc Chi Lan đùa giỡn như vậy, cũng đen mặt.

“Người đã là người của Mãng Quận Vương! Mặc kệ ngày sau người tốt hay xấu, đều cùng Ngọc gia không có bất cứ liên quan nào!”

“Ngọc gia chúng ta một mực quang minh lỗi lạc, làm việc đoan chính. Người tâm hoài bất quỷ như vậy, lòng dạ rắn rết không xứng làm người Ngọc gia!”

“Người đừng kêu ta là gia gia, ta không phải gia gia của người! Cũng không được kêu Yên Nhi là muội muội, nếu không đừng trách ta không nể mặt, trong lòng mọi người cũng không khoái hoạt!”

Lão gia tử làm sao đi quân thân phận Ngọc Chi Lan là cái gì, dù sao dám khi dễ Ngọc Phi Yên, hẳn là người đầu tiên không tha thứ cho kẻ đó!

Ngọc Chi Lan vốn dĩ đang đeo một bộ mặt trang nhã, khi nghe Ngọc Kinh Lôi đánh giá mình như vậy, rốt cục âm trầm xuống.

Hôm nay người tới tham gia cung yến, đều là hoàng thân quốc thích, trọng thần trong triều.

Ngọc Kinh Lôi vốn dĩ ở trong triều cũng rất có uy vọng, có mấy lời đánh giá này của hắn, ngày sau nàng hoàn toàn không thể lẫn lộn trong giới quý tộc nữa rồi!

Đáng giận! Đáng giận!

Ngọc Chi Lan vốn dĩ còn muốn hướng Hoàng thượng xin giúp đỡ, ai mà biết Hạ Hầu Quân Vũ cũng là một bộ đáng lạnh lùng.

Chuyện tình Ngọc gia, Hoàng thượng đã sớm biết, lúc này hắn chỉ thấy Ngọc Chi Lan cùng một dạng với tôm tép nhãi nhép, tự biên tự diễn, có điều nàng ta chọn sai thời điểm rồi, khổ diễn một hồi, Hạ Hầu Quân Vũ trong lòng cảm thấy buồn phiền.

“Mãng Quạn Vương, mang Vương phi của ngươi xuống!”

Hạ Hầu Quân Vũ trước mặt mọi người quá lớn.

Hạ Hầu Nam vốn dĩ vô tội, nằm mà cũng dính đạn.

Vốn dĩ Ngọc Chi Lan đi tìm Ngọc Phi Yên gây phiền toái, hắn rất vui xem trò hay.

Nhưng mà không nghĩ tới Ngọc Chi Lan cực kỳ ngu xuẩn! Không thể bôi nhọ Ngọc Phi Yên, ngược lại tự bôi xấu bản thân.

“Đi, theo ta đi xuống!”

Hạ Hầu Nam không thể không đứng dậy, dưới ánh mắt chê cười của tất cả mọi người, kéo Ngọc Chi Lan đi, lúc gần đi, hắn hung hăng nhìn Ngọc Phi Yên liếc mắt một cái, dường như cổ hận ý này đã khắc vào trong lòng hắn.

Thật sự là mặt danh kỳ diệu!

Đối với thái độ của Hạ Hầu Nam, Ngọc Phi Yên cười lạnh một tiếng.

Trên thế giới này luôn luôn có một số kẻ đàn độn, ở trong mắt bọn họ, tất cả mọi người đều thiếu nợ bọn họ. Mặc dù chính bọn họ phạm sai lầm, lại luôn đẩy trách nhiệm cho người khác, không tự tìm vấn đề trên người mình.

Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan chính là những kẻ điển hình như vậy.

Trêu chọc ta, đã nghĩ dễ dàng như vậy thoát thân?

Điều này sao có thể!

Năm mới đang êm đẹp, lại bị hai người này phá hỏng, hai mắt Ngọc Phi Yên chợt lóe.

Chờ bọn hắn đi được một khoảng cách, một khối xương gà khéo léo từ trong tay Ngọc Phi Yên bay ra ngoài, đánh vào chân Ngọc Chi Lan, đau đến mức Ngọc Chi Lan hụt bước, nặng nề té lăn ra đất, bụng ụp sấp xuống.

Một cú ngã này, khiến cho Ngọc Chi Lan kinh hoàng lên.

Bụng đau quá, dường như có cái gì nóng hầm hập từ trong thân thể chảy ra.

Không, không thể!

“Ngươi sao rồi?” Đối với Ngọc Chi Lan té ngã như vậy, Hạ Hầu Nam không khẩn trương không được.

Ba tháng đầu mang thai là thời gian dễ dàng gặp chuyện không may nhất, hiện tại Ngọc Chi Lan sắc mặt trắng bệch, trong lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, dọa đến mức Hạ Hầu Nam vội vàng quỳ xuống đỡ nàng.

Này! Trăm ngàn không được xảy ra chuyện gì!

Tương lai của hắn, hy vọng của hắn, đều nằm trong bụng Ngọc Chi Lan đó!

Không có đứa nhỏ, lấy gì đàm quân vương mộng!

“Điện hạ, bụng ta đau quá ——” Ngọc Chi Lan càng khẩn trương, cảm giác dưới bụng càng rõ ràng, chỉ chốc lát sau, một mảnh đỏ hiện lên trên váy nàng.

“Hài tử của ta.....”

Ngọc Chi Lan gất gao ôm lấy bụng mình, cung y đều bị nàng ta vò nhăn nhúm.

“Điện hạ, nhất định phải cứu đứa nhỏ! Ta không thể không có nó!”

Ngọc Chi Lan biết thứ quý giá nhất chính là hài tử trong bụng mình, vô luận như thế nào, đứa nhỏ này phải bảo trụ.

“Thái y, mau truyền Thái y! Thái y mau tới!” Hạ Hầu Nam ôm Ngọc Chi Lan, khẩn trương kêu to.

Thời điểm tân niên, đột nhiên đổ máu, đối với Hạ Hầu Quân Vũ mà nói không phải điềm gì tốt, bất quá đây là đứa nhỏ của Hạ Hầu Nam, dầu gì cũng là tôn tử của hắn, cho nên Hoàng thượng vẫn lập tức cho Hường Tiển đi mời Vương Thái Y.

Trong lúc nhất thời, sự chú ý của mọi người đều đặt vào cái thai trong bụng Ngọc Chi Lan.

“Ta bình thường đều tốt, Thái y cũng nói ta thân thể rất cường tráng, tại sao có thể như vậy, ta vì sao ngã sấp xuống——”

Ngọc Chi Lan ôm bụng, tựa vào trong lòng Hạ Hầu Nam, vẫn không quên cho Ngọc Phi Yên một bả đao.

“Vương gia, ta vừa rồi quỳ trong chốc lát, thời điểm đứng lên, đã cảm thấy say, cũng không biết là chuyện thể nào, sau đó thì ngã sấp xuống! Vương gia, nếu đứa nhỏ có cái gì không hay xảy ra, ta cũng không muốn sống nữa!”

Ngọc Chi Lan nói ra một lời này, đều ám chỉ Ngọc Phi Yên trước đó đã động chân động tay.

Dù Ngọc Phi Yên không hề làm chuyện gì nham hiểm mờ ám, cũng là bởi vì nàng không chịu tha thứ cho Ngọc Chi Lan, khiến cho phụ nữ có thai tâm tư nặng, về mặt hoàng hốt, mới có thể ngã như vậy.

Nghe Ngọc Chi Lan nói như vậy, Hạ Hầu Nam không suy nghĩ nhiều, trực tiếp hướng Ngọc Phi Yên rống lên:

“Ngọc Phi Yên, nếu Chi Lan gặp chuyện không may, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Mãng Quận Vương, ta khuyên ngươi vẫn là đừng vội như vậy, đừng di động Quận Vương phi! Nói không chừng nàng vốn dĩ còn có thể cứu, bị ngươi ôm tới ôm lui, đứa nhỏ mới thật sự không có!”

Ngọc Phi Yên tựa tiểu tựa tiểu cầm lấy một cái chân lợn sữa quay, đối với Ngọc Chi Lan quơ quơ.

“Quận Vương phi, sau khi trở về nhớ phải tắm bỏ đó.”

“Ngươi xem, không có người bức ngươi, ngươi quỳ so với ai khác còn nhanh hơn. Không có người đẩy ngươi, ngươi ngã so với ai khác đều thảm. Đây là điển hình của bệnh thoái hoá xương, thiếu chất đó! Cần uống đại xương canh! Đại bổ mới được! Nếu không tiếp theo ngã hồng cái bản mặt xinh đẹp của ngươi, ngươi còn sống thể nào!”

Ngọc Phi Yên nói lời khô hời, mọi người cười thành một mảnh.

Thì ra Võ Thần đại nhân cũng là người bình thường, còn có thể nói giỡn như vậy!

Đối với một Chu Liệt người gặp người sợ, được gặp một Ngọc Phi Yên thân thiện như vậy, trong lòng mọi người đối với vị Tân Võ Thần này rất thân thiết! Nụ cười trên mặt tất cả cũng thoải mái hơn rất nhiều!

Dù sao, giống phu thê Hạ Hầu Nam đàn độn như thế chỉ là số ít, đại đa số mọi người đều rõ ràng, Ngọc Chi Lan đây là đang vu hãm.

Nếu Ngọc Phi Yên thật sự muốn chinh Ngọc Chi Lan, bằng thân phận Vũ Thần của nàng, một đầu ngón tay cũng có thể muốn mạng nàng ta, chỗ nào cần quanh co lòng vòng như thế!

Mãng Quận Vương phi này, chính là quá ngu xuẩn!

Đường đường Quận Vương phi, dám vu khống như thế, muốn tìm người để bôi đen sao, tùy tiện kéo cung nữ thái giám gì cũng thôi đi, lại muốn vu oan Võ Thần, nàng ta không muốn sống nữa rồi!

Thật sự là lớn mặt!

Đàn độn!

Bởi vì lễ mừng năm mới, Thái Y Viện được nghỉ, chỉ có Vương thái y là thái y ngự dụng của Hạ Hầu Quân Vũ.

Nhìn thấy Vương Thái y, Hường Tiển không nói hai lời, tóm hắn hướng về phía đại điện mà chạy. Một mạch đến đại điện, rồi tham kiến Hạ Hầu Quân Vũ, làm lễ quân thân, Vương Thái y mới thờ hồn hên đi đến bên người Ngọc Chi Lan.

Vừa thấy người đến là Vương Thái y, Hạ Hầu Nam trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Y thuật của hắn không tệ!

Có Vương Thái y ở đây, Ngọc Chi Lan cùng đứa nhỏ còn có đường cứu!

“Vương Thái y, ngươi mau nhìn xem nàng làm sao rồi! Đứa nhỏ có sao không?”

“Điện hạ an tâm một chút chứ vội nóng nẩy!” Vương Thái y khẽ đặt tay lên cổ tay Ngọc Chi Lan, chi chốc lát liền nhủm.

“Thế nào?” Hạ Hầu Quân Vũ vẫn luôn chú ý chuyện bên dưới, tuy rằng hắn đối với Hạ Hầu Nam hết sức bất mãn, nhưng tôn tử lại không giống, không thể đem sai lầm của Hạ Hầu Nam mà chất đống lên người một hài tử vô tội.

“Quận Vương phi, người vừa rồi có phải hay không đã ăn cái gì lạnh?”

Vương Thái y nắm chòm râu dề, chậm rãi nhỏ nhẹ hỏi.

“Lạnh ? Vừa rồi ta thấy nước trái cây ướp lạnh được đưa lên, uống nhiều hai ly.” Ngọc Chi Lan vừa nói, một bên ngượng ngập nói, “Từ sai khi mang thai, ta đặc biệt thích món đó!”

Đây là toan nhĩ lạt nữ! Thỏa mãn con trai nha!

Mặt mày Hạ Hầu Nam đầy vẻ tươi cười.

“Thì ra là thế!” Vương Thái y đứng lên, hướng Hạ Hầu Quân Vũ hành lễ, “Bệ hạ, Quận Vương phi không việc gì. Nàng uống phải nước trái cây tính hàn, khiến cho đau bụng kinh, chỉ cần dùng thuốc điều kinh liền có thể giảm đau!”

Vương Thái y vừa dứt lời, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ liền nổi lên gió to sóng lớn.

Ngọc Chi Lan không có mang thai, Hạ Hầu Nam khắp nơi thông cáo là có, đây là ý gì?

“Người nói nàng căn bản không có mang thai?” Hạ Hầu Quân Vũ nặng nề buông ly rượu trong tay, mặt mày tràn đầy giận dữ.

“Đúng vậy, bệ hạ. Quận Vương phi chỉ là nguyệt sự đến!”

“Điều đó không có khả năng!” Ngọc Chi Lan hét ầm lên, “Thái y, người không phải là nhìn lầm rồi!”

Bị Ngọc Chi Lan nghi ngờ y thuật của mình, Vương Thái y hết sức mất hứng. “Quận Vương phi, lời này của người là có ý gì? Chẳng lẽ trước mặt bệ hạ, thần còn có thể nói láo hay sao?”

Hạ Hầu Nam lúc này cũng rơi vào trong mộng, không có nhĩ tử?

Mấy ngày nay hắn đều đắm chìm trong trạng thái khoái hoạt tốt độ, thế nào đứa nhỏ lại không có?

“Người gạt người!”

Ngọc Chi Lan vốn dĩ nằm vô lực trên mặt đất kích động đứng lên, hạ thân huyết lại chảy ràn ràn, để lại một mảnh đỏ, “Ta đã biết, người chân chó theo bọn họ! Người chính là không muốn nhìn ta sống ngày tháng an lành, cho nên mới đến nói xấu ta!”

Nhìn Ngọc Chi Lan hành vi như điên dại, Vương Thái y nhủm.

“Quận Vương phi, nói chuyện phải có căn cứ! Y đức cùng y thuật của thần, đều đã được chứng thực! Thần không biết người nói vậy là có ý gì!”

Ngọc Chi Lan nhận định Vương Thái y đây là đang giả ngu, chỉ vào Ngọc Phi Yên cùng Ngọc Kinh Lôi mắng to.

“Được, các người lợi hại! Cự nhiên ngay cả ngự y của Hoàng thượng đều mua chuộc, thật sự là bàn tay che trời! Các người đây là muốn tạo phản sao? Ngọc Phi Yên, người sợ ta có đứa nhỏ sợ Vương gia đông sơn tái khởi sao?”

“Người nói bậy bạ gì đó!

Nghe Ngọc Chi Lan đôi trắng thay đen, Ngọc Kinh Lôi tức giận xém chút lấy rượu hất vô mặt nàng ta.

Ngọc Phi Yên đè tay Ngọc Kinh Lôi lại, để hắn nguôi giận, chính mình bình tĩnh nhìn Ngọc Chi Lan.

“Thị phi công đạo, đều có Hoàng thượng quyết đoán! Điều duy nhất ta không hiểu được là, Mãng Quận Vương muốn thế nào đông sơn tái khởi!”

Một lời này của nàng, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ “ông” một tiếng, xôn xao đứng lên.

Chẳng lẽ Hạ Hầu Nam còn chưa chết tâm.

Còn thêm muốn ngôi vị Hoàng đế?

Hạ Hầu Quân Vũ trên mặt dù phát nghiêm khắc.

“Phụ hoàng, thần tức không có ý tứ này! Thân thể thần tức rõ ràng, Vương Thái y lại nói thần tức không có mang thai, điều này sao có thể! Thần tức cả gan, mời phụ hoàng mời thái y khác lại đây, thần tức muốn bảo trụ đứa bé này!”

Ngọc Chi Lan trên mặt không chút huyết sắc, trong mắt lại là đau khổ cầu xin.

Hạ Hầu Nam lúc này cũng tỉnh táo lại, quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ.

“Phụ hoàng! Nhi thần đã là một phế nhân, đứa nhỏ trong bụng Ngọc Chi Lan là huyết mạch duy nhất của nhi thần, cầu phụ hoàng thương tình nhi thần, để lại cho nhi thần một ước muốn đi! Cầu phụ hoàng hãy cứu đứa nhỏ của nhi thần!”

Hạ Hầu Nam nói như vậy, cũng là nhận định Vương Thái y đã nói dối, khiến hắn tức giận đến mức râu run run, thối lui đến một bên.

Nguyên bản là lễ mừng năm mới, Hạ Hầu Quân Vũ không nghĩ sẽ huyền não ra chuyện không vui như vậy, nhưng chuyện cũng đã rồi, lại liên quan đến danh dự của hoàng gia, không tìm hiểu rõ ràng không được, hắn liền nhân nài cho người đi tìm Thái y khác.

Hạ Hầu Nam giờ phút này đã tin chắc Vương Thái y cùng Ngọc Phi Yên là một phe.

Tuy rằng không biết bọn họ thế nào thông đồng với nhau, nhưng hắn thần hồn nát tính trông gà hoá cuốc, sợ hãi Vương thái y rất có thể hãm hại hắn, liền đưa ra một yêu cầu quá đáng.

“Phụ hoàng, không phải nhi thần đa tâm, nhi thần hiện tại rất nhất gan, sợ hãi toàn bộ Thái Y đều giống nhau, có thể hay không mời người thay được sư?”

Đây là đập trên mặt mũi người ta?

Ngọc Phi Yên thật sự phải đem chỉ số thông minh của Hạ Hầu Nam kiểm tra cấp bách.

Thấy không khí trở nên xấu hổ kỳ lạ, Hạ Hầu Tuyết đứng dậy.

“Phụ hoàng, nhi thần có một người muốn đề cử ——” Nhìn thấy Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan bị buộc đến nước này, Hạ Hầu Tuyết trong lòng có chút đồng tình cùng bọn họ,

“Được Vương Các đệ tử Trình Quan Trung hiện nay đang ở kinh thành, năng lực đã được xếp vào hàng dược sư cao cấp, y thuật rất cao, không bằng mời hắn lại đây!”

“Được rồi!” Cổ nén tức giận trong lòng, Hạ Hầu Quân Vũ gật gật đầu.

Thấy Hoàng thượng đáp ứng đề nghị của mình, Hạ Hầu tuyết cao hứng hướng Hạ Hầu Nam gật gật đầu, muốn hắn trăm ngàn yên tâm.

Hạ Hầu Tuyết trước kia cùng Hạ Hầu Nam quan hệ không tệ.

Trong ấn tượng của nàng, vị hoàng huynh này luôn luôn ôn hoà thiện lương, tuy rằng hắn hiện tại đã bị phế, Hạ Hầu Tuyết đối với quyết định của phụ hoàng cũng không dám nói thêm cái gì, nhưng trong nội tâm nàng vẫn chấp nhất thân cận với hắn.

Có đảm bảo của Hạ Hầu Tuyết, Hạ Hầu Nam tốt xấu yên tâm một ít.

Xem ra, lúc trước tạo ra quan hệ tốt với nữ nhi của Hoàng hậu, vẫn là có lợi a!

An ủi Hạ Hầu Nam, Hạ Hầu Tuyết vừa quay đầu lại thì thấy ánh mắt Hạ Hầu Quân Vũ đảo qua.

Lạnh quá ——

Hạ Hầu Tuyết rung mình một cái, ánh mắt phụ hoàng vừa rồi thật đáng sợ! Đây là làm sao? Nàng chưa từng thấy qua ánh mắt này của người.

Hạ Hầu Tuyết đoán không ra nguyên do, Lưu Hoàng hậu ngồi một bên đã sớm đem thâm tâm Hoàng thượng nhìn thấu.

Nhìn thấy nữ nhi của mình ngu xuẩn vù vù, một bộ dáng không hay không biết, Lưu Hoàng hậu hận không thể tiến lên nhéo tai nàng thật đau.

Lưu Hoàng Hậu đã sớm dặn dò Hạ Hầu Tuyết, không được cùng Hạ Hầu Nam tiếp xúc, không được dính vào chuyện tình của Hạ Hầu Nam.

Cổ tình lúc này, Hạ Hầu Tuyết lại đứng ra, dường như sợ người khác không biết huynh muội bọn họ tình thâm, chính mình tại sao lại sinh ra một đứa xuẩn ngốc như vậy!

Vương Thái y, đó là thân tín của Hoàng thượng!

Hắn vừa mới tiến lên làm Dược Thánh, y thuật không thể chê trách! Hoàng thượng cũng cực kỳ tin nhiệm hắn.

Chuyện này rõ ràng chính là Ngọc Chi Lan làm bộ mang thai, lừa gạt Hoàng thượng, Hoàng thượng đã sớm tin Vương Thái y, chỉ có Hạ Hầu Tuyết còn vui vẻ phối hợp diễn!

Ngu xuẩn a!

Thật sự là giận điên người!

Cảm nhận được sự lạnh mạt trên người Hạ Hầu Quân Vũ, Lưu Hoàng Hậu khổ không chỗ nói, chỉ có thể đoan đoan chính chính ngồi một chỗ, bảo trì uy nghi của Hoàng hậu.

Thái độ của Hoàng thượng như thế, rõ ràng là bộ dạng muốn phớt lờ Hạ Hầu Tuyết.

Lưu Hoàng hậu không thể giúp Hạ Hầu Tuyết nhận tội, chỉ có thể ở trong lòng tính toán, sau khi trở về làm sao giáo huấn Hạ Hầu Tuyết làm sao một lần nữa tạo niềm vui cho Thánh Thượng! Dù sao, qua nhiều năm như vậy, đối với chuyện trong nhà, Người vẫn thủy chung đối với Hạ Hầu Tuyết nhiều một phần sủng ái, lúc này cứ tạm quan sát đi!

Chờ thật lâu, đến khi Ngọc Chi Lan cảm nhận được máu huyết cả người mình đã đông lạnh, Trình Quan Trung mới tiến cung.

Hình tượng hần vốn dĩ không tề, nay khoác lên người thanh sam của đệ tử Dược Vương Các, càng có vẻ cao ngất anh tuấn.

Tiến vào đại điện, Trình Quan Trung thu hút sự chú ý của nhiều người, trong đó còn bao gồm ánh mắt các thiếu nữ quý tộc, khiến cho hần rất dương dương tự đắc.

Dược sư, hay là Dược Vương Các đệ tử, nói ra càng thêm được tôn trọng!

Huống chi hần hiện tại đã là dược sư cao cấp, thành tựu ngày sau chắc chắn sẽ trên cả Hoắc thần y, khiến cho Trình Quan Trung lại cảm thấy chính mình rất giỏi!

“Tham kiến Hoàng thượng!”

Trình Quan Trung hành lễ, tiến lên bắt mạch cho Ngọc Chi Lan.

Trong lúc nhất thời, đại điện im ắng một mảnh, ngay cả thanh âm một cây châm roi trên mặt đất đều có thể nghe thấy, tất cả mọi người ngừng thở, nhìn chăm chăm Trình Quan Trung, cùng đợi kết quả.

“Vương Phi thể chất thiên hàn, thời điểm nguyệt sự đau bụng kinh rất bình thường.”

Kiểm tra chấm dứt, Trình Quan Trung đứng lên, thuận thực rút khăn xoa tay, “Ta cho ngươi một ít phương thuốc làm ấm tử cung, nếu không ngươi như thể rất khó mang thai!”

Đợi lâu như vậy, lại đợi được kết quả giống như Vương Thái y, Ngọc Chi Lan hoàn toàn ngây dại.

“Ngươi nói, ta không có mang thai?”

“Đúng vậy!” Trình Quan Trung gật đầu xác nhận.

“Vương phi về sau phải chú ý, không thể ăn đồ sống hoặc nguội lạnh, mùa hè cũng không thể tham lạnh. Cung hàn phải chú ý bệnh ngoài thân! Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi điều trị thân thể, có lẽ năm sau sẽ hoài thai thôi!”

Trình Quan Trung nói như thế, có người nhìn không được cười ra tiếng.

Dược sư này đang nói chuyện khôi hài hay sao?

Hạ Hầu Nam đã như vậy, cho dù ngươi cho Ngọc Chi Lan ăn tiên đan, nài một nữ nhân, chính mình cũng không có cách nào mang thai a!

Trừ phi..... Ngọc Chi Lan cho Mãng Quận Vương đội nón xanh!

Trong nháy mắt trong đầu mọi người xuất hiện hình ảnh Hạ Hầu Nam trên đầu xanh mướt một mảnh.

Trình Quan Trung vừa đến kinh thành không bao lâu, đương nhiên không biết chuyện tình Hạ Hầu Nam, thấy bộ dáng hai người bọn họ ngây dại, Trình Quan Trung cố tình muốn thân cận Hạ Hầu Nam, liền đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hần.

“Vương gia, Vương phi chỉ là nguyệt sự đến, ngươi không cần khẩn trương. Kỳ thật câu hỏi từ phải thuận theo tự nhiên, tâm tình thư sướng, mới có lợi cho mang thai! Điều này cả nam lẫn nữ đều áp dụng mới tốt!”

Nếu không phải đang ở cung yến, Ngọc Phi Yên xem chút nữa hướng Trình Quan Trung vờn ngón tay cái.

Đại ca, ngươi là truyền nhân Tiểu Lý Phi Dao sao?

Đạo pháp của ngươi vô cùng tốt đó nha!

Thủ đoạn mềm dẻo, đao đao đều xát lên nỗi lòng Hạ Hầu Nam! Đao tốt! Đao pháp tốt!

Không có căn bản của nam nhân, ngươi để hấn thế nào gieo? Đây không phải là ba ba về mặt sao?

Vừa nghĩ tới Tuyết công chúa khẩn cấp tìm Trình Quan Trung đến, là muốn giúp Hạ Hầu Nam, kết quả hoàn toàn ngược lại, Ngọc Phi Yên không khỏi âm thầm khen ngợi trong lòng.

Ngọc Chi Lan, đối với một loại địch nhân như ta, ngươi còn có Hạ Hầu Tuyết một loại heo ngáng đường này nữa, không tiêu diệt ngươi, thật sự là trời cao không dung a!

“Trình được sư, ngươi nói thật vậy chăng?” Hạ Hầu Tuyết cũng ngây dại.

“Đúng vậy, công chúa!”

“Ngươi nói vậy! Các ngươi đều hòa vào gạt ta!” Ngọc Chi Lan mộng đẹp tan nát, nàng thế nào cũng không chịu tin sự thật trước mắt, “Công chúa, ta và ngươi không oán không cừu, ngươi vì sao liên hợp với ngoại nhân hại ta!”

Ngọc Chi Lan khóc lóc la hét lên án Hạ Hầu Tuyết, ngay cả Hạ Hầu Nam ánh mắt nhìn muội muội này cũng trở nên thâm hận địch thù.

Hạ Hầu Tuyết lúc này hết sức khẩn trương, nàng thầm nghĩ giúp Hạ Hầu Nam, kéo hấn một phen, không ngờ kết quả lại thành thế này.

Nhìn thấy Hạ Hầu Nam ôm hận trong ánh mắt, Hạ Hầu Tuyết có chút áy náy.

Từ hoàng huynh, ta thật không phải cố ý phá ngươi mà.....

Hào tâm bị xem thành lòng lang dạ thú, Hạ Hầu Tuyết rất là ủy khuất, nàng muốn mở miệng giải thích, nhưng một ánh mắt Lưu Hoàng hậu nghiêm khắc đưa tới khiến nàng không thể mở lời.

“Đủ rồi!”

Sự thật đã xảy ra trước mắt, đôi phu thê này còn như thế, Hạ Hầu Quân Vũ hoàn toàn nổi giận.

“Các ngươi rất tốt! Cũng dám giả mang thai đến lừa gạt trẫm! Ai cho các ngươi lá gan này!”

“Hừ! Đông Sơn tái khởi? Hạ Hầu Nam, trẫm còn sống, trẫm còn ở nơi này, ngươi dám ở đó nuôi dưỡng xuân thu đại mộng! Trẫm nghĩ rằng lâu như vậy, ngươi đã biết suy nghĩ lại, trẫm cũng không muốn đối với cốt nhục của mình đuổi tận giết tuyệt, kết quả ngươi chính là như thế hồi báo trẫm!”

Hạ Hầu Quân Vũ bộc phát tính tình, tất cả mọi người quỳ xuống, hô to “Xin bệ hạ bớt giận”, Hạ Hầu Nam bị dọa đến mức liên tục quỳ trên đất dập đầu.

“Phụ hoàng, nhi thần oan uổng!”

“Là Từ Thái y nói Chi Lan đã có thai, nhi thần lòng tràn đầy vui mừng, rất chờ mong hài tử này! Nhi thần làm sao có lá gan lừa gạt phụ hoàng, thật là do Từ Thái y nói, nhi thần không dám giấu diếm!”

Thấy Hạ Hầu Nam còn đang nói xạo, Hoàng thượng đối với hấn đã hoàn toàn chết tâm.

“Được, ngươi nói là lỗi của Từ thái y, trẫm liền tuyên hấn tiến cung, các ngươi hảo hảo đối chất! Trẫm nhìn ngươi còn muốn lừa gạt đến khi nào!”

Lại đợi một hồi lâu, Từ Thái y rút rè đi vào đại điện, vừa nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ, hấn lập tức quỳ xuống dập đầu.

“Bệ hạ, thần có tội!”

“Nha? Ngươi có tội tình gì?”

Hạ Hầu Quân Vũ lạnh lùng nhìn Từ Thái y, xem thử hấn muốn nói cái gì.

“Bệ hạ, thần không nên giúp đỡ Mãng Quận Vương lừa gạt bệ hạ.”

“Mãng Quận Vương lấy thân nhân của thần áp chết, bức thần, khiến cho thần nói Vương phi đã có thai. Thần biết đây là từ tội, nhưng tôn tử nhỏ tuổi của thần đã rơi vào trong tay Mãng Quận Vương, thần trong nhà Ngũ Đại đơn truyền, thần không thể không lo lắng tôn tử của mình có chuyện gì.....”

Từ Thái y nói xong lời cuối cùng, thế nhưng thương tâm gào khóc lên.

“Từ Thái y, ngươi tại sao phải nói xấu ta!”

Hạ Hầu Nam không ngờ Từ Thái y sẽ cắn ngược lại hấn một cái, nhảy dựng lên chộp lấy cổ Từ Thái y. “Ai cho ngươi làm như vậy! Ngươi vì sao lại hại ta? Vì sao! Rốt cuộc là ai sai khiến ngươi, ngươi nói đi!”

“Điện hạ, ngươi đem tôn tử của thần trả lại cho thần đi! Thần van cầu ngươi!”

Thấy Hạ Hầu Nam muốn giết mình, Từ Thái y cũng không phải dạng người chỉ biết ngồi không, cùng Hạ Hầu Nam ngay trên đại điện đánh nhau.

Từ Thái y xuất thân được sư, sức chiến đấu rất kém, thoáng chốc đã bị Hạ Hầu Nam đánh đến mặt mũi bầm dập, miệng mũi đầy huyết.

“Khốn kiếp! Các ngươi dừng tay cho trẫm!”

Hạ Hầu Quân Vũ đau đầu day ấn huyết thái dương, sai người tách bọn họ ra. Đầu năm nay đối với Hoàng thượng mà nói, thật sự là xấu thấu trời xanh!

“Phụ hoàng, Từ Thái y hãm hại nhi thần! Nhi thần chưa bào giờ làm qua chuyện khốn kiếp như thế!”

“Hoàng thượng, thần tội đáng chết vạn lần, người muốn chém giết muốn róc thịt, thần đều nhận. Chỉ là tôn nhi của thần tuổi nhỏ, lại bị Mãng Quận Vương bắt đi làm con tin, thần lo lắng tiểu hải nhi hấn bị kinh hách, cầu bệ hạ cứu giúp tôn tử của thần!”

Hai người ông nói gà bà nói vịt, đều nói chính mình là người bị hại, ngay cả Ngọc Chi Lan lệ rơi đầy mặt, nói mình là bị Từ Thái y hại.

Hạ Hầu Quân Vũ sắc mặt thay đổi, ngoại trừ ba kẻ đương sự, những người khác đều ngậm chặt miệng mình lại, cùng đợi Hoàng thượng phán quyết.

Ngọc Phi Yên ở một bên nhìn náo nhiệt.

Bất quá, nàng có thể khẳng định, vô luận chân tướng làm sao, Hạ Hầu Nam đều xong đời rồi.

Hạ Hầu Quân Vũ lúc này lựa chọn tin vào lời của Từ Thái y.

Hạ Hầu Nam hoàn toàn thua!

Mới vừa rồi Từ Thái y còn nhắc tới tôn tử bị Hạ Hầu Nam mang đi làm “Con tin”, chắc chắn là đã đâm vào nỗi đau đớn trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ.

Hắn cũng là phụ thân, đứa nhỏ của hắn bị người khác mạnh mẽ mang đi, đến dị quốc tha hương làm con tin mười năm có hơn.

Nỗi đau mất người thân như thế, Hạ Hầu Quân Vũ đã lãnh qua, cho nên hắn có thể đồng cảm, dù Từ Thái y lừa gạt hắn, hắn cũng sẽ cho rằng Từ Thái y bị Hạ Hầu Nam gây áp lực, vì bảo trụ tánh mạng tôn tử nên mới làm chuyện hồ đồ.

Hạ Hầu Quân Vũ sẽ đối với Từ thái y mất nhắm mắt mở.

Quả nhiên, chưa bao lâu sau, một bóng thì vệt hiện lên trước cửa đại điện, trong lòng ôm hài đồng nhỏ xíu.

“Hoàng thượng, thần ở Mãng Quận Vương phủ tìm được đứa bé này.”

“Cầu Thừa!”

Từ Thái y cũng bất chấp chính mình chật vật, run run đứng lên, tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng thị vệ.

“Gia gia!” Tiểu oa nhi vừa nhìn thấy Từ Thái y, vội vàng ôm cổ hắn, “Gia gia, ta sợ! Gia gia, ta muốn về nhà!”

“Hảo hảo! Đừng khóc, Cầu Thừa, gia gia mang con về nhà……”

Tổ tôn đoàn tụ, nguyên bản là hình ảnh khiến người khác lệ nóng doanh tràng. Nhưng mà Từ Thái y la lên một tiếng “Cầu Thừa”, khiến cho Hạ Hầu Quân Vũ trầm trọng trong nháy mắt muốn hồng mắt.

Đây là cái tên gì, thế nào khó nghe như vậy!

“Hoàng thượng, ở dân gian, dân chúng bình thường có tập tục đặt tên danh, cho rằng như thế đứa nhỏ được nuôi tốt, có thể bình an lớn lên.”

Nhìn ra chỗ khó hiểu của Hạ Hầu Quân Vũ, Lưu Hoàng hậu ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích.

“Thì ra là thế, trẫm hiểu rõ rồi. Thì ra Hoàng hậu biết nhiều như vậy!” Hạ Hầu Quân Vũ gật đầu, thái độ đối với Lưu Hoàng hậu hơi chút ôn hòa, cũng làm tâm tình khản trương của bà dịu xuống một chút.

Sau đó, Hạ Hầu Quân Vũ ở trước mặt mọi người tuyên bố hình phạt dành cho Hạ Hầu Nam và Ngọc Chi Lan.

Hai người này bị biếm làm thứ dân, trục xuất khỏi kinh thành, trọn đời không thể quay lại kinh.

Nghe thấy tin tức như thế, Ngọc Chi Lan trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nhưng dù vậy bọn họ vẫn bị thị vệ trói lại, đi suốt đêm quăng ra khỏi kinh thành.

Ngoài thành, thị vệ cởi ra dây trói cho bọn họ, nói câu tự giải quyết cho tốt, liền xoay người rời đi.

Hơn nửa đêm, đột nhiên xuất hiện hai người phục sức hoa lệ, ở ngoài thành mười mấy tên du đảng du thủ du thực không có hảo ý vây quanh lại đây, đem

Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan còn chưa hoàn toàn khôi phục bao vây.

“A, đây là quý nhân đến từ đâu a! Quần áo hoa mỹ như vậy, nhìn thấy không phải người thường mặc đâu a! Còn một trâm cài này, mã não này, vòng cổ bằng vàng, đều rất không tệ!”

Những người này vừa nói, vừa cướp đi trang sức trên người Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan.

“Các người lớn mật! Ta là Quận Vương phi, các người không thể như vậy!”

Nhìn thấy trâm cài mình thích nhất bị cướp đi, Ngọc Chi Lan muốn đoạt lại, lại bị một người túm lấy, trực tiếp rơi vào trong lòng người nọ.

“Quận Vương phi? Hắc hắc, người nếu Vương phi, ta đây chính là Vương gia! Tiểu nương tử, trên người dùng hương gì thế? Ngửi cũng không tệ a _____,”

Thanh âm thô tục của nam nhân vang lên bên tai Ngọc Chi Lan, cảm nàng bị nắm lấy, đối phương xem nàng như gia súc, sẫm soi ngũ quan của nàng, lại động tay động chân, xé đai lưng trên cung phục xuống.

“Điện hạ, cứu ta ——”

Ngọc Chi Lan bình thường ngang ngược, làm sao có thể trải qua cảnh tượng như vậy, lúc đó nàng ta bị dọa đến ngất người.

“Tiểu nương tử, người hay là ngấm lại chính người đi!”

“Người xem, cái tiểu bạch kiếm kia ốc còn không mang nổi mình ốc, làm sao có thể lo lắng cho người!”

Theo hướng chỉ của gã lưu manh, Ngọc Chi Lan nhìn thấy Hạ Hầu Nam bị vài người quyền cước thay phiên đâm đá.

Hạ Hầu Nam thân thủ tuy rằng không tệ, nhưng làm sao có thể là đối thủ của nhiều người như vậy.

Hướng chỉ trong tay những người này đều cầm gãy gãy, xuống tay không phân biệt nặng nhẹ. Thoáng chốc, Hạ Hầu Nam đã ôm đầu, cuộn mình trên mặt đất, tùy ý người lăng nhục.

“Các huynh đệ, tiểu thư này da thịt non mềm, không tệ! Chúng ta giao thừa năm nay có thể ăn thịt, là thịt tươi đó! Làn da nàng ta mềm đến mức có thể véo ra nước, so với cô nương của Hoa Lâu tốt hơn rất nhiều! Đây là lễ vật năm mới trời đưa cho chúng ta a!”

“Ha ha, đâu chỉ nàng ta, nam nhân này cũng không tệ! Đại ca, cô nương kia ta sẽ không tranh với người, ta muốn tiểu bạch kiếm này!”

“Quách lão tam, khẩu vị người thật là nặng! Được rồi, hôm nay đại gia ta tùy tiện vui đùa! Chờ chúng ta chơi đã, cứ đem bọn họ bán đến Hoa Lâu đi. Một cái làm Quy công, một cái Hoa nương, lấy bạc về cho đại gia!”

“Được nha!”

Đến khi y phục trên người mình đã bị xé rách, Ngọc Chi Lan mới ý thức tới bản thân đã rơi vào hoàn cảnh gì, nhưng nàng trốn không xong, chạy cũng không thoát, chỉ có thể giống miếng thịt trên thớt, mặt người chém giết.

So với Ngọc Chi Lan, Hạ Hầu Nam đang chịu tra tấn lớn hơn nữa.

Đám người kia tựa hồ đặc biệt “chiếu cố” hắn, ép buộc đến hừng đông, Hạ Hầu Nam cả người đều là huyết, trở thành phế nhân, chỉ còn lại có một hơi.

“Đại ca, bọn họ đều như vậy, chỉ sợ Hoa Lâu sẽ không muốn!”

Gã lưu manh kêu Quách lão tam lên tiếng, “Nếu không, trực tiếp làm thịt đi!”

“Giết bọn họ sao, như vậy sao được!”

Nghĩ đến điều hắc y nhân phân phó, đầu lĩnh cười lạnh, miệng nói ra lời càng thêm vô tình.

“Đem hai đầu lưỡi bọn họ rút đi, móc mắt ra, đánh gãy tay chân huyết quản, bán cho gánh hát, để cho bọn họ cả đời bị người đời cười nhạo, ngay cả năng lực tự sát đều không có đi!”

“Đại ca, người thực độc!”

Quách lão tam thề lưỡi, ngoan ngoãn đi xuống chấp hành.

Làm xong hết thảy, những người khác mang theo Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan đi tìm gánh hát, Quách lão tam đi tới một cái địa phương hẻo lánh, một hắc y nhân bị mặt đã ở đó chờ hắn.

“Đại gia, chuyện người phân phó tiểu nhân đều làm tốt!”

Nhìn thấy hắc y nhân, gã lưu manh lập tức cúi đầu khom lưng, cười lấy lòng.

Hắc y nhân không nói hai lời, quăng cho hắn một gói to nặng trĩu, chỉ chờ hắc y nhân đi xa, hắn hăm hở mở túi ra.

Má ơi! Vàng!

Ánh mắt hắn sáng rực, nước miếng xém chút rơi trên mặt đất.

Ánh vàng rực rỡ, một túi đầy đều là kim tệ, trong nháy mắt làm đui mù mắt hắn.

Hắn, ba mẹ hắn, gia gia nãi nãi hắn, ba đời nhà hắn cũng chưa bao giờ thấy nhiều vàng đến mức này!

Phát tài!

Ta đại phát tài rồi!

Hắn vội vàng đem túi tiền giấu trên người, nhìn quanh đánh giá một phen, phát hiện không có vấn đề gì, mới chậm rãi rời đi.

Ngọc Phi Yên không hề biết chuyện gì đã xảy ra, kết cục Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan như vậy là do họ tự tìm, nàng mới không có rảnh đi tìm hiểu tin tức bọn họ.

Trong Trung Nghĩa Hầu phủ, Ngọc Phi Yên đang chuẩn bị cho đại hội Đấu Dược.

Đại hội Đấu Dược một tháng sau sẽ tổ chức ở Lạc Hà Cốc, cũng chính là ở Dược Vương Các.

Khoảng cách từ kinh thành đến Lạc Hà Cốc rất xa, nàng phải nhanh chuẩn bị mới được.

Ngọc Phi Yên đã sớm nghĩ kỹ, nhờ Ngọc Kinh Lôi đối với bên ngoài nói nàng muốn bế quan tu luyện, miễn cho người khác liên hệ nàng với Ngọc La Sát.

Bất quá trước khi đi, Ngọc Phi Yên còn có một chuyện phi thường quan trọng nhất định phải làm, chính là tăng thực lực cho các thị vệ của Trung Nghĩa Hầu phủ.

Lần trước Chu gia có thể thuận lợi tiến vào Ngọc gia, ngoại trừ Chiết Quận Hạ phản bội làm nội ứng mở cửa cho bọn họ, còn có một nguyên nhân, chính là thực lực của đội thân vệ không mạnh.

Những thân vệ này là do Ngọc Kinh Lôi từ trong quân điều tới.

Luận về giết địch trên chiến trường, phối hợp dàn trận, bọn họ đều là tuyệt đỉnh công phu. Nhưng mà đơn đả độc đấu, luận về thực lực võ công, lại chỉ đạt tới trình độ Võ Sư, ngay cả Đại Võ Sư đều không có, thật sự là quá kém.

Ngọc Phi Yên không biết lúc này đây mình rời đi khi nào mới trở về, nàng rất lo lắng cho Ngọc lão gia tử, cho nên trước khi đi, nàng muốn đào tạo một đội ngũ cường hãn, để lại cho Ngọc Kinh Lôi dùng phòng thân.

Trong lần Chu gia công kích Trung nghĩa hầu phủ dường như rất khéo, những người vốn dĩ không trung tâm, người của Nam Sơn phu nhân đều bị giết chết, còn lại đều là thân vệ trung tâm với Ngọc Kinh Lôi.

Ngọc Chi Lan cảm thấy Thần thủ hộ quá cường đại, Ngọc gia vận khí có vẻ rất tốt, cũng không tự chủ đem chuyện này đặt trên người Hạ Hầu Kinh Thiên.

Bằng bản lĩnh của hắn, hoàn toàn có thể làm được những thứ này.

Nàng thế nhưng không có phát hiện, nam nhân kiêu ngạo ương ngạnh này còn có thói quen làm chuyện tốt không muốn lưu danh như vậy!

Trải qua một thời gian quan sát, Ngọc Phi Yên xác định những thân vệ đáng giá tín nhiệm, liền chuyên tâm đào tạo bọn họ:

“Sau khi uống viên thuốc màu trắng lập tức tiến vào bồn tắm ngâm nước. Nhớ kỹ, nhớ kỹ phải ngâm ít nhất một canh giờ, nếu có thể ngâm ba canh giờ, chính là không còn gì tốt hơn! Chỉ là…… Ta sợ các ngươi kiên trì không được!”

“Các huynh đệ, đại tiểu thư đây là khinh thường chúng ta! Các ngươi nói làm sao bây giờ?”

Lão Khôi biết tính tình Ngọc Phi Yên hiền hoà, cùng nàng vui đùa một chút.

“Chúng ta có phải hay không hẳn là nên tắm ba canh giờ! Khiến cho đại tiểu thư không còn lời nào để nói!”

Có Lão Khôi dẫn đầu, những người khác cũng ồ ào lên, “Đúng vậy! Không thể để cho đại tiểu thư chê cười chúng ta! Phải tắm ba canh giờ! Ai tắm không đến ba canh giờ, người đó là tiểu cầu!”

Hiện tại, đối với mệnh lệnh của Ngọc Phi Yên, trong đầu các vị thân vệ chỉ có một từ —— phục tùng.

Ngọc Phi Yên là thần tượng cùng niềm kiêu ngạo của bọn họ, Võ Thần duy nhất của Đại Chu là đại tiểu thư của bọn họ, nói ra là chuyện tình cực kỳ có mặt mũi.

Cho nên, cả trăm cá nhân đều hưng phấn tuyên bố nhất định ngâm mình trong vòng ba canh giờ, sau đó, không nói hai lời, nuốt viên thuốc nhảy vào thùng nước.

Nửa giờ sau, vốn dĩ được thủy màu trắng biến thành màu đen, còn tán mát ra mùi tanh tươi.

Các thân vệ bùng tình đại ngộ, lúc này mới hiểu được vừa rồi tại sao Ngọc Phi Yên lại nói như vậy!

Nước thối như vậy, cũng không phải là người bình thường có thể chịu được!

“Đại tiểu thư, đây là cái gì? Thế nào so phân còn thối hơn?!” Lão Khôi bật mũi, từ trong vại hỏi ra nội tâm của mọi người.

Thấy cả đám thân vệ đều ngừng thở, chịu không nổi vị thối này, Ngọc Phi Yên nở nụ cười, “Đây là dơ bẩn trong người các ngươi. Trừ đi dơ bẩn cùng tạp chất trong cơ thể các ngươi, đây là bước đầu tiên cải tạo thân thể!”

“Đại tiểu thư, nước hôi thối này thật sự từ trong thân thể ta mà ra sao? Ai nha, thối chết ta ——”

Lý Nhị Đức ở một bên tùy tiện nói.

“Bất quá ta cảm thấy trong thân thể thật thoải mái, ta trước kia rất cồng kềnh, không biết vì sao, hiện tại cảm thấy thân mình nhẹ như yến, cũng có thể bay lên! Đại tiểu thư, đây chẳng lẽ là Tây Tuyền Hoàn trong truyền thuyết!”

“Ngươi nói không sai, đây chính là Tây Tuyền Hoàn do ta cải tiến.”

Ngọc Phi Yên gật gù đầu, “Cho nên các ngươi không cần lãng phí một phen khổ tâm của ta nga!”

Nói xong lời này, Ngọc Phi Yên kéo Ngọc Kinh Lôi rời khỏi nơi này, tổ tôn bọn họ đã sớm nhận không được vị thối này.

Chờ hai người biến mất, Lý Nhị Đức ngơ ngác nhìn Lão Khôi.

“Lão Khôi Thúc, ta không nghe rõ, đại tiểu thư nói gì vậy? Đây là Tây Tuyền Hoàn được cải tiến? Đại tiểu thư chúng ta lợi hại như vậy? Ngay cả Tây Tuyền Hoàn đều có thể cải tiến?”

Lão Khôi tuy rằng cảm thấy thối chịu không được, nhưng trên mặt lại không thể che giấu được sự đắc ý.

“Hừ, ngươi mới biết sao”

“Đây là Tây Tuyền Hoàn, so với Tây Tuyền Hoàn Thiên Hương Lô bán ra ngoài còn muốn chính tông hơn! Mấy tiểu tử các ngươi đều có phúc khí tu tám đời, mới có thể gặp được đại tiểu thư, có được may mắn lớn như vậy!”

“Đại tiểu thư chúng ta bản lĩnh thật lớn a!”

Lão Khôi là thân tín của Ngọc Kinh Lôi, thời điểm còn trong quân đội, lại còn là sư phụ cũng như lãnh đạo trực tiếp của nhóm thân vệ, lời hắn nói, không ai dám hoài nghi, mọi người đều kích động đứng lên.

“Trời ạ! Thật là Tây Tuyền Hoàn! Đại tiểu thư, ta sùng bái ngươi!”

“Không tin được, ta cũng muốn! Ta đầu óc không tốt, để Tây Tuyền Hoàn gột rửa não ta luôn đi! Nói không chừng có thể tăng chỉ số thông minh lên một chút!”

Ngoài sân, Ngọc Phi Yên nghe thấy âm thanh từ bên trong truyền đến, che miệng nở nụ cười.

Xem ra vô luận ở nơi nào, người tham gia quân ngũ đều hào phóng ngay thẳng!

Ngọc Phi Yên vui vẻ, Ngọc Kinh Lôi cũng thật cao hứng, hẳn biết nàng làm như vậy đều là lo lắng cho hắn, đứa nhỏ này, thật là!

“Yên Nhi, chờ bọn họ chuẩn bị tốt, ngươi liền đi đại hội Đấu Dược đi!”

Ngọc Kinh Lôi xem như đã hiểu, cháu gái nhà mình ngay cả Tây Tuyền Hoàn đều có thể luyện ra, nàng tuyệt đối không phải được sư bình thường. Huống chi mẫu thân của nàng là người kia. Trong người nàng liền có thiên phú chế dược, thế giới của Ngọc Phi Yên không phải ở nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Lễ Vật Độc Đáo Của Hạ Hầu Kinh Thiên

Nếu đứa nhỏ này có phúc lớn, một ngày kia có thể đi Vô Ưu Thành, có lẽ sẽ tìm được phụ mẫu nàng, người một nhà bọn họ còn có thể đoàn tụ ở nơi đó... Hi vọng Thiên Hân cùng tiểu Ngưu hảo hảo còn sống, chỉ cần còn sống, thì có hy vọng!

Nghĩ đến đây, Ngọc Kinh Lôi càng thêm kiên định ủng hộ quyết tâm của Ngọc Phi Yên.

Trước kia hẳn hi vọng Ngọc Phi Yên được chính mình che chở mà bình an lớn lên.

Mặc dù nàng không có kế thừa thiên phú của cha mẹ, không thể tập võ, vậy thì có sao đâu! Làm một nữ tử bình thường, lập gia đình sinh con, có Ngọc gia chồng đỡ sau lưng cho nàng, Ngọc Phi Yên cũng có thể qua được thoải mái tự tại.

Nhưng là hiện tại, Ngọc Phi Yên cho thấy chính mình thực lực cường hãn cùng năng lực không tầm thường, để Ngọc Kinh Lôi thay đổi dự tính ban đầu.

Kim Lân chẳng lẽ không phải vật trong ao!

Đứa nhỏ càng lớn, vị trí của nàng sẽ càng ngày càng cao, tầm mắt cũng sẽ càng ngày càng rộng lớn!

Hắn tất nhiên ủng hộ Ngọc Phi Yên! Để nàng tự do bay lượn dưới bầu trời rộng lớn!

"Gia gia, ta còn chưa có ra cửa đâu, người liền đuổi ta đi, có phải hay không trong khoảng thời gian này chê ta ảm ỉ người?" Ngọc Phi Yên kéo cánh tay Ngọc Kinh Lôi làm nũng nói.

"Làm sao có thể! Người một mực ở bên cạnh gia gia, gia gia mới thực sự vui vẻ a ——" Ngọc Kinh Lôi cười nói, "Cũng đã là một đại cô nương, có thể lập gia đình, thế nào còn như tiểu hài tử làm nũng đâu! Để mọi người nhìn thấy người như vậy, danh vô thân uy nghi sẽ không có!"

Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Phi Yên ở Hoa Hạ quốc, gia gia phi thường giống ông nàng, cho nên nàng một mực thật thích lão gia tử này.

"Ta vẫn còn nhỏ, mới không muốn lập gia đình sớm như vậy! Ta muốn ở bên cạnh người! Hơn nữa, theo ta tính đến tám mươi tuổi, ta lúc đó cũng không còn là đứa nhỏ! Người vĩnh viễn là gia gia của ta, đây là điều không thể thay đổi!"

"Ha ha ha ha! Hài tử ngốc!"

Nghe xong lời này, Ngọc Kinh Lôi trong lòng buồn bực liền bị quét sạch.

Tuy rằng không biết vừa rồi một cái chớp mắt kia, trên người Ngọc Kinh Lôi vì sao sẽ có cảm xúc ưu thương, nhưng lúc này lại chọc gia gia cười, Ngọc Phi Yên vẫn có cảm giác thành tựu.

Trong lòng nàng, đã coi Ngọc Kinh Lôi là người thân của chính mình.

Ngọc Phi Yên âm thầm thề, lúc này đây đi đại hội đấu được, nhất định phải đem đại ca cùng tam thúc tìm trở về!

"Gia gia, ta cũng có lễ vật muốn tặng cho người!" Ngọc Phi Yên lôi kéo Ngọc Kinh Lôi đi tới Tùng Hạc lâu, đưa cho hắn một viên viên thuốc lửa đỏ, "Ngài tại Vô Vương tột cùng đã dừng lại hơn mười năm, viên dược này có lẽ có thể trợ giúp người thăng cấp lên."

"Tốt! Tốt!"

Ngay chính mình cũng không nghĩ tới, làm cho Ngọc Kinh Lôi lại cảm nhận được Ngọc Phi Yên tri kỷ.

Ngọc Kinh Lôi ăn vào viên thuốc sau đó ngồi xuống nhập định, mãi cho đến ba ngày sau mới mở to mắt, hai mắt tinh quang lóe lóe, sắc mặt đỏ lên, nguyên bản tóc hoa râm, cũng biến thành màu đen, nhìn qua trẻ lên rất nhiều.

"Tướng quân, ngài cảm giác như thế nào?" Lão khôi cùng quân gia một trái một phải, thân thiết nhìn Ngọc Kinh Lôi.

"Ta đã là vô hoàng!" Ngọc Kinh Lôi đứng lên, phi thường ngạc nhiên.

Ngọc Phi Yên rốt cuộc là được sư cấp bậc gì? Vì sao nàng có thể luyện chế ra viên thuốc làm cho người luôn dừng lại ở cấp Vô Vương tăng lên nhiều như vậy?

"Chúc mừng tướng quân!"

Vừa nghe Ngọc Kinh Lôi đã trở thành vô hoàng, lão khôi cùng quân gia vừa mừng vừa sợ.

"Trống quân, mọi người cũng tăng lên rất nhiều, hiện tại một trăm tên hỗn tiểu tử, đều là võ linh!"

"Võ linh?" Ngọc Kinh Lôi cả kinh cảm thấy chút nữa rơi xuống đất. Thân vệ của mình chỉ là binh lính bình thường, trước kia cấp bậc cao nhất là võ sư, hiện tại lại thăng lên hai cấp, trở thành võ linh? Đây cũng quá làm người ta giật mình đi!

"Yên nhi đâu?"

"Trống quân, đại tiểu thư đang thao luyện đấm tiểu tử kia a!"

"Mau! Mau mang ta đi nhìn xem!"

Thời điểm Ngọc Kinh Lôi tới võ trường huấn luyện, Ngọc Phi Yên đang ở trên đài cao biểu thị cách đấu thuật.

Chiêu thức của nàng đơn giản thực dụng, chiêu chiêu trí mệnh, các thân vệ nhìn xem liên tục trầm trồ khen ngợi, lúc này, mọi người đối với đại tiểu thư đều là phục sát đất.

"Mục đích tập võ, là cường thân kiện thể, bảo vệ quốc gia, bảo hộ người chúng ta quan tâm, không phải vì đẹp mắt, cũng không phải vì khoe khoang!"

"Các ngươi hãy đem tất cả hoa chiêu chỉ xem mà không dùng được toàn bộ vứt bỏ cho ta, đối mặt địch nhân, cho dù là một giây, đều đáng quý, làm sao có thời gian giảng đạo nghĩa giang hồ, xử lý đối phương, mới là vương đạo! Mục tiêu của chúng ta là trúng hồng tâm, một chiêu chế địch!"

"Vâng! Trúng hồng tâm, một chiêu chế địch!"

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên mạnh mẽ kêu gọi lực lượng như vậy, Ngọc Kinh Lôi vỗ đùi trầm trồ khen ngợi.

Không hổ là đứa nhỏ của Ngọc gia ta, phần khí phách này, giác ngộ này, quả thực chính là trời sinh làm tướng quân!

Đáng tiếc Ngọc Phi Yên là nữ nhi, nếu nàng nếu nam hài tử, Ngọc Kinh Lôi nhất định đem nàng ném đến trong quân đội để rèn luyện, không quá mấy năm, Ngọc gia lại dâng lên một vị tướng quân tài ba!

Ngọc Phi Yên ở Ngọc gia lại ngày người năm ngày, chờ đám thân vệ triệt để bị nàng tẩy não, từ binh lính bình thường biến thành quân nhân trong chiến đấu cơ động, nàng cũng muốn rời đi.

"Ở bên ngoài chiếu cố tốt chính mình!" Ngọc Kinh Lôi không có lời nói dư thừa, chính là đưa cho Ngọc Phi Yên một xấp ngân phiếu thật dày.

"Gia gia, người không phải là đem hết của cải đều cho ta đó chứ?"

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Ngọc Phi Yên biết, ra bên ngoài, không có tiền không được.

Huống chi trong đại hội đấu được nói không chừng sẽ nhìn thấy kỳ trân dị bảo gì đó, Ngọc Phi Yên còn tính toán sau khi tìm được Ngọc Thiên Huyết, còn phải chữa bệnh cho hắn, cho nên lúc này nàng cũng không khách khí, ngoan ngoãn đem ngân phiếu bỏ vào trong túi áo.

"Yên tâm! Nhà chúng ta cũng không thiếu đâu! Ngươi đi nhanh lên, đi mau, đừng làm cho ta nhìn thấy ngươi ——"

Ngọc Kinh Lôi ánh mắt nóng lên, sợ Ngọc Phi Yên nhìn thấy bộ dáng bản thân, hắn vội vã xoay người, vẫy tay đuổi nàng đi.

"Đi thôi đi thôi! Ngươi đi rồi ta vừa lúc có thể thanh tịnh vài ngày!"

"Ta đi đây! Gia gia, hẹn gặp lại!"

Ngọc Phi Yên bỏ lại một câu nói, sau đó vang lên tiếng bước chân liên tiếp, cuối cùng cửa lớn đóng lại, sau lưng Ngọc Kinh Lôi triệt để không còn thanh âm.

Thật đúng liền cứ như vậy đi rồi a?

Tuy rằng Ngọc Kinh Lôi đã sớm an ủi mình, đứa nhỏ lớn, muốn để nàng đi ra ngoài. Nhưng là hiện tại Ngọc Phi Yên thật sự rời đi, trong lòng lão gia tử vẫn cảm thấy mất mát.

Nha đầu này, liền như vậy đi rồi!

Ai ——

"

Chờ Ngọc Kinh Lôi không đành lòng quay đầu lại, phát hiện nguyên bản Ngọc Phi Yên đã ly khai bấy giờ đang đứng tại chỗ, cười hề hề nhìn ông.

"Ta cũng biết gia gia luyện tiếu ta!"

Ngọc Phi Yên nhào vào trong ngực Ngọc Kinh Lôi, trong lòng lão nhân thật rộng lớn, làm cho nàng cảm thấy an tâm.

"Gia gia, lúc ta không ở nhà, người phải chiều cố kỹ lưỡng chính mình! Thực bỏ đon ta đã giao cho quản gia, ngài nhất định phải ăn com thật tốt! Hiện tại ta là Ngọc gia gia chủ, người nếu không dựa theo yêu cầu của ta làm, trở về ta sẽ rất tức giận!"

"Đã biết, đã biết! Dong dài, còn nhỏ tuổi đã trở thành bà quản gia —— "

Ngọc Kinh Lôi tuy rằng làm bộ thờ phỉ phỉ, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ .

Hắn hiện tại rốt cục đã hiểu, vì sao mọi người đều nói nữ nhi là tiểu áo bông , cháu gái ngoan của hắn cũng là tiểu áo bông tri kỷ!

Ông cháu lưu luyến, Ngọc Phi Yên rốt cục bước ra cửa lớn Ngọc gia.

Chờ trở lại võ trường huấn luyện, khỏe mặt Ngọc Kinh Lôi vẫn còn hồng hồng.

"Trống quân, ngài là luyện tiếc đại tiểu thư đi? Đại tiểu thư chẳng qua là bé quan, cũng không phải đi xa nhà, bây giờ người liền trở nên đa sầu đa cảm như vậy?"

Lý Nhị Đức không biết Ngọc Phi Yên muốn đi tham gia đại hội đấu dược, sau khi Ngọc Kinh Lôi vừa tiến đến, liền cười hề hề chỉ vào khỏe mặt ương ương của Ngọc Kinh Lôi mà giễu cợt.

"Không phải bình thường lúc giáo dục chúng ta, đồ máu chảy mồ hôi cũng không đổ lệ sao? Hôm nay bản thân người thế nào lại khóc?"

"Lăn! Chớ chọc lão tử!"

Ngọc Kinh Lôi bay lên một cước, đá vào mũi Lý Nhị Đức, đau đến nỗi Lý Nhị Đức ôm mũi ngao ngao kêu.

"Trống quân, người oan uổng ta! Ta đây gọi là quan sát sâu sắc!"

"Đại tiểu thư nhưng là khen ta đó, nói ta là cái gì hầu tử đó, có hoá nhân kim tinh đấy! Yêu quái ở trước mặt ta, ta liếc mắt liền nhìn ra !"

Lời nói của Lý Nhị Đức, làm cho các thân vệ cười vang, ai bắt được Ngọc Kinh Lôi xoay người chỉ vào lão Khôi đang cười đến lợi hại ra lệnh:

"Yên nhi không phải cho các người chế định kế hoạch huấn luyện sao, ta thấy các người rất nhàn rồi, khẳng định là lượng huấn luyện không đủ. Từ hôm nay trở đi, huấn luyện gấp bội! Ta ssex nhìn chăm chăm vào cửa các người!"

Ngọc Kinh Lôi nghe rằng, trong mắt thoáng qua một đạo hắc ám hào quang, nháy mắt hóa thân hắc ám đại thần.

"A —— "

"Trống quân đại nhân, ngài không thể như vậy!"

"Lý Nhị Đức, đều tại ngươi! Tất cả mọi người, chúng ta đừng bỏ qua hắn..."

Lập tức, trên sân một mảnh kêu rên.

Nhìn những gương mặt tươi sáng trẻ tuổi, tâm tình Ngọc Kinh Lôi nguyên bản bởi vì Ngọc Phi Yên rời đi mà trở nên buồn bã, cũng dần dần vui vẻ lên.

Cuộc sống như vậy, thật tốt!

Ngọc Phi Yên nguyên bản cùng Hoắc thần y ước định gặp mặt ở trạm tiễn khách ngoài thành, cùng đi Lạc Hà Cốc, nhưng khi nàng đến địa điểm ước định, phát hiện nguyên bản hai người, biến thành một nhóm người.

"Ngọc nha đầu, tiểu Liên Căn thật sự là rất già và người, không có biện pháp, ta đành phải đáp ứng hắn!"

Vừa thấy Ngọc Phi Yên, Hoắc thần y liền vui vẻ chạy đến trước mặt nàng giải thích.

"Lại nói, bao năm qua đại hội đấu dược có rất nhiều linh dược, nói không chừng sẽ có lợi đối với thân mình hắn. Ta nhìn hắn một người cô đơn đứng ở Ái Liên cư, thật đáng thương, liền mềm lòng phải đồng ý!"

Ngón tay Hoắc thần y béo đỏ đỏ thắt chung một chỗ, đôi mắt chột dạ nhìn Ngọc Phi Yên.

Hắn cũng không dám nói cho nàng, Liên Căn dùng một đạo trà bánh thu mua chính mình. Trà bánh kia rất thơm ngọt , Hoắc thần y không nhịn xuống được, liền đem thời gian ước định của hắn cùng Ngọc Phi Yên bán cho Liên Căn.

Hoắc thần y có thể đoán trước được, nếu Ngọc Phi Yên biết chân tướng, khẳng định sẽ chê cười hắn là một cái tham ăn!

Tuy rằng Hoắc thần y một mực quảng cáo rùm beng, ta tham ăn, ta kiêu ngạo, ta đẩy mạnh kinh tế tiêu dùng, kéo trình độ nền kinh tế quốc dân tăng trưởng!

Nhưng ở trước mặt Ngọc Phi Yên, hấn vẫn là đuổi lý.

Đối với việc Liên Cẩn cùng Mặc Thương xuất hiện, Ngọc Phi Yên cũng không bài xích, Liên Cẩn bởi vì thân thể ốm đau, thủy chung chân không rời nhà, nhiều năm như vậy đều sinh hoạt tại một địa phương, không gian hoạt động bất quá là Ái Liên cư, đúng là hấn nên ra ngoài nhiều một chút!

Nhưng là, xe ngựa xa hoa kia là chuyện gì xảy ra? !

Hạ Hầu Tuyết vừa hưng phấn vừa lú lú, còn có vài người bên người nàng, làm cho Ngọc Phi Yên nhìn mà đầu óc phát đau.

"Bọn họ làm sao lại đến —— "

Ngọc Phi Yên đem Hoắc thần y túm đến một bên, chỉ vào Hạ Hầu Tuyết, Tiết Từ Di cùng Trình Quan Trung, còn có một người khác mà nàng không nghĩ tới—— Tiết Sắc.

"Ta cũng không biết a!"

Hoắc thần y ngây ngốc nhú nhú mày.

Bọn họ vừa đến trạm tiền khách, Hạ Hầu Tuyết liền đuổi theo.

Hoắc thần y quả thực hoài nghi Tuyết công chúa này có cái mũi cầu dài, khứu giác thánh như vậy, xa như vậy cũng có thể ngửi thấy được hương vị tiểu Liên Cẩn!

"Tuyết công chúa kia khẳng định là hướng về phía tiểu Liên Cẩn mà đến! Bất quá, bên người nàng có Vô thánh bảo hộ, xem ra là hoàng thượng hoàng hậu Đại Chu cho phép, cho nên chúng ta không cần thiết phải bận tâm, mọi người bất quá là tiện đường thôi."

"Hi vọng thật sự chỉ là tiện đường."

Ngọc Phi Yên còn chưa nói xong, Vô thánh Triệu Thắng bên người Hạ Hầu Tuyết ôm bảo kiếm đã đi tới.

"Hoắc thần y, lần này đi Lạc Hà cốc, cho các ngươi thêm phiền toái, thật sự là ngượng ngùng!"

Triệu Thắng nói như vậy, trong lòng thật sự cảm thấy ngượng ngùng.

Giao thừa mới qua vài ngày, tiết nguyên tiêu còn không có đến, Triệu Thắng đã bị Lư hoàng hậu phái tới bảo hộ Hạ Hầu Tuyết, đưa nàng đi tham gia đại hội đấu được.

Được rồi, hấn là thần tử, mệnh lệnh cấp trên không thể không nghe.

Nhưng là Tuyết công chúa, ngươi vì sao nhất định phải đồng hành cùng Liên công tử?

Triệu Thắng ít nhiều cũng biết tình cảm Hạ Hầu Tuyết đối với Liên Cẩn, nàng lần này đuổi theo, cũng là vì Liên Cẩn.

Đều nói nữ truy nam, cách tâng sa, nhưng là, từ sau khi Hạ Hầu Tuyết xuất hiện, Liên Cẩn liền một mực trốn ở trong xe ngựa, ngay cả mặt mũi cũng không lộ một cái, đây rõ ràng chính là ghét bỏ a!

Huống chi Hoắc thần y cũng là nhân nhật bộ đáng, hiển nhiên chính là không chào đón bọn họ!

Nhưng Hạ Hầu Tuyết cho tới bây giờ một chút cũng không cảm giác được chính mình bị người ghét bỏ, vẫn vui vẻ như trước ảo tưởng cùng Liên Cẩn cùng đường, sẽ là sự tình thật tốt đẹp.

Công chúa, trong đầu ngươi chứa toàn phân sao?

Vẫn là do ánh mắt của ngươi mù, nhìn không thấy người khác lạnh lùng?

Triệu Thắng phi thường bất đắc dĩ, chỉ có thể xin lỗi nhìn về phía Hoắc thần y cùng Ngọc Phi Yên.

Hoắc thần y nhún nhún vai không nói chuyện, chỉ là nhìn Ngọc Phi Yên, cho nàng tự quyết định.

Thái độ của hấn, làm cho Triệu Thắng phi thường kinh ngạc.

Thiếu nữ này là ai?

Tuy rằng Ngọc Phi Yên đeo khăn che mặt, nhìn qua tuổi tác không lớn, nhưng là Hoắc thần y là được vương duy nhất trên đại lục, hấn lại coi trọng thiếu nữ này như vậy, nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

"Quên đi , cùng nhau đi thôi!"

Thay vì dọc theo đường đều bị Hạ Hầu Tuyết truy đuổi , không bằng cùng nhau đi, bớt việc.

"Không biết vị cô nương này xưng hô như thế nào?"

Nhìn ra Hoắc thần y đối Ngọc Phi Yên coi trọng, hần lễ phép hỏi.

Không đợi Ngọc Phi Yên trả lời câu hỏi của Triệu Thắng, Hạ Hầu Tuyết sôi nổi chạy tới.

"Triệu Thắng, tên của nàng người khăng định đã nghe nói qua! Nàng chính là đại danh鼎鼎 Ngọc La Sát, y thuật cao minh ! Hiện tại chữa bệnh cho Liên ca ca!"

Hạ Hầu Tuyết chen đến trước mặt Ngọc Phi Yên, mở to hai mắt nhìn nàng.

"La Sát, không nghĩ tới người cũng đi đại hội đấu dược a! Thật tốt quá! Chúng ta lúc này đây cùng đường, thật là duyên phận a! Liên ca ca liền xin nhờ người , xương cốt hần yếu , sợ không chịu nổi xóc nảy !"

Duyên phận em gái người a!

Trên đầu Ngọc Phi Yên toát ra tam vạch hắc tuyến.

Nếu thực sự giữa bọn họ xuất hiện hai chữ duyên phận, Ngọc Phi Yên cảm thấy, đây khăng định là một hồi nghiệt duyên.

"Công chúa —— "

Gặp Hạ Hầu Tuyết như vậy, trong lòng Ngọc Phi Yên ghen một hơi, nhất định phải phát tiết ra.

"Người không có chuyện gì mở mắt lớn như vậy, không sợ trông mắt sẽ rơi xuống sao? Cho dù có Hoắc lão là dược vương ở đây, nhưng chỉ sợ hần cũng không có cách nào đem con mắt rớt ra gắn trở về!"

Lời nói của Ngọc Phi Yên, trực tiếp chọc trúng chỗ đau của Hạ Hầu Tuyết.

Đại Chu hoàng thất rất thừa thãi tuần nam mỹ nữ, Hạ Hầu Tuyết cũng coi như là một cái mỹ nhân.

Điều duy nhất làm cho Hạ Hầu Tuyết không vừa lòng là, mắt nàng là một mí, ánh mắt cũng không lớn.

Cho nên từ nhỏ Hạ Hầu Tuyết liền thích nỗ lực mở to hai mắt, để che lấp sự thật về đôi mắt nhỏ của mình.

Hiện tại lại bị Ngọc Phi Yên trực tiếp nói ra điều, Hạ Hầu Tuyết thiếu chút nữa đã khóc ra tại chỗ.

Ánh mắt nhỏ cũng không phải ta sai, làm chi khi dễ ánh mắt nhỏ!

Nhìn thấy Hạ Hầu Tuyết buồn bực, tâm tình Ngọc Phi Yên thật tốt.

Quả nhiên, gặp được người làm chính mình không thoải mái, chỉ có làm cho đối phương càng thêm không thoải mái, tâm tình mới thư sướng, đây là chân lý vĩnh hằng không thay đổi a!

Ngọc Phi Yên biểu đạt tâm tình, mặt đầy tươi cười rời đi, ngay tại thời điểm nàng đi ngang qua Tiết sắc, hần bỗng nhiên đứng dậy.

"La Sát cô nương, thật lâu không thấy!"

Tám chữ này, Tiết Sắc cảm thấy dường như trôi qua một thế kỷ, vừa nói ra khỏi miệng, khuôn mặt bất cần đời của hần lập tức biến thành nhàn nhạt phấn hồng, giống như hoa đào đầu mùa xuân, ánh mắt mê người.

"Ân!"

Ngọc Phi Yên "Ân" một tiếng, xem như trả lời. Nàng không có quên lúc trước tại Hồng Tinh trấn Hồng Nguyệt từ lâu, Tiết sắc độc miệng như thế nào rửa nàng chết mất.

Không có cách nào, nàng chính là tiểu nữ nhân hẹp hòi như vậy!

Tuy rằng không đến mức vì một câu nói đầu tiên mà trả thù Tiết sắc, nhưng là cho hần sắc mặt tốt, cùng hần làm bằng hữu, đó là không có khả năng!

Tiết sắc không biết chính mình đã bị Ngọc Phi Yên gắn lên dấu ấn "Hạ Hầu Nam đảng" cho hần, thấy Ngọc Phi Yên hướng chính mình gật đầu, hần mừng rỡ có chút quên hết tất cả, trong lòng bốc lên tiểu bong bóng hồng nhạt.

Từ lần trước gặp qua Ngọc La Sát, trong lòng Tiết sắc liền có một mầm móng gọi là "Thảm mền" , bắt đầu lặng lẽ nảy sinh.

Làm sao lại có nữ hài tử xinh đẹp như vậy, ngay cả thời điểm tức giận, cũng mềm mại thanh nhã đáng yêu như vậy!

Tiết sắc xuân tâm này mầm dừng ở trong mắt Tiết Từ Di, nàng kinh hãi, lập tức tiến lên cùng Ngọc Phi Yên chào hỏi, đem đệ đệ túm trở về.

Tiết sắc là nam đinh duy nhất của Âm Sơn Công phủ, từ nhỏ đã thu đến tay mọi sủng ái, Tiết Từ Di cũng phi thường yêu thương người đệ đệ này. Nhưng là hiện tại nhìn thấy đối tượng mà Tiết sắc thích cư nhiên lại là Ngọc La Sát, Tiết Từ Di bị dọa tim không khỏi nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không được!

Nàng nhất định phải tìm cái thời gian cùng Tiết sắc hảo hảo nói chuyện.

Ngọc La Sát là người của Lâm Giang Vương, Tiết sắc cùng Hạ Hầu Kinh Thiên giành nữ nhân, không thể nghi ngờ là thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết!

Lại nói, Ngọc La Sát y thuật cao minh như vậy, Tiết sắc trừ bỏ thân phận thế tử của Âm Sơn Công, không còn có điều gì khác xuất sắc, Ngọc La Sát không có khả năng coi trọng hắn !

Tiết Từ Di đã hạ quyết tâm, nhất định tại thời điểm tiểu mầm móng trong lòng Tiết sắc vừa mới nảy sinh, liền cắt đứt!

Miền cho hắn gây ra chuyện đại đột, cuối cùng chính mình bị thương, còn liên lụy Âm Sơn Công phủ!

Tuy rằng Tiết Từ Di đối mặt ngoại nhân sẽ tính kế, nhưng Tiết sắc là đệ đệ cùng phụ cùng mẫu của nàng, đối với hắn, Tiết Từ Di là thật sự sợ đệ đệ bị thương tổn.

Ngọc Phi Yên không biết việc này, nàng cùng Liên Căn nói nói mấy câu, dặn dò hắn nếu có cái gì không thoải mái nhất định phải kêu chính mình, sau đó mọi người liền chuẩn bị xuất phát.

Đột nhiên, một trận dồn dập tiếng vó ngựa truyền đến.

Liễu Thịnh cười một con ngựa đỏ thẫm, bên người là một con chó mực to lớn.

"Ngọc cô nương, xin đợi một chút! Vương gia của ta có lễ vật muốn tặng cho ngươi —— "

Liễu Thịnh xuống ngựa, mang theo đại cầu đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên, "Vương gia biết Ngọc cô nương muốn đi tham gia đại hội đấu được, sợ ngươi trên đường cô đơn, liền đem thằng ngốc đưa tới cho ngươi làm bạn!"

"Thằng Ngốc? !"

Đây là Ngọc Phi Yên lần thứ hai nhìn thấy chú chó tên "Thằng ngốc" này.

Nó thể trạng khô ngô, cái đầu có lão hồ lớn nhỏ, nhưng là bộ dáng khờ khạo, nhìn ngốc ngốc , cực kì có tính lừa gạt.

Bất quá, Ngọc Phi Yên còn tinh tường nhớ rõ chính là chú chó mang bộ mặt có tính lừa gạt này, tại Ngọc gia một miếng ăn hết cánh tay Chiết Hạ Quân.

Thật là chủ nào thì chó nấy, tên là thằng ngốc, thực chất lại cùng chủ nhân nó một dạng hung tàn..

Chính là, Hạ Hầu Kinh Thiên đem thằng ngốc đưa tới cho nàng làm bạn, đây là có ý tứ gì?

Liền tính là đưa lễ vật cho nữ sinh, không phải hắn là tuyển chọn chó bướm bướm, chó nhỏ Na Uy nhu thuận sao?

Đưa một con chó lớn đến, trong xe ngựa không chứa được a!

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Ngọc Phi Yên, Liễu Thịnh cười phe phẩy ngọc phiến.

"Ngọc cô nương yên tâm, sự chịu đựng của Thằng Ngốc vô cùng tốt, đi theo xe ngựa sẽ không tụt lại phía sau, ngươi không cần phải xen vào nó. Nó đói bụng sẽ chính mình đi ra ngoài vô, sẽ không cho ngươi thêm phiền toái ! Hơn nữa, thể trạng của thằng ngốc rất tốt, ngươi có thể coi nó là tọa kỵ!"

Đối với lời nói của Liễu Thịnh, Ngọc Phi Yên thực sự không tin.

Nàng tổng cảm thấy mắt hồ ly mỹ điểm của nam tử này mười phần nham hiểm, đặc biệt bộ dáng hắn lay động ngọc phiến, chỉ có hai chữ có thể hình dung, chính là —— rối loạn!

"Ta có thể cự tuyệt sao?"

Ngọc Phi Yên hỏi, nàng không phải chủ nhân của thằng ngốc ,quản chế không được nó.

Vạn nhất con chó lớn hung tàn này giống chủ nhân nó một dạng, trên đường nhìn đến ai không vừa mắt, liền trình diễn tiết mục ăn nhiều người sống, làm sao bây giờ?

"Ai —— "

Thấy Ngọc Phi Yên không vừa ý, Liễu Thịnh thật dài thờ dài, bắt đắ dĩ nhìn đại cầu, trong thanh âm để lộ ra một cổ đáng thương.

"Ngọc cô nương chỉ sợ không biết, vương gia nói, người nếu ghét bỏ thẳng ngốc, chờ hắn trở về, liền đem thẳng ngốc làm thịt! Không thể mang lại cho người niềm vui, thẳng ngốc còn sống cũng không có ý nghĩa gì, không bằng làm đồ nhắm, đây là vương gia đã nói!"

"Ngao —— ô —— "

Liễu Thịnh nói như vậy, con chó mực thuận thế quỳ rạp trên mặt đất làm bộ phát run, dài rộng chân trước che ánh mắt, làm ra bộ dáng khóc than, làm cho Ngọc Phi Yên suyt chút nữa cười ra tiếng.

Nếu người là sủng vật, nũng nịu, nhõng nhẽo, kia kêu dễ thương!

Nhưng là, một con chó to lớn nằm sấp trên đất làm nũng, hoàn toàn liền trở thành khô hải, được không!

Nhìn ra Ngọc Phi Yên cố nén ý cười, con chó mực lớn u oán nhìn nàng một cái, đáng thương tội nghiệp cúi đầu, giống như một chú chó bị vứt bỏ phải chịu lưu lạc, làm cho Ngọc Phi Yên nhìn không được động lòng trắc ẩn.

"Được rồi!"

Nghĩ đến tên Hạ Hầu Kinh Thiên kia làm gì cũng không theo lẽ thường, Ngọc Phi Yên thật đúng lo lắng đầu óc hắn bị động kinh, sẽ làm thịt con chó mực lớn này.

Ngọc Phi Yên cũng không bài xích con chó kia, thậm chí thật thích nó.

Mặc dù thể trạng Thằng Ngốc thực sự có cường tráng một chút, nhưng không thay đổi được việc nó thật sự là chó.

Ngọc Phi Yên ngồi xổm xuống, điểm điểm mũi ướt sũng của nó, "Không nghĩ biến thành thịt chó, thì phải nghe theo lời ta nói! Ta nói người đi về hướng đông, người không thể đi về hướng tây, ta cho người cắn người, người không thể đi đuổi gà, biết không?"

"Ngao —— ô —— "

Thằng Ngốc giống như có thể nghe hiểu tiếng người, dùng sức gật đầu.

Cắn người?

Nó thích nhất trò chơi như vậy! Thật tốt!

Xem ra chủ nhân nói không sai, đi theo tiểu cô nương này, tuyệt đối có sự tình vui vẻ!

Vì thế, trong đội ngũ đi đại hội đấu được, lại gia nhập một con chó lớn.

Nhiều ra một con động vật, Hạ Hầu Tuyết phi thường tò mò, nguyên bản tâm tình buồn bực, lúc này cũng đã quên vừa rồi không thoải mái, chạy tới trước mặt con chó mực, kinh ngạc nhìn nó.

"Đây là chó Thập Tứ thúc dưỡng? Quả thực rất tốt..."

Nghĩ nửa ngày, Hạ Hầu Tuyết cũng tìm không thấy từ ngữ gì thích hợp để hình dung Thằng Ngốc.

"Ô —— "

Đổi mặt Hạ Hầu Tuyết hữu hảo, đầu to mọng của Thằng Ngốc xoay đến một bên, thân mình cũng lui về phía sau hai bước, đứng ở bên cạnh Ngọc Phi Yên, biểu lộ lập trường chính mình.

"Tốt... Có cá tính!"

Bị một con chó ghét bỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hầu Tuyết suy sụp xuống dưới. Đành phải dưới đáy lòng âm thầm an ủi mình, không thể chấp nhận cùng súc sinh này!

Huống chi đây là chó của Thập Tứ thúc, tốt nhất là muốn cách nó xa một chút! Dù sao đi theo bên cạnh người hung tàn như Thập Tứ thúc, cũng sẽ không phải là một con chó tốt!

Yêu quý sinh mệnh, rời xa Thập Tứ thúc... Cùng với hắn hết thầy! Ở trong đầu Hạ Hầu Tuyết không ngừng lặp lại những lời này.

Tạm biệt Liễu Thịnh, đội ngũ khởi hành, Thăng Ngốc chủ động ghé vào bên người Ngọc Phi Yên.

Đây là, mời nàng đi cười nó?

Ngọc Phi Yên cười qua ngựa, thời điểm tuổi nhỏ có cười qua trư, cười qua sơn dương, lừa, thật sự không có cười qua chó.

Mau tới mau tới! Thăng Ngốc vui vẻ phe phẩy đuôi.

Ngọc Phi Yên nghĩ một chút, thật sự nhảy qua ngòi ở trên lưng Thăng Ngốc.

Vừa ngòi lên, Ngọc Phi Yên mới biết được Liễu Thịnh nói không sai. Nếu không vì Thăng Ngốc là con chó, nàng đều phải hoài nghi chính mình là cười trên một con dã thú.

Thăng Ngốc chạy băng băng như rất ổn định, ngòi ở trên lưng hùng tráng của nó, Ngọc Phi Yên một chút cũng không cảm giác xóc nảy.

Hơn nữa nó nhìn như xuân ngọc, kỳ thực uy vũ bá đạo, phạm là nơi nào Thăng Ngốc cùng Ngọc Phi Yên đến, trăm điều kinh hoàng bay lên, ngay cả dã thú cũng đều nhượng bộ lui binh... Siêu cấp phong cách!

Ngọc Phi Yên không khỏi nghĩ, nếu trở về xã hội hiện đại, nàng hoàn toàn có thể cùng đấu với Lão Hồ, so đấu với nhóm Báo Từ thổ hào!

Nhìn con chó mực chạy vọt trước xe ngựa, Liên Cẩn có chút đăm chiêu.

Vì Ngọc Phi Yên, nam nhân kia thật đúng là không tiếc gì, hẳn đây là động chân tâm sao?

Chính là, ngươi muốn cùng với nàng, trước tiên phải hỏi ta có đáp ứng hay không ——

Dọc theo con đường này, phi thường thuận lợi.

Mặc dù ngẫu nhiên sẽ gặp đến tiểu sơn tắc thổ phi não loạn, nhưng những người đó vừa nhìn đến đại chó mực hung mãnh nhẹ răng trợn mắt, hàm răng sắc bén tựa như dao nhỏ sáng lên, lập tức sợ tới mức kêu cha gọi mẹ bỏ lại vũ khí liền chạy.

Việc này Ngọc Phi Yên cũng có thể dự kiến được, Thăng Ngốc cùng một dạng với chủ nhân của nó, thô bạo có tiếng, tứ hải truyền xa!

Hiện tại, trừ bỏ mỗi ngày chặn trị cho Liên Cẩn, Ngọc Phi Yên sẽ ở trên xe ngựa của Liên Cẩn ngày ngốc một đoạn thời gian, lúc khác nàng đều cười Thăng Ngốc, một đường phô trương, thập phần thích ý.

"Thấy không!"

Tiết Từ Di chỉ vào Ngọc Phi Yên ở phía trước dẫn đầu đội ngũ đối Tiết Sắc nói, "Sắc nhi, không phải tỷ tỷ nói ngươi, ngươi hãy chết tâm đi! Các ngươi không phải người cùng một thế giới, nàng, ngươi phải từ bỏ đi!"

"Tỷ, ngươi làm sao lại nói lời nói đã kích ta như vậy." Tiết Sắc thật buồn bực.

Tiết Sắc cười tuần mã màu trắng, trên đường cũng có chạy đến bên người Ngọc Phi Yên nói chuyện với nàng, xoát cảm giác tồn tại.

Nhưng là, con chó kia tựa hồ phi thường không muốn gặp hắn!

Tiết Sắc thủy chung cho rằng, khi Thăng Ngốc mỗi lần nhìn thấy hắn biểu tình quả thực chính là một cái trừng mắt lạnh lùng, nó thậm chí còn có ý rít gào đối với ngựa của hắn, hù dọa nó!

Có một lần con chó này tiến lên, làm bộ dáng muốn cắn cổ bạch mã, con ngựa kinh hãi, làm cho Tiết Sắc từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, suýt chút nữa làm rách y phục của hắn, não loạn tạo thành chuyện cười lớn, hại Tiết Sắc mấy ngày đều không còn mặt mũi gặp Ngọc Phi Yên.

Nhưng là, Tiết Sắc chính là người càng bị áp chế lại càng hăng!

Thăng Ngốc càng là như thế này, hắn càng muốn nghĩ thu mua con chó này.

Vì thế, mỗi khi đặt chân đến địa phương nào, Tiết Sắc sẽ chuẩn bị cho Thăng Ngốc một phần thịt lớn.

Nào biết, con chó này thật đáng chết, chó khi được ăn thịt phi thường vui vẻ, ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng quay người lại, lại bày ra bộ dáng lập trường kiên định, nên cần mã thời điểm vẫn là cần được vui vẻ, hoàn toàn không có tiết tháo! Càng thêm xác minh một câu nói —— bánh bao thịt cho cậu, có đi không có về.

Thật sự là cùng chủ nhân nó một dạng...Làm nười ta chán ghét!

"Sắc nhi, tỷ tỷ là vì tốt cho ngươi! Hạ Hầu Kinh Thiên là loại người nào, ngươi là rõ ràng nhất. Đừng nói ngươi, liền là chúng ta Âm Sơn Công phủ, đều không phải là đối thủ của Lâm Giang Vương. Trên thế giới này cô nương tốt nhiều như vậy, ngươi vì sao liền đối nàng nhớ mãi không quên đâu!"

Tiết Từ Di tận tình khuyên nhủ, nước miếng đều khô , cổ họng bắt đầu khát nước, nhưng Tiết Sắc không chút nào dao động.

"Tỷ tỷ, trên đời này nhiều người như vậy, ta chỉ muốn nàng!"

Nhắc tới Ngọc La Sát, trên mặt Tiết Sắc hiện ra nụ cười hạnh phúc.

"Tỷ, người không biết thích một người là bộ dáng gì. Giống như trên thế giới, chỉ có mooyj mình nàng. Vô luận nàng thế nào, ở trong mắt ta đều là tốt đẹp nhất! Chẳng sợ nàng cười mắng ta, cũng là cực kỳ khả ái !"

"Choáng váng choáng váng!"

Gặp Tiết sắc ngơ ngác ngây ngô cười, Tiết Từ Di nhìn không được cảm thấy đau đầu .

Nàng đích xác không biết chân ái là cái gì, không có trải qua, cũng không nghĩ có thể gặp!

Phụ thân năm đó cũng chân tình với mẫu thân , nhưng là, từ mẫu thân liên tục sinh hạ hai nữ nhi, phụ thân liền bắt đầu lấy cớ cần con nối dòng, bốn phía nạp thiếp, hơn nữa dung túng tiểu thiếp mang thai ức hiếp đến mẫu thân.

Tại trong trí nhớ Tiết Từ Di khi còn bé, mẫu thân luôn ngồi ở phía trước cửa sổ yên lặng rơi lệ, mẫu thân trong phòng cũng luôn tràn ngập các loại vị thuốc.

Vì sinh hạ nhi tử, mẫu thân một mực tìm kiếm các loại bí phương sinh con, trên người hàng năm đều là hương vị đan dược, phụ thân mỗi lần vào trong phòng của mẫu thân, đều là làm theo phép, Tiết Từ Di vĩnh viễn đều quên không được phụ thân lộ ra biểu tình chán ghét...

Cho nên, nàng cho tới bây giờ không tin tình yêu là vĩnh hằng , chỉ tin tưởng ích lợi.

Hiện tại nhìn đến Tiết sắc như vậy, Tiết Từ Di nhìn không được ở trong lòng mắng hấn ma chướng !

Sớm biết rằng như vậy, nàng sẽ không nên mang Tiết sắc đi Lạc Hà cốc.

Cuối cùng, Tiết Từ Di thấy bộ dáng Tiết sắc một dạng lộn chết không sợ phỏng nước sôi, không thể không xuất ra đòn sát thủ.

"Sắc nhi, người nếu không nghe ta khuyên, ta liền viết thư đem nói ra sự việc này với phụ thân."

"Tình tình của phụ thân người cũng biết, hấn mặc dù yêu thương người, cũng tuyệt đối sẽ không vì người làm địch nhân cùng Lâm Giang Vương. Nếu phụ thân biết người nhớ thương người trong lòng của vương gia, hấn nhất định sẽ phái võ sư trong nhà đến áp người trở về, chính người hảo hảo suy nghĩ một chút!"

Bị Tiết Từ Di đe dọa như vậy, Tiết sắc ở mặt ngoài nghe theo lời nói tỷ tỷ, trong lòng lại vẫn là nhớ kỹ Ngọc La Sát.

Bất quá, không đợi Tiết sắc có ý định tiến một bước, hấn lại từ trên ngựa ngã xuống.

Lúc này đây phi thường bất hạnh, Tiết sắc ngã bị gãy căng chân bên trái, không thể không ngày ngày ngồi ở trong xe ngựa, mỗi ngày đối mặt với khuôn mặt béo mập của Hoắc thần y kia.

Tiết Sắc nguyên bản còn kỳ vọng thông qua lúc này bị thương, có thể giống Liên Cẩn như vậy, có cơ hội tiếp xúc Ngọc Phi Yên

Nhưng là Liên Cẩn đột nhiên phát bệnh, Ngọc Phi Yên trên cơ bản đều ở trong xe ngựa của Liên Cẩn, làm cho Tiết sắc cực kỳ hâm mộ Liên Cẩn, hận chính mình không thể cũng sinh mệnh như vậy, như vậy có thể gần gũi nhìn đến nữ thần của bản thân.

"Hoắc thần y, có thể hay không để La Sát cô nương đến xem chân cho ta a? Ta thế nào cảm thấy căng chân có điểm không thích hợp đâu?"

"Thế nào, người đây là chất vấn y thuật của lão phu?"

Hoắc thần y đời này chán ghét người khác hoài nghi bản lĩnh của hấn, Tiết sắc nói như vậy, không thể nghi ngờ là chạm đến đỉnh điểm của ông.

"Không có không có! Ngài bớt giận, đệ đệ ta không phải ý tứ này, ngài đừng chấp nhặt với hấn!" Tiết Từ Di bên cạnh nheo Tiết sắc một phen, vội vàng cấp Hoắc thần y xin lỗi.

"Ngài giúp đệ đệ ta trị chân, chúng ta cảm kích ngài còn không kịp, làm sao có thể chất vấn ngài đây!"

Mặc dù Tiết Từ Di nói vô số lời hay đến bù lại lời nói ngu xuẩn Tiết sắc, nhưng tính cách Hoắc thần y thù dai, trực tiếp đem Tiết sắc đuổi ra xe ngựa của hấn, ném cho Trình Quan Trung.

Hấn làm như vậy, thật đúng ý nguyện của Trình Quan Trung.

Về phần Ngọc Phi Yên cùng Hoắc thần y muốn đi tham gia đại hội đấu dược, hấn đã sớm viết thư trở lại Dược Vương Các. Lâm chương môn hồi âm,

để hẩn chặt chẽ chú ý hướng đi của hai người họ, tùy thời hội báo, cho nên dọc theo con đường này, Trình Quan Trung đều muốn tìm cơ hội.

"Tiết Sắc, ngươi cùng La Sát cô nương làm sao nhận thức?"

Trình Quan Trung nhìn ra được tiểu tâm tư của Tiết Sắc, luôn hữu ý vô ý nói chuyện với hẩn.

Bất quá, vào lúc này Trình Quan Trung đã tính sai rồi!

Chỉ cần sự tình cùng Ngọc La Sát có liên quan, Tiết Sắc liền phi thường cảnh giác.

Trong lúc vô ý Tiết Sắc đã từng nhìn thấy Trình Quan Trung lén lút phóng bồ câu đưa tin đi ra ngoài vào ban đêm, hiện tại đối phương đột nhiên hỏi thăm sự tình của Ngọc La Sát cùng bản thân, hẩn không biết Trình Quan Trung có mục đích gì, luôn luôn cẩn thận chăm chú, cuối cùng chỉ có lẽ vài câu.

Sau, mặc kệ Trình Quan Trung như thế nào dò hỏi, đều không thể từ trong Tiết Sắc lấy được một chút tin tức hữu dụng nào.

Ngay tại thời điểm mọi người cho rằng sẽ thuận lợi tới Lạc Hà cốc, thời điểm tới gần mục tiêu, phát sinh một sự việc ngoài dự đoán mọi người, làm cho Hạ Hầu Tuyết hung hăng trải qua một lần giáo huấn.

Bởi vì vẫn là tháng giêng, thời tiết vẫn rét lạnh như trước.

Đoàn người nghỉ chân tại một địa phương tên là Phụng Minh trấn.

Ngọc Phi Yên, Hoắc thần y, Liên Cẩm, Mặc Thương một bàn, Hạ Hầu Tuyết cùng những người khác một bàn.

Khác với những trấn nhỏ khác, Phụng Minh trấn phi thường thanh lãnh.

Thời điểm bọn người Ngọc Phi Yên đến cũng đã gần chạng vạng, nguyên bản là thời gian ăn cơm chiều, nhưng người dân trong trấn đều đem cửa đóng gát gao, toàn bộ trong trấn lý hiển lộ ra một cỗ hù u quanh.

"Chủ quán, trấn trên của các ngươi như thế nào lại thanh lãnh như vậy?"

Hạ Hầu Tuyết gọi chủ tiệm lại hỏi.

"Khách quan, vừa nhìn các ngươi chính là người bên ngoài tới a." Chủ tiệm là cái nam nhân bốn mươi tuổi, cồng lưng, vẻ mặt đau khổ. "Ta khuyên các ngươi ăn cơm xong vẫn là nhanh chóng rời đi đi!"

Lời nói của chủ tiệm lập lòe nước đôi, làm cho Hạ Hầu Tuyết nổi lên hiếu kỳ, vội vàng truy vấn:

"Xảy ra chuyện gì sao? Ta một đường đi tới đây, không có nhìn thấy mấy chỗ lên đèn, người nơi này đều nghỉ ngơi sớm như vậy sao?"

"Các hương thân đều đi rồi! Ai... Khách quan, ngươi vẫn là không nên hỏi."

Nhìn thấy trong đoàn người này có mấy cái tiểu cô nương xinh đẹp, chủ quán vội vàng vẫy tay, "Các ngươi nhanh chóng ăn, ăn xong nhanh chóng chạy lấy người! Thị trấn này của chúng ta không yên ổn, các ngươi vẫn là đi địa phương khác dừng chân đi! Ta đây là vì muốn tốt cho các ngươi!"

Chủ quán càng nói như vậy, Hạ Hầu Tuyết càng là muốn biết rốt cuộc ở đây có cái gì bí mật, không chịu thả cho chủ quán đi.

Đúng lúc này, một cô thiếu nữ xuất hiện ở trước mặt mọi người, "Tiểu muội muội, ngươi đừng làm khó dễ hẩn, vẫn là ta nói đi!"

Nguyên lai, thiếu nữ này tên Tiểu Anh, là người địa phương của Phụng Minh trấn.

Nửa năm trước, ở Phụng Minh trấn, nữ hài nhi bắt đầu biến mất một cách mạc danh kỳ diệu, đến bây giờ, đã mất tích hai mươi bốn thiếu nữ.

Mặc dù dân chúng canh phòng nghiêm ngặt tứ thủ, nhưng là cuối cùng nữ nhi của bọn họ vẫn là biến mất.

Có một nhà vì tránh né chuyện này, vội vàng để nhi tử cưới tân nương, không nghĩ tới đêm tân hôn chú rể chết thảm, tân nương không biết tung tích.

Trong lúc nhất thời, người trong thôn trấn đều hoảng sợ, các loại lời đồn nổi lên bốn phía.

"Mọi người đều nói là yêu quái đem các nàng bắt đi, rất nhiều gia đình có nữ hài đều chuyển đi, đi tới nơi khác, hiện tại thị trấn này sắp không còn người rồi."

"Vậy ngươi vì sao còn ngốc ở trong này, không rời đi đây? Ngươi lúc đó chẳng phải vẫn là nữ hài tử sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ hãi?" Tiết Từ Di cau mày hỏi.

"Ta là bé gái mồ côi, không cha không mẹ, có năng lực trốn được ở chỗ nào! May mắn có đại thúc có lòng tốt thu lưu ta, cho ta cơm ăn. Nhưng là, chính ta cũng không biết qua đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì. Coi như là qua một ngày, tính một ngày đi!"

Nói tới đây, Tiểu Anh cúi đầu, thân mình nàng mỏng manh, ở dưới ánh nến có vẻ phách lạng yếu.

"Thật đáng thương!"

Chuyện ở trấn Phụng Minh đã xảy ra, cùng với việc Tiểu Anh gặp được, làm cho Hạ Hầu Tuyết thiện tâm đại phát, nàng vỗ bàn một cái, đứng lên.

"Bản công... Ta quyết định ! Tối hôm nay liền ở nơi này! Ta mới không tin cái gì yêu quái đâu! Ta muốn nhìn một chút, rốt cuộc là loại người nào có lá gan lớn như vậy, cũng dám ở nơi cai quản của Đại Chu Quốc làm ra chuyện như vậy!"

Hạ Hầu Tuyết đi lên phía trước cầm lấy tay của tiểu Anh, "Tiểu Anh cô nương, người yên tâm! Ta sẽ bảo vệ người!"

Nói xong, Hạ Hầu Tuyết xoay người nhìn mọi người, "Các người cảm thấy đề nghị của ta như thế nào? Liên ca ca, chúng ta cùng nhau tới bắt trụ cái người xấu làm điều ác này đi!"

Liên Cẩn cũng không để ý gì tới Hạ Hầu Tuyết, hất bùng ly rượu, ném thử một chút rượu, mỉm cười nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

"Rượu này tư vị không sai! Người là như thế nào cất được ?"

Phấn mũi mừng của thiếu niên lây dính rượu, hất tựa hồ thật thích hương vị của rượu, vờn phần lưỡi liếm liếm mũi, kia tư thái sinh động liễu nhân, Ngọc Phi Yên nhìn thấy một trận tim đập, thật vất vả mới hoàn hồn.

Thiếu niên, thỉnh không cần dùng sắc đẹp dụ hoặc ta!

Không nên ép ta trở nên không có đạo đức a!

Ngọc Phi Yên trên mặt nóng lên, vội vàng cầm lấy ly rượu lên ném thử một miếng.

"Đây là rượu trái cây ta căn cứ tình huống của người mà điều chế, có tăng thêm mấy vị dược ở bên trong, người có thể thường xuyên uống, đối với thân thể người không ảnh hưởng gì, ngược lại có lợi."

"Cảm ơn!" Thấy ánh mắt Ngọc Phi Yên né tránh, Liên Cẩn cười khẽ.

Hình ảnh hai người ở chung hòa thuận này, làm đau nhói ánh mắt Hạ Hầu Tuyết.

Rõ ràng nàng đã rất nỗ lực thay đổi bản thân, vì sao Liên ca ca vẫn nhìn không thấy nàng tốt đây?

Hạ Hầu Tuyết còn tưởng rằng có thể cùng đường với Liên Cẩn, hai người sớm chiều ở chung, Liên Cẩn cuối cùng cũng sẽ bị nàng đả động, từ từ thích nàng, nhưng là trừ bỏ thời gian ăn cơm nàng mới có thể nhìn thấy Liên Cẩn, thời gian khác đều bị Mặc Thương chắn ở ngoài xe ngựa.

Mặc Thương cũng thật sự tức chết người đi được, hất mỗi lần chỉ nói một chữ.

Hoặc là "Vội", hoặc là "Mệt", hoặc là "Phiền", hoặc là "Àm ỉ", Hạ Hầu Tuyết đều bị khuôn mặt băng sơn này làm điên rồi.

Dựa vào cái gì Ngọc La Sát có thể lên xe ngựa?

Nàng còn mới chân chính là kim chi ngọc điệp, là công chúa đấy!

Còn có, vì sao Liên ca ca đối với nàng có thể cười đến tốt đẹp như vậy?

Dọc theo con đường này, nàng cũng không thấy Ngọc La Sát có bản lĩnh lớn gì, Liên ca ca còn không phải vẫn luôn bị bệnh sao, sau này còn càng ngày càng nghiêm trọng? Xem ra da trâu đều là thôi ! Tin đồn căn bản là không thể tin.

Hạ Hầu Tuyết không thích một điểm ở Ngọc Phi Yên, đó là, nữ nhân này một mực mang theo mạng che mặt, cản trở dung nhan, một bộ thần bí hê hê.

Mạng che nay mặt phi thường độc đáo, màu hồng cánh sen dạng lưới, từ trên đầu nàng buông xuống dưới, che khuất mi mắt cùng mũi, chỉ lộ ra hàm dưới cùng môi, liền ngay cả thời điểm ăn cơm, Hạ Hầu Tuyết cũng không thấy Ngọc Phi Yên lấy xuống.

Nhất định là bộ dạng rất xấu, cho nên mới che che lấp lấp! Hạ Hầu Tuyết trong lòng nghĩ.

Lúc này, thấy Liên Cẩn không để ý đến mình, tâm tình Hạ Hầu Tuyết cũng xấu đi, "Triệu Thắng, tối hôm nay chỗ nào ta cũng không đi, liền muốn ở nơi này! Chuyện còn lại người xem rồi làm đi!"

Triệu Thắng đã không biết chính mình là lần thứ mấy vô tội nằm mà cũng dính đạn.

Liên công Tử rõ ràng không muốn gặp Tuyết công chúa, nàng còn đi lên tiếp cận... Tuyết công chúa, người như vậy là không muốn gả sao?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Nửa Đêm Kinh Hồn (Thượng)

Đối với cảnh ngộ của Triệu Thắng, Ngọc Phi Yên quả thực đồng tình 120% .Ngay cả Tiết Từ Di giờ phút này đều có thể bảo trì cảnh giác, đối với Tiểu Anh đưa ra nhiều vấn đề như vậy, Tuyết công chúa này thật là ngu ngốc sao?

Xem ra, về sau đổi tên phải gọi nàng công chúa Bạch Tuyết.

Ngu ngốc , Tuyết công chúa.

Nghĩ đến định nghĩa mới về công chúa bạch Tuyết, Ngọc Phi Yên "Phốc xuy" một chút, cười ra tiếng.

Nào biết, nụ cười này, ở trong mắt Hạ Hầu Tuyết là phi thường chói mắt.

Có cái gì buồn cười ? Ngọc La Sát có ý tứ gì? Nhìn thấy Liên ca ca đối xử với mình lạnh nhạt như thế, nàng liền vui vẻ như vậy sao?

Quả nhiên, nàng bị Liên ca ca mê hoặc! Muốn có chủ ý với liên ca ca!

Trong lòng Hạ Hầu Tuyết có cảm giác thứ gì đó của mình bị người khác mơ ước, làm cho nàng triệt để mở ra toàn thân phòng bị, coi Ngọc Phi Yên là đối thủ cạnh tranh.

"Kỳ thực, ta có biện pháp tốt dụ hoặc địch nhân!"

Hạ Hầu Tuyết nhìn về phía Ngọc Phi Yên, trong miệng hộc ra một câu nói.

"Nơi này chỉ có ta, Từ Di tỷ tỷ, Ngọc La Sát, Tiểu Anh là bốn nữ hài tử, trong đó, Ngọc La Sát là võ linh, võ công cao nhất."

"Muốn bắt được tặc nhân, cần Ngọc La Sát hy sinh một chút."

"Chờ thời điểm tặc nhân đến, ngươi làm bộ bị bắt đi, thuận tiện ở trên đường lưu lại tín hiệu, chúng ta cùng những người khác sẽ đi theo sau, là có thể tìm được nơi ở của tặc nhân, nói không chừng còn có thể đem những nữ hài tử bị bắt trước kia cứu ra!"

Vừa nghe cái này, sắc mặt Tiết Sắc liền đen lại.

Việc Ngọc Phi Yên là võ linh, là hấn nói cho Hạ Hầu Tuyết .

Bởi vì Hạ Hầu Tuyết âm dương quái khí ở trước mặt Tiết Sắc nói xấu Ngọc Phi Yên, hấn không nhịn xuống được, đem việc Ngọc Phi Yên là võ linh nói ra, mục đích là muốn kích thích Hạ Hầu Tuyết chỉ là đại võ sư mà đặc chí.

Nào biết, lời nói của hấn, sẽ biến thành vũ khí để Hạ Hầu Tuyết hãm hại Ngọc Phi Yên.

Tiết Sắc thật sự là hồi hận muốn chết!

"Ta không đồng ý!"

Khập khiễng chân, Tiết Sắc đứng lên, gò má đỏ bừng, tức giận không thôi, "Nàng nhỏ tuổi nhất, ngươi làm sao có thể để nàng đi vào hang hổ đây! Vạn nhất xảy ra chuyện gì, làm sao bây giờ? Ai phụ trách!"

"Tiết Sắc, đây là thái độ ngươi nói chuyện với ta sao?"

Hạ Hầu Tuyết không nghĩ tới người đầu tiên phản đối cư nhiên lại là Tiết Sắc, hấn bất quá chỉ là thế tử Âm Sơn Công, cư nhiên không nể mặt mình như vậy.

"Ta cũng là vì bách tính của Phượng Minh trấn suy nghĩ, gặp được loại chuyện này, chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, mặc kệ không để ý đi! Đã mất tích nhiều người như vậy, ngươi muốn về sau càng có nhiều nữ hài gặp phải bất hạnh sao? Ngươi như vậy rất ích kỷ!"

Ngoài miệng nói Tiết Sắc ích kỷ, mục đích chân thật của Hạ Hầu Tuyết là mắng Ngọc Phi Yên ích kỷ.

Thanh danh Ngọc La Sát ở bên ngoài tốt như vậy, nếu có đánh giá nói nàng ích kỷ truyền ra đi, sẽ làm cho danh dự nàng tổn thất rất lớn.

Ngọc La Sát, nếu ngươi sợ hãi, liền ngoan ngoãn nghe ta an bày đi!

Hạ Hầu Tuyết đắc ý nghĩ.

"Mặc kệ ngươi nói như thế nào, dù sao ta cũng phản đối!"

Tiết Sắc làm sai còn để ý thân phận của đối phương, kiên quyết không đồng ý.

"Ngươi muốn lập công, muốn làm người tốt, vậy chính ngươi đi đi! Đến lúc đó mọi người lại đi cứu ngươi, cũng là một dạng!"

Bị Tiết Sắc chặn miệng, Hạ Hầu Tuyết tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

"Nếu như ta có bản lĩnh như nàng, là võ linh, không cần các ngươi hỗ trợ, chính ta có thể đem người xấu bắt lấy! Chỗ nào còn cần cầu người như vậy!"

Mất thấy Tiết sắc cùng Hạ Hầu Tuyết náo loạn như vậy, Tiết Từ Di vội vàng đứng lên hoà giải.

"Ta so với các ngươi lớn hơn, là tỷ tỷ, nếu không hãy để ta đi thôi!"

Tiết Từ Di không muốn đắc tội Hạ Hầu Tuyết, dù sao đối phương là công chúa hoàng thượng sủng ái nhất, lại là nữ nhi hoàng hậu, chờ trở lại kinh thành, nếu Hạ Hầu Tuyết ở trước mặt quý nhân lắm miệng vài câu, nói không chừng hoàng thượng sẽ chán ghét Tiết sắc.

Dù sao, Hạ Hầu Tuyết phía trước phía sau đều dùng một chữ "Nghĩa" để nói chuyện.

Có địa vị cao, câu nói đầu tiên tùy tiện có thể quyết định vận mệnh người khác.

Tiết Sắc là thế tử Âm Sơn Công, tuy rằng hoàng thượng cùng hoàng hậu chưa hẳn sẽ vì việc nhỏ này liền đem hắn xử lý như thế nào, nhưng là ở trong lòng của hoàng thượng sẽ lưu lại không ấn tượng tốt, luôn không tốt.

"Không được ——"

Tiết Từ Di vừa nói xong, đồng thời xuất hiện hai cái thanh âm phản đối, một cái đến từ Tiết Sắc, người còn lại là Ngọc Phi Yên.

Tiết Từ Di vịn vịn thật không nghĩ đến vào lúc này Ngọc La Sát sẽ đứng ra nói chuyện, hơn nữa, bộ dáng của nàng rất nghiêm túc, tuy rằng giọng điệu bình thản trước sau như một, nhưng là Tiết Từ Di cảm giác được nàng tức giận.

"La Sát cô nương!"

Thấy Ngọc La Sát cũng phản đối Tiết Từ Di lấy thân thử hiểm, Tiết Sắc có chút ngượng ngùng nở nụ cười.

Tiết Từ Di là tỷ tỷ của hắn, bọn họ tỷ đệ tình thâm, hắn tự nhiên là muốn ra mặt che chở, sợ Tiết Từ Di xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng là Ngọc La Sát lại không so đo việc chính mình đem việc của nàng nói cho Hạ Hầu Tuyết biết, cũng đứng ra phản đối, nàng thật sự là một nữ hài thiện lương a!

Còn có, bọn họ như vậy, xem như... tâm hữu linh tê sao?

Trong lòng thiếu niên trở nên hưng phấn.

"Thế nào, ngươi đáp ứng rồi?"

Thấy Ngọc Phi Yên rốt cục nói chuyện, Hạ Hầu Tuyết ra vẻ vui mừng.

"Thật tốt quá! Ngọc La Sát, ngươi thật sự là thâm minh đại nghĩa! Khó trách bách tính Tàn Tri Quốc gọi ngươi là Bò Tát sống, bọn họ nói quả thật không giả, ngươi thật sự tâm địa bò tát a!"

"Ngươi yên tâm lớn mật mà đi đi! Ngươi yên tâm, có Triệu Thắng ở đây, chúng ta nhất định sẽ đem ngươi giải cứu ra! Lúc này đây nếu bắt được người xấu, ngươi là người có công đức vô lượng a!"

Hạ Hầu Tuyết liú rú, Ngọc Phi Yên cảm thấy thật ồn ào.

Rõ ràng là một người tâm kế, lại làm bộ đơn thuần!

Rõ ràng hận không thể giết chết chính mình, lại làm bộ như cao hứng!

Rõ ràng đây là đang thiết kế độc hại nàng, lại mở miệng một tiếng đạo nghĩa!

Nữ nhân này, giờ phút này chính thức bị Ngọc Phi Yên xếp vào danh sách địch nhân của nàng.

Ngọc Phi Yên đã sớm thấy Hạ Hầu Tuyết bất mãn, cái gì cũng đều không hiểu, ngu xuẩn mà còn tự cho là thông minh. Muốn để nàng làm mọi, vậy mà Hạ Hầu Tuyết cũng nghĩ ra được!

Nhìn đến Hạ Hầu Tuyết, trong lòng Ngọc Phi Yên thoáng qua một cái ý niệm trong đầu.

Công chúa Hoàng gia, tiền chuộc nhưng là rất nhiều a!

"Công chúa, tuổi người không lớn lắm, đầu óc không tốt còn chưa tính, không nghĩ tới lỗi tai người cũng không tốt a! Tai nào của người nghe thấy ta đáp ứng rồi? Nơi này đã đánh mất ai, chết ai, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Ta cũng không phải chúa cứu thế!"

Nếu nàng vì tư lợi, trước mặt mọi người bán đứng chính mình là Ngọc La Sát, vậy Ngọc Phi Yên cũng không cần phải che che lấp lấp, trực tiếp nói ra thân phận của Hạ Hầu Tuyết.

Công chúa, nếu thật sự có tác nhân, bắt người công chúa này, chẳng phải là càng tốt sao?

Bất cóc tổng tiền cũng phải chọn kim chủ a!

Hạ Hầu Tuyết vụn vụn thật không nghĩ đến Ngọc Phi Yên sẽ hoàn toàn cự tuyệt như vậy.

Không đúng như vậy!

Là người đều sẽ để ý thanh danh chính mình, nàng làm sao có thể không cần chứ?

"Ngọc La Sát, người làm sao có thể ích kỷ như vậy! Người cũng là nữ nhân a, gặp được chuyện như vậy, người thế nào một chút đồng tình đều không có! Nếu tỷ muội người gặp được bất hạnh, người còn có thể khoanh tay đứng nhìn như vậy sao?"

Thời điểm Hạ Hầu Tuyết nói chuyện, thanh âm càng ngày càng nghiêm khắc, trên người cũng tản mát ra một loại uy nghi mà người hoàng gia đều có, Tiểu Anh bên cạnh sợ tới mức run run.

Đối với việc này, Ngọc Phi Yên đặc biệt muốn nói thêm một câu, không có việc gì đừng giả bộ thanh cao, giả bộ thanh cao sẽ bị sét đánh.

Người như vậy là muốn hù dọa ai đây?

Ai sợ người a!

"Ngượng ngùng, ta là con gái một! Giả thiết của người không thành lập."

Ngọc Phi Yên hai tay vây quanh trước ngực, lười biếng nhìn Hạ Hầu Tuyết.

"Ngược lại người là công chúa, mỗi ngày cảm y ngọc thực, mặc các loại xiêm y hoa mỹ, ở trong cung điện cao lớn xinh đẹp, khoái nhạc bình an lớn lên, mười mấy năm qua vô tư một mực hưởng thụ bách tính cung phụng, hiện tại đến phiên người giúp đỡ cho con dân của người đi."

"Người là công chúa hoàng gia, con dân của người gặp nạn, giải cứu bọn họ là trách nhiệm mà người nên làm."

"Cho nên, chúng ta sẽ không đã quấy rầy công chúa người vì nhân dân phục vụ!"

"Công chúa xin yên tâm, nếu người không cẩn thận chết đi, chúng ta sẽ đem sự tích anh dũng của người biến thành thơ ca, truyền khắp toàn bộ đại lục, để tất cả mọi người ca ngợi người, để tên của người lưu danh sử sách!"

Ngọc Phi Yên nói chuyện luôn làm tức chết người khác, môi Hạ Hầu Tuyết hơi hơi phát run.

Đáng giận!

Nàng vì sao lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy!

Hạ Hầu Tuyết vắt hết óc, đều không thể nghĩ ra được nên trả lời Ngọc Phi Yên như thế nào.

So đo về ngôn ngữ, rõ ràng nàng đã thua!

Hiệp thứ nhất, Ngọc Phi Yên thắng!

"Sắc trời đã không còn sớm, Hoắc lão, Liên Cẩn, Mặc Thương, chúng ta đi thôi!"

Ngọc Phi Yên không muốn dây dưa cùng Hạ Hầu Tuyết quá nhiều, cho Liên Cẩn một cái ánh mắt, một bàn người đều đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Đi đến bên người Tiết Từ Di cùng Tiết sắc, Ngọc Phi Yên nhìn về phía thiếu niên vừa rồi bảo hộ chính mình.

Thực không nhìn ra, vị thiếu niên bất cần đời này, còn có một cổ ngớ ngẩn.

Tính, cũng kéo bọn họ cùng nhau đi thôi!

Miền cho công chúa nào tàn sau việc này "Giết hại" đôi tỷ đệ này, nàng có thể không để ý đến hậu quả chống đối Hạ Hầu Tuyết, hai người này lại mang trên vai thân phận thần tử.

Nếu bạch Tuyết công chúa tính sổ, bọn họ muốn trốn cũng không xong ——

"Cùng nhau đi thôi! Nếu trễ liền tìm không thấy địa phương nghỉ ngơi !"

Ngọc Phi Yên chủ động nói chuyện với mình, đây vẫn là xưa nay chưa từng có đâu!

"Được được! Chúng ta cùng nhau!" Tiết Sắc vui vẻ được ngây ngô cười .

Đệ đệ ngốc của ta a!

Nhìn thấy Tiết Sắc như vậy, Tiết Tử Di không khỏi đau đầu. Bất quá nàng cũng thật cảm kích Ngọc Phi Yên bất kể hiềm khích lúc trước, vừa rồi có thể đứng ra nói chuyện hộ nàng, lúc này lại mang bọn họ đi.

Bằng không, Hạ Hầu Tuyết thật sự sẽ cho nàng đi làm mồi dụ dỗ người xấu, đối với việc này, Tiết Tử Di còn có chút sợ hãi.

Trừ bỏ Hạ Hầu Tuyết cùng Triệu Thắng, ngay cả Trình Quan Trung đều chọn đi theo Ngọc Phi Yên rồi đi, nhìn Liên Cẩn đi tới cửa, thanh âm Hạ Hầu Tuyết nghẹn lại, rốt cục khóc ra thành tiếng.

"Liên ca ca, người thay đổi! Người làm sao lại trở nên lạnh lùng như thế ? Người trước kia không phải cái dạng này ! Ta, ta cũng không nhận ra người !"

"Công chúa, ta bất quá là một bệnh nhân tay trái gà không chặt, ở chỗ này chỉ cho người thêm phiền toái! Cho nên, Liên Cẩn sẽ không quấy rầy công chúa hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian trừ ác ! Lần nữa, cung chúc công chúa đại phát thư uy, đừng mảnh trừng phạt ác tặc!"

Bị Hạ Hầu Tuyết điểm danh, Liên Cẩn cũng không có quay đầu, chỉ là nhìn nhìn sắc trời, để Mặc Thương đi dắt xe ngựa lại đây.

Hắn thốt ra những lời này, Tiết sắc là người đầu tiên không nhịn xuống được, "Hắc hắc" nở nụ cười.

Đại phát thư uy!

Xem ra hôm nay lại học được một câu.

Tiết Sắc âm thầm nhớ kỹ cái từ này, tính toán về sau gặp được nữ nhân giống Hạ Hầu Tuyết như vậy, liền đem từ ngữ này nói ra!

"Các người đi đi! Đi đi đi! Đi càng xa càng tốt!"

Ngay cả Liên Cẩn cũng bỏ lại nàng, Hạ Hầu Tuyết trong cơn giận dữ, đem bàn xóc lên, trên bàn bát đĩa ly rượu trên mâm đều ngã trên mặt đất, rơi xuống dập nát.

"Công chúa, cửa hàng này là sinh ý tiểu lão bản a! Người hủy toàn bộ đồ ăn, cũng đừng quên trả ngân lượng cho chủ tiệm! Dân chúng, kiểm ăn thật không dễ dàng a! Vạn nhất thanh danh công chúa ương ngạnh kiêu căng truyền ra đi, có thể sẽ không tốt !"

Nghe thấy động tĩnh trong phòng, Ngọc Phi Yên lập tức bồi thêm một câu.

"Không cần người giả mù mưa sa ! Bản công chúa có rất nhiều bạc!"

Bị Ngọc Phi Yên kích thích, Hạ Hầu Tuyết lập tức lấy ra một viên đại trân châu ném vào chủ tiệm ở một bên đang ngồi trệt như chim cánh cụt."Cầm, đây là bồi thường cho người! Không đủ bản công chúa còn có tiền!"

"Đủ đủ, còn nhiều hơn rồi! Công chúa điện hạ, tiểu dân không có dư thừa tiền thối cho ngài a!"

trái tim chủ tiệm đập dồn dập, hắn đã bị thân phận của những người này dọa ngây người.

Ai u uy, đây chính là công chúa a!

Thực sự là kim chi ngọc điệp a!

Hắn đây là có bao nhiêu phúc phận, mới có thể nhìn thấy mặt công chúa a ——

Chủ quán cung kính cùng khiêm tốn, cuối cùng cũng làm cho Hạ Hầu Tuyết tìm được một điểm tồn tại, nên, nàng vẫy vẫy tay, "Ai muốn tiền của người a, tiền dư thừa đều thưởng cho người !"

Đột nhiên đến một đám quý nhân, hiện tại lại được một viên trân châu lớn như vậy, chủ tiệm kích động có chút không biết chính mình họ gì tên chi .

Xuất phát từ hảo tâm, chủ quán ở một bên khuyên giải an ủi Hạ Hầu Tuyết:

"Công chúa, ngài vẫn là đi thôi! Nếu ngài trong cửa hàng của tiểu dân xảy ra sự tình gì, tiểu dân cho dù có một vạn cái đầu cũng không đủ khảm a!"

"Bản công chúa không đi! Bản công chúa phải ở chỗ này, giúp các người bắt được người xấu!"

Hạ Hầu Tuyết nghĩa khí vỗ vỗ ngực, nhìn thoáng qua cửa, lớn tiếng nói:

"Bản công chúa cũng không giống mấy người, thấy chết không cứu, tâm địa ngoan độc! Các người yên tâm! Bên người ta có Võ thánh, tặc nhân không làm gì được ta!"

Bị Tuyết công chúa điểm danh, Triệu Thắng thật xót xa.

Tận mắt thấy Hạ Hầu Tuyết bị Ngọc Phi Yên nắm mũi dẫn đi, bị nàng đùa giỡn xoay quanh, ở một bên, Triệu Thắng trừ bỏ cười khổ, vẫn là cười khổ.

Tuyết công chúa, người đã đánh mất chỉ số thông minh, còn tưởng cùng Ngọc La Sát đấu?

Người có biết hay không có một câu "Tự mình hiểu lấy" a!

Như thế rất tốt! Mọi người đều đi rồi, trong điểm lại chỉ còn hai người bọn họ, hẳn nên làm cái gì bây giờ!

Triệu Thắng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, Hạ Hầu Tuyết lại như thế nào vận dụng trí tuệ như heo của nàng để chỉ huy chính mình.

Nếu ác tặc chỉ là một người cũng liền thôi, vạn nhất đối phương có người giúp đỡ, hẳn chẳng những muốn giết tặc, còn phải bảo vệ công chúa ngu xuẩn này, chẳng lẽ Triệu Thắng có thể kịp thời học thuật phân thân được hay sao!

Sớm biết rằng đây là một việc khổ sai, hẳn nên cáo bệnh ở nhà nghỉ dưỡng, không đáp ứng Lưu hoàng hậu.

Thật sự là hối hận không kịp a ——

Triệu Thắng đầy bụng náo loạn, ngoài tiệm lại truyền đến một tiếng dị vang.

"Mặc Thương, làm sao vậy?" Thấy Mặc Thương tay không trở về, Ngọc Phi Yên cảm thấy không ổn.

"Chết." Mặc Thương lạnh lạnh phun ra một chữ, lấy ra một thanh đen tuyền gì đó.

"Đây là cây mất đầu!" Trình Quan Trung nhìn thấy cái này, kinh hô ra tiếng, "Đây chính là độc dược trí mạng a, chỉ cần một viên, có thể giết chết một thôn dân a! Người là từ đâu lấy đến?"

"Ngựa." Thái độ Mặc Thương vẫn như trước lạnh như băng, làm cho Trình Quan Trung một hơi nghẹn ở trong cổ họng.

"Ngựa, ngựa gì? Nói rõ ràng a! Mặc Thương, người có thể nói nhiều thêm vài từ được không?"

"Ngu xuẩn." Nhìn thoáng qua Trình Quan Trung, Mặc Thương có chút khinh bỉ hắn.

"Người —— "

Thái độ của Mặc Thương, Trình Quan Trung sớm đã thành thói quen, nhưng là bị khuôn mặt băng sơn mắng ngu xuẩn, đây vẫn là lần đầu tiên, làm hắn đỏ khốc đỏ cười. Rõ ràng do lời nói của người quá khó lý giải, được không!

Mắng xong, Mặc Thương như trước trở lại bên người Liên Cảnh, đứng thẳng tắp, sau lưng mang ngăm đen bảo kiếm, cang lộ vẻ hân cao lớn tuấn tú.

"Ngựa bị người khác độc chết." Thanh âm Ngọc Phi Yên thanh lãnh, trong mắt thoáng qua một tia sát ý.

"Xem ra, chúng ta đi không được rồi! Thịnh tình của đối phương như vậy chúng ta không thể chối từ, hôm nay chúng ta nếu là không nghỉ ở chỗ này, thật sự là không nể mặt a! Không bằng ở lại một đêm, chờ trời sáng lại đi ra ngoài mua ngựa đi!"

Nói xong lời này, Ngọc Phi Yên đột nhiên nghĩ tới con chó mực kia, vội vàng kêu một tiếng "Thằng Ngốc!"

"Ngao —— ô —— "

Ngọc Phi Yên vừa dứt lời, thân hình cực đại của thằng Ngốc liền xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, trong miệng ngậm một cái Hắc y nhân, vui mừng chạy tới trước mặt Ngọc Phi Yên, dùng sức vung vẩy đuôi to.

"Ngao —— ô —— "

Bỏ lại Hắc y nhân, thằng Ngốc cọ cọ trên đùi Ngọc Phi Yên, hai chân trước đầy đặn chụp ở trên người Hắc y nhân, phảng phất đang nói, Tiểu Phi Yên, người xem, luân gia có lợi hại không!

"Vừa rồi là hân hạ độc?" Ngọc Phi Yên hỏi.

"Ngao —— ô —— "

Thằng ngốc gật đầu.

Chờ Ngọc Phi Yên kéo xuống mạng che mặt của Hắc y nhân, gọi chủ tiệm cùng tiểu anh đến, hai người tỏ vẻ đều không biết hấn, người này không phải người trong trấn.

Trong phòng Hạ Hầu Tuyết vừa nghe ngựa của Liên Cẩn chết, mọi người đều đi không được, nàng thật vui vẻ, lúc này cũng chen lấn lại đây, nhìn Hắc y nhân đã chết trên đất gật đầu phân tích nói:

"Xem ra thời điểm chúng ta vào thôn trấn đã bị người theo dõi! Phiền toái này rất lớn! Ai —— "

Hạ Hầu Tuyết cho rằng chính mình che giấu tốt lắm, mà một bên Triệu Thắng hận không thể đập đầu vào tường.

Công chúa, ngươi có thể câm miệng sao! Ngươi không nói chuyện không có người nói ngươi là câm điếc! Thanh âm vui sướng khi người gặp họa của ngươi, chỉ cần không phải kẻ điếc đều có thể nghe ra! Ngươi có thể đừng gây thù chuốt oán sao?

Bất quá, nội tâm Triệu Thắng cầu nguyện một chút tác dụng cũng không có, Hạ Hầu Tuyết thế nhưng ghét bỏ đối Thằng Ngốc nói:

"Ngươi cũng thật là! Rõ ràng có thể bắt sống, vì sao đem hấn giết chết! Hiện tại thì tốt rồi, cái gì hữu dụng cũng không hỏi ra được, thực đàn độn! Kém một chút nữa là chúng ta có thể biết được chân tướng! Đều tại ngươi!"

Hạ Hầu Tuyết cho rằng Thằng Ngốc là súc sinh, nghe không hiểu tiếng người.

Nào biết con chó mực lớn này chỉ số thông minh siêu cấp cao!

Bị Hạ Hầu Tuyết mắng ngu ngốc, Thằng Ngốc làm sao chịu theo, "Ồ ——" một tiếng, đem Hạ Hầu Tuyết té ngã xuống đất, nó há miệng, răng nanh sắc bén tại cổ họng Hạ Hầu Tuyết đụng chạm, nàng sợ tới mức lập tức hét rầm lên.

"Triệu Thắng! Mau tới cứu ta! Mau giết con súc sinh này!"

Cổ họng lạnh lẽo, làm cho Hạ Hầu Tuyết hoa dung thất sắc, đành phải hướng Triệu Thắng xin giúp đỡ.

Ngươi mới là súc sinh!

Cả nhà ngươi đều là súc sinh!

Mắng xong, thằng Ngốc sừng sốt.

Không tốt, đem chủ tử cũng mắng vào rồi!

Hỗn đản, đều do nữ nhân ngu xuẩn này, hại gia phạm sai lầm! Không thể tha thứ a!

Thằng Ngốc tức giận, răng nanh ở trên cần cổ nàng tấp một cái, lập tức cắn đến da thịt mềm mại của Hạ Hầu Tuyết, máu đỏ tươi chảy ra.

"A a —— "

Hạ Hầu Tuyết vừa đau lại sợ, ngoài miệng càng trở nên sắc bén:

"Triệu Thắng, ngươi chết rồi sao! Ngươi còn không mau giết nó! Ngươi vô năng như vậy, hồi cung ta muốn cáo trạng với phụ hoàng! Ta sẽ nói phụ hoàng tru di cửu tộc nhà ngươi!"

Bị Hạ Hầu Tuyết đe dọa, Triệu Thắng bất đắc dĩ đứng dậy, bất quá hấn không có cứu Hạ Hầu Tuyết, mà là đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên.

Dọc theo con đường này, Thằng Ngốc hung tàn, người có mắt đều thấy.

Triệu Thắng không phải ngốc tử, đây là cầu của Lâm Giang Vương, Hạ Hầu Kinh Thiên có tính tình như thế nào, chỉ sợ không ai không biết không người không hiểu.

Hạ Hầu Tuyết lệnh hấn giết Thằng Ngốc? Nàng điên rồi sao!

Không nói đến Triệu Thắng có thể hay không thu phục con chó lớn này so lão hổ còn muốn hùng tráng hơn, nếu Triệu Thắng thực sự giết chết Thằng Ngốc, Lâm Giang Vương cũng sẽ không tha cho hấn! Nói không chừng ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên, Triệu Thắng hấn, còn không bằng một con chó trong Lâm Giang Vương phủ.

Chuyện cho tới bây giờ, Triệu Thắng chỉ có thể hướng Ngọc Phi Yên xin giúp đỡ.

Trong mọi người ở đây, Thăng Ngốc chỉ nghe lời nói của Ngọc Phi Yên, hơn nữa Hạ Hầu Kinh Thiên có thể đem cầu đưa cho nàng, đủ để thuyết minh Ngọc La Sát ở trong lòng hẳn rất đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nửa Đêm Kinh Hồn: Bí Mật Trên Đỉnh Núi (Trung)

Bất quá, Ngọc Phi Yên đem mọi người an bày xong, Thăng Ngốc làm sao cũng không chịu nghe lời.

Có làm hay không!

Sự tình vui vẻ kích thích như vậy, cư nhiên nhẫn tâm vứt bỏ luân gia, một mình đi tầm hoan tác nhạc, tiểu cô nương, ngươi làm như vậy thật sự đúng không?

Làm người phải phúc hậu a!

Chủ nhân có nói, để luân gia hảo hảo bảo hộ ngươi!

Ngươi nếu rút một cọng tóc, kết cục của luân gia sẽ rất thảm thiết, phải có một chút đồng tình có được hay không!

Tốt xấu gì chúng ta cũng cùng trải qua gian khó, hoạn nạn lâu như vậy, ít nhất, ta cho là chúng ta đã xây dựng cách mạng hữu nghị vững chắc a! Ngươi như vậy làm luân gia rất thương tâm, trái tim nhỏ của ta đau quá ——

Lập tức, Thăng Ngốc hóa thân thành kẻ vô sỉ, nằm ngang ở trước mặt Ngọc Phi Yên, ngăn cản đường đi của nàng.

Nàng hướng phương nào đi, Thăng Ngốc liền nằm ngay đơ ở phương hướng đó, trực tiếp cản trở, trình độ vô sỉ này, đã có thể so sánh cùng chủ tử của nó.

Thăng Ngốc yêu cầu rất đơn giản:

Cầu mang theo, cầu ôm đùi!

Luân gia muốn xung phong!

Nhìn thấy Thăng Ngốc như vậy, Ngọc Phi Yên có chút nhúc nhích.

Vô sỉ cực hạn như vậy, thật không hổ là chó của Hạ Hầu Kinh Thiên! Cái tên kia thật vô lại, người đi rồi, còn muốn lưu lại Thăng Ngốc đến nhắc nhở nàng!

Nếu không có hai người Liên Cẩn cùng Tiết Sắc này, Ngọc Phi Yên khẳng định sẽ chọn mang theo Thăng Ngốc có sức chiến đấu rất mạnh, chẳng những có phong cách, hơn nữa lại rất hung tàn, gặp được ác nhân chỉ cần đóng cửa thả chó, mặc dù không làm gì, về mặt khí thế cũng có thể lấy tính áp đảo ưu thế ngăn chặn địch nhân.

Nhưng là, Liên Cẩn văn nhược*, chân Tiết Sắc lại bị thương.

*văn nhược: nho nhã yếu đuối

Mặc Thương tuy rằng không tệ, nhưng Tiết Tử Di chỉ là đại võ sư, thật sự là yếu điểm đi.

Hiện tại tình huống đối phương rối cuộc như thế nào, vẫn là không biết.

Cũng không thể, nàng vừa ly khai, mọi người bên này lại bị bắt đi!

"Ngươi mang nó cùng đi đi! Bằng không mặc dù ngươi đi rồi, nó cũng sẽ đuổi theo ra đi!"

Vừa nghe thấy thanh âm này, Thăng Ngốc ngồi dậy, nhìn về phía bạch y thiếu niên, nó không nghĩ tới người giúp chính mình nói chuyện cư nhiên là người mà chủ nhân bảo nó phải phòng bị.

Nha ha!

Tiểu bạch kiểm, lời này ngươi nói thật tốt, luân gia cho ngươi điểm thưởng a!

"Không cần lo lắng chúng ta!"

Được Ngọc Phi Yên quan tâm, Liên Cẩn trong lòng ấm áp, hân ý bảo Mặc Thương, chính là đem bàn ghế ở lầu một hơi hoạt động một chút, một trận pháp liền xuất hiện ở trước mặt Ngọc Phi Yên.

"Người hiện tại có thể an tâm! Kỳ thực, ta không có yếu ớt như vậy —— "

Bị Liên Cẩn nhìn ra tâm tư, Ngọc Phi Yên ngượng ngùng cười cười.

Cũng đúng, Liên Cẩn tuy rằng xương cốt không tốt, nhưng một cuốn bách khoa toàn thư như hân, làm sao có thể chỉ có một loại kỹ năng là bói toán này đâu!

Đem đọc được do chính mình chuẩn bị phân cho bọn người Liên Cẩn, lại vãi lên thuốc bột ở chung quanh bọn họ, Ngọc Phi Yên, Triệu Thắng, Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung chạy vội đi ra ngoài, theo sát sau đó, chạy trốn khoan khoái, là một con chó đen cường tráng.

Thân ảnh bốn người một thoáng chốc liền biến mất trong bóng đêm, ngay cả Thăng Ngốc, cũng dung nhập vào trong bóng đêm.

"Nàng, không có việc gì, đúng không!"

Chỉ chờ Ngọc Phi Yên đi rồi, Tiết Sắc mới nói một câu, lời này tuy rằng là làm bầm lầy bầu, kỳ thực cũng là đang hỏi Liên Cẩn.

Tiết Sắc hiện tại cực kỳ hối hận, nếu đuôi hân không có bị thương, cũng sẽ không trở thành một bệnh nhân, vô vị ngồi ở chỗ này, không thể giúp nàng.

Thời khắc mấu chốt rút vòng cổ, rất không cấp lực!

"Đó là tự nhiên." Thanh âm Liên Cẩn rất ôn hòa, làm cho Tiết Sắc thoáng yên tâm.

Vậy được rồi!

Liên công tử giỏi nhất bói toán, hân nhất định là biết việc tương lai! Nếu Liên Cẩn đã nói như vậy, Ngọc Phi Yên khẳng định sẽ không xảy ra chuyện, nhất định sẽ bình an trở về!

Bọn người Ngọc Phi Yên ra khỏi tiểu tiệm, bốn phía tối mờ một mảnh, ngay cả chút đốm lửa cũng không có.

Đêm yên tĩnh lợi hại, toàn bộ trần giống như không có sinh mệnh, làm cho người ta từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi bóng đêm này!

"La Sát cô nương, chúng ta hiện tại nên đi chỗ nào?"

Triệu Thắng đã không tự chủ được coi Ngọc Phi Yên là làm tâm phúc, mặc dù nàng tuổi không lớn lắm, nhưng lại trầm ổn bình tĩnh, trên người có một loại khí chất làm cho người khác thần phục.

Cho nên, có thể hay không tìm được Tuyết công chúa, còn phải nhờ Ngọc La Sát hỗ trợ!

"Triệu đại nhân —— "

Thấy Triệu Thắng vội vàng như vậy, đem tất cả hi vọng đặt ở trên người bản thân, Ngọc Phi Yên khẽ cười một tiếng, tiếng cười thanh thúy, tựa hồ vĩnh viễn đều đã định liệu trước mọi việc sẽ diễn ra như vậy.

"Ta đối cứu Hạ Hầu Tuyết không có bất kỳ hứng thú, nàng chết hay sống, không có quan hệ gì với ta. Ta không cần phải vì cứu một người đáng ghét mà để chính mình ngột ngạt."

"Này —— "

Nghe Ngọc Phi Yên nói trắng ra nàng thấy chết không cứu như vậy, trên trán Triệu Thắng toát ra mồ hôi lạnh.

"Công chúa thật là có một chút vấn đề, nàng từ nhỏ đã được người khác che chở, không biết nhân tình ấm lạnh, thật là có chút kiêu căng ..."

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Triệu Thắng càng ngày càng thấp, ngay cả chính hân cũng không biết nên làm như thế nào vì Hạ Hầu Tuyết giải vây.

Triệu Thắng nỗ lực muốn nói vài câu lời hay thay Hạ Hầu Tuyết, nhưng là suy nghĩ thật lâu, cứ nhiên tìm không thấy ưu điểm của Hạ Hầu Tuyết, đành phải ngậm miệng lại.

Triệu Thắng là người cẩn thận, Ngọc Phi Yên cũng không làm khó hân.

Nhận bổng lộc của người khác, thay người giải ưu.

Nếu Hạ Hầu Tuyết thật sự xảy ra vấn đề gì, Triệu Thắng là người thứ nhất trốn không thoát.

"Triệu đại nhân, có thể hay không cứu ra Hạ Hầu Tuyết, dựa vào bản sự của chính ngươi. Ta chính là... Chấn ghét bị người khác tính kế, cho nên, việc ta cần phải làm chính là tìm được hang ổ của bọn họ, mạnh mẽ tiêu diệt!"

Chỉ nghĩ đến Tiểu Anh lúc trước làm bộ sợ hãi, nỗ lực dựa vào trên người bản thân, chính là muốn rắc một ít thuốc bột lên người nàng, Ngọc Phi Yên liền cười lạnh.

Đây là múa riều trước cửa Lỗ Ban sao?

Tiểu nha đầu, bản lĩnh của ngươi vẫn còn quá yếu!

Nghĩ đến, Hạ Hầu Tuyết như vậy liền mắc bẫy của nàng!

Cũng không biết Tiểu Anh dùng thủ pháp như vậy hại bao nhiêu nữ hài vô tội.

Chính mình là nữ tử, lại dùng thủ pháp ác liệt như vậy đối đãi với các nữ hài nhi khác, về đường cho hươu chạy, nói giaoos cho giặc, đây mới là điều Ngọc Phi Yên không bao giờ dễ dàng tha thứ !

"Vâng! Việc này ta biết, dĩ nhiên sẽ không mang lại phiền toái cho ngươi!"

Ngọc Phi Yên chịu dẫn hần đi tới hang ổ của tặc nhân, Triệu Thắng đã cảm động đến rơi nước mắt , chỗ nào còn có thể có nhiều yêu cầu đâu!

Thắng Ngốc vừa nghe Ngọc Phi Yên nói "Tiêu diệt", hai con mắt lập tức trừng giống như chuông đồng một dạng.

Nga nha!

Luân gia thích nhất là tiêu diệt! Khai sâm!

Tiểu cô nương, mau mau! Luân gia đã rất khẩn cấp, nghĩ làm lớn một hồi ——

Thấy Thắng Ngốc hưng phấn dị thường, Ngọc Phi Yên bất đắc dĩ thở dài, lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, một tiểu bướm bướm màu bạc bay ra, ở trong màn đêm, phá lệ chói mắt.

"Đi thôi ——" Ngọc Phi Yên thổi ngậm khí, tiểu bướm bướm vòng quanh nàng dạo qua một vòng, bay qua hướng đông.

"Đi bên này đi!"

Ngọc Phi Yên ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đi theo phía sau tiểu bướm bướm.

"La Sát cô nương, bướm bướm này có lợi gì?"

Trên đường, Trình Quan Trung một mực đi theo bên cạnh Ngọc Phi Yên, hần thật sự là tò mò không thôi.

Con bướm nhỏ này có thể mang bọn họ tìm được Tuyết công chúa sao?

"Lúc trước, ta ở trên người Tiểu Anh thả một loại hương vị, vô luận nàng ở nơi nào, Mê Tung điệp đều có thể tìm được nàng!"

Nghe Ngọc Phi Yên giải thích như vậy, Trình Quan Trung bỗng nhiên nhớ tới, lúc ngoài tiệm, Ngọc Phi Yên đã từng mon trốn lá rặng trên đầu vai Tiểu Anh, "Chẳng lẽ... Chính là vào thời điểm đó!"

"Àn." Ngọc Phi Yên đáp.

Mặc dù Trình Quan Trung bởi vì mệnh lệnh của Lâm chương môn Dục Vương Các, trà trộn trong đội ngũ, một mực quan sát hành động của Hoắc thần y cùng Ngọc Phi Yên, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới việc hần bội phục nàng tâm tư kín đáo.

Nhưng như vậy, cũng càng làm cho Trình Quan Trung sinh ra áp lực.

Nếu Lâm chương môn mời Ngọc Phi Yên gia nhập Dục Vương Các, nàng hào quang vạn trượng như vậy, chính mình có phải hay không về sau sẽ không có ngày nổi danh ?

Nghĩ như vậy, tâm của Trình Quan Trung giống như bị một tòa núi lớn đè ép, nặng trĩu .

"Ngươi làm sao phát hiện Tiểu Anh có vấn đề ?"

Một lát sau, Trình Quan Trung hỏi ra vấn đề kế tiếp.

"Trên người nàng có hương vị của Phụ Tử* hoàn."

*một loại dược liệu đông y

Hoắc thần y nghe Ngọc Phi Yên giải thích nói, " Một cái tiểu cô nương, tuổi tác không lớn, cư nhiên trường kỳ tránh thai, phương diện này khẳng định có vấn đề!"

Bị Hoắc thần y nhắc tới điểm này, Trình Quan Trung cuối cùng cũng minh bạch, hẳn rồi cuộc biết được cổ hương vị như có như không kia là cái gì .

Nhưng là hương vị kia cực kỳ đậm bạc, hẳn căn bản là không có phân biệt được là cái gì.

Sự thúc tở cùng Ngọc La Sát cư nhiên bỗng chốc liền phát hiện chỗ có vấn đề này, chính mình cùng bọn họ chênh lệch thật là quá lớn...

Trình Quan Trung trong hàng đệ tử Dược Vương Các, xem như xuất chúng , cho nên hẳn luôn luôn có chút tự phụ.

Hôm nay, một chi tiết nhỏ rõ ràng như vậy hẳn cũng không bắt được, cũng không nhìn ra Tiểu Anh có vấn đề ở đâu, làm cho sắc mặt Trình Quan Trung có chút khó coi, cũng có chút chịu đả kích.

Bại bởi sự thúc tở thì không nói, hẳn tốt xấu gì cũng là dược vương thành danh nhiều năm.

Nhưng là, bại bởi một cái tiểu cô nương, thật sự là mất mặt a!

Nhận thấy được Trình Quan Trung uể oải, Hoắc thần y vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Quan Trung a, ngươi còn trẻ! Phải biết rằng, đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường."

"Tại Dược Vương Các học được chính là lý luận tri thức, muốn chân chính thông hiểu đạo lý, học tập có ích, cần phải thâm nhập dân gian. Dân gian có rất nhiều chứng bệnh, trong y thuật cũng không có ghi lại, cần tới những người tuổi trẻ như các ngươi đi phát hiện, đi giải quyết!"

Đây mới là dược sư trưởng thành!"

Lời nói của Hoắc thần y không có ý tứ cười nhạo, phi thường đúng trọng tâm, hoàn toàn là lời khuyên giải của trưởng bối đối với vấn đề, Trình Quan Trung nguyên bản tâm tình hồngбет, cũng tốt lên một ít.

Kỳ thực trong khoảng thời gian này, Trình Quan

Trung cùng Hoắc thần y ở chung, phát hiện vị sự thúc tở này phi thường hiền hoà, không làm đáng, căn bản là không giống như lời trước kia hắn nghe được, nói cái gì Hoắc thần y không coi ai ra gì, rất cao ngạo.

Hơn nữa, Trình Quan Trung phát hiện, Hoắc thần y tựa hồ cũng không thêm để ý danh lợi, biểu hiện hôm nay có rượu hôm nay say, rất tiêu sái.

Một khi đã như vậy, vì sao thời điểm chương môn sư tở cùng sự phụ nhắc tới Hoắc thần y, đều là bộ dáng như gặp đại địch đây?

Trogn đầu Trình Quan Trung đang có hai cái tiểu nhân đánh nhau.

Một cái nói sự thúc tở là người tốt, mình như vậy thật sự là không đúng; một cái khác nói nhất định phải nghe lời nói của chương môn sư tở, tiếp tục giám thị Hoắc thần y, ngay tại thời điểm Trình Quan Trung rối rắm nắm tóc, thanh âm Ngọc Phi Yên lại truyền đến.

"Đến!"

Vừa nhắc đầu, Trình Quan Trung nhìn thấy trước mặt là một vách núi cao vút trong mây.

Tiểu bướm bướm màu bạc kia, khẽ run rẩy cánh nhỏ, hướng trên đỉnh vách núi bay đi.

"Hang ổ của tộc nhân ở phía trên?"

Triệu Thắng xem xét địa hình, không khỏi bội phục ác tộc tâm tư kín đáo.

Vách núi này giống như đao tước, bóng loáng trong như gương, đừng nói dây mây nhánh cây, ngay cả điểm dừng chân cũng không có.

Nếu không phải là Mê Tung điệp truy tìm được, mặc dù Triệu Thắng đi đến nơi này, cũng sẽ không hoài nghi ở phía trên có vấn đề gì.

Triệu Thắng thử đi lên phía trên, lại phát hiện chân vừa đi lên lại trượt xuống, làm sao có thể leo lên.

"La Sát cô nương, những người đó đi lên như thế nào?"

"Trên đỉnh nhất định có thang dây, dây mây linh tinh gì đó. Đến thời gian ước định, người trên núi đem thang dây thả xuống, là được rồi!" Ngọc Phi Yên nghĩ nghĩ, hồi đáp.

"Vậy chúng ta làm sao đi lên đây?"

Trình Quan Trung cũng thử qua một chút, phát hiện hoàn toàn không có cách nào. Thật sự là rất bóng loáng, mặc dù có thể đi lên một đoạn, cũng không có điểm chống đỡ, căn bản không thể trèo lên.

"Muốn tay không mà lên, ít nhất phải trên võ giả là võ vương!"

Triệu Thắng uể oải không thôi, rõ ràng đã tìm được địa phương, lại không có biện pháp đi lên, mắt thấy tiểu bướm bướm càng bay càng xa, trong bóng đêm biến thành một điểm ánh sáng màu bạc, Triệu Thắng liền gấp đến độ không chịu được.

Hiện tại, đối với Triệu Thắng mà nói, uan trọng nhất là sinh mệnh của Hạ Hầu Tuyết.

Nàng nếu có cái gì ngoài ý muốn, một nhà già trẻ của mình đều phải gánh chịu.

Ngay tại thời điểm Triệu Thắng đang sốt ruột, Ngọc Phi Yên đã bay đến không trung, hai chân nhẹ nhàng đạp vách đá, hướng bọn họ nói, "Các người chờ, ta đi lên trước, đem thang dây thả xuống."

"La Sát cô nương ——"

Nhìn Ngọc Phi Yên một thân tố y, nhẹ nhàng giống như bướm bướm, đạp trên vách núi mà giống như giẫm trên đất bằng, càng bay càng cao, Triệu Thắng há to miệng, sắc mặt bất khả tư nghị*.

*không thể tin được

"Nàng, nàng là Võ Vương sao?"

Trình Quan Trung ngờ ngác nhìn Hoắc thần y, nhỏ giọng hỏi.

"Ta, ta cũng không biết a!"

Hoắc thần y cũng ngây ngẩn cả người, "Nha đầu kia cư nhiên có bản lĩnh lợi hại như vậy! Thật sự là Trường Giang sóng sau đê sóng trước a! Đáng sợ, rất đáng sợ a!"

Lời nói của Hoắc thần y dừng ở trong tai Triệu Thắng, giống như trống lớn một dạng, mãnh liệt đánh lên.

Chính xác, Ngọc La Sát này thật sự là rất đáng sợ a!

Nàng còn nhỏ hơn so với Tuyết công chúa, cũng đã là Võ Vương. Đây thật sự là nghịch thiên!

Năm nay rốt cuộc làm sao vậy?

Thế nào khắp nơi đều là quái vật?

Ngọc gia cái kia võ thần mới mười bốn tuổi, bên này lại toát ra một cái Võ Vương, cũng bất quá mười bốn mười lăm tuổi, các nàng thật sự không phải người, là yêu nghiệt a!

Triệu Thắng đỏ mồ hôi lạnh liên tục, cả người ướt đầm.

Chỉ nghĩ đến Ngọc Phi Yên là Võ Vương, còn là được sư, lại không kiêu ngạo không nóng nảy, cũng không lấy thân phận đè ép người khác.

Ngược lại là Hạ Hầu Tuyết, cư nhiên nhiều lần đi gây sự với Ngọc Phi Yên..

May mắn Ngọc Phi Yên cũng không cùng Hạ Hầu Tuyết so đo, mặc dù nàng thật sự giết Hạ Hầu Tuyết, hoàng thượng chỉ sợ cũng sẽ không nói cái gì.

Một bên là nữ nhi đại võ sư, cùng Võ Vương được sư, ai nặng ai nhẹ, vừa xem hiểu ngay.

"Hoắc thần y, ta có thể hỏi hỏi ngài, phẩm cấp được sư của La Sát đại nhân là bao nhiêu vậy?" Triệu Thắng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm túc, vội vàng xoay người nhìn về phía Hoắc thần y.

Vấn đề này, Trình Quan Trung cũng rất muốn biết.

Việc Ngọc La Sát là Võ Vương, đã làm đầu óc Trình Quan Trung choáng váng, không biết đêm nay là đêm nào.

Hiện tại nghe Triệu Thắng hỏi như vậy, Trình Quan Trung cũng mong đợi nhìn về phía sư thúc tổ, chờ hắn giải thích nghi hoặc.

"Cái này ——" Hoắc thần y vuốt vuốt râu, nhúm mày.

"Cái này ta cũng không rõ ràng a! Nàng y thuật thần bí khó lường, không biết kế thừa ở đâu. Nếu ta đoán không lầm, ta cảm thấy nàng tối thiểu cũng là được thánh!"

"Sự thúc tở, nàng luyện chế viên thuốc phẩm cấp là bao nhiêu?"

Trình Quan Trung thấy Hoắc thần y cùng Ngọc Phi Yên quen thuộc như vậy, cư nhiên không biết rõ về nàng, lại hỏi một vấn đề.

"Ta chưa thấy qua a!"

Hoắc thần y phi thường buồn bực nói.

"Nàng giúp tiểu Liên Căn chữa bệnh, lúc đầu nói luyện chế viên thuốc cho hắn, nhưng cuối cùng, nàng lại thay đổi chủ ý. Ngọc nha đầu nói chén thuốc càng thêm ôn hòa, càng thích hợp thân thể của tiểu Liên Căn hơn, cho nên ghi lại phương thuốc, để Liên Căn uống nước thuốc đen tuyền kia."

Hoắc thần y nói như vậy, làm cho trog lòng Trình Quan Trung nổi lên sóng lớn.

Đúng vậy!

Chương môn sư tở chính là tới nơi Ngọc Phi Yên trị liệu bệnh dịch mà lấy chén thuốc, lại làm như thế nào cũng phân tích không ra thành phần bên trong.

Chẳng lẽ, đây là độc nhất vô nhị tuyệt học của Ngọc Phi Yên?

Nàng rút cuộc là từ đâu đến? Thần bí như vậy!

Chẳng lẽ, Ngọc La Sát là đệ tử gia tộc ân sĩ trong truyền thuyết?

Trình Quan Trung càng nghĩ, càng cảm thấy phán đoán của mình là chính xác .

Tại đại lục này, Võ Vương tuy rằng không nhiều, nhưng là các quốc gia đều có vài người như vậy.

Mà dược thánh, cũng có , Dược Vương Các cũng có vài vị.

Nhưng là, một tiểu cô nương chưa tới mười lăm tuổi lại là Võ Vương kiêm dược thánh, hoàn toàn chính là động vật quý hiếm !

Võ Vương, dược thánh, phẩm cấp không liên quan, cư nhiên tại tồn tại trên một người, đối phương lại còn trẻ như vậy, thực làm cho người ta hâm mộ ghen ghét, lại không thể không cúng bái.

Trình Quan Trung cười khổ không thôi, một hắn còn coi Ngọc Phi Yên là kinh địch, lo lắng nàng vào Dược Vương Các, sẽ đoạt danh tiếng của mình.

Hiện tại xem ra, hắn chính là hoàn toàn không biết tự lượng sức mình!

Đối phương lợi hại như vậy, làm sao sẽ đem Dược Vương Các để vào mắt đâu! Hắn thật sự là ếch ngồi đáy giếng, lần này mới thật sự được mở rộng tầm mắt!

Tâm tình Triệu Thắng lúc này, cùng một dạng với Trình Quan Trung, chỉ là hắn là võ giả, tính cách càng thêm kịch liệt, bị đá kích cũng nặng hơn.

Ông trời a!

Đất a!

La Sát đại nhân quả thực chính là yêu nghiệt nghịch thiên a!

Triệu Thắng lại hỏi hận chính mình có mắt không trông, cư nhiên tại thời điểm Hạ Hầu Tuyết khiêu khích Ngọc Phi Yên, không có nổi lên dũng khí tiến lên ngăn cản.

Đắc tội một cái là Võ Vương dược thánh, đặc biệt sao , trong đầu Hạ Hầu Tuyết thật sự chỉ toàn là bã đậu a!

Nhân tài như vậy của Đại Chu Quốc, cho dù là Hạ Hầu Quân Vũ cũng sẽ dùng khuôn mặt tươi cười để đón chào, thịnh tình mời gọi, lại bị bạch Tuyết công chúa cứng rắn đắc tội .

Nếu hoàng thượng biết chuyện này, còn không tức giận đến hộc máu a!

Bất quá trong chốc lát, Triệu Thắng đã kiên định quyết tâm, từ giờ trở đi, hắn cần phải bù lại gấp bội sai sót của Hạ Hầu Tuyết!

Nếu Hạ Hầu Tuyết về sau lại đối với Ngọc Phi Yên lãnh ngôn lãnh ngữ, hắn liền trực tiếp đánh ngất nàng.

Cho dù ngày sau Tuyết công chúa hồi cung cáo trạng, hắn cũng không thể để Hạ Hầu Tuyết đem Ngọc La Sát đẩy qua các quốc gia đối địch bên kia!

Nhân tài như vậy mặc dù không thuộc Đại Chu Quốc, cũng không thể làm địch nhân, phải cùng nàng bảo trì lương hảo hữu nghị!

Huống chi Ngọc La Sát tuổi còn quá nhỏ, nàng mười bốn mười lăm tuổi liền có thành tựu lớn như vậy, thành tựu ngày sau càng không cách nào lường

được. Có được một cái bằng hữu cường đại như vậy, còn hơn là gặp phải địch nhân cường đại!

Ngay lúc Triệu Thắng cùng Trình Quan Trung ngăn người, một cái bóng màu đen vội vàng xông lên, leo lên vách đá, đuổi theo Ngọc Phi Yên.

Đó là... Thăng Ngốc!

Chờ thấy rõ ràng bóng dáng màu đen vĩ đại, trong đầu Trình Quan Trung lại một lần nữa được đổi mới.

Một con chó cũng có thể trèo lên đi, hẳn chẳng phải là ngay cả chó cũng không bằng..

Cả đêm, bị đá kích vô số lần, Trình Quan Trung đã triệt để chết lặng.

Hắn không bao giờ muốn cùng Ngọc Phi Yên so bì một lần nữa, ngay cả chó bên người Ngọc Phi Yên, hẳn còn không so lại, bọn họ vốn không phải là người cùng một thế giới, không cần phải tự tra tấn Ngọc Phi Yên!

"Vù vù —— "

Không lâu sau, một trận thanh âm từ trên núi truyền đến, ba cái thang dây từ không trung rơi xuống, dừng ở trước mặt ba người Hoắc thần y.

"Chúng ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nửa Đêm Kinh Hôn: Chân Tướng Đứt Quảng (Hạ)

Chờ ba người thật vất vả trèo lên vách núi, mới phát hiện đỉnh núi này lại có một vùng trời riêng.

Cây cối xanh um, núi đá, cây cầu, dòng chảy, đường lát đá hắc bạch giao nhau... Tuổi mát ưu nhã, thấy thế nào, đều là một địa phương hợp lòng người.

Thăng Ngốc ngoan ngoãn ngồi ngồi ở bên người Ngọc Phi Yên, hai khối thi thể nằm dưới chân.

Từ vết máu trên đầu thi thể có thể thấy được có mấy vết cào lớn, đây là kiệt tác của Thăng Ngốc. Khuôn mặt ban đầu của hai người bị xé kéo xuống dưới, máu me nhầy nhụa giống như da lợn, lộ ra một mảng xương cốt, nhìn rất kinh người.

"Đi thôi!"

Còn chưa bước đi, Ngọc Phi Yên nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch của Trình Quan Trung,

"Người không sao chứ!"

"Không, không có việc gì!" Trình Quan Trung lắc lắc đầu.

Hắn nguyên bản đã sợ độ cao, có thể trèo lên đến đây đã là cố lấy dũng khí rất lớn, nhưng là, có thể dừng vừa lên đến liền nhìn đến cảnh tượng cực kỳ bi thảm như vậy được không!

Lúc trước bên ngoài quán rượu nhỏ, thời điểm Thăng Ngốc ăn thịt người, hẳn đã là cố nén không có nôn ra, lúc này lại nhìn thấy kích thích như vậy, thật sự là không nhịn được a!

Trình Quan Trung cảm giác trong dạ dày sôi trào, một chút này nọ mà buổi tối đã ăn, sắp nôn ra hết.

Ngọc Phi Yên nhú nhú mày, đi tới, điểm vài cái lên gần dạ dày Trình Quan Trung, chỉ chốc lát sau, Trình Quan Trung phát giác không còn khó chịu như vậy nữa.

Đây là thủ pháp gì?

Thực kỳ lạ!

"Cám tạ ——" Trình Quan Trung ngẩng đầu cảm tạ, lại trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ.

Nguyên bản trước đây dung mạo Ngọc Phi Yên bị mạng che mặt cản trở nên không thấy, bây giờ, tuy rằng ngọn đèn mờ ảo, Trình Quan Trung vẫn có thể theo ánh sáng mờ mờ của đom đóm, thấy được ngũ quan của nàng.

Đây là, thiên tiên hạ phàm sao?

Trình Quan Trung thề, chính mình là lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử xinh đẹp như vậy.

Tiết Từ Di đã là nữ trung tuyệt sắc, nhưng là Ngọc Phi Yên so với nàng còn đẹp hơn một trăm lần.

Thiếu nữ trước mắt ưu nhã thong dong, khí chất cao khiết, trogn đầu Trình Quan Trung bỗng nhiên trống rỗng, nghĩ không ra dùng từ ngữ nào để diễn tả sự xinh đẹp của Ngọc Phi Yên.

"Người có chứng sợ độ cao, vừa rồi không nên thể hiện. Vạn nhất ngã xuống, sẽ xảy ra án mạng !" Ngọc Phi Yên thần sắc thanh đạm.

Nàng lẳng lẳng như vậy nhìn mình, cặp mắt kia giống như bảo thạch dường như biết nói, lập tức, mặt Trình Quan Trung nóng lên.

"Đúng, thực xin lỗi!"

Trình Quan Trung lui về phía sau một bước, kết quả dẫm trên chân Thăng Ngốc, nó gào nhẹ một tiếng, Trình Quan Trung suýt chút nữa ngã sắp xuống, vẫn là Triệu Thắng giúp đỡ hắn một phen, hắn mới miễn cưỡng đứng vững.

"Tiểu tử, cẩn thận một chút!"

Triệu Thắng lấy thân phận là người từng trải, vỗ vỗ bả vai Trình Quan Trung.

Chợt nhìn thấy dung mạo Ngọc Phi Yên, Triệu

Thắng cũng sợ ngây người.

Thật sự là... Thiên chi kiều nữ!

Ông trời rốt cuộc có bao nhiêu thiên vị nàng, mới đem toàn bộ tốt đẹp đặt trên người thiếu nữ này.

Nàng tuyệt sắc xuất chúng như vậy, là nam nhân thấy sẽ động tâm.

Bất quá, Triệu Thắng đã không còn là thanh niên lỗ mãng, đã qua tuổi kích tình ý chí chiến đấu. Huống chi hắn hiện tại đối Ngọc Phi Yên chỉ có sùng kính, nhìn thấy Trình Quan Trung ngây ngốc, trong lòng Triệu Thắng khẽ thở dài.

Trình gia tiểu tử, ngàn vạn không cần rồi rắm a!

Vị này nhưng là người trong lòng của Hạ Hầu Kinh Thiên, người ngàn vạn không cần nhất thời u mê, làm chuyện điên rồ a!

Có một số người, người cả đời đều trên chọc không được a!

"Thăng Ngốc, chúng ta đi —— "

Lực chú ý Ngọc Phi Yên không đặt ở trên người Trình Quan Trung, nàng nhẹ nhàng vẫy tay một cái, Thăng Ngốc vui mừng đi theo phía sau Ngọc Phi Yên, ba người còn lại thấy thế, cũng theo sát sau đó.

Đi qua một đoạn đường, trước mắt bốn người xuất hiện một tòa miếu thờ, cửa lớn bị khóa chặt, trên cửa treo tấm biển, mặt trên viết ba chữ "Chùa Như Lai " .

"Chúng ta thế nào đi vào?"

Trình Quan Trung giờ phút này đã khôi phục lý trí.

"Gõ cửa!"

Ngọc Phi Yên hỏi đáp.

Gõ cửa?

Lúc này chẳng lẽ không phải nên đẩy cửa đi vào, vụng trộm mở cửa, sau đó vụng trộm đi vào sao? Trình Quan Trung cảm thấy nghi hoặc không thôi.

"Trực tiếp gõ cửa." Ngọc Phi Yên lại mệnh lệnh nói.

"Được rồi!" Trình Quan Trung sững sốt một chút, vẫn là đi tới cửa, bàn tay phủ lên chu sắc khuyên đồng của cửa lớn, gõ xuống.

"Loảng xoảng loạt xoảng loạt xoảng —— "

Thanh âm của khuyên đồng, trong đêm yên tĩnh có vẻ phá lệ thanh thúy, qua một hồi lâu, một trận tiếng bước chân lỗ mãng đi đến cửa lớn.

"Tiểu hầu tử, không phải để ngươi trực đêm sao, lúc này mới mấy canh giờ a, ngươi đã muốn lười biếng? Ta cũng biết, ngươi nhớ thương cô nương mới tới hôm nay mà!" Cửa kết một tiếng mở ra, một người hòa thượng đầu trọc đi ra, sau khi nhìn thấy bốn người trước mắt, thần sắc của hắn trở nên sắc bén, "Các ngươi là ai? Đến làm gì..."

Tên hòa thượng còn chưa nói xong, Thăng Ngốc liền bỏ nhào qua, một ngụm cắn đứt yết hầu tên hòa thượng trọc đầu.

"Phốc —— "

Đem thi thể hòa thượng phun trên mặt đất, Thăng Ngốc đi trước làm gương, vọt đi vào.

Qua mấy khúc qua, một tòa miếu đình xuất hiện, bên trong đèn đuốc sáng trưng, một cỗ mùi máu tanh từ bên trong phát tán ra.

"Đại nhân, đây là kinh nguyệt chúng tiểu nhân lấy được, người xem, vẫn là nóng hằm hập đây! Màu sắc tươi đẹp, là kinh nguyệt thượng hạn a! Toàn bộ đều là máu của xử nữ a!"

Triệu chủ trì cười tủm tỉm nâng một chén màu đỏ gì đó đi đến trước mặt thanh y nam tử.

"Làm sao so với tháng trước phân lượng lại ít hơn rất nhiều như vậy?"

Thanh y nam tử kia điểm điểm phân lượng trong chén, cau mày.

"Ai, đại nhân a! Thiếu nữ Phụng Minh trấn đều bị chúng ta bắt tới, lại xa một chút nữa, trước mắt chúng ta còn không có năng lực a! Chúng ta dùng kinh được ngài cấp, làm cho các nàng hàng tháng hành kinh hai lần, nhưng tháng trước không biết thế nào, đột nhiên chết bốn người, bỗng chốc có chút cung ứng không nổi!"

Khuôn mặt Triệu chủ trì u sầu, tay lại lặng lẽ duỗi đến trước mặt thanh y nam tử, đưa cho hắn một xấp ngân phiếu.

"Người xem, bên kia, ngài có phải hay không giúp ta nói nói, lại hoãn một chút? Ta đã phân phó xuống dưới, phạm vi trăm dặm, chỉ cần là có nữ nhi, mặc kệ là ai, đều bắt tới! Ngài lại chờ một chút đi!"

Nheo neho độ đầy ngân phiếu, thanh y nam tử vừa lòng gật gật đầu, thuận tay đem ngân phiếu bỏ vào trong áo.

"Đừng cho là ta không biết mấy chuyện của các ngươi, ta chính là không nói thôi!"

"Chơi mấy nữ nhân không có gì, chi cần không gây ra việc lớn cho chủ nhân là được! Ngươi cũng biết, chủ nhân luyện được, cấp bách cần có kinh nguyệt xử nữ, lúc này đây ta có thể giúp ngươi che lấp đi qua, lần sau, liền không dễ dàng như vậy!"

"Là là! Đa tạ ngài! Chỉ biết đại nhân rất thông tình đạt lý, ta mới dám như vậy cầu ngài!"

Triệu chủ trì mặt cười thành một đóa hoa, lại lấy thêm mấy tấm ngân phiếu đưa cho thanh y nam tử.

"Đại nhân, hôm nay lại có một người rất được, ngài muốn hay không đến xem một chút?"

Triệu chủ trì chỉ vào đại phạt, cười đến ái muội,

"Hôm nay Tiểu Anh nhưng là lập công lớn! Nàng đem công chúa Đại Chu Quốc bắt tới đây! Đây chính là đứng đắn kim chi ngọc điệp a!"

"Ta biết, nữ tử bình thường đại nhân rất chuộng mắt, nhưng đây là Tuyết công chúa, thật sự là băng cơ ngọc cốt, mềm mại giống như Hoa nhi.

Đại nhân, tiểu nhân biết ngài muốn, đặc biệt giữ lại cho ngài đây!"

"Nga?"

Vừa nghe nói bắt được công chúa đến, thanh y nam tử có chút thận trọng.

"Các ngươi lần này có phải hay không hơi quá đáng? Tốt xấu gì cũng là công chúa, vạn nhất xảy ra việc gì, tra được nơi này, ta thấy ngươi chịu không nổi đâu!"

"Đại nhân, ngài nói là nơi này sao!"

Triệu chủ trì tựa hồ sớm biết thanh y nam tử sẽ nói như vậy, cười nhỉnh nọt.

"Ta làm việc mà, ngài còn lo lắng sao! Bên kia ta đã phái người đi qua! Cam đoan một cái người sống cũng không giữ lại! Ai mà biết công chúa mất tích ở Phụng Minh trấn đâu!"

Có Triệu chủ trì cam đoan, thanh y nam tử mới cười ha hả.

"Triệu Lập Nhân a Triệu Lập Nhân, ngươi thật đúng là giảo hoạt! Khó trách chủ nhân sẽ đem chuyện trọng yếu như vậy giao cho ngươi!"

"Ngài nói như vậy là không đúng a! Vì chủ nhân cố gắng sức lực, đó là phúc phận kiếp trước tiểu nhân đã tu luyện được!" Bị thanh y nam tử trách thường, Triệu chủ trì lập tức trở nên khiêm tốn.

"Ta cũng không gạt ngài, nghe Tiểu Anh nói, đi cùng công chúa, còn có hai thiếu nữ, chỉ là tính cảnh giác của các nàng quá mạnh mẽ, làm cho chúng ta cũng không được thuận lợi."

"Bất quá chờ một chút, a Ứng cùng a Báo cũng sắp đến, năng lực của huynh đệ bọn họ ngài cũng biết đến! Không bao lâu nữa, bọn họ sẽ đem hai nữ nhân kia bắt trở về! Nghe nói trong đó có một cái bộ dạng cực kì xinh đẹp, cũng là nữ hài, đại nhân không bằng thêm một lúc, hảo hảo hưởng thụ một phen!"

Lời nói đáng khinh của hai nam nhân truyền ra, ba nam nhân bên ngoài đều tức giận không thôi, nếu không phải Ngọc Phi Yên còn không có hạ mệnh lệnh, bọn họ đã sớm vọt đi vào.

Mà sắc mặt Trình Quan Trung lại trở nên kỳ quái, hần nhìn Ngọc Phi Yên há miệng, muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì, nói thẳng!"

Ngọc Phi Yên sâu sắc nhận thấy sự khác thường của Trình Quan Trung, nghe thanh y nam tử mở miệng, Trình Quan Trung biểu tình giống như thấy quỷ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bọn họ biết nhau?

"Ta —— "

Tâm tình Trình Quan Trung rất phức tạp, nhìn đến ánh mắt trong suốt của Ngọc Phi Yên, hần cuối cùng vẫn là cắn răng nói ra nghi hoặc trong lòng, "Thanh âm của đại nhân kia, có chút giống đại sư huynh. Chính là đại đệ tử của chương môn sư tổ, Tư Đồ thụ..."

Lời này vừa nói ra, quả thực chính là kinh thiên động địa.

Chẳng những Ngọc Phi Yên ngây ngẩn cả người, Hoắc thần y cũng là giật mình không thôi.

"Quan Trung, ngươi xác định sao?"

"Ta nghe rất giống, nhưng là, nhưng việc này căn bản không có khả năng a! Đại sư huynh giờ phút này hần là đang chuẩn bị đại hội đấu được, làm sao có thể xuất hiện tại nơi này. Hơn nữa..."

Câu nói kế tiếp Trình Quan Trung không có nói ra, nhưng mọi người lại đều hiểu rõ.

Hơn nữa, bên trong có chuyện gì xảy ra, thông qua đối thoại của hai người, vừa nghe hiểu ngay.

Nếu thanh y nam tử thật sự là đại sư huynh của Trình Quan Trung, là đệ tử của Dược Vương Các, như vậy, Dược Vương Các cư nhiên tham gia vào chuyện bắt cóc ác liệt này?

Việc thiếu nữ mất tích cư nhiên là do Dược Vương Các làm ?

Mục đích là muốn có được kinh nguyệt của thiếu nữ?

Sự việc này nói ra, thật là quá không thể tưởng tượng nổi, làm người ta khó mà tin được!

Dược Vương Các là đại lục bắt nguồn của dược sư , vẫn luôn được mọi người kính ngưỡng, là danh môn chính phái, lại làm sao có thể làm ra chuyện như vậy đây!

"Điều đó không có khả năng!"

Hoắc thần y lắc đầu khẳng định nói, " Dược Vương Các sẽ không làm chuyện như vậy, sẽ không!"

Hoắc thần y tuy rằng lúc trước bị người khác thiết kế cướp đi chức chương môn, nhưng là, ông lớn lên ở Dược Vương Các, sư phụ đã dạy cho ông hết thảy, mặc dù mấy năm nay ông đều không có đặt chân đến Dược Vương Các, nhưng Dược Vương Các ở trong lòng ông luôn là thần thánh , thuần khiết , là nhà của ông.

Cho nên khi nghe Trình Quan Trung nói mấy lời này, Hoắc thần y là người thứ nhất phản ứng lại, là Trình Quan Trung nghe lầm .

Đệ tử Dược Vương Các làm sao có thể làm ra chuyện ghê tởm như vậy?

Đây tuyệt đối là không có khả năng!

"Có phải hay không, đi vào chẳng phải sẽ biết sao!"

Ngay tại thời điểm bốn người nói chuyện, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, chờ bốn người Ngọc Phi Yên đi vào, trong điện không có một bóng người.

"Mới trong chốc lát, bọn họ đã đi đâu?" Triệu Thăng gấp gấp không thôi.

Vừa rồi kia hai người nhắc tới Hạ Hầu Tuyết, ý tứ trong lời nói phi thường rõ ràng.

Chỉ nghĩ đến Tuyết công chúa lúc này có khả năng đang bị ác nhân khinh bạc, hấn liền hấn không thể chạy nhanh tìm được công chúa.

Triệu Thăng gấp đến độ quỳ rạp trên mặt đất, một đám tiếp một đám lên nền gạch.

Bang bang ——

Thanh âm thật sự, dưới đất không phải hai lớp. Hai người kia chẳng lẽ hư không mà biến mất?

Điều này làm sao có thể!

Bốn người đem toàn bộ chùa Như Lai trong ngoài ngoài tìm khắp toàn bộ, cũng không có phát hiện một người khả nghi, bọn họ cuối cùng lại trở lại chỗ cũ, đi đến trong phật điện.

"Trong phòng này khẳng định có cơ quan mà chúng ta không biết! Mọi người lại cẩn thận tìm xem!"

Ngọc Phi Yên phân phó xong, chính mình cũng cẩn thận kiểm tra bốn phía, ánh mắt của nàng cuối cùng dừng ở khối màu vàng trên người đại phật.

Phía trước đại phật bày biện hai cái đế nến.

Một cái trường kỳ bị khói nhuộm, trở nên đen tối xám tro, một cái khác, lại mới tinh tỏa sáng.

Trong đầu Ngọc Phi Yên lập tức nảy ra một cái ý niệm:

"Ta đã biết, ở trong này!"

Ngọc Phi Yên cẩn thận vịn vịn đế nến mới tinh trước mặt đại phật, quả nhiên, đại phật xoay người, mặt đất hạ hãm, lộ ra một đạo bậc thang thật dài.

"Bọn họ chắc chắn đang ở bên dưới!"

Ngọc Phi Yên tìm được cơ quan, Triệu Thăng vô cùng cảm kích.

Thầm nghĩ dưới mặt đất này còn không biết có cơ quan gì, cho nên lúc này đây, Triệu Thăng châm lửa, dè dặt cẩn trọng đi ở phía trước mở đường.

Mà lúc này, a Ung cùng a Báo mà Triệu chủ trì nói, đã chạy tới quán rượu nhỏ.

"Đại ca, không có người a!"

A Báo đem lầu trên lầu dưới lúc soát toàn bộ, đều không có tìm được mấy người mà Tiểu Anh nói, chớ đừng nói gì đến nữ nhân. "Không phải là bọn họ đã phát hiện có điều không đúng, chạy đi rồi!"

"Làm sao có thể? Tìm một chút! Đứng rồi, đánh thức Hà lão ngũ! Hỏi hấn một chút!"

A Báo dẫn theo chủ tiệm bị Tiểu Anh mê chết ngất đi đến lầu một, cầm lấy bầu nước, một gáo nước lạnh như băng nước rơi ở trên người hấn.

"Khụ khụ, người nào, người nào a —— "

Chủ tiệm mơ mơ màng màng mở to mắt, lại phát hiện hai người vạm vỡ đứng ở trước mặt hấn, lúc đó liền đem hấn làm tỉnh lại. "Hào hán, các ngươi muốn làm cái gì?"

"Ta hỏi ngươi, người lúc trước trong cửa hàng đi đâu vậy, mấy nữ nhân kia đâu!"

A Báo một phen bắt được cổ áo lão ngũ, đưa hấn nhắc tới giữa không trung, "Nói mau! Không nói lão tử đánh chết ngươi!"

"Nữ nhân?" Hà lão ngũ cả kinh, cuống quýt đạp chân, trong miệng gọi Hạ Hầu Tuyết, "Công chúa, công chúa điện hạ?"

Không có người trả lời, trong lòng Hà lão ngũ đã muốn chết tâm.

Công chúa ở trong cửa hàng hấn mất tích, nếu truy tra trách nhiệm, hấn khẳng định là trốn không thoát đâu a!

Thấy bộ dáng này của Hà lão ngũ, a Báo cười lên ha ha, "Lão tử hỏi không phải là công chúa! Công chúa đã ở trong tay lão tử, ta là hỏi ngươi, hai nữ nhân còn lại đi đâu vậy? Lão tử là tìm các nàng!"

"Các ngươi... Nguyên lai là các ngươi!"

Hà lão ngũ lúc này mới hiểu được, nguyên lai hai người này chính là bọn ác nhân đã huyền não Phượng Minh trấn đến nỗi gà chó không yên, là bọn họ bắt đi những thiếu nữ kia.

Lập tức, Hà lão ngũ phẫn nộ nhìn a Ung cùng a Báo, vung nắm tay: "Các ngươi thật sự điên rồi, cả gan làm loạn! Là các ngươi đem người bắt đi! Ta muốn báo quan, ta muốn quan phủ lão gia bắt trói các ngươi!"

Vóc dáng Hà lão ngũ nguyên bản không lớn, lưng lại còng, có vẻ càng thêm thấp bé.

Lúc này bị a Báo xách lên ở giữa không trung, mặc dù hắn dùng sức quyền đâm cước đá, nhưng ngay cả góc áo của a Báo cũng không chạm vào được.

Nhìn thấy bộ dáng này của Hà lão ngũ, a Báo hừ một tiếng, một cái tát đánh vào mặt của Hà lão ngũ.

Lập tức, má trái của Hà lão ngũ liền trở nên sưng đỏ, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

"Lão tử từ làm, thì thế nào! Ít nói nhảm, nói mau, hai nữ nhân kia đã đi đâu! Ngươi nếu không nói, ta sẽ giết ngươi!"

"Lão tử đếm tới mười, ngươi nếu không nói, ta liền chặt một đầu ngón tay của ngươi!"

"Ngươi hảo hảo suy nghĩ một chút, mười ngón tay của ngươi, cũng bắt quá là một trăm lần đếm!"

A Báo lấy ra một lưỡi đao nhọn, đặt ở trên bàn, một tay đè nặng Hà lão ngũ, đem tay trái của hắn đặt ở dưới đao nhọn, tay kia thì đè nặng đao nhọn, để ngón tay cái của Hà lão ngũ lên.

"Một, hai, ba, bốn, năm..."

Không nghĩ tới, lưng còng Hà lão ngũ cũng là người có cốt khí, hắn thủy chung không chịu cầu xin tha thứ, trong miệng còn tức giận mắng a Ung cùng a Báo không bằng cầm thú, làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, thật sự là vô lương tâm!

"Người đang làm, trời đang nhìn! Các ngươi sẽ chết không được tử tế —— "

Bị Hà lão ngũ mắng như vậy, làm cho a Ung thật phiền chán, hắn căm tức nắm lấy một nắm tóc, đối mặt a Báo ra lệnh.

"A Báo, đem ngón tay lão cát đứt cho ta!"

"Dạ, đại ca!"

A Báo giờ lên đao nhọn, Hà lão ngũ thống khổ nhắm mắt lại, sợ tới mức run run.

Thấy lão như vậy, a Báo nở nụ cười.

"Nguyên lai ngươi cũng sợ chết! Dứt lời, chỉ cần ngươi nói cho lão tử biết hai tiểu nữ tử kia đi nơi nào, ta chẳng những không giết ngươi, còn cho ngươi một khoản tiền, cho ngươi rời đi nơi này, như thế nào?"

Thấy đối phương cường bức không thành, lại dùng lợi dụ, Hà lão ngũ hí mắt, phi hắn một ngụm nước miếng.

"Ngươi đem bà con làm hại họ cửa nát nhà tan, thê ly tử tán, ta nếu là giúp các ngươi, chính là vẽ đường cho hươu chạy! Việc trái lương tâm này ta không làm! Muốn chém muốn giết róc thịt tùy các ngươi, ta không sợ!"

Thấy Hà lão ngũ cứng mềm không ăn, a Báo thật sự giận, đao nhọn lóe ra ngân quang, trực tiếp bổ về phía ngón tay cái của Hà lão ngũ.

"Loảng xoảng —— "

Ngay tại thời khắc chỉ mình treo chuông, một chiếc đuă bắn tới, xuyên thấu tay phải của a Báo, đao nhọn trong tay hắn trực tiếp rơi trên mặt đất.

"A a a, tay của ta!"

A Báo đau đến buông lỏng Hà lão ngũ ra, Hà lão ngũ lập tức lăn trên mặt đất, chui vào phía dưới bàn.

"Người nào, lăn ra đây cho lão tử!"

A Ung cùng a Báo sóng vai đứng chung một chỗ, a Báo mạnh mẽ rút ra chiếc đuă, lấy ra kim sang được đồ ở trên lòng bàn tay, lại xé một chút vải đem tay phải băng bó kỹ lưỡng.

Đúng lúc này, một cái bóng dáng màu đen xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Ngươi là ai?"

Người trước mắt cả người lạnh như băng, liền ngay cả ngũ quan của hắn, cũng là sống nguội cứng ngắc, giống như tượng đá, làm cho người ta cảm thấy áp lực cực lớn.

"Chính là nguoi làm đệ đệ ta bị thương?" Thấy Mặc Thương chỉ có một mình, a Ung hung tợn nhìn hắn, "A Báo, chúng ta cùng tiến lên!"

Lập tức, này hai người hóa thành hai luồng gió, trực tiếp nhắm về phía Mặc Thương.

"Thiếu hiệp, cẩn thận!"

Nhìn thấy Mặc Thương vẫn không nhúc nhích, Hà lão ngũ trốn ở dưới mặt bàn trở nên nóng nảy, vội vàng kêu la lên, "Mau tránh —— "

"Ra" cái từ này còn chưa có từ trong miệng Hà lão ngũ phát ra, hắn mở to hai mắt, há hốc miệng ra, cảm suýt chút nữa là rơi trên mặt đất.

Hai đạo huyết quang, đầu của a Ung cùng a Báo rơi xuống đất.

Nam nhân áo đen này, cư nhiên chỉ cần một chiêu, đã giết chết bọn họ?

Rất... Quá lợi hại đi!

Lão ngũ nhìn một cái đầu của A Báo lăn đến trước mặt mình, ngơ ngác ngồi ở trên mặt đất.

"Leng keng ——" ngay tại thời điểm lão ngũ ngẩn người, một khối kim rơi vào trong lòng hắn, nặng trĩu, lấp lánh, dọa lão ngũ nhảy dựng.

"Đại hiệp, ngài đây là..."

Bất quá chỉ trong thời gian một khắc, Mặc Thương ở trong lòng lão ngũ đã từ thiếu hiệp biến thành đại hiệp.

Hành hiệp trọng nghĩa!

Võ công cao cường!

Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ!

Không phải là chính là trong thoại bản nói về đại hiệp sao!

"Phiền toái chủ tiệm cầm khối kim bài này đi một chuyến tới nha môn! Nói Tuyết công chúa tại Phượng Minh trấn bị tặc nhân bắt cóc, thế tử Âm Sơn Công bị thương..."

Trong không trung, truyền đến một thanh âm

ôn nhã.

Hà lão ngũ nhìn chung quanh một chút, cũng không phát hiện những người khác, nhưng những người này lại quả thật tồn tại, làm cho Hà lão ngũ càng thêm cảm thấy đám người này có thân phận bất đồng.

Là công chúa, lại là thế tử, nghe là biết rất chán ghét kẻ làm hại cho dân!

Lúc này đây, bọn người xấu này rốt cục gặp được nhân vật lợi hại rồi!

Thật tốt quá!

"Ngài yên tâm! Ta nhất định xử lý việc này thật tốt!"

Hà lão ngũ đứng lên phui bụi trên người, từ phía sau viện đất lửa của mình ra, cười trên xe lửa vội vã hướng huyện nha đi tới.

"Làm chi đem ta nói ra ——" Tiết Sắc có chút không rõ, nhìn về phía Liên Cẩn.

Vừa rồi sau khi Ngọc Phi Yên rời đi, Liên Cẩn liền một mực đắp lên áo lông cáo nhắm mắt dưỡng thần.

Thẳng đến khi hai huynh đệ a Ung cùng a Báo xuất hiện, Liên Cẩn cái gì cũng không phân phó, chỉ là vuốt ve dây cột tóc màu xanh ngọc rủ xuống bên tai, Mặc Thương giống như nhận được mệnh lệnh, từ trong trận pháp Trung Phi đi ra ngoài giết hai ác tặc kia.

Đôi chủ tớ này thật đúng là ăn ý mười phần!

Hơn nữa, kiếm pháp của Mặc Thương cực nhanh, ngay cả Tiết Sắc đều không thể nhìn rõ hắn là rút kiếm như thế nào, kiếm của Mặc Thương đã trở về vỏ kiếm.

Đây tối thiểu cũng là Vô Vương tu vi đi?

Tiết Sắc cùng Tiết Từ Di liếc nhau, càng thêm không dám coi thường Liên Cẩn.

"Phượng Minh trấn sở thuộc La Sơn huyện, mà La Sơn huyện lại nằm trong phạm vi quản lý của châu quận, quận trưởng châu quận Đồng Thành cùng phụ thân ngươi có nhận thức..." Liên Cẩn nhắm mắt lại như trước, chẳng qua là giật giật khóe môi, chỉ ra điểm mấu chốt trong đó.

Thì ra là thế!

Sự việc ở Phượng Minh trấn đã phát sinh nửa năm, nhưng ngay cả bóng dáng của tặc nhân cũng không bắt được.

Một mặt là bởi vì tặc nhân gian trá, một mặt khác, cũng là quan sai trong việc này không có dụng tâm, bằng không cũng sẽ không trải qua nửa năm một chút tiến triển cũng không có, cuối cùng vẫn để tặc nhân nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, hãm hại bách tính càng ngày càng nhiều.

Hiện tại công chúa Đại Chu Quốc và thế tử Âm Sơn Công ở Phượng Minh trấn gặp chuyện không may, chuyện này liên không phải là nhỏ, quan sai làm sao lại dám tùy tiện làm cho có lệ đây!

"Vậy, ngươi vì sao không nói chính ngươi đi —— "

Ra về, danh vọng của ngươi so với ta còn lớn hơn nữa, được rồi! Tiết Sắc ở trong lòng nói thầm.

"Ta xưa nay đều khiêm tốn —— "

Liên Cẩn nói những lời này, làm cho Tiết Sắc suy nghĩ nửa liên cần phải đầu lười.

Không nhìn ra, đến lúc này, hắn còn có thể hài hước như vậy... Bất quá, Liên Cẩn nhân tính hóa như vậy, đây là lần đầu tiên Tiết Sắc nhìn thấy.

"Làm sao vậy?"

Thấy Tiết Sắc nhìn chằm chằm chính mình, Liên Cẩn chậm rãi mở mắt, cặp con ngươi kia màu đen, bịt kín một tầng sương sắc, đem tình cảm chân thật của hắn che lại, làm cho người ta đoán không ra, sờ không được.

"Ta cảm thấy ngươi hiện tại tương đối có hương vị của con người!"

Tiết Sắc không lo lắng nhiều như vậy, nói thẳng ra suy nghĩ của chính mình.

Hương vị của con người?

Nghe hắn hình dung như vậy, Liên Cẩn hơi sững sờ. Thật vậy chăng? Thật sự có hương vị của người sao?

Thật tốt a!

"Cám ơn khích lệ!"

Liên Cẩn thế nhưng phi thường trọng trọng hướng về phía Tiết Sắc nói lời cảm tạ, ngược lại làm cho Tiết Sắc cảm thấy thật ngượng ngùng.

Trong chùa Như Lai, đám người Ngọc Phi Yên dọc theo cầu thang đi xuống. Nơi này vừa hẹp vừa cao, bên trong càng là một mảnh tối như mực, mọi người đành phải đốt lên hóa chiết tử, ở bên trong sờ soạng.

Tuy rằng bọn họ đã lấy tốc độ nhanh nhất đi tới, nơi tầng hầm ngầm giam giữ Hạ Hầu Tuyết, nhưng nàng vẫn gặp phải bi kịch lớn nhất cuộc đời nàng.

"Đại nhân, người xem!"

Triệu Lập Nhân một tay nắm bắt cảm của Hạ Hầu Tuyết, một tay cầm đèn, để cho thanh y nam tử nhìn xem càng thêm rõ ràng.

"Không sai đi! Vị công chúa này quả thật là một mỹ nhân nha!"

"Hơn nữa, nàng có thân phận tôn quý! Nàng là nữ nhi của hoàng hậu, là công chúa chính cống nha! Huyết thống so với các công chúa khác cũng cao quý hơn! Cũng chỉ có đại nhân, mới có thể hưởng thụ mỹ sắc như nàng!"

"Hơn nữa, ngài nhìn một cái, này khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, có thể nheo ra nước! Rốt cuộc là công chúa, không phải thứ dung chi tục phấn có thể so sánh được! Đại nhân, ngài nói có phải hay không!"

Thanh y nam tử vuốt cằm, cao thấp đánh giá, vừa lòng gật gật đầu.

"Ngươi đi ra ngoài đi! Lưu lại Tiểu Anh ở bên cạnh hầu hạ!"

"Dạ!" Triệu chủ trì cười hề hề hướng Tiểu Anh vẫy vẫy tay, "Hào hảo phục vụ đại nhân cùng công chúa, nhớ kỹ, nhất định phải làm cho đại nhân chơi thật

tận hứng, biết không!"

"Dạ, Tiểu Anh hiểu rõ!"

Chờ Triệu chủ trì đi rồi, Tiểu Anh liền lấy ra một viên hương liệu, đặt ở dưới mũi Hạ Hầu Tuyết làm cho nàng ngủ ngủ.

Một thoáng chốc, Hạ Hầu Tuyết đang hôn mê, lông mi hơi hơi động hai cái, nàng chậm rãi mở mắt.

Đây là nơi nào?

Hạ Hầu Tuyết trong lúc nhất thời còn không có biết được.

Chỉ chờ thấy rõ bốn phía đều là vách đá, còn có thanh y nam tử trước mặt cười đến không có hảo ý, nàng mới lập tức ngồi dậy, "Ngươi là ai? Vì sao ở trong này?"

Thời điểm nói chuyện, Hạ Hầu Tuyết thấy được Tiểu Anh, nàng cho rằng Tiểu Anh cùng mình bị người bắt tới đây, vội vàng hướng Tiểu Anh vẫy tay.

"Tiểu Anh, mau tới đây! Hắn là người xấu!"

Thấy Hạ Hầu Tuyết đến lúc này cũng không biết rõ ràng ai là người tốt ai là người xấu, hứng thú trong mắt thanh y nam tử càng thêm nồng liệt.

Công chúa hoàng gia đều ngây thơ như vậy sao?

Nhưng ngây thơ như vậy lại tốt!

Nữ nhân chỉ cần dựa vào nam nhân là đủ, căn bản là không cần thiết có đầu óc!

Hắn chính là thích công chúa ngây thơ hồn nhiên như vậy!

Dưới ý bảo của thanh y nam tử, Tiểu Anh đi tới bên người Hạ Hầu Tuyết, Hạ Hầu Tuyết bắt lấy tay nàng, cao thấp đánh giá, "Tiểu Anh, ngươi không sao chứ!"

Tiểu Anh lắc lắc đầu.

"Không có việc gì là tốt rồi!" Hạ Hầu Tuyết đem Tiểu Anh che chở ở sau thân mình.

"Ngươi đừng sợ! Hắn không dám làm gì ta! Ta là công chúa, ta có hộ vệ là Vô thánh, hắn nhất định sẽ tới tìm ta, chúng ta nhất định sẽ được đi ra ngoài!"

Nhìn Hạ Hầu Tuyết che ở trước mặt mình, Tiểu Anh cúi đầu, do dự một lát, đưa tay từ sau lưng ôm lấy Hạ Hầu Tuyết.

Hạ Hầu Tuyết cho rằng Tiểu Anh đang sợ hãi, nàng thậm chí thân thủ vỗ vỗ tay Tiểu Anh an ủi.

"Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi!"

Nếu Tiểu Anh là một thiếu nữ bình thường, được Hạ Hầu Tuyết quan tâm như vậy, nhất định sẽ cảm động, nhưng nàng bị Triệu chủ trì nhốt nhiều năm như vậy, đã sớm quên cái gì là nhân tính, miễn bàn báo đáp Hạ Hầu Tuyết, liền ngay cả một chút cảm kích cũng không có.

Ngay tại thời điểm Hạ Hầu Tuyết đang cảnh giác nhìn thanh y nam tử, bàn tay của Tiểu Anh đã đến vạt áo trước của nàng, một tay kéo mở quần áo của Hạ Hầu Tuyết.

"A ——"

Lần này, Hạ Hầu Tuyết có chút ngây người.

Sự việc phát triển thật sự là ngoài dự đoán của nàng, lúc này, các nàng không phải là nên đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đối phó người xấu trước mắt, tranh thủ thời gian chờ đợi người tới cứu viện sao?

"Tiểu Anh, vì sao?"

Thời điểm Hạ Hầu Tuyết sững sờ, Tiểu Anh đã thuận thực dùng làn váy của Hạ Hầu Tuyết đem hai tay nàng trói ở sau lưng.

Kỹ thuật này, cũng không phải là một sớm một chiều có thể luyện ra.

Thẳng đến khi gió lạnh tiến vào trong nội y, Hạ Hầu Tuyết mới hiểu được, nàng bị Tiểu Anh bán đứng.

"Là ngươi ——" Hạ Hầu Tuyết bất khả tư nghị nhìn Tiểu Anh, thiếu nữ gầy yếu này, không hề có một chút lực sát thương, "Ngươi vì sao phải làm như vậy!"

"Đại nhân, mời ngài!"

Tiểu Anh không có trả lời Hạ Hầu Tuyết, mà là thối lui đến một bên, cúi đầu xuống.

"Làm được không tệ!"

Thanh y nam tử khen ngợi Tiểu Anh, chính mình cười tủm tỉm hướng về phía Hạ Hầu Tuyết.

"Ngươi đừng tới đây! Ta là công chúa! Ta sẽ nói phụ hoàng tru di cửu tộc của ngươi!"

Lần đầu tiên Hạ Hầu Tuyết gặp được chuyện như vậy, hiện thời tuy rằng tay bị trói, nhưng chân nàng còn tự do. May mắn thạch thất này có chút lớn, Hạ Hầu Tuyết từ một đầu này chạy tới một đầu khác, hai mắt mạo hiểm phản nộ bắn ra tia lửa.

"Cũng bởi vì ngươi là công chúa, ta mới có thể chọn ngươi a! Ta chính là muốn biết, công chúa hoàng gia sẽ có tư vị như thế nào!"

Thanh y nam tử tựa hồ thật thích trò chơi mèo bắt chuột như vậy, hắn cười tủm tỉm nhìn Hạ Hầu Tuyết ở trong thạch thất trốn tới trốn lui, cuối cùng đem nàng dồn vào trong một góc.

"Công chúa, trò chơi kết thúc!"

"Cút ngay, không nên đụng ta! Ngươi là một cái dân đen, đem bàn tay dơ bẩn của ngươi lấy đi!"

"Dân đen?"

Nghe được xưng hô như vậy, thanh y nam tử ngừng lại, lắc lắc ngón trỏ tay phải, "Không không không, công chúa, ta cũng không phải là dân đen, đừng đem ta cùng dân đen đánh đồng!"

Khoảng cách rất gần, cơ hồ dính vào cùng nhau, Hạ Hầu Tuyết rốt cục thấy được trên cổ áo thanh y nam tử thêu tam chân được đỉnh.

"Ngươi là người Được Vương Các?!"

Hạ Hầu Tuyết sợ ngây người.

Khó trách nàng cảm thấy nhìn quen mắt, thanh y này, rõ ràng chính là quần áo mà đệ tử Được Vương Các thường mặc, một đường tới đây, Trình Quan Trung một mực mặc thanh y, chỉ là cổ áo hắn thêu được đỉnh chỉ có hai cái chân.

"Thông minh a!"

Thấy Hạ Hầu Tuyết rốt cục đã thông suốt, thanh y nam tử không khỏi khen ngợi nàng.

"Xem ra, công chúa còn không có ngu ngốc đến bất trị a, cư nhiên biết ta là người Được Vương Các! Hiện tại, công chúa cảm thấy ta còn là dân đen sao? Ta đã là đại được sư, thân phận như vậy, dư dả xứng với ngươi, hơn nữa, người nên ra về chịu thiệt hắn là ta đi!"

Thanh y nam tử vén tóc Hạ Hầu Tuyết lên, tại chóp mũi nhẹ ngửi, một cái tay khác xoa xoa khuôn mặt của Hạ Hầu Tuyết.

"Cầu ngươi, ngươi thả ta!"

Biết đối phương đối với mình tình thế bất buộc, Hạ Hầu Tuyết thay đổi phương pháp.

"Ta cùng đệ tử Trình Quan Trung của Được Vương Các là bạn tốt, còn có Hoắc thần y, ta cùng hắn cũng có nhận thức, hắn cũng là người Được Vương Các. Cầu ngươi đem ta đưa trở về, việc hôm nay ngươi yên tâm, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào."

"Nha? Ngươi nhận thức Trình sư đệ a!"

"Ân ân!" Hạ Hầu Tuyết dùng sức gật đầu,

"Chúng ta cùng đi đại hội đấu được, chính là đi ngang qua Phượng Minh trấn. Ngươi liền thả ta đi đi!"

Thanh y nam tử cố tình trầm tư, Hạ Hầu Tuyết cho rằng hắn đang lo lắng, nàng liền xê dịch thân mình, nào biết lại bị thanh y nam tử trực tiếp áp ở dưới thân.

"Công chúa, ngươi nói việc này đã quá trễ!"

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng lời ngươi nói sao! Đến nơi này, ngươi nghĩ có thể đi ra, đó là không có khả năng! Ngươi liền hảo hảo hưởng thụ đi! Yên tâm, ta là người thương hương tiếc ngọc, sẽ không đối xử quá đáng với ngươi!"

Không bao lâu nữa, ngươi sẽ yêu thích tư vị này, còn có thể đến cầu ta!"

Thanh y nam tử nói xong, ngậm lấy khuyên tai khéo léo của Hạ Hầu Tuyết.

Bên tai có dòng khí nóng hầm hập, cùng lời nói khó nghe, làm cho Hạ Hầu Tuyết rất cực cảm nhận được, cái gì kêu hối hận không kịp.

"Cứu mạng a! Cứu mạng!"

"Tiểu Anh, ta tốt xấu gì cũng đối với ngươi không tệ, ngươi cứu cứu ta! Chỉ cần ngươi giúp ta, sau khi hồi cung ta sẽ nói phụ hoàng ban cho ngươi, ngươi muốn cái gì, ta cũng cho ngươi cái đó, đều cho ngươi! Tiểu Anh —— "

Hạ Hầu Tuyết thét chói tai, trong miệng lại cầu cứu Tiểu Anh.

Chẳng qua là Tiểu Anh từ đầu đến cuối đều bất động đứng ở một bên, nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt, phảng phất đây là việc đã nhìn quen lắm rồi.

Biết cầu cứu Tiểu Anh vô dụng, Hạ Hầu Tuyết lớn tiếng kêu tên Triệu Thắng.

Triệu Thắng, ta biết sai lầm rồi, hiện tại thật sự hối hận! Ta không nên khư khư cố chấp, không nên ở lại trong khách điểm, còn kiên trì muốn cùng Tiểu Anh ở cùng nhau!

Là ta nhìn người không rõ, là ta sai lầm rồi!

Triệu Thắng mau tới cứu ta!

Chính là, Hạ Hầu Tuyết cầu nguyện cùng sám hối cũng không có đem lại bất kỳ tác dụng gì.

Khi cảm giác đau đớn từ dưới thân truyền đến, ánh sáng trong mắt Hạ Hầu Tuyết nháy mắt liền trở nên u ám.

Xong, hết thảy đều hết, cái gì cũng hết rồi..

"Liên ca ca..." Trước mắt Hạ Hầu Tuyết hiện ra hình ảnh một thân bạch y của Liên Cần, bộ dáng sạch sẽ tuấn nhã, Liên ca ca...

"Ngao —— ô —— "

Ngay tại thời điểm Hạ Hầu Tuyết triệt để buông tha giây giữa, một tiếng rít gào kinh thiên động địa truyền đến.

Một cái bóng màu đen vọt vào thạch thất, đánh về phía thanh y nam tử, một ngum cắn ở trên cánh tay hắn, "Răng rắc" một tiếng, cánh tay bên phải của thanh y nam tử bị Thăng Ngốc mạnh mẽ cắn đứt, đau đến thanh y nam tử run run một cái, trực tiếp ngã xuống đi ra.

"A, cánh tay của ta —— "

Thanh y nam tử nhìn con chó mực cao lớn khôi ngô trước mắt, đau đến cả người đổ mồ hôi.

Hắn còn không kịp đem quần mặc vào, Thăng Ngốc đã lại đem hắn đè trên mặt đất, móng vuốt dài rộng tại ngực hắn hung hăng cào một cái, thanh y nam tử cảm thấy lục phủ ngũ tạng của hắn đều bị sáo trộn rồi, trực tiếp đau muốn chết.

"Công chúa!"

Chờ Triệu Thắng tiến vào, nhìn thấy quần áo công chúa không chỉnh tề, lập tức cời quần áo của mình che chắn cho nàng.

"Công chúa, ta là Triệu Thắng! Công chúa —— "

Triệu Thắng hô thật lâu, ánh mắt Hạ Hầu Tuyết đang ngốc trệ mới thanh tỉnh lại, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Triệu Thắng chuyện thứ nhất chính là giương tay cho hắn một cái bạt tai.

"Triệu Thắng, ngươi hộ chủ bất lực, ta sẽ nói phụ hoàng giết ngươi! Tru di cửu tộc của ngươi!"

Trong mắt Hạ Hầu Tuyết tràn đầy hận ý nhìn Triệu Thắng, giống như Triệu Thắng là kẻ thù của nàng vậy.

Tuy rằng Triệu Thắng cảm thấy trên mặt đau rát, nhưng nhìn thấy Hạ Hầu Tuyết như vậy, hắn cũng không có so đo, mà là đứng lên, chuẩn bị đi đem thanh y nam tử lay tỉnh.

"Triệu Thắng, ngươi muốn đi đâu?"

Hạ Hầu Tuyết cho rằng Triệu Thắng muốn đi, vừa rồi hung ác liền thay đổi, sợ hãi nhảy lên, gắt gao bắt lấy cánh tay hắn không chịu buông tay, "Ngươi là cái cầu nô tài đáng chết, ngươi lại muốn bỏ lại ta, mặc kệ ta sao?"

"Công chúa, ta sẽ không đi."

Lúc này, trong lòng Triệu Thắng cũng phi thường áy náy.

Không có thể ở trước mắt cứu Hạ Hầu Tuyết, đã là hấn thất trách. Nếu hấn có thể sớm một chút tìm tới nơi này, Hạ Hầu Tuyết cũng sẽ không gặp được chuyện như vậy.

"Công chúa nguoi yên tâm, ta sẽ không rời đi ! Ta sẽ canh giữ ở chỗ này, sẽ không còn có người xấu đến !"

"Không! Nguoi gạt ta!"

Hạ Hầu Tuyết dùng sức lắc lắc đầu, cả người phát run.

"Triệu Thắng, nguoi thành thật nói với ta, nguoi có phải hay không đã sớm nhìn ra Tiểu Anh có vấn đề, lại không chịu nói với ta? Nguoi muốn nhìn ta bị chê cười?"

Bị gán cho tội danh lớn như vậy, Triệu Thắng thật sự là hết đường chối cãi.

Chính là, mặc cho hấn giải thích như thế nào, Hạ Hầu Tuyết liền nhận định Triệu Thắng cùng Ngọc Phi Yên bọn họ là một phe , chính là cố ý thấy chết không cứu, muốn mượn tay người khác tra tấn nàng.

Cuối cùng Triệu Thắng chỉ có thể ngậm miệng lại, tùy ý Hạ Hầu Tuyết ở một bên phát tiết.

Thấy Hạ Hầu Tuyết một mực làm phiền Triệu Thắng, Tiểu Anh nguyên bản té trên mặt đất giả chết, chậm rãi hướng cửa đi tới, nào biết hành động của nàng, lập tức dẫn lên chú ý của Hạ Hầu Tuyết, nàng lúc này ra lệnh cho Triệu Thắng bắt Tiểu Anh lại đây.

"Tiểu Anh, ta chân tâm thật ý đối với nguoi, nguoi vì sao muốn bán đứng ta?"

Thanh âm Hạ Hầu Tuyết lạnh lạnh , ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng , làm cho Tiểu Anh nhin không được rùng mình một cái.

Nàng thế nào cũng không có nghĩ tới, những người này sẽ nhanh như vậy tìm tới cửa.

Vừa rồi con chó lớn kia dễ dàng đem thanh y nam tử làm cho gần chết, bên ngoài cũng vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tục, làm cho Tiểu Anh rất cực ý thức được, bọn họ lúc này đây đã trúng vách sắt rồi .

"Công chúa tha mạng, ta cũng chỉ là bị buộc !"

"Đều là bọn họ bức ta làm chuyện xấu, ta nếu không theo, bọn họ sẽ đánh ta!"

Sợ Hạ Hầu Tuyết không tin chính mình, Tiểu

Anh vội vàng nhắc lên quần áo, lộ ra vết thương chần chịt trên cánh tay."Ta quả thật bị đánh mà sợ! Triệu chủ trì còn nói, nếu ta không ngoan ngoãn nghe lời, liền muốn giết ta! Ta không muốn chết a, công chúa!"

Tiểu Anh vừa nói, vừa quỳ trên mặt đất, một bên đối với Hạ Hầu Tuyết dập đầu, một bên đau khổ cầu xin .

"Ha ha, nguoi sợ chết, liền muốn đến hại ta? Ta vừa rồi là cầu nguoi như thế nào , kết quả thì sao? Tiểu Anh, nguoi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua nguoi sao?"

Thanh âm Hạ Hầu Tuyết trở nên tàn nhẫn dị thường, nàng đoạt lấy kiếm của Triệu Thắng, một kiếm chém vào trên bờ vai của Tiểu Anh, lập tức, máu từ miệng vết thương ào ào chảy ra.

Tựa hồ nhìn ra Hạ Hầu Tuyết sẽ không bỏ qua cho mình, Tiểu Anh liền liều mạng chạy trốn, nào biết kiếm tiếp theo của Hạ Hầu Tuyết chộp đứt chân phải nàng, Tiểu Anh đau đến té trên mặt đất.

Dù vậy, Tiểu Anh vẫn nỗ lực chống lên thân thể, rút lui về sau.

Nàng không muốn chết, chỉ có thể trốn!

Nhưng Tiểu Anh đã quên, nơi này đã bị Triệu Thắng nắm trong tay, nàng căn bản là trốn không thoát.

Hạ Hầu Tuyết cần phát tiết, việc này Triệu Thắng biết.

Huống chi Tiểu Anh nguyên vốn là đầu sỏ gây nên, nên cũng đáng chết. Cho nên, Triệu Thắng chặn cửa lại, dung túng Hạ Hầu Tuyết làm bất cứ chuyện gì.

"Tiểu Anh, nguoi đừng chạy, nguoi không chạy thoát được đâu!"

Mới vừa rồi thanh y nam tử như thế nào đối đãi với mình, Hạ Hầu Tuyết liền đem kỹ xảo này dùng để đối phó với Tiểu Anh.

Hạ Hầu Tuyết xách theo kiếm, tuy rằng hai chân còn đang run run , nhưng nàng vẫn từng bước một đem Tiểu Anh bức đến góc tường.

"Ta hận ngươi! Ta hận ngươi! Ta hận ngươi!"

Cuối cùng, Hạ Hầu Tuyết ở trên người Tiểu Anh hung hăng chém thiệt nhiều lần, thẳng đến đem nàng chém thành vài đoạn, Hạ Hầu Tuyết dùng hết khí lực, ngồi sững trên đất.

"Chết, ha ha, nàng rốt cục chết!"

Trên mặt Hạ Hầu Tuyết, trên người đều là máu của Tiểu Anh, ngũ quan của nàng nguyên bản rất đẹp, lúc này lại có vẻ dị thường dữ tợn.

"Triệu Thắng, ngươi thấy được đi! Phàm là người cùng ta đối nghịch đều phải chết! Nàng như vậy, các ngươi cũng như vậy ——" thời điểm nói chuyện, đầu ngón tay Hạ Hầu Tuyết chỉ chỉ Triệu Thắng, trong mắt có oán độc, giống như muốn phóng ra nọc độc, nhìn liên tục cho người ta sợ hãi.

Bên ngoài thạch thất, Ngọc Phi Yên cùng Hoắc thần y cũng đang khăn trương cứu trị các thiếu nữ bị bắt đến.

Những thiếu nữ này ít nhất chỉ có mười hai tuổi, lớn nhất có mười tám tuổi, các nàng từng mặt vàng thân gầy, thể chất suy yếu.

Tuy rằng trong huyết động không có lạnh lẽo như bên ngoài, nhưng nhóm y phục trên người của những nữ hài tử này rất mỏng manh, đặc biệt là hạ thân, chỉ là váy thật mỏng, trước mặt mỗi người có một cái đồng bát, dùng để lấy kinh nguyệt.

Trình Quan Trung tìm tòi tất cả huyết động.

Trừ bỏ bảy tặc nhân Ngọc Phi Yên cùng Triệu Thắng giết chết, chủ trì Triệu Lập Nhân bị bắt sống.

Mà tại một nơi khác trong huyết động, cư nhiên có một chút hài cốt.

Chỉ là thoáng điều tra, Trình Quan Trung liền kiểm tra ra, đó là hài cốt của nữ nhân trẻ tuổi, tựa hồ là sau khi chết bị rất lên thuốc bột đặc thù, cho nên rất nhanh bị tiêu hủy, chỉ còn lại khung xương.

"Đáng giận! Bọn họ thật sự rất tàn nhẫn!"

Trình Quan Trung nổi giận dùng dùng đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên cùng Hoắc thần y, "La Sát cô nương, sự thúc tở, bọn họ không phải là người, là súc sinh!"

"Ngươi không phải mới vừa nói, thanh âm đại nhân kia giống với đại sư huynh của ngươi sao, ngươi đi tìm người kia đi! Nhìn hắn có hay không ở bên trong những người này!"

Thấy Trình Quan Trung tức giận như vậy, Ngọc Phi Yên giao cho hắn một cái nhiệm vụ.

Chờ Trình Quan Trung đi đến chỗ thạch thất mà

Hạ Hầu Tuyết đang bị nhốt, Hạ Hầu Tuyết vừa nhìn thấy là một nam nhân trẻ tuổi đi vào, lập tức lại ôm cánh tay Triệu Thắng hét rầm lên.

"Triệu Thắng, mau, giết hắn! Mau giết hắn!"

Đột nhiên bị Hạ Hầu Tuyết đối xử như vậy, Trình Quan Trung có chút không rõ chân tướng.

Lại nhìn đến trên người nàng là Triệu Thắng quần áo, mặc dù Trình Quan Trung có ngu đến mức nào, cũng biết ở đây đã phát sinh cái gì không tốt.

"Mau, mau giết hắn!"

Nhìn thấy Trình Quan Trung một thân thanh y, cảm xúc Hạ Hầu Tuyết kích động dị thường.

Triệu Thắng chỉ có thể điểm huyết ngủ của nàng, để nàng ngủ đi.

"Công chúa bị dọa, bị một ít kích thích, lời của nàng ngươi không cần để ở trong lòng!"

Triệu Thắng cố ý giấu giếm việc Hạ Hầu Tuyết bị nhân làm bẩn, Trình Quan Trung cũng không phải người phô trương, vội vàng gạt đầu, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không biết.

Chờ Trình Quan Trung đi đến bên cạnh người thanh y nam tử đang chết ngất, nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, hắn rốt cục ngây dại.

"Đại sư huynh, thế nào... Là ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 65.2

Ngọc Phi Yên cùng Hoắc thần y bận rộn nửa ngày, rốt cục cũng để các thiếu nữ mất máu quá nhiều tạm thời khôi phục tinh thần.

Lúc này, Trình Quan Trung công Tư Đồ Kiến chậm rãi đi ra.

Vừa nhìn thấy trên người Tư Đồ Kiến, dấu hiệu đệ tử Dược Vương Các là thanh y, Hoắc thần y lui về phía sau một bước, thế nào cũng không tin hai mắt của mình.

Thấy Hoắc thần y như vậy, Ngọc Phi Yên thay Hoắc thần y hỏi ra suy nghĩ trong lòng ông, "Trình Quan Trung, hắn là đại sư huynh mà người nói sao?"

"Vâng! Hắn chính là Tư Đồ Kiến."

Mặc dù Trình Quan Trung thế nào cũng không chịu tin tưởng chuyện đã xảy ra trước mắt, nhưng là sự thật đã bày ra ở trong này, hắn hết cách vì Dược Vương Các biện bạch, chỉ có thể đem Tư Đồ Kiến thả trên mặt đất, vì hắn cầm máu.

Lúc này, Triệu Thăng cũng ôm Hạ Hầu Tuyết đang mê man đi ra.

"La Sát cô nương, mời người giúp công chúa nhìn xem —— "

Trên mặt Triệu Thăng có dấu bàn tay sưng đỏ, vừa nhìn liền biết có chuyện gì đã xảy ra.

Ngọc Phi Yên nhú nhú mày, đi đến trước mặt hắn, đưa tay khoát lên cổ tay Hạ Hầu Tuyết.

"Nàng bị kinh hách không nhỏ, không có vấn đề khác. Sau khi trở về ta khai một ít thuốc an thần, uống vài ngày liền không có việc gì!"

Nghe Ngọc Phi Yên nói như vậy, Triệu Thăng rốt cục yên lòng.

Bên kia, Trình Quan Trung giúp Tư Đồ Kiến băng bó, nhưng tay hắn thủy chung phát run, ngay cả chữa thương cơ bản nhất hắn cũng không làm được.

"Vẫn là để ta làm đi!"

Thấy hắn như vậy, Ngọc Phi Yên đi đến bên người Trình Quan Trung, bảo hắn lui ra.

Tuy rằng bây giờ còn không rõ ràng rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng người nọ là đệ tử Dược Vương Các, nhất định cùng Dược Vương Các có quan hệ.

Ngọc Phi Yên có thể lý giải tâm tình Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung lúc này.

Dù sao Dược Vương Các là địa phương bọn họ tín ngưỡng nhiều năm như vậy, chợt bộc lộ ra chuyện xấu như vậy, nhất thời, bọn họ không thể tiếp thụ được, cần thời gian để giảm xóc.

Chờ Tư Đồ Kiến dần dần tỉnh lại, mở mắt ra, đầu tiên nhìn đến là một nữ tử tuyệt sắc.

Nàng đẹp quá!

Chính mình là đang nằm mơ sao?

Nhận thấy Tư Đồ Kiến đã tỉnh, con người Ngọc Phi Yên trầm xuống, xuống tay thật mạnh, đặt tại cánh tay bị cột của Tư Đồ Kiến, hắn lập tức đau đến kêu la lên, lúc này mới phát hiện chính mình vẫn ở trong huyết động như trước, thì thể ngổn ngang bốn phía, còn đứng vài người!

Tư Đồ Kiến tỉnh lại, Trình Quan Trung là người thứ nhất liền vọt tới.

"Đại sư huynh, vì sao!"

Mặc dù có rất nhiều vấn đề muốn hỏi rõ ràng, nhưng Trình Quan Trung há mồm, chỉ hỏi một vấn đề mấu chốt nhất.

Vì sao phải làm như vậy?

Vì sao a!

Nhìn thấy Trình Quan Trung, Tư Đồ Kiến nguyên bản khẩn trương, thoáng lo lắng một chút.

Hoàn hảo, là người mình!

"Quan Trung, người không cần thiết biết nguyên nhân, đây là bí mật, là chuyện người không thể biết . Các người, thả ta ra, đưa ta trở về Dục Vương Các!"

Tư Đồ Kiến không cần thận khê động miệng vết thương, đau đến một trận nhe răng trợn mắt.

"Vừa rồi con chó lớn làm ta bị thương ở đâu? Quan Trung, người giết con chó đó cho ta! Mặt khác, mỹ nhân này ta muốn mang đi!"

Tư Đồ Kiến vừa dùng tay trái chỉ hướng Ngọc Phi Yên, Thăng Ngốc mạnh mẽ từ một bên chạy đến, một ngón cắn rớt ngón tay hấn vuron ra.

"Ngao —— ô —— "

Thăng Ngốc miệng há hốc, răng nanh sắc bén cắn hướng cổ họng của Tư Đồ Kiến.

Hồn dân!

Dám nhớ thương tiểu cô nương của chủ nhân?

Người không muốn sống chẳng!

Nếu một chút việc nhỏ như vậy luân gia cũng trị không được, sẽ bị chủ nhân trực tiếp đá bay, mông càng sẽ bị đá rớt!

Chỉ nghĩ đến Hạ Hầu Kinh Thiên đá chân lợi hại, trong mắt Thăng Ngốc càng là hung quang chột lóe, mở ra miệng rộng, cắn xuống.

"Thăng Ngốc —— "

Ngay tại thời điểm Thăng Ngốc chuẩn bị một ngón giải quyết Tư Đồ Kiến, Ngọc Phi Yên ngừng lại nó."Hắn tạm thời còn không thể chết được, còn chỗ hữu dụng! Hôn nữa, hắn rất dơ bẩn , ăn một chút thịt của hắn, sẽ mọc mụn !" (Yên tỷ miệng thật độc, Thăng Ngốc dễ thương quá đi.)

Thấy Ngọc Phi Yên hình dung Tư Đồ Kiến như vậy, Thăng Ngốc vui vẻ gật đầu.

Tiểu cô nương, cũng chỉ có người hiểu biết luân gia!

Luân gia từ khi lên núi đến bây giờ nhưng là một người cũng không có ăn nga!

Luân gia không thích hương vị trên người bọn họ, thối chết!

Luân gia lựa chọn thức ăn, cũng rất để ý , dinh dưỡng khỏe mạnh, mới là quan trọng nhất cho thân thể luân gia trưởng thành ——

Ngọc Phi Yên lại hao phí một chút sức lực, mới đem Tư Đồ Kiến cứu trở về.

Bởi vì thiếu nữ bị giam giữ trong huyết động rất nhiều, trong này cũng không phải địa phương để thăm vấn, Ngọc Phi Yên liền để các thiếu nữ nắm tay lại, từ cầu thang chậm rãi hướng lên trên trời lên.

Các thiếu nữ lên xong, là Triệu Thăng công Hạ Hầu Tuyết, Trình Quan Trung công Tư Đồ Kiến đi ở thứ hai, Hoắc lão thứ ba, Ngọc Phi Yên áp giải Triệu chủ trì đi ở cuối cùng.

Chờ bọn họ rốt cục đi đến đỉnh núi, sắc trời cũng đã sáng.

Mặt trời vàng rực, tại chân trời lộ ra nho nhỏ sườn mặt.

Lại một lần nữa nhìn thấy mặt trời mọc, các thiếu nữ này ôm nhau khóc ồ lên.

Mấy tháng này các nàng phải trải qua cuộc sống tối tăm không có ánh mặt trời, bị người tra tấn. Các nàng thậm chí vô số lần ảo tưởng ai đó có thể giải cứu các nàng, nhưng một ngày lại một ngày đi qua, không có người đến, trong nội tâm các thiếu nữ kia một chút xui hi vọng, cuối cùng rốt cục tắt.

"Cảm tạ các người! Cảm tạ!"

Các thiếu nữ khóc không thành tiếng, lúc này trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, đều hóa thành một câu nói, "Cảm tạ" .

Nghe bọn họ nói như vậy, Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung chưa bao giờ cảm thấy chói tai như vậy.

Mặc dù vừa rồi thời điểm Tư Đồ Kiến thanh tỉnh chưa nói mấy câu, nhưng chỉ mấy câu như vậy, đã để lộ rất nhiều tin tức.

Chuyện này, là Dục Vương Các làm !

Đối mặt các thiếu nữ tràn đầy cảm kích, Hoắc thần y xấu hổ trốn ở một bên, liền ngay cả Trình Quan Trung, cũng tìm lý do đi tới một bên khác, không dám đối mặt với các nàng.

Cảm tạ của thiếu nữ vô tội này, bọn họ làm sao có thể nhận được!

Tuy rằng chuyện này cùng Hoắc thần y, Trình Quan Trung không quan hệ, nhưng là ở phía sau màn sai sử là Dược Vương Các, là sư môn của bọn họ! Nhất vinh câu vinh, nhất nhục đều nhục, sư môn bất hạnh, cùng bọn họ làm lại có cái gì khác biệt!

Ngọc Phi Yên cũng không có thời gian đi lo lắng tâm tình của Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung, lúc này nhiệm vụ quan trọng là làm sao để mọi người tìm được bọn họ.

Những thiếu nữ này đều nhiều bệnh yếu ớt, mà đường lên núi lại nhỏ như vậy, nếu một đám đem các nàng đưa đi xuống, không biết phải làm tới khi nào, không có người tiếp ứng là không được.

Kiểm tra chung quanh, Ngọc Phi Yên có thể lực tốt hơn mấy cô thiếu nữ nên tự mình đem dầu thấp đổ vào trong miếu thờ.

Các nàng lại thu thập cây khô bốn phía, quăng ở trong phòng. Cuối cùng, Ngọc Phi Yên đốt một mồi lửa, đem cái địa phương xấu xa này thiêu rụi.

Lửa lớn lập tức bùng lên, hùng hực lửa đỏ, xông thẳng lên trời.

Nhìn thấy cái địa phương mang đến thống khổ cho mình, cháy đi, trong mắt các thiếu nữ đều rất thống khoái, các nàng đã sớm hận không thể hủy đi nơi này, vừa hay Ngọc Phi Yên giúp các nàng một tay.

"Nhìn kia!"

Bên ngoài khách điểm, Mặc Thương chỉ vào khói đen dày đặc cuộn cuộn xa xa.

"Là nàng, khẳng định là nàng, nàng đang phát tín hiệu cho chúng ta!" Tiết Sắc kích động kêu lên, "Nàng thật sự là quá thông minh!"

Ngay tại thời điểm Tiết Sắc cao hứng, Hà lão ngũ cũng mang theo quan binh trong huyện chạy lại đây.

Huyện thái gia nghe nói Tuyệt công chúa cùng Tiết thế tử trong phạm vi địa phương mình quản lý gặp được chuyện như vậy, gấp gấp không thôi, một bên phái người đi xem xét châu quận, thông báo cho quận thủ, bên kia, lại nhanh chóng triệu tập tất cả quan binh, hướng Phụng Minh trấn đuổi tới.

Chờ Huyện thái gia thở hắt ra đuổi tới, vừa vào cửa đã vội quỳ xuống.

"Hạ quan không biết công chúa đại giá quang lâm, không kịp xa nghênh, thỉnh công chúa trách tội!"

"Đi thôi!" Liên Căn đã không có thời gian cùng Huyện thái gia nhiều lời vô nghĩa, để Mặc Thương dắt ngựa, hai người lên ngựa.

"Các ngươi, lớn mật!"

Thấy ngựa của chính mình bị người đoạt đi, một tên sai dịch vội vàng kêu lên.

Nào biết, Tiết Sắc phi chân một cái, đem hắc đá ngã trên mặt đất.

"Hỗn đản, ngươi ngăn trở bản thế tử cứu công chúa, rốt cuộc có rắp tâm như thế nào! Người tới, đem cái người cả gan làm loạn này trói lại cho bản thế tử!" Lúc này, Tiết Sắc lại khôi phục lại bộ dáng thế tử Âm Sơn Công.

Huyện thái gia sớm biết Tiết Sắc ở trong này, phụ thân của hắn, là cấp trên trực tiếp lãnh đạo của hắn, hắn chỗ nào dám đắc tội, lập tức để người đem tên sai dịch làm chuyện xấu trói lại.

Tiết Sắc tuy rằng có vết thương ở trên đùi, nhưng lúc này lo lắng cho Ngọc Phi Yên, cũng đoạt lấy ngựa, xoay người mà đi.

"Hà lão ngũ!" Liên Căn dắt dây cương, nhìn Hà lão ngũ, "Ngươi lập tức triệu tập bách tính trên thị trấn, mang bọn họ đi vào trong đó!"

Liên Căn chỉ vào khói đen dày đặc đang cuộn cuộn ở xa xa.

"Ngươi đi nói cho bọn họ, đã tìm được nữ nhi bọn họ, để bọn họ đi đón nữ nhi về nhà!"

"Dạ dạ! Tiểu dân lập tức đi làm!"

Đối với lời nói của Liên Căn, Hà lão ngũ là tin phục không thôi, vội vàng đi gõ cửa từng nhà.

Trên đỉnh núi, lửa lớn càng cháy càng mạnh.

Các thiếu nữ vây quanh ở cùng nhau, nhìn chăm chăm địa phương bị thiêu hủy.

Nơi chứa đựng tội ác dơ bẩn, cùng ký ức thống khổ, đều bị thiêu hủy trong ngọn lửa này, bị cháy thành tro.

Chỉ là, miệng vết thương trong lòng các nàng, lại cần thời gian rất lâu mới có thể khép lại, có lẽ, vĩnh viễn cũng khép lại không được,

"La Sát cô nương, quan binh đến !"

Chờ mặt trời rớt cục từ chân trời đi đi lên, Triệu Thắng kích động đi tới, chỉ vào nơi tro bụi cuộn cuộn ở xa xa, "Là quan binh đến ! Còn có, thật nhiều bách tính cũng đến!"

"Thật vậy chăng?" Mỏ miệng nói chuyện là các thiếu nữ bị bắt tới, các nàng tiến đến vách núi, nhìn phía xa.

"Là cha mẹ ta tới đón ta sao?"

"Đúng vậy! Khăng định đúng vậy!"

"Thật tốt quá, ta có thể nhìn thấy người nhà ta !"

"Cha mẹ, ta rất nhớ các người a —— "

Thanh âm của các thiếu nữ, rất xa, thông qua không khí, truyền đến tai Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung, trong lòng bọn họ có cảm giác có tội nặng nề hơn.

"Àm!"

Hoắc thần y mạnh đứng lên, đi đến trước mặt Tư Đồ Kiến, đem hân làm tỉnh lại.

"Nói cho ta biết, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Được Vương Các vì sao phải làm như vậy? Ai mệnh lệnh người ! Vì sao Được Vương Các lại biến thành như bây giờ, người nói, người nói a!"

Hoắc thần y kích động cầm lấy cổ áo Tư Đồ Kiến lắc lắc.

"Sur thúc tử, người còn như vậy, hân sẽ chết !"

Trình Quan Trung cũng thật muốn biết đáp án, nhưng là hân vẫn khuyên giải Hoắc thần y, làm cho hân bình tĩnh lại.

Dù sao trước mắt trong tay bọn họ chỉ còn lại có Trần chủ trì cùng Tư Đồ Kiến, nếu bọn họ chết, chân tướng việc này sẽ bị chôn vùi .

Nhìn thấy Trình Quan Trung cầu tình thay cho mình, Tư Đồ Kiến khổ sở cười cười.

Hân lúc này mới cảm nhận được lục phủ ngũ tạng đảo lộn là cảm giác gì, vừa rồi còn chưa cảm nhận được, lúc này đây tỉnh lại, trong bụng cuộn cuộn sóng ngầm, đau đến lợi hại hơn.

"Hảo sư đệ! Người giúp ta nói chuyện, để ta trở về!"

Tư Đồ Kiến dựa vào ở trên đại thụ, há to mồm thờ phỉ phò, sắc mặt trắng bệch, cả người ướt đầm, giống như mới được vớt ra từ trong nước.

"Chuyện này, ta không thể nói cho người biết được!"

"Bằng không, người và ta đều sẽ mất mạng! Sư đệ, chúng ta là đồng môn, ta bình thường đối với người cũng không tệ, người cũng đừng hỏi lại . Nể tình ngày xưa, người đưa ta trở về Được Vương Các!"

Đến giờ phút này, Tư Đồ Kiến còn cố sống chết giữ bí mật, làm cho Trình Quan Trung phi thường thất vọng.

"Đại sư huynh, các người phạm vào tội lớn, ta cứu không được người!" Trình Quan Trung mặc dù có đôi khi rất ích kỷ, bản thân có những tính toán nhỏ nhặt, nhưng cũng không hồ đồ đến nỗi không biết chuyện lớn nhỏ như vậy.

Huống chi, ở trong này Trình Quan Trung căn bản là không quyền lên tiếng.

Ngọc Phi Yên còn không có mở miệng nói chuyện, hân nào dám tự chủ trương. Huống hồ, Tư Đồ Kiến đáng tội chết, Trình Quan Trung cho dù có hồ đồ đến mức nào, cũng hiểu rõ đạo lý này.

Thấy Trình Quan Trung không chịu cứu giúp, Tư Đồ Kiến ho khan hai tiếng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

"Trình sư đệ, người cho là người rất sạch sẽ sao?"

Tư Đồ Kiến cười, há mồm thờ đốc, " Thời điểm người trở thành cao cấp được sư, sư môn có phải hay không cho người ăn thông tâm hoàn, giúp người thăng cấp?"

"Trong... trong thông tâm hoàn kia, có một loại dược, chính là kinh nguyệt của xử nữ..."

Tư Đồ Kiến vừa nói xong, Trình Quan Trung lập tức chạy đến một bên nôn mửa liên tục.

"Nôn —— "

Trước nay Trình Quan Trung chưa từng có cảm giác ghê tởm như vậy, lúc trước hắn đến thời điểm thăng cấp, sư môn đích xác ban cho một viên thông tâm hoàn, sau khi ăn vào, Trình Quan Trung lập tức thăng cấp thành được sư cao cấp.

Nhưng là, nếu Tư Đồ Kiến nói là thật, thông tâm hoàn kia là được chế tạo như vậy, Trình Quan Trung tình nguyện chính mình không thăng cấp, cũng không muốn ăn thông tâm hoàn này.

"Nôn —— "

Trình Quan Trung với ngón tay vào trong cổ họng, nỗ lực muốn đem những thứ dư thừa gì đó nhỏ ra.

Nhìn thấy hắn như vậy, Tư Đồ Kiến cười đến lợi hại, khóe miệng tràn ra máu cũng càng ngày càng nhiều. "Vô dụng, đã ô uest! Đều ô uest!"

"Hắn không thể lại chịu kích thích!"

Thấy Tư Đồ Kiến như vậy, Ngọc Phi Yên tiến lên cho hắn một viên dược, giữ lại mạng của hắn,

"Các ngươi có nghi vấn gì, vẫn là hỏi con lừa ngựa kia đi!"

"Cô nương, ngươi là tiên nữ sao?"

Nội thương hơn nữa ngoại thương, làm cho Tư Đồ Kiến trở nên hồ đồ, hắn hé mắt, ánh mắt mê ly. "Ngươi là tới cứu ta sao?"

"Không!"

Thấy Tư Đồ Kiến bắt đầu nói mê sảng, Ngọc Phi Yên lắc lắc đầu, "Ta là tới đưa ngươi xuống địa ngục!"

"Địa ngục..."

Tư Đồ Kiến rù rì nói.

"Ta đã sớm ở trong địa ngục..."

Thấy Ngọc Phi Yên nhắc tới tên còn lại, thế này mới nhớ tới còn có một tên hòa thượng, lập tức đem Triệu Lập Nhân đánh thức, không nói hai lời, chăm cứu cho hắn, ép hỏi hắn chuyện đã trải qua.

Triệu Lập Nhân là một người không có cốt khí, bị Hoắc lão hống liên tục dọa sợ, hắn thế nhưng đem tất cả sự tình đều nói ra.

Nguyên lai, hắn chính là đầu lĩnh của một cái bang thổ phi nhỏ, sau này gặp Tư Đồ Kiến, Tư Đồ Kiến bảo hắn bắt cóc thiếu nữ, lấy kinh nguyệt, hơn nữa lại cho hắn số tiền lớn.

Nhìn thấy nhiều bạc như vậy, Triệu Lập Nhân lập tức mang theo mười mấy huynh đệ thực hiện hoạt động công khai bắt cóc nữ tử như vậy.

"Chỗ này là hắn tìm, thuốc mê dùng được cũng là hắn cho ta, ta chỉ cần hàng tháng cung cấp một lượng nhất định kinh nguyệt của thiếu nữ là được rồi."

"Chúng ta nguyên bản đã có một chút công phu, sau này trong tay lại có mê dược, dân chúng nơi này làm sao có thể là đối thủ của chúng ta. Đại nhân cho chúng ta muốn, đem thời gian hành kinh của các nàng khống chế trong mấy ngày nay, chỉ chờ góp nhặt kinh nguyệt mới, đại nhân sẽ tới đây lấy đi."

"Vậy hắn lấy kinh nguyệt rốt cuộc có tác dụng gì?" Ngọc Phi Yên hỏi.

"Ta cũng không biết, chuyện này ta đã từng hỏi, nhưng là đại nhân đem ta mắng một trận. Ta, ta chỉ biết là phái trên đại nhân có một chủ nhân, đây là mệnh lệnh của chủ nhân."

Triệu Lập Nhân run rẩy quỳ trên mặt đất, nơi nào còn có tinh thần như lúc trước.

"Ngươi cùng tên chủ nhân kia có tiếp xúc qua sao?" Hoắc thần y nắm chặt nắm tay.

Xem ra, chuyện này thật sự cùng Dược Vương Các có quan hệ.

Chủ nhân này, rốt cuộc là chương môn, hay là các trưởng lão khác?

Lại nghĩ đến Lâm chương môn, Hoắc thần y có chút không chắc chắn.

Sư huynh tuy rằng coi trọng chức chương môn, nhưng là, hắn để ý nhất cũng là Dược Vương Các, tuyệt đối sẽ không làm ra việc tổn hại Dược Vương Các như vậy.

Kết quả là ai ở sau lưng làm những việc vô lương tâm như vậy? !

"Không có."

Triệu Lập Nhân lắc đầu.

"Đều là Tư Đồ đại nhân tới liên hệ với ta, ta cũng không biết chủ nhân là ai."

Thấy Triệu Lập Nhân lẩn qua lẩn lại đều là mấy câu nói đó, rốt cuộc hỏi cũng không được gì, Hoắc thần y cuối cùng rút ra ngân châm, Triệu Lập Nhân lập tức xui lơ ở trên mặt đất.

Mà lúc này, quan binh cùng bách tính đều đã đến dưới vách núi.

"Các người chậm một chút, một cái thang dây chỉ có thể đi xuống một người!" Ngọc Phi Yên cẩn thận an bày hết thầy, các thiếu nữ dựa theo lời nàng nói, xếp thành đội, chờ đợi cùng người nhà đoàn viên.

Bởi vì nhân số tương đối nhiều, chờ các thiếu nữ đều bình an tới mặt đất, đã đến giữa trưa.

"Triệu đại nhân, người cổng công chúa đi trước! Trình Quan Trung, người sợ độ cao, người cùng Triệu đại nhân đi cùng nhau, gặp được sự tình gì, còn có thể thỉnh Triệu đại nhân giúp đỡ!"

Đối với an bày của Ngọc Phi Yên, Triệu Thắng cùng Trình Quan Trung đều không có nghi vấn.

Ngay tại thời điểm Triệu Thắng cùng Trình Quan Trung song song tới mặt đất, bầu trời bỗng nhiên bay tới một đám hắc điều đông nghìn nghịt, giống như một mảnh nùng trù mây đen, thẳng đến đỉnh núi mà đến.

Hoắc thần y đang chuẩn bị đem Tư Đồ Kiến trói lại trên thang dây, Ngọc Phi Yên bỗng nhiên hô to một tiếng, "Hoắc lão, cẩn thận!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hạ Hầu Tuyết, Lần Sau Sẽ Không Có Vận Tốt Như Vậy

Mặc dù nghe được thanh âm của Ngọc Phi Yên, Hoắc thần y đã sớm có đề phòng, nhưng là hắn vẫn là xem nhẹ lực sát thương của đám chim chóc này.

Một đám chim chóc đông nghìn nghịt lao thẳng xuống, giống như một thanh kiếm gió màu đen, chém về phía Hoắc thần y.

Ngay tại thời điểm ông vừa muốn né tránh, hắc điều đầu lĩnh mắt đỏ đã đi tới trước mặt Hoắc thần y, mỏ bén nhọn, thẳng gỡ con mắt hắn, móng vuốt đỏ như máu cũng móc vào cằm của Hoắc thần y.

"Nghiệt súc, muốn chết!"

Ngay tại thời điểm Hoắc thần y cho rằng mắt mình sẽ bị hắc điều mổ rách, một tiếng nước nỏ, hai đạo tố sắc sợi nhỏ đánh lại đây, hình thành một đạo bình chương, đem toàn bộ hắc điều tập kích Hoắc thần y che ở phía sau sợi nhỏ.

"Hoắc lão, rút lui!"

Được Ngọc Phi Yên ra lệnh, Hoắc thần y vội vàng lắc mình mà chạy, nào biết được, hắc điều cũng không có đuổi theo, ngược lại đem Tư Đồ Kiến bao bọc vây quanh.

Mục tiêu của bọn nó là Tư Đồ Kiến a!

"A! Cứu mạng! Mau cứu cứu ta!"

Chỉ nghe thấy Tư Đồ Kiến bị thảm kêu rên một tiếng, một cỗ gió màu đen bao quanh bao lấy hắn, xa xa nhìn lại, giống như một cái kén màu đen, đem Tư Đồ Kiến chặt chẽ bao vây ở trong đó.

Bên trong, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, Hoắc thần y nhìn không thấy trong đó rốt cuộc phát sinh cái gì, lại có thể tưởng tượng ra Tư Đồ Kiến đang phải trải qua tra tấn như thế nào.

"Không tốt, bọn nó muốn giết người diệt khẩu!"

Tuy rằng Hoắc thần y đoán được mục đích của hắc điều, nhưng là, hắc căn bản là không làm gì được ngàn vạn chim chóc này.

Huống chi tốc độ bọn nó rất nhanh, Ngọc Phi Yên vừa mới đưa ngọn lửa ra, đám chim chóc này nhìn thấy ánh lửa, lập tức giải tán, địa phương mà Tư Đồ Kiến vừa rồi đang ở, chỉ lưu lại một cái khung xương trắng.

Đây rốt cuộc là loại chim chóc gì?

Lại có thể trong thời gian ngắn như vậy đem một người ăn đến xương thịt cũng không thừa!

Hoắc thần y đã không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả sự việc kinh khủng mà mình tận mắt nhìn thấy.

Trước sau bất quá ngắn ngủn mười mấy giây đồng hồ, một người sống sờ sờ cứ như vậy không còn! Chẳng lẽ, việc này cũng là Dược Vương Các làm? Một cỗ sợ hãi tại trong lòng Hoắc thần y dâng lên.

Dược Vương Các rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao sẽ biến thành cái dạng này!

Hoắc thần y dờ dẫm, tóc hoa râm lung tung rối tung trên vai đầu, trong lúc nhất thời, ông trở nên già đi rất nhiều.

Mà bên kia, Ngọc Phi Yên đang đại chiến với hắc điều.

"Nghiệt súc, ta mặc kệ các ngươi có lai lịch gì, hôm nay liền là ngày chết của các ngươi!"

Nhân chứng quan trọng nhất thế nhưng ở trước mặt mình bị giết chết, Ngọc Phi Yên làm sao có thể không giận. Những hắc điều này rõ ràng chính là có người khống chế, đặc biệt tới giết người!

Hiện tại, Tư Đồ Kiến đã chết, chỉ còn lại có Triệu Lập Nhân, nhân chứng này, nàng vô luận như thế nào đều phải giữ được.

Sợi nhỏ trong tay Ngọc Phi Yên nhìn như mềm mại vô lực, kỳ thực uy lực mười phần.

Hai bên bất quá là dây dưa vài cái qua lại, thì có mấy trăm hắc điều bị nàng đánh rơi trên mặt đất.

Toàn bộ hắc điều này, nội tạng bị chấn nát, rơi trên mặt đất từ vong ngay tại chỗ.

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên rời đi như vậy, hắc điều đầu lĩnh mất đồ mang theo cả bầy điều bay đến không trung, rời xa Ngọc Phi Yên, nhưng bọn nó vẫn như trước không có quên nhiệm vụ của chính mình, như trước nhìn chăm chăm Triệu Lập Nhân đang tránh ở sau đại thụ run run, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm

"Chiêm chiêm".

"Cứu ta! Tiên tử cứu mạng!"

Triệu Lập Nhân vừa mới nhìn thấy Tư Đồ Kiến chết thảm, đã sớm sợ tới mức tiểu trong quần.

Kia mà là điều sao?

Điều ăn thịt người, không phải điều, là quái vật!

Thấy hắc điều chiêm cứ không trung, thành mây đen, thế nào cũng không chịu rời đi, Ngọc Phi Yên biết bọn nó là muốn cùng bản thân đánh lâu dài.

Hắc điều chiêm cứ ưu thế về độ cao, Ngọc Phi Yên không có cánh, căn bản không làm gì được bọn nó. Bởi vậy, hai bên cứ giằng co mãi như vậy.

"Ngao —— ô —— "

Đúng lúc này, Thăng Ngốc thét lên một tiếng, chạy đến trước mặt Ngọc Phi Yên, ý bảo nàng cười trên lưng mình.

Tiểu cô nương, mau lên đây!

Chúng ta cùng nhau, giết chết bọn điều này!

Đủ loại biểu hiện của Thăng Ngốc, sớm đã không giống những loài chó bình thường, Ngọc Phi Yên không kịp nghĩ đến nó rốt cuộc là cái gì, liền ngồi ở trên lưng Thăng Ngốc.

"Thăng Ngốc, dựa vào ngươi!"

"Ngao —— ô —— "

Đề các ngươi kiến thức một chút tiểu ngọc ngọc dừng mảnh phi thường vô địch cùng tiểu cô nương vô cùng khả ái có uy lực cực lớn như thế nào! (Ngốc thật cường hãn)

Sự việc sau này, theo ngày đó bách tính ở dưới chân núi nhớ lại, bọn họ thấy được một tổ y (áo trắng) tiên nữ, cười hắc long nhẹ nhàng mà đến, giúp bọn họ đuổi đi người xấu, cấp Phụng Minh trấn mang đến an bình cùng cát tường.

Vì tưởng niệm tiên nữ cùng hắc long, Phụng Minh trấn đổi tên thành Tiên Nữ trấn, địa phương bọn họ hàng yêu trừ ma, gọi là Hắc Long Nhai.

Thật lâu sau, Ngọc Phi Yên nghe được truyền thuyết về Tiên Nữ trấn cùng Hắc Long Nhai, cười đến suýt chút nữa đau sốc hông.

Nàng bất quá là cùng Thăng Ngọc cùng nhau, đem bọn hắc điều giết hết một con cũng không để lại, thế nào truyền đến cuối cùng, đã bị nói thành Tiên Nữ cùng Hắc Long đây!

Quả nhiên, nhân dân quần chúng vô cùng có sức tưởng tượng nha!

Ngọc Phi Yên nào biết đâu rằng, lúc đó, nàng cùng Thăng Ngọc một đen một trắng, nhảy dựng lên, ánh mặt trời màu vàng bao lấy bọn họ một tầng nhàn nhạt màu vàng, như vậy, thần thánh vô cùng, những người dân nhìn thấy cảnh này đều quý trên mặt đất cúng bái, hô to "Tiên nhân!"

"Hoặc lão, ngươi mang con lừa ngọc đi xuống! Chờ ta giết chết bọn ác điều này, lại đến chỗ các ngươi!"

"Được!"

Hoặc thần y hiện tại đã tỉnh táo lại, thấy Triệu Lập Nhân sợ tới mức nhúc nhích không được, Hoặc thần y liền bước lên phía trước dìu hắn.

Nhưng Triệu Lập Nhân quả thực không hổ với cái tên mập mạp của hắn, cộng thêm cái đầu lớn, Hoặc thần y làm sao có thể dìu hắn được.

Trải qua một phen ép buộc, hai người mập mạp đều mệt đến thở hổn hển.

Ngay tại thời điểm Hoặc thần y gấp đến độ xoay quanh, Mặc Thương xuất hiện tại đỉnh núi, có hắn hỗ trợ, Hoặc thần y thoải mái rất nhiều. Bọn họ trực tiếp đem Triệu Lập Nhân trôi trên thang dây, hai người một trái một phải, hộ tống Triệu Lập Nhân đến dưới chân núi.

Quá trình xuống núi cũng không thuận lợi, hắc điều mất đồ tựa hồ nhìn thấy Triệu Lập Nhân, nó "Chiêm chiêm" hai tiếng, hắc điều chia làm hai cổ, một cổ đối phó Ngọc Phi Yên cùng Thăng Ngọc, một cổ công kích Triệu Lập Nhân.

Cũng may, kiếm pháp của Mặc Thương siêu quần, lại có Hoặc thần y rải được hướng không trung, nhóm hắc điều tổn thất trầm trọng, cuối cùng không thể không chạy trốn chết.

Trên đỉnh núi.

Nhìn ra hắc điều mất đồ là đầu đàn, Ngọc Phi Yên lúc này lấy ra ngân châm, tay trái tay phải đều nắm ba ngân châm, bắn về phía hắc điều mất đồ.

Nào biết được, hắc điều cực kỳ có linh tính, không đợi ngân châm tới gần, nó liền trốn tránh.

Bất quá, sáu căn ngân châm của Ngọc Phi Yên ẩn sâu huyền bí, hai cây hư ảo, hai cây chân thật, hai cây cuối cùng mới là trọng yếu nhất.

Hắc điều mất đồ hao hết khí lực, rốt cục né tránh ba căn ngân châm, thấy căn ngân châm thứ tư lại mạnh mẽ bay đến, hắc điều bắt lấy chim chóc bên cạnh, đỡ châm thay cho chính mình.

Ngay tại thời điểm hắc điều mất đồ đắc ý hả hê, ở mặt khác hai căn ngân châm từ sau lưng vòng lại đây, một trái một phải, phân biệt châm vào trong ánh mắt màu đỏ của nó, đau đến hắc điều "Chiêm chiêm" một tiếng, rút xuống.

Không đợi nó rơi xuống, Ngọc Phi Yên dùng sợi nhỏ phóng ra, bao lấy thân thể của hắc điều, thoáng dùng sức, hắc điều mất đồ lập tức biến thành một đồng máu.

"A! Ánh mắt ta!"

Cách đó trăm dặm, một nam nhân áo đen che ánh mắt, máu tươi từ trong khe hở ngón tay hắn chảy xuống. Hắn nguyên bản rút một cổ huyền lực đặt ở trên mắt hắc điều, hắc điều chẳng những có thể quan sát bốn phía, hơn nữa chỉ huy hành động, làm sao có thể dự đoán được, sẽ bị người khác trực tiếp phế đi ánh mắt.

Huyền lực phản xạ trở về, làm cho ánh mắt của hắc y nam tử bị thương, hắn nỗ lực điều chỉnh hơi thở, qua một hồi lâu, mới dần dần khôi phục lại.

Chờ hắn tại mở to mắt, hai mắt đã đỏ một mảnh.

Nữ nhân đáng chết, ngươi thế nhưng tổn thương ánh mắt ta!

Ta nhất định phải báo thù, báo thù!

Vừa nghĩ đến thông qua hắc điều mắt đỏ nhìn thấy bộ dáng thiếu nữ khuynh thành, hắc y nam lại nghĩ tới nên như thế nào tra tấn nàng. Ta ở chỗ này chờ người, chờ người chui đầu vô lưới...

Đầu lĩnh đã chết, hắc điều còn dư lại lập tức không có chủ kiến, chung quanh tán loạn.

Cái này đã tạo cơ hội cho Ngọc Phi Yên cùng Thăng Ngốc.

Một người một chó, công lực rất mạnh.

Ngọc Phi Yên lấy sợi nhỏ làm vũ khí, quấy trong không khí, những thứ này cuốn vào dòng khí hắc điều, lông chim ào ào bị bóc ra, khung xương chia lìa;

Biện pháp của Thăng Ngốc càng trực tiếp hơn, há miệng, mười hắc điều bay đến liền thành mỷ thực trong bụng nó, đói bụng cả đêm, Thăng Ngốc khẩu vị mở rộng, số hắc điều bị nó ăn vào bụng, cũng không đếm được.

Dưới chân núi, hai chân Triệu Lập Nhân vừa mới đạp mặt đất, lập tức có quan binh lại đây đội gong xiêng cho hắn, hơn nữa đưa hắn bao bọc vây quanh, làm đối tượng trọng điểm bảo vệ.

Lại qua một hồi lâu, Ngọc Phi Yên cùng Thăng Ngốc mới từ trên núi xuống đến.

"Ân nhân a!"

Dân chúng đã được nghe nói chuyện đã xảy ra trên đỉnh núi từ những thiếu nữ được cứu trở về, lập tức quỳ gối trước mặt Ngọc Phi Yên dập đầu.

"Các người đã giúp chúng ta đại ân, giúp chúng ta trừ bỏ họa lớn a!"

Đối mặt bách tính cảm động đến rơi nước mắt, Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung lựa chọn tránh ở phía sau Ngọc Phi Yên.

Ân nhân, xưng hô như vậy bọn họ không dám nhận!

Đội chân tướng chuyện này rõ ràng, nhóm dân chúng giờ phút này cảm kích bọn họ, cho rằng bọn họ là ân nhân, sẽ bởi vì bọn họ là người Được Vương Các, lập tức thay đổi thái độ, đem bọn họ là chuột chạy qua đường, người người kêu đánh.

"Hoắc lão, Trình công tử, việc này không phải do các người làm. Các người không cần đem sai lầm của người khác gánh vác trên người bản thân!"

Thanh âm của Ngọc Phi Yên rất nhẹ, nhưng giọng điệu phi thường thành khẩn.

Nghe xong lời của nàng, tâm tình Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung mới tốt lên một chút.

Chỉ là, trong lòng bọn họ lại càng thêm kiên định, cần phải tìm được chân tướng sự tình!

Nghĩ vậy, Hoắc thần y từ biệt với Ngọc Phi Yên, một giây hắn cũng không đợi nổi nữa, hận không thể mọc cánh, hiện tại liền bay đến Được Vương Các tìm Lâm chương môn hỏi cho ra lẽ.

Trình Quan Trung cũng có suy nghĩ như Hoắc thần y, trong việc này, bọn họ khó được đạt thành nhất trí.

"Hoắc lão, Trình công tử, hiện tại các người thật sự muốn đi sao?"

Không biết vì sao, Ngọc Phi Yên luôn cảm thấy chuyện lần này đã xảy ra có chút không đơn giản.

Hoắc thần y có tính cách đơn thuần trực tiếp, hiện thời tình hình Được Vương Các không biết như thế nào, nếu hắn lỡ mang trở về chất vấn, chẳng những sẽ dẫm vào kinh xà, nói không chừng còn có thể đem lại mối họa cho bản thân!

"Ngọc nha đầu, ta biết người đang lo lắng cái gì! Người yên tâm, chuyện này, ta nhất định sẽ cẩn thận, nhất định cẩn thận! Không tìm ra chân tướng, không bắt lấy hung phạm, trong lòng ta bất an, lương tâm cũng bất an a!"

Vô luận Ngọc Phi Yên khuyên như thế nào, Hoắc thần y cũng đã quyết định. Cùng Liên Cần từ biệt, Hoắc thần y mang theo Trình Quan Trung vội vã rời đi.

Chính là, này hai người cũng không biết, lúc này đây chờ đợi bọn họ là tử thần...

Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung rời đi không bao lâu, Hạ Hầu Tuyết lại tỉnh lại.

Nhìn thấy bốn phía nhiều người như vậy, Hạ Hầu Tuyết ôm đầu, thét chói tai ngồi trên mặt đất.

"Công chúa, ta là Triệu Thắng! Người hiện tại an toàn, không cần sợ hãi!"

Triệu Thắng vội vàng ngồi trên mặt đất nhẹ giọng an ủi Hạ Hầu Tuyết, nào biết được nàng lại ngẩng đầu, quan sát bốn phía, xác định chính mình thực sự an toàn, nói một câu nói,

"Triệu Thắng, bản công chúa mệnh lệnh ngươi đem tất cả mọi người giết chết! Ta không muốn phải nhìn bọn họ!"

Hạ Hầu Tuyết đột nhiên nói ra một câu, Triệu Thắng căn bản là làm không được.

Giết người?

Trừ bỏ Huyện thái gia cùng quan sai, còn những người còn lại đều là bách tính của Phụng Minh trấn, bọn họ vừa mới cùng nữ nhi của mình đoàn tụ, Hạ Hầu Tuyết lại hạ mệnh lệnh như vậy, nàng đây là muốn làm gì?

"Các nàng, đem các nàng đều giết chết!" Hạ Hầu Tuyết cầm lấy tay Triệu Thắng, chỉ vào những thiếu nữ đã từng bị nhốt ở trong huyết động.

Cái này, Triệu Thắng rốt cục cũng biết nguyên nhân.

Thời điểm Hạ Hầu Tuyết ở trong huyết động bị Tư Đồ Kiến khi nhục, các thiếu nữ này đều ở bên ngoài.

Mặc dù không có tận mắt thấy cảnh tượng kia, nhưng nghe thanh âm, các nàng cũng có thể đoán ra một hai.

Hiện tại, Hạ Hầu Tuyết muốn Triệu Thắng giết các nàng, đây là sợ hãi chuyện chính mình gặp được bị người truyền ra, cho nên muốn giết người diệt khẩu, dù sao, chỉ có người chết mới có thể làm người khác an tâm!

"Công chúa, các nàng cũng là người bị hại!"

Mệnh lệnh của ngươi, thứ tội ta không thể vâng theo!"

Triệu Thắng vừa dứt lời, Hạ Hầu Tuyết lại xán qua một bạt tai, đánh vào mặt Triệu Thắng.

"Nô tài lớn mặt! Mệnh lệnh của bản công chúa ngươi cũng không nghe sao!"

Bị Hạ Hầu Tuyết ngay trước nhiều người như vậy làm bẽ mặt, mặc dù Triệu Thắng có tính khí tốt như thế nào, lúc này sắc mặt cũng trầm xuống. "Công chúa thỉnh tự trọng! Ta dầu gì cũng là Võ thánh, ngay cả hoàng thượng, cũng chưa từng gọi ta nô tài!"

Triệu Thắng không chịu nghe mình, Hạ Hầu Tuyết vội vàng nhìn về phía Huyện lệnh La Sơn huyện.

"Ngươi tên là gì?"

Thấy Tuyết công chúa chủ động nói chuyện với bản thân, Huyện lệnh La Sơn huyện không rõ chân tướng lập tức tiến lên hành lễ, "Hạ quan là Huyện lệnh La Sơn huyện - Ngô Dụng."

"Ngô Dụng, ngươi nghe cho rõ! Bản công chúa mệnh lệnh ngươi, đem toàn bộ nữ nhân này giết!"

"Các nàng tại đỉnh núi bị người khác làm bẩn, thân thể đã sớm không còn thuần khiết, người như vậy còn sống, để cha mẹ chịu nhục, làm gia tộc hổ thẹn, bản công chúa hiện tại liên ban cho các nàng chết, để các nàng giữ lại thể diện!"

Thanh âm Hạ Hầu Tuyết rất lớn, đầy khí thế, những bách tính này sợ tới mức vội vàng ôm nữ nhi quý xuống cầu xin tha thứ.

"Thỉnh công chúa khai ân!"

"Công chúa, mặc kệ nữ nhi của ta gặp phải cái gì, đều là hải tử của ta, làm cha mẹ không có ghét bỏ con cái!"

Lại có thiếu nữ bị nhốt khóc kể, chính mình còn trong sạch, căn bản không phải như lời Hạ Hầu Tuyết, hiện trường lập tức khóc thành một đoàn.

Thanh âm Bách tính cầu xin tha thứ cũng không có làm cho Hạ Hầu Tuyết động lòng, ngược lại làm cho nàng ta càng thêm phẫn nộ.

Không công bằng!

Những nữ nhân này, đã không sạch sẽ, cha mẹ bọn họ lại càng che chở các nàng ấy, thủy chung không chịu buông tha cho.

Nhưng mà, một khi sự tình của mình bị truyền ra, mặc dù phụ hoàng mẫu hậu có yêu thương chính mình, cũng sẽ không đối xử với nàng giống như bách tính đối đãi nữ nhi.

Bởi vì, nàng là công chúa hoàng gia, nàng làm tổn hại hoàng thất, việc này không thể tha thứ!

Đến lúc đó, chờ đợi nàng mặc dù không phải một ly rượu độc, cũng sẽ phải làm bạn với phật đèn, chết già trong chùa miếu tại hoàng gia.

Nàng còn không có gả cho Liên Cẩn, còn không có làm thê tử của Liên ca ca, nàng không cam lòng!

"Công chúa, ngài đây là..."

Ngô Dụng tuy rằng về mặt chính trị cũng không có hiểu biết nhiều, nhưng hắn cũng không phải người hồ đồ. Thần sắc Hạ Hầu Tuyết là do gặp kích thích cực lớn, cho nên mới đem bi phần của mình phát tiết ở trên người bách tính.

Sát hại bách tính vô tội, cũng không phải là việc mà một quan phụ mẫu có thể làm.

Mặc dù hắn không tính là một cái quan lại tốt!

"Ngô Dụng, ngươi có muốn làm quan lớn?"

Hạ Hầu Tuyết nhìn về phía Ngô Dụng, trong ánh mắt để lộ ra dụ hoặc, "Chỉ cần ngươi nghe lời bản công chúa, chờ bản công chúa hồi kinh, nhất định sẽ ở trước mặt phụ hoàng thay ngươi nói ngọt."

"Đến lúc đó, đừng nói một cái Huyện lệnh nho nhỏ, cho dù ngươi muốn làm quận thủ, cũng là có thể."

Hạ Hầu Tuyết nhìn như thật bình thường, nhưng là ánh mắt nàng tràn ngập điên cuồng.

Quận thủ, đối Ngô Dụng mà nói, đích xác rất có lực dụ hoặc, nhưng để hắn xuống tay đối với bách tính tay không tác sát, hắn làm không được!

Huống chi bên cạnh còn có thể từ Âm Sơn Công, Liên công tử, nếu Ngô Dụng thật sự muốn mạng dân chúng vô tội, sợ là không đợi hắn lên làm quận thủ, đã bị hoàng thượng kéo đi ra ngoài chém.

"Công chúa, hạ quan không thể tuân mệnh."

Suy xét một lát, Ngô Dụng từ chối Hạ Hầu Tuyết.

"Hỗn đản! Các ngươi ăn bổng lộc của triều đình, vì triều đình tận lực, nhưng đến thời điểm máu chó, bản công chúa cần dùng của các ngươi thời, cả đám đều làm rùa đen rút đầu."

Hạ Hầu Tuyết nói chuyện, đột nhiên đem đao ở bên eo Ngô Dụng rút ra, vung đao chém về phía bách tính.

"Nếu các ngươi không chịu động thủ, bản công chúa tự mình đến!"

"Cứu mạng a, giết người!" Bách tính nhóm làm sao dự đoán được Hạ Hầu Tuyết sẽ phát cuồng như vậy, ào ào tránh né.

Hạ Hầu Tuyết một bên vung đao, một bên lớn tiếng kêu la:

"Ta là công chúa, giết vài người, phụ hoàng sẽ không trách tội ta! Các ngươi liền chịu chết đi!"

Hạ Hầu Tuyết không có trình tự, chém lung tung, Triệu Thăng sợ hãi Hạ Hầu Tuyết phạm sai lầm lớn, vội vàng che chở bách tính, kết quả càng thêm chọc giận Hạ Hầu Tuyết, hắn càng muốn bảo vệ ai, Hạ Hầu Tuyết càng là đối với người đó phát cuồng hơn.

Nhìn thấy Triệu Thăng chật vật ứng phó Hạ Hầu Tuyết như vậy, Ngọc Phi Yên rốt cục nhìn không được.

Sau khi cứu được một cô thiếu nữ, Ngọc Phi Yên tiến lên, "Bốp bốp", hai cái bạt tai đánh vào trên mặt Hạ Hầu Tuyết.

Lập tức, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nàng ta, sưng đỏe giống như cà rốt.

"Ngươi là ai? Ngươi thật to gan, thế nhưng chắn đường bản công chúa!"

Bởi vì trên người trên mặt Ngọc Phi Yên đều là huyết, nhìn không ra diện mạo, Hạ Hầu Tuyết hơn nửa khắc cũng không có nhận ra nàng.

"Ta là ai cũng không trọng yếu, ngươi chỉ cần làm rõ ràng một việc, những người này, là ta bảo bọc! Ngươi nếu dám đụng tới một sợi lông của bọn họ, ta liền giết ngươi!" Ngọc Phi Yên chỉ vào bách tính đang né tránh ở phía sau khi phách nói.

"Ngươi, ngươi là Ngọc La Sát!"

Đến lúc này, Hạ Hầu Tuyết mới từ trong thanh âm Ngọc Phi Yên đoán ra nàng là ai.

"Ta chỉ biết ngươi nhìn ta không vừa mắt, ngươi đã sớm đoán ra Tiểu Anh có vấn đề, lại không nói với ta, để ta bị nàng bắt cóc, ngươi lại thấy chết không cứu! Ngọc La Sát, ngươi là kẻ tiện nhân, ta muốn giết ngươi!"

Hạ Hầu Tuyết giống như nổi điên, vung loạn đao, hướng Ngọc Phi Yên chém tới.

"Phanh ——" không đợi nàng tới gần Ngọc Phi Yên, đối phương bay lên một cước, đem Hạ Hầu Tuyết đá bay trên mặt đất.

Lúc này đây, Hạ Hầu Tuyết cũng không có nhận thua, nàng chịu đựng đau tiếp tục đứng lên, xông về phía Ngọc Phi Yên.

Trong đáy lòng Hạ Hầu Tuyết, đã nhận định Ngọc Phi Yên vu oan hãm hại nàng.

Khó trách lúc đó Ngọc Phi Yên sẽ có biểu tình tựa tiểu phi tiểu như vậy, nàng rõ ràng cái gì cũng biết, lại xem mình như ngốc tử, tro mắt nhìn mình bị lừa, thật sự là không thể tha thứ.

Nhất định là Ngọc La Sát thích Liên ca ca, cho nên mới làm ra độc kế như vậy đến hại nàng.

Đúng, nhất định là như vậy!

Ngay tại thời điểm Ngọc Phi Yên chuẩn bị ra tay, Triệu Thắng nhin không được thay Hạ Hầu Tuyết cầu xin tha thứ:

"La Sát đại nhân, thỉnh người thủ hạ lưu tình a!"

Nhìn má phải Triệu Thắng sưng đỏ in dấu bàn tay, Ngọc Phi Yên lắc lắc đầu, "Triệu đại nhân, đối với người thủy chung không chịu nghĩ lại chính mình sai ở chỗ nào, luôn ở trên người người khác tìm kiếm nguyên nhân, cần phải cho nàng một kích đau kịch liệt, nhường nàng tỉnh táo lại."

Nói xong, Ngọc Phi Yên chẳng những đoạt qua hung khí trong tay Hạ Hầu Tuyết, còn một chưởng đem Hạ Hầu Tuyết đánh bay trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: 67: Một Nụ Hôn Nhẹ Nhàng

Nhìn thấy Tiết Tường mắt mát như vậy, Hàm Tử đi đến bên cạnh hắn, vung móng đung Tiết Tường một cái, đem hắn xem chút ngã bay xuống đất.

Tiểu tử, nếu ngươi không cùng chủ nhân đoạt tiểu cô nương, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt!

Nếu ngươi không biết tốt xấu, vậy thì.....

Hắc hắc, Hàm Tử khoe ra bộ răng nanh sắc bén nhất.

Luân gia không ngại cho ngươi chảy chút máu, khiến ngươi thanh tỉnh một chút!

Hoặc là, luân gia trực tiếp đem ngươi cắt vào trong bụng, cho ngươi hiểu được:

Cái gì mới là chân ái!

Tiết Tường không hiểu thú ngữ, lại càng không hiểu được ý tứ của Hàm Tử, chỉ cảm thấy chính mình đã lưu lạc đến mức bị chó ghét bỏ, trong lòng lại buồn bực. Chờ mấy người Liên Căn đi được thật xa, hắn mới vội vàng đuổi theo.

Ngày của hoa, là sự kiện nam nữ xem mắt lẫn nhau, cả Quy Vu một bộ dáng thoát tục.

Nam nữ Đại Chu quốc cũng không thập phần bảo thủ, cộng thêm hôm nay là ngày hội, từng nhóm thiếu nữ quần tam tụ ngũ, vây quanh thành đoàn, hi hi ha ha du ngoạn trong thành.

Thời điểm gặp được nam tử vừa ý, các nàng sẽ gỡ hoa trên đầu ném cho đối phương.

Nếu hai người đều có ý tứ, sẽ song song tách ra khỏi đoàn thể của mình, một đôi ước hẹn.

Nam tử nhìn thấy nữ nhân vừa ý thì càng lớn mật hơn, bọn họ trước mặt mọi người lên tiếng cầu duyên, nếu hai nam tử đồng thời vừa ý một nữ nhân, thì sẽ tự động luận võ để phân thắng bại, nhân tài thắng cuộc sẽ có cơ hội đoạt được tâm người trong lòng.

Nhóm người Ngọc Phi Yên đi một chuyến này, vừa đến đầu đường đã khiến cho mọi người chú ý.

Trong năm người, Liên Căn một thân áo trắng, quân tử không màng thế sự, trong sáng như tịch nguyệt, khiến cho người người ngược nhìn.

Mà Mặc Thương, một bộ y phục màu đen vạn năm không đổi, sau lưng đeo theo bảo kiếm sắc bén.

Hắn khối băng điển hình, ngũ quan lạnh lùng, ánh mắt vô tình, nhưng dù thế nào đi nữa, bộ y phục màu đen đai nịt gọn gàng kia đã tố cáo dáng người của hắn, cơ bụng tám múi như ẩn như hiện, rước lấy một đám nữ nhân như hổ rình mồi.

Tiết Tường, vốn dĩ chính là Âm Sơn Công thể tử, một thân cảm y ngân lam, phụ họa cho mặt mày tuấn tú của hắn, còn có toàn thân quý khí, giúp hắn gia tăng không ít.

Về phần Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di, Ngọc Phi Yên một thân tố y đơn giản, tuy rằng nàng mạng sa che mặt, nhìn không ra dung nhan, nhưng mông lưng như ẩn như hiện, khiến người không nhìn được muốn đi dò xét một chút.

Tiết Từ Di thì lại càng không cần phải nói.

Nàng vốn dĩ chính là mỹ nữ hạng nhất, hôm nay mặc một thân thiên phục màu lam, bao vây lấy thân người linh lung, cộng thêm khuôn mặt dịu dàng hé ra nét cười chết người kia, mấy nam nhân đứng nhìn xem không dám chớp mắt.

Một nhóm năm tuần nam mỹ nữ, đi chỗ nào đều rất có phong cách, thu hút vô vàn ánh mắt, cộng thêm đại hắc cầu hùng tráng cao lớn bên người Ngọc Phi Yên, năm người một khuyển giữa phố xá sầm uất, liền trở thành vật chói lọi.

“Người thiếu niên kia thật tuần nhã a!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Mau nhìn mau nhìn, ta thích ngân phục màu lam kia!”

“Theo ta so sánh, vẫn là nam nhân hắc y phục càng có vị nam nhân hơn. Hấn dáng người thật tốt, thể lực nhất định cũng rất tốt ——”

Rất nhiều nữ tử cười khanh khách vây quanh lại đây, các nàng đi đến trước mặt ba người Liên Căn, Mặc Thương, Tiết Tường, tháo hoa quyền trên đầu đồng loạt ném qua.

Vì thế, vô số quyền hoa trên không trung bay lượn, cuối cùng dừng trên đầu vai, quần áo mặt mũi bọn họ.

Rốt cuộc, nữ nhân vây quanh ba người bọn họ ngày càng nhiều, quyền hoa bài sơn hải đảo càng có xu thế vây bọn họ bên trong, khiến cho ba người hoàn toàn chôn vùi trong biển hoa toả hương bốn phía.

“Đem quyền hoa lấy đi, ta không cần! Này này, người đừng sờ ta! Còn có các người, mau tránh ra ——”

“Ai nhéo mông của ta? Con mẹ nó là ai!”

Khi Tiết Từ Di nhìn thấy Tiết Tường bị nữ nhân vây lại, cuối cùng đỏ mặt lên, chỉ có thể trái phải trốn tránh, hết sức chật vật, nhìn không được nở nụ cười.

Đồng dạng là nam nhân, Tiết Tường đối với các công kích nóng bỏng của các nàng, sức chiến đấu cực yếu.

Lại nhìn Liên Căn, người ta chỉ là ôn hòa cười cười, một câu “Cảm ơn người, thực xin lỗi” đã đủ để cho các thiếu nữ yên lặng rung rung, cam tâm tình nguyện để lại quyền hoa yên lặng rời đi.

Mà biểu tình của Mặc Thương càng khốc, hấn không nói được một lời, đối với quyền hoa bay tới tập trực tiếp xem nhẹ.

Nam nhân lãnh khốc rắn rỏi như vậy, lại khiến cho các nữ nhân nhào tới, vô số quyền hoa ném về phía hấn, hấn chẳng qua sau khi ngửi được mùi hương nhũ nhũ mày, lại khôi phục bộ dáng khối băng, đem nữ nhân chung quanh trực tiếp xem thành không khí.

“Nếu không, hai chúng ta một mình đi dạo đi!” Nhìn bọn Liên Căn nhất thời nửa khắc khó mà thoát thân, Tiết Từ Di đối với Ngọc Phi Yên đề nghị.

“Được!”

Ngọc Phi Yên sớm đã có ý nghĩ như vậy.

Mang theo ba nam nhân đáng chú ý như vậy, nàng cùng Tiết Từ Di đã dẫn đến nỗi oán hận.

Các nữ nhân sau khi ném hoa, luôn dùng ánh mắt hoặc đối địch hoặc khiêu khích quét về phía Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di, giống như các nàng bị cự tuyệt là vì hai người này.

Ngọc Phi Yên cảm thấy hết sức vô tội, thay vì rước lấy nhiều người tức giận như vậy, không bằng một mình vui sướng tốt hơn.

Đơn giản chào hỏi một chút, Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di mang theo Hàm Từ chậm rãi đi hướng một con phố khác.

Tỷ, người đây là đang đào góc tường hay sao?

Tỷ, người không thể thấy chết mà không cứu a!

Tỷ, người hảo hảo kéo ta một phen!

“Tỷ..... Tỷ.....”

Tiết Tường kêu rên vẫn chưa xong, một nữ nhân đã nở nụ cười.

“Lớn như vậy rồi, gặp chuyện còn kêu ‘tỷ tỷ’, thật sự là tiểu đệ đệ đáng yêu quá đi! Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ nguoi không cần nguoi, tỷ tỷ ta muốn nguoi, thế nào?”

Lời của nàng đưa tới một đám tiếng cười, lập tức, một vòng tấn công mới lại bắt đầu, Tiết Tường lại lâm vào trong giây dựa màu hồng!

Chỉ chờ thân ảnh Ngọc Phi Yên cùng Tiết Tử Di biến mất ở trước mắt, Liên Cẩn mới nhẹ giọng ho khan một tiếng.

Lập tức, Mặc Thương rút kiếm, kiếm quang chọi lóe, toàn bộ hoa bay lượn trên không trung đều bị chém thành phân nửa, dừng trên khoảng không.

“Cút ——” Mặc Thương từ đầu đến cuối đều không có mở miệng, rốt cục phát ra thanh âm.

Hắn quét mắt chung quanh, ánh mắt lạnh như băng vô tình.

Lần này, các nữ tử đã bị hắn làm cho sợ hãi.

Ở trong mắt các nàng Mặc Thương từ một nam nhân lãnh khốc rắn rỏi, lập tức biến thành xú nam nhân không hiểu phong tình.

Ngày của hoa vốn dĩ là ngày vui mừng, bị Mặc Thương hù dọa như vậy, các nữ tử vây quanh ba người lập tức thối lui đến một bên.

Dù sao, theo đuổi mỹ nam là quyền lợi của các nàng, nhưng mà, điều kiện tiên quyết để theo đuổi mỹ nam chính là mạng sống nha! Nếu vì truy nam nhân mà vứt bỏ tánh mạng, như vậy chính là mất nhiều hơn được, ai mà làm chứ!

“Mặc Thương, cũng là nguoi lợi hại! Nguoi thế nào không phát uy sớm một chút!”

Tiết Tường đã sớm một thân đầy mồ hôi, lúc này mọi người bị dọa né ra bốn phía, ngược lại để hắn cảm thấy không khí tươi mát, thật thoải mái.

“Thối quá ——”

Liên Cẩn đứng ngay bên người Tiết Tường, hắn phát phát tay, che mũi lại, “Thế tử, trên người của nguoi thối như vậy!”

Bị Liên Cẩn nói, Tiết Tường lập tức nâng cánh tay ngửi ngửi bên người.

Quả nhiên, hắn thu thập gọn gàng sạch sẽ, sáng khoái ra cửa, hiện tại trên người lại là mùi nước hoa, son phấn, hỗn hợp trộn lẫn một chỗ, thật sự là thối chết!

Nguy rồi nguy rồi!

Hắn còn muốn đuổi theo Ngọc Phi Yên cùng Tiết Tử Di, như thế này sao đi được!

“Hay là trở về tẩy rửa một chút đi! La Sát cô nương có bệnh sạch sẽ, đừng trách ta không nhắc nhở nguoi.” Liên Cẩn vừa dứt lời, Tiết Tường đã nhanh chân chạy ra ngoài, lập tức không còn bóng dáng.

Thật sự là một..... tiểu tử ngốc đơn thuần!

Nhưng đôi khi có suy nghĩ đơn giản như vậy, cũng làm cho người khác hâm mộ!

Đối với biểu hiện của Tiết Tường, Mặc Thương chỉ dùng một chữ khái quát, chính là “Ngốc”.

Mà đối với Liên Cẩn, Mặc Thương lại rũ mắt xuống, trong lòng toát ra một chữ “Giản”.

Thế tử, gặp được công tử, chính là nguoi bất hạnh!

Chỉ số thông minh của nguoi rõ ràng là không đủ dùng!

“Mặc Thương, chúng ta đi hội đấu giá ở Thiên Hương Lâu!” Thuận lợi đuổi Tiết Tường đi, Liên Cẩn mang theo Mặc Thương đi đến mục đích của họ.

Lúc này, Ngọc Phi Yên cùng Tiết Tử Di đã đứng ở cửa Thiên Hương Lâu.

Thiên Hương Lâu, không có người nào biết được vị chủ nhân đằng sau là ai, nhưng vị trí của nó ở đại lục, cơ hồ là không người không biết không ai không hiểu.

Danh tiếng bán đấu giá vô cùng tốt, cơ hồ là mỗi một thành thị cỡ trung đều có thân ảnh Thiên Hương Lâu, những thành thị nhỏ cùng những hương trấn phồn hoa, cũng có chi nhánh của Thiên Hương Lâu.

Muốn đào kỳ trân dị bảo, phải đến Thiên Hương Lâu.

Ngày hội tốt đẹp như vậy, Ngọc Phi Yên thế nhưng không bị không khí lễ hội chung quanh thu hút, ngược lại khi đến Thiên Hương Lâu, Tiết Tử Di nhìn không được liên hỏi, “La Sát, nguoi muốn mua thứ gì sao?”

“Ta muốn đếm vợ vết bảo bối! Thuận tiện, bán chút đồ!”

Vừa nghĩ tới Tiết Tường vì ngày của hoa này, an bài nhiều như vậy, cuối cùng bị vài người bọn họ quấy rầy, Tiết Tử Di cũng sẽ không đồng tình với đệ đệ mình chút nào.

Không có biện pháp, ai kêu người thích người không nên thích cơ chứ!

Đệ đệ, đừng trách tỷ tỷ!

Tiết Tử Di đi theo Ngọc Phi Yên vào Thiên Hương Lâu, đến quầy phía trước, Ngọc Phi Yên thuận thực xuất ra kim bài, lập tức có người hết sức cung kính khách khí tiến lên đón.

“Chào ngài! Kim chủ tôn quý. Người lần này tới là muốn mua đồ, hay là bán đồ?”

Khi nhìn đến kim bài thì Tiết Tử Di hoảng sợ.

Nàng đã nghe nói, khách quý của Thiên Hương Lâu có ba loại kim chủ, ngân chủ, thiết chủ.

Kim chủ, danh như ý nghĩa, khách quý giữ kim bài, là tân khách tôn quý nhất Thiên Hương Lâu, dù người có tiền có quyền, cũng chưa chắc có thể cầm lấy kim bài Thiên Hương Lâu đâu.

Thiên Hương Lâu không tiếp nhận thân phận, chỉ tiếp nhận thẻ.

Ngọc Phi Yên tuổi còn nhỏ, cư nhiên đã có thể giữ kim bài. Chuyện này, Tiết Tử Di lại có nhận thức mới đối với Ngọc Phi Yên.

“Cho được sự của các ngài đến đây, ta có đồ muốn bán.”

Ngọc Phi Yên quơ quơ chiếc hòm trong tay, đối phương lập tức vui vẻ ra mặt. “Mời ngài qua bên này ạ, mời ngài chờ một lát!”

Hai người nhất khuyển được mang vào một gian phòng, Ngọc Phi Yên thoải mái ngồi xuống, rót trà hoa nhuận cổ họng.

Vừa nhìn thấy trà hoa này, Tiết Tử Di lại một lần nữa giật mình.

Đây là dùng “Ngũ Thái Tân Phân” để pha trà!

Thiên Hương Lâu đối với kim chủ thật sự là hào phóng!

Phải biết rằng hoa kỳ của Ngũ Thái Tân Phân rất ngắn, trong một năm hoa kỳ chỉ có năm ngày. Trong năm ngày đó phải thu hoạch được hoa, sau đó sao chế thành trà. Nếu không, Ngũ Thái Tân Phân sẽ hoá thành một bãi nước.

Một gốc cây Ngũ Thái Tân Phân, nhiều nhất chỉ có mười đóa hoa, hoa kỳ lại tùy vào thời tiết, cũng không ổn định, cho nên thành phẩm trà như thế này càng ít.

Bởi vì Ngũ Thái Tân Phân có công hiệu cường thân kiện thể, dưỡng nhan cực kỳ tốt, cộng thêm việc nó hết sức hi hữu hiếm thấy, cho nên một chút hoa khô Ngũ Thái Tân Phân ở chợ đã được bán với giá một ngàn lượng bạc trắng.

Huống chi, trà hoa mà Thiên Hương Lâu chuẩn bị cho kim chủ, là nộ hoa Ngũ Thái Tân Phân, lại càng thêm trân quý.

Một ngụm một ngụm uống xuống, uống không phải là trà hoa, là bạc a!

Mà ngay cả Âm Sơn Công phủ, cũng không có trà hoa Ngũ Thái Tân Phân, Thiên Hương Lâu thật sự là hào khí! Nghĩ vậy, Tiết Tử Di vội vàng rót một chén, uống tiếp tục.

Quả nhiên, mùi hoa bốn phía.

Hương thơm lưu lại sau khi uống, tựa hồ thấm thấu sâu vào trong thân thể, phát tán ra từ mao mạch nhỏ nhất, khiến người ta thần thanh khí爽, toàn thân đều là một cổ hoa vị tao nhã.

Tiết Tử Di vừa mới uống một ngụm trà hoa, người hầu đã mang theo một dược sư trung niên đến.

Tuy rằng vị này nhìn hết sức lôi thôi, tóc tai lộn xộn, hơn nữa vẻ mặt không tình nguyện, hiển nhiên là thời điểm hắn đang chế dược bị gián đoạn, hết sức mất hứng, nhưng dược đỉnh trên tay áo của hắn lại nói cho Tiết Tử Di biết, người này chính là một dược thánh.

Thiên Hương Lâu thật sự là ngoại hồ tàng long!

Tiết Tử Di lại cảm thán nói, một dược sư ở chi nhánh nhỏ thế này đã là dược thánh, chủ nhân Thiên Hương Lâu đến tột cùng là thần thánh phương nào chứ!

“Có chuyện nói mau, có rắm mau thả! Lão tử còn có việc!”

Bộ đáng vò đầu bứt tóc, hết sức không có tính nhẫn nại.

Lão tử?

Hàm Tử vừa nghe được, lập tức đứng lên, nhe răng trợn mắt nhìn hấn.

Nếu ngươi là lão tử của cô nương, chẳng phải chính là nhạc phụ của chủ nhân?

Chiếm tiện nghi của chủ nhân, ngươi thật to gan!

Luân gia một bàn tay chụp chết ngươi!

Bởi vì Ngọc Phi Yên không nói gì, Hàm Tử chỉ đứng đó căm tức.

Bị một đại cẩu hung tợn xem xét, La Toàn bị dọa đến mức từng bước từng bước lui xuống, khi nào thì ngay cả con chó con mèo đều có thể vào được đây thế này?

Thấy đối phương chẳng những không có lễ phép, nói chuyện còn thô lỗ như thế, Ngọc Phi Yên khoanh tay, lạnh lùng cười.

“Thì ra Thiên Hương Lâu chính là đối đãi với kim chủ như vậy, xem ra, ta về sau không cần phải cùng Thiên Hương Lâu tiếp tục buôn bán.”

Nói xong, Ngọc Phi Yên quăng ra kim bài, kim bài lập tức bay xẹt qua tai trái La Toàn, còn chưa chạm đến vách tường phía sau, chỉ để lại một vết khói phía sau.

“A! Ngươi thật to gan! Người đâu, mau tới đây!”

Thấy Ngọc Phi Yên không nể mặt mình như vậy, còn dám ra tay, La Toàn lập tức la toáng lên.

Thì ra kim bài bay ngang qua thái dương trái của La Toàn hót toàn bộ tóc của hấn, lúc này bên trái trụi lủi một mảnh, nhìn hết sức buồn cười.

La Toàn vừa dứt lời, một đám hộ vệ từ ngoài cửa xông tới.

Đến đây nhiều người như vậy đều là người một nhà, La Toàn hết sức đắc ý, chỉ vào Ngọc Phi Yên cùng Tiết Tử Di mắng to: “Các nàng nhiều loạn Thiên Hương Lâu, đem các nàng bắt lại!”

“Các ngươi ai dám!”

Thấy đối phương nhiều người, Tiết Tử Di lập tức đưa tay đặt trên chuôi kiếm.

“Hừ! Tiểu nha đầu, ngươi cũng không nhìn xem nơi này là chỗ nào! Các ngươi đem các nàng trói đứng lên cột trước cửa Thiên Hương Lâu, để cho tất cả mọi người nhìn xem, đặc tội Thiên Hương Lâu có kết cục thế nào!”

Nói xong, La Toàn phẫn hận nhặt tóc tai rơi vãi trên mặt đất.

Ngay lúc Tiết Tử Di nghĩ rằng các nàng phải ở chỗ này đánh một hồi, phía dưới lại xảy ra một màn hí kịch hết sức kịch tính.

Bọn hộ vệ toàn bộ vây quanh La Toàn, ngay trước mặt Ngọc Phi Yên, đem hấn quần áo một chút.

Chờ La Toàn mặt mũi bầm dập, một quân sự mới bước ra nhận lỗi.

“Kim chủ, thật sự là thực xin lỗi! La Toàn là được sư thực tập nơi đây, hấn không hiểu quy củ, đặc tội kim chủ, từ giờ trở đi, La Toàn đã bị đuổi ra Thiên Hương Lâu. Muốn giết liền giết, đều tùy người!”

“Đại quân sự, người không thể như thế!”

La Toàn vừa nghe lời này liền sợ ngây người, chờ hấn tỉnh táo lại, lập tức ôm lấy chân đại quân sự, khóc ròng rơi nước mắt.

“Nếu Thiên Hương Lâu đem ta đuổi đi, ta về sao có thể sống trong Quy Vu chứ!”

Lo lắng của hấn không phải là giả, chỉ là hấn không biết, chỉ cần bị một Thiên Hương Lâu xóa tên, toàn bộ Thiên Hương Lâu đều biết được chuyện này đến từng dấu chấm dấu phẩy hơn nữa đem hấn kéo vào sổ đen.

Đừng nói là Quy Vu, phạm là thành có Thiên Hương Lâu, hấn đều không thể sống yên.

“Ngươi đối với kim chủ vô lễ, ta cũng không giúp được ngươi. Huống chi đây là ý tứ của lâu chủ!” Đưa lưng về phía Ngọc Phi Yên, đại quân sự xuất ra

một khối Bạch Ngọc Liên Hoa bội, quơ quơ trước mặt hắn.

“Lâu chủ đã đến đây?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

La Toàn vừa nghe đến điều này, chân hoàn toàn nhũn ra, té lăn trên đất.

Lúc trước hắn còn cảm thấy bản thân mình được tiến vào Thiên Hương Lâu mà cao hứng, được sư Thiên Hương Lâu không chỉ có đãi ngộ tốt, còn có thể tùy ý chế luyện thuốc. Ngoại trừ mấy dược liệu đặc biệt quý hiếm, dược liệu trân quý bình thường đều được lâu cung cấp miễn phí, hơn nữa được sư phẩm cấp càng cao, lấy được dược liệu càng nhiều.

Đãi ngộ tốt như vậy, là chuyện tình bất cứ dược sư nào cũng mơ ước!

Huống chi dược liệu do dược sư Thiên Hương Lâu chế ra, căn cứ vào phẩm cấp, còn có thể bán ra với giá cao hơn ở chợ nhiều.

Dùng dược liệu tốt nhất cho chính mình, thuốc chế ra còn được bán bằng giá tốt, chuyện tốt như vậy quả thật là miếng bánh nóng từ trên trời rớt xuống!

Làm dược sư ở Thiên Hương Lâu, hoàn toàn là một công việc béo bở!

Từ lúc tiến vào Thiên Hương Lâu làm dược sư thực tập, La Toàn có chút lảng lảng, ai mà biết hôm nay biết đắc tội phải kim chủ, vừa vận bị lâu chủ bắt được.

“Đại quân sự, cho ta một cơ hội nữa đi! Ta biết sai lầm rồi! Về sau không bao giờ dám tái phạm! Làm phiên người, trước mặt lâu chủ nói giúp ta. Ta trên có già, dưới có trẻ, đều chờ một mình ta nuôi gia đình!”

Nghe xong lời này, Ngọc Phi Yên cười một tiếng. Đây không phải là tiết mục trong phim truyền hình mới có sao? Trên có mẹ già tám mươi, dưới có trẻ kêu than đói bụng, La Toàn nếu không làm dược sư, có thể đổi nghề làm kẻ lừa đảo!

Bất quá, vô luận La Toàn cầu xin thế nào, đại quân sự thủy chung không chút nào động dung.

Chê cười!

Lâu chủ mở miệng đã nói “Giết”!

Người khiến cho lâu chủ động sát khí, hắn có lá gan nào dám lưu lại chứ.

Đại quân gia trực tiếp ra lệnh hộ vệ đem La Toàn quăng ra khỏi Thiên Hương Lâu, chuyện sau đó, đại quân gia rất rõ ràng, chính là không nằm trong phạm vi quản hạt của mình, Thiên Hương Lâu đương nhiên có một cách giải quyết hậu quả rất tốt, La Toàn chính là vừa thoát khỏi một kiếp nạn.

“Kim chủ, thật sự có lỗi quá, sự tình hôm nay là Thiên Hương Lâu chúng ta không đúng! Ảnh hưởng tới tâm tình của ngài, đây là bồi thường của Thiên Hương Lâu!”

Đại quân sự hai tay dâng lên Bạch Ngọc Liên Hoa bội.

“Từ giờ trở đi, ngài là liên chủ tôn quý nhất của Thiên Hương Lâu.”

“Liên chủ? Có lợi gì?” Ngọc Phi Yên cũng không nhận lấy Bạch Ngọc Liên Hoa bội, ngược lại hết sức cẩn thận.

Thiên Hương Lâu có kim chủ, ngân chủ, thiết chủ, năng còn chưa có nghe qua liên chủ bao giờ. Có vẻ như cái này so với kim chủ rất cao cấp?

Phản ứng của Ngọc Phi Yên đã nằm trong dự định của đại quân gia.

Nhớ tới lâu chủ đã nói như thế nào, hắn vội vàng cười giải thích.

“Chỉ cần là người cầm Bạch Ngọc Liên Hoa bội, đến bất kỳ Thiên Hương Lâu nào, đều có thể ra lệnh cho bọn họ làm bất cứ thứ gì. Vô luận là điều động tiền bạc, hay là nhân mã, hoặc là bảo bối người nhìn trúng, Thiên Hương Lâu đều tận tâm phục vụ cho ngài!”

Đại quân sự vừa nói như thế, Ngọc Phi Yên lại càng không muốn nhận Bạch Ngọc Liên Hoa bội.

Tục ngữ đã nói, vô công bất thụ lộc!

Liên chủ này, có quyền hạn lớn như vậy, đã muốn thành Thiên Hương Lâu chủ rồi!

Chỉ là bởi vì La Toàn đắc tội mình, Thiên Hương Lâu lấy Bạch Ngọc Liên Hoa bội ra bồi thường, đây có phải hay không hơi quá mức rồi?

“Lâu chủ các người vẫn hành sự như vậy sao? Kim chủ bị đắc tội, cuối cùng đều thăng cấp thành liên chủ?”

Lời của Ngọc Phi Yên khiến cho đại quân sự cười khổ không thôi.

Lâu chủ quả nhiên không có đoán sai, vị tiểu thư này không chịu nhận Bạch Ngọc Liên Hoa bội. Bạch Ngọc Liên Hoa bội này chính là tượng trưng cho lâu chủ Thiên Hương Lâu, nếu Ngọc Phi Yên tiếp nhận Bạch Ngọc Liên Hoa bội, về sau Thiên Hương Lâu sẽ đổi chủ, trở thành của nàng.

Tuy rằng không biết vị tiểu thư trước mắt có lại lịch gì, nhưng đại quân sự đối với quyết định của lâu chủ không dám hoài nghi.

Lúc mới thành lập Thiên Hương Lâu, lâu chủ đã nói, Thiên Hương Lâu còn có một vị liên chủ, Thiên Hương Lâu ngày hôm nay chính là do lâu chủ vì liên chủ mà kiến thành.

Nhưng mà hiện tại, liên chủ tựa hồ một chút cũng không cảm kích.

Chẳng lẽ, chỉ là lâu chủ nhà mình nhất phương tình nguyện?

“Làm lại cho ta một thẻ vàng là được!” Ngọc Phi Yên không phải người có lòng tham, không thuộc về mình gì đó, nàng sẽ không lấy.

“Ngọc bội kia trân quý như vậy, mời người trả lại cho lâu chủ! Ta không phải người cẩn thận, vạn nhất làm mất đi, hay là bị người không có hảo ý lấy đi, tổn thất của các người sẽ rất lớn!”

Ngọc Phi Yên trực tiếp cự tuyệt, đại quân sự hết sức kinh ngạc.

Tài phú đưa tới cửa cũng không động tâm, vị liên chủ này quả thực có cá tính.

Nhưng đây là nhiệm vụ lâu chủ đã giao cho hần, hần phải hoàn thành! Cái này phải làm sao mới được chứ?

“Nếu là bồi tội, nhận đạo lý là được! Gia thay mèo con cảm ơn lâu chủ nhà người!”

Đúng lúc này, một âm thanh vương giả truyền đến, không đợi đại quân sự nhận thấy được nguy hiểm, trong tay đã trống trơn, Bạch Ngọc Liên Hoa đã rơi vào trong tay một nam tử mặt nạ hoa phục màu tím.

“Sao người lại tới đây!”

Lại nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên rất kinh ngạc, trong lòng cũng thật cao hứng.

Mà ngay cả Hàm Tử cũng vui vẻ đi đến trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên, đoạn chính ngồi xuống, ánh mắt sáng quắc như chuông đồng, nhìn chăm chăm hần.

Chủ nhân, người đã đến rồi!

Luân gia rất nhớ người!

Luân gia cũng rất có cố gắng chiều cố tiểu cô nương.

Xoa xoa đầu Hàm Tử, Hạ Hầu Kinh Thiên tiến đến trước mặt Ngọc Phi Yên, mang mặt nạ lệ quý mà cọ cọ bên tai nàng.

“Gia nói, muốn cùng nàng tham gia đại hội Đấu Dược, sao có thể lờ lờ chứ!”

Mặt nạ lệ quý kia, mỏng manh chỉ có một lớp, dường như là dùng băng tuyết mà khắc thành, bán trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy mặt Hạ Hầu Kinh Thiên.

Mặt nạ dán trên mặt hần lạnh như băng, khiến cho Ngọc Phi Yên sợ run cả người, nàng đưa tay muốn đem mặt nạ tháo xuống, lại bị Hạ Hầu Kinh Thiên bắt lấy tay. Mà tay hần lúc này cũng lạnh thấu tâm, Ngọc Phi Yên kinh hãi không thôi.

“Người làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Thanh âm Hạ Hầu Kinh Thiên, một lời không nói lên lời. “Bất quá là sốt ruột chạy lại đây, cho nên hơi mệt chút. Không có việc gì ——”

Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên cúi đầu, cách một lớp mặt nạ, dán trên môi Ngọc Phi Yên.

Tuy rằng cũng không phải Hạ Hầu Kinh Thiên thật sự hôn Ngọc Phi Yên, ở giữa tốt xấu vẫn còn một cái mặt nạ, nhưng bọn họ ái muội như thế, vẫn là khiến cho Tiết Tử Di đỏ mặt, lập tức quay nửa mặt đứng một bên, không nhìn tới đôi tình nhân khanh khanh ta ta kia.

Hàm Tử lấy hai móng vuốt che ánh mắt.

Hình ảnh không hợp với thiếu nhi như thế, luân gia vẫn là không nên nhìn mới tốt!

Miền cho đau mắt hột!

Mà ngay cả đại quân sự bên cạnh, nhìn thấy một màn này, cũng cảm thấy mặt già đỏ lên.

Nhưng nhất thời nghĩ lại, tình huống này không đúng!

Vị này đã là liên chủ Thiên Hương Lâu, liên chủ trước mặt mình lại bị người ta khinh bạc, có nên hay không rút đao, đem tử y nam tử kia đuổi đi?

Tựa hồ đoán được suy nghĩ của đại quân sự, Hạ Hầu Kinh Thiên ngẩng đầu, cầm Bạch Ngọc Liên Hoa bội khẽ cười nói:

“Chất ngọc không tệ! Chỉ là chậm trễ thiếu lửa. Chắc không phải do chính lâu chủ của các người tự tay điêu khắc đi!”

“Thô ráp như thế, gia thật sự chướng mắt, mèo con của gia cũng không hiếm lạ!”

“Bất quá, các người đã có thành ý đến nhận lỗi, gia tạm thời không truy cứu chuyện lúc trước. Mèo con của gia, ngay cả ta cũng luyến tiếc cho nàng sắc mặt, một được thánh nhỏ nhỏ cư nhiên dám khinh bỉ nàng, nếu không trừng trị, gia còn là người thế nào!”

Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên lại vỗ vỗ đầu Hàm Từ, lập tức Hàm Từ phóng ra ngoài như tên bắn, chỉ chốc lát sau, nó đã ngậm một cục máu me nhầy nhụa đi vào.

Tới gần cửa, nó cố ý đem đầu La Toàn nhỏ ra, một cước vỗ vào đầu của hắn.

Cô lỗ nói nhiều ——

Đầu người nọ giống như quả cầu da, lăn tới đây, trực tiếp dừng bên chân đại quân sự.

Thật là người quá hung tàn!

Đại quân sự nuốt một ngụm nước bọt.

Tuy rằng lâu chủ không tính buông tha La Toàn, nhưng mà thủ đoạn của tử y nam tử này còn huyết tinh tàn bạo hơn!

Khi nhìn đến Hoa Diên Vĩ trên y phục Hạ Hầu Kinh Thiên, đại quân sự nhũn mảy, chợt nhớ tới một người.

Nghe nói, vị sát tinh Đại Chu quốc kia cực kỳ chung ái màu tím Diên Vĩ.

Chẳng lẽ..... Là hắn?

“Trở về nói cho hắn biết, để hắn thu hồi ý niệm không nên có trong đầu đi. Mèo con của gia, không phải một cái Thiên Hương Lâu nhỏ nhỏ có thể mua. Dám thương thức người của gia, liền phải chuẩn bị nhận lấy cái chết!”

Nói xong, quanh thân Hạ Hầu Kinh Thiên có tử sắc quang mang bao phủ.

Đại quân sự quát to một tiếng “Không tốt, mọi người mau chạy đi ——”

Nhưng bất quá thời gian đã muộn.

Chỉ trong chốc lát, Thiên Hương Lâu đã bắt đầu lay động, người bên trong sợ hãi kêu la tìm đường ra bên ngoài tháo chạy, lại một lát sau, Thiên Hương Lâu đã bị mạnh mẽ san thành bình địa.

“Nói cho chủ tử người biết, nếu có một lần nữa, tiếp theo sẽ không phải là hủy lâu đơn giản như vậy!”

Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên kéo tay Ngọc Phi Yên xoay người rời đi.

“Ngao —— ô ——” nhìn thấy Thiên Hương Lâu sụp xuống, Hàm Từ ngửa mặt lên trời hú vang, khoái hoạt theo sau hai người.

Ha ha ha, rốt cuộc là chủ nhân, đã ra tay hậu quả không hề nhỏ!

Luân gia sùng bái người!

Ngọc Phi Yên đi theo Hạ Hầu Kinh Thiên, Tiết Từ Di thì ngo ngác đứng tại một chỗ, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần.

Sức lực thật khủng khiếp!

Hạ Hầu Kinh Thiên, hắn chỉ sợ đã là Vũ Hoàng?

Không, không, ít nhất phải trên Vũ Đế! Không được, phải dao sắc chặt đứt rồi, khiến cho Tiết Tường chặt đứt tâm tư đối với Ngọc Phi Yên. Nếu không..... Vừa nghĩ tới bộ dáng La Toàn, Tiết Từ Di vội vàng lắc đầu.

Không có nếu không, nhất định phải ép Tiết Tường buông tay, kết quả không buông tay, chỉ có một con đường chết!

Cùng Vũ Đế giành nữ nhân, trừ phi nguoi ngai mạng mình cứng rắn!

“Khụ khụ ——” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Đúng lúc này, Tiết Từ Di nhìn thấy hai người quen thuộc từ đồng phé tích trèo lên.

“Liên công tử, Mặc Thuong, các nguoi không có việc gì chứ!” Nhìn thấy Liên Cẩn một thân áo trắng tro bụi phơ phác, hết sức chật vật, Tiết Từ Di vội vàng tiến lên hỗ trợ.

“Nàng thì sao?”

Liên Cẩn vỗ bụi bậm trên người, vô ý hỏi một câu.

“La Sát đi theo Lâm Giang Vương rồi.” Biết Liên Cẩn hỏi Ngọc Phi Yên, Tiết Từ Di vội trả lời.

Nghe xong lời này, sắc mặt Liên Cẩn phát khổ.

Bá đạo quyết tuyệt như vậy, quả nhiên là cá tính của hắn!

Chính mình thiên toán vạn tính, đều tính không ra Hạ Hầu Kinh Thiên tiếp theo sẽ có hành động gì, bởi vì, hắn luôn nằm ngoài dự đoán mọi người như vậy, hơn nữa không hề chữa cho người ta lối thoát.

Hắn bỏ lại những lời này, cũng không phải để áp chế ai, mà chỉ thông báo sự thật.

Nhớ thương người của ta, đi tìm chết đi!

Đáp án chính là đơn giản như vậy!

Cùng một nam nhân đam mê bạo lực nói đạo lý, hoàn toàn không tốt!

Càng miễn bàn cùng người như vậy đầu trí, hắn căn bản sẽ không cho đối phương cơ hội vận dụng trí tuệ, trực tiếp đem nguoi bóp chết.....

Nay, Ngọc Phi Yên đã bị Hạ Hầu Kinh Thiên đánh dấu, Liên Cẩn căn bản không thể nào tính ra tương lai của bọn họ. Chỉ hy vọng nàng canh chừng được lòng mình, đừng giống như trước đây, ngây ngốc bị người khác lợi dụng hãm hại, cuối cùng hồn phi phách tán, ngay cả luân hồi chuyển thế cũng không được.

Hạ Hầu Kinh Thiên, nếu nguoi dám thương tổn nàng, dù liều hết thấy mạng sống của ta, ta cũng sẽ đưa nàng đi!

Ta..... Tình nguyện để nàng không trở về, cũng không muốn nàng trải qua đau khổ!

“Liên công tử, nguoi làm sao vậy? Sắc mặt của nguoi rất khó xem!”

Tiết Từ Di nói làm đại quân sự chú ý đến đây, hắn vừa thân thiết nhìn qua, đã bị một ánh mắt Liên Cẩn ngăn lại.

“Ta không sao, trở về nghỉ ngơi một chút là tốt rồi! Ta vốn dĩ còn muốn đến xem ở Thiên Hương Lâu có thể đào được bảo bối gì, không nghĩ tới lại có chuyện như vậy. Hạ Hầu Kinh Thiên này thật sự là cả gan làm loạn, cũng chỉ có hắn mới dám như thế! Thôi, Mặc Thuong, chúng ta trở về đi!”

Trong lời nói Liên Cẩn để lộ rất nhiều tin tức, sắc mặt đại quân sự vẫn như thường, trong lòng lại rõ ràng, chuyện này không thể truy cứu.

Dù sao lấy thân phận cùng địa vị Hạ Hầu Kinh Thiên, cộng thêm thực lực không tầm thường của hắn, nếu thật sự là cứng đối cứng, cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương, đây đối với Thiên Hương Lâu mà nói hết sức bất lợi.

Nhấn, đây là ý tứ của lâu chủ!

Ngọc Phi Yên bị Hạ Hầu Kinh Thiên kéo đi rất xa, dọc một đường đi, Hạ Hầu Kinh Thiên đều không mở miệng, bình tĩnh có chút không giống hắn.

Rốt cuộc đến một nơi người qua lại thưa thớt, nhà cửa có chút rách nát, Hạ Hầu Kinh Thiên mới dừng lại, để Hàm Từ lại canh cửa, hắn mang theo Ngọc Phi Yên trèo tường đi vào.

Bên trong toà nhà này, cỏ dại mọc thành bụi, rách nát không chịu nổi, vừa thấy đã biết chính là hoang vu thật lâu.

“Mèo con ——”

Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không để ý tro bụi, trực tiếp ngồi trên thềm đá, đem Ngọc Phi Yên ôm vào trong ngực, “Mèo con, lời nói trước kia của nàng, coi như có tính không?”

Lời đầu tiên mặc danh kỳ diệu thể này, khiến cho Ngọc Phi Yên trong thoáng chốc không nhớ mình đã hứa hẹn với hắn cái gì,

“Nàng nói toàn tâm toàn ý giúp gia. Lời này, có tính là thật không?”

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi làm sao vậy?”

Ngọc Phi Yên cả đường đi đến đây đều tự hỏi vấn đề này.

Một Hạ Hầu Kinh Thiên như thế rất quái dị!

“Gia không còn nhà để về.....”

Hạ Hầu Kinh Thiên buông đầu xuống, tựa vào vai Ngọc Phi Yên.

“Mèo con, lúc này đây, gia thật là không có nhà để về.....”

Thanh âm của hắn vốn dĩ thanh hoa cao quý, lúc này lại để lộ ra một cỗ bi thương trước nay chưa từng có, giống con thú nhỏ bị người vứt bỏ nức nở kể ra nội tâm bi phần.

Không biết vì sao, nhìn thấy một Hạ Hầu Kinh Thiên hăng hái hung hãn đã quen, đột nhiên nhìn thấy bộ dáng hắn tang thương như vậy, Ngọc Phi Yên trong lòng mềm nhũn, vội vàng gạt đầu:

“Có tính! Đương nhiên có, mặc kệ lúc nào cũng đều có! Nếu Hoàng thượng đối với ngươi không tốt, Đại Chu quốc dung không được ngươi, thì chúng ta rời khỏi Đại Chu quốc, đi đến nơi khác!”

“Được!”

Bộ dáng Ngọc Phi Yên kiên định lại ngậy ngốc, khiến cho tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên khá lên nhiều.

Chuyện cho tới bây giờ, người khiến ta hoàn toàn tính nhiệm, cũng chỉ có nàng!

Hoàn hảo, ta còn có nàng.....

Còn có nàng a.....

Nhiệt độ cơ thể Ngọc Phi Yên ấm áp, cùng thân mình nàng kiều nhuỷ, khiến cho Hạ Hầu Kinh Thiên có loại cảm giác đã trở về nhà, ôm lấy thân thể mềm nhỏ này bên bếp lò, hắn nhắm hai mắt lại, chỉ chốc lát sau, bên tai Ngọc Phi Yên liền truyền đến tiếng hít thở trầm trọng.

Điều này đến tột cùng là làm sao?

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên ngủ, Ngọc Phi Yên bắt đầu nhớ lại lời hắn mới vừa nói.

Không nhà để về?

Chẳng lẽ là Hoàng thượng rắn dạy Hạ Hầu Kinh Thiên sao? Nhưng bọn họ rõ ràng phụ tử tình thâm, Hạ Hầu Quân Vũ nhìn thấy không giống như người sẽ làm ra loại sự tình này!

Hay là triều đình muốn lập Thái tử?

Thân phận Hạ Hầu Kinh Thiên khó nói, khiến cho Tân Thái tử kiêng kỵ?

Ngọc Phi Yên nghĩ tới nghĩ lui, đều không thể nghĩ đến về sau sẽ như thế nào. Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ngủ mà vẫn mang mặt nạ không tháo xuống, nàng đưa tay, muốn tháo chiếc mặt nạ ấy, khiến cho Hạ Hầu Kinh Thiên thoải mái một chút.

Ai mà biết, vốn dĩ ngủ say, Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên tỉnh lại, ngăn cản nàng.

“Đừng tháo, bộ dạng hiện tại của gia rất xấu, gia không muốn để cho ngươi nhìn thấy!”

Lần đầu tiên phát hiện Hạ Hầu Kinh Thiên còn có một mặt như vậy, Ngọc Phi Yên mỉm cười, cố ý đùa hắn, “Có bao nhiêu xấu?”

“Rất xấu rất xấu!”

“Gia phải bảo trì hình tượng hoàn mỹ trong lòng nàng, chỉ mỗi điểm ấy mà nàng cũng không tha mãi gia, gia sẽ khóc cho nàng xem!”

Lau ——

Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Ngọc Phi Yên ngẩng đầu, nhìn về phía thiên không.

Không có nha, mặt trời cứ theo lẽ thường nhô lên từ phía đông, nhưng mà tại sao, Hạ Hầu Kinh Thiên cuồng vọng thô bạo liền biến thành ngạo kiều làm nũng như vậy?

Hay là, đây vốn dĩ chính là bản tính của hắn?

Tính tình đột nhiên chuyển biến như thế, thiết tình có chút không quen a!

“Đừng nghĩ! Gia vẫn là gia ——” Hạ Hầu Kinh Thiên giống có thuật đọc tâm, đoán được bát quái trong đầu nàng, đưa tay điểm điểm lên trán của nàng.

“Gia đã thật lâu chưa chộp mắt, làm mèo con của gia, tác dụng hiện tại của nàng chính là gối đầu cho gia, để cho vui vẻ ngủ một lát.” Hạ Hầu Kinh Thiên không chút khách khí đem Ngọc Phi Yên xoay thành một tư thế hắn ưa thích, ôm lấy cả tay chân nàng, trong khoảng nửa khắc liền ngủ say.

Ta không phải thịt gối đầu chứ!

Khốn kiếp!

Mau thả ta ra!

Ngọc Phi Yên thiết tình rất muốn khóc.

Còn có, cái tư thế này có phải hay không hơi nhạy cảm?

Nàng lúc này ngồi khoá trên đùi Hạ Hầu Kinh Thiên đối diện với hắn, giống một đũa nhỏ ôm cổ của hắn, hai chân còn vòng qua thắt lưng hắn.

Mà Hạ Hầu Kinh Thiên thì không chút khách khí một tay nâng hông Ngọc Phi Yên, một tay nắm cả hông của nàng, đầu lệch qua một bên cổ nàng, cảm đặt trên vai, ngủ hết sức thoải mái.

Ni mã! (Mẹ nó!)

Nếu có người tới, nhìn thấy cảnh tượng này, còn tưởng rằng bọn họ giữa ban ngày ban mặt đang làm chuyện tình xấu hổ ấy chứ.

Tuy rằng Ngọc Phi Yên rất muốn một tát đem Hạ Hầu Kinh Thiên đánh xuống, nhưng tiếng hít thở bên tai đều đều làm cho nàng thu hồi móng vuốt nhỏ của mình.

Xem ra hắn thật là một muốn chết rồi!

Quên đi, bốn cô nương đại nhân đại lượng, không cùng hắn chấp nhặt!

Hạ Hầu Kinh Thiên ngủ thật sự không an ổn, thấy hắn như thế, Ngọc Phi Yên đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng hắn. Có nàng trấn an, Hạ Hầu Kinh Thiên lại ngủ say.

Đến cuối cùng, ngay cả Ngọc Phi Yên cũng ngủ thiếp đi.

Chờ đến khi Ngọc Phi Yên cảm giác được khí lạnh, từ trong mơ bừng tỉnh dậy, mới phát hiện mặt trời đã tây tà, chiều chạng vạng. Mà Hạ Hầu Kinh Thiên đã sớm không thấy bóng dáng, chỉ có Hàm Từ lười biếng quỳ rạp trên mặt đất.

Thấy Ngọc Phi Yên tỉnh lại, nó đứng lên, chạy chậm tới trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Hạ Hầu Kinh Thiên? Hạ Hầu Kinh Thiên! Ngươi ở đâu?”

Tìm một vòng, Ngọc Phi Yên thủy chung không thấy bóng dáng Hạ Hầu Kinh Thiên. Chỉ có mặt nạ lệ quỷ bán trong suốt dưới thềm đá, chứng minh Hạ Hầu Kinh Thiên đã từng tới đây.

“Hàm Từ, chủ nhân ngươi đi đâu vậy?”

Ngọc Phi Yên ngồi xồm xuống, vuốt đầu Hàm Từ.

Không rên một tiếng lại lựa chọn rời đi, đây không phải là tác phong của Hạ Hầu Kinh Thiên?

Trong khoảng thời gian này, hắn rốt cuộc đã trải qua sự tình gì?

Bị Ngọc Phi Yên truy vấn, Hàm Từ lắc đầu tỏ vẻ đánh chết cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với Hạ Hầu Kinh Thiên.

Tiểu cô nương, chuyện tình chủ nhân luân gia thật sự không biết!

Luân gia nhiệm vụ chính là bảo hộ ngươi a!

“Bình thường thông minh như vậy, thế nào bây giờ tò về khờ như vậy?” Thấy Hàm Từ bắt đầu giả ngu, cuối cùng biến thành ngã xuống đất giả chết, Ngọc Phi Yên không biết nói gì nữa.

“Ta đây đòi vấn đề, hần có thể gặp nguy hiểm hay không?”

Nguy hiểm?

Hàm Từ ngẩng đầu, chủ nhân chính mình không phải là một nhân vật nguy hiểm sao?

Đối với bất kỳ người nào mà nói, chủ nhân mới là nguy hiểm lớn nhất, không phải sao?

Vấn đề này, Hàm Từ lại nghi vấn ngược lại, Ngọc Phi Yên hoàn toàn bị nó đánh bại.

“Hàm Từ a ——”

Ngay lúc Hàm Từ cho rằng nó đã thuận lợi qua ải, Ngọc Phi Yên bỗng nhiên cười híp mắt nhìn chăm chăm nó, “Ngươi nói, nếu lần sau ta thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, ta nói cho hần biết, ngươi chẳng những hết ăn lại nằm, không nghe lời của ta, còn luôn luôn đi ra ngoài thông đồng cùng tiểu chó cái, không bảo vệ ta, hần sẽ đối với ngươi thế nào a?”

Lập tức, Hàm Từ rung mình một cái.

Tiểu cô nương, ngươi đây là nói xấu, là phỉ báng!

Ngươi hăm hại luân gia, chủ nhân anh minh thần võ như vậy, chắc sẽ không tin tưởng ngươi đâu!

Huống chi, tiểu chó cái sức chiến đấu cực kém, luân gia không thích tiểu chó cái!

Một chút cũng không thích!

“Nga? Thật vậy chăng? Bằng không ta đi thử xem? Nhìn xem hần tin tưởng ta, hay là ngươi đây.”

Dù cho Ngọc Phi Yên cười lên như tiên nữ, xinh đẹp thuần khiết, nhưng ở trong mắt Hàm Từ, nàng đã biến thành một tiểu ma nữ nhẩn tâm.

Hàm Từ đã sớm rõ ràng, vị trí của tiểu cô nương ở trong lòng chủ nhân chính là đỉnh phía trước, đỉnh phía trước đó! Về phần vị trí nó, chắc chắn là mặt sau!

Vạn nhất Ngọc Phi Yên thật sự cáo đen trắng, lấy trình độ sùng ái của Hạ Hầu Kinh Thiên đối với nàng, nhất định sẽ phé nó đi luôn!

Luân gia không cần ——

Tiểu cô nương, có việc hãy thương lượng, được hay không!

Lập tức, Hàm Từ thay đổi một bộ nịnh nọt mặt.

Chúng ta tốt xấu gì cũng là bằng hữu!

Chúng ta đôi bên bảo hộ nhau, ở chung khoái trá, ngươi làm sao có thể đối với luân gia như thế!

Ngươi bỏ được sao?

“Vậy ngươi nói cho ta biết Hạ Hầu Kinh Thiên ở đâu? Hần hôm nay làm ta hết sức lo lắng ——” Ngờ khi Ngọc Phi Yên hết sức chân thành, Hàm Từ cũng biết nàng là thật tâm lo lắng cho chủ nhân.

Nhưng mà, Hàm Từ xác thực không biết Hạ Hầu Kinh Thiên đi nơi nào.

Thấy Hàm Từ tiếp tục lắc đầu, Ngọc Phi Yên hết sức bất đắc dĩ, “Vậy các ngươi có phương thức liên lạc đặc thù hay không? Nếu có, ngươi nói cho hần biết, mặc kệ xảy ra sự tình gì, mặc kệ hần đứng là sai, ta đều đứng ở bên hần! Hần gặp chuyện không cần một mình gánh lấy, tốt xấu còn có ta. Hai người cùng nhau chịu, luôn so với một người kiên trì thoải mái hơn một chút.”

Lời của Ngọc Phi Yên, khiến cho Hàm Từ cảm động không thôi.

Khó trách chủ nhân đến lúc này vẫn thủy chung nhớ thương tiểu cô nương, nàng thiện lương như vậy, thật là một cô gái tốt, đáng giá để chủ nhân đối đãi thật tốt!

Nếu không phải vì Hạ Hầu Kinh Thiên đã sớm có lệnh, không thể cùng tiểu cô nương tứ chi đụng chạm, Hàm Từ hận không thể chồm lên liếm mặt nàng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Mèo Con, Ta Là Quái Vật Thì Sao?

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tiểu cô nương, lời của ngươi luân gia nhất định sẽ truyền cho chủ nhân!

Chuyện này cứ giao cho ta, ngươi yên tâm đi!

Sau khi bọn họ đối với chuyện của Hạ Hầu Kinh Thiên đạt chung nhận thức, một người một khuyến liền rời khỏi ngôi nhà bỏ hoang, mặt trời chiều đã ngã về tây, chiếu bóng lưng Ngọc Phi Yên cùng Hàm Từ thật dài thật dài.

“Hai người cùng nhau gánh vác, luôn so với một người kiên trì sẽ thoải mái hơn một chút ——”

Chờ đến khi Ngọc Phi Yên rời đi, Hạ Hầu Kinh Thiên lại xuất hiện trong nhà, lẳng lặng nhìn bóng lưng nàng đi xa, ghi tâm câu nói nàng vừa nói.

“Nếu gia là quái vật thì sao? Mèo con, nàng còn có thể ôn nhu đối đãi với ta như thế không.”

Coi bỏ mặt nạ, trên mặt Hạ Hầu Kinh Thiên một mảnh kim quang, mái tóc màu bạc tinh khiết chảy dài đến bên chân hần, trong đôi ngươi thâm thúy tĩnh mịch kia ngược xuôi những cảm xúc phức tạp, bên tai lại vang lên tiếng nữ nhân đó hét chói tai cùng gương mặt hoảng sợ:

“Ngươi là quái vật, ngươi không phải con ta, ngươi là yêu nghiệt! Ngươi tránh ra, ta không muốn nhìn thấy ngươi!”

A.

Mèo con, ngươi xem, ngay cả mẫu thân thân sinh đều ghét bỏ ta!

Ta như thế, nàng còn muốn sao?

Nàng còn dám hứa hẹn với ta sao?

Đờ lẩy khung cửa, cánh tay trần của hần lộ ra kim quang loè loè, giống như được bao trùm bởi một lớp vảy màu vàng, dưới trời chiều phá lệ đẹp mắt.

Nhắm mắt lại, trong đầu Hạ Hầu Kinh Thiên đều là hình ảnh một nụ cười một cái nhú mày của Ngọc Phi Yên.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ta là nghiêm túc!”

“Ồ trong mắt ngươi, khả năng của ta quá yếu, nhưng ta khẳng định sẽ ngày càng trở nên mạnh hơn! Nếu một ngày nào đó, ngươi gặp phải nguy hiểm trước đây chưa từng có, ta nhất định sẽ giúp ngươi vô điều kiện, vượt lửa qua sông, không chối từ!”

Mèo con.

Trăm ngàn đừng phản bội ta!

Hạ Hầu Kinh Thiên chế trụ lan can, hần chỉ nhẹ nhàng dùng sức, toàn bộ hành lang đều sụp xuống.

Từ trong bụi khói mờ mịt, Hạ Hầu Kinh Thiên chậm rãi đi đến khoảng đất trống, tấm mình trong ánh mặt trời chiều, toàn thân biến thành màu vàng chói mắt.

Mèo con, nếu ngay cả nàng cũng chém một nhát vào lòng ta, ta sợ, ta sẽ hoá điên, rơi xuống địa ngục ——

Đừng ép ta kéo nàng xuống địa ngục!

Đừng rời khỏi ta. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Quy Vu thành về đêm, so với ban ngày càng thêm náo nhiệt, xác thực mà nói lúc này này những vở kịch điệu bộ mới thực sự bắt đầu.

Ánh đèn chiếu lên những đôi mắt thiếu niên thiếu nữ thẹn thùng, dưới chân cầu, trước đầu ngõ, nơi nơi trở thành nơi ước hẹn.

Bất quá, dù đứng giữa một đêm tình yêu dào dạt này, Ngọc Phi Yên không hề bị những tình tú ái tình này ảnh hưởng một chút nào.

Nàng đã sớm đói bụng đến mức muốn rên, hận không thể lập tức tìm một chỗ có một bữa cơm no đủ.

Về phần Hàm Tử, lại càng không có chút biểu cảm nào, nó nhìn từng nhóm nam nữ hành tẩu trên đường mà thèm nhỏ dãi ba thước, nước miếng một giọt một giọt, từ khoe miệng rớt xuống dưới đất.

Thiệt nhiều tiểu thịt tươi!

Tư vị nhất định rất tốt!

A, cái mông nhỏ kia, chân heo nhỏ của hắn nhìn thật sự là thèm quá, quá thèm. . . muốn liếm một cái, cho dù là liếm một ngụm cũng được a!

Tiểu cô nương, luân gia rất muốn ăn thịt thịt ——

Hàm Tử chép miệng, từng ngụm từng ngụm nuốt nước miếng, hai chuông đồng nhỏ trong mắt loé ra quang mang như quỷ đói lâu ngày.

Hàm Tử chăm chú ngắm nhìn các thiếu niên thiếu nữ đầy đặn trên đường.

Trong thâm mỹ của hắn, chỉ có thoáng một chút thịt tươi như thế, mỡ không quá dày, lại mọng nước mùi thơm, mới là tư vị tốt nhất, chẳng những có thể lấp đầy bụng, vị cũng rất tốt, lúc đói này mà được ăn có thể no cả ngày ấy chứ!

Nay, hành tẩu trên đường toàn là cao lương mỹ vị, khiến cho Hàm Tử càng xem càng thấy đói, đói đến mức không chịu nổi.

Nhìn bộ dáng tham ăn của nó, Ngọc Phi Yên không khỏi nhớ tới một người tham ăn khác —— Hoắc thần y.

Cũng không biết Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung bây giờ ra sao rồi.

Bọn họ trở về Dược Vương Các có xảy ra xung đột cùng chương môn hay không.

Bất quá, nghĩ đến không lâu nữa mọi người sẽ gặp mặt, Ngọc Phi Yên cũng không quá cấp bách, tìm tẩu lâu lớn nhất Quy Vu thành, Ngọc Phi Yên mang theo Hàm Tử đi vào.

“Tiểu nhị, lên một trăm cân thịt bò, một trăm cân thịt dê, một trăm cân thịt heo, mặt khác làm vài cái món ăn đặc sắc, nhanh chút!”

Thanh âm Ngọc Phi Yên mềm mại ngọt ngào, nhưng lời nói ra lại hù chết người nha.

Mụ mụ a, ba trăm cân thịt!

Tiểu cô nương nhìn kiểu điệu dáng thế này, khẩu vị sao lại tốt như vậy!

Lập tức, mọi người đối với Ngọc Phi Yên đều chú ý quên cả lễ nghi, đến khi nhìn thấy Hàm Tử bên người nàng, mọi người mới hiểu được.

Cừ thật! Cầu lớn như vậy, bọn họ đều là lần đầu tiên thấy được.

Nhìn người của nó kia, tuyệt đối có thể ăn ba trăm cân thịt.

Trong thành khi nào thì bắt đầu lưu hành chuyện nuôi cầu lớn như vậy? Tiểu cô nương này hẳn là rất nhiều tiền đi! Nếu không, dựa theo tình hình ăn uống thể này, người bình thường làm thế nào nuôi nổi cầu như vậy!

Hàm Tử đương nhiên sẽ không để ý suy nghĩ của người khác, vừa nhìn thấy khay thịt bò nóng hôi hổi được bưng lên, nó không kịp hà hơi, một ngụm ngay cả khay đều muốn nuốt luôn.

Cảm thấy tay mình một chút xú nữa đã bị đại cầu này nuốt luôn, điểm tiểu nhị hai chân không khỏi hơi hơi phát run.

Hoàn hảo trong lòng hắn cảnh giác rất cao, thu tay đúng lúc.

Nếu không, hai tay của hắn thành đồ ăn trong bụng nó rồi.

“Cô, cô nương, thức ăn này.”

Vừa nghĩ tới đại hắc cầu ăn luôn cái khay rồi, điểm tiểu nhị đành phải nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

“Yên tâm, tiền một phần cũng sẽ không thiếu người.” Ngọc Phi Yên nói xong, sờ sờ đầu Hàm Tử, “Hàm Tử, lần sau đừng ăn mấy đồ như vậy, không tốt cho tiêu hóa! Ta cũng không phải là bác sỹ thú y nga!”

“Ngao —— ô ——”

Luân gia biết rồi!

Đồ vật kia ăn cũng không ngon, nếu không quá đói, luân gia cũng sẽ không như thế!

Luân gia cũng không có thích dị vật kia!

Thấy Hàm Tử có thể nghe hiểu lời Ngọc Phi Yên, điểm tiêu nhị liên tục lấy làm kỳ lạ, chờ hấn lại đem thịt bùng lên, lúc này đây Hàm Tử ngoan ngoãn chỉ ăn thịt, cái khay vẫn hoàn hảo.

“Huyết, ngươi xem, đại cầu kia thật có ý tứ?!”

Từ một phòng riêng trên lầu hai, Mộc Thiểm Hi chỉ xuống đại cầu dưới lầu, nói với Ngọc Thiên Huyết.

“Từ lúc bọn họ mới tiếng vào, ngươi đã nhìn chăm chăm vào con chó kia, nếu ngươi thích nó, ta đoạt tới tặng cho ngươi thì thế nào?”

“Ta không thích tặng phẩm này nọ.”

Ngọc Thiên Huyết thanh âm lãnh đạm, “Ngươi rốt cuộc khi nào thì thả ta đi?”

“Không phải đã nói rồi sao, chỉ cần ta tìm người chữa khỏi cho ngươi, ngươi chính là người của ta sao? Ta bây giờ còn chưa có tìm được cao nhân như thế, sao có thể để ngươi đi chứ!” Mộc Thiểm Hi dựa vào bên cửa sổ, mái tóc rậm nắng xoã rối tung trên người nàng.

“Cũng không biết kẻ khốn kiếp nào, đem Thiên Hương Lâu làm thành như vậy.”

“Ta muốn đi Thiên Hương Lâu thử thời vận xem, có linh dược gì có lợi cho thân thể ngươi không, ai mà biết sẽ phát sinh chuyện như vậy, thật sự là đáng giận mà!”

Rõ ràng là một nữ hải tặc xú danh vùng Duyên Hải, Mộc Thiểm Hi vóc dáng cao gầy, đáng người no đủ, dung mạo xinh đẹp, cả người tản mát ra mị lực thành thực nữ tính.

Dù nàng mới chỉ có mười tám tuổi, cũng đã có trong tay mười đội thuyền hải tặc.

Nhắc tới việc bị hao tổn khí huyết, cảm xúc Ngọc Thiên Huyết có chút hạ xuống, thương thể của hấn nhiều năm như vậy, gặp đã nhiều danh y, không một ai có thể chữa khỏi cho hấn.

Chữa khỏi? Làm sao có thể!

Nhận thấy Ngọc Thiên Huyết uể oải, Mộc Thiểm Hi nhanh chóng muốn vực dậy tinh thần của hấn.

“Không có vấn đề gì, đại hội Đấu Dược sắp bắt đầu rồi! Ta nghe nói, Hoắc thần y sẽ đến Dược Vương Các, y thuật hấn cao siêu, nhất định có thể trị khỏi cho ngươi!”

Nói xong, Mộc Thiểm Hi cười híp mắt vuốt lên cánh tay Ngọc Thiên Huyết.

“Chờ thân thể ngươi khỏe lại, chúng ta thành thân đi! Đến lúc đó hoa đã có chủ, ai cũng không thể giành ngươi cùng ta!”

Cánh tay kẻ sát lên no đủ của nàng, khiến cho Ngọc Thiên Huyết có chút xấu hổ, hấn muốn đem tay của mình rút về, Mộc Thiểm Hi lại không chịu buông tay.

“Ngươi cũng biết quy củ trên biển, ngươi là do ta nhặt được, chính là tư hữu vật của ta.”

“Huyết, ta thích ngươi, muốn cùng ngươi triển miên cả đời! Ngươi trốn không thoát đâu!”

So với cô nương trên đại lục rụt rè, Mộc Thiểm Hi là một nữ tử dám yêu dám hận.

Từ lần đầu tiên nàng gặp được Ngọc Thiên Huyết, xuân tâm này mầm, đã đem lòng yêu đại thúc này. Lúc hấn gặp phải lốc xoáy, nàng lại không để ý an nguy, tự mình nhảy xuống biển đem hấn cứu lên.

Bất quá, bị nữ hải tặc thích đối với Ngọc Thiên Huyết mà nói, là chuyện hấn chưa từng nghĩ đến.

Ngọc gia vẫn thủ vệ vùng Duyên Hải, đã kích giặc Oa cùng hải tặc, nhưng hiện tại cô tình hấn lại bị một nữ thủ lĩnh hải tặc quán lên.

Chuyện gì đã xảy ra thế này!

Nếu lão nhân gia nhà hấn, Ngọc Kinh Lôi biết được chuyện này, nhất định sẽ lột quần áo hấn!

“Ta sẽ không cùng ngươi ở một chỗ!”

“Mộc Thiểm Hi, ta là người nhà binh, ngươi là phi, chúng ta không được cùng một con đường, nhất định là quan hệ đối địch. Ngươi vẫn là nên sớm một

chút rời khỏi nơi này quay lại biển cả đi! Nếu như quan binh biết được thân phận của ngươi, sẽ có phiền toái lớn!”

Lời của Ngọc Thiên Huyết, rơi vào tai Mộc Thiểm Hi cực kỳ êm ái.

“Huyết, ngươi chẳng lẽ chưa từng nghe qua câu binh phi một nhà hay sao? Còn có, ngươi vừa rồi là lo lắng cho ta hay sao?”

“Ta chỉ biết, ngày đó ngươi cứu ta từ trong tay giặc Oa, ta liền quyết định cùng với ngươi ở cùng một chỗ!”

Mộc Thiểm Hi nhắc đến chuyện này, Ngọc Thiên Huyết lập tức nhức đầu.

Rõ ràng chính là nữ nhân này thêm thuồng hàng hoá của giặc Oa, làm bộ bị giặc Oa bắt làm tù binh, muốn cướp đội tàu của người ta, kết quả chậm chạp mắc câu, coi nàng là nữ nhi yếu đuối bình thường, chẳng những cứu nàng, còn hảo tâm muốn đem nàng về nhà.....

Sớm biết nàng là nữ hải tặc, lại sau đó bọn họ dùng phương thức như thế này để gặp mặt, hẳn sẽ thấy chết không thêm cứu.

Thật sự là hối hận không kịp a!

Vừa thấy Ngọc Thiên Huyết lộ ra tâm tình đau đớn kịch liệt, tâm tình Mộc Thiểm Huy rất tốt.

“Huyết, trên đời này không có hối hận! Ta và ngươi là duyên phận trời định, ngươi chính là phu quân ông trời tặng cho ta!”

Lần này, mặt mũi Ngọc Thiên Huyết chuyển đỏ.

Có thể hay không đừng dừng cảm như vậy?

Tuy bọn họ đã thuê một phòng chung, nhưng mà vẫn còn cách vách chứ!

Là một đại thúc đã hơn ba mươi tuổi, dù Mộc Thiểm Hi đầy đặn thành thực, so với tuổi thật của nàng trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng trong mắt Ngọc Thiên Huyết, nàng bất quá vẫn cùng một thể hệ với chất nữ Ngọc Phi Yên của mình.

Hắn đã “Một phen tuổi” cho dù có trâu, cũng sẽ không khát khao đến mức xuống tay với một thiếu nữ trẻ như vậy.

Huống chi..... từ khi khí huyết bị hao tổn, biến thành phế nhân, hẳn cũng không cảm thấy có ý niệm lấy vợ sinh con trong đầu.

Hại cô nương gia nhà người ta làm chi!

“Mộc Thiểm Hi.....”

“Ngừng!” Thấy Ngọc Thiên Huyết nhú nhú mày, hai tay Mộc Thiểm Hi đan lại, ngăn cản hắn.

“Đình chi! Ta biết ngươi vừa muốn nói đạo lý gì, cái này ta không nghe, ngươi nói cũng vô dụng! Dù sao, ta đã nhận định ngươi rồi, cho dù ngươi không vui, ta cũng phải đem ngươi cột vào bên cạnh ta, không rời không bỏ!”

Không rời không bỏ.....

Một từ châm chọc cỡ nào.....

Nghe Mộc Thiểm Hi nói như vậy, Ngọc Thiên Huyết cúi đầu, ánh mắt trở nên u ám, nghĩ tới một đoạn chuyện cũ.

Lúc trước, hắn là tam lang Ngọc gia tâm đắc, mà nàng ấy là Ngọc gia thế giao chi nữ, là thanh mai trúc mã của hắn. Hai người từ nhỏ chơi đùa cùng một chỗ, cùng nhau lớn lên, người khác đều nói bọn họ là một đôi bích nhân, là Kim Đồng Ngọc Nữ.

Bọn họ dưới đêm trăng năm ấy đã thề thốt không rời không bỏ, nhưng kết quả thế nào chứ?

Kết quả sau khi hắn bị hao tổn khí huyết, nhà nàng lập tức đưa trả ngọc bội đính ước, thoái lui hôn ước, nàng lãnh mặc xoay người rời đi, làm tân nương của người khác.

“Ngọc Thiên Huyết, Lạc Dương Vương muốn thú ta làm phi, ta đã đáp ứng rồi! Ngươi cũng biết, bộ dạng hiện tại này của ngươi, ta không có khả năng gả cho ngươi. Ngươi vẫn là nên quên ta đi——”

Cái gì mà không rời không bỏ?

Kết quả là ngươi đi trước ——

A..... không rời không bỏ, là một câu trên đời này tôi đã thương lòng người.

Nhìn tâm trạng chìm xuống của Ngọc Thiên Huyết, tâm tình không tốt, Mộc Thiểm Hi vội vàng thay đổi đề tài:

“Huyết, ngươi không thích phần thưởng này ọ, cũng được, chỉ cần ta giết chết tiểu cô nương kia, đại cầu trở thành chó vô chủ, đến lúc đó ngươi làm chủ nhân nó được không?”

“Ta không cần! Ngươi như thế cùng cường đạo có cái gì khác nhau!”

“Ta vốn chính là nữ hải tặc a.....” Mộc Thiểm Hi nhún vai, “Tình huống của ta ngươi còn không hiểu sao?”

Nghe xong lời này, Ngọc Thiên Huyết buông đũa xuống, đứng lên.

“Ta đã ăn no, đi về trước!”

“Đừng, ngươi chờ một chút!” Nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết muốn ra khỏi phòng, Mộc Thiểm Hi lập tức cho người đóng gói chỗ thịt trên bàn lại, vội vàng xách bọc giấy đuổi theo phía sau Ngọc Thiên Huyết.

“Huyết, là ta lỡ lời? Ta đây về sau không ở đằng sau ngươi chém chém giết giết nữa, thế nào?”

“Ngươi cũng biết, ta tính cách chính là như thế, vẫn nữa không được, không làm tiểu thư khuê các nổi, ngay cả tiểu cô nương cũng không được. Nhưng mà, ngươi phải nhường ta một chút! Sinh ra trên thuyền hải tặc, cũng không phải ta có thể lựa chọn!”

Dọc theo đường đi, Mộc Thiểm Hi đều đuổi theo phía sau Ngọc Thiên Huyết không nói không rằng.

Mái tóc nắng rậm rậm, giữa một đám đầu đen phá lệ bắt mắt, cộng thêm Mộc Thiểm Hi ăn vận một thân y phục lụa đỏ, bộ ngực no đủ chống lại dưới lớp áo, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt nam nhân.

A a!

Đại tam muội! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hàm Tử đã được ăn ngon một bữa no nê, đang dùng móng vuốt xoa xoa bụng, thì thấy Ngọc Thiên Huyết cùng Mộc Thiểm Hi đi tới.

Ta thích ngoan ngoãn a, hảo muội tử nóng bỏng khêu gợi!

Luân gia thích!

Tiểu cô nương, thấy không, đây mới là nữ nhân chân chính!

Xem xét xem xét Mộc Thiểm Hi ba đào mãnh liệt, lại nhìn Ngọc Phi Yên vùng đất bằng phẳng, Hàm Tử nhìn không được lác lác đầu.

Chủ nhân, tiểu cô nương của ngươi vẫn còn là một tiểu cô nương a!

Ngươi thật sự muốn trâu già gặm cỏ non sao?

Tò vè, cá nhân ta cảm thấy nữ nhân phải như thể kia mới tốt!

Thấy Hàm Tử liên tục lác đầu, rồi lại gật đầu, sau lại thờ dài, Ngọc Phi Yên nhìn theo ánh mắt Hàm Tử.

Đến khi thấy được Ngọc Thiên Huyết, Ngọc Phi Yên hoàn toàn sững sờ ở nơi đó.

Nếu trí nhớ của nàng không sai, người ọ, tựa hồ chính là tam thúc của nàng!

Chỉ là, trong trí nhớ của Ngọc Phi Yên, Ngọc Thiên Huyết mang phong độ chỉ có nho tướng mới có, vẻ mặt luôn luôn ôn hoà, lời nói chậm rãi nhỏ nhẹ, nổi danh là người khiêm tốn.

Nhưng mà người trước mắt này mặc áo đuôi ngắn quần dài, làn da thô ráp ngăm đen, cùng với tam lang Ngọc gia mang danh Ngọc diện tiểu lang quân trước kia hoàn toàn bất đồng.

Tam thúc, ngươi đây là rơi rụng đến mức nào ——

Không đợi Ngọc Phi Yên tiến lên cùng tam thúc gặp gỡ, một người nam nhân trẻ tuổi lác lư đi tới, ngăn cản đường đi của Ngọc Thiên Huyết cùng Mộc Thiểm Hi.

“Con nhóc, ngươi xinh đẹp như vậy, làm sao cùng một hắc nam nhân ở cùng một chỗ! Nếu hắc không thích ngươi, ca ca ta đến yêu thương ngươi được không!” Người nói chuyện vừa lên tiếng, trong tửu lâu nháy mắt an tĩnh hoàn toàn.

Vị công tử này, chính là công tử ăn chơi nổi tiếng Quy Vu thành—— Chu Hâm.

Ỗ vào cha hắc Chu Đức Mẫn chính là phú hộ giàu nhất Quy Vu thành, cùng với thành chủ là anh em kết nghĩa, Chu Hâm tác oai tác quái trong thành mười phần bá vương, ăn chơi trác táng.

Hắn cả ngày chơi bời lêu lổng, ức hiếp dân chúng.

Nhìn thấy cô nương xinh đẹp, Chu Hâm trực tiếp bắt về nhà làm tiểu thiếp.

Ở trong nhà hắn, đã có hơn hai mươi tiểu thiếp, trong đó còn chưa bao gồm những nữ tử hắn khuất nhục, hay là bị hắn tra tấn đến chết.

Hiện tại, chỉ cần đứng trên đường phố Quy Vu thành mà la lớn “Chu Hâm đến đây”, các nữ nhân trên đường, mặc kệ già trẻ đẹp xấu, đều lập tức lấy bùn bôi đen mặt mình, sợ nếu lộ ra mặt mũi sẽ bị hắn bắt đi.

Cuối năm trước, Chu Hâm nóng đầu cuồng đoạt muội muội của thành chủ.

Cuối cùng, Chu gia lão gia đem hắn đánh một chút, lại bồi thường rất nhiều tiền cho thành chủ, đem tiểu thiếp muội muội dùng bát kiệu nâng về làm chính thê cho Chu Hâm, chuyện này mới yên tĩnh xuống.

Bởi vì đại hội Đấu Dược sắp đến, để phòng ngừa con mình lại làm chuyện ngu xuẩn, chộc phải cao nhân Chu lão gia rõ lệnh đem Chu Hâm nhốt vào trong nhà.

Bách tính nghĩ rằng lần này yên tâm rồi, ai mà biết ngày ngày của hoa hôm nay, Chu Hâm cư nhiên cải trang xen lẫn trong đám người trẩy hội, dân chúng trước đó ngay cả tiếng gió cũng không nghe trước được.

Lúc này thấy Chu Hâm cản đường Mộc Thiểm Hi, tất cả mọi người đều vì nữ tử xinh đẹp này lo lắng.

Thật sự là xuất môn không coi ngày hoàng đạo, cái cô nương này xem như xong rồi!

“Ngươi?”

Mộc Thiểm Hi cao thấp đánh giá Chu Hâm một phen, lắc lắc đầu.

“Người xấu, tâm càng xấu. Cha mẹ ngươi đã cho ngươi một gương mặt đảng hoàng, ngươi cũng đừng đem nó đi làm ô nhiễm! Dù sẽ không hù chết người, nhưng làm sợ hoa cỏ không tốt!”

Mộc Thiểm Hi thanh âm xinh đẹp, giọng nói nàng vốn dĩ rất to, cộng thêm trong khách điểm lúc này yên lặng đến mức cây kim rơi cũng có thể nghe được, lời này, truyền ra ngoài đi rất xa đó.

“Phốc xuy ——”

Có người nhịn không được, cười ra tiếng.

Cô nương, thật sự là lợi hại!

Mọi người lần đầu tiên mọi nhìn thấy có người cam đảm như vậy, dám nói thẳng vào mặt Chu Hâm!

“Ai? Mẹ nó ai đang cười?”

Nghe thấy tiếng cười, Chu Hâm lập tức quay đầu, hắn hít mắt ti hí tìm nửa ngày, cũng không nhìn thấy ai, đành phải thôi.

Thấy Mộc Thiểm Hi phải đi, Chu Hâm dang chân đứng trước mặt nàng. “Ra điều kiện đi! Ra bao nhiêu tiền, ngươi mới chịu đi cùng bản công tử? Bản công tử trong nhà có tiền!”

“A, lão nương ta thích nhất là cùng người khác nói chuyện tiền bạc ——”

Lạm đại tỷ hải tặc đã lâu, Mộc Thiểm Hi có dạng người gì mà chưa từng thấy qua.

Chu Hâm đi lên chịu chết, nàng chậm rãi bước đến một chiếc ghế dài ngồi xuống.

“Nhà ngươi có núi vàng núi bạc hay sao? Hay là, nhà ngươi có cây rặng tiền, chỉ cần lay động là tiền bạc rớt xuống? Mau, nói đi! Cho lão nương nghe một chút, xem ngươi so với lão nương có tiền hơn không!”

Thời điểm nói chuyện, Mộc Thiểm Hi đưa tay vuốt vuốt trán châu trước ngực.

Một viên trán châu như nắm đấm trẻ con, sáng bóng no đủ, giá trị không tính nổi.

Chỉ nhìn thấy viên trán châu kia, Chu Hâm có chút tròn mắt.

Trán châu lớn nhất trong nhà hắn, chẳng qua cũng chỉ bằng một nửa viên này, lúc này đây biện pháp dùng tiền thu mua mỹ nhân xài không được rồi.

Gặp phải nữ nhân tiền bạc không kém, đi con đường mua chuộc thể này là không được rồi!

Lại nhìn đến Ngọc Thiên Huyết, ánh mắt Chu Hâm vừa động.

“Tiểu cô nương, tuy rằng ngươi không kém tiền bạc, nhưng hân vừa nhìn thấy đã biết là quý dõi, nuôi không nổi ngươi. Cha ta là đại phú hộ Quy Vu thành, chúng ta mới là môn đăng hộ đối, xứng nhất! Không bằng ngươi đem hân đáp đi, ta thú ngươi làm phu nhân của ta!”

“Ngươi thả cái rắm gì thế! Đó là nam nhân của ta! Dám nói xấu nam nhân của ta, ngươi muốn chết!”

Thấy Chu Hâm ở trước mặt mình chửi bới Ngọc Thiên Huyết, Mộc Thiểm Hi làm sao nhịn được, nàng vung chân dài một cái, một cái ghế lập tức bay thẳng đến hạ thân Chu Hâm.

“A ——”

Tiếng kêu như chọc tiết lộn vang lên từ từ lâu.

Chu Hâm mặt trắng đỏ bừng, ôm hạ thể quý trên mặt đất, nước mắt nước mũi toàn bộ chảy ra.

“Ha ha ha! Cái này gọi là thanh âm dễ nghe! Về sau ngươi nếu nhìn thấy lão nương thì trốn xa một chút, lúc này đây chỉ là chịu chút vết thương nhẹ, tiếp theo lão nương cho ngươi gà bay trứng vỡ, cả đời làm thái giám!”

Phốc ——

Nghe thấy cái từ gà bay trứng vỡ này, Ngọc Phi Yên hoàn toàn cười ra tiếng.

Từ ngữ sinh động như vậy, nàng làm sao nghĩ ra được?

Hồng y nữ tử kia nếu ra tay rất ngoan độc, Chu Hâm hiện tại chỉ sợ đã gà bay trứng vỡ.

Quả nhiên, Ngọc Phi Yên đoán không sai, thoáng chốc, máu đỏ tươi từ giữa hai chân Chu Hâm chảy ra, vừa thấy cảnh tượng này, Chu Hâm bắt đầu kêu cha gọi mẹ lên.

“Các ngươi, mau đem con quý này bắt lại cho ta! Xú bà nương, lão tử muốn phế ngươi!”

Lập tức, năm người bên cạnh Chu Hâm lập tức đem Ngọc Thiên Huyết cùng Mộc Thiểm Hi bao vây lại.

Biết được lúc đại hội Đấu Dược, Quy Vu thành long xà hỗn tạp, các thế lực khắp nơi tụ về, vì bảo vệ con trai độc nhất của mình, Chu gia lão gia Chu Đức Mẫn lao lực tâm tư, bỏ ra số tiền lớn đích thân mời Vũ Linh, chuyên môn bảo hộ Chu Hâm an toàn.

Mộc Thiểm Hi vừa mới tiến vào cấp bậc Vũ Thánh, phải đối mặt với năm Vũ Linh, còn phải bảo hộ Ngọc Thiên Huyết, có chút thiếu hụt trước sau.

“Ngươi đừng trông nom ta, đi trước đi!”

Thấy Mộc Thiểm Hi muốn cùng đối phương đánh lộn, Ngọc Thiên Huyết ngăn trước mặt nàng.

Tuy rằng hân bị hủy khí huyết, nhưng là nam nhân, làm sao có thể khiến cho nữ nhân đối địch, còn chính mình trốn chạy chứ!

Đây không phải là phong cách của Ngọc Thiên Huyết hân!

“Huyết, thật anh dũng!”

Nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết thân không có huyền lực, còn muốn bảo hộ mình, Mộc Thiểm Hi nhất thời xúc động, không để ý đại địch tới gần, hai tay bắt lấy mặt Ngọc Thiên Huyết, ở trên mặt hân bẹp một cái.

Cái này, Ngọc Thiên Huyết tròn tròn mắt.

Đôi môi thiếu nữ mềm mại mang đến xúc cảm đặc thù khó nói, toàn bộ máu hân đều dồn lên mặt, bắt đầu sôi trào.

Nàng, nàng thật sự cả gan làm loạn!

Nếu không phải Ngọc Thiên Huyết phoi nắng đến đen, Mộc Thiểm Hi nhất định sẽ phát hiện vẻ mặt của hân hiện giờ hồng hồng như quả táo đáng yêu

“Ngươi tránh ra, đi mau! Quay lại nhà ngươi đi, đừng nữa đến đây! Ta phiền ngươi!”

Ngọc Thiên Huyết lớn tiếng quát.

Rất cục nhìn thấu Ngọc Thiên Huyết ngượng ngùng, Mộc Thiểm Hi vui vẻ cực kỳ, từ bên hông gờ xuống nhuyển kiếm, đứng bên người hân. “Ngươi ở chỗ nào, ta ở chỗ đó! Ngươi không đi, ta cũng không đi!”

Nhìn thấy bọn họ như thế, tất cả mọi người bùng tình đại ngộ.

Ai nói hắc nam nhân đối với hồng y nữ tử không có hứng thú, rõ ràng chính là tình cảm rất tốt đó thôi!

“Các ngươi ai cũng không được đi!”

Rốt cục, Chu Hâm cũng có thể vịn cái bàn đứng lên, “Đều mất mùi hết sao? Không nghe lời bốn thiếu gia không? Đem nam nhân đánh chết, đem nữ nhân đó bắt về nhà của ta, tối hôm nay bốn thiếu gia phải tra tấn nàng tới chết!”

Chu Hâm phát uy, người trong tửu lâu vội vàng né tránh, lầu một trong thoáng chốc trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại Mộc Thiểm Nhi cùng Ngọc Thiên Huyết, còn có Ngọc Phi Yên cùng Hàm Tử ở phía xa.

Tuy rằng rất nhiều người đối với Chu Hâm cực kỳ bất mãn, ngầm xưng hắn là phần tử bại hoại nhất Quy Vu, nhưng bọn họ chỉ là dân đen, nào có năng lực cùng đối nghịch Chu Hâm.

Cho nên mọi người chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, hy vọng hồng y nữ tử cùng hắc nam nhân tránh được một kiếp nạn.

Năm Vũ Linh tiến lên, hai người một tả một hữu vây khốn Mộc Thiểm Nhi ở giữa, bên kia ba người chuẩn bị đối phó với Ngọc Thiên Huyết.

Thấy Tam thúc gặp nạn, Ngọc Phi Yên làm sao ngồi yên được.

Nàng sờ sờ đầu Hàm Tử, nó lập tức liền xông ra ngoài.

Cái đuôi quét ngang qua một lần, lập tức chặt đứt chân một người, mồm to của nó hé ra, tên còn lại móng máu me nhầy nhụa bị cắn nát, chân trước vỡ một cái, một hán tử bay đến tận lầu hai, bị đâm vào đầu đến mức não bắn ra khắp nơi. Chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, toàn bộ thủ hạ của Chu Hâm đã bị Hàm Tử thu phục!

Lợi hại a!

Anh hùng!

Mộc Thiểm Nhi đối với Hàm Tử vươn tay tán thưởng.

Mỹ nhân chủ động như vậy, Hàm Tử nhăn nhó nửa ngày, mới vươn đại chương chạm nhẹ lên tay nàng một chút.

Sợ hãi khí lực của mình quá lớn, sẽ làm Mộc Thiểm Nhi, Hàm Tử lập tức đem móng vuốt thu trở về, xấu hổ lắc lắc móng đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên.

Thật thẹn thùng nha!

Mỹ nhân cư nhiên không sợ hãi luân gia!

“Đa tạ cô nương ra tay tương trợ, xin hỏi tôn tính đại danh cô nương, phần ân tình này ta nhớ kỹ, ngày sau nhất định hồi báo!”

Lúc này, đến phiên Mộc Thiểm Nhi ngượng ngùng.

Vừa rồi nàng còn muốn giết chết tiểu cô nương này, đem đại hắc cầu đoạt lấy cho Ngọc Thiên Huyết chơi, ai mà biết đến thời khắc máu chốt, người ta thể nhưng ra tay giúp đỡ mình, đây mới là hoạn nạn thấy chân tình a!

Cũng bởi vì nghĩa cử của Ngọc Phi Yên, Mộc Thiểm Nhi đã xem nàng là bằng hữu.

“Nhắc tay chi lao, không đáng nhắc đến!”

Ngọc Phi Yên đối với Mộc Thiểm Nhi ấn tượng không tệ.

Vừa rồi, nàng nóng bỏng nhiệt tình hôn Ngọc Thiên Huyết như vậy, Ngọc Phi Yên sâu sắc phát hiện Tam thúc không được tự nhiên.

Loại không tự nhiên này, không phải chán ghét, mà là một loại kinh hoàng không biết phải làm sao.

Ngọc Thiên Huyết sợ hãi cái gì, không ai rõ ràng hơn Ngọc Phi Yên.

Từ thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng, một đêm liền biến thành phế nhân, người yêu rời đi, toàn bộ bằng hữu thay đổi sắc mặt, Ngọc Thiên Huyết từng kiêu ngạo như vậy, thế nào chịu được.

Nhưng mà, dù phải trải qua tai nạn lớn như vậy, Ngọc Thiên Huyết thủy chung nhớ gia huấn của Ngọc gia.

Ngọc gia, chỉ có anh hùng chết trận sa trường, không có cầu hùng trốn chạy khỏi chiến trường.

Cho nên hắn vẫn cố nén bi phẫn trong lòng, làm bộ không thèm để ý, cố gắng tiếp tục cuộc sống. Dù cho không bao giờ có thể ra trận giết địch nữa, nhưng hắn vẫn lựa chọn làm quân sư, tham mưu, dùng phương thức như vậy tiếp tục làm một người Ngọc gia.

Thật là..... Hết sức hết sức vất vả.

Hiện tại, trên khuôn mặt bình tĩnh của Ngọc Thiên Huyết nàng nhìn thấy được cảm xúc khác, Ngọc Phi Yên thay Tam thúc cao hứng!

Nhiều năm như vậy, Ngọc Thiên Huyết đã đem lòng hắn đóng thành băng.

Tuy rằng Mộc Thiểm Hi cũng không phải một nữ tử ở nhà dạy con kiểu truyền thống, nhưng tính tình nàng càng áp chế càng hăng hái như vậy, nói không chừng có thể coi bỏ bễ tất trong lòng Tam thúc.

“Ngươi nói như vậy, ta không thể không biết xấu hổ.”

Mộc Thiểm Hi thấy Ngọc Phi Yên cái gì cũng không cần, nàng lại băn khoăn, liền gỡ trần châu trên cổ đưa cho nàng.

“Giữ lại đi! Thứ này quá tốt!”

“Ngươi giữ lại chơi đi! Ta không thích nhận ân tình của người khác, nếu ngươi nhận lấy, ta mới sẽ nhận thức ngươi làm bằng hữu, ngày sau ngũ hồ tứ hải, ngươi gặp nạn, ta dù ở xa ngàn dặm, cũng sẽ tìm tới giúp ngươi. Nếu không thu..... Vậy thì chính là ngươi ra vẻ, không bằng chúng ta làm địch nhân đi, ta không cần cùng người thích ra vẻ làm bằng hữu!”

Mộc Thiểm Hi nhất quyết như vậy, khiến cho người xem náo nhiệt hồi hận không thôi.

Sớm biết kết quả sẽ như thế, dù vừa rồi giúp hồng y nữ tử phát cờ hò reo trợ uy cũng được a! Ít nhất, có thể được thưởng vàng kim bạc trắng gì đó, thật sự nhiều a!

Nhìn đại trần châu trong tay, Ngọc Phi Yên cũng không cự tuyệt, sau khi nói lời cảm tạ liền cầm trần châu đứng lên.

Xoay người, Ngọc Phi Yên đưa cho Mộc Thiểm Hi một cái hộp gấm.

“Đây là ta không có chuyện gì làm liền luyện thuốc, làm trắng da rất công hiệu.....”

Ngọc Phi Yên còn chưa nói xong, Mộc Thiểm Hi đã đem hộp gấm đoạt đi, liền thanh nói, “Đại muội tử, lễ vật này của ngươi thật là đúng lúc! Ta chính là muốn trắng một chút! Lúc này vào đến đất liền, nhìn thấy làn da các tiểu cô nương gia trắng nõn, ta thật sự rất hâm mộ!”

“Ta biết, da trắng che được tam xấu. Nam nhân đều thích nữ nhân trắng một chút!”

Thời điểm nói chuyện, Mộc Thiểm Hi liếc mắt Ngọc Thiên Huyết một cái, trên mặt thoáng qua một chút đỏ ửng.

“Tóm lại, thứ này của ngươi ta nhận, cảm ơn ngươi!”

“Kỳ thật ngươi như thế rất tốt!”

Ngọc Phi Yên còn có chút hâm mộ làn da màu lúa mạch của Mộc Thiểm Hi, thật khoẻ mạnh a! Đáng tiếc nàng hiện tại phơi nắng cỡ nào cũng không đen, muốn đem da mình thành tiểu mạch sắc cũng không được!

“Thật sự? Đại muội tử, nói chuyện với ngươi thật là dễ nghe! Muội muội này ta nhận định nha!”

Được Ngọc Phi Yên khích lệ, Mộc Thiểm hi thật cao hứng, đúng lúc này, nàng chợt nhớ tới một việc, tiến đến nắm lấy tay Ngọc Phi Yên, “Ngươi mới vừa nói ngươi là được sư?”

“Đúng vậy, làm sao?”

“Mau mau! Nhìn xem nam nhân của ta, ta đang lo tìm không ra được sư đáng tin chứ!”

Mộc Thiểm Hi có bàn tay rất lớn, một phen đem Ngọc Phi Yên kéo đến trước mặt Ngọc Thiên Huyết, “Hắn bị trọng thương, chỉ cần ngươi có thể trị được cho hắn, muốn ta làm cái gì đều được!”

Nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết trong khoảng cách gần như thế này, ánh mắt Ngọc Phi Yên nhất thời mềm đi.

Trong trí nhớ của nàng không có phụ thân đã mất Ngọc Thiên Tâm, cũng không có nhị thúc mất tích Ngọc Thiên Hàn, đến cả gia gia Ngọc Kinh Lôi cũng rất ít, ngược lại có rất nhiều về Ngọc Thiên Huyết.

“Tam thúc, ta muốn cười đại mãi!”

“Được! Tam thúc cho Yên Yên cười đại mãi ——”

“Tam thúc, ta muốn Phi Phi!”

“Thành, không thành vấn đề, Tam thúc mang Tiểu Yên Yên của chúng ta phi.”

“Tam thúc, ta muốn ăn kẹo hồ lô!”

“Kẹo hồ lô a, Yên Yên thích ăn kẹo hồ lô nhất, đúng hay không?”

Tuy rằng những ký ức này đều đã được chôn sâu trong lòng, nhưng một khắc nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết kia, toàn bộ những ký ức tốt đẹp này cuộn trào về trong đầu Ngọc Phi Yên.

Sau đó, Ngọc Thiên Huyết bị thương, hấn ở trong quân lâm tham mưu, cơ hội gặp mặt của hai người ít ỏi không còn bao nhiêu.

Có thể ở Quy Vu thành gặp được Ngọc Thiên Huyết, tìm được hấn, Ngọc Phi Yên cảm thấy đây là may mắn lớn nhất của nàng.

Tuy rằng thiếu nữ trước mắt đội khăn che mặt, nhưng trên người nàng có một loại cảm giác quen thuộc, khiến cho Ngọc Thiên Huyết cảm thấy thân thiết.

Ngọc Thiên Huyết lúc này còn chưa biết thiếu nữ trước mặt là tiểu chủ nữ của hấn, càng không biết, cảm giác quen thuộc ấy, kỳ thật chính là huyết mạch tương liên thân tình.

Ngay lúc Ngọc Phi Yên muốn cùng Ngọc Thiên Huyết nhận biết, một đám quan sai đi đến.

“Là ai? Ai ở chỗ này nháo sự!”

Thì ra, có người sợ đắc tội Chu gia đã vụng trộm đi báo quan.

Nhìn thấy quan sai, can đảm của Chu Hâm lập tức lớn lên, chỉ vào Mộc Thiểm Hi bọn họ, “Mau, Lý Bộ đầu! Mau bắt lấy bọn họ! Bọn họ làm ta bị thương, còn giết chết hộ vệ của ta, mau đem bọn họ bắt tống giam đi!”

Nhìn thấy nhiều quan sai như vậy, Ngọc Thiên Huyết lẳng lặng đem Mộc Thiểm Hi chắn ở phía sau mình.

Tuy rằng nơi này là Lạc Hà Cốc, rời xa vụ hải, nhưng nàng vẫn là nữ hải tặc nổi danh, tên đề trên danh sách trọng tội của triều đình, nếu như bị người phát hiện sẽ là một đại phiền toái.

Động tác nhỏ của Ngọc Thiên Huyết, Ngọc Phi Yên đều thu vào trong mắt.

Tam thúc, xem ra ta rất nhanh liền sẽ có tam thẩm a!

Vừa nghĩ tới vừa rời Mộc Thiểm Hi còn thanh thanh thiển thiển nhận mình là muội tử, Ngọc Phi Yên cảm thấy buồn cười. Như thế rất tốt, tỷ tỷ biến thành thím, bồi phận cao hơn, nàng lại càng nhỏ!

Lý Bộ đầu vừa nhìn thấy bộ dáng Chu Hâm lúc này, chỉ biết hấn lại hoành hành ngang ngược, phát bệnh cũ cường đoạt dân nữ! Chi là lần này vận khí không tốt, gặp phải người tài, ném lợi hại.

Chu Hâm vốn không phải thứ gì tốt, nhìn hấn như thế, Lý Bộ đầu có loại cảm giác đại hỉ.

Lại nhìn về phía đối diện, hai nữ một nam nhất khuyển.

Chỉ riêng đại khuyển kia, so với hồ còn lớn hơn, hơn nữa ánh mắt hung ác, trên răng nanh còn vương thịt tươi cùng máu me đầm đìa, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Bên này là Chu Hâm làm nhiều việc ác, bên kia là đại cầu hung tàn như vậy, Lý Bộ đầu xem xét bốn phía, cảm thấy chính mình nếu dám đem bọn họ bắt đi, đại cầu kia sẽ nhào tới cản cổ của hấn, đem hấn cắn chết.

Nhưng mà, Thành chủ cùng Chu Đức Mẫn là huynh đệ kết nghĩa, hai người quan hệ không hề bình thường.

Hiện tại Chu Hâm bị người ta đã thương, không làm chút gì, đối với thành chủ bên kia cũng không giải thích nổi!

Ngay lúc Lý Bộ đầu rơi vào thế khó xử, một tiếng gào khóc thảm thiết “Con của ta a” vang lên, một nữ nhân cao gầy, cùng một nam nhân thấp béo vọt vào.

Nữ nhân đến nhanh nhất, ôm chầm lấy Chu Hâm kêu khóc con ta, người chịu ủy khuất, thiên sát, ai nhẫn tâm như vậy, làm bảo bối của ta khó chịu.

Chu Đức Mẫn tiến vào, nhìn thấy bộ dáng Chu Hâm như vậy chính là bị thương hạ thể, hấn một cái lao đảo, xem chút hôn mê bất tỉnh.

Đây là muốn làm cho Chu gia bọn họ tuyệt hậu a!

Chu Đức Mẫn qua bốn mươi tuổi mới sinh Chu Hâm là đứa con trai độc nhất, hấn thật sự sợ muốn rớt hàm, sợ trước sợ sau, mới dưỡng Chu Hâm thành

tính cách như vậy.

Hiện tại, chỗ kia đã bị thương, còn không biết có thể hay không chữa khỏi.

Vạn nhất bị phế đi, hương khói của Chu gia coi như không còn!

“Cha, người đem bọn họ bắt lại! Nam giết chết, báo thù cho ta, nữ để lại cho ta, ta muốn hung hăng tra tấn các nàng!”

Bởi vì Ngọc Phi Yên để cho Hàm Từ ra tay, Chu Hâm cũng coi như Ngọc Phi Yên có tội.

Một nữ nhân nóng bỏng bên trái, một người tinh tế mềm mại bên phải, hai người đồng thời hầu hạ chính mình, cảm giác thật tốt! Chu Hâm càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ.

“Lý Bộ đầu, người còn chờ cái gì!”

Chu Đức Mẫn sắc mặt trầm xuống, “Ta chính là lương dân, hàng năm đúng hạn nộp thuế, nhà của ta nhiều thế hệ đều là lương dân. Hiện tại, có ác nhân hành hung, thương tổn nhi tử của ta, các người chẳng lẽ cứ đứng yên như vậy, làm người khác thất vọng hay sao?”

Nghe xong lời Chu Đức Mẫn, Lý Bộ đầu xém chút phun một ngụm nước miếng lên mặt hắn.

Phi!

Bất quá là nhận thức trưởng lão Dược Vương Các, quý liêm thời chân của hắn ta, dựa vào Dược Vương Các mà lập nghiệp, phát ra tiền, sau đó lại cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân lành, cư nhiên có ý tứ nói mình là lương dân?

Nếu không có trở ngại, vương thân phận cùng địa vị của mình, Lý Bộ đầu hận không thể bóp cái miệng kia lại.

Mấy năm nay, nữ nhân bị Chu Hâm làm hại còn thiếu sao!

Lúc này đây Chu Hâm gặp phải nhân vật lợi hại, như đã gặp phải sắt, thật sự là trời có mắt a!

“Lý Bộ đầu! Lý Bộ đầu!” Thấy Lý Bộ đầu không chịu động thủ, ngón tay Chu Đức Mẫn run run chỉ vào hắn, “Dược, Lý Bộ đầu, lời của ta người cũng không nghe! Chẳng lẽ muốn ta đi mời Lưu thành chủ lại đây sao?”

Đều nói quan lớn đề chết người, Lý Bộ đầu hiện tại xem như cảm nhận được cảm giác ấy.

Nhưng mà hắn cũng không còn cách nào, một nhà già trẻ đều ở Quy Vu thành, cùng thành thủ đối nghịch, cùng Chu Đức Mẫn đối nghịch, đó là tự tìm đường chết.

Nhìn ra con người bộ đầu này còn chưa bị phá hư, Ngọc Phi Yên cũng không tính làm khó hắn.

Dù sao, giết một người là giết, giết một đám người cũng là giết.

Chu Hâm này đương nhiên không phải người tốt gì! Vừa rồi bách tính nhìn thấy hắn tan tác như ong vỡ tổ, cái loại sợ hãi này là phát ra từ nội tâm không phải là giả.

Hơn nữa, hắn cư nhiên muốn ép chết Tam thúc? Thật sự quá to gan!

Biểu tình Chu Hâm kia cực kỳ đáng khinh, dùng chân cũng có thể nghĩ ra được hắn muốn làm cái gì.

Ghê tởm ba người gì đó! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhớ thương ta? Cũng phải nhìn người có còn mạng hay không!

“Hàm Từ, hương vị bọn họ tuy kém một chút, nhưng miễn cưỡng tráng miệng sau điểm tâm cũng không tệ.”

Ngọc Phi Yên vuốt ve lỗ tai Hàm Từ, “Ngay cả hắn đều không dám nổi giận với ta, một tiểu nhân vật cũng có thể tùy tiện đối với ta như vậy, người nói, chuyện này nếu hắn mà biết, sẽ làm như thế nào đây?”

Hàm Từ đương nhiên biết Ngọc Phi Yên nói hắn, chính là chủ nhân Hạ Hầu Kinh Thiên của nó.

Vừa nghĩ tới Hạ Hầu Kinh Thiên ở Thiên Hương Lâu buh hắn như vậy, Hàm Từ lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Là fan cuồng nhiệt của chủ nhân, luân gia nhất định hướng chủ nhân làm chuẩn!

Lập tức, đại hắc cầu miệng rộng hé ra, tứ trào nhất tát, đánh về phía Chu Hâm.

“Mau, mau bảo hộ con ta!” Thấy Ngọc Phi Yên thả chó đã thương người, Chu Đức Mẫn lập tức bắt lấy một nha dịch ở gần đó chắn trước mặt Chu

Hâm, muốn giúp nhi tử tránh thoát kiếp nạn này.

Ai mà biết, Hâm Tử phịch một cái, từ trên đầu nha dịch nhảy đến, đặt móng ngồi trên đầu Chu Hâm.

“Phốc ——”

Não bộ đã bị thương nặng, Chu Hâm xuất huyết một cách kỳ quái, đương trường hôn mê.

“Súc sinh, dám giết con ta, ta liều mạng với ngươi!” Nữ nhân cao gầy như nồi điện, muốn xé rách Hâm Tử, nhưng nàng làm có thể là đối thủ của nó.

Ngươi mới là súc sinh!

Cả nhà ngươi đều là súc sinh!

Hâm Tử ghét nhất là cái từ này, vừa nghe nữ nhân đó nói như vậy, nó liền bay đến, tứ trào mớ ra, đem lực lượng toàn thân đặt trên người nàng.

Kèo kẹt ——

Không cần phải nói, nữ nhân toàn thân cốt cách gãy lìa, thể trọng nặng như vậy, người bình thường làm sao thừa nhận được!

Hâm Tử quay đầu ngoan ngoan thu thập Chu Đức Mẫn, bắt quá chỉ trong vài nhịp thở, ác bá một nhà ba người toàn bộ ngã vào vũng máu, chỉ có hận, không có lối thoát.

“Cái này, làm sao mới tốt đây!”

Lý Bộ đầu vừa nhìn thấy trận thế này, có chút bị dọa. Tuy rằng hắn cũng rất hy vọng Chu gia biến mất ở Quy Vu thành này, nhưng mà con người ta ngay trước mặt hắn gặp phải chuyện không may, hắn đương nhiên có trách nhiệm.

“Lý Bộ đầu, ngươi trở về nói cho thành thủ. Ta là Ngọc La Sát, nếu hắn muốn báo thù cho bọn họ, có thể trực tiếp tới tìm ta!”

Ngọc Phi Yên nói xong, liền toả ra huyền lực của bản thân.

“Vũ Vương!” Nhìn thấy quang mang Ngọc Phi Yên trên người, trong lòng mọi người vốn dĩ đang sợ hãi dần lên từng đợt hi vọng.

Ông trời thật có mắt!

Chu Hâm cư nhiên đụng phải Vũ Vương, thật xứng đáng! Nàng chính là vì dân trừ hại!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hạ Hầu Kinh Thiên Có Nhi Tử?

Edit: Sushi

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Có lầm hay không ——”

Mộc Thiểm Hi đưa mắt hạnh xinh đẹp nhìn bóng lưng Ngọc Phi Yên, đưa tay kéo kéo Ngọc Thiên Huyết, “Huyết, ngươi đánh ta một chút, mau!”

Ngọc Thiên Huyết đương nhiên sẽ không cùng tiểu cô nương động tay động chân, hắn không chịu, Mộc Thiểm Hi trực tiếp túm lấy tay hắn, cắn một ngụm.

“Ai nha!”

Chờ đến khi Ngọc Thiên Huyết đem tay đoạt lại, trên tay trái của hắn là một dấu răng thật to.

“Thì ra ta thật sự không nằm mơ! Ha ha, tùy tiện nhận được muội muội cư nhiên lại là Vũ Vương, ta rất có mắt mắt đó nha!”

“Lạc Hà Cốc thật sự là may mắn của ta!”

Hung phấn mà phát hiện bản thân không nằm mơ, Mộc Thiểm Hi mới nhận ra mình vừa mới cắn Ngọc Thiên Huyết, vội vàng xin lỗi. “Thực xin lỗi! Cho

ngươi đánh ta ngươi không chịu, ta chỉ có thể như thế.”

“Huyết, ngươi đừng tức giận, nếu không, ta cho ngươi cản trở về?”

Vừa nói, Mộc Thiểm Hi vừa vươn tay đến trước mặt Ngọc Thiên Huyết, bày ra tư thế ngươi mau cản ta đi.

Nhiệt tình không gì cản nổi như vậy, khiến cho hắn có chút nhịn không được.

Hướng chỉ lối của nàng nghề thế nào cũng có chút hương vị là lạ, sợ Mộc Thiểm Hi sẽ lập tức làm ra chuyện tình gì kì quái hơn, Ngọc Thiên Huyết, về mặt phòng bị nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt.

“Ta không sao! Ta rất tốt!”

Ngọc Phi Yên vốn dĩ còn đang nghiêm túc nói chuyện với Lý Bộ đầu, lại nghe đến Mộc Thiểm Hi một câu “Ta cho ngươi cản trở về”, xem chút quay đầu hỏi thúc Tam thúc nhà mình “cản trở về”.

Tam thúc, hảo muội tử như vậy, ngươi nhanh chóng hạ khẩu a!

Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài mới tốt!

Bất quá, biểu hiện của Ngọc Thiên Huyết vẫn đúng với dự đoán của Ngọc Phi Yên.

Muốn hoà tan băng tuyết trong lòng Tam thúc, cần thời gian, cũng cần nguồn nhiệt kiên trì bền bỉ cùng được liệu mãnh liệt.

Xem ra, tam thẩm, truy phu lộ của ngươi vẫn còn rất lâu nha.....

Lý Bộ đầu vừa thấy Ngọc Phi Yên là Vũ Vương, lại nghe nàng là Ngọc La Sát, thái độ lập tức trở nên hết sức cung kính

Đại danh Ngọc La Sát, Lý Bộ đầu nghe như sấm bên tai!

Rất nhiều đã tiên đoán, Ngọc La Sát nhất định sẽ đến tham gia đại hội Đấu Dược năm nay, không ngờ ngay bây giờ được nhìn thấy nàng ở Quy Vu thành.

Bất quá, bên ngoài thịnh truyền Ngọc La Sát y thuật đã siêu việt như Hoắc thần y, nhưng không ai nói Ngọc La Sát là Vũ Vương!

Một Vũ Vương, lại là dược sư, thiếu nữ là sủng nhi của trời hay sao?

“La Sát đại nhân, lời của ngươi ta nhất định sẽ truyền!”

Lập tức, Lý Bộ đầu cung kính hướng Ngọc Phi Yên hành lễ, “Ta thật không có nghĩ đến, người sẽ đến tham gia đại hội Đấu Dược! Đại hội năm nay nhất định sẽ rất phần khách.”

Người người trong tửu lâu nghe nói tổ ý tiểu cô nương này là Ngọc La Sát đều kinh hô lên, đồng loạt nhào ra hành lang, muốn chiêm ngưỡng dung nhan Ngọc Phi Yên.

Phải biết rằng, sở dĩ Ngọc La Sát nổi danh như vậy, ngoại ngoại trừ y thuật còn muốn thắng Hoắc thần y của nàng, có có dung mạo xuất sắc.

Tần Trì quốc Yến vương cũng là một đại đình danh phong lưu, ở Tần Trì quốc uy vọng cực cao, là mỹ nam tử nổi danh tứ phía.

Nhưng vị Yến Vương cao cao tại thượng này, cố tình lại bại trong tay Ngọc La Sát.

Yến vương chẳng những đối với Ngọc La Sát nhất kiến chung tình, thậm chí sau khi bị nàng từ chối mà lâm bệnh nặng, thân hình gầy yếu, càng khiến cho người ta tò mò, Ngọc La Sát rốt cuộc là quốc sắc thiên hương như thế nào, có thể làm Yến Vương phong lưu phóng khoáng đó hồi tâm

Mặc cho mọi người nhón nháo vây xem, nhưng mà tình cảnh trước mắt chỉ để cho bọn họ thất vọng.

Ngọc Phi Yên tùy thời tùy chỗ đều mang sa che mặt, chỗ nào dễ dàng cho người khác chiêm ngưỡng dung mạo của nàng chứ!

Bất quá chỉ cần nhìn thấy dáng người nàng, tinh tế thon dài, duyên dáng yêu kiều, đứng đó lẳng lặng như vậy, tựa như một gốc lan tao nhã, trong lòng mọi người liền tin bảy tám phần.

“Làm phiền ngươi! Ta đi trước!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngọc Phi Yên xoay người, nhìn về phía Mộc Thiểm Hi cùng Ngọc Thiên Huyết.

“Chúng ta cùng nhau đi! Ta có lẽ có thể sẽ giúp được các ngươi!”

Đối với đề nghị của Ngọc Phi Yên, Mộc Thiểm Hi tán thành cả hai tay. Nàng sinh sống trên biển đã lâu, tập tữ ứng xử trên đại lục cũng không quá rõ

ràng.

Lại nghe đến thân phận của Ngọc Phi Yên, thấy ai ai cũng trở nên cung kính, Mộc Thiểm Hi biết hôm nay mình gặp được quý nhân rồi.

“Thật tốt quá! Muội muội, ta và nam nhân này giao cho ngươi!” Mộc Thiểm Hi hào hứng vỗ vai Ngọc Phi Yên, “Chỉ cần ngươi không đào góc tường nhà ta, có gì nói đó, chúng ta vĩnh viễn là tỷ muội tốt!”

Mộc Thiểm Hi nói rất có ý tứ!

Đào góc tường nhà cô nương?

Ngọc Phi Yên nhìn Ngọc Thiên Huyết da ngăm đen, trên đời này làm sao có chất nữ lấy thúc thúc!

Nếu Mộc Thiểm Hi biết quan hệ của nàng cùng Ngọc Thiên Huyết, còn có thể dùng quan hệ tỷ muội mà tương xứng hay sao?

Trừ phi. Mộc Thiểm Hi không muốn làm tam thảm của nàng! Nhưng giả thiết này sao mà đúng được, Mộc Thiểm Hi một lòng nhào lên người Ngọc Thiên Huyết thế kia.

Ngọc Phi Yên cười mà không nói, bộ dáng của nàng khiến cho Mộc Thiểm Hi sinh ra cảnh giác, trực tiếp che ở trước mặt Ngọc Thiên Huyết.

“Muội muội, ta nói trước! Người nam nhân này là của ta, ta sẽ không tặng cho bất luận kẻ nào, bao gồm cả tỷ muội!”

Mộc Thiểm Hi một ngum một câu “Nam nhân của ta”, Ngọc Thiên Huyết liền đỏ mặt.

Cái gì cùng cái gì a!

“Ta và ngươi không có gì hết!”

Ngọc Thiên Huyết thấp giọng nói, “Ngươi đừng làm cho nhân gia hiểu lầm!”

“Chúng ta hiện tại xác thực không có cái gì, nhưng ngươi không thấy ta đang cố gắng thiết lập quan hệ hay sao! Huyết, ngươi không tiếp thu ta, vậy cũng được, nhưng cứ để ta ở bên cạnh ngươi. Nếu ngươi dám thông đồng với ai, ta thấy đến một người, giết một người, đến hai người, giết một đôi!”

Ngọc Phi Yên đã chứng kiến bộ dáng Hàm Tử lúc nó đang ăn, bộ dáng Mộc Thiểm Hi hiện tại cực kỳ giống Hàm Tử.

Thấy Ngọc Thiên Huyết càng ngày càng xấu hổ, Ngọc Phi Yên vội vàng giải vây, “Ngươi yên tâm, ta đối với đại thúc lớn tuổi không có hứng thú đâu! Việc ta thích nhất chính là nghiên cứu nghi nan tạp chứng.”

“Xem bộ dáng của đại thúc, tựa hồ là bị nội thương rất nặng, nếu ta đoán không sai, khí huyết của ngươi có phải hay không đã bị hủy?”

Ngọc Phi Yên nói như vậy, hai mắt Mộc Thiểm Hi bắt đầu toả sáng.

“Huyết, thấy không! Ta đã nói là nên đến Lạc Hà Cốc! Tiểu muội này chỉ cần liếc mắt một cái, liền nhìn ra rồi, chân thần! Chúng ta đừng trì hoãn, tìm một chỗ đem quần áo ngươi cởi ra để cho nàng kiểm tra!”

Cởi quần áo.

Nghe ba chữ như thế, Ngọc Thiên Huyết rốt cục nhịn không được nữa, một phen che miệng của nàng, đem nàng túm đi ra ngoài.

Thăng đến một nơi yên tĩnh, Ngọc Thiên Huyết mới buông tay.

Ai mà biết, bàn tay của hắn còn chưa rời khỏi môi nàng, nàng đã vươn đầu lưỡi liếm bàn tay hắn một chút.

Lập tức, Ngọc Thiên Huyết giống như con mèo bị dọa, nhảy phắt sang một bên.

“Huyết, ngươi khẩn trương chảy mồ hôi kìa! Lòng bàn tay đều là hương vị mặn!” Mộc Thiểm Hi vương đầu lưỡi khéo léo liếm liếm bên môi, “Cái này có tính là lần đầu tiên chúng ta thân mật tiếp xúc không chứ?”

Dưới ánh đèn mờ nhạt, ánh mắt nàng xinh đẹp dị thường, tình yêu trong mắt nồng nàn, khiến cho Ngọc Thiên Huyết không chịu nổi.

“Ngươi suy nghĩ nhiều!”

Ngọc Thiên Huyết giấu tay ra sau lưng, cuộn trong thành nắm, run nhè nhẹ.

Đầu lưỡi thiếu nữ mềm mại nhẹ nhàng, như lông chim cọ xát trong lòng bàn tay hắn thẳng vào tâm, cái loại cảm giác tê dại này, lan tràn từ tay hắn, dọc theo cánh tay chậm rãi men lên trên, cuối cùng toàn bộ cánh tay đều trở nên tê dại.

Thật sự là không nên dây vào yêu tinh này!

Ngọc Thiên Huyết cười khỏ.

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên rốt cục tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Mộc Thiểm Hi.

Có thể đem Ngọc Thiên Huyết tâm lạnh như nước, bình tĩnh thong dong bức đến nước này, cô nương, ta cho ngươi tán thưởng!

Làm đại tỷ hải tặc đã lâu, Mộc Thiểm Hi là một nữ tử vừa mỹ mạo vừa trí tuệ. Nàng đương nhiên biết không thể tấn công Ngọc Thiên Huyết quá mau, nếu không con thỏ còn có thể cắn người, vạn nhất phạm phải điểm mấu chốt nào đó của hắn, khiến hắn tức giận rồi đi thì phải làm sao.

Cho nên, ngẫu nhiên trêu chọc một chút là tốt rồi.

Trước mắt nàng phải làm, chính là mặt dày mày dạn tiến hành theo chất lượng, khiến cho Ngọc Thiên Huyết dần dần có thói quen đối với nàng, để trên người hắn đều là hương vị Mộc Thiểm Hi!

Nếu Ngọc Phi Yên biết thuật đọc tâm, nhất định sẽ vươn ngón cái tặng cho Mộc Thiểm Hi.

Cô nương, đem binh pháp dùng trên người Tam thúc, ngươi thật sự là quá lợi hại!

“Muội muội, ta gọi là Mộc Thiểm Hi, ngươi gọi ta là Hi tỷ tỷ hai đại tỷ tỷ đều được!” Mộc Thiểm Hi vỗ vỗ ngực, “Nếu không chê, ta gọi là ngươi Tiểu Ngọc muội muội được?”

“Ngươi, nhận thức ta làm muội muội, sẽ không hối hận sao?”

Có ý muốn trêu chọc thiếu nữ trước mắt này một chút, Ngọc Phi Yên cố ý hỏi.

“Làm sao có thể chứ! Ta nói chuyện từ trước đến nay luôn giữ lời, ở vụ hải, mọi người đều biết! Nếu ta đã nhận thức vị muội muội này, ngày sau ngươi chính thân muội muội của ta!”

Từng bước một dụ Mộc Thiểm Hi nói ra những lời này, Ngọc Phi Yên rốt cục điềm đạm kêu một tiếng:

“Hi tỷ tỷ!”

“Ai, Tiểu Ngọc muội muội! Thanh âm này kiều kiều mềm mềm, thật là dễ nghe!”

Ngọc Phi Yên mang theo Mộc Thiểm Hi cùng Ngọc Thiên Huyết đến chỗ ở của nàng, vừa vào cửa liền thấy tất cả mọi người đang chờ nàng ở đại sảnh.

Hơn nữa, Ngọc Phi Yên thấy được một nhân vật không ngờ —— Liễu Thịnh.

“La Sát, ngươi đã trở lại! Ngươi không sao chứ!” Tiết Từ Di tiến lên thân thiết hỏi, Ngọc Phi Yên biến mất từ sáng đến bây giờ, tất cả mọi người sẽ lo lắng.

Ngọc Phi Yên không ngờ bọn họ quan tâm mình như vậy, vội vàng giải thích một chút.

“Thực xin lỗi, khiến cho mọi người lo lắng! Ta chính là ngủ quên một chút, sau lại đi ra ngoài ăn cơm, gặp chút phiền toái.”

“Phiền toái?”

Vừa Ngọc Phi Yên nói, Tiết Tường đứng lên, “Ai dám tìm ngươi gây phiền toái?”

Hôm nay Tiết Tường cực kỳ buồn bực, kế hoạch hoàn hảo bị người ta đánh gãy cũng thôi đi, chờ hắn trở về tắm rửa thay quần áo xong xuôi, Tiết Từ Di lại nói cho hắn biết Ngọc Phi Yên cùng Hạ Hầu Kinh Thiên đã đi rồi, khiến hắn ghen muốn cong, gấp muốn hòng rồi.

“Người tìm ta gây phiền toái bị Hàm Tử xử lý rồi!” Ngọc Phi Yên khích nhìn Hàm Tử nói.

Đúng vậy!

Luân gia phải anh dũng ——

Hàm Tử đang đắc ý, thời điểm nó nhìn tới đứa nhỏ trong lòng Liễu Thịnh, đột nhiên ngây dại.

Đội chút!

Người nọ, người nọ không phải.

Tại sao có thể như vậy!

“La Sát cô nương!” Chờ đến khi mọi người đều dứt lời, Liễu Thịnh cười ôm một tiểu nam hài ba bốn tuổi bước đến, “Đã lâu không gặp!”

Liễu Thịnh đột nhiên xuất hiện ở Lạc Hà Cốc, Ngọc Phi Yên hết sức kinh ngạc.

Chẳng lẽ hần và Hạ Hầu Kinh Thiên cùng đi?

Hạ Hầu Kinh Thiên đi đâu vậy?

Không đợi Ngọc Phi Yên mở miệng hỏi Hạ Hầu Kinh Thiên đi đâu, Liễu Thịnh đã đem đứa nhỏ trong lòng giao cho Ngọc Phi Yên, “Vương gia gần đây có việc, muốn mời La Sát cô nương hỗ trợ chiếu cố tiểu công tử một chút, có thể chứ?”

Chiếu cố đứa nhỏ?

Ngọc Phi Yên nhìn về phía tiểu nam hài.

Thế nào!

Đứa nhỏ này..... Quả thực chính là phiên bản của Hạ Hầu Kinh Thiên!

Giống hần khuôn mặt nhỏ nhắn thanh hoa cao quý, giống chu sa thủy nhuận đỏ bồng, giống cả đôi mắt xéch vô tình sắc bén, còn có thần thái kia, khí chất đó..... Không phải chính là tiểu Hạ Hầu Kinh Thiên sao!

“Đây là nhi tử của hần?”

Ngọc Phi Yên thật cẩn thận hỏi.

Hạ Hầu Kinh Thiên buổi chiều cảm xúc phức tạp như vậy, chắc không phải vì đứa nhỏ đi!

Bất kể như thế nào, lời của Ngọc Phi Yên đồng thời đánh động.

“Khụ khụ ——” Liễu Thịnh không cẩn thận cắn luôn đầu lưỡi, đau đến mức xém chút nữa rơi nước mắt, Hàm Tử lại ngo ngắc nhìn Ngọc Phi Yên.

Tiểu công nương, người trông tượng phong phú chút nữa đi!

Theo luân gia biết, chủ nhân vẫn còn độc thân đó!

Làm sao có thể có nhi tử lớn như vậy!

Trái lại tiểu nam hài nghe xong lời này, lập tức đen mặt, lạnh lẽo nói, “Ta mới không phải!”

Tuy rằng thanh âm đứa nhỏ vẫn còn non nớt, nhưng lại hàm chứa uy nghi không thể chối bỏ.

Nó vừa mở miệng nói, càng giống Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Được rồi được rồi! Ta đại khái đã hiểu chuyện là như thế nào.” Ngọc Phi Yên búng tỉnh đại ngộ, Hạ Hầu Kinh Thiên nhất định là đột nhiên phát hiện mình làm cha, không biết nhờ ai, cho nên đem đứa nhỏ gửi ở chỗ nàng.

Bất quá không có vấn đề gì, nàng tuy rằng không có kinh nghiệm chiếu cố tiểu bằng hữu, nhưng hần là sẽ không quá khó!

Nhìn thấy biểu tình Ngọc Phi Yên, sắc mặt tiểu nam hài càng thêm khó coi.

Ngu ngốc, đang suy nghĩ loạn thất bát tao gì đó!

Gia là kiểu người ngu ngốc xằng bậy, nơi nơi gieo người sao!

Những lời này, tiểu nam hài đương nhiên sẽ không chính miệng nói ra, hần duỗi tay, bấm lên cổ Ngọc Phi Yên, trèo lên người nàng.

“Mèo con, từ giờ trở đi, nàng phải chiếu cố ta, quan tâm ta, yêu thương ta, ta đói bụng phải đút cho ta ăn, ta lạnh phải khoát thêm áo cho ta, ta không vui phải chọc ta vui vẻ, ta ngủ không được phải dỗ ta ngủ!”

A a!

Tức chết mà, đúng là học thật giống.

Ngọc Phi Yên đưa tay nắm lấy mặt đứa nhỏ, “Ai dạy người gọi ta mèo con! Có phải cha người hay không? Hần đặt tên loạn cho người khác, người cũng dám sao!”

“Ta nói, ta không phải nhi tử Hạ Hầu Kinh Thiên!”

Tiểu nam hài thật vất vả mới giầy ra khỏi ma trảo của Ngọc Phi Yên, khuôn mặt trắng nõn non mịn nhỏ nhắn đỏ hồng một mảnh.

Hắn cũng không biết, nữ nhân đối với một hài tử ngạo kiêu như vậy tối không có sức chống cự.

Chẳng những Mộc Thiểm Hi hào hứng vây lại đây, ngay cả Tiết Từ Di cũng tiến lên phía trước, ba nữ tử xúm lại vây xem nghị luận một hồi.

“Thật đáng yêu!”

Mộc Thiểm Hi đưa tay chọc khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, “Làn da phấn nộn thật là mềm nha! Thật sự là làm cho người ta ghen hận mà! Tiểu Ngọc muội muội, ta cũng muốn làn da giống hắn! Ngươi có biện pháp nào không?”

Tiết Từ Di cũng thích tiểu bằng hữu như thế, nàng xuất ra một khối hoa quế cao, đưa cho tiểu nam hài.

“Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ mời ngươi ăn hoa quế cao nha, ăn thật ngon!”

Mặc dù nam hài rất muốn nổi bão, nhưng hắn vẫn cố nhịn xuống, ôm cổ Ngọc Phi Yên, chôn đầu vào gáy nàng, không rên một tiếng, cuối cùng trực tiếp nhắm mắt giả bộ ngủ.

Thật tốt!

Hương vị trên người nàng mới là hương vị tốt nhất!

Thấy tiểu nam hài chỉ kề cận Ngọc Phi Yên, Tiết Từ Di cùng Mộc Thiểm Hi liếc nhìn nhau, hết sức bất đắc dĩ.

Tiểu đệ đệ, kỳ thật các tỷ tỷ cũng rất thích ngươi!

“Xem ra ta không có duyên với đứa nhỏ ——” Mộc Thiểm Hi hâm mộ nhìn Ngọc Phi Yên, cuối cùng lại xem xét xem xét Ngọc Thiên Huyết, “Huyết, không bằng về sau chúng ta sinh đứa nhỏ để ngoạn đi!”

“Không cần!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngọc Thiên Huyết lại không biết nói gì.

Sinh đứa nhỏ cái gì, nói như vậy cũng có thể nói trước mặt bao người xa lạ hay sao?

Lại nói ta khi nào thì đáp ứng sẽ thú ngươi!

Ngọc Thiên Huyết từng bước lui về phía sau, rời xa Mộc Thiểm Hi.

Động tác nhỏ của hắn được nàng thu hết vào mắt, cái gì cũng không nói, xoay người thân ái nóng nóng giới thiệu mình và Ngọc Thiên Huyết với mọi người.

“Thì ra các ngươi tìm La Sát để chữa bệnh! Vậy các ngươi tìm đúng người rồi! La Sát y thuật phi thường tốt!” Tiết Tường thời điểm nào cũng không quên tâng bốc Ngọc Phi Yên, “Nàng nhất định sẽ chữa khỏi cho trượng phu ngươi!”

“Trượng phu”, cái từ này Mộc Thiểm Hi nghe xong mặt mày hớn hờ.

Xem đi, Huyết, tất cả mọi người đều cho rằng chúng ta là vợ chồng đó!

Ngươi trốn không thoát đâu!

Đem tiểu nam hài tự mình giao vào tay Ngọc Phi Yên, Liễu Thịnh cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, lại dẫn hai người đến trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Hắn là Thanh Hồng, nàng là Tuyết Yến. Bọn họ là cận vệ của tiểu công tử, có chuyện gì, La Sát cô nương có thể trực tiếp phân phó bọn họ.”

Thanh Hồng bộ dạng bình thường, liếc mắt một cái liền thấy không gì nổi bật, thuộc về dạng người có vút trong đám đông cũng không tìm ra được.

Tuyết Yến là một nữ tử thanh tú, khi cười lộ lên hai má lộ ra hai lúm đồng tiền nhân nhật, thuộc dạng người ngọt ngào đáng yêu.

“Nếu hắn có hộ vệ, vì sao còn muốn ta tới chiếu cố chứ?”

Ngọc Phi Yên nhìn không ra phẩm cấp của Thanh Hồng cùng Tuyết Yến.

Bọn họ càng khiêm tốn như vậy, lại càng khiến cho Ngọc Phi Yên nghi hoặc không thôi. Hai người này rõ ràng có thể bảo vệ đứa nhỏ này rất tốt? Vì sao Hạ Hầu Kinh Thiên muốn đem đứa nhỏ đến chỗ nàng?

“Bởi vì Vương gia nói, trên đời này người hắn tin tưởng nhất chỉ có ngươi.”

“Đứa nhỏ này đối với Vương gia mà nói phi thường quan trọng, như là tánh mạng của Vương gia. Vạn nhất hần có cái gì, Vương gia cũng.....”

Liễu Thịnh nói cũng không nói hết câu, Ngọc Phi Yên cũng hiểu được, đây là tín nhiệm của Hạ Hầu Kinh Thiên đối với nàng.

Khó trách buổi chiều hần lại nhắc đến hứa hẹn lúc trước, nói vậy có lẽ hần đã gặp phải đại phiền toái khó giải quyết, chính mình lại không thể ra mặt, cho nên mới đem đứa bé này phó thác cho mình.

“Liễu công tử xin yên tâm! Ta nhất định sẽ tận tâm tận lực chiếu cố hần! Hơn nữa, ta lấy tánh mạng đảm bảo, chỉ cần ta sống, sẽ bảo hần bình an không việc gì!”

Ngọc Phi Yên trực tiếp nói như vậy, Liễu Thịnh rốt cục lộ nụ cười chân thành.

Tựa hồ như từ lần đầu tiên Ngọc Phi Yên nhìn thấy Liễu Thịnh, hần cũng giống như một người sâu không thấy đáy, tươi cười không đạt đáy mắt.

Nhưng lúc này đây, nụ cười của Liễu Thịnh không giống dĩ vãng, hần cười như phát ra tận tâm can phế.

“Một khi đã như vậy, đa tạ La Sát cô nương! Vương gia xa nhà, nhất thời nửa khắc không thể trở về, tiểu công tử tính tình có chút quật cường, cầu người lượng thứ một chút. Chờ Vương gia trở về, ta sẽ đón tiểu công tử!”

“Thanh Hồng, Tuyết Yên, chiếu cố tốt tiểu công tử!”

Nói xong, Liễu Thịnh đứng trước mặt Ngọc Phi Yên, cung kính hành đại lễ, cuối cùng lại nhìn thoáng qua tiểu nam hài, mới xoay người rời đi.

Vương gia, nếu đây là lựa chọn của người, hy vọng người không cần phải hối hận!

Người tin tưởng nữ nhân này như vậy, để xem thật tâm của nàng được mấy phần!

Nếu ngay cả nàng đều cô phụ tín nhiệm của người, Vương gia, ta sẽ thay người chém đi đoạn duyên không nên có này ——

Liễu Thịnh đến rồi đi biến thành một cái nốt nhạc đậm, Liên Căn lúc nhìn đến Ngọc Thiên Huyết, lộ ra một nét cười. Thế nhưng tìm được Ngọc Thiên Huyết! Thật không sai!

Sau đó Liên Căn nói buồn ngủ, mang theo Mặc Thương rời đi trước tiên.

Tiết Tường mặc dù muốn cùng Ngọc Phi Yên trò chuyện, nhưng lại bị Tiết Tử Di cứng rắn túm đi, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép đệ đệ mắc thêm lỗi lầm nữa, Tiết Tử Di quyết định, về sau mỗi ngày đều phải nhìn chăm chăm Tiết Tường, trận địa sẵn sàng đón quân địch, canh phòng nghiêm ngặt tử thù!

Mọi người đều đã đi, chỉ còn lại có Thanh Hồng, Tuyết Yên, Mộc Thiểm Hi cùng Ngọc Thiên Huyết.

“Cô nương không cần lo lắng vấn đề ăn ngủ của chúng ta!”

“Chúng ta vốn dĩ chính là ảnh vệ của công tử, ăn ngủ có thể tự mình giải quyết.” Tuyết Yên tươi cười ngọt ngào nói, “Chúng ta tùy kêu tùy đến, gặp chuyện, cô nương có thể tùy tiện phái ta cùng Thanh Hồng. Tiểu công tử thì đa tạ cô nương!”

Tuyết Yên nói xong, cùng Thanh Hồng đồng loạt lác mình, biến mất trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Cao thủ, năng lực hai người này phải ngoài cấp bậc Vũ Vương!”

Mộc Thiểm Hi là lưỡi.

“Lúc này đây ta xem như mở rộng kiến thức! Trên đại lục thật là tàng long ngọa hổ! Xem ra sau khi quay lại vụ hải, ta cũng phải chăm học khổ luyện tăng năng lực của mình mới được! Ta đây chỉ có chút bản sự, xa xa không đủ a!”

Mộc Thiểm Hi nói chuyện xưa nay gọn gàng dứt khoát, Ngọc Phi Yên nghe thấy hùng tâm tráng chí của nàng thì nở nụ cười.

“Hay là đến phòng của ta trước đi, ta khám thân thể cho đại thúc!”

“Đứng đứng đứng! Đây mới là đại sự!”

Mộc Thiểm Hi đem Ngọc Thiên Huyết đã trốn xa lui đến trước mặt Ngọc Phi Yên, “Huyết, giấu bệnh sợ thầy là không tốt! Tiểu Ngọc muối muối là được sư, người có cái gì mà ngưng ngưng! Nếu nàng thật có thể chữa khỏi cho người, ta năm mơ đều cười tỉnh ấy chứ!”

Bên tai truyền đến âm thanh liên hồi, khiến cho tiểu nam hài mở mắt.

Nữ nhân huyền ảo!

Âm ỹ chết được!

Hoàn hảo, mèo con nhà gia ôn nhu, yên tĩnh, mới là tốt nhất!

Nghĩ vậy, tiểu nam hài lại cọ cọ vào trong lòng Ngọc Phi Yên, không ngờ lại va chạm vào vật thể mềm mại.

Ra vẻ..... So với lần đầu tiên nhìn thấy còn muốn lớn hơn rất nhiều a!

Nghĩ vậy, tiểu nam hài đưa tay ra xoa xoa.

Không tệ!

Chiều theo tốc độ phát triển này, tiểu bồ câu sớm hay muộn cũng sẽ biến thành tiểu bạch thỏ!

Ngọc Phi Yên căn bản sẽ không ngờ chính mình sẽ bị hài từ ba bốn tuổi sổ sàng, nàng chuyên chú nghe Mộc Thiểm Hi nói tình huống của Ngọc Thiên Huyết, nào biết rằng chính mình dẫn sói vào nhà!

Nàng còn chưa phát hiện vấn đề, Hàm Từ đã nhạy cảm nắm giữ động tác của tiểu nam hài.

Chủ nhân, yêu thích của ngươi thật là đặc biệt.....

Tiểu bánh bao mà thôi, có cần phải yêu thích không buông tay như vậy hay không!

Thấy không, cái loại đáng người này ba đào mãnh liệt mới là đẹp nhất!

Chủ nhân, trên phương diện nữ nhân, ngươi vẫn rất non nớt!

Thì ra chủ nhân cũng có thời điểm ngây thơ!

Hàm Từ đắc ý vui vẻ so sánh khẩu vị nữ nhân của mình so với gia nhà mình còn thành thực hơn, một đạo ánh mắt lạnh lùng dừng trên người nó.

Lập tức, Hàm Từ kẹp lấy đuôi, cúi đầu.

Cư nhiên đã quên chủ nhân tuệ nhãn như đuốc, dám đắc ý mà vênh váo, thật là đáng chết a!

Chỗ Ngọc Phi Yên ở nhân lúc có hai phòng trống, bệnh tình của Ngọc Thiên Huyết nhất thời nửa khắc sẽ không chữa khỏi được, cho nên nàng an bài cho Mộc Thiểm Hi cùng Ngọc Thiên Huyết ở với mình cùng một chỗ.

Vừa nghe đề nghị này, Mộc Thiểm Hi vỗ tay khen ngợi.

“Thật tốt quá! Tiểu Ngọc muối muối, ngươi thật sự là một người tốt!”

“Tiền phí ngươi không cần lo lắng! Thân huynh đệ tính rõ ràng, đạo lý này ta biết! Tiền phí một phần ta cũng sẽ không thiếu ngươi! Hơn nữa, những năm nay ta cũng cất giữ được không ít bảo bối, ngươi không phải chịu thiệt!”

Lời của Mộc Thiểm Hi khiến cho Ngọc Phi Yên nhớ tới một màn ở từ lâu, Mộc Thiểm Hi với Chu Hâm kia.

Mộc Thiểm Hi rốt cuộc có thân phận gì?

Nhìn bộ dáng nàng, không giống như là tiểu thư nhà quan to quý tộc.

Nhưng mà Ngọc Phi Yên suy đoán muốn hòng cả não, đều không đoán được Mộc Thiểm Hi là nữ hải tặc triều đình truy nã, nàng hiện tại cả đầu đều lo nghĩ khám và chữa bệnh cho Ngọc Thiên Huyết.

“Tiểu bảo bối, ngoan, đi đi có chuyện phải làm, ngươi có thể ở bên cạnh tự mình chơi hay không?”

Ngọc Phi Yên muốn đem tiểu nam hài buông xuống, ai mà biết hần như miếng da trâu, gắt gao kè cặn nàng, thế nào cũng không chịu buông tay.

“Mèo con, tên của ta không phải tiểu bảo bối! Còn có, ngươi không phải là đi đi của ta!” Tiểu nam hài nghiêm mặt lãnh, vẻ mặt không vui.

Tên này thật sự là xuẩn muốn chết!

Mèo con, nản giấy là muốn dùng bôi phạm chiếm tiện nghi của ta sao?

“Vậy ngươi tên gọi là gì? Nói cho đi đi!” Nhìn thấy bộ dáng tiểu nam hài ngạo kiêu, hứng thú Ngọc Phi Yên lại nổi lên, nắm lấy hai bên má phần nộn của hần, “Ngươi không nói, ta gọi ngươi là tiểu bảo bối!”

“Không cần!”

Tiểu nam hài nắm chặt nắm tay.

Tên gốc như vậy Liễu Thịnh nghe được, hần nhất định sẽ cười đến rụng răng.

Hình tượng của gia hoàn toàn bị huỷ bởi ba chữ “Tiểu bảo bối”!

Nghĩ nghĩ, tiểu nam hài nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

“Gọi ta Kinh!”

“Kinh? Người thật đúng là sùng bái cha người a! Ngay cả tên đều phải giống hần, ta xem như phục người! Ủ, hần là đại nhân, người là tiểu hài tử, về sau ta gọi người là Tiểu Kinh Kinh là được! Không được phản đối, phản đối không có hiệu quả!”

Tiểu Kinh Kinh ——

Hầm Tử vron móng bít miệng, hắc hắc cười.

Chủ nhân, tên phản nộn như vậy thật là hợp với thân phận người bây giờ chứ!

Tiểu cô nương, người chọn tên vô cùng tốt!

Luân gia cho người tán thưởng!

Tiểu Kinh Kinh! Tiểu nam hài mặt không có đen, chỉ có đen nhất.

Nhưng bộ dáng hần hiện tại như vậy, không thể hành sử quyền lực, đành phải mím chặt miệng, tỏ vẻ buồn bực, hơn nữa lợi dụng ưu thế tiểu hài tử của mình, chiếm hết người Ngọc Phi Yên, đánh chết cũng không chịu rời đi.

“Tiểu Ngọc muội muội, hần chắc không phải đứa nhỏ của người cùng Vương gia đi!”

Thấy Tiểu Kinh Kinh ý lại Ngọc Phi Yên như vậy, ánh mắt Mộc Thiểm Hi như nghĩ đến cái gì.

“Ấu trĩu nhớ nhưng mẫu trĩu như vậy, ấu thú cũng nhớ nhưng mẫu thú.”

Nói đến đây, Mộc Thiểm Hi phát hiện mình so sánh thái quá, lập tức sửa chữa.

“Đứa nhỏ thiên tính mẫn cảm, sẽ không vô duyên vô cớ không muốn xa rời một người, ta thế nào cảm thấy phương diện này chính là có chuyện xưa nha? Người cùng Vương gia kia có phải hay không có gian tình a!”

Gian tình!

Mộc Thiểm Hi tưởng tượng phong phú, khiến cho Ngọc Phi Yên nháy mắt không biết nói gì.

Ngược lại là Hạ Hầu Kinh Thiên nghe thấy thế thì dị thường vui vẻ, xem chút kêu thành tiếng, cùng nàng có gian tình là gia! Chính là ta!

“Hi tỷ tỷ, người không cần nói bừa! Ta còn chưa trưởng thành! Đứa nhỏ lớn như vậy ta sinh không được đâu! Phụ thân của hần là bằng hữu tốt nhất của ta, hiện tại Vương gia có chuyện, ta giúp hần chiếu cố Tiểu Kinh Kinh một chút cũng là chuyện nên làm! Người đừng loạn điểm yên ương phở!”

Ngọc Phi Yên giải thích, đã dẹp bỏ ý niệm trong đầu Mộc Thiểm Hi, nhưng lại làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên trở nên âm trầm.

Ở trong lòng người, chúng ta chỉ là bạn tốt sao?

Càng nghĩ càng buồn bực, Hạ Hầu Kinh Thiên ngẩng đầu, cắn một ngụm lên cằm Ngọc Phi Yên cho hả giận.

Mèo con ngốc!

Đương nhiên, hần không nỡ đá thương Ngọc Phi Yên.

“Tiểu Kinh Kinh, người làm sao có thể cắn người chứ!”

Dù Ngọc Phi Yên thế nào cũng cảm thấy không đau, nhưng ngứa ngứa, tê tê, cảm giác hết sức quái dị. Nàng vội vàng đưa tay ở trên mông tiểu nam hài vỗ nhẹ hai cái.

“Lần sau còn như vậy, ta sẽ trừng phạt người!”

“Trừng phạt thế nào?”

Tiểu nam hài cười, trong mắt tà ác, giống như có Hạ Hầu Kinh Thiên ám vào người, khiến cho Ngọc Phi Yên lại nghĩ tới Hạ Hầu Kinh Thiên.

Năm trước, thời điểm hần rời đi, cùng nàng ở trong xe ngựa, cũng có một đoạn đối thoại như thế, chỉ là hôm nay đảo lộn lại đây.

“Ta đánh mông ngươi, không cho ngươi ăn cơm, không giúp ngươi thay quần áo, không chiếu cố ngươi!”

Ngọc Phi Yên xem ra tính tình tiểu nam hài này đúng thật như Liễu Thịnh nói, quật cường như vậy.

Bị nàng “Đe dọa” như vậy, hần lập tức an tĩnh lại, chỉ là hai tay như trước không chịu thả Ngọc Phi Yên ra, Ngọc Phi Yên chỉ biết bất đắc dĩ hướng Ngọc Thiên Huyết cười cười.

“Không có vấn đề gì!” Ngọc Thiên Huyết ôn hòa nói, “Ngược lại chúng ta cho ngươi thêm phiền toái.”

Ngọc Thiên Huyết biết, chuyện Chu Hâm ngày hôm nay nếu không có Ngọc Phi Yên ra mặt, hần cùng Mộc Thiểm Hi nhất định sẽ xảy ra chuyện.

“Người như thế thật sự là quá khách khí! Đây là chuyện ta phải làm!”

Ngọc Phi Yên ôm tiểu nam hài ngồi trước mặt Ngọc Thiên Huyết.

“Mời buông tay ra, cho ta xem bệnh!”

Biết được Ngọc Phi Yên có chính sự làm, tiểu nam hài ngoan ngoãn buông tay ra, ngồi trên đùi nàng, nghiêm túc xem Ngọc Phi Yên khám bệnh cho người ta.

Hần làm như vậy, Ngọc Phi Yên cười cười một chút, rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử, nghe lời rất tốt!

Chỉ bạc trong tay Ngọc Phi Yên bay ra, quần lên hai cổ tay Ngọc Thiên Huyết, chỉ chốc lát sau, nàng thả ra huyền lực, tiến vào thân thể Ngọc Thiên Huyết dò xét khí huyết của hần.

Lúc này, Mộc Thiểm Hi thật sự an tĩnh trở lại, chuyên chú nhìn Ngọc Thiên Huyết, sợ hần có cái gì không thích ứng.

Khi huyền lực âm áp thẩm thấu qua kinh mạch mà tiến vào, Ngọc Thiên Huyết chấn động.

Hần coi như là đã xem qua rất nhiều được sư nổi danh, không ai dùng thủ pháp như thế điều tra bệnh tình. Ngọc Thiên Huyết tinh tường cảm nhận được, huyền lực hướng về phía khí huyết của mình mà di động, nàng tựa hồ sợ hãi trên tay mình, cho nên vẫn thật cẩn thận phóng thích huyền lực.

Mộc Thiểm Hi ánh mắt nhìn người quá là không tệ!

Ngọc La Sát này rất lợi hại!

Người cũng rất tốt!

Đây là Ngọc Phi Yên lần đầu tiên nhìn thấy khí huyết Ngọc Thiên Huyết.

Trước khi bị huỷ đi khí huyết, Ngọc Thiên Huyết đã đạt được tu vi Vũ Thánh. Vốn dĩ khí huyết như một ngón tay nhỏ, hiện tại tứ phân ngũ liệt nằm trong vùng đan điền của hần.

Xem ra lúc người lúc trước thương tổn Tam thức, phẩm cấp so với hần cao hơn không bao nhiêu.

Nếu không, khí huyết đã vỡ nát thành những mảnh nhỏ, thậm chí hóa thành tro tàn.

Nếu khí huyết Ngọc Thiên Huyết thật sự bị hư hao, hần sẽ vẫn còn tê liệt ở trên giường. Vậy cũng là phúc trong nạn bất hạnh!

Lại kiểm tra rồi một hồi lâu, Ngọc Phi Yên thu hồi chỉ bạc.

“Làm sao rồi?”

Mộc Thiểm Hi đã sớm chờ trong hơi nước, vừa thấy Ngọc Phi Yên mở mắt, thở ra một hơi, Mộc Thiểm Hi bất chấp này nọ, đưa tay bắt lấy bả vai Ngọc Phi Yên, “Tiểu Ngọc muội muội, Huyết còn có thể cứu sao?”

Mộc Thiểm Hi thân thiết là thật, lo lắng là thật, sợ hãi cũng là thật!

Xem ra nàng là thật đem Ngọc Thiên Huyết đặt ở trong lòng.

“Ta hần là có biện pháp để trị cho hần!”

Đợi lâu như vậy, tìm nhiều được sư như vậy, rốt cục, lời của Ngọc Phi Yên mới cho Mộc Thiểm Hi thấy hi vọng.

“Quá tốt! Quá tốt!” Mộc Thiểm Hi cao hứng kêu ta, xông lên phía trước ôm lấy Ngọc Thiên Huyết.

Ngay lúc hắn muốn lui ra phía sau mà tránh đi, Mộc Thiểm Hi ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, bao hàm nước mắt trong suốt, “Huyết, ta đã sớm nói ngươi biết sẽ không có việc gì! Ta nói rồi, ta nhất định sẽ tìm được được sự chữa khỏi cho ngươi! Lần này giấc mộng của ta rốt cục có thể thực hiện! Thật tốt quá!”

Giấc mộng ——

Mộc Thiểm Hi cúi thấp mặt, còn có hạt nước mắt như viên trân châu kia, rơi vào trong mắt Ngọc Thiên Huyết, lại nặng nề gõ lên tim của hắn.

Hắn đã sớm quên giấc mộng là cái gì, nhưng không biết lơ đãng lúc nào, hắn lại thành giấc mộng của người khác!

Lúc này đây, Ngọc Thiên Huyết không có cự tuyệt Mộc Thiểm Hi, mà là vươn tay, dùng ngón cái thô ráp đảo quanh hốc mắt nữ nhân trước mắt.

“Đừng khóc, khóc xấu!”

Ngọc Thiên Huyết dùng ngữ khí nhẹ nhàng như thể nói với Mộc Thiểm Hi, trong lòng Ngọc Phi Yên ngân nga.

Đây là âm thanh băng sơn bắt đầu hòa tan sao?

Vì sao nàng nghe thấy tiếng băng vỡ ra chứ?

Tam thức, thì ra lòng của ngươi còn ở đây, còn có thể bị cảm động a!

“Được được! Ta nghe lời ngươi nói, không khóc! Ta muốn đẹp cơ! Huyết không thích nữ hài tử xấu xí!”

Mộc Thiểm Hi túm lấy tay áo Ngọc Thiên Huyết, cẩn thận lau chùi nước mắt trên mặt mình, cuối cùng lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

Nụ cười này, hoảng loạn nhập lòng người.

Nữ tử xinh đẹp trong ánh mắt hồng nhuận, khoé mắt nàng nhợt nhạt vương hơi nước, xứng với nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, giống nhau một đạo quang, trực tiếp chiếu sáng cả thế giới, quả thật là hình ảnh tốt đẹp nhất trên cả thế gian.

Mà ngay cả Ngọc Thiên Huyết chính bản thân hắn, đều cảm giác được một ít không giống.

“Tiểu Ngọc muội muội, cho ngươi chế giễu!” Nghĩ đến chính mình cư nhiên khóc, Mộc Thiểm Hi lúc này rốt cuộc nhăn nhó một chút.

“Hi tỷ tỷ, ta biết ngươi!” Ngọc Phi Yên vội vàng gạt đầu, tỏ vẻ chính mình duy trì nghiêm túc, “Hi tỷ tỷ, gần đây mờ trắng tỏ sáng, ngươi nhất định sẽ thu hoạch hạnh phúc!”

Gần đây mờ trắng tỏ sáng.

Mộc Thiểm Hi nhìn về phía Ngọc Phi Yên, tuy rằng nàng không thấy được biểu tình của tổ y nữ tử, nhưng Mộc Thiểm Hi biết nàng đang cố vũ cho mình.

Đối với chuyện này, Mộc Thiểm Hi hết sức cảm kích, “Cảm ơn ngươi!”

Đến lúc này, nàng mới nhớ đến chuyện tình máu chó, nháy mắt vỗ đầu.

“Xem ta, cao hứng quá mức, còn chưa có nghe Tiểu Ngọc muội muội chẩn đoán đâu! Tiểu Ngọc muội muội, ngươi chừng nào thì có thể chữa bệnh cho Huyết? Hắn khi nào thì có thể tốt lên? Có cái gì cần ta hỗ trợ sao?”

Mộc Thiểm Hi kích động như vậy, Ngọc Phi Yên vươn tay vỗ vỗ nàng, làm cho nàng bình tĩnh trở lại. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Hi tỷ tỷ, hôm nay đã trở thế này, có phải hay không hắn là nên nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai nói, được không?”

“Hơn nữa, ta muốn một mình hỏi thúc thúc một vấn đề, đề cập đến bệnh tình cá nhân *——”

Hết chuyện tình có liên quan đến thân thể Ngọc Thiên Huyết, trong mắt Mộc Thiểm Hi chính là chuyện đại sự. Thấy Ngọc Phi Yên nói như vậy, nàng lập tức đứng lên, hướng Ngọc Phi Yên cúi mình vái chào.

“Tốt! Ta sẽ không quấy rầy ngươi trao đổi, cảm ơn ngươi!”

“Hi tỷ tỷ, ngươi quá khách khí! Chuyện của các ngươi, chính là chuyện của ta. Ta nhất định sẽ đem hết khả năng giúp các ngươi!”

Ngọc Phi Yên xảo diệu dùng hai chữ “Các ngươi”, Mộc Thiểm Hi rốt cục có chút thẹn thùng, sau khi bỏ lại một câu “Cảm ơn”, nàng lui ra ngoài.

Dù sao, Ngọc Thiên Huyết cực kỳ sĩ diện, vạn nhất Ngọc Phi Yên đề cập đến một vấn đề bí ẩn nào đó, nếu mình vẫn ở đó, Ngọc Thiên Huyết khẳng định sẽ không nói thật! Cho nên Mộc Thiểm Hi hết sức nghe lời, khi rời đi còn khép cửa phòng lại.

Hiện tại, trong phòng chỉ còn lại có Ngọc Phi Yên, Ngọc Thiên Huyết cùng tiểu nam hài.

Đối với tiểu nam hài triều công, Ngọc Phi Yên thật sự là không có cách nào, đành phải đem hấn để lại.

Dù sao hấn vẫn là đứa nhỏ!

Còn không hiểu chuyện!

Ngọc Phi Yên trong lòng nghĩ.

“Cô nương mở miệng đề nghị, là có chuyện muốn nói với ta đi!” Ngọc Thiên Huyết ngồi đối diện Ngọc Phi Yên, trong lòng có chút kích động.

Nguyên nhân hấn kích động có hai cái, một mặt là bởi vì Ngọc Phi Yên nói khí huyết của hấn có thể chữa trị, hấn có thể khôi phục, về phương diện khác, cũng là bởi vì Ngọc Phi Yên.

Bọn họ ở chung thời gian càng dài, cảm giác quen thuộc Ngọc Phi Yên mang lại cho hấn còn dày đặc.

Dù cho khí huyết của hấn hồng rồi, võ công không còn, nhưng mà trực giác bẩm sinh còn tại.

“Cô nương, người rót cuộc là ai?” Ngọc Thiên Huyết nhin không được, hỏi ra nghi vấn trong lòng mình đã lâu.

“Tam thúc ——”

Ngọc Phi Yên hé miệng ra, Ngọc Thiên Huyết choáng váng.

Tam thúc.....

Trong ấn tượng của hấn, người gọi hấn như vậy, chỉ có tiểu chất nữ.

Nhưng mà, Ngọc Phi Yên không phải có si chứng hay sao? Người trước mắt không phải Ngọc La Sát sao? Hai người là một người, điều này, điều này sao có thể chứ! Ngọc Thiên Huyết không phải không tin, mà là không thể tin được.

Đúng lúc này, Ngọc Phi Yên tháo khăn che mặt xuống, lộ ra dung mạo thật của nàng.

“Tam thúc, là ta!”

“Tiểu Yên Yên!” Ngọc Thiên Huyết “Oanh” một tiếng đứng lên, bước đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên, cao thấp đánh giá.

Không sai, là nàng!

Mặt mày này, khí này chất, cùng nhị ca giống nhau, còn có tươi cười của nàng, hoàn toàn là phiên bản của Nhị tẩu. Nàng chính là Ngọc Phi Yên!

“Tiểu Yên Yên, thật là người! Thật tốt quá! Thật tốt quá!” Ngọc Thiên Huyết càng nói càng kích động, ánh mắt cũng nóng hầm hập, nếu hấn không cố nén nước mắt, hấn sợ chính mình sẽ khóc lên.

Nhị ca, Nhị tẩu, các người thấy được sao!

Tiểu Yên Yên bây giờ là Vũ Vương, còn là được sư! Nàng kế thừa ưu điểm của các người, là nữ nhân ưu tú nhất của các người!

“Tam thúc! Ta rất nhớ người!” Ngọc Phi Yên vừa dứt lời, thì nàng đã rơi vào vòng tay Ngọc Thiên Huyết, “Hảo hài tử, có thể ở nơi này nhìn thấy người, ta thật sự là rất cao hứng! Chất nữ Ngọc Thiên Huyết ta lợi hại như vậy, nữ tử Ngọc gia ưu tú như vậy, thật sự làm cho người kiêu ngạo a!”

Nói đến cùng những giọt nước mắt hấn vẫn cố nhin liền rót xuống dưới, hấn vội vàng lau nước mắt.

“Người thế nào đến nơi đây? Trong nhà tốt không? Cha, hấn có khỏe không? Tinh Khung thì sao? Tìm được rồi sao? Là ta bất hiếu, không thể đứng lúc chạy về, khiến cho cha lo lắng!”

Ngọc Thiên Huyết liên tiếp hỏi thật nhiều vấn đề, Ngọc Phi Yên thấy Tam thúc kích động thành như thế, rót trà cho hấn nhuận cổ họng, sau đó đem chuyện xảy ra ở kinh thành nhất nhất kể cho Tam thúc nghe.

“Lại là Nam Sơn phu nhân? Là nàng?!”

Khi nghe nói bị kịch Ngọc gia đều cùng Hạ Hầu Nam Sơn có liên quan, Ngọc Thiên Huyết nắm chặt nắm tay, một quyền nện ở trên bàn.

“Ta thực ngu ngốc! Ta nhìn không ra nàng là mặt người dạ thú như vậy, ta còn đem người giao cho nàng dưỡng dục, ta thực ngu ngốc!”

Ngọc Phi Yên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, nếu Nam Sơn phu nhân còn sống, Ngọc Thiên Huyết nhất định sẽ đem nàng thiên đào vạn quả, vì huynh trưởng tẩu tử của mình, vì chất nữ báo thù.

“Tam thúc, đó cũng không phải lỗi của ngươi! Gia gia lúc trước cũng tự trách không thôi, nhưng mà Nam Sơn phu nhân phạm lỗi, cùng các ngươi có quan hệ gì chứ! Chúng ta ai đều không nghĩ đến nàng sẽ là người như vậy, là nàng ta rất giỏi nguy trang lừa gạt.”

Ngọc Phi Yên an ủi Ngọc Thiên Huyết hồi lâu, nội tâm áy náy của hắn mới dần dần bình phục

“Tiểu Yên Yên, nay ngươi có thành tựu lớn như vậy, cha mẹ của ngươi biết được, nhất định sẽ lấy ngươi làm kiêu ngạo! Nếu bọn họ có thể tận mắt thấy hết thấy điều này, thật là tốt!”

“Tam thúc, ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên cha mẹ sinh dưỡng ra ta. Tuy bọn họ rời đi khi ta còn rất nhỏ, nhưng ta có gia gia, có ngươi, có đại ca, chúng ta người một nhà đều phải sống tốt tiếp tục ——”

“Cha mẹ” trong miệng Ngọc Thiên Huyết, là nhị ca Ngọc Thiên Hàn cùng Nhị tẩu Đệ Ngũ Yên Nhi.

Nhưng chuyện này, Ngọc Kinh Lôi cũng không nói cho Ngọc Phi Yên.

Mà Ngọc Thiên Huyết nghĩ rằng Ngọc Phi Yên đã biết chân tướng, liền không giải thích nhiều, hiểu lầm vẫn cứ thế mà tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ngàn Năm Tu Được Ngủ Cùng Giường

Edit: Tuyết Ảnh Nhi

Đối với thành tựu hiện tại của chính mình, Ngọc Phi Yên chỉ giải thích nàng trong lúc vô ý có được cơ duyên, được Thái Cực dưỡng sinh tuyền thoát thai hoá cốt.

Nghe xong lời này, Ngọc Thiên Huyết cực kỳ cao hứng, liên tục nói thật sự là cát nhân ác tự có thiên tướng!

“Ngươi có thể có được tạo hóa như thế, là phúc khí của ngươi! Đây cũng coi như trời cao bồi thường ngươi nhiều năm qua! Tiểu Yên Yên, ta năm mơ cũng không nghĩ đến, chất nữ của ta là Vũ Thần!”

Trên đường Ngọc Thiên Huyết cùng Mộc Thiểm Hi đến Lạc Hà Cốc, nghe nói chuyện Ngọc Phi Yên là Vũ Thần.

Khi đó hắn vui mừng hết sức.

Ngọc Phi Yên có thể có thành tựu như thế, chẳng những là niềm kiêu ngạo của Ngọc gia, cũng là niềm kiêu ngạo của Đại Chu quốc.

Thấy Tam thúc nhắc tới điều này, Ngọc Phi Yên có chút ngại ngùng, liên tục phát tay:

“Tam thúc, kỳ thực ta còn chưa đến phẩm cấp Vũ Thần, ta hiện tại là Vũ Hoàng trung đoạn, cách Vũ Thần còn có khoảng cách rất lớn. Bất quá bởi vì ta đánh bại Chu Liệt, bên ngoài đồn đãi ta là Vũ Thần, ta cũng không có cách nào phản bác.”

Ngọc Thiên Huyết biết được, chuyện này Ngọc Phi Yên đích thực không thể ra ngoài giải thích cùng người khác.

Một Vũ Thần chết đi, thì cần có một Vũ Thần khác đến thay thế vị trí của hắn.

Nếu không, Đại Chu quốc mất đi Vũ Thần, lại phải từ đại quốc nhất đẳng, biến thành quốc gia nhị đẳng, chẳng những lực ảnh hưởng trên quốc tế suy yếu, còn có thể lọt vào công kích của nước láng giềng.

Dù sao sức mạnh quốc gia là một dấu hiệu của quốc gia có cường đại hay không, cũng là một loại thực lực quốc gia, hơn nữa hết sức có sức thuyết phục.

Ở trước Chu Liệt, Đại Chu quốc không có Vũ Thần, Tàn Trĩ quốc không phải khi dễ tới cửa đấy thôi!

“Ngươi làm rất tốt! Mặc kệ ngoại nhân nghị luận thế nào, ngươi bảo trì trầm mặc là được.”

Đối với chuyện này, Ngọc Thiên Huyết suy nghĩ càng thêm chu toàn.

“Bất quá, ngươi cũng phải nắm chặt hết thấy cơ hội, nhanh chóng nâng cao chính mình.”

“Hiện tại, tất cả mọi người nói Ngọc Phi Yên là Vũ Thần mười bốn tuổi. Mặc kệ chân tướng ra sao, tất cả mọi người tin! Cũng có rất nhiều người đem

ngươi trở thành tín ngưỡng. Đây là mặt tốt thứ nhất, nhưng ở một phương diện khác, thành danh của ngươi, sẽ làm rất nhiều người tới tìm ngươi khiêu chiến.”

“Đừng quên Tàn Trì quốc còn có một gã Hồ Sa, hắn cũng là Vũ Thần, hơn nữa cực kỳ hiểu chiến.”

“Giữa Đại Chu quốc chúng ta cùng Tàn Trì quốc vốn dĩ còn có mâu thuẫn nhiều năm, nay ngươi tuổi nhỏ như thế, năng lực lại mạnh như vậy, ngày sau thành tựu nhất định sẽ ở phía trên Hồ Sa. Điều này chẳng những sẽ làm Tàn Trì quốc lo lắng, cũng sẽ khiến cho Hồ Sa cảnh giác.

“Lấy hiểu biết của ta đối với Hồ Sa, hắn nhất định sẽ tìm cơ hội đến tiếp cận ngươi, thử dò xét ngươi.”

“Nếu phát hiện ngươi so với hắn yếu hơn, hoặc là năng lực của ngươi để hắn cảm thấy sợ hãi, hắn sẽ không tiếc hết thảy đại giới, hủy đi ngươi.”

Nói tới đây, Ngọc Thiên Huyết biểu tình hết sức nghiêm túc, “Không được, ta phải cùng cha nói, Hồ Sa chính là một con chó điên, trận chiến giữa các ngươi đó là chuyện sớm hay muộn, chúng ta nhất định phải sớm làm chuẩn bị!”

Quan tâm của Ngọc Thiên Huyết, từng chữ từng câu, đều để lộ ra sự thật lòng, khiến cho Ngọc Phi Yên hết sức cảm động.

Đây là Tam thúc của nàng! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cùng gia gia giống nhau, là thân nhân của nàng, là người thật tâm thật ý bảo vệ yêu thương nàng!

“Tam thúc, ta sẽ nghe lời ngươi nói! Cố gắng thật tốt! Sớm ngày tiến giai! Nếu Hồ Sa thật sự muốn tìm ta gây phiền phức, để cho hắn lại đây! Ta không sợ hắn!”

Về mặt dị thường kiên định trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Phi Yên, đôi ngươi cố chấp lại kiên nghị kia, cùng nhị ca trong trí nhớ Ngọc Thiên Huyết trùng lên nhau, khiến hắn bị phần đan xen.

Trong ba huynh đệ Ngọc gia, Ngọc Thiên Hàn thiên tư cao nhất, thiên phú tốt nhất.

Nhưng mà, cuối cùng hắn lại có kết quả như vậy.....

Nghĩ vậy, Ngọc Thiên Huyết lại giả bộ thành mắt có hạt cát, xoa xoa đỏ khòe mắt, “Tiểu Yên Yên, ngươi trưởng thành, có tư tưởng, có lý tưởng, điều này rất tốt! Nhưng, tuyệt đối không thể khinh địch!”

“Dựa theo miêu tả của ngươi, ngươi sở dĩ có thể chiến thắng Chu Liệt, một phần nguyên nhân là hắn quá mức khinh địch.”

“Nay thanh danh của ngươi nổi lên, Hồ Sa nhất định sẽ đem ngươi trở thành địch nhân cuối cùng! Dù sao, hắn đã hơn sáu mươi tuổi, huy hoàng không được bao lâu, mà thời gian của ngươi sẽ càng dài, đi được càng xa hơn!”

“Vạn nhất Hồ Sa có cái gì ngoài ý muốn, một thế hệ Vũ Thần mới còn chưa xuất hiện, Tàn Trì quốc thời kì giáp hạt, mà ngươi đang tuổi tác tốt đẹp. Vô luận từ mọi phương diện, Đại Chu quốc đều đã đặt ở trên đầu Tàn Trì quốc, đây mới là nguyên nhân thực sự khiến cho Hồ Sa cùng Tàn Trì quốc kiêng kị ngươi!”

Ngọc Thiên Huyết phân tích hết sức cẩn thận, hắn vừa nói thế, trong lòng Ngọc Phi Yên càng phát ra kính nể Tam thúc này.

Đã sớm nghe nói, Tam thúc là nhân vật tham mưu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tuy rằng Ngọc Phi Yên cũng biết cây to đón gió, hơn nữa đã sớm làm chuẩn bị, nâng cao phẩm cấp Ngọc Kinh Lôi cùng thân vệ Ngọc gia, nhưng Ngọc Thiên Huyết phân tích càng thêm cẩn thận, khiến cho Ngọc Phi Yên sáng tỏ thông suốt, lập tức có phương hướng.

Thế giới này chính là so với nắm đấm, nắm đấm ai lớn ai cứng, người đó là lão đại.

Nàng không thể để cho người khác khi dễ chính mình, khi dễ Ngọc gia!

“Tam thúc, ngươi đối với ta thật tốt!”

“Hài tử ngốc! Ngươi là chất nữ ruột của ta, chúng ta là huyết mạch chí thân, ta có thể đối với ngươi không tốt sao!”

Ngọc Thiên Huyết ôn hòa cười, ánh mắt từ ái.

“Bất quá ngươi cũng không cần quá lo lắng! Nếu lúc Hồ Sa tìm tới cửa, ngươi còn chưa có thể thành công tiến giai, chúng ta vô đầu không được, có thể trí đấu.....”

Đúng lúc này, tiểu nam hài vốn dĩ không rên một tiếng bỗng nhiên khê hừ một tiếng.

Trí đấu?

Cũng chính là thừa nhận chính mình so với người khác yếu hơn!

Bất quá là một tên Hồ Sa nho nhỏ, thế nào so với được với mèo con của gia!

Nghe thấy thanh âm, Ngọc Phi Yên cùng Ngọc Thiên Huyết mới nhớ tới bên cạnh còn có một tiểu hài tử, vừa rồi những lời này hẳn đều nghe thấy được.

Những chuyện riêng tư này, không thể có kẻ thứ ba biết, nếu không lan truyền ra ngoài, sẽ mang đến phiền toái lớn cho Ngọc Phi Yên.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Thiên Huyết mím môi, ánh mắt cảnh giác, nếu không phải đứa nhỏ này ngồi trong lòng Ngọc Phi Yên, hẳn đều muốn giết người diệt khẩu.

Sát ý trên người đối phương, Hạ Hầu Kinh Thiên làm sao không biết.

Nếu trước đây, có người khiêu khích như vậy, hẳn nhất định sẽ hung hăng chinh trở về, ép chết đối phương.

Nhưng mà hiện tại hẳn không thể, một là bởi vì Ngọc Thiên Huyết là Tam thúc ruột của Ngọc Phi Yên, lại thật tâm đối tốt với Ngọc Phi Yên, hai nha, hẳn trước mắt hữu tâm vô lực.

Được rồi, Hạ Hầu Kinh Thiên biểu tình buồn bực.

Hắn thừa nhận một điều cuối cùng mới là mấu chốt nhất.

Hữu tâm vô lực!

Vừa nghĩ tới chính mình tham niệm thân tình ngắn ngủi, cư nhiên lời nói của người nọ, bây giờ biến thành như thế, tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên hết sức gay go.

Nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết còn đang dùng cái loại ánh mắt sống nguội này nhìn chính mình, Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng ghen cong, nín buồn bực đến phát nổ, hắn dứt khoát ôm Ngọc Phi Yên gào khan lên, “Mèo con, sợ! Hắn muốn giết ta! Khi dễ tiểu hài tử, thật sự là xấu hổ!”

Tam thúc của mèo con, ngươi xem!

Cáo trạng, gia cũng biết!

Bên tai là tiếng kêu rên bi phẫn của tiểu nam hài, Ngọc Phi Yên đành phải đưa tay vỗ lưng hắn.

Thì ra tiểu hài tử phiền toái như vậy, Ngọc Phi Yên có chút nhức đầu.

Làm ơn, giọng của ngươi có thể đừng có lớn như vậy không! Lỡ tai của ta cũng sắp điếc rồi!

Còn có, nước mắt của ngươi đâu?

Nếu sợ, không phải nên có nước mắt sao?

Cùng tiểu nam hài ở chung như vậy trong khoảng thời gian, Ngọc Phi Yên tinh tường nhận thức được hẳn chính là một tên tinh quái. Tuy tiếng khóc của hắn lớn như vậy, nhưng trong ánh mắt của hắn một chút ý sợ đều không có, thật sự là một tiểu tử giảo hoạt!

“Tam thúc, Tiểu Kinh Kinh là người một nhà, ngươi không cần lo lắng! Lời nói vừa rồi của chúng ta hẳn sẽ không nói ra! Đúng không, Tiểu Kinh Kinh!”

Ngọc Phi Yên đem mặt tiểu nam hài xoay lại đây, để hắn nhìn Ngọc Thiên Huyết.

Lần này, tiểu nam hài đừng khóc, trên mặt nghiêm trang, giống như cái người khóc kinh thiên động địa vừa rồi căn bản là không phải hắn.

“Ta sẽ không bán đứng mèo con! Hơn nữa, ta sẽ bảo hộ mèo con!”

Mèo con?

Xung hô đặc thù này, khiến cho Ngọc Thiên Huyết đánh giá thật lâu giữa Ngọc Phi Yên cùng tiểu nam hài, cuối cùng ngay cả hắn cũng không phải hoài nghi mà hỏi Ngọc Phi Yên, “Ngươi cùng Hạ Hầu Kinh Thiên rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Quan hệ nam nữ.” Tiểu nam hài lập tức đáp lại.

“Ba!”

Ngọc Phi Yên cầm một hạt dẻ gõ ở trên đầu tiểu nam hài, “Tiểu hài tử nói bừa cái gì! Ai dạy ngươi!”

“Ta vừa rồi không có nói sai! Một người là nam nhân, một người là nữ nhân, cộng thêm cùng một chỗ, không phải là quan hệ nam nữ sao?”

Tiểu nam hài cau mày, bĩu môi, nốt chu sa giữa mi đỏ rực, hoàn toàn chính là một tiểu oa nhi đáng yêu.

“Không phải giải thích như vậy!”

Ngọc Phi Yên vội vàng hướng Ngọc Thiên Huyết xua tay, “Tam thúc, Lâm Giang Vương đã từng giúp ta, cũng đã giúp Ngọc gia chúng ta, xem như ân nhân của chúng ta. Ta cùng hắn quan hệ không tệ, là bằng hữu rất tốt!”

Lời của Ngọc Phi Yên, tiểu nam hài cũng không thích nghe, lập tức bôi một câu:

“Đúng! Nam nhân cùng nữ nhân là bạn tốt, tên gọi tắt người yêu!”

“Ngươi cảm miệng cho ta!”

Ngọc Phi Yên hoàn toàn bị tiểu nam hài làm cho muốn điên rồi.

Vốn dĩ nội tâm của đứa bé này cùng dung mạo của hắn giống nhau, là thiên sứ nhỏ. Ai mà biết, bề ngoài của hắn là lừa gạt người, hoàn toàn chính một tiểu ma quỷ tà ác thôi!

“Ta vừa rồi không có nói sai.....” Tiểu nam hài cúi đầu than thở nói, trong mắt cũng rất là cô đơn.

Mèo con, gia đặc biệt chưa từng nghĩ qua làm bằng hữu tốt với nàng!

Nàng là mèo con của gia, tư hữu vật của gia!

Gia sẽ không đem ngươi tặng cho bất luận kẻ nào!

Mơ tưởng!

“Tiểu Yên, kỳ thật Hạ Hầu Kinh Thiên các phương diện đều không tệ, hết sức có tài cán, năng lực siêu quần, hơn nữa dung mạo xuất thân đều tốt.....”

Những lời khen ngợi của Ngọc Thiên Huyết, tiểu nam hài nghe được xém chút cảm động đến rơi nước mắt.

Tam thúc, thực xin lỗi, gia hướng ngươi xin lỗi!

Vừa rồi lúc ngươi ôm mèo con, gia còn muốn tìm cơ hội làm thịt ngươi! Gia thật sự là lấy lòng tiểu nhân đo bụng dạ quân tử!

Trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên, độ hảo cảm của Ngọc Thiên Huyết thẳng tắp bay lên, ai mà biết hắn bồi theo ở phía sau một câu, “Nhưng mà, Lâm Giang Vương không phải phụ quân để hôn phối, hắn cá tính quá mạnh mẽ, lại bá đạo cuồng vọng, người đắc tội rất nhiều. Ta sợ hắn khi dễ ngươi!”

Lập tức, Hạ Hầu Kinh Thiên yếu ớt ngã vào trong lòng Ngọc Phi Yên.

Gia đã sớm nhìn ra Ngọc Thiên Huyết không phải người tốt gì, cư nhiên trước mặt gia, nói xấu gia!

Ngọc Thiên Huyết, ngươi đủ gan!

Một gia mới vừa rồi còn muốn cùng ngươi bắt tay giảng hòa, hảo tâm của gia bị đập hư!

“Tam thúc, ngươi nghĩ đi đâu rồi!”

Ngọc Phi Yên bắt đầu đi nở nụ cười, “Ta tuổi vẫn còn nhỏ, trước mắt sẽ không lo lắng điều này. Đại ca còn chưa tìm được, ta cũng chưa chữa khỏi thân mình ngươi, sẽ không suy nghĩ chuyện tình cảm! Ta cùng Hạ Hầu Kinh Thiên thật không có cái gì, ngươi đừng hiểu lầm!”

“Kỳ thật, Hạ Hầu Kinh Thiên kỳ thật rất tốt. Tính cách của hắn cùng hoàn cảnh hắn sinh trưởng có liên quan, tuy rằng hắn biểu hiện giống mãnh thú giương nanh múa vuốt, nhưng nếu hắn không hung tàn, làm sao bảo vệ chính mình cơ chứ!”

Nếu không hung tàn, làm sao bảo vệ chính mình.....

Nghe thấy những lời cuối cùng này, Hạ Hầu Kinh Thiên rốt cục hiểu được, tại sao mình không phải Ngọc Phi Yên không thể.

Trên đời này, chỉ có vốn vẹn một người hiểu ngươi.

Có một số người cuối cùng cả đời cũng chờ không được người này, mà hắn may mắn, ngay tại tuổi này, gặp được nàng tốt nhất.

Dã thú có hung mãnh, cũng có một trái tim mềm mại ấm áp!

Mèo con, nàng hiểu gia như thế, gia lại càng không thể thả nàng đi được!

Hạ Hầu Kinh Thiên nhớ tới ở trong hoàng cung, Hạ Hầu Quân Vũ hỏi hắn cái vấn đề kia, nếu có một ngày, Ngọc Phi Yên có người yêu, cùng với đôi phương xa chạy cao bay, hắn phải làm sao?

Vấn đề này khiến cho Hạ Hầu Kinh Thiên rối rắm rất nhiều ngày, làm thế nào cũng tìm không được đáp án khiến hấn vừa lòng.

Hiện tại, hấn rốt cục biết được phải làm như thế nào.

Muốn cùng người khác đi? Rất tốt!

Trừ phi nàng có thể đánh bại gia, giết chết gia, giẫm lên thi cốt gia rồi đi, nếu không, cả đời nàng đều là người của gia! Không không, không chỉ có kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp, gia đều quán lấy nàng, không buông tay!

Thấy vẻ mặt Ngọc Phi Yên không giống nói dối, Ngọc Thiên Huyết cảm thấy chính mình thật sự là trông gà hóa cuốc.

Phải!

Nàng vẫn còn là một đứa nhỏ!

Chuyện kết hôn còn quá sớm!

Về phần đến lúc đó Ngọc Phi Yên tìm được người như thế, trước hết phải yêu Tiểu Yên Yên, Tiểu Yên Yên cũng phải yêu hấn; tiếp theo phải có năng lực cùng Tiểu Yên Yên sống vai, nữ cường nam yếu, thời gian lâu nam nhân sẽ tự ti, khẳng định ảnh hưởng cảm tình vợ chồng; thứ hai, gia thế phải trong sạch, gia đình phải hài hòa, quan hệ gia đình không thể rất phức tạp, bảo bối Ngọc gia cũng không thể đi nhà người khác chịu ức hiếp; sau đó à, nhà trai không thể cưới vợ bé, không thể thu thông phòng, thể xác và tinh thần đều phải thuần khiết, ngựa đực trực tiếp chết đi; cuối cùng, phẩm hạnh cũng rất then chốt, tính cách tốt, phải ôn nhu sẵn sàng, không thể khi dễ Tiểu Yên Yên, phải là một thể nô.....

Tiểu Yên Yên, Tam thúc nhất định sẽ đánh bóng hai mắt, cẩn thận khảo sát, tìm cho người một người chồng tốt một trăm phần trăm.

Ngọc Thiên Huyết càng nghĩ, càng cảm thấy ý nghĩ của chính mình không tệ.

Chờ trở về hấn sẽ đặt ra điều lệ này, từng điều từng điều, đem điều kiện đều sắp xếp rõ ràng.

Hiện tại bắt đầu quan sát, chậm rãi khảo nghiệm, phân biệt, tổng bả đậu, lưu tinh hoa, sóng to đào cát, trong cát đào vàng, cuối cùng còn lại chính là tốt nhất!

Trong việc chọn chồng cho Ngọc Phi Yên, Tam thúc cùng Ngọc Kinh Lôi cách nghĩ của đôi phụ tử này không mưu mà hợp, nhất trí kinh người.

Tóm lại, Hạ Hầu Kinh Thiên ngay cả danh sách sơ thí cũng không có tên, sau lại không có khả năng!

Cửu biệt gặp lại, Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Phi Yên đôi thúc cháu này hàn huyên thật lâu, lúc biết được Ngọc La Sát cùng Ngọc Phi Yên là cùng một người, mà bí mật này Ngọc Phi Yên ngay cả Ngọc Kinh Lôi cũng không nói cho, Ngọc Thiên Huyết có chút đắc ý nhỏ.

“Thì ra ở trong lòng Tiểu Yên Yên, Tam thúc mới là xếp thứ nhất! Cha nếu biết được, khẳng định sẽ ghen à! Tiểu Yên Yên, phẩm cấp được sư của người là bao nhiêu?”

Ngọc Thiên Huyết đã thật lâu không cười sáng khoái như vậy, nụ cười này của hấn, khiến cho Hạ Hầu Kinh Thiên oán giận.

Trong lòng mèo con ta mới là thứ nhất!

Tam thúc của mèo con, người đừng có tự mình đa tình!

Nghĩ đến Mộc Thiểm Hi đi theo Ngọc Thiên Huyết đến đây, trong đầu Hạ Hầu Kinh Thiên bỗng nhiên có một ý niệm to gan.

Nếu Tam thúc của mèo con có vợ, sẽ không nhớ thương mèo con của chính mình!

Nữ nhân tóc nâu kia nhìn không tệ, nên cố gắng sáng tạo điều kiện, làm cho bọn họ kết hôn!

Phải tác hợp bọn họ!

“Ta cũng không rõ ràng.”

Ngọc Phi Yên lắc lắc đầu, “Ta không hiểu phẩm cấp được sư là khảo hạch như thế nào?”

“Khảo hạch được sư trên đại lục đều là ở Được Vương Các hoặc là phân bộ Được Vương Các tiến hành, căn cứ xác xuất thành công được liệu, cấp bậc, độ tinh thuần được sư luyện chế để bình phán.” Ngọc Thiên Huyết kiên nhẫn giải thích.

“Tam thúc, người biết nhiều thật! Ta chế được tương đối ít, nhiều hơn là dùng được canh. Chờ ngày mai ta đi kiểm tra một chút cấp bậc được sư, đến lúc đó sẽ biết!”

Ngọc Phi Yên nói như vậy, Ngọc Thiên Huyết đồng ý.

Sắp tới chính là đại hội Đầu Đuợc, Ngọc Phi Yên tuy rằng danh khí rất lớn, nhưng nàng không có phẩm cấp mà đến, luôn sẽ có người sẽ nói xấu sau lưng, nói nàng là dựa vào mỹ mạo cùng Yến vương theo đuổi thành danh, lời khó nghe hơn cũng có.

Chờ tham gia kiểm tra cấp bậc được sự, có phẩm cấp trong tay, có thể hung hăng đánh vào những người nói nhảm!

Tìm được Tam thúc rồi, Ngọc Phi Yên kỳ thật còn có rất nhiều lời muốn nói với Ngọc Thiên Huyết, ai mà biết tiểu nam hài vào lúc này hết sức không phối hợp, ngáp dài, trực tiếp kêu “Buồn ngủ”.

“Mèo con, ta muốn đi ngủ! Ta buồn ngủ! Ta muốn đi ngủ!”

Hạ Hầu Kinh Thiên nghĩ kĩ, dù sao chính mình hiện tại chính là một tiểu hài từ ba tuổi, nên có bộ dáng đứa nhỏ.

Không cho ta ăn, ta sẽ khóc!

Không cho ta uống, ta liền náo!

Không ngủ cùng ta, ta liền làm khó!

Quả nhiên, nhìn thấy mặt mũi trong mắt tiểu nam hài, Ngọc Phi Yên bất đắc dĩ hướng Ngọc Thiên Huyết cười cười, “Thực xin lỗi, Tam thúc, chúng ta ngày mai trò chuyện đi! Ta đã đáp ứng Hạ Hầu Kinh Thiên thay hán chiếu cổ Tiểu Kinh Kinh, ngươi xem.”

“Nếu Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc gia chúng ta có ân, ngươi chiếu cổ đứa nhỏ cũng nên. Tiểu hài từ tương đối ham ngủ, là to suy nghĩ không chu toàn! Ta đi về trước, ngươi cũng nghĩ ngơi sớm một chút. Còn nhiều thời gian! Về sau có thời gian nói chuyện lâu hơn!”

Ngọc Thiên Huyết đi rồi, Ngọc Phi Yên mở nước, thử nước ấm, rửa mặt lau tay cho tiểu nam hài.

Ai mà biết đối với tiểu nam hài này hết sức không hài lòng, “Ta muốn tắm rửa! Muốn thùng gỗ lớn! Muốn tắm rửa! Muốn bóp lưng!”

Tuy rằng tuổi hán không lớn, nhưng rất có khí thế.

Thằng nhóc đáng ghét!

Ngọc Phi Yên đưa tay捏捏 mặt tiểu nam hài, “Được, tiểu công tử, lập tức đưa tới cho ngươi!”

Chờ Ngọc Phi Yên chuẩn bị tốt tất cả, Hạ Hầu Kinh Thiên lại bắt đầu ngao kiêu, “Mèo con, cởi quần áo cho ta, tắm cùng ta! Ta nhỏ như vậy, tắm rửa không ai ở bên cạnh chiếu cổ làm sao được!”

Thấy tiểu nam hài nói chuyện ngữ khí càng ngày càng giống Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên rốt cục nhịn không được, hai thanh hạt dẻ gỗ ở trên đầu của hán.

“Không có chuyện gì thì đừng có bắt chước Hạ Hầu Kinh Thiên nói chuyện! Ta biết ngươi sùng bái hán, cho nên lúc nào cũng phải bắt chước hán, nhưng mà hán là hán, ngươi là ngươi. Mặc kệ ngươi bắt chước thể nào, đều thay thế không được một người khác!”

Lời này, Hạ Hầu Kinh Thiên nghe thấy vui vẻ ra mặt.

Tâm tình buồn bực cả đêm, rốt cục bởi vì lời của Ngọc Phi Yên, mà sau cơn mưa trời lại xanh!

Mèo con, thì ra gia ở trong lòng nàng, là một sự tồn tại không thể thay thế!

Thì ra nàng để ý gia như vậy!

Xem ra, gia lần này cũng là vì họa được phúc, biết được sự thật lòng của nàng!

Trong lòng cao hứng, Hạ Hầu Kinh Thiên trực tiếp biểu hiện ở trên mặt, hán tràn đến trên người Ngọc Phi Yên, “bẹp” một cái trên môi nàng.

“Lời của nàng ta nhớ kỹ! Ta rất cao hứng!”

Trên môi lạnh lẽo, khiến cho Ngọc Phi Yên sợ run cả người.

Đứa nhỏ chết tiệt này, chiếm tiện nghi người ta không nói, trên người hán thế nào lạnh như thế chứ!

Ngọc Phi Yên không kịp truy cứu chuyện tiểu nam hài đánh lén, thuận thực đem hán quần áo cởi hết.

Hạ Hầu Kinh Thiên còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, đã bị Ngọc Phi Yên cởi sạch, sợ hãi nhanh chóng hai tay ôm hạ thân. Tuy hán bây giờ là đáng người hài đồng, nhưng, hán có một trái tim nam tính trưởng thành nha.

Nhìn thấy tiểu nam hài như thế, Ngọc Phi Yên nhịn không được cười ra tiếng.

“Tiểu Kinh Kinh, người tuổi nhỏ như vậy, cũng biết ngại ngùng? Thật sự là không dễ a!”

Ngọc Phi Yên trêu đùa, khiến cho Hạ Hầu Kinh Thiên đỏ mặt.

Nhìn thấy tiểu nam hài khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như quả táo, Ngọc Phi Yên đem hán bỏ vào trong thùng gỗ nóng hổi, “Được rồi! Ta không chê cười người! ngâm cho tốt, đều lạnh đến mức giống cây gãy băng rồi! Nếu sinh bệnh phải làm sao!”

Ngọc Phi Yên vốn dĩ chính là thầy thuốc, thấy qua thân thể khác phái, cũng không cảm thấy cái gì.

Huống chi đối phương còn là một đứa nhóc, nàng càng thêm sẽ không để ý, đưa tay tắm rửa cho tiểu nam hài.

Trên lưng, tay của Ngọc Phi Yên, nhẹ nhàng mon trớn, mang đến một cổ cảm giác tê dại trước nay chưa từng có, khiến cho Hạ Hầu Kinh Thiên đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, biểu tình trên mặt lại không được tự nhiên.

Cảm giác này, thật sự là một loại giày vò ngọt ngào!

Nhìn Ngọc Phi Yên còn thật sự ôn nhu tắm rửa cho mình, Hạ Hầu Kinh Thiên hỏi một vấn đề:

“Mèo con, nàng vì sao đối tốt với ta như vậy!”

“Đứa trẻ ngốc! Nói rồi, đừng có bắt chước người khác!” Ngọc Phi Yên điểm điểm cái mũi của tiểu nam hài, “Người là người Hạ Hầu Kinh Thiên phó thác cho ta, ta có trách nhiệm cũng có nghĩa vụ chiếu cố người a!”

“Ta tuy không biết người cùng Hạ Hầu Kinh Thiên có quan hệ gì, nhưng, nếu chính hán có thời gian, khẳng định sẽ đích thân chiếu cố người.”

“Hán mở miệng nhờ ta, nhất định có chuyện gấp gì phải đi xử lý, không thể phân thân.”

“Cho nên trong lòng người không được thăm oán hán, ta cùng người cũng thế thôi!”

Ngọc Phi Yên đem mắt mát mát trong mắt tiểu nam hài, lý giải thành hán không thể cùng Hạ Hầu Kinh Thiên cùng một chỗ, một bên giúp hán tắm rửa, một bên nhẹ giọng giải thích, “Ta sẽ giống hán yêu thương người! Sẽ không để cho người cô đơn!”

Ngọc Phi Yên ôn nhu như thế, Hạ Hầu Kinh Thiên chưa từng nhìn thấy qua.

Nàng thủy chung là giọng nói nhỏ nhẹ nói với mình, mang theo nụ cười ôn hòa thân thiết, giống như mẫu thân, thật ấm áp....

Nếu sau này mèo con làm mẫu thân rồi, nhất định sẽ là một mẫu thân rất ôn nhu đi!

Có thể làm con của mèo con, khẳng định sẽ cực kỳ hạnh phúc!

Ngọc Phi Yên vốn là muốn khuyên tiểu nam hài, ai mà biết nàng càng nói, hán càng trầm mặc, Ngọc Phi Yên cũng không biết chính mình nói cái gì nữa.

Đứa bé này, trong mắt trong suốt, toát ra nồng đậm tịch tịch cùng đau xót, vì sao tuổi còn nhỏ, lại có nhiều ưu phiền như vậy?”

Tiểu nam hài không nói lời nào, Ngọc Phi Yên cũng không có truy hỏi hán nguyên nhân.

Lau sạch nước trên người hán, Ngọc Phi Yên đem hán đặt ở trên giường, thay hán đắp gọn chăn.

“Ngao! Ngủ ngon!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nàng đi đâu vậy?!” Ngọc Phi Yên vừa mới chuyển thân, Hạ Hầu Kinh Thiên liền từ trong ổ chăn nhảy ra, ôm cánh tay của nàng, “Mèo con, nàng muốn vứt ta một mình nơi này sao?”

Tiểu nam hài miễn cưỡng, khiến cho Ngọc Phi Yên càng xác định, trên người hán nhất định xảy ra chuyện xưa gì đó!

“Ta cũng phải đi tắm rửa! Bằng không thối lắm, làm sao có thể!”

Ngọc Phi Yên vội vàng dỗ nói.

Nghe nói Ngọc Phi Yên muốn đi tắm rửa, Hạ Hầu Kinh Thiên mặt lại đỏ.

Sớm biết thế, gia nên cùng mèo con cùng nhau tắm!

Lần này xấu hổ, cư nhiên lại quên mất chuyện quan trọng như thế.

Lần tới nhất định phải cùng nhau tắm.....

Chờ Ngọc Phi Yên đi rồi, Hạ Hầu Kinh Thiên im lặng nằm sấp trên giường, thoáng chốc, bên tai thì truyền đến tiếng nước ào ào.

Tiếng nước kia, giống như có ma lực, ào ào ào, rơi vào trong lỗ tai của Hạ Hầu Kinh Thiên, rơi vào trong tim hần, tung tóe thành gợn sóng.

Dù cho Ngọc Phi Yên ở một phòng khác, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, ở dưới ánh đèn, da thịt của nàng trắng tuyết cỡ nào, thân thể mềm mại biết bao, giọt nước ấm áp sẽ như thế nào từ trên cánh tay mảnh khảnh của nàng chảy xuống, tí tách ở trong bồn tắm, hình ảnh kia, muốn đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu.

Không tốt!

Vừa nghĩ đến chuyện tốt đẹp, cảm giác được cái mũi nóng lên, Hạ Hầu Kinh Thiên vội vàng nhào vào bên giường.

Quả nhiên, hai hàng máu mũi chảy xuống.

Chờ Ngọc Phi Yên tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy máu tươi trên đất, hoảng sợ, nhanh chóng đi qua xem tiểu nam hài, phát hiện hần đem mình chôn ở trong chăn, đem mình bao vây thành một cái kén, gọi thế nào hần cũng không chịu đi ra.

“Tiểu Kinh Kinh, ngoan, để cho ta nhìn xem nguoi rớt cuộc làm sao? Máu này từ đâu mà đến?”

“Đây là máu mũi ——”

Tiểu nam hài ồm ồm nói, “Ta vừa rồi chảy máu mũi.”

Ngọc Phi Yên đương nhiên sẽ không nghĩ đến, hần là ảo tưởng cảnh tượng chính mình thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, cho nên mới biết chảy máu mũi.

Xuất phát từ sự quan tâm đối với tiểu nam hài, Ngọc Phi Yên xóc chăn, kiểm tra nhiều lần, xác định hần không có chuyện gì, Ngọc Phi Yên mới yên tâm.

“Nguoi ngủ ở trên giường! Ta đi lên giường khác ——”

Ngọc Phi Yên vừa muốn đi, Hạ Hầu Kinh Thiên lại ngồi dậy, “Không muốn! Ta muốn nàng ngủ cùng ta!”

“Chắc chắn, người lớn như thế rồi, đều là tiểu nam tử hán, phải tự mình ngủ!” Nhìn mặt trẻ con của tiểu nam hài, Ngọc Phi Yên nhéo má hần, “Ng Sloan! Tự mình ngủ!”

“Không muốn!”

Hạ Hầu Kinh Thiên bắt lấy tay Ngọc Phi Yên, không chịu buông ra.

Rối rắm nửa ngày, Hạ Hầu Kinh Thiên suy nghĩ một lý do ngay cả mình cũng khinh bỉ chính mình: “Ta, ta sợ bóng tối, hơn nữa, ta ngủ một mình sẽ sợ hãi.”

Nói xong, trên mặt của hần bắt đầu phát sốt, nhưng tay nhỏ bé vẫn cố định nắm lấy Ngọc Phi Yên, chết sống cũng không chịu buông ra.

“Nếu nàng không ngủ cùng ta, ta liền ngồi cả đêm là được!”

Rốt cục, bị ánh mắt Ngọc Phi Yên quan sát có hơi ngượng ngùng, Hạ Hầu Kinh Thiên buông tay, ngồi xếp bằng ở trên giường, một bộ dáng không theo ta ngủ, ta sẽ chết cứng đến cùng.

“Được rồi! Ta thật sự là hoàn toàn bị nguoi đánh bại!”

Ngọc Phi Yên đã sớm buồn ngủ, thấy tiểu nam hài vẫn là tiểu nam hài, nàng lại lấy đến một cái chăn, cuối cùng còi hần lên giường.

Đắp tã cho hần, Ngọc Phi Yên tự mình quấn vào trong một cái chăn khác.

“Như thế được rồi chứ! Có ta ở bên nguoi, không phải sợ! Ngủ ngon, Tiểu Kinh Kinh!”

Ngọc Phi Yên thật sự nghĩ rằng tiểu nam hài sẽ sợ tối, cho nên để lại một ngọn nến ở trong phòng.

Nhìn Ngọc Phi Yên nhắm mắt lại, hô hấp dần dần đều đều, Hạ Hầu Kinh Thiên bắt đầu rùng mình ở trong chăn.

Chết tiệt!

Sao lại vào lúc này mắc phải.

Lạnh quá!

Hạ Hầu Kinh Thiên đem mình cuộn mình thành một đoạn, nhưng mà làm thế nào cũng không thay đổi được sự thật toàn thân rét run.

“Kèo kẹt kèo kẹt ——”

Bắt đầu nghe thấy âm thanh kì quái này, Ngọc Phi Yên còn đang hoảng hốt, cho là mình đang nằm mơ, nhưng chờ nàng nhận ra âm thanh này ở ngay bên tai mình, còn rõ ràng như thế, Ngọc Phi Yên mở mắt.

Lúc này, tiểu nam hài bên cạnh giấu mình bên trong chăn, chỉ còn lại vài nhánh tóc đen lộ ra ngoài.

Thanh âm kia, là từ trong chăn hắt vọng lại.

Liên tưởng đến trước đó tắm rửa cho tiểu nam hài, trên người hắt lạnh như băng, Ngọc Phi Yên vội vàng đưa tay vào trong.

Lạnh quá!

Chạm đến đến thân mình nho nhỏ, lạnh như băng, Ngọc Phi Yên run run một chút.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hắt sinh bệnh?

Cho tới bây giờ, Ngọc Phi Yên cũng không quản nhiều như vậy, tiến trong chăn tiểu nam hài, ôm lấy hắt.

“Tiểu Kinh Kinh, nguoi làm sao vậy?”

Ngọc Phi Yên dùng nhiệt độ cơ thể của chính mình làm ấm thân thể của tiểu nam hài, tay kia thì dò xét mạch đập của hắt.

“Đừng ——” Đúng lúc này, Hạ Hầu Kinh Thiên bắt được tay của Ngọc Phi Yên, “Ta, ta không sao.....”

Tuy rằng ngoài miệng nói không có việc gì, nhưng hắt lại co rút lại ở trong lòng Ngọc Phi Yên.

Cái ôm thật ấm áp, thật ấm áp!

Ngọc Phi Yên vốn dĩ muốn kiểm tra thân thể hắt một chút, ai mà biết hắt thế nào cũng không chịu, Ngọc Phi Yên đành phải thôi. Mỗi người đều có bí mật, có lẽ, đứa nhỏ này không muốn để cho người khác biết được bí mật của hắt đi!

“Ngoan, ôm ta! Trên người của ta rất ấm áp!” Ngọc Phi Yên ôm tiểu nam hài, để hắt áp vào ngực mình,

Cùng lúc đó, Ngọc Phi Yên vận công, dùng huyền lực đem tiểu nam hài vây quanh lại.

Quả nhiên, biện pháp này của nàng có hiệu quả.

Cũng không bao lâu, tiểu nam hài đã không còn run run, tuy rằng trên người chưa chắc trở nên ấm như vậy, nhưng đã không còn lạnh như băng giống trước đó.

“Mèo con, ta ngủ không được!”

Hạ Hầu Kinh Thiên tròn tròn mắt, nhìn xương quai xanh khéo léo tinh xảo trước mắt, sợ chính mình lại chảy máu mũi, hắt vội vàng quay mặt sang một bên, ai mà biết một đường khe rãnh xuất hiện trước mắt hắt, hình dạng nhấp nhô kia, càng khiến người mơ màng xa xôi.

Đến cuối cùng, Hạ Hầu Kinh Thiên đành phải nhắm mắt lại, trong lòng nhớ kỹ a di đà phật, tĩnh tâm, tĩnh tâm.

“Mèo con, nàng hát dỗ ta đi!”

“Được!”

Ngọc Phi Yên đưa tay vỗ nhẹ trên lưng nho nhỏ đơn bạc của tiểu nam hài, không biết vì sao, trên người đứa nhỏ thần bí này mang theo một cổ cảm giác quen thuộc.

Ngoại trừ lúc thầy thuốc trị bệnh cho bệnh nhân nhất định ra, thời gian khác, Ngọc Phi Yên kỳ thật không thích cùng người quá mức thân cận.

Hôm nay nàng chẳng những bế đứa nhỏ này, còn kiên nhẫn như vậy dỗ hắt, ngay cả chính Ngọc Phi Yên cũng cảm thấy rất kì lạ.

Có lẽ là bởi vì hắt quá giống Hạ Hầu Kinh Thiên đi!

Xét thấy Hạ Hầu Kinh Thiên đối với nàng không tệ, nhiều lần giúp nàng, nàng cũng nên đối tốt với đứa nhỏ này.

Mặc kệ hắt có phải là nhi tử của Hạ Hầu Kinh Thiên hay không, nhưng bọn họ khẳng định có quan hệ mật thiết. Chiếu cố Tiểu Kinh Kinh, coi như là báo đáp Hạ Hầu Kinh Thiên!

“Bảo bảo ngoan, mau ngủ, sáng mai mang nguoi ngồi kiệu hoa! Lên cầu, qua miếu, lay động rồi lay động, lay động đến cầu bà ngoại! Bảo bảo ngoan,

bảo bảo ngoan, bảo bảo đã trưởng thành, bà ngoại nha, bà ngoại tốt, vì sao, kiêu hoa còn chưa tới.”

Thanh âm của Ngọc Phi Yên kiều nhuyễn ngọt nhu, cái ôm của nàng, cũng ấm áp như xuân.

Hạ Hầu Kinh Thiên nghe thấy nhạc thiếu nhi động lòng người, ôm lấy mèo con của hắn, dần dần mà yên tĩnh, nhắm hai mắt lại.

Nhận ra đứa trẻ trong lòng đã ngủ say, Ngọc Phi Yên đem chân phía sau hắn kéo lại, chính mình cũng ngủ.

Không biết qua bao lâu, Hạ Hầu Kinh Thiên lại mở mắt. Thiếu nữ mà hắn nghĩ đến nhớ nhưng đến đang ngoan ngoãn mà ngủ, khuôn mặt nàng điềm mỹ (điềm tĩnh + đẹp đẽ), giống như tiểu tiên nữ đẹp đẽ thuần khiết.

Nghĩ đến vừa rồi, Ngọc Phi Yên hao phí huyền lực vì mình sưởi ấm, Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng rất ngọt rất ngọt.

Mèo con, ngực của nàng rất ấm áp, rất thơm, gia cũng không nở rời khỏi rồi!

Hạ Hầu Kinh Thiên thật cẩn thận mà tiếp cận, đi đến bên cạnh Ngọc Phi Yên, liếm liếm ở trên môi của nàng.

Trước lúc tắm rửa, hắn sợ Ngọc Phi Yên sẽ nhận ra được gì, chỉ là chuồn chuồn lướt nước.

Lúc này, rốt cục có thể từ từ mà nếm thử.

Đầu lưỡi Hạ Hầu Kinh Thiên, phác họa hình dáng môi của Ngọc Phi Yên.

Lúc này đây, hắn cũng không dám lại dùng lực, lần trước môi của Ngọc Phi Yên sưng đỏ rạn nứt, để hắn sau lại tự trách thật lâu, cũng đau lòng rất lâu.

Môi mèo con, thật sự là rất mảnh mai, chỉ có thể liếm, nhẹ nhàng mà liếm!

Hạ Hầu Kinh Thiên ở trong lòng thề, ước nguyện ban đầu của hắn xác thực chỉ là liếm một chút. Cũng không biết tại sao, tự vị giống mặt đường kia, cứ một lần lại rồi một lần, cứ nhiều lần mà nếm.

Chờ đến khi Ngọc Phi Yên “Anh ngô” một tiếng, Hạ Hầu Kinh Thiên mới bị dọa đến mức nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Hoàn hảo, Ngọc Phi Yên chỉ là giật mình, lại ngủ tiếp, Hạ Hầu Kinh Thiên hiện tại cũng không dám lại xằng bậy, tiến vào trong lòng Ngọc Phi Yên, áp vào mặt nàng, ôm cổ nàng, rốt cục nhắm hai mắt lại.

Nửa đêm, Ngọc Phi Yên bị một trận lạnh như băng làm cho tỉnh, chờ nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, mới phát hiện nhiệt độ cơ thể trên tiểu nam hài lại tiếp tục.

Bất đắc dĩ, Ngọc Phi Yên lại vận dụng huyền lực, làm ấm người cho tiểu nam hài.

Chỉ là đêm nay, Ngọc Phi Yên đã tỉnh ba lượt, luôn luôn làm ấm người cho tiểu nam hài.

“Nương, ta không phải quái vật, không phải! Nương.”

Một lần cuối cùng, một chuỗi thanh âm thống khổ từ trong cổ họng tiểu nam hài phát rồi, “Nương, đừng đưa ta đi, ta nhất định ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn chiều cô đệ đệ, nương.”

Chỉ là một đôi câu nói, Ngọc Phi Yên lại có thể đoán ra được đại khái.

Thật đứa nhỏ đáng thương!

Tuy không biết mẫu thân tiểu nam hài tại sao lại chán ghét hắn, nhưng đối đãi với một đứa bé như thế, là cực kỳ tàn nhẫn! Đây là mẹ ruột sao? Tại sao lại dùng “quái vật” để xưng hô tiểu hài tử đáng yêu như vậy? Chẳng lẽ bà ta không biết, tiểu hài tử rất miễn cảm lại yếu ớt sao? Tâm linh nhỏ bé bị tổn thương, sẽ rất khó khôi phục!

Ngay cả nàng đều có thể nhìn ra, đứa nhỏ này rất miễn cảm, tuy rằng giống một con nhím nhỏ, nhưng ánh mắt hắn toát ra, lại làm cho người đau lòng.

Khó trách hắn nói mình sợ tối, khó trách hắn không muốn ngủ một mình.

Đáng thương!

“Tiểu Kinh Kinh, đừng sợ! Có ta đây! Ta ở chỗ này đây!”

Ngọc Phi Yên một bên làm ấm người cho tiểu nam hài, một bên ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói, “Ta ở bên cạnh ngươi, ngươi đừng sợ!”

“Nương, ta không phải quái vật! Ta cũng là con của ngươi!” Hạ Hầu Kinh Thiên gắt gao áp vào người Ngọc Phi Yên, đưa tay cầm lấy nàng, “Đừng đuổi ta đi!”

“Sẽ không, ta biết được người ngoan, ta sẽ cùng người! Ngoan ngoan a ——”

Chờ Ngọc Phi Yên nói xong lời này, mới phát hiện tay của tiểu nam hài chộp lên nơi mềm mại của nàng, đây, đây gọi là chuyện gì.

Nếu không phải bởi vì tiểu nam hài ở trong ác mộng, Ngọc Phi Yên thiếu chút nữa đem hắn ném ra ngoài. Thật sự đem nàng coi như mẫu thân hắn sao? Nhưng mà, đứa nhỏ lớn như vậy, hắn là cai sữa rồi chứ? Tại sao ngủ còn muốn cầm lấy!

Ngọc Phi Yên khóc không ra nước mắt.

Trong lòng đem Hạ Hầu Kinh Thiên hung hăng mắng một lần!

Đều tại người, đem đứa nhỏ này lại đây, đầu hủ của ta đều bị ăn sạch hết!

Hạ Hầu Kinh Thiên chỗ nào biết mình bị Ngọc Phi Yên mắng, hắn chỉ cảm thấy thanh âm bên tai hết sức từ ái, thân thiết giống mẫu thân, xoa nhẹ vết thương trong lòng hắn, rốt cục, hắn nặng nề thiếp đi.

Ngày hôm sau, chờ Hạ Hầu Kinh Thiên tỉnh lại, bên người đã không có một bóng người.

Nguy rồi, mèo con đâu?

Nàng chắc không phải đi rồi chứ! Chắc không phải không cần hắn chứ!

Một loại tâm tình lo được lo mất hiện lên, Hạ Hầu Kinh Thiên chân trần nhảy xuống giường, mở cửa liền xông ra ngoài.

Ai mà biết, hắn cùng Ngọc Phi Yên đang chuẩn bị vào cửa va vào nhau, Ngọc Phi Yên vội vàng bắt lấy tiểu nam hài ngã về phía sau, đem hắn kéo lại.

“Vội vội vàng vàng như thế làm gì? Là muốn đi tiểu sao?”

Ngọc Phi Yên ôm tiểu nam hài đi đến bên giường, “Đem quần áo mặc nhiều một chút! Mang xong tất giày da! Trên người lạnh như vậy, còn chân trần, nếu có lần sau, cẩn thận ta đánh mông người.”

Mặc dù chịu giáo huấn, nhưng trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên là sự ngọt ngào.

Hoàn hảo, nàng còn ở đây!

Mở to mắt, liền nhìn thấy người mình muốn thấy, thật sự là một loại hạnh phúc!

“Ta còn không phải tưởng rằng nàng đi rồi ——”

Xem xét giày da nhỏ, áo bông dày Ngọc Phi Yên cầm trong tay, Hạ Hầu Kinh Thiên bưng tỉnh đại ngộ, thì ra nàng chuẩn bị quần áo ấm cho hắn.

Nhìn thấy biểu tình ngốc lảng của tiểu nam hài, Ngọc Phi Yên ngồi xổm xuống, cùng hắn bình thường, ánh mắt nhìn hắn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Tiểu Kinh Kinh, nếu Hạ Hầu Kinh Thiên không thể chiều cổ, một thời gian ngắn sau này chúng ta đều phải sinh hoạt cùng nhau, như vậy, ta nhất định phải nói rõ một việc, đó chính là, người đầu tiên phải tin tưởng ta, trong lòng người nhất định phải tin tưởng vững chắc, mặc kệ nơi nào lúc nào việc gì, ta cũng sẽ không bỏ mặc người không lo!”

“Chuyện ta đáp ứng, thì nhất định sẽ làm được. Cho nên, không cần giống như vừa rồi, chân trần chạy ra, được không?”

“Ta đã biết!”

Tiểu nam hài gật gật đầu, “Vừa rồi là ta không đúng, không nên hoài nghi nàng, ta nên tin tưởng nàng!”

“Thật sự là một hài tử tốt! Đến, ta mặc quần áo cho người!”

Chờ Ngọc Phi Yên dẫn Hạ Hầu Kinh Thiên xuất hiện, mọi người nhìn thấy thịt viên nhỏ tròn vo, đều sợ ngây người.

“Tiểu Ngọc mười mười, đứa trẻ béo này con là ai?”

Mộc Thiểm Hi đi lên phía trước, sau khi nhìn thấy đó là tiểu nam hài tối qua, ôm bụng cười đến không chịu được.

“Ôi! Cả đêm tựa như thổi khí, biến thành một con heo nhỏ! Hoàn hảo, khuôn mặt này vẫn là trước đó! Nếu không, ta còn tưởng rằng buổi tối người ăn vụng thứ gì tốt, thế nào béo thành như thế!”

Ánh mắt đầu tiên Hàm Tử nhìn thấy tiểu nam hài liền ngây dại, sau lộ ra một biểu tình vô cùng thê thảm.

Chủ nhân, người không phải quần áo màu tím không mặc sao?

Ngươi không phải màu tím hoa Diên Vĩ không được sao?

Ngươi không phải dù cho mùa đông cũng chỉ mặc một bộ quần áo, chưa bao giờ mặc quần áo mùa đông sao?

Tại sao, ngươi hiện tại trở nên béo như vậy, giống một viên thịt viên?

Nghĩ đến chủ nhân quật cường ở trước mặt tiểu cô nương ngoan ngoãn giống như bùn nhão, tùy tiểu cô nương đến nắn tròn dẹp, khoe miệng Hàm Từ liền nứt ra.

Hoàn hảo, luân gia có dự kiến trước!

Từ trước đến nay cùng tiểu cô nương duy trì tình bạn thâm hậu!

Xem ra, tiểu cô nương là khác tinh của chủ nhân a!

Luân gia về sau liền ôm đùi tiểu cô nương!

Đối với cô chấp của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng hết biết gì, dù cho hắn kiên quyết kháng nghị, không chịu mặc nhiều quần áo như vậy, vẫn là bị Ngọc Phi Yên trong ba tầng, ngoài ba tầng làm thành thế này.

Hình tượng của hắn, dáng người của hắn, đều không qua một câu nói của Ngọc Phi Yên.

“Nếu ngươi không mặc, buổi tối ta sẽ không ngủ cùng ngươi, cũng không hát nhạc thiếu nhi dỗ ngươi!”

Được rồi, hắn thừa nhận độ ấm không quan trọng bằng phong độ, nhưng phong độ so sánh với có thể ngủ cùng Ngọc Phi Yên, vậy thì không cần!

Vì thế, Hạ Hầu Kinh Thiên kiêu ngạo, khuất phục ở dưới dâm uy của Ngọc Phi Yên, lần đầu tiên mặc áo bông. Hàm Từ vui sướng khi người gặp họa, nào biết, tiểu nam hài đi tới trước mặt nó, nghiêng người cười ở trên lưng của nó, đánh một trận mãnh liệt vào đầu nó.

Mặc dù Hạ Hầu Kinh Thiên hiện tại không còn công lực, quả đấm nhỏ đánh vào cơ thể Hàm Từ hoàn toàn thành gãi ngứa, nhưng Hàm Từ vẫn bị dọa sợ đến nằm trên đất.

Chủ nhân, luân gia thực sự không phải cố ý!

Chỉ là...

Không cần thận, liền vui vẻ ra mặt a!

Lần sau luân gia nhất định ở nơi ngươi không thấy được, len lén vui vẻ!

Thấy tiểu nam hài cư nhiên không sợ đại hắc cầu, vẫn còn đánh Hàm Từ hung tàn như vậy, tư thế kia thật có khuôn có dạng, Tiết Tường vui vẻ.

“Ta nghĩ hài tử này rất có phong phạm của Lâm Giang Vương!”

“Còn nhỏ mà tàn bạo như vậy, lớn lên nhất định là Lâm Giang Vương thứ hai a! Đến lúc đó, Đại Chu quốc liền có hai cái sát tinh, nước khác vừa thấy, liền sợ vỡ mật, nào dám đến cửa xâm phạm đâu! Ha ha ha!”

Thấy Tiết Tường vẫn còn nói Hàm Từ nhện không được vì hắn chảy một phen mồ hôi.

Thiếu niên ngu ngốc mau thức tỉnh!

Người ngươi nói, ở tại nơi này, ở trên lưng luân gia kìa!

Ngủ xuẩn!

Tiết Tường đang cười nói, đột nhiên cảm giác được trên người rét run, không tốt, có sát khí!

Hắn vừa mới chuẩn bị tìm kiếm nơi phát ra sát khí, liền chống lại ánh mắt của tiểu nam hài.

Má ơi!

Đây là ánh mắt của trẻ con sao? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hắn thực sự chỉ có ba bốn tuổi sao?

Vì sao trong mắt lại bao hàm huyết tinh bạo lực, sát khí trùng trùng, sương mù nặng nề như vậy!

Tiết Tường liền xoa xoa đôi mắt, lần thứ hai nhìn lại, cổ sát khí kia lại biến mất vô tung vô ảnh.

Tiểu nam hài còn mang khuôn mặt nhỏ kiêu ngạo tức chết người, nhưng mà đôi mắt vừa mới tràn ngập huyết vụ, trở nên trong suốt như nước, nơi đó còn có bộ dạng chính mình lúc này!

Lẽ nào, mình xem sai lầm rồi sao?

Tiết Tường vỗ về bộ ngực.

Mẹ nó, đứa nhỏ này hù chết người!

Nghĩ đến đây, Tiết Tường tiến lên, hai tay “Ba” một cái ôm tiểu nam hài mặt, nhéo nhéo mặt hán.

“Yêu! Tiểu đệ đệ! Học được có bài có bản! Mới vừa rồi còn như vậy thực sự, ta còn tưởng ngươi là Hạ Hầu Kinh Thiên!”

Những lời này của Tiết Tường, thật sự gợi ý cho Liên Căn.

Sau khi tỉ mỉ quan sát tiểu nam hài, Liên Căn như có điều suy nghĩ, cuối cùng bỗng nhiên nhoen miệng cười, như hoa sen nở rộ.

Thì ra là thế, ta hiểu rồi...

Ở trong đám người kia, Hạ Hầu Kinh Thiên kiêng kỵ nhất là tên thần côn Liên Căn này, sau khi nhìn đến vẻ mặt của hán, trong đầu Hạ Hầu Kinh Thiên gõ mạnh chuông cảnh báo.

Thần côn ngươi đây là ánh mắt gì?!

Lẽ nào hán phát hiện bí mật của mình?

Ngọc Phi Yên cũng không biết, bên cạnh nàng, Hạ Hầu Kinh Thiên đã cùng Liên Căn âm thầm giao chiến vài hiệp.

Tiết Tường cũng không biết, bởi vì Liên Căn dời đi sự chú ý của Hạ Hầu Kinh Thiên, bằng không việc hán nhéo khuôn mặt nhỏ của Hạ Hầu Kinh Thiên, đối phương nhất định sẽ đem hán hành hạ đến sống không bằng chết.

Dùng qua bữa sáng, Ngọc Phi Yên dự định đi Dược Vương Các phân bộ ở Quy Vu thành kiểm nghiệm cấp bậc dược sư của chính mình.

Nàng vốn tưởng rằng tiểu nam hài nhất định sẽ dính lấy chính mình, nào biết hán từ trên người Hàm Tử nhảy xuống, phát phát tay, “Nàng đi đi! Buổi trưa đúng hạn trở về!”

Rõ ràng là một đứa nhỏ, lại giả thành bộ dạng ông cụ non, làm Mộc Niệm Hi yêu thích không thôi, tay lại bắt đầu ngứa ngáy.

Bất quá, nàng chưa kịp đi tới chà đạp tiểu nam hài, đã bị Thanh Hồng và Tuyết Yến ngăn cản.

“Xin lỗi! Công tử nhà ta không thích cùng nữ nhân xa lạ thân cận.” Tuyết Yến vừa cười vừa nói, trên gương mặt ý cười nhợt nhạt, phi thường đáng yêu.

“Thiệt —— “

Mộc Niệm Hi hai tay chống hông, nhìn nghiêm trang tiểu nam hài.

“Vi sao Tiểu Ngọc muội muội có thể, ta không thể?”

Hạ Hầu Kinh Thiên vốn không muốn để ý nàng, nhưng nhìn đến Ngọc Thiên Huyết đang ở nói chuyện với Ngọc Phi Yên, hán lập tức nghĩ đến một kế hoạch.

“Bởi vì ngươi đã có nam nhân!”

“Chính gọi là, quân tử không đoạt nhân sở hảo (*quân tử không đoạt đồ của người khác*)! Ta là rất có nguyên tắc, rất có khí tiết, tuyệt đối sẽ không đào góc tường của người khác!” Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên còn tận lực mà liếc mắt Liên Căn và Tiết Tường.

Thấy không!

Đây là phẩm cách cao thượng của gia!

Các ngươi cũng học một ít đi!

Rồi mèo con của gia xa một chút!

Hán càng như vậy, càng chứng minh ý tưởng của Liên Căn, lời nói mĩa của hán, Liên Căn làm sao sẽ không biết.

Người nam nhân này, thực là bá đạo!

Đều thành như vậy rồi, vẫn còn cường thế như trước.

“Chỉ cần không có định ra hôn ước, vẫn là người tự do, vẫn còn có quyền tự do lựa chọn.”

Nghe Liên Căn đáp lại, Hạ Hầu Kinh Thiên thiếu chút nữa tức chết rồi.

Thần côn nguoi giỏi lắm!

Rõ ràng biết rõ già, còn cố ý nói như vậy chọc tức gia!

Dù sao, mèo con nhà ta chắc chắn sẽ không coi trọng thần côn, nguoi chết tâm đi!

Mộc Niệm Hi nghe tiểu nam hài nói, màu da lúa mạch dần dần biến đỏ.

Đều nói tiểu hài tử có thể thấy chuyện mà người lớn không thấy được, Mộc Niệm Hi vội vàng lôi kéo Ngọc Thiên Huyết đi tới trước mặt tiểu nam hài, nghiêm trang nói rằng: “Tiểu đệ đệ, nguoi mau nhìn xem, trượng phu của tỷ tỷ sẽ là hấn sao? Nguoi xem cẩn thận một chút, đừng nhìn lầm nha!”

Đối với hành động của Mộc Niệm Hi, Ngọc Thiên Huyết đã chỉ có thể nhìn chứ không thể trách.

Chỉ là ngay trước mặt mọi người, nàng như vậy thành kính hỏi một đứa trẻ, còn là đề tài như vậy, Ngọc Thiên Huyết thực sự là hận không thể đem nàng khiêng ra bên ngoài.

Có thể dùng mắt mà nhìn như vậy hay không a!

Cháu gái ta còn ở chỗ này đó!

Quả nhiên, lúc Ngọc Thiên Huyết quay đầu nhìn lại Ngọc Phi Yên, nàng chính cười hi hi xem cuộc vui.

Tam thúc!

Tam thâm nhiệt tình như vậy, nguoi có còn thể sắt đá nữa được sao?

Lúc này, Hạ Hầu Kinh Thiên khoanh tay, biểu tình cực kỳ đoan chính nghiêm túc nhìn một chút Ngọc Thiên Huyết, lại nhìn một chút Mộc Niệm Hi, cuối cùng trịnh trọng gật đầu.

“Các nguoi không chỉ bạch đầu giai lão, còn có thể có tám đứa nhỏ!”

Thời điểm Hạ Hầu Kinh Thiên khoa tay múa chân ra chữ “Bát”, Mộc Niệm Hi “Ha ha” một tiếng cười, sau đó che mặt, “Ai nha! Tám cái bánh bao nhỏ! Có thể hơi nhiều hay không? Bát quá, không quan hệ, chỉ cần Huyết không ngại, ta hoàn toàn nguyện ý sinh!”

Nhìn đến đây, Tiết Từ Di bọn họ rốt cục kiến thức đến cái gọi là đại tiểu thư bưng hấn.

Gan lớn, tâm rộng, da mặt dày!

Mộc Niệm Hi rốt cuộc là người từ đâu đến a?

Vì sao lại hào sảng phóng khoáng như vậy, tựa như sa mạc nóng bỏng ——

Hơn nữa, mắt thâm mỹ của nàng cũng quá đặc biệt đi! Người nam nhân kia ném vào đồng than căn bản là không nhận ra được, nàng xinh đẹp như vậy, vì sao không phải hấn không thể chứ?

Vô số dấu chấm hỏi nhỏ hiện ra trong đầu mọi người.

“Tiểu hài tử nói mò đi!”

Ở trước mặt chất nữ, Ngọc Thiên Huyết cảm giác khuôn mặt già nua của mình đều phải vứt sạch.

Hấn sau này làm trưởng bối như thế nào, còn làm sao thể hiện trưởng bối uy nghiêm a! Như thế xấu hổ và giận dữ một mặt đều bị Ngọc Phi Yên thấy được, tạo thành vết nhơ về sau rồi!

“Ta không có nói mò.”

Hạ Hầu Kinh Thiên nhú mày, bĩu môi “Dù sao, nguoi sau này chờ bị nàng nô dịch đi! Đây chính là mệnh của nguoi!”

Hừ!

Tam thức của mèo con, sau đó người sẽ không có thời gian rảnh mà canh chừng mèo con!

Hạ Hầu Kinh Thiên biến thành thần côn, nếu không sợ chính mình lộ tẩy, hấn hận không thể ngửa mặt lên trời cười to.

Thì ra gia cũng có thiên phú làm thần côn, Liên Cẩn, người có gì đặc biệt chứ!

Quả nhiên, lúc Hạ Hầu Kinh Thiên kích động, ước mơ Mộc Niệm Hi càng thêm vững chắc.

Nàng tiến lên thoải mái ôm cánh tay Ngọc Thiên Huyết, bộ ngực đầy đặn đè lên khủy tay của hắn, “Huyết, tiểu hài tử nói đều rất chuẩn! Chàng liên ngoan ngoan làm tân lang của ta là được rồi! Tiểu Ngọc muội muội, Huyết của nhà ta liền làm phiền người! Chờ người chữa khỏi cho hắn, ta nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ người!”

“Buông tay!” Ngọc Thiên Huyết lần này không chút do dự rút ra cánh tay của mình.

Không thể để cho Ngọc Phi Yên hiểu lầm!

Nhờ đâu Tiểu Yên Yên thật xem nàng trở thành Tam phẩm, nhận tặc làm phẩm, Ngọc gia danh vọng liền phá hủy!

Một quân nhân, cư nhiên cùng nữ hải tặc cùng một chỗ, chuyện này nếu như truyền đi, không chỉ bị chỉ trích, còn liên lụy đến Ngọc gia.

“Huyết, chàng làm sao vậy?”

Mộc Niệm Hi tuy rằng hay ồn ào, nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt.

Lúc trước nàng nói như vậy, Ngọc Thiên Huyết tuy rằng không thích, nhưng biểu hiện của hắn chưa từng kịch liệt như vậy.

Lúc này đây, hắn tại sao tức giận như vậy?

“Thân phận của chúng ta, đã định trước ta và người không có bất kỳ kết quả gì. Người đã cứu ta, ta rất cảm kích người. Đối với người sẽ không bởi vì cảm kích mà lấy thân báo đáp!”

“Ta và người là không có khả năng có tương lai!”

“Ta có thể dùng phương thức khác báo đáp ân cứu mạng của người, thế nhưng mà thành thân, xin người sau này không nên nói nữa, điều này làm cho ta rất khó xử!”

Ngọc Thiên Huyết nghĩ có một số việc phải nói rõ ràng, miễn cho Mộc Niệm Hi càng lún càng sâu.

Hắn mỗi chữ mỗi câu, đều nói phi thường chăm chú.

Mộc Niệm Hi trên mặt vốn là nắng xuân ấm áp tươi cười, dần dần biến mất, cuối cùng biến thành nhàn nhạt bình tĩnh, chỉ là, bình tĩnh cất dấu khổ sở và bi thương không có người biết.

“Ta biết, người ghét bỏ thân phận của ta.”

“Ta là hải tặc, ta không có cách nào lựa chọn xuất thân cho chính mình! Ta sinh ra trên thuyền hải tặc, sinh trưởng trên thuyền hải tặc, nhà của ta đời đời đều là hải tặc, ta cũng vô cùng thích thân phận hải tặc!”

“Nếu như, người nghĩ mượn cơ này đến cự tuyệt ta, ta cũng không có gì để nói.”

Thấy khuôn mặt Ngọc Thiên Huyết lãnh đạm, Mộc Niệm Hi cũng phát cáu, rút ra nhẫn kiếm nhét vào tay Ngọc Thiên Huyết.

“Người thiếu ta một mạng, ta không cần người dùng thứ khác để trả, lấy mạng của người cho ta, chúng ta từ nay về sau liền không ai nợ ai!”

Ai da!

Đây là tình huống gì a?

Trước đều không phải ân ân ái ái, thế nào hiện tại muốn chết muốn sống?

Hàm Tử mở to hai mắt nhìn, biểu hiện chính mình không thể nào hiểu nổi tình cảm của nhân loại.

Bất quá, cô gái này có cốt khí, rất kiên cường, tính tình bạo lực này luân gia thực thích!

Ngọc Thiên Huyết không nghĩ tới Mộc Niệm Hi sẽ làm như vậy, hắn vốn nghĩ muốn nàng biết khó mà lui, nào biết nàng tính tình quật cường như vậy.

“Tốt lắm, ta hỏi người.”

“Nếu như ta cùng ngươi thực sự thành thân, là ta theo ngươi đi làm hải tặc, hay là ngươi theo ta rời khỏi vụ hải?”

“Bất luận chúng ta lựa chọn như thế nào, đều có một bên phải rời bỏ thân nhân của mình, rồi bỏ bằng hữu cùng nhau lớn lên, rồi bỏ chính mình nhân sinh, ở trong một hoàn cảnh lạ lẫm lần nữa bắt đầu lại cuộc sống.”

“Ta là quân nhân, nghề nghiệp quyết định sứ mệnh của ta, có thể chết ở chiến trường, cũng sẽ không đi làm hải tặc. Như vậy, còn ngươi?”

Vấn đề này Mộc Niệm Hi cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới.

Ngoại trừ làm hải tặc, nàng cũng không biết làm gì, cũng chưa từng sinh hoạt trên đất liền, từ lúc lên bờ đến nay Mộc Niệm Hi gây ra không ít chê cười, đều là Ngọc Thiên Huyết vẫn giúp nàng xử lý.

Đề cho nàng rời khỏi vụ hải?

Rời đi thân nhân của nàng, bỏ lại cấp dưới cùng hợp tác với nàng, rời đi thuyền của nàng, rời đi hải đảo nàng từng sinh hoạt?

Vậy không phải giống như cá rời nước, sẽ sống không nổi!

Thấy Mộc Niệm Hi trầm mặc không nói, Ngọc Thiên Huyết thanh âm trở nên ôn hòa.

“Ta và ngươi, đều là người có cá tính mạnh mẽ, hơn nữa tín ngưỡng chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.”

“Ngươi nhiệt tình yêu thích cuộc sống tự do của hải tặc, ta cũng nhiệt tình yêu thích cuộc sống quân nhân của ta. Chúng ta nhất định là đối địch!”

“Đã như vậy, nếu con đường này là tử lộ, làm gì phải cưỡng cầu làm đầu rơi máu chảy chứ!”

“Ngươi trở về đi!”

“Vụ hải có rất nhiều người thích ngươi, cũng có người chờ ngươi. Ân tình của ngươi, ta nhớ ở trong lòng. Mặc dù bây giờ không thể báo đáp, thế nhưng ta hứa, sau này nếu ở trên biển gặp lại, ta sẽ nhường ngươi ba lần!”

Ngọc Thiên Huyết nói, nặng nề mà rơi vào lòng của Mộc Niệm Hi, ánh mắt nàng dần dần ướt át.

“Ba lần! Huyết, ngươi thật đúng là hào phóng a!”

Mộc Niệm Hi cắn răng nghiêng lợi nói.

“Ngươi sẽ không sợ hoàng thượng của ngươi biết ngươi làm vậy, sẽ xử ngươi tội danh thông đồng tặc nhân sao!”

“Gia huấn của nhà ta dạy phải Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo oán. Ta nếu làm chuyện như vậy, tất cả hậu quả đều do tự ta gánh chịu.” Ngọc Thiên Huyết bình tĩnh hồi đáp.

“Huyết, lòng của ngươi thật là lạnh, so với đá dưới đáy biển còn lạnh hơn.” Mộc Niệm Hi cười khổ một tiếng.

“Ta đã hiểu ý của ngươi! Ta sẽ không mặt dày mày dạn quấy rối lấy ngươi! Trước ta đối hải dương thần phát lời thề, nhất định sẽ tìm người trị bệnh cho ngươi. Chờ Tiểu Ngọc muội muội trị khỏi bệnh của ngươi, ta sẽ tự mình quay về.”

“Ngươi yên tâm, sau này nơi có ngươi ta nhất định tránh đi, sẽ không để cho ngươi khó xử! Về phần ân cứu mạng gì đó, ta cũng sẽ không nhắc lại. Dù sao, ngươi cũng có giúp ta, một mạng đền một mạng, huề nhau!”

Rõ ràng là kết quả mình muốn, thế nhưng nghe đến Mộc Niệm Hi nói ra lời này, thấy nàng đau thương ánh mắt, Ngọc Thiên Huyết trong lòng như bị ai đánh một roi.

Vì sao... Sẽ thành như vậy?

Ngọc Phi Yên không nghĩ tới Mộc Niệm Hi và tam thúc trong lúc đó xảy ra nhiều chuyện phức tạp như vậy, hơn nữa, nàng cũng thật không ngờ, Mộc Niệm Hi lại là một nữ hải tặc!

“Hi tỷ tỷ, ngươi thật là hải tặc sao?”

“Đúng vậy! Xin lỗi!”

Mộc Niệm Hi hướng mọi người hành lễ nói xin lỗi, “Giấu mọi người, làm mọi người hoảng sợ, ta xin lỗi! Ta là nữ hải tặc, còn là phạm nhân triều đình phát lệnh truy nã. Nhưng mà, ta không phải người xấu! Chúng ta là bằng hữu, ta sẽ không làm thương tổn bằng hữu!”

Mộc Niệm Hi vốn cho là Ngọc Phi Yên cùng mọi người nghe xong lời này, sẽ sợ mình, nào ngờ Ngọc Phi Yên và Tiết Tường hai người đồng thời nói ra, “Thật ngầu!”

Nói xong, Tiết Tường nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

“Thì ra La Sát nghĩ giống ta a! Ha ha! Chúng ta quả nhiên tâm ý tương thông không mưu mà hợp! Ngay cả phẩm chất thương thức đều đặc biệt như thế!”

“Hừ!” Thấy Tiết Tường lúc nào cũng hướng Ngọc Phi Yên nhìn lại, Hạ Hầu Kinh Thiên hừ một tiếng.

Lập tức, Thanh Hồng trầm mặc ở một bên xắn tay áo, lặng yên không một tiếng động đem Tiết Tường trực tiếp ném ra ngoài.

“Phanh —— “

Một tiếng, nghe hình như rơi không nhẹ.

Làm xong chuyện này, Tuyết Yến cười giải thích.

“Chúng ta lúc đến đây, ngoại trừ chiếu cố tiểu công tử, Vương gia cũng dặn dò qua, phạm là người quấy rầy La Sát cô nương, đều phải trầm thảo trừ căn! Tiết công tử, làm gì cũng không thể quá phận!”

Tuyết Yến cười đến ngọt ngào, Thanh Hồng cười đến thuần phác, nhưng sát khí trên người bọn họ làm Tiết Tử Di tim đập bang bang, vội vã đi ra ngoài xem Tiết Tường.

Ngọc Phi Yên lúc này đã biết nguyên nhân tam thúc cự tuyệt Mộc Niệm Hi, hai người thân phận đối lập, muốn ở cùng một chỗ xác thực rất khó khăn.

Bất quá, trên đời này cũng chỉ có nhiệt tình cố chấp Mộc Niệm Hi mới có thể hòa tan trái tim băng giá của Ngọc Thiên Huyết.

Dứt bỏ thân phận lẫn nhau, bọn họ phi thường xứng đôi, nếu như cứ như vậy tách ra, chính là tiếc nuối lớn nhất!

Nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này!

Ngọc Phi Yên trong lòng suy nghĩ.

“Hi tỷ tỷ, người thực sự vô cùng tốt!”

“Con không chê nương xấu, chó không chê nhà nghèo. Nếu như ta sinh trưởng ở thuyền hải tặc, ta cũng sẽ nhiệt tình yêu thương nhà của ta, nhiệt tình yêu thương cuộc sống của ta!” Nhìn đến Mộc Niệm Hi lúc này thực sự bị Ngọc Thiên Huyết làm thương tâm, Ngọc Phi Yên khẩn trương an ủi nàng.

Nàng vất vả mới nhận này Tam thúc, làm sao có thể để cho nàng rời khỏi được!

“Tiểu Ngọc muội muội, cảm ơn người!”

Mộc Niệm Hi mỉm cười, chỉ là tươi cười không bao giờ... rạng rỡ như trước kia nữa.

Tam thúc, đều tại người!

Thấy Mộc Niệm Hi như vậy, Ngọc Phi Yên “hung hăng” liếc mắt trách cứ Ngọc Thiên Huyết.

Người có tội! Làm Hi tỷ tỷ thương tâm!

Bị Ngọc Phi Yên trách, Ngọc Thiên Huyết tâm tình cũng rất phức tạp.

Hắn dù sao cũng đã là người trưởng thành, làm sự tình đã không có lúc trẻ tuổi xúc động mãnh liệt.

Nếu như mười năm trước gặp phải Mộc Niệm Hi, hắn không chừng thật sự có thể vứt bỏ Ngọc gia vứt bỏ trách nhiệm cùng một nữ tử như vậy cùng nhau lưu lạc thiên nhai.

Thế nhưng, theo đại ca đại tẩu qua đời, nhị ca nhị tẩu mất tích, tất cả trọng trách của Ngọc gia đều đặt trên người hắn, tiêu điều tự tại Ngọc gia tiểu lang, đã sớm chết rồi.

Hắn gánh vác Ngọc gia, không thể bỏ đen Ngọc gia!

Biết Ngọc Thiên Huyết tư tưởng có khúc mắc, phải để tự hắn thông suốt, người bên ngoài cũng không thể buộc hắn, cũng không thể thay thế hắn quyết định nhân sinh của mình, cho nên Ngọc Phi Yên thân thiết lôi kéo Mộc Niệm Hi cùng nàng đi phân bộ Dược Vương Các, để cho nàng cùng mình làm được sự trắc thối, coi như là mang Mộc Niệm Hi đi ra giải sầu một chút.

Lúc này, vô luận là Ngọc Phi Yên, hay là Hạ Hầu Kinh Thiên, bọn họ cũng không biết, ở Vô Ưu thành, đã có người dật sẵn thiên la địa võng chờ bọn họ.

Vô Ưu thành.

Nam Cung thế gia.

“Nhị ca, đại ca đi đâu vậy?” Vừa vào Vọng Nguyệt Các, Nam Cung Tử Linh liền tò mò nhìn xung quanh, “Ta không tìm thấy đại ca? Huynh ấy ở nơi này của huynh sao?”

Nam Cung Tử Linh mười sáu tuổi, hoạt bát linh động, chính xác một cái mười phần mỹ nhân bại hoại.

Nàng mặc tử lam sắc quần dài, tóc dài đen nhánh tết thành bím tóc rũ xuống trước ngực, mỗi bím tóc được tết chung cùng một sợi dây màu tím, đuôi tóc điểm thêm màu tím nhạt thủy tinh châu.

Lúc Nam Cung Tử Linh di động, thủy tinh châu đụng vào nhau, sẽ phát ra âm thanh “Leng keng”.

“Hắn trở lại, Linh Nhi liền quên nhị ca.”

Nói chuyện là nam tử chừng hai mươi tuổi, dung mạo tuấn mỹ mang theo nét âm nhu, thanh âm nói chuyện thông thả, rung động lòng người.

Thấy Nam Cung Triệt nói như vậy, Nam Cung Tử Linh vội vã xua tay phủ nhận, “Nhị ca, huynh và đại ca đều là thân ca ca của ta, ở trong lòng ta hai người đều trọng yếu như nhau a!”

“Xem ra, đúng là hắn quan trọng hơn a!”

Lông mày Nam Cung Triệt khẽ nhíu.

“Hắn chỉ có lúc lễ mừng năm mới mới đến ở mấy ngày, mười năm nay, số ngày hắn ở nhà sợ rằng vẫn chưa tới hai tháng. Nhưng ta và muội cùng nhau lớn lên, sớm chiều ở chung mười sáu năm. Tình cảm hai tháng và mười sáu năm lại giống nhau, đây không phải nói rõ Linh Nhi càng thích hắn hơn a!”

“Nhị ca, ngươi không phải là đang ghen tị đi?”

Nam Cung Tử Linh vừa nghe lời này, phi thường đắc ý.

“Huynh cũng nói, đại ca rất ít khi về nhà, ở lại nhà cũng không lâu, cho nên mấy ngày nay mới phi thường trân quý a!”

Phi thường trân quý?

Nghe thế, Nam Cung Triệt khóe miệng cười nhạt, nhưng bởi vì cúi thấp đầu, cho nên Nam Cung Tử Linh cũng không có phát hiện sự khác lạ của hắn.

“Nhị ca, huynh còn không có nói cho ta biết đại ca đi đâu vậy! Thực sự là kỳ quái, ta hai ngày này đều không nhìn thấy đại ca.”

“Muội tìm hắn có chuyện gì sao?”

Nam Cung Triệt buông bút lông trong tay, đem chữ mới viết vò thành một cục vút trên mặt đất.

“Đại ca nói có một bộ kiếm pháp rất thích hợp với ta, hẹn hôm nay dạy ta!”

Nam Cung Tử Linh tò mò tiến tới, đem Nam Cung Triệt vút bỏ giấy vụn nhặt lên, mở ra “Nhị ca, chữ của huynh viết càng ngày càng tốt! Tốt như vậy chữ tại sao muốn ném xuống, rất đáng tiếc nha!”

“Chữ viết thật tốt có ích lợi gì, ta không có kiếm pháp tốt, không làm cho muội muội vui vẻ, Linh Nhi cũng càng thích hắn —— “

Nam Cung Triệt nói trực tiếp như vậy, Nam Cung Tử Linh rốt cục đã nhận ra dị dạng.

“Nhị ca, huynh ấy là đại ca của chúng ta, huynh thế nào luôn luôn ‘Hắn’ đến ‘Hắn’ đi a!”

“Linh Nhi đây là đang trách cứ ta sao?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Trên khuôn mặt âm nhu của Nam Cung Triệt, hiện lên một tia không hòa hoãn.

“Linh Nhi đây là đang vì người khác mà trách cứ thân ca ca chính mình sao?”

Nam Cung Triệt đi tới trước mặt Nam Cung Tử Linh, ép nàng nhìn thẳng vào mình.

“Hắn là thân phận gì, muội không biết sao? Muội còn gần gũi thân thiết gọi hắn đại ca như vậy, lẽ nào muội sẽ không lo lắng cảm thụ của phụ thân mẫu thân sao?”

Bị Nam Cung Triệt răn dạy, Nam Cung Tử Linh có chút không phục, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trầm xuống.

“Không cần quản đại ca là thân phận gì, đều không sửa đổi được sự thực chúng ta có quan hệ huyết thống.”

“Nhị ca, chuyện của tiền bối, tại sao muốn liên lụy đến trên người đại ca vậy? Đại ca là người tốt!”

“Oh? Hắn là người tốt? Ta thành ác nhân?”

Nam Cung Triệt mạnh mẽ buông tay, đẩy ra Nam Cung Từ Linh, “Nếu hắn cái gì cũng tốt, muội làm gì còn tại chỗ này. Hắn đã trở lại cái địa phương nghèo hèn kia, cùng với những kẻ thấp hèn ti tiện lẫn lộn cùng một chỗ, muội có thể đi tìm hắn.”

Nam Cung Từ Linh có chút dờ ra, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, đang nói chuyện bình thường, cuối cùng sẽ biến thành như vậy.

“Đại ca vì sao đi sớm như vậy? Nhị ca, huynh đã nói lời khó nghe kích thích đại ca sao?”

“Ta?”

Nghe được Nam Cung Từ Linh chỉ trích, Nam Cung Triệt lớn tiếng nở nụ cười.

Trên người hắn vốn đã có âm khí nặng nề, lúc này, loại này âm khí có vẻ càng thêm nặng nề hơn.

“Linh Nhi, muội muội ngây thơ của ta! Lúc này đây muội thế nhưng oan uổng ta! Cái nhà này, có thể để cho hắn yên tâm buông phòng bị chỉ có người a...”

Kiểu cười này của Nam Cung Triệt làm Nam Cung Từ Linh hoảng sợ, nàng lui về sau một bước, cảnh giác nhìn Nam Cung Triệt.

“Nhị ca, huynh đang nói cái gì, ta không hiểu!”

Đến lúc này, Nam Cung Từ Linh còn là như thế bảo vệ hắn, làm Nam Cung Triệt càng tức giận, quyết định nói cho nàng biết chân tướng.

“Ngày hôm trước, có phải hay không người len lén đem Linh Hòa Tà Châu mà mẫu thân cho người đưa cho hắn?”

Chuyện của mình làm nhị ca cư nhiên rõ ràng như vậy, hắn làm sao mà biết được? Nam Cung Từ Linh cảm giác thực khó chịu khi bị theo dõi.

“Phải! Ta đích xác là cho đại ca! Đại ca tu luyện là chí dương chí cương võ công, Linh Hòa Tà Châu đối với tiến giai của hắn có trợ giúp. Mẫu thân đem Linh Hòa Tà Châu cho ta, chính là của ta, ta muốn cho ai thì cho ai, đó là tự do của ta!”

“Ha ha...”

Nam Cung Triệt nghe thế, cười ra nước mắt.

“Tự do? Nói rất hay rất dễ dàng! Muội nhưng thật ra tự do, hắn lại bị muội hại thảm a!”

Nói xong, Nam Cung Triệt xuất ra một viên lam sắc hạt châu lông lánh thủy sắc, “Muội xem, đây là cái gì!”

“Đây không phải là Linh Thủy Tà Châu sao?”

Nam Cung Từ Linh không biết nhị ca muốn làm gì.

“Muội nhìn tiếp —— “

Nam Cung Triệt vận công, màu xanh nhạt hạt châu lập tức bị một đoàn hỏa diễm nóng hổi vây quanh, toàn bộ hạt châu lập tức thay đổi đến đỏ bùng, “Linh Nhi, trong tay ta, mới chân chính là Linh Hòa Tà Châu a! Muội cho hắn là Linh Thủy Tà Châu!”

“Không, điều đó không có khả năng!”

Nam Cung Từ Linh có chút ngây dại.

Đại ca tu luyện là thuần dương võ công, nếu như gặp phải thuần âm Linh Thủy Tà Châu, nước lửa tương khắc, hậu quả thật là tưởng tượng cũng chịu không nổi!

“Nhị ca, huynh gạt ta! Mẫu thân nói, muốn đem Linh Hòa Tà Châu cho ta!”

Thu hồi huyền lực, Nam Cung Triệt cười đến nhìn có chút hả hê.

“Mẫu thân tuy rằng sẽ không lừa muội, thế nhưng mẫu thân biết, muội sẽ đem thứ tốt lưu cho hắn. Cho nên, lần này là ta làm chủ thay đổi hạt châu. Linh Nhi, muội nói, lần này hắn sẽ hận muội hay không?”

“Hắn vốn hận mẫu thân, hận Nam Cung thế gia, hiện tại ngay cả người hắn tín nhiệm đều hại hắn như vậy, nói vậy, hắn cũng sẽ hận muội!”

“Đáng thương Linh Nhi, làm khó muội mỗi lần có thứ tốt gì đều muốn đem cho hắn, như thế rất tốt, muội cũng sẽ trở thành kẻ thù của hắn!”

“Huỳnh nói vậy!”

Nam Cung Từ Linh thế nào cũng không thể tiếp thu sự thật này.

Mặc dù hạt châu bị Nam Cung Triệt động tay động chân, nhưng hạt châu này là chính nàng đưa cho đại ca.

Đại ca cho tới bây giờ cũng sẽ không hoài nghi nàng, bởi vậy mẫu thân và nhị ca mới có thể lợi dụng chính mình đánh vỡ phòng bị của đại ca, lúc này đây, thật là nàng hại đại ca!

“Ta thật là nói vậy sao? Linh Nhi, trong lòng muội đã có đáp án, làm gì lại lừa mình dối người đâu!”

“Nhị ca, ta hận huynh!”

Càng tức giận, Nam Cung Từ Linh càng lớn tiếng quát vắn “Huỳnh vì sao hại đại ca, tại sao muốn hại ta! Huynh ghét đại ca, hận đại ca như vậy sao?”

“Linh Nhi, người im miệng cho ta!”

Đúng lúc này, một bạt đánh qua, hung hăng đánh vào trên mặt Nam Cung Từ Linh.

Trong phòng nhiều hơn hai người, một phụ nhân thanh lệ, một nam nhân cao lớn.

Thấy Hạ Từ Ngọc sắc mặt biến thành màu đen, Nam Cung Từ Linh bùm mặt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống “Mẫu thân, người tại sao lại đánh ta!”

“Ta không đánh người, chẳng lẽ muốn nhìn người đem Triệt Nhi tức chết sao?”

Nam Cung Từ Linh lúc này mới phát hiện Nam Cung Triệt sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ mồ hôi lạnh, che ngực há mồm thở dốc, một bộ dạng sắp đứt khí.

“Nhị ca... Ta, ta không phải cố ý...”

Nam Cung Từ Linh thực sự không biết câu nói của mình sẽ cho Nam Cung Triệt kích thích lớn như thế.

Vừa nghĩ tới nhị ca thuở nhỏ thân thể không được tốt, nàng bắt chập trên mặt còn đang sưng đỏ, nhanh chóng cùng Hạ Từ Ngọc đồng thời đem hắc đồ đến trên giường, giúp hắc đồ nằm xuống.

“Mẫu thân, Linh Nhi tuổi còn nhỏ người cũng không cần trách nàng!”

Nam Cung Triệt mỗi một câu nói, đều phải thở dốc, gấp đến độ Hạ Từ Ngọc và Nam Cung Ngao vội vã mời tới Đệ Ngũ Hồng Diệp.

“Đại ca đại tẩu, ta cũng đã nói trước, Triệt Nhi phải khống chế được cảm xúc, các người làm thế nào mà đem hắc đồ thành như vậy! Ta điều không phải thần tiên sống, các người nếu như không nghe lời ta nói ta cũng chịu thua.”

“Các người như vậy chọc tức hắc đồ, là muốn mạng của hắc đồ a!”

Đệ Ngũ Hồng Diệp một bên vì Nam Cung Triệt thi châm giảm bớt đau đớn, một bên oán trách Nam Cung Ngao và Hạ Từ Ngọc.

Nghe xong Nhị ca nói, Nam Cung Từ Linh tâm phi thường áy náy, “Xin lỗi, nhị ca, ta không nên làm người tức giận! Là ta không đúng!”

“Không có việc gì —— “

Nam Cung Triệt cố gượng cười cười.

“Muội cũng không phải cố ý! Người là muội muội ruột của ta, ta sẽ không trách muội...”

“Người đừng nói chuyện! Nghỉ ngơi một lát đi!” Đệ Ngũ Hồng Diệp thi châm giúp Nam Cung Triệt ngủ, một lát sau, nàng mới thu hồi ngón châm.

“Hồng Diệp, Triệt Nhi rốt cuộc thế nào?”

Hạ Từ Ngọc lòng đều đặt trên người Nam Cung Triệt, thấy sắc mặt hắc đồ tái nhợt, Hạ Từ Ngọc tâm thực khó chịu, hận không thể đem chính mình thay thế hắc đồ.

“Đi ra ngoài nói đi!”

Đệ Ngũ Hồng Diệp đi tới gian ngoài, biểu tình cực kỳ nghiêm túc.

“Đại ca đại tẩu, thứ cho ta nói thẳng, Triệt Nhi thân thể đã quá hư nhược rồi, không chỉ ta bất lực, coi như là người Đan Tộc của ta ở chỗ này, cũng trị

không hết bệnh của Triệt Nhi.”

Vừa nghe lời này, Hạ Từ Ngọc thân thể mềm nhũn, kém chút ngã sấp xuống, may là Nam Cung Ngao ở phía sau đỡ nàng.

“Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

Làm Nam Cung thế gia gia chủ, Nam Cung Ngao vẫn tương đối bình tĩnh.

“Biện pháp cũng không phải là không có nhưng phải nhìn xem đại tẩu có bỏ được hay không...” Đệ Ngũ Hồng Diệp lúc nói chuyện, cố ý nhìn về phía Hạ Từ Ngọc.

“Biện pháp gì?”

Hạ Từ Ngọc bước nhanh về phía trước, nắm tay của Đệ Ngũ Hồng Diệp “Ngươi nói mau! Cho dù là muốn mạng của ta, ta cũng sẽ không chút do dự dâng!”

“Không cần thiết phải muốn mạng của ngươi, bất quá là cần một trái tim mà thôi.”

“Triệt Nhi vốn chính là sinh non, trong bụng mẹ không an ổn, sinh ra trái tim liền có tật, có thể sống lâu như vậy, đã là kỳ tích. Chỉ là hiện tại, trái tim của hắn đã quá suy nhược, hoàn toàn cung ứng không được nhu cầu của cơ thể, chỉ có nhanh chóng thay một trái tim khỏe mạnh, mới có khả năng bảo trụ tính mạng của hắn.”

Đệ Ngũ Hồng Diệp nói, làm Hạ Từ Ngọc thấy được hy vọng.

“Trái tim, cái này dễ nói! Chúng ta Nam Cung gia nhiều người như vậy... Chuyện này dễ làm!”

“Không, đại tẩu, ngươi vẫn là không hiểu ý ta!”

Thấy Hạ Từ Ngọc muốn theo từ người trong gia tộc đem trái tim cho Nam Cung Triệt, Đệ Ngũ Hồng Diệp lắc đầu.

“Nếu là đơn giản như vậy, ta đã sớm chữa cho Triệt Nhi rồi!”

“Đệ muội, ngươi cũng không cần thừa nước đục thả câu! Cần trái tim của người nào, ngươi nói thẳng!” Đinh đến chính con trai duy nhất, Nam Cung Ngao lúc này cũng không bình tĩnh.

“Ta đây nhưng nói thẳng! Các ngươi đừng trách ta!”

“Nói đi —— “

Hạ Từ Ngọc đều phải vội muốn chết.

“Thật sự a, phải là trái tim của người có quan hệ trực hệ huyết thống.”

Vừa mới nói ra lời này, Nam Cung Ngao và Hạ Từ Ngọc mắt đều phải choáng váng, ngay cả Nam Cung Tử Linh, đều ngây ngẩn cả người.

Người có quan hệ trực hệ huyết thống, tính tới tính lui, sẽ có mấy cái a!

Chẳng lẽ phải một mạng đổi một mạng, cứu nhị ca thì người khác sẽ phải chết sao...

“Ta cũng biết, chuyện này làm đại ca đại tẩu thật khó xử.”

“Thế nhưng, không phải trực hệ huyết thống không được. Chỉ có trực hệ huyết thống, trái tim mới không bị bài xích, không có tác dụng phụ. Những người khác đều không thể! Ai...”

Đệ Ngũ Hồng Diệp thờ dài.

“Ta có thể! Ta có thể! Ta là nương của Triệt Nhi, của ta được không, không có cho hắn một thân thể khỏe mạnh, là ta nợ đứa bé này, ta phải bồi thường cho hắn!”

Hạ Từ Ngọc hai mắt rung rung, tay phải cầm lấy vạt áo, khuôn mặt thanh lệ thống khổ vạn phần, “Ta được không!”

“Từ Ngọc, nàng nói cái gì đó!”

Nam Cung Ngao vừa nghe lời này, ôm Hạ Từ Ngọc.

“Đó không phải là lỗi của nàng! Nếu như... Dù sao, không phải lỗi của nàng! Nàng đã dẫn vật chính mình nhiều năm như vậy, vì sao vẫn còn luẩn quẩn trong lòng! Có đôi tim, cũng nên là ta đổi!”

“Nam Cung, ta cũng muốn buông ra! Thế nhưng, ta vừa nhìn thấy quái vật kia, ta liền quên không được trước đây si nhục, ta không thể quên được a!”

Mẫu thân bị phản tiếng khóc, Nam Cung Từ Linh nghe rất khó chịu.

Nhưng đại ca không phải quái vật!

Đều không phải!

Nam Cung Từ Linh còn nhớ rõ khi 6 tuổi nàng ở trên băng chơi đùa, dẫm nát miếng băng mỏng, rơi vào trong hầm băng, kém chút nữa sẽ chết, là đúng lúc đại ca về nhà ăn tết không để ý băng hàn nhảy vào trong hồ băng đem nàng cứu lên.

Khi đó, tâm của mẫu thân đều đặt trên người nhị ca.

Đại ca ôm nàng trở lại, tìm người đối y phục cho nàng, rồi tự mình nhóm lửa sưởi ấm cho nàng, còn vào bếp nấu canh gừng, cẩn thận từng chút đem bên sợi gừng bên trong lấy ra, khuyên mãi đến khi nàng uống hết mới thôi.

Khi đó đại ca mới mười một tuổi!

Nhưng ở trong tâm của Nam Cung Từ Linh, hắn đã là một đại anh hùng!

Đại ca căn bản không phải là quái vật, hắn là người tốt! Nam Cung Từ Linh ở trong lòng nhỏ giọng nhớ kỹ.

“Đại tẩu, ta trước cũng đã nói, chuyện này, muốn xem ngươi có bỏ được hay không.”

“Kỳ thực càng gần càng tốt, tốt nhất là hai người tuổi xấp xỉ nhau, như vậy sẽ có hiệu quả nhất. Thứ ta nói một câu không dễ nghe trái tim của các ngươi đối với Triệt Nhi mà nói đã già rồi...”

“Đệ muội, lời này của ngươi có ý gì?”

Nam Cung Ngao cau mày, hắn tuy rằng thân hình cao lớn, nhưng tướng mạo nhả nhặn, từ ngũ quan có thể thấy được, lúc còn trẻ hắn là một mỹ nam tử.

“Người kia, so với Triệt Nhi chênh lệch nhiều nhất ba tuổi! Thân thể hắn khỏe mạnh, cùng Triệt Nhi lại có liên hệ huyết thống. Nếu như đại tẩu thật sự bỏ được, dùng hắn để đổi Triệt Nhi mệnh là biện pháp tốt nhất!”

“Không!”

Ngươi phản đối là Nam Cung Từ Linh.

“Đem đại ca trái tim cấp nhị ca, vậy đại ca không phải sẽ chết sao!”

“Nhị thẩm, đại ca mệnh thì không phải là mệnh sao? Nếu là như thế này, đại ca làm sao bây giờ!”

Đối mặt Nam Cung Từ Linh chất vấn, Đệ Ngũ Hồng Diệp nhún nhún vai.

“Nhìn xem, ta đã nói đề nghị này sẽ có người phản đối mà!”

“Ta làm như vậy, còn không phải là vì Triệt Nhi, chẳng lẽ ngươi cảm thấy đều vì ta sao?”

“Linh Nhi, ta vẫn không rõ! Ngươi và Triệt Nhi cùng nhau lớn lên, tốt xấu gì cũng có mười lăm mười sáu năm tình cảm huynh muội, về phần tên kia, hắn và Nam Cung gia chúng ta có quan hệ hay không, là lòng tốt của đại ca, cho phép hắn mỗi năm trở về ăn lễ mừng năm mới. Bây giờ có thể vì Triệt Nhi phục vụ, là phúc khí của hắn!”

Đối với lời nói của Đệ Ngũ Hồng Diệp, Nam Cung Từ Linh không hề thừa nhận “Nhị thẩm, đây là người sống sờ sờ đấy!”

“Ha ha ——” Đệ Ngũ Hồng Diệp cười vuốt ve trên đầu trâm ngọc. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Triệt Nhi mắc chứng bệnh này, tự nhiên là lấy một mạng đổi một mạng! Linh Nhi, trên đời này chỉ có hắn và ngươi mới có thể cứu Triệt Nhi. Hai người các ngươi và Triệt Nhi là quan hệ gần nhất.”

“Ngươi đã không thể để đại ca ngươi chết, ngươi liền đem tim của chính mình cho Triệt Nhi đi!”

Lúc Đệ Ngũ Hồng Diệp nói chuyện trên gương mặt mặc dù đang cười, nhưng Nam Cung Từ Linh nhìn thấy trong ánh mắt của Nhị thẩm có vật gì đó, sợ đến mức nâng lui về sau một bước, đập trúng làn váy, kém chút nữa té ngã.

Nhị thẩm thật đáng sợ!

“Hồng Diệp, ta nghĩ xong.”

Đúng lúc này, Hạ Tử Ngọc mở miệng.

“Chỉ cần tiểu quái vật sống, ta sẽ vĩnh viễn cũng quên được chuyện đã xảy ra lúc trước.”

“Hắn giống như một cây kim, hung hăng đâm vào lòng ta. Nhỏ không xong lại trị không được. Chỉ cần hắn chết rồi, trong lòng ta khúc mắc mới có thể cởi ra! Việc ta bị sỉ nhục mới có thể tiêu tan thành mây khói!”

“Nếu hiện tại Triệt Nhi cần trái tim, vậy liền lấy tim của tiểu quái vật đem cho Triệt Nhi! Đây là biện pháp tốt nhất cũng để hắn báo đáp ân sinh dục cho ta!”

“Mẫu thân —— “

Nam Cung Tử Linh thật không ngờ mẫu thân sẽ nói ra lời như vậy, “Mẫu thân, đại ca cũng là con trai ruột của người a!”

“Hắn không phải là ca ca người! Ca ca của người chỉ có một người duy nhất là Triệt Nhi mà thôi!”

Thấy Nam Cung Tử Linh bảo vệ quái vật kia như thế, Hạ Tử Ngọc càng tức giận hơn “Người đâu, đem tiểu thư nhốt vào địa lao! Không được cho nàng ăn! Để cho nàng thanh tỉnh lại!”

Lập tức có hai người mang Nam Cung Tử Linh đi ra ngoài.

“Mẫu thân! Người không thể làm như vậy! Nếu như người thật sự giết đại ca, sau này nhất định người sẽ hối hận! Mẫu thân ——” Nam Cung Tử Linh một bên giãy dụa, một bên lớn tiếng cầu xin.

Chờ thanh âm của Nam Cung Tử Linh biến mất, Hạ Tử Ngọc mới thở ra một hơi.

“Tử Ngọc, làm như vậy ỏn không?”

Nam Cung Ngao đỡ bả vai Hạ Tử Ngọc, thanh âm trầm trọng nói.

“Dù sao hắn cũng là đứa nhỏ của nàng! Linh Nhi nói rất đúng, chuyện này không thể quyết định qua loa đại khái được. Lỡ như sau này nàng hối hận, nhưng trên đời sẽ không có thuốc hối hận!”

“Sẽ không! Ta sẽ không hối hận!”

Hạ Tử Ngọc tựa vào trong ngực Nam Cung Ngao, phảng phất như vậy mới có cảm giác an toàn.

“Ta hối hận duy nhất là năm ấy không nên dẫn sói vào nhà!”

“Không chỉ hại gia đình ta, làm ta mất đi trinh tiết, cuối cùng để lại cho ta một quái vật như thế.”

“Hắn ở nơi đó, thời thời khắc khắc đều đang nhắc nhở ta, nhà của ta ba trăm bốn mươi mốt nhân mệnh đều là bởi vì ta ngu xuẩn ta vô tri, là ta hại bọn họ! Khiến ta hàng đêm đều ngủ không được an ổn! Nam Cung, hắn không chết, lòng ta bất an.

Vừa nghĩ tới năm đó thảm án Hạ gia chấn động Vô Ưu thành, Hạ Tử Ngọc dựa vào lòng Nam Cung Ngao mà khóc như đứa trẻ.

“Ta muốn hắn chết! Nam Cung, ta muốn hắn chết!”

Nhìn Hạ Tử Ngọc tâm tình kích động như vậy, Nam Cung Ngao không có cách nào, đành điểm huyệt ngũ của nàng giúp Hạ Tử Ngọc bình tĩnh lại.

Ôm ái thê trong ngực, Nam Cung Ngao từ một ôn nhu trượng phu, biến thành một gia chủ uy nghiêm.

“Hong Diệp, chuyện tình của Triệt Nhi làm phiền người! Ta sẽ phái người đi tìm quái vật kia! Nếu là hắn còn nhớ tình cảm mẹ con chủ động dâng lên trái tim thì coi như xong! Nếu như hắn không theo —— “

Một đạo ngoạn sắc xẹt qua trong mắt của Nam Cung Ngao.

“Thì chỉ có con đường chết!”

“Đại ca, người và đại tẩu đã quyết định, vậy là được rồi! Chỉ là, phải bắt sống mới được! Nếu như người đã chết, trái tim đình chỉ hoạt động, vật chết đối với Triệt Nhi mà nói, một chút tác dụng cũng không có.”

“Được! Ta đã biết!”

Chờ Nam Cung Ngao mang theo Hạ Tử Ngọc rời đi, Đệ Ngũ Hồng Diệp đi vào gian phòng, dùng ngón châm châm Nam Cung Triệt.

“Đừng giả bộ ngủ, ta biết người tỉnh! Lần này người có thể yên tâm đi!”

“Đa tạ Nhị thẩm!”

Nam Cung Triệt ngồi dậy, trên mặt bộ dạng ốm yếu hoàn toàn biến mất không thấy.

“Đừng phí lời, lúc trước ngươi giúp ta nghe ngóng tin tức của Tả Đan Tộc, ngươi có nghe được cái gì không?”

Làm người của Hữu Đan Tộc, Đệ Ngũ Hồng Diệp hiện tại quan tâm nhất chính là chuyện này.

“Tạm thời không có, Nhị thẩm, ở Vô Ưu thành Hữu Đan Tộc đã được công nhận, địa vị cùng trước kia Đan Tộc đồng dạng, các ngươi vì sao còn lo lắng như vậy?”

Nam Cung Triệt hỏi.

“Tiểu hài tử, biết cái gì! Tả Đan Tộc mới là dòng chính Đan Tộc, bọn họ nắm trong tay tuyệt mật Đan Tộc, bằng không, ngươi cho là Đan Tộc dựa vào cái gì mà lớn mạnh trở thành một trong bát đại thế gia.”

“Đáng giận là, lúc trước trong tộc gặp chuyện không may, bọn họ trước tiên thoát đi, mang đi tất cả sách thuốc, tìm không được bọn họ, Hữu Đan Tộc chúng ta cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.”

“Thánh nữ Đan Tộc không phải trong tay các ngươi sao? Không phải có nàng là được rồi sao?” Nam Cung Triệt tiếp tục hỏi.

“Đây là bí mật của Hữu Đan Tộc! Ta không thể nói cho ngươi! Ta giúp ngươi diệt trừ cái đình trong mắt, ngươi giúp ta tìm Tả Đan Tộc, đây mới là chính sự!”

Bị giam ở trong địa lao, Nam Cung Tử Linh kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, mặc kệ nàng phát giận thế nào, người bên ngoài sẽ không để ý nàng.

Nhưng tới buổi tối, Nam Cung Ngao lén lén lút lút tới thăm nữ nhi, mang cho nàng rất nhiều đồ ăn ngon.

“Nữ nhi, mẹ ngươi đang nóng giận, nàng vẫn không chịu tha ngươi.”

“Nhưng mà ngươi yên tâm, cha sẽ không để nữ nhi bảo bối của mình bị ngược đãi! Ta sẽ cố gắng dỗ nàng, chờ nàng nguôi giận, cha sẽ tới đón ngươi.”

“Vẫn là phụ thân tốt với ta nhất!”

Nam Cung Tử Linh vừa ăn đùi gà vừa nói “Phụ thân, ta chờ tin tức tốt của người!”

Nam Cung Ngao đi ra ngoài, hướng chỗ tối gạt đầu, sau đó rời khỏi địa lao.

Nửa đêm, Nam Cung Tử Linh lạnh đến không ngủ được, lúc này cửa địa lao bị mở ra, nha hoàn thiếp thân của nàng Tiểu Mai ôm hai bao hành lý chạy vào.

“Tiểu thư, không tốt rồi! Phu nhân nói phải nhốt ngươi ba tháng!”

“Phu nhân còn phái người đi bắt đại công tử, nói phải đổi tìm gì đó..!”

Nghe Tiểu Mai nói xong, Nam Cung Tử Linh gấp đến độ đứng ngồi không yên “Vậy phải làm sao bây giờ? Ta muốn đi tìm đại ca, ta phải nói cho hắn biết kêu hắn nhanh trốn đi!”

“Tiểu thư, em biết người nhất định sẽ làm như vậy. Người xem! Em đều đem hành lý chuẩn bị xong!”

Tiểu Mai quơ quơ chìa khóa cùng bao lớn bao nhỏ trong tay “Thủ vệ em đã giải quyết rồi, chúng ta cùng đi tìm đại công tử đi!”

“Tiểu Mai, em thật thông minh!”

Nam Cung Tử Linh và Tiểu Mai mỗi người cống một bao quần áo, hai người lén lén lút lút ra khỏi địa lao ở trong Nam Cung gia trốn tránh chạy đi, cuối cùng các nàng từ chuồng chó bò ra ngoài.

“Lão gia, kế hoạch thuận lợi.”

Chờ sau khi Nam Cung Tử Linh rời Nam Cung gia, có người người đi tới thư phòng Nam Cung Ngao.

“Ừ! Các ngươi trước đừng hành động, miễn cho Tử Linh nha đầu phát hiện!”

“Chờ Tiểu Mai truyền tin tức trở về, các ngươi lại đi theo. Nhớ kỹ, phải bắt sống! Mặc kệ dùng biện pháp gì phải đem người còn sống bắt về! Triệt Nhi sinh tử phải dựa vào hắn!”

“Vâng, lão gia xin ngài yên tâm.”

Chờ người đi rồi, Hạ Tử Ngọc đi đến, “Đều sắp xếp xong rồi? Ta thật không ngờ Linh Nhi còn khẳng khái một mực đi tin tưởng quái vật kia như vậy!”

“Tử Ngọc, Linh Nhi còn quá đơn thuần! Chờ nàng ở bên ngoài gặp khó khăn sẽ thông minh ra! Ta sẽ phái người theo nàng, sẽ không để cho nàng bị khi dễ.”

Nam Cung Ngao ôm Hạ Tử Ngọc nhẹ giọng an ủi.

“Nam Cung ở bên cạnh ngươi, ta mới an tâm. Ta hiện tại chỉ hy vọng Linh Nhi có thể nhanh chóng tìm được tiểu quái vật, Triệt Nhi không biết còn có thể chờ bao lâu...”

“Ngươi yên tâm! Sẽ không lâu lắm!”

“Cuối cùng cũng tự do rồi!” Chờ cách thật xa Nam Cung gia, Nam Cung Tử Linh nhìn trắng sáng trên trời kéo tay tiểu Mai nói.

“Tiểu Mai, hôm nay em đã giúp ta đại ân, đối với ta có đại ân!”

“Đây là việc phải làm! Tiểu thư, chúng ta nên...” Tiểu Mai vẫn chưa nói xong, một cây chùy thủ đâm vào tim ả.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

update sau

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mèo Con, Làm Thê Tử Của Ta Đi

Edit: Tiểu Anh

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Ở trong phòng Ngọc Phi Yên khẩn trương cứu chữa cho Hạ Hầu Kinh Thiên, bên ngoài phòng, bất ngờ xuất hiện một thân ảnh xông thẳng vào trong phòng.

Còn chưa tới cửa, Mặc Thương đã chặn trước mặt hắn, lập tức, hai người đánh lên, kiếm quang bắn ra bốn phía làm mọi người chói mắt.

Đến lúc nhìn rõ người đến, trừ Liên Cẩn ra, những người khác đều giật mình.

Liễu Thịnh hùng hổ như thế, là muốn làm gì?

“Tránh ra ——” Trong mắt Liễu Thịnh sát khí nặng nề, quạt ngọc trong tay hắn và hắc sắc bảo kiếm của Mặc Thương va chạm nhau, hai người vậy mà đánh đến khó phân thắng bại.

“Lợi hại!”

Tiết Tường kích động siết chặt quả đấm, trong mắt dấy lên ngọn lửa.

Đã sớm biết Mặc Thương không tầm thường, không nghĩ tới hắn vừa ra tay liền mém chút nữa đem trái tim nhỏ bé của Tiết Tường dọa.

Năm nay rốt cuộc làm sao vậy?

Vì sao bên cạnh hắn xuất hiện nhiều người giỏi như vậy?

Mỗi một người đều là Vũ Vương, Vũ Hoàng, thật là làm cho Tiết Tường phát hoảng. Bỏ qua ma bệnh Liên Cẩn, chính là người nam nhân yếu nhất

trong này!

“Không ——”

Mặc Thương thái độ kiên quyết, đôi mắt lạnh khốc.

Liễu Thịnh? Ngươi nghĩ mình là ai? Ta chỉ nghe lời công tử.

“Không biết tốt xấu! Muốn chết!”

Liễu Thịnh cười tàn nhẫn.

Quạt ngọc trong tay hắn xoay tròn, các loại ám khí như mưa bụi bay thẳng hướng về Mặc Thương.

Khi biết được Hạ Hầu Kinh Thiên vì Ngọc Phi Yên mạnh mẽ vận dụng huyền lực, hiện tại trong đầu Liễu Thịnh chỉ có một ý niệm chính là giết Ngọc Phi Yên!

Chỉ có giết chết Ngọc Phi Yên, diệt trừ mối họa làm chủ tử mất lý trí, chủ tử mới có thể quay về lãnh tỉnh và cơ trí như trước kia.

Lẽ nào chỉ số thông minh của chủ tử về số không rồi sao?

Đều thành như vậy rồi còn mạnh mẽ điều động huyền lực, hẳn quả thực không muốn sống nữa!

Tất cả đều là vì Ngọc Phi Yên làm chủ nhân thần hồn điên đảo, mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nữ nhân này, không thể lưu!

Liễu Thịnh muốn chạy vào đem Ngọc Phi Yên giết chết, nhưng lúc này hắn gặp được đối thủ thật sự.

Bảo kiếm của Mặc Thương xoay tròn đem ám khí của Liễu Thịnh toàn bộ đánh rơi.

Năng lực hắn biểu hiện đã không thể dùng phẩm cấp võ công trên đại lục để đánh giá.

“Không nghĩ tới, ở La Vũ đại lục, còn có người thâm tàng bất lộ như thế.”

Liễu Thịnh nhìn thoáng qua Liên Cẩm, hắn biết Mặc Thương làm như vậy nhất định là ý của Liên Cẩm.

“Mặc, cho hắn chút giáo huấn!”

Một người luôn luôn ôn hòa, cho tới bây giờ đều là quân tử nho nhã như Liên Cẩm, lần đầu tiên lộ ra biểu tình lạnh lùng tàn khốc như thế.

“Phé đi tay phải của hắn!”

Chê cười!

Ngọc Phi Yên ở bên trong liều sống liều chết để cứu chủ tử của các ngươi, đây chính là thái độ của ngươi, không thêm hỏi rõ đầu đuôi liền muốn giết Ngọc Phi Yên? Vậy cũng phải trước tiên hỏi ta có đồng ý hay không!

Ta đã tận mắt nhìn nàng chết đi một lần, không thể nhìn lần thứ hai!

Mặc Thương nhận mệnh lệnh của Liên Cẩm, kiếm pháp lập tức trở nên sắc bén tàn nhẫn, mỗi chiêu đều nhằm vào tay phải của Liễu Thịnh. Liên Cẩm nói, nhiệm vụ của hắn là đánh gãy tay phải của Liễu Thịnh để hắn không thể... cầm quạt được.

Kháo! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tiểu Mặc Mặc, ngươi có cần lợi hại như vậy hay không!

Hàm Tử mở to hai mắt nhìn màn chém giết trước mắt, bản lĩnh của Liễu Thịnh nó biết rất rõ.

Thế nhưng Hàm Tử thật không ngờ, Mặc Thương sẽ lợi hại như vậy.

Cư nhiên đem Liễu Thịnh đánh cho chỉ có thể gian nan phòng thủ.

Hạ Hầu Kinh Thiên gặp chuyện không may, Hàm Tử cũng gấp.

Nhưng mà không biết vì sao, Hàm Tử vẫn luôn nghĩ chỉ cần có tiểu cô nương, Hạ Hầu Kinh Thiên nhất định sẽ gặp đỡ hóa lành.

Tính tình của Liễu Thịnh còn cần mài dũa lại một chút!

Hàm Tử nằm trên mặt đất, ngáp một cái. Nó quyết định không giúp Liễu Thịnh, thái độ của chủ nhân đối với tiểu cô nương ai cũng rõ ràng. Nó vẫn là theo tiểu cô nương đi!

“Đây đại khái là gặp mạnh càng mạnh ——”

Ngọc Thiên Huyết thấy Mặc Thương không có chút nào cố sức, trầm ngâm nói.

Theo biểu hiện của Liễu Thịnh, ít nhất là cấp Vũ Tông, nhưng khi Mặc Thương chống lại Liễu Thịnh lại không có chút tổn sức nào.

Thực sự là... Hậu sinh khả ư!

Ngọc Thiên Huyết mơ hồ đoán được một ít nguyên nhân, chắc là vì tiểu nam hài gặp chuyện cho nên Liễu Thịnh đem trách nhiệm đổ lên Ngọc Phi Yên, ánh mắt kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống chất nữ của mình đấy!

Lúc này, Ngọc Thiên Huyết thực hận người hủy đi đan điền của hắn.

Nếu như hắn vẫn còn khỏe mạnh chỗ nào cần Mặc Thương đứng ra. Tam thúc sẽ tự tay giết Liễu Thịnh!

Nhưng hắn chưa chắc là đối thủ của Liễu Thịnh, dù vậy nhưng dù thua người cũng không thua trận!

Muốn giết Ngọc Phi Yên, trước phải bước qua hắn!

Vì thế, Ngọc Thiên Huyết không chỉ ghét Liễu Thịnh ngay cả đứa nhỏ và chủ nhân của Liễu Thịnh Lâm Giang Vương cũng bị ghét lây.

Thực sự là lấy oán trả ơn!

Người như vậy, không cứu cũng được!

Hai người đánh nhau mấy trăm chiêu, Liễu Thịnh dần dần rơi xuống thế hạ phong. Thấy kiếm của Mặc Thương một lần nữa đâm về phía cổ tay của Liễu Thịnh, Tuyết Yến vội vã đi tới trước mặt Liên Căn cầu tình.

“Liên công tử, Liễu Thịnh chỉ là quá quan tâm... Tiểu công tử! Xin ngài giơ cao đánh khẽ!”

Từ trước đến giờ thái độ của Tuyết Yến luôn luôn ôn hòa, nhưng Liên Căn cũng không vì Tuyết Yến cầu xin mà dừng tay.

“Tuyết Yến, ta hỏi ngươi.”

“Chủ tử của các ngươi thích ai, yêu ai, muốn ai vui vẻ, chính là chuyện của hắn hay mọi việc đều phải được các ngươi cho phép?”

Bị Liên Căn hỏi như vậy, Tuyết Yến biểu tình tuy rằng hơi xấu hổ, nhưng vẫn khẳng định gật đầu:

“Đây là chuyện riêng của chủ tử.”

“Tốt lắm, tiếp theo ta hỏi ngươi. Hắn thích ai, đối phương nhất định phải thích hắn sao? Hắn cam tâm tình nguyện, đối phương nhất định phải đáp lại tình cảm của hắn sao?”

Lời này của Liên Căn, phi thường sắc bén, khiến Tuyết Yến không biết phải trả lời như thế nào.

“Liên Căn, ngươi biết cái gì!”

Liễu Thịnh thấy Tuyết Yến bị Liên Căn hỏi á khẩu không trả lời được, tức giận.

“Chủ nhân vì nàng làm nhiều như vậy, cho dù là tảng đá cũng sẽ ấm lên! Là khối băng cũng sẽ bị hòa tan!”

Cái Thái cực dương sinh tuyến kia, chỉ ở Hàn Nguyệt động của Vô Ưu thành mới có.

Vì chuyện này mà Hạ Hầu Kinh Thiên ngày đi ngàn dặm vội vã đến Vô Ưu thành, sau lại cùng bát đại thế gia Hạ gia tranh đoạt, khổ chiến một hồi mới đoạt được Thái cực dương sinh tuyến. Chỉ vì Ngọc Phi Yên mà hắn đắc tội Hạ gia. Nếu không sao Ngọc Phi Yên có thể đả thông gân cốt, thay đổi thể chất!

Sau khi hồi kinh, Hạ Hầu Kinh Thiên nhiều lần giúp đỡ Ngọc gia, giúp đỡ Ngọc Phi Yên, những chuyện này kể ra nhiều vô số.

Nếu không phải lý trí của Liễu Thịnh vẫn còn, không thể công khai chuyện Ngọc Phi Yên và Ngọc La Sát là cùng một người, hắn hận không thể mắng Ngọc Phi Yên, người có ngày hôm nay đều nhờ công lao của chủ tử.

“A, vẫn còn có thể nói chuyện, Mặc Thương có phải là người nhường hay không?”

Liên Căn tươi cười ấm áp, Tuyết Yến không thể hiểu người trước mắt này rốt cuộc là tiên hay là ma.

Quả nhiên, Liên Căn vừa dứt lời, bảo kiếm trong tay Mặc Thương trầm xuống, sát khí tăng lên, ra tay càng ngày càng mạnh.

Liễu Thịnh không dám phân tâm đánh phải toàn tâm toàn ý đối phó Mặc Thương.

“Ta thích ngươi, ngươi nhất định phải thích ta, đạo lý này từ đâu ra vậy! Nông dân mùa xuân gieo trồng, vất vả cày cày, mùa thu chưa chắc đã có thu hoạch, huống chi là loại có tình cảm phức tạp như con người!”

“Nếu chuyện tình cảm giống như một hồi buôn bán đơn giản, một tay giao tiền một tay giao hàng, trên đời cũng sẽ không có nhiều bi kịch tình yêu như vậy!”

“Trong lòng có si niệm, có ước muốn, cũng giống như người câu cá không ngừng thả ra mồi câu dụ dỗ người mắc câu. Nếu như thật sự yêu, cũng sẽ không cưỡng ép người ta!”

“Ngươi tự mình đa tình lại bắt người khác đối với ngươi chịu trách nhiệm, làm cho người ngươi thích khó xử sao!”

“Nếu như nàng đã biết, cũng chắc gì sẽ đồng ý tiếp nhận!”

“Đây chẳng qua là bị các ngươi áp đặt!”

Lời nói của Liên Căn làm Liễu Thịnh tức giận muốn học máu.

Ý của hần là Hạ Hầu Kinh Thiên đáng đời?

Ai muốn ngươi thích đối phương?

Nàng đâu có cầu ngươi thích!

Là bản thân ngươi tự nguyện nhưng vẫn oán giận không công bằng, oán hận đối phương không đáp lại, đó chính là không biết xấu hổ.

Tự làm khổ mình như vậy còn oán ai đây!

Tuy rằng Liên Căn nói cho Liễu Thịnh nghe nhưng Ngọc Thiên Huyết lại rất tán thành.

“Nói rất hay! Một bên tình nguyện, không chiếm được liền oán hận đối phương, đó hoàn toàn không phải là yêu, mà là bá đạo chiếm lấy! Cho dù vẫn theo đuổi là bởi vì không chiếm được! Nếu như chiếm được rồi, chưa chắc sẽ trân trọng nó!”

Tuy rằng không biết Liên Căn cùng Liễu Thịnh có bí mật gì trong này, nhưng Ngọc Thiên Huyết vẫn hiểu được loại tình cảm phức tạp này.

Nam Sơn phu nhân cùng nhị ca Ngọc Thiên Hàn, không phải là một ví dụ tốt sao!

Nếu không phải Nam Sơn phu nhân bám lấy Ngọc Thiên Hàn không tha, mọi cách ép buộc, nhị ca sẽ không bị buộc phải rời khỏi nhà.

Sau đó gặp phải nhị tẩu, hai người đều thật tình yêu nhau, vẫn bị Nam Sơn phu nhân bức cùng nhau rời khỏi kinh thành. Cuối cùng Nam Sơn phu nhân còn làm ra những việc điên cuồng như vậy, thực sự là kẻ biến thái, là người điên!

Tình cảm kinh khủng như vậy, vốn không phải là tình yêu!

Tình yêu, là “Chỉ cần ngươi hạnh phúc, ta cũng sẽ hạnh phúc”.

Mà không phải, có được ngươi, ta mới hạnh phúc!

Nếu là mình làm như vậy rồi bắt buộc đối phương phải đáp lại và hồi báo, thậm chí hy vọng điều xa vời, vậy thì không phải là tình yêu.

Tam thúc, tốt lắm!

Liên Căn hướng Ngọc Thiên Huyết khẽ gật đầu.

Người khác không biết thân phận của Ngọc Thiên Huyết nhưng hần biết rõ. Đây là người nhà của Ngọc Phi Yến lời nói thật sự có trọng lượng.

Liễu Thịnh, ngươi vội vã hộ chủ như vậy, nhưng không biết hành vi hôm nay của ngươi hại Hạ Hầu Kinh Thiên thật thảm.

Trong lòng tam thúc, chỉ sợ đã sớm đem chủ tử các ngươi đánh trượt đi!

Không biết khi Hạ Hầu Kinh Thiên tỉnh lại, có đánh chết ngươi hay không?

Liễu Thịnh đã sớm bị Liên Căn và Ngọc Thiên Huyết tức chết, hiện tại hần thật hối hận.

Sớm biết rằng Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ đối với Ngọc Phi Yên có tình cảm sâu đậm như vậy, trước đây lúc hấn cứu Ngọc Phi Yên mình nên tìm cơ hội đưa Ngọc Phi Yên đến Tây Thiên, miễn đi nhiều phiền phức sau này.

Tình yêu, sẽ làm người mất đi ý chí chiến đấu, không chịu tiến bộ.

Chủ nhân cũng không phải người của thế giới này!

Ngọc Phi Yên, cũng không xứng với chủ nhân!

Thấy Liễu Thịnh không chịu hời cái, Liên Căn gạt đầu, bảo kiếm trên tay Mặc Thương đâm tới cổ tay phải của Liễu Thịnh.

“Ba —— “

“A!” Cổ tay truyền tới đau đớn, khiến Liễu Thịnh buông tay ra.

Quạt ngọc rơi trên mặt đất, bể thành mảnh nhỏ, trên cổ tay hấn xuất hiện một đạo vết thương, đỏ tươi giọt máu chảy ra, trong chốc lát nhiễm đỏ tay phải Liễu Thịnh.

“Liễu Thịnh!”

Tuyệt Yên biết chuyện này không trách được Liên Căn, nhưng nàng vẫn nhanh tiến lên lấy ra dược cao băng bó cho Liễu Thịnh.

“Nghe mọi người nói, gân tay bị gãy trong vòng một canh giờ phải nối lại, nếu không sau này sẽ thành tàn phế, có thể ngay cả đùa đều cảm không nổi.”

Ở bên cạnh Tiết Tường âm dương quái khí nói.

Tiết Tường không phải đồ ngốc, lúc Ngọc Thiên Huyết và Mộc Niệm Hi tới tương đối trẻ nên không biết chuyện tình giữa Ngọc Phi Yên và Hạ Hầu Kinh Thiên, nhưng chuyện này Tiết Tường rất rõ ràng.

Hạ Hầu Kinh Thiên, thù hằn của người là một kẻ vô tích sự!

Lại muốn giết nữ thân của ta!

Đáng đời!

“Bất quá, người làm được chuyện ta muốn làm nhưng không thể, ta quyết định, sau này nhận người làm lão đại.”

Mặc Thương, sao người không giết luôn tên hỗn đản này đi!

Tiết Tường hả hê nhìn cánh tay bị thương của Liễu Thịnh, tiến lên lôi kéo cánh tay Mặc Thương.

“Này, người anh em! Sao người cứng nhắc vậy! Kêu người làm gì thì người chỉ làm như vậy thôi à! Nếu như người đưa tay cao lên một chút, cắt cổ họng của hấn, không phải là xong rồi sao.”

“Mặc lão đại, người lợi hại như vậy, nhanh dạy ta một chút đi!”

Mặc Thương mặt lạnh, Tiết Tường lải nhải bên tai làm đầu hấn khó chịu, cuối cùng hấn rút tay phun ra một chữ, “Biến!” Đem Tiết Tường ném qua bức tường đối diện.

“Ui da ——”

Tiết Tường đặt mông ngồi ở trên tảng đá, đụng đến chỗ vết thương, liền vội vàng bưng mông nhảy dựng lên.

“Mặc lão đại, ta sẽ không bỏ cuộc đâu!”

Tuyệt Yên đơn giản băng bó vết thương cho Liễu Thịnh, muốn mang Liễu Thịnh đi ra ngoài tìm dược sư trị thương cho hấn, đúng lúc này, một đạo kim quang từ trong phòng xông thẳng lên trời.

“Tiến, tiến giai?”

Ngọc Thiên Huyết thấy tia sáng này, có chút không thể tin được.

Tia sáng này rõ ràng Vũ Thần mới có, Ngọc Phi Yên đêm qua vừa thừa nhận nàng là Vũ Hoàng trung giai, hiện tại mới một ngày, nàng liền từ Vũ Hoàng trực tiếp bỏ qua Vũ Đế, tiến giai thành Vũ Thần?

Kháo! Đây cũng quá mạnh đi! Tiểu Yên Yên, trái tim của tam thúc không chịu nổi! Mau nhanh tới cứu tam thúc!

Trừ người bên ngoài, bên trong lúc này Thanh Hồng cũng choáng váng.

Chữa bệnh còn có thể tiến giai, đây đạo lý gì á!

Đạo kim quang này, khiến tất cả mọi người ở Lạc Hà Cốc đều dừng việc trên tay lại. Đó là huyền lực kim sắc đại biểu cho Vũ Thần! Lại có một một Vũ Thần ra đời! Đây đúng là tin tức trọng đại!

Bất quá, không đợi mọi người đoán ra Vũ Thần là ai, kim quang đã biến mất...

Trong Dược Vương Các, sau khi nhìn thấy kim quang một thân ảnh màu đen xuất hiện, ánh mắt huyết sắc dấy lên kích động.

Ngọc La Sát, người thật sự không hề lão phu thất vọng! Lúc ở Phượng Minh trấn người chỉ là Vũ Vương, mới mấy ngày ngắn ngủi người đã là Vũ Thần.

Dược nhân tốt như vậy, ngàn năm khó gặp. Nếu đã đưa tới cửa, không có lý nào không thu! Ta ở đại hội Đấu Dược chờ người...

Nhìn khuôn mặt Ngọc Phi Yên biến thành lam sắc, trong lòng Thanh Hồng đối với nàng vô cùng cảm kích.

Để cứu Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên đem hàn khí của Linh Thủy Tà Châu trong cơ thể hấp hút vào, tạm thời kiềm chế bệnh của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Biện pháp này ba người Thanh Hồng cũng nghĩ tới, nhưng ai cũng làm không được.

Bởi vì... hàn khí này đối với thân thể có thương tổn rất lớn, Hạ Hầu Kinh Thiên không cho làm như vậy vì sợ bọn họ sẽ mất mạng.

Lúc này Ngọc Phi Yên chính là dùng chính mình tính mạng cứu mạng chủ nhân!

Ngọc Phi Yên vừa tiến vào trạng thái nhập định, căn bản là không nghe được náo loạn bên ngoài, nhưng Thanh Hồng thì hoàn toàn rõ ràng.

Hễ là chuyện có liên quan đến chủ nhân, Liễu Thịnh liền biểu hiện kịch liệt như vậy.

Ba người bọn họ, ai cũng đối với chủ nhân trung tâm!

Nhưng lúc này, Liễu Thịnh người đứng là đã trách oan Ngọc Phi Yên!

Chờ sắc mặt Ngọc Phi Yên dần dần khôi phục bình thường, nàng mới chậm rãi mở mắt, thở ra một hơi.

“La Sát cô nương, người không sao chứ!”

Thanh Hồng vì lúc trước trách cứ Ngọc Phi Yên mà tự trách không thôi, nàng cảm giác mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Ta? Không có việc gì!”

Ngọc Phi Yên cũng cảm thấy thật kỳ lạ, hàn khí không gây cho nàng bất cứ tổn thương gì, khi tiến vào thân thể nàng trái lại bị đan điền của nàng hấp thu giúp nàng thoát chốc tăng lên hai cấp, thật sự kỳ quái!

“Đa tạ ngài!”

Thanh Hồng cung kính ôm quyền hướng Ngọc Phi Yên hành lễ.

“Đa tạ ngài cứu tiểu công tử! Thanh Hồng nợ ngài một phần nhân tình, sau này chỉ cần là yêu cầu của ngài Thanh Hồng quyết không chối từ!”

“Người quá khách khí! Tiểu Kinh Kinh đáng yêu như vậy, ta sẽ không thấy chết mà không cứu. Huống chi chữa bệnh cho hắn ta cũng được lợi, tuy rằng là ngoài ý muốn nhưng nó thật sự có lợi cho ta!”

Ngọc Phi Yên xuống giường, đỡ hắn nằm xuống, đắp chăn cho hắn đắp.

“Để hắn nghỉ ngơi đi, Linh Thủy Tà Châu trong người hắn tạm thời bị ta áp chế, nhưng hạt châu này chỉ cần còn ở trong thân thể của hắn, sẽ vẫn gặp phải chuyện như vậy. Ta sẽ nghĩ biện pháp khác, người yên tâm!”

“Vâng! Cảm tạ ngài!”

Thanh Hồng lần đầu tiên nghĩ nữ nhân trước mắt đối với chủ nhân có lẽ là một lựa chọn tốt.

Tuy rằng Ngọc Phi Yên tiến giai, nhưng trước khi cứu Hạ Hầu Kinh Thiên ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Có thể nàng sẽ vì vậy mà bị thương, mà mất mạng, nhưng nàng vẫn không chút do dự cứu Hạ Hầu Kinh Thiên.

Vừa nãy Ngọc Phi Yên nói như vậy chẳng qua là không muốn Thanh Hồng nói muốn báo ân gì đó.

Điều này Thanh Hồng đều biết rõ.

Hay là như Tuyết Yến nói, Ngọc Phi Yên thật có thể thay đổi được chủ nhân! Thanh Hồng thầm nghĩ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chờ lúc ra ngoài Ngọc Phi Yên mới thấy tất cả mọi người đều đang ở bên ngoài, nàng có chút giật mình.

“La Sát, ngươi... tiến giai?”

Tiết Từ Di cảm giác giọng nói của mình có chút nghẹn, nghĩ đến lúc trước ở Hồng Tinh trấn hành động gây thơ của mình, nàng liền hận không đào ra một cái động để trốn.

Cũng may Ngọc Phi Yên không phải một người thù dai, cũng không trách cứ chuyện lúc trước.

Nếu như nàng là người lòng dạ hẹp hòi, hung ác thì việc tiêu diệt toàn bộ Âm Sơn Công phủ đối với nàng đều là việc dễ như trở bàn tay.

“Đúng vậy!”

Ngọc Phi Yên ngượng ngừng cười.

“Trong lúc chữa bệnh tiến giai, chuyện này là ngoài ý muốn ——”

“La Sát, ngươi lợi hại như vậy, ta làm sao theo đuổi ngươi a! Ngươi có thể cho ta một chút thời gian để tiến bộ không! Ngươi tiến giai nhanh như vậy, ta cười thiên lý mã cũng đuổi không kịp a! Ô ô...”

Tiết Tường chán nản cúi thấp đầu, ngồi xổm góc tường vẽ vòng tròn, bị phẫn không thôi.

Ta là Vũ Linh, nàng là Vũ Thần...

Chênh lệch quá lớn a!

Mối tình đầu của ta, nữ thần của ta, ước mơ của ta...

Thấy Tiết Tường như vậy, Ngọc Thiên Huyết cười ha ha. Những người trẻ tuổi này không sai, có ánh mắt, biết Tiểu Yên Yên nhà chúng ta tốt!

Thế nhưng, thiếu niên này ngươi quá yếu! Ngươi không được đâu ——

Tiết Tường không biết, trong suy nghĩ của Ngọc gia tam thúc, tên của mình đã bị đánh trượt.

“Tiểu Ngọc muội muội, ngươi thực sự là quá lợi hại! Các vị, cho phép ta nói vài câu thô tục! Lão nương thật sự là nhịn không nổi!”

Mộc Niệm Hi vỗ ngực mình, biểu tình sợ hãi đến bây giờ cũng không có khôi phục.

“Kháo! Lão nương lần trước đi miếu hải thần, cầu hải dương thần, kết quả xem bói ba lần đều là chữ ‘cát’, xem ra hải dương thần không có lừa lão nương!”

“Ha ha! Lúc này lão nương gặp vận may rồi!”

“Nhận một muội muội như ngươi, sau này trở lại, lão nương nhất định phải nói cho đám hỗn tiểu tử kia để cho bọn họ nhìn xa một chút, tránh cho đám khốn kiếp kia ở Vụ hải đấu đá tranh nhau làm lão đại, không biết son ngoại hữu son, thiên ngoại hữu thiên!”

“Tiểu Ngọc cô nương, ngươi có người yêu chưa?”

“Thù hạ của tỷ tỷ có rất nhiều loại hình, tùy ý ngươi lựa chọn. Cường tráng, khiêu gợi, khô hạn, lãnh khốc loại nào cũng có! Ngươi theo tỷ tỷ đi, tỷ tỷ giới thiệu cho ngươi! Một người không được thì hai người! Ngươi lợi hại như vậy! Một người làm sao đủ!”

“Đến lúc đó, chúng ta hai người liên thủ, toàn bộ Vụ hải chính là thiên hạ của chúng ta! A ha ha ha...”

Bộ dạng Mộc Niệm Hi bây giờ, hoàn toàn cho thấy hình tượng một nữ hải tặc đầu lĩnh trên biển.

Vừa nghe Mộc Niệm Hi sẽ giới thiệu cho Ngọc Phi Yên hải tặc, hơn nữa hình như còn là một vợ nhiều chồng, Ngọc Thiên Huyết nóng nảy tiến lên kéo Mộc Niệm Hi ra “Đừng nói bậy! Đó là chuyện không thể nào! Nàng sẽ không cùng với ngươi đi Vụ hải!”

Nào ngờ, Mộc Niệm Hi vung tay bỏ ra Ngọc Thiên Huyết.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi đừng chạm như vậy, ta sau này làm sao lập gia đình!”

Vừa nói ra lời này, Ngọc Thiên Huyết đỏ mặt.

Đây là... muốn cùng hấn phân rõ giới hạn?

Thiếu nữ xinh đẹp trước mắt lúc nói chuyện với Ngọc Phi Yên mặt đều là ý cười. Nhưng lúc quay sang Ngọc Thiên Huyết là vẻ mặt nghiêm túc, làm cho Ngọc Thiên Huyết thực không quen.

“Hơn nữa, ta cùng Tiểu Ngọc muội muội nói chuyện!”

“Ngươi là ai! Có thể quyết định chuyện của nàng sao!”

Mộc Niệm Hi hừ nhẹ một tiếng, xoay người nhiệt tình lôi kéo Ngọc Phi Yên “Ta đã nói với ngươi, trên thế giới này hải tặc chính là những người có nam nhân hương vị nhất! Thực sự! Nếu ngươi đi Vụ hải, nhất định sẽ thích nơi đó!”

Tam thẩm, ngươi có thể đừng nhiệt tình như vậy hay không, ngươi không thấy mặt của tam thúc mặt đều đen rồi sao?

Ngươi đối với tam thúc có thành kiến, giận hấn, cũng không cần lấy ta làm bia đỡ đạn a!

Ngọc Phi Yên nhìn sắc mặt Ngọc Thiên Huyết càng ngày càng khó coi, vội vã cười nói:

“Hi tỷ tỷ, ta tuy rằng rất muốn đến Vụ hải. Nhưng mà, ta còn có người nhà! Tổ phụ và tam thúc của ta chắc chắn sẽ không cho phép ta đi xa như vậy!”

Nàng vừa nói như thế, Mộc Niệm Hi khuôn mặt tức giận.

“Ai, muội muội tốt như ngươi không phải là người của Vụ hải, quá đáng tiếc!”

Rất sợ Mộc Niệm Hi lại nói ra lời kinh thiên động địa gì nữa, Ngọc Phi Yên lui về sau một bước, thế này mới nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Liễu Thịnh cùng vết thương trên tay phải hấn.

“Liễu công tử, ngươi bị thương?”

Ngọc Phi Yên bước nhanh tiến lên “Cho ta xem!”

“La Sát, ngươi ngàn vạn lần đừng chữa cho hấn! Lỡ như có chuyện gì xảy ra hấn sẽ lấy oán báo ơn đổ trách nhiệm lên đầu ngươi!”

Tiết Tường là một kẻ ghi thù, hiện tại hấn phi thường phi thường chán ghét Liễu Thịnh.

Lời của hấn, làm cho Ngọc Phi Yên hơi khựng lại.

Tiết Tường cũng không phải người chua ngoa khác nghiệt, hấn nói như vậy, lẽ nào vừa mới xảy ra chuyện gì sao?

Nhìn lại Ngọc Thiên Huyết, vẻ mặt hấn nghiêm túc, ánh mắt nhìn Liễu Thịnh rất lạnh mạc, Ngọc Phi Yên đã đoán ra một ít. Đại khái là Liễu Thịnh lo lắng cho tiểu chủ tử của hấn, đem chuyện này giận chó đánh mèo lên người mình.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta là dược sư, không thể thấy chết không cứu.”

Ngọc Phi Yên cầm tay của Liễu Thịnh kiểm tra.

Hấn gân tay đều bị chém đứt, vũ khí sắc bén, lực đạo mạnh mẽ, làm cho Ngọc Phi Yên nghĩ tới Mặc Thương.

Mặc Thương rất nghe lời Liên Cẩn, mà Liên Cẩn là người lý trí không thích gây sự, nhất định là Liễu Thịnh quá phận cho nên Liên Cẩn mới để cho Mặc Thương ra tay.

“Gân tay bị đứt, cần nối lại, ngươi theo ta vào đây.”

Ngọc Phi Yên xoay người vào trong, Liễu Thịnh vì lo lắng cho Hạ Hầu Kinh Thiên cũng vào theo.

Khi nhìn đến Hạ Hầu Kinh Thiên trên giường sắc mặt như thường, mà biểu tình của Thanh Hồng không có chút nào lo lắng, Liễu Thịnh rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Ngọc Phi Yên động tác nhanh chóng, rất nhanh đem gân tay của Liễu Thịnh nối lại, lại thoa thuốc, băng bó vết thương cho hấn.

“Một tháng này tay phải không thể động, không được cầm vật nặng, không được sử dụng huyền lực, bằng không, tay ngươi sẽ phế bỏ. Đây là sáu viên thuốc, năm ngày uống một viên. Ba mươi ngày sau, tay phải của ngươi sẽ bình phục như lúc đầu.”

Nói xong, Ngọc Phi Yên xoay người đi ra ngoài.

“Ngươi không có gì muốn hỏi ta sao?”

Tâm trạng Liễu Thịnh rất phức tạp.

Không biết lúc trước Ngọc Phi Yên ở trong phòng có nghe được chuyện lúc này không, thân thể của Hạ Hầu Kinh Thiên hẳn biết rất rõ, Ngọc Phi Yên có thể giúp hắn giảm bớt đau đớn dù sao cũng phải cảm tạ nàng.

“Người chẳng qua là trách ta không chiều cố hắn cho tốt. Tâm trạng như vậy ta có thể hiểu!”

“Chờ ta tìm được biện pháp trị bệnh cho hắn, làm thân thể của hắn không bị Linh Thủy Tà Châu ảnh hưởng, người liền mang hắn đi đi!”

Ngọc Phi Yên không quay đầu lại.

Trong lòng của nàng, cũng bức bối.

Tam thúc sẽ không vô duyên vô cớ nói xấu người nào, lúc này bên ngoài khẳng định đã xảy ra chuyện.

Nếu như nàng không đoán sai, Liễu Thịnh nhất định là bộ dạng lửa giận ngút trời, muốn xông tới tìm nàng tính sổ, chỉ là do Liên Cần lệnh cho Mặc Thương ngăn cản hắn, cuối cùng Mặc Thương đánh gãy tay phải của Liễu Thịnh.

Ngọc Phi Yên đoán gần như sự thật, nhưng nàng không ngờ là Liễu Thịnh muốn tới để giết nàng.

Vừa nghe Ngọc Phi Yên nói có thể chữa cho Hạ Hầu Kinh Thiên, Liễu Thịnh ánh mắt sáng lên “Thực sự?”

“Ta nói được thì làm được. Hạ Hầu Kinh Thiên đưa hắn đến đây chắc cũng là muốn ta có thể giúp hắn chuyện này đi! Người trở lại nói cho Hạ Hầu Kinh Thiên việc hôm nay cảm tạ hắn, để báo đáp ta nhất định sẽ trị hết bệnh của đứa nhỏ này. Kêu hắn yên tâm đi!”

Ngọc Phi Yên trong giọng nói lộ ra xa cách, cho đến khi nàng đã ra ngoài, Liễu Thịnh còn chưa phục hồi lại tinh thần, hắn hoàn toàn vui sướng đắm chìm trong việc thân thể Hạ Hầu Kinh Thiên có thể tốt lên.

Thấy Liễu Thịnh như vậy, Thanh Hồng lắc đầu thở dài.

Liễu Thịnh làm âm ỉ như vậy, nói không chừng Ngọc Phi Yên sẽ cùng Hạ Hầu Kinh Thiên sinh ra khoảng cách.

Đến lúc đó, Liễu Thịnh, người có thể có nếm mùi đau khổ!

Ngọc Phi Yên đi ra ngoài cùng mọi người ăn cơm, chuẩn bị chữa bệnh cho Ngọc Thiên Huyết.

Nhưng Ngọc Thiên Huyết nói hôm nay Ngọc Phi Yên đã mệt mỏi, dù sao hắn bị bệnh đã nhiều năm như vậy đợi thêm một chốc cũng không vội, để Ngọc Phi Yên nghỉ ngơi tập trung chuẩn bị cho đại hội đấu được thật tốt, chờ đại hội Đấu Được kết thúc chữa bệnh cho hắn cũng không muộn.

Ngọc Phi Yên vốn muốn phản đối, nhưng Mộc Niệm Hi lúc này cũng ủng hộ quyết định của Ngọc Thiên Huyết. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thì ra là thế, Ngọc Phi Yên rốt cuộc hiểu được.

Chờ nàng trị khỏi cho Ngọc Thiên Huyết, Mộc Niệm Hi liền phải tuân thủ hứa hẹn mà quay về Vụ hải, Ngọc Thiên Huyết là người quật cường, cũng sẽ không mở miệng giữ lại, đến lúc đó hai người chắc chắn phải tách ra.

Nếu có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian, nói không chừng chuyện của bọn họ còn có thể cứu vãn.

Tam thúc, người lần này thế nhưng không thành thật!

Lần này Ngọc Phi Yên đúng là đã oan uổng Ngọc Thiên Huyết, hắn là thật sự muốn Ngọc Phi Yên nghỉ ngơi dưỡng sức, làm tốt trạng thái tham gia đại hội Đấu Được.

Bất quá, chính là bởi vì chuyện chữa bệnh bị trì hoãn, hắn và Mộc Niệm Hi mới có thời gian vấn hồi.

Hạ Hầu Kinh Thiên hôn mê vài ngày, chờ khi hắn tỉnh lại đã đến ngày tổ chức đại hội Đấu Được.

Đại hội Đấu Được, không biết đã là truyền thống từ khi nào, năm năm sẽ tổ chức một lần.

Tiến vào Được Vương Các của Lạc Hà Cốc, cần Mai Hương thiếp, Ngọc Phi Yên đem Mai Hương thiếp lúc trước cướp từ tay Tiết Từ Di và Tiết Tường trả lại cho bọn họ, nàng lại đến phân bộ Được Vương Các, tìm Đỗ Khuê yêu cầu một tấm Mai Hương thiếp.

Vừa đủ, tất cả mọi người có thể đi vào đại bản doanh của Được Vương Các.

Lúc biết được Hạ Hầu Kinh Thiên vô sự, ngày hôm sau Liễu Thịnh liền rời đi.

Hôm nay đến Được Vương Các, có chị em Tiết Từ Di, Liên Cần và Mặc Thương, Ngọc Thiên Huyết và Mộc Niệm Hi, còn có Thanh Hồng, Tuyết Yên

và Hạ Hầu Kinh Thiên cùng với Ngọc Phi Yên.

“Mèo con, ta muốn ôm!”

Trên đường đi đến Dược Vương Các, Hạ Hầu Kinh Thiên hướng Ngọc Phi Yên vươn tay ra.

“Ta muốn cùng ngươi đi!”

Thấy chủ tử tranh thủ từng giây kề cận Ngọc Phi Yên, Thanh Hồng và Tuyết Yến liếc nhau, trong mắt đều là cười khở.

Chủ tử, người còn không biết sao, sau khi ngươi hôn mê, Liễu Thịnh đem nỗ lực nhiều năm của người hủy rồi!

Ngọc Phi Yên đã từ chỗ của Ngọc Thiên Huyết biết được chuyện hôm đó, làm nàng tức giận không thôi. Tốt lắm Liễu Thịnh, chờ Hạ Hầu Kinh Thiên tới, ta nhất định làm ngươi sáng mắt!

Lúc này thấy thằng nhóc này dính lấy chất nữ của mình, Ngọc Thiên Huyết sầm mặt, đem gọi Ngọc Phi Yên sang bên này, cố ý cùng nàng nói chuyện, khiến Ngọc Phi Yên không rảnh bận tâm đến hắn.

Tam thúc, ánh mắt của ngươi có ý gì!

Lẽ nào lúc mình hôn mê đã xảy ra chuyện gì?

Hôn mê vài ngày, lúc tỉnh lại không thấy được Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên đã cảm thấy rất không ổn.

Hiện tại, Ngọc Thiên Huyết mặt rõ ràng viết hai chữ “Đáng ghét”, cho dù là heo, cũng biết hắn không thích mình.

Đây là sao vậy?

Bất quá, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không thêm quan tâm, ăn vạ đòi Ngọc Phi Yên ôm bằng được.

“Mèo con, nàng đã nói, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không mặc kệ ta không quan tâm! Nàng nói chuyện không chịu giữ lời!” Thấy Ngọc Phi Yên càng đi càng xa, Hạ Hầu Kinh Thiên ra đòn sát thủ, bắt đầu giả bộ đáng thương.

Hắn thật sự làm giống y như thật, hoàn toàn trở thành một đứa nhỏ đang làm nũng.

“Hôm nay nàng còn có chuyện quan trọng muốn làm, phải lấy trạng thái tốt nhất tham gia đại hội Đấu Dược, ngươi cười đại hắc cầu đi, kêu hộ vệ của ngươi bảo vệ ngươi hoặc là ngươi trở về đi, ở nhà chờ tin tức của chúng ta!”

Ngọc Thiên Huyết không phải người có thể tùy tiện thay đổi chủ ý, hắn sẽ không bị thằng nhóc này hù dọa.

Quả nhiên, hắn vừa nói như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên xụ mặt xuống.

Tam thúc, ngươi phá ta làm gì, có lợi cho ngươi không?

Nhìn ra Ngọc Phi Yên rất nghe lời Ngọc Thiên Huyết, Hạ Hầu Kinh Thiên vờ mặt cầu xin, bò lên lưng Hàm Tử, cúi đầu, cau cau cái mũi nhỏ, bộ dáng kia thật sự rất đáng thương!

Chủ nhân, không nên đem nước mũi lau trên lưng luân gia!

Không nên a...

Tiểu cô nương, nhanh cứu luân gia! Nhanh a!

Cảm giác được trên lưng dính dính, Hàm Tử thực muốn khóc.

Thật là vạ lấy người vô tội!

Tiểu cô nương, ngươi nhanh cùng chủ nhân làm hòa đi!

Ngọc Phi Yên tuy rằng bức mình Liễu Thịnh, nhưng không đến mức cũng bức lấy một đứa trẻ.

Thấy hắn đáng thương như vậy, nước mắt lưng tròng nhìn mình, Ngọc Phi Yên thở dài nói “Thật là tiểu tử tông”, cuối cùng vẫn tiến lên bế tiểu nam hài lên.

“Ngươi——” Biểu tình của Ngọc Thiên Huyết chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Tam thúc, hắn vẫn là đứa nhỏ mà!”

Ngọc Phi Yên nhẹ giọng nói.

Huống chi, còn là một đứa nhỏ đáng thương. . .

“Vẫn là mèo con đối với ta tốt nhất!”

Leo được vào trong lòng Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên liền lau đi nước mắt, ôm Ngọc Phi Yên hướng miệng nàng “Xoạch” hôn một cái, còn quay lại le lưỡi cho Ngọc Thiên Huyết một cái mặt quỷ.

“Tiểu tử, ngươi không nên được một tác lại muốn tiến một thước!”

Nếu không phải là bởi vì đôi phương là đứa nhỏ, Ngọc Thiên Huyết hận không thể lập tức cho hắn một trận.

Dám ăn đậu hũ của Tiểu Yên Yên!

Thực sự là. . . To gan lớn mật!

“Ta thích nhất là mèo con!”

Nhìn đến Ngọc Thiên Huyết tức giận, hắn lập tức cuối đầu chôn ở trên vai Ngọc Phi Yên “Mèo con đối với ta tốt nhất! Nếu như mèo con vĩnh viễn đều đối với ta tốt như vậy, ta chính là người hạnh phúc nhất trên đời!”

Ngọc Phi Yên vốn còn muốn giáo huấn chuyện hắn hôn trộm mình, nào ngờ miệng hắn ngọt như vậy, nói chuyện thật êm tai, hơn nữa hắn còn là bệnh nhân, Ngọc Phi Yên không thể làm gì nữa đành nhìn cùng hắn giảng giải.

“Tiểu Kinh Kinh, lần sau không thể hôn ta! Biết chưa?”

“Vì sao?”

“Bởi vì chỉ có những người thân cận nhất, ví dụ như cha mẹ và con cái, vợ chồng với nhau, mới có thể làm chuyện thân mật như vậy.”

“Nếu như vậy, ta với nàng cũng làm người thân cận nhất được không?” Hạ Hầu Kinh Thiên khát vọng nhìn Ngọc Phi Yên. “Nếu như ta cũng là người thân cận nhất của nàng, có thể mỗi ngày hôn nàng!”

“Không có khả năng! Nàng cũng không có con trai lớn như vậy!” Bên cạnh Ngọc Thiên Huyết đứng lúc dội một gáo nước lạnh.

“Vậy. . . Có thể làm vợ chồng!”

Vừa nói xong, ngay cả Hạ Hầu Kinh Thiên cũng ngây người.

Vợ chồng. . .

Chữ này vẫn là vương mắc trong tâm hắn.

Từ nhỏ cha ruột của hắn sống chết không rõ, lại bị mẹ đẻ chán ghét mà vứt bỏ.

Hạ Tử Ngọc lúc nào cũng nói hắn là súc sinh, cầm thú. . . Vốn không có cảm tình, càng miễn bàn tới tình cảm vợ chồng.

Cho nên, đối với từ này Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn luôn bài xích, đồng thời cho rằng vợ chồng là quan hệ không đáng tin nhất trên đời, hắn sẽ không bao giờ cưới vợ.

Thế nhưng bây giờ, Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên cảm thấy nếu có thể cùng Ngọc Phi Yên lấy thân phận vợ chồng cùng nhau sinh hoạt lâu dài, nói không chừng sẽ là một chuyện rất tốt đẹp.

Đến lúc đó mèo con liền triệt để thành người của hắn rồi, hắn muốn hôn nàng cũng là danh chính ngôn thuận, Ngọc Thiên Huyết sẽ không còn lý do phản đối nữa.

“Phốc ——”

Lời nói của tiểu nam hài lời vừa ra, không đợi đến Ngọc Thiên Huyết, Tiết Tường và Mộc Niệm Hi đều ôm bụng cười lớn.

“Ai nha! Tiểu Ngọc muội muội, mị lực của ngươi thật sự là quá cường đại! Quả thực là gà trẻ đều ăn!”

Mộc Niệm Hi cười đến chảy nước mắt “Tiểu hài tử bây giờ thật ghê gớm, đều trưởng thành sớm như vậy! Mới cai sữa được vài ngày, liền muốn cưới vợ!”

Tiết Tường còn khoa trương hơn, tiến lên nhéo nhéo mặt hắn một cái.

“Tiểu đệ đệ, ngươi còn quá nhỏ! Như vậy sẽ làm lỡ thời gian của La Sát! Chờ ngươi lớn lên, nàng đã...” Nói đến đây, Tiết Tường bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người.

Không đúng, chờ thằng nhóc này lớn lên, cũng chỉ có hơn mười năm.

Hơn mười năm sau, Ngọc Phi Yên chỉ mới hơn hai mươi tuổi, vẫn còn trẻ, hình như như vậy cũng có thể!

Bất quá, Tiết Tường liền ngay lập tức gạt bỏ ý niệm này.

Nữ thân là của mình!

Nếu như bị đánh bại bởi một thằng nhãi con, hắn còn mặt mũi nào gặp người nữa!

Hạ Hầu Kinh Thiên lần đầu tiên nghiêm túc bàn chuyện cưới vợ lại bị tất cả mọi người chê cười, làm hắn thật mất mặt.

“Mèo con, bọn họ cười ta!”

Hạ Hầu Kinh Thiên ghé vào trong lòng Ngọc Phi Yên “Dù sao, ngươi phải chờ ta lớn lên! Không lâu đâu, rất nhanh thôi! Đến lúc đó ta tới cửa cầu hôn, thú ngươi làm tân nương của ta!”

“Tiểu Kinh Kinh, chờ ngươi trưởng thành, con của ta đều biết đi rồi!”

Ngọc Phi Yên xoa xoa đầu hắn.

“Con!”

Vừa nghe đến cái này, biểu tình của Hạ Hầu Kinh Thiên trở nên nghiêm túc.

Không được, có thể cùng mèo con thành thân nhưng không thể sinh con!

Ta ghét nhất con cháu gì đó!

Tuy rằng Ngọc Phi Yên sẽ là một người mẹ tốt nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn không thoát ra khỏi bóng ma mà Hạ Tử Ngọc mang đến cho hắn.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần gặp mặt Hạ Tử Ngọc, bọn họ đều chửi hắn, mắng hắn, oán hận hắn, thậm chí không thừa nhận đứa con trai là hắn, nói rằng hắn làm hại cả đời của nàng.

Những ký ức này đã khắc sâu trong đầu của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Thậm chí lúc trước có một đoạn thời gian, nội tâm Hạ Hầu Kinh Thiên đều là tự trách, cho rằng đúng như Hạ Tử Ngọc nói, bởi vì cuộc sống bi kịch của nàng đều do hắn mang lại, nếu như không có hắn Hạ Tử Ngọc sẽ không bị như vậy.

Cho nên đứa nhỏ đối với Hạ Hầu Kinh Thiên là ác mộng.

“Không được! Mèo con, chỉ được có hai người chúng ta. Không nên có con!”

Lời nói của hắn, Ngọc Phi Yên chỉ coi như đồng ngôn vô ký.

Đoàn người vừa cười vừa nói, chốc lát đã đến phía đông Dục Vương Các.

Dục Vương Các chiếm diện tích rất lớn, toàn bộ Lạc Hà Cốc hướng tây nam đều là địa bàn của Dục Vương Các.

Sau khi trình ra Mai Hương thiếp, Ngọc Phi Yên cùng mọi người được dẫn vào phòng khách của Dục Vương Các. Bởi vì đại hội Đấu Dục sẽ kéo dài vài ngày nên khách nhân đến Dục Vương Các đều được chuẩn bị thức ăn và chỗ nghỉ ngơi.

Ngay khi tiểu dục đồng dẫn Ngọc Phi Yên mọi người đến phòng nghỉ thì một thanh âm truyền đến.

“Sát Sát! Ngươi làm sao bây giờ mới đến!”

Sau đó, một thân ảnh màu đỏ tiến lên ôm lấy Ngọc Phi Yên.

“Sát Sát, ta nhớ ngươi muốn chết! Y ——” Nhận thấy được mình và Ngọc Phi Yên ở giữa có thứ gì ngăn cản, Thiên Dạ Tuyết buông tay ra, liền nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nghẹn đến đỏ bừng.

“Sát Sát!”

Thấy được tiểu nam hài, Thiên Dạ Tuyết kinh hô.

“Đây là đứa nhỏ của ai vậy? Chúng ta mới xa nhau có một năm, ngươi có hài tử lúc nào? Như ngươi vậy, thật sự làm... thất vọng một mảnh thâm tình của ta a!”

Thiên Dạ Tuyết vừa nói vừa cố gắng roi nước mắt.

Hắn vốn chính là một nam nhân yêu nghiệt, giờ tay nhấc chân đều để lộ ra một cỗ tà khí, lúc này mỹ nam rơi lệ thật đúng là hấp dẫn rất nhiều người ánh mắt.

“Đó chính là Tần Trì quốc Yến Vương!”

“Đúng đúng đúng, hắn là Yến Vương Thiên Dạ Tuyết! Nói như vậy, cô nương kia chính là Ngọc La Sát rồi!”

“Ta kháo, Được Hoàng đại nhân có đứa nhỏ rồi sao?”

“Không phải đâu! Không giống như đã kết hôn?”

Không ngừng có âm thanh truyền đến, sắc mặt Ngọc Phi Yên của cũng càng ngày càng khó coi.

Một bên Thiên Dạ Tuyết còn đang vừa khóc vừa nói “Sát Sát, ngươi làm sao làm tổn thương ta như vậy!”

“Ta vì ngươi giải tán tất cả nữ nhân trong vương phủ, hiện tại không chỉ hoa hoa thảo thảo ngay cả con chó trong vương phủ đều là giống đực! Ta dễ dàng sao!”

“Ta biết ngươi sẽ tới tham gia đại hội Đấu Được, ngàn dặm xa xôi tìm đến, thế nhưng... Ngươi nhanh giải thích cho ta đứa nhỏ này là chuyện gì!”

Lỗi tại Ngọc Phi Yên bị Thiên Dạ Tuyết làm cho ong ong, nàng đem đứa nhỏ đưa cho Thanh Hồng, chính mình nhấc chân một cái hướng hạ thân Thiên Dạ Tuyết đá.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Tình Định Gặp Nhau Hết Sức Đổ Mắt

Edit: Tiểu Anh

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Này này, quân tử động thủ không động khẩu! Sát Sát, hiện tại ngươi nhiệt tình như vậy, ta thực sự rất thích!”

Tuy rằng nói chuyện không ngừng miệng nhưng thân thủ của Thiên Dạ Tuyết lại không thể khinh thường.

Tay hắn cầm lấy cái chân đang đá tới của Ngọc Phi Yên, đưa lên nhìn nhìn, mũi người người “A, thật là thơm! Sát Sát, ngươi vẫn là thích dùng hương hoa lái xông tất ——”

Lời nói mập mờ như vậy, không chỉ là Ngọc Thiên Huyết, những nam nhân khác ví như Hạ Hầu Kinh Thiên, Liên Cẩn, Tiết Tường, sắc mặt đều đen.

Trước mặt mọi người đùa giỡn Ngọc Phi Yên?

Đây chính là Yến Vương nổi danh phong lưu thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt!

“Vẫn là mùi của ngươi dễ ngửi!”

Bị Thiên Dạ Tuyết trêu ghẹo, Ngọc Phi Yên cư nhiên không có phản ứng, chân run lên hất giày ra, trực tiếp “Ba” một tiếng, quảng hướng khuôn mặt tuần tú của Thiên Dạ Tuyết.

“Sát Sát, ngươi hung dữ như vậy cẩn thận sau này không ai thèm lấy!”

Thiên Dạ Tuyết tươi cười đem giày của Ngọc Phi Yên mang vào chân cho nàng “Thời tiết đang lạnh, đừng để lạnh! Đến lúc kinh nguyệt tới bị đau bụng, cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.”

Thiên Dạ Tuyết và Ngọc Phi Yên thân mật như vậy, làm cho nhóm nam nhân ở đây trong lòng đều nòng nặc vị chua.

Kinh nguyệt là cái gì?

Tất cả nam nhân ở đây đều nghĩ vấn đề này.

Kinh nguyệt tại sao làm cho Ngọc Phi Yên đau bụng?

Ngọc Thiên Huyết càng nghĩ hoặc, nhị tẩu không phải chỉ có một nữ nhi sao? Lẽ nào nàng còn có có tỷ tỷ? Kinh nguyệt của Tiểu Yên Yên tìm đến nàng? Vậy có phải hay không có tung tích của nhị ca nhị tẩu?

Chuyện quan trọng như vậy, Tiểu Yên Yên thậm chí ngay cả tam thúc cũng không chịu nói, tam thúc thật đau lòng...

Trong lúc nhất thời, bầu không khí ở đây phi thường quái dị.

Tuy rằng Hạ Hầu Kinh Thiên và Liên Căn vẫn luôn đối địch, thế nhưng đối với Thiên Dạ Tuyết đột nhiên toát ra này, hai người đồng thời có cùng một loại biểu tình.

Yến Vương này, quá đáng ghét!

Liên Căn bắt đầu tính toán chuẩn bị bói một quẻ.

Nhìn xem lai lịch của Thiên Dạ Tuyết, sẽ cùng Ngọc Phi Yên xảy ra chuyện gì, tuy rằng như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều tinh lực của hắn, nhưng chuyện liên quan đến an toàn của Ngọc Phi Yên, hắn phải thận trọng.

Biểu hiện của Hạ Hầu Kinh Thiên lại càng trực tiếp.

Hắn từ trong lòng Thanh Hồng nhảy ra, trực tiếp chạy đến trước mặt Thiên Dạ Tuyết, một cước dẫm lên chân đối phương.

“Tiểu tử, muốn cùng ta tranh mèo con, ngươi quá non!”

“Ai yêu, tiểu nhãi con! Ngươi là ai a!”

Thiên Dạ Tuyết dùng một tay dễ dàng đem Hạ Hầu Kinh Thiên nhấc lên không trung cùng hắn mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi lâu, Thiên Dạ Tuyết vươn tay còn lại dùng sức xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, đem mặt của Hạ Hầu Kinh Thiên xoay thành tạo hình mình thích.

“Mèo con? Ngươi nói là Sát Sát sao? Ha ha ha! Thằng nhóc chưa dứt sữa, Sát Sát đã sớm cùng ta đính ước! Ngươi đi sang một bên đi!”

Sau khi đem mặt hắn biến thành màu đỏ, Thiên Dạ Tuyết dang tay đem hắn ném cho Thanh Hồng.

“Con nít ranh, không nên quấy rầy thế giới hai người của ta và Sát Sát!”

“Đừng tưởng rằng ngươi tuổi nhỏ, ta sẽ không đánh ngươi!”

Bị Thiên Dạ Tuyết coi như trẻ con trên trời, Hạ Hầu Kinh Thiên thực hận người của Nam Cung gia, nếu không phải bọn họ, hắn làm sao sẽ biến thành như vậy!

Gặp phải tình địch tự nhiên không có biện pháp đối phó, lẽ nào bắt hắn trở mặt nhìn mèo con bị tên yêu nghiệt này trộm đi sao?

Không được! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Tuyết Yến, bắt lấy hắn!”

Hạ Hầu Kinh Thiên ra lệnh một tiếng Tuyết Yến rút đao, bỏ về phía Thiên Dạ Tuyết.

“Ai yêu! Còn có giúp đỡ nha!”

“Tiểu cô nương đáng ghét không tể a! Đáng người có lỗi có lỗi rất đáng yêu! Cười rộ lên thật là đẹp! Công phu càng không tệ! Bất quá, tâm quá độc ác, như vậy không tốt nha!”

“Nữ nhi phải là mảnh mai yếu đuối, giống như Sát Sát nhà ta vậy mới là tốt nhất!”

“Này này, đừng đánh trên mặt! Ta còn dựa vào khuôn mặt này để kiếm ăn đấy! Hủy mỹ nhan của ta, đến lúc đó Sát Sát ghét bỏ ta, ngươi có thể lấy thân báo đáp ta hay không a?”

Thiên Dạ Tuyết miệng lưỡi bén nhọn không cho người đường sống, một bên đùa giỡn Tuyết Yến thường thường xoa xoa tay nhỏ bé của nàng, ôm eo nhỏ của nàng một bên dễ dàng đem các chiêu thức của nàng ngăn cản.

Người này, không phải một kẻ tầm thường!

Tuy rằng mọi người không thích Thiên Dạ Tuyết nhưng trong lúc hắn cười nói không chỉ ở thể công của Tuyết Yến qua hơn mười chiêu, còn dám ăn đậu

hũ của nàng nhiều lần như vậy, Tuyết Yến tức giận đến cả người phát run, xuống tay càng lúc càng nặng.

Thấy Tiểu Hạ Hầu Kinh Thiên và Thiên Dạ Tuyết tranh đấu, Liên Cẩn kìm chút bật cười.

Đây coi như là tình địch gặp nhau hết sức đỏ mắt sao?

Cũng tốt, để Hạ Hầu Kinh Thiên thử đối phó Thiên Dạ Tuyết xem sao, người không có năng lực không thể ở lại bên cạnh Ngọc Phi Yên.

“Hàm Tử, đi! Cẩn chết hần!”

Hạ Hầu Kinh Thiên vỗ tay một cái, Hàm Tử xòe móng vuốt ra đánh về phía Thiên Dạ Tuyết.

Nào biết còn chưa tới gần đối phương, Thiên Dạ Tuyết rút ra một bao bột phấn vung lên, chỉ chốc lát mũi của Hàm Tử bắt đầu ngứa, hắt xì không ngừng.

Ta kháo, đây là cái gì a!

Cay muốn chết!

Nhanh, tiểu cô nương, nhanh cứu luân gia!

“Thì ra chó cũng sẽ bị hắt xì, thực sự là bây giờ mới biết!”

Thiên Dạ Tuyết đem Tuyết Yến đẩy ra cẩn thận tỉ mỉ chỉnh sửa y phục của mình.

“Sát Sát, đây chính là ta dựa vào đề nghị của ngươi, phát minh ra hồ tiêu phấn cải tiến. Xem ra tác dụng rất tốt! Ha ha! Quả nhiên, nghe lời Sát Sát được trường thọ!”

Đối với trình độ vô sỉ của Thiên Dạ Tuyết, Ngọc Phi Yên đã sớm hiểu biết.

Nhìn đến bộ dạng tự đắc của hần, Ngọc Phi Yên đem hần kéo qua một bên, hai người thì thầm trao đổi.

“Tuyết, ngươi không chịu ngoan ngoãn ở Tàn Trì quốc, chạy đến đây làm gì?”

“Đừng nói ngươi nhớ ta, nếu ngươi trả lời qua loa, ngươi có tin ta nói cho mọi người Yến Vương là nữ nhân hay không!” (ha ha, @@ mọi người có ngạc nhiên không! Yến Vương là nữ nhân!)

“Đừng! Sát Sát, ngươi không thể ác độc như vậy!”

Lúc ở riêng, Thiên Dạ Tuyết khôi phục bình thường, khuôn mặt tuấn tú trở nên nghiêm túc “Ta nhận được tin tức, Hồ Sa muốn tìm ngươi gây phiền toái, sợ ngươi xảy ra chuyện nên ta tới.”

“Ngươi đi rồi, sẽ không sợ Quý phi tìm ngươi gây phiền toái? Nàng luôn muốn nắm được điểm yếu của ngươi!”

“Phi, lão tử cứ thích đi nàng làm gì được ta!”

Thiên Dạ Tuyết phun... nước bọt trên mặt đất, động tác kia, hoàn toàn là hình tượng của nam nhân, không nhìn thấy một chút phong thái nữ nhân nào.

“Sát Sát, nếu không phải mẫu hậu của ta luôn khuyên ta, nói ta là con gái hần không thể ngỗ nghịch bất hiếu, lão tử đã sớm nghiền chết bọn họ!”

Trong cặp mắt phượng tà mị của Thiên Dạ Tuyết xẹt qua hung quang “Dù sao mẫu hậu ta còn sống, nàng còn ôm ảo tưởng với tên nam nhân kia, cho nên ta không thể để mẫu hậu đau lòng được.”

“Bọn họ nếu là có một chút lương tâm, nên đối xử với mẫu hậu ta tử tế một chút!”

Thiên Dạ Tuyết vóc người cao gầy, khoảng một mét bảy tư, Ngọc Phi Yên một mét sáu lăm cùng nàng đứng chung một chỗ liền giống như chim nhỏ nép vào người.

Hai người đứng dựa vào nhau thân cận nói chuyện làm cho Tiết Tường hăm mộ không thôi.

Nữ thần vô luận là ở đâu đều có lực hấp dẫn a!

Lẽ nào Yến Vương kẻ đột nhiên nhô ra này mới đích thực là người yêu của Ngọc La Sát sao?

Bọn họ, hình như rất xứng...

Càng nghĩ, Tiết Tường càng thấy mình bị kịch.

Cô gái tốt đều là của người khác, là của người khác!

“Tiện nhân kia cứ nhiên lo lắng ta và người thật sự có giao tình, sợ ta cưới người, tăng trợ lực, ảnh hưởng hoàng vị của con trai ả, cho nên mới kêu Hồ Sa đi đối phó người. Ta biết được tin tức, một ngày một đêm không ngừng chạy đến, không ngờ vẫn chậm một bước.”

“Sát Sát, thực xin lỗi!”

“Đem người liên lụy đến chuyện dơ bẩn của Tần Trì quốc!”

Thấy hai mắt Thiên Dạ Tuyết có quang thâm, Ngọc Phi Yên biết nàng dọc đường đi không có nghỉ ngơi tốt, nàng đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Thiên Dạ Tuyết đem độ ấm truyền cho nàng.

“Tuyết, người nói cái gì vậy! Chúng ta là bạn tốt, là bằng hữu tự nhiên là cho dù liều mạng cũng phải giúp đỡ nhau a!”

“Lúc này Hồ Sa đắc tội với ta!”

“Tuyết, nếu như người không có ý kiến, ta rất muốn đánh chết hắn!”

Ngọc Phi Yên rất rõ ràng, ngày đó nếu không phải Hạ Hầu Kinh Thiên xuất hiện đúng lúc, Hồ Sa nhất định sẽ kiếm có khiêu chiến nàng, cuối cùng mượn cơ hội diệt trừ nàng.

Tuy rằng âm mưu của Hồ Sa không thực hiện được, nhưng mà hắn đã động sát tâm với nàng.

Đối phương muốn giết ta, chẳng lẽ ta còn rửa sạch cổ đưa đi qua?

Giết người cách tốt nhất vẫn là tiên hạ thủ vi cường!

“Cái này...”

Nghe Ngọc Phi Yên nói như vậy, Thiên Dạ Tuyết có chút rối rắm.

Dù sao Hồ Sa cũng là Vũ Thần của Tần Trì quốc, nếu như hắn chết thì lực ảnh hưởng và thực lực của Tần Trì quốc sẽ giảm xuống. Nàng mặc dù không thích phụ hoàng và Lưu quý phi, nhưng phải suy nghĩ cho Tần Trì quốc.

Hơn nữa, nếu Ngọc Phi Yên thực sự giết Hồ Sa, đem phụ hoàng ép điên nói không chừng hắn đem toàn lực Tần Trì quốc đi đối phó Ngọc Phi Yên.

Mặc dù Ngọc Phi Yên rất lợi hại, nhưng đối mặt với cả một quốc gia, nàng làm sao có thể thắng.

Chẳng qua chỉ trong chốc lát, trong đầu Thiên Dạ Tuyết đã suy nghĩ đến tất cả các trường hợp có thể xảy ra, cuối cùng cho Ngọc Phi Yên một câu trả lời.

“Nếu như Hồ Sa còn chưa sáng mắt, tới tìm người gây phiền toái, thậm chí muốn gây bất lợi cho người. Sát Sát, ta ủng hộ người!”

“Bất quá, hắn là Vũ Thần, người không nên khinh suất. Có chuyện gì thì thương lượng với ta, dù sao thân phận của ta cũng có thể kiềm chế hắn. Nếu chúng ta dùng võ không thể thắng, người liền cho ta một bao độc được, ta tìm cơ hội cho hắn uống!”

“Dù sao bọn họ làm chuyện ác độc cũng không ít, chúng ta dùng chiêu gây ông đập lưng ông! Người thắng làm vua, đừng ngại dùng thủ đoạn!”

Lời nói của Thiên Dạ Tuyết kiên quyết, Ngọc Phi Yên biết giữa quốc gia và bằng hữu, nàng lựa chọn mình, trong lòng thật sự cảm động.

“Hảo tỷ muội!”

Ngọc Phi Yên một quyền đánh vào ngực Thiên Dạ Tuyết.

“Kháo! Nhẹ chút, ngực của ta ——”

Thiên Dạ Tuyết xoa ngực bức bối nói “Quần vải nhiều năm như vậy vốn đã nhỏ, người còn chà đạp khi dễ ta, không biến nó thành đồng bằng người không cam lòng đúng không!”

Nghe Thiên Dạ Tuyết nhắc tới ngực vấn đề mà nữ nhân luôn quan tâm, Ngọc Phi Yên tiến đến bên tai nàng nhỏ giọng “Ta có biện pháp giúp ngực người lớn, người có muốn hay không?”

“Muốn! Nhất định muốn a!”

Bỏ qua chuyện Thiên Dạ Tuyết phải nguy trang thành nam nhân, thật ra nàng vẫn luôn nghĩ đến một ngày có thể khôi phục thân phận nữ nhi.

Tuy rằng không phải là bây giờ, thế nhưng sau này có cơ hội nàng muốn thay nữ trang màu đỏ, không làm cái gì Yến Vương, dù cho làm một cô gái bình thường cũng tốt.

“Xong chuyện này ta luyện chế được hoàn cho ngươi! Bảo đảm ngươi sẽ lớn thành C! Không, chắc là D!”

Ngọc Phi Yên cười híp mắt hứa hẹn, Thiên Dạ Tuyết vui đến mức mặt mày tràn đầy ý cười, ôm bả vai của nàng, khen nàng là “Hảo tử muội”!

“Ta muốn như vậy!” Thiên Dạ Tuyết chỉ vào Mộc Niệm Hi đang đứng một bên.

“Cái đó lớn bao nhiêu? Ta muốn như vậy!”

“Tuyết, ngươi thật là có chí khí a!” Quan sát ngực của Mộc Niệm Hi một chút, Ngọc Phi Yên vươn ngón tay cái, “Đây chính là F cup! Ngươi xác định? Lớn như vậy, sẽ không mặc được nhiều quần áo xinh đẹp đâu!”

Vừa nói như vậy, Thiên Dạ Tuyết đang hứng thú bắt đầu rồi rầm.

Nàng vừa sinh ra đã bị nuôi như hoàng tử, đây là bí mật của nàng và Tần Tri quốc Hoàng hậu, còn lại cũng chỉ có Hoắc thần y và Ngọc Phi Yên biết.

Bất quá, mặc kệ biểu hiện của nàng giống nam nhân như thế nào, nàng vẫn mang một tâm hồn của thiếu nữ.

Làm nữ nhi, ai cũng yêu cái đẹp.

Sát Sát nói nếu lớn như vậy sẽ không mặc được quần áo xinh đẹp...

Suy nghĩ nửa ngày, Thiên Dạ Tuyết lựa chọn quần áo xinh đẹp, liền nghe lời Ngọc Phi Yên, làm một D cup là được rồi.

“Sát Sát, chuyện này nếu ngươi có thể giúp ta, tỷ cho dù lên núi đao xuống biển lửa, tỷ cũng sẽ không nhàn một chút! Giết Hồ Sa, tỷ trực tiếp làm tiên phong cho ngươi!”

Hai người nhiệt tình trao đổi, Mộc Niệm Hi cũng cùng Tiết Từ Di nghị luận.

“Thì ra Tiểu Ngọc muội muội có ân cứu mạng với Yến Vương! Thảo nào Yến Vương đối với nàng nhớ mãi không quên! Yến Vương lớn lên không tệ, còn là hoàng tử rất hợp với Tiểu Ngọc muội muội nha!”

Mộc Niệm Hi hứng thú ngắm Thiên Dạ Tuyết.

“Nam nhân anh tuấn như vậy, cho dù đến Vụ hải cũng sẽ đứng đầu. Ánh mắt của Tiểu Ngọc muội muội thật tốt!”

Tiết Từ Di không dám nói cái gì, hai cơ sở ngầm của Hạ Hầu Kinh Thiên —— Thanh Hồng và Tuyết Yến còn ở chỗ này nha!

Người nam nhân kia, cực kỳ mang thù.

May là hấn không đây, nếu không hai người này nhất định sẽ đánh nhau đến kinh thiên động địa!

Ngọc Thiên Huyết nghe Mộc Niệm Hi nói, tâm tình càng lúc càng kém.

Yến Vương Thiên Dạ Tuyết, ở Tần Tri quốc cũng là một nhân vật nổi danh.

Hấn vẫn vô song toàn, rất tốt, còn là con trai trưởng của Hoàng hậu. Nếu không phải Hoàng thượng Tần Tri quốc sủng ái Hoàng quý phi, thiên vị Dạ Vương con của Lưu quý phi, Yến Vương đã sớm thành Hoàng thái tử.

Thế nhưng... Thiên Dạ Tuyết này thật sự là quá phong lưu, quá hoa tâm!

Có người nói mỹ cơ trong vương phủ của hấn không có một nghìn, cũng có năm trăm!

Nam nhân phong lưu như vậy, phải cách xa ra!

Sau này hấn cần phải nhắc nhở Tiểu Yên Yên, miễn cho nàng còn trẻ không hiểu chuyện, bị bề ngoài mỹ lệ của nam nhân mê hoặc.

Bề ngoài không thể làm cơm ăn, tìm cháu rể vẫn là tìm người kiên định ổn trọng mới tốt!

So với bọn họ Liên Căn lạnh nhạt ngồi một mình dưới tàng cây, bày ra Thất tinh trận lên bàn đá.

Bảy viên đá cuội sáng bóng như ngọc ở trong tay Liên Căn biến đổi vị trí, chẳng qua chỉ trong chốc lát, khăn trương trên mặt Liên Căn buông lỏng.

Thì ra là thế... A, Yến Vương dĩ nhiên là nữ tử!

Cuối cùng cũng yên tâm!

“Thần côn, ngươi ở đây đang tính cái gì vậy?”

Hạ Hầu Kinh Thiên đi vòng quanh Liên Căn, leo lên băng đá, nhìn trên bàn quái tượng (hiện tượng kì quái), nhìn thế nào cũng không hiểu.

Tuy rằng hắn rất muốn đi tìm Ngọc Phi Yên, nhưng không biết vì sao, hắn sợ...

Vui mừng trên mặt Ngọc Phi Yên khi nhìn thấy Thiên Dạ Tuyết không phải giả, nếu như nàng thực sự thích Thiên Dạ Tuyết, Hạ Hầu Kinh Thiên sợ chính mình sẽ nhập ma điên cuồng mà giết người, cho nên không thể làm gì ngoài việc cố nén, liên tiếp nói thăm phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

“Ta đang tính —— “

Nói đến đây, thanh âm Liên Căn dừng lại, giống như cổ ý treo lòng hiếu kỳ của đối phương, đem đá cuối từng viên một cất vào túi vải, cất xong túi vải, Liên Căn bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ta tính cái gì vì sao phải nói cho ngươi biết a! Ngươi không phải coi thường thần côn như ta nhất sao!”

Phốc ——

Hạ Hầu Kinh Thiên xem chút phun máu, hắn nhìn không được chỉ vào gương mặt như ngọc của Liên Căn.

“Ngươi thật sự gan lớn!”

“Ta là nam nhân, tự nhiên là gan lớn! Cái này không cần ngươi tới khẳng định, đây là sự thực!”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ của Hạ Hầu Kinh Thiên suy sụp, tâm tình Liên Căn sáng khoái vô cùng “Ngươi nói, ta đợi lúc các ngươi ngao cò tranh nhau đến lưỡng bại câu thương, ta ngư ông đắc lợi được không, hay là chúng ta mỗi người một cách, tự thể hiện bản lĩnh?”

“Thần côn, ngươi không nên khảo nghiệm kiên trì của gia!”

Hạ Hầu Kinh Thiên thực phi thường muốn nghiền chết Liên Căn, giống như nghiền chết một con kiến.

Bất quá, lúc này tiểu Hạ Hầu Kinh Thiên ở trong mắt Liên Căn là một con cọp giấy không có một chút lực sát thương.

“Không nhân cơ hội này chèn ép ngươi, chờ ngươi đắc ý còn chỗ nào cho ta nói chuyện ——”

Liên Căn kéo kéo áo lông “Con người của ta, rất biết xem thời thế, cũng hiểu phải nắm lấy cơ hội khi dễ người khác! Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi nói, ta có nên cảm tạ người đem ngươi chính thức thành như vậy hay không?”

Lời Liên Căn nói không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu, đem Hạ Hầu Kinh Thiên lửa giận “Tăng” toàn bộ thiêu đốt.

Thấy trên mặt nhóc con này thiêu đốt hùng hực lửa giận sau đó dần dần bình tĩnh nhìn hắn bằng ánh mắt lãnh khốc tàn nhẫn, Liên Căn thờ ra một hơi.

Còn may, phép khích tướng vẫn dùng được!

Hạ Hầu Kinh Thiên, từ nay về sau Ngọc Phi Yên là nhược điểm duy nhất của ngươi.

Ta sẽ dần dần loại bỏ toàn bộ nhược điểm của ngươi, để ngươi biến thành lợi khí, trở thành đao của nàng, kiếm của nàng, chùy thủ của nàng ——

Thấy khuôn mặt kiên nghị của Hạ Hầu Kinh Thiên, Liên Căn trong lòng âm mưu.

Nếu như ta cũng có cơ thể bằng xương bằng thịt... Làm sao ngươi có cơ hội thân cận nàng.

Đáng tiếc, cả đời này ta chỉ có thể ở xa xa bảo vệ nàng, đây là mệnh của ta, cũng là may mắn của ta.

Chuyện Dược Hoàng Ngọc La Sát đi đến Dược Vương Các, chỉ phút chốc đã lan truyền ra toàn bộ Dược Vương Các.

Còn cộng thêm một Yến Vương phong lưu, không chỉ Dược Vương Các đệ tử ngay cả khách nhân đến tham gia đại hội Đấu Dược lần này, cũng đều vây xem như nhìn thấy vật quý hiếm.

Tần Tri quốc Hồ Sa cũng là một thành viên trong đó.

Khi nhìn thấy cảnh tượng Thiên Dạ Tuyết và Ngọc Phi Yên vô cùng thân thiết nói chuyện, trong lòng Hồ Sa nhất thời lộ bực.

Quả nhiên, Quý phi nương nương lo lắng không sai!

Hiện tại Ngọc La Sát đã là Dược Hoàng duy nhất trên đại lục, nếu như nàng gả cho Yến Vương, trở thành Yến Vương phi, lấy năng lực và uy vọng ở Tần Tri quốc của Ngọc La Sát, Yến Vương cũng sẽ được mọi người ủng hộ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu)

Đến lúc đó Dạ Vương muốn đoạt được hoàng vị càng khó khăn!

Không được, nhất định phải ngăn cản chuyện này!

Hồ Sa suy nghĩ một chút, rồi đi đám người xem náo nhiệt, lập tức trở về dùng bữa câu gói thư về Tản Trì quốc kể rõ chuyện này.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, Ngọc Phi Yên cũng không hy vọng nàng và Thiên Dạ Tuyết bị người ta vây xem như vậy, liền bảo được đồng dẫn các nàng tới khách phòng.

Nhóm người của Ngọc Phi Yên được an bài ở một gian phòng riêng biệt.

Đây cũng là vì thân phận của Ngọc Phi Yên là Dược Hoàng, Dược Vương Các mới cho nàng đãi ngộ tốt như vậy.

Thật lâu không gặp Thiên Dạ Tuyết, Ngọc Phi Yên có rất nhiều chuyện muốn nói cùng nàng, nhưng Tiết Từ Di lại mang đến một tin tức rất xấu.

“Cái gì? Hoắc thần y và Trình công tử bị nhốt? Vì sao?”

Vừa nghe Tiết Từ Di nói xong, Ngọc Phi Yên và Thiên Dạ Tuyết đồng thời đứng lên.

Trước kia ở Tản Trì quốc, Hoắc thần y đã từng cùng Thiên Dạ Tuyết ở chung hơn nửa năm, mặc dù tuổi của bọn họ chênh lệch rất lớn nhưng cũng là bạn vong niên.

Hoắc thần y biết tình cảnh Thiên Dạ Tuyết khó khăn, sau khi biết được thân phận nữ tử của nàng chẳng những không có nói cho Tản Trì quốc Hoàng thượng, trái lại vẫn luôn giữ bí mật giúp nàng.

Đối với Thiên Dạ Tuyết Hoắc thần y là một trưởng bối vui vẻ hài hước, rất đáng tin.

Lúc này nghe nói Hoắc thần y gặp nạn, Thiên Dạ Tuyết làm sao không sốt ruột được.

“Từ Di, ngươi từ từ nói, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện là như vậy!”

Thì ra, sau khi Tiết Từ Di trở lại Dược Vương Các muốn đi tìm sư phụ, lại ở trên đường gặp phải Lý Tiến tôn tử của Ngũ trưởng lão.

Nữ đệ tử trong Dược Vương Các vốn đã ít, mà Tiết Từ Di lại là người đẹp nhất trong số đó.

Lý Tiến này không có gì đặc biệt ngoài việc thích mỹ nữ, cho nên hắn vừa thấy được Tiết Từ Di liền chặn nàng lại, muốn đùa giỡn nàng.

Vốn là Tiết Từ Di không muốn để ý tới Lý Tiến, thế nhưng nàng chợt nhớ tới biệt hiệu “Mật thám” của Lý Tiến, trong Dược Vương Các không có việc gì là hắn không biết, Tiết Từ Di liền hỏi thăm Lý Tiến chuyện của Hoắc thần y và Trình Quan Trung.

Nào ngờ vừa biết được, làm Tiết Từ Di lo lắng muốn chết.

Lâm chương môn chế được đang trong ở giai đoạn quan trọng thì Hoắc thần y xông vào luyện đan các, làm hại Lâm chương môn tẩu hỏa nhập ma, Đại trưởng lão sai người bắt Hoắc thần y, nhốt vào Thiên Thủy lao, tội danh là mưu hại chương môn!

Về phần Trình Quan Trung, hắn cầu tình cho Hoắc thần y, bị cho là đồng bọn của Hoắc thần y, liền cùng nhau nhốt lại.

“Làm sao lại trùng hợp như vậy?”

Nghe Tiết Từ Di nói xong, chân mày xinh đẹp của Ngọc Phi Yên cau lại.

Lâm chương môn luyện chế được hoàn là vì chuẩn bị cho đại hội Đấu Dược, đây là chuyện mà bất kì người nào trong Dược Vương Các đều biết.

Trước kia trên đường đi, Trình Quan Trung cũng đã nói qua, Hoắc thần y không phải không biết, lại lỗ mãng xông vào, nhất định là có vấn đề.

“Lâm chương môn gặp chuyện không may, bây giờ đại hội Đấu Dược do ai chủ trì?”

“Đại trưởng lão.”

Tiết Từ Di dùng một chút, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện rất quan trọng.

“Ta vào sư môn tương đối trẻ, nhưng mà nghe các sư huynh sư tỷ nói Đại trưởng lão mấy năm gần đây thay đổi rất lớn, giống như trở thành một người khác vậy. Trước đây hắn là một lão nhân rất ôn hòa từ ái, lại rất công bằng. Nhưng Đại trưởng lão bây giờ bố đáng luôn âm trầm, động một chút là nổi giận.”

Vốn là chuyện bí mật của Dược Vương Các, thế nhưng trong khoảng thời gian này chung đụng, Tiết Từ Di phi thường tin tưởng Ngọc Phi Yên.

Huống chi nàng hiểu được chuyện của Hoắc thần y rất cổ quái, hy vọng Ngọc Phi Yên có thể nghĩ ra biện pháp cứu Hoắc thần y và Trình Quan Trung!

“Ta nghe Lý Tiến nói, ba năm nay được đồng chết ở trong tay Đại trưởng lão... ít nhất... Có ba mươi. Tóm lại, Đại trưởng lão trở nên rất đáng sợ!”

Đại trưởng lão này có vấn đề!

Ngọc Phi Yên và Thiên Dạ Tuyết liếc nhau, đồng thời khẳng định chuyện này.

“La Sát, ta biết ngươi sẽ có biện pháp! Hiện tại chỉ có ngươi mới có thể cứu sư thúc tổ và Trình sư huynh!”

“Ta tin tưởng bọn hần không phải người xấu! Hơn nữa, La Sát, ngươi là Dược Hoàng, ngươi có thể đi xem chương môn sư tổ một chút xem có thể cứu hần hay không!”

“Đại trưởng lão nói rằng chương môn sư tổ phải tỉnh dưỡng, không cho mọi người đi thăm chương môn sư tổ. Người chống đối hần, đều bị điều đi...”

Tiết Từ Di càng nói, trong lòng Ngọc Phi Yên nghi ngờ càng lớn.

Liên hệ với chuyện lúc trước ở Phượng Minh trấn, Ngọc Phi Yên vô ý thức đem chuyện này liên hệ với Đại trưởng lão.

“Từ Di, làm phiền ngươi tìm giúp ta một tấm bản đồ bố cục của Dược Vương Các, tối nay ta muốn đi thăm dò tình huống.”

Thấy Ngọc Phi Yên khẳng định sẽ giúp đỡ, Tiết Từ Di vô cùng vui vẻ liền đứng lên hành lễ với nàng rồi rời đi, chờ lúc bản đồ được cảm đến, đã đến chạng vạng.

“Nơi này là Thiên Thủy lao! Sư thúc tổ và Trình sư huynh bị giam ở chỗ này!”

“Chương môn sư tổ dưỡng thương ở trong nhà này, hai nơi này Đại trưởng lão đều phái cao thủ canh gác. Cụ thể phẩm cấp cao thủ là bao nhiêu, ta không rõ lắm! Nói chung, ngươi phải cẩn thận!”

“Rất chi tiết! Cảm ơn nhiều——”

Ngọc Phi Yên cẩn thận nghiên cứu bản đồ, một lúc sau nàng cũng đã ghi nhớ tất cả lại.

“Sát Sát, chúng ta liên thủ cùng nhau cứu người đi!”

Thiên Dạ Tuyết đã sớm xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Nàng vốn chính là người tính tình hiếu chiến, huống chi còn liên lụy tới Hoắc thần y ân nhân của nàng, không đem Dược Vương Các nháo đến long trời lở đất, Thiên Dạ Tuyết chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Ngươi đi cũng có thể, bắt quá phải nghe lời ta. Không được tự ý hành động!”

“Không thành vấn đề! Ta nghe lời ngươi! Ta không phải vẫn luôn rất nghe lời ngươi sao! Cả đời ta đều sẽ nghe lời ngươi!”

Thấy Thiên Dạ Tuyết và Ngọc Phi Yên bộ dạng thân thiết, Tiết Từ Di vì mối tình đầu của Tiết Tường mà bi ai. Một Lâm Giang Vương, một Yên Vương, Tường Nhi, ngươi lấy cái gì cùng người ta đấu!

“Các ngươi nghìn vạn lần phải cẩn thận!”

Chờ mặc xong y phục dạ hành Ngọc Phi Yên và Thiên Dạ Tuyết biến mất trước cửa sổ, Tiết Từ Di vẫn đứng ở bên cửa sổ nhìn thật lâu.

Nhất định phải bình an vô sự!

Đi theo bản đồ hướng dẫn, Ngọc Phi Yên và Thiên Dạ Tuyết đi tới Thiên Thủy lao.

Tên là Thiên Thủy lao, ý chỉ nước từ trên không đổ xuống, nhà lao được đặt dưới thác nước.

Khi nhìn thấy lồng sắt bị treo giữa không trung, bị thác nước va đập làm cho không ngừng rung đưa, không ngừng va đập vào tảng đá, Thiên Dạ Tuyết nổi giận, nàng vừa định đi ra, Ngọc Phi Yên liền đem nàng kéo lại.

“Chờ một chút, có người tới!”

Quả nhiên, Thiên Dạ Tuyết phát hiện một người mặc đồ đen đứng bên vách đá trên thác nước, còn có một người khác đứng ở đối diện hần.

“Lão đại, ngươi điên rồi sao!”

“Chuyện còn chưa tra rõ chân tướng, ngươi làm sao có thể dùng hình với bọn họ!”

Giọng nói của đối phương nghe rất quen, chờ Ngọc Phi Yên nhìn kỹ, mới phát hiện đây là Thất trưởng lão đã gặp ở [hân bộ Dược Vương Các.

Lúc này, Thất trưởng lão đang nổi giận đùng đùng nhìn Đại trưởng lão, tức giận đến nổi phát run.

“Trên ngực chương môn là chương ấn màu đen, rõ ràng là Ngũ độc thần công của Độc Tông, người thương tổn chương môn là người của Độc Tông, không phải là lão Hoắc!”

“Lão Thất, ngươi thực sự quá ngây thơ rồi.”

Đại trưởng lão sắc mặt âm lãnh, hai mắt đỏ lên.

“Nói không chừng hân đã đầu nhập Độc Tông rồi? Mấy năm nay Độc Tông không ngừng lớn mạnh, mỗi lần tới đại hội Đấu Dược, bọn họ có lần nào không tới gây chuyện? Tên phản đồ này cấu kết với Độc Tông, hãm hại sư môn, chính là đon giãn như vậy.”

“Điều đó không có khả năng!”

Thất trưởng lão dù thế nào cũng không chịu tin tưởng lời nói của Đại trưởng lão.

“Ta và lão Hoắc cùng nhau lớn lên, tính tình của hân ta còn không biết sao! Hân sẽ không bao giờ làm chuyện phản bội sư môn!”

Thấy Thất trưởng lão cứ bám riết việc này, Đại trưởng lão có chút nhịn không được.

“Lão Thất, chức chương môn vốn là của lão Hoắc. Trước đây, nếu không phải chương môn sử dụng thủ đoạn, cùng mọi người liên thủ hãm hại hân, hôm nay người làm chương môn chính là lão Hoắc. Mặc dù sự tình qua lâu như vậy, nhưng ngươi có thể bảo đảm hân sẽ không có oán hận không?”

“Nhưng...”

Thất trưởng lão khựng lại nhưng vẫn kiên định lắc đầu “Sẽ không! Lão Hoắc không phải là người như thế!”

“Tóm lại, ta sẽ không để ngươi hành hạ hân!”

Đúng lúc này, từ trong lồng sắt truyền đến một giọng nói yếu ớt.

“Thất trưởng lão, nhanh, mau rời đi! Hân không phải là Đại trưởng lão!”

Giọng nói này tuy rằng rất nhỏ, nhưng từng chữ đều vô cùng rõ ràng, Thất trưởng lão nghe xong, sắc mặt đại biến.

“Lão Hoắc, ngươi sao rồi? Lão Hoắc!”

“Đi mau ——”

Hoắc thần y cố gắng rống lớn một tiếng!

Nào ngờ, lúc này Đại trưởng lão đi tới phía sau Thất trưởng lão cười lạnh đánh một chương vào trên lưng Thất trưởng lão “Còn muốn chạy? Đã chậm!”

Phốc ——

Thất trưởng lão phun ra một búng máu, không thể tin nhìn Đại trưởng lão, sắc mặt dần dần biến thành hắc sắc “Ngươi là, Độc Tông...”

“Đi tìm chết đi!”

Đại trưởng lão nhẹ nhàng đẩy, Thất trưởng lão té từ trên vách đá xuống, nặng nề mà rơi vào hồ nước phía dưới.

“Thất trưởng lão...”

Hoắc thần y hai tay run rẩy cầm lấy song sắt cố gắng muốn nhìn một chút Thất trưởng lão rốt cuộc bị thương thể nào, nhưng sắc trời đã tối, phía dưới đen như mực, không thể xem tới được bóng người.

“Độc Tông, Độc Tông!”

Lời nói của Thất trưởng lão trước khi chết vọng ở bên tai Hoắc thần y.

Tuy rằng Hoắc thần y biết bây giờ Đại trưởng lão không phải Đại trưởng lão, nhưng mà hân (Hoắc thần y) không ngờ được hân (Đại trưởng lão) là người của Độc Tông.

Hôm nay, tất cả đều đã rõ ràng.

Hoắc thần y ngẩng đầu, nhìn Đại trưởng lão đứng trên vách đá, hai mắt phản hận.

“Ngươi là người của Độc Tông! Ta hiểu rồi, chuyện của Phượng Minh trấn cũng là do ngươi làm! Ngươi đã làm gì Đại trưởng lão rồi? Ngươi rút cuộc muốn làm gì?!”

“Làm gì?”

Đại trưởng lão kéo xuống mặt nạ da người trên mặt, lộ ra một gương mặt gỗ ghè.

Người này Hoắc thần y biết, Độc Tông Tả hộ pháp.

“Dược Vương Các của các ngươi điều không phải vẫn tự xưng là danh môn chính phái sao?”

“Mục đích của ta, đương nhiên là hủy đi danh tiếng của Dược Vương Các, để mọi người đều biết nội bộ Dược Vương Các có bao nhiêu dơ bẩn xấu xa. Sau đại hội Đấu Dược lần này, tất cả những người trên đại lục sẽ phi nhử Dược Vương Các, sau đó chính là thiên hạ của Độc Tông chúng ta! Ha ha ha ha!”

Đại trưởng lão tươi cười rồi đi, lời của hắn vẫn vang bên tai Hoắc thần y, đánh vào trong tâm hắn.

Không được!

Dược Vương Các là tâm huyết của đại sư tổ, không thể để cho Dược Vương Các bị hủy ở trong tay bọn họ, không thể!

“Có ai không? Có ai không? Ngươi tới a!”

Hoắc thần y cố gắng la lớn, nào ngờ nơi này hoàn toàn là khu hẻo lánh, chỉ có thanh âm của thác nước, căn bản sẽ không có người.

Xong rồi! Xong rồi!

Hoắc thần y đặt mông ngồi xuống lòng sắt, cả người ướt nhẹp.

Ngày mai là đại hội Đấu Dược!

Tới tham gia đại hội Đấu Dược đều là Hoàng thất các quốc gia và những nhân vật có danh tiếng, nếu như Độc Tông ở trong đại hội Đấu Dược làm chuyện xấu, món nợ này sẽ được ghi trên đầu Dược Vương Các.

Đến lúc đó, thực sự sẽ như lời nói của Tả hộ pháp, Dược Vương Các sẽ bị mọi người phi nhử, bị mọi người đuổi giết!

Ngay khi Hoắc thần y thất vọng, Ngọc Phi Yên và Thiên Dạ Tuyết đi tới bên cạnh hồ nước, Thiên Dạ Tuyết nhảy vào hồ lặn xuống nước, qua một lúc lâu, kéo một người đi lên.

“Ngươi nhanh xem một chút, sắp tắt thở rồi!”

Thiên Dạ Tuyết vừa lau bọt nước trên mặt vừa hỏi “Sát Sát, Đại trưởng lão kia thật sự là giả?”

“Chắc vậy.”

Ngọc Phi Yên một bên chữa trị cho Thất trưởng lão, một bên đem chuyện xảy ra ở Phượng Minh trấn kể cho Thiên Dạ Tuyết.

“Kháo, thực độc ác!”

Thiên Dạ Tuyết nghe xong, kém chút nữa nôn. Thu thập kinh nguyệt của xử nữ, biến thái a! Tại sao có thể có người độc ác như vậy!

“Đây là chuyện mà người làm sao! Sát Sát, ngươi thật đã làm chuyện tốt! Công đức vô lượng!”

“Tiện tay thôi —— “

Ngọc Phi Yên kinh ngạc phát hiện Thất trưởng lão là trùng độc.

Độc Tông, nói vậy chắc là am hiểu dụng độc, cho nên chuyện Thất trưởng lão trùng độc cũng không ngoài ý muốn.

“Lão nhân này sẽ không chết chứ?”

Ấn tượng của Thiên Dạ Tuyết đối với Thất trưởng lão không tệ, hắn có thể liều mạng đi cứu Hoắc thần y, cũng là một lão nhân trọng tình nghĩa “Ngươi dù sao cũng là Dược Hoàng, nếu như hắn chết ở trong tay ngươi, danh tiếng của ngươi coi như xong rồi.”

“Phí lời! Còn cần ngươi nói sao!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ngọc Phi Yên dứt cho Thất trưởng hai viên thuốc, lại châm bảy châm sau lưng hắn.

“Ngươi trông hẩn, nếu hẩn phun ra máu đen, ngươi liền đem viên thuốc này cho hẩn ăn! Ta đi xem Hoắc lão!”

Thiên Dạ Tuyết vốn cũng muốn lên trên vách đá xem Hoắc thần y, nhưng Ngọc Phi Yên đã nói, đi theo nàng phải nghe lời nàng.

Tuy rằng tuổi của Ngọc Phi Yên nhỏ hơn Thiên Dạ Tuyết, nhưng tư tưởng của Ngọc Phi Yên rất thành thực, luôn là bộ dáng đại tỷ tỷ, làm cho Thiên Dạ Tuyết có cảm rất giác an toàn, cũng rất tin phục nàng. Vì vậy gật đầu “Ngươi đi đi! Nói với lão đầu là ta tới! Thay ta hỏi thăm!”

“Làm sao bây giờ! Được Vương Các xong rồi, tất cả đều xong rồi!”

Trong lòng sắt, ánh mắt Hoắc thần y đại ra.

Trình Quan Trung ở bên cạnh đã sớm ngất xỉu, Hoắc thần y dựa vào song sắt, nhìn qua giống như béo lên, chẳng qua hẩn cũng không phải thực sự béo, mà là toàn thân bị ngâm nước đến trắng bệch, nhìn vừa trắng vừa béo.

“Hoắc lão, ngươi nói cái gì xong?”

Ngay lúc Hoắc thần y cho rằng hết thấy đều không còn hi vọng, một người nắm lấy lồng sắt xuất hiện ở trước mặt Hoắc lão.

“Ngươi là...”

Hoắc thần y nhìn hồi lâu, mới nhìn ra đây là Ngọc Phi Yên, nhìn đến đây hẩn liền kích động khóc lớn.

“Ngọc nha đầu! Sao bây giờ ngươi mới đến a!”

“Được rồi được rồi, đừng khóc! Ta không phải đã tới rồi sao! Chuyện mới vừa rồi ta ở phía dưới đều thấy được! Ta đã đem Thất trưởng lão cứu rồi mới tới thăm ngươi!”

Vừa nghe nói đến Thất trưởng lão, Hoắc thần y vội vã cầm lồng sắt.

“Hẩn thế nào rồi? Không sao chứ?”

“Vẫn còn hơi thở! Bất quá ngươi yên tâm, có ta ở đây, Thất trưởng lão không có việc gì!”

Ngọc Phi Yên nói, móc ra một con gà quay đưa vào “Hoắc lão, ăn đi! Ta biết ngươi khẳng định đói bụng, ngươi ăn đi!”

“Tốt! Tốt!”

Mấy ngày nay Hoắc thần y phải dựa vào cò đại bên cạnh vách núi đỡ đói, đã sớm đói bụng đến choáng váng, da ngực dán da lưng.

Thấy được gà quay, hẩn không thèm nghĩ nữa, đem con gà đoạt đến bẻ một cái đùi nhét vào trong miệng.

“Ta đã nói, nha đầu ngươi là sao may mắn của ta! Xem ra thực sự không sai!”

“Ân ân, thật là thơm! Tên súc sinh kia cứ nhiên để ta đói bụng bảy ngày! Ăn ngon, ăn ngon!”

Sau khi ăn hết một cái đùi gà, Hoắc thần y chợt nhớ tới Trình Quan Trung bên cạnh, vội vã lay tỉnh hẩn.

“Nhanh, hài tử, nhanh dậy ăn gà quay! Bỏ sung thể lực!”

Là một kẻ tham ăn, lúc đang đói bụng còn có thể đem nửa con gà quay chia cho hẩn, Hoắc thần y cảm giác nhân phẩm của mình rất cao thượng!

Bất quá, từ lúc Lâm chương môn xảy ra chuyện, Trình Quan Trung chẳng những không có cùng Hoắc thần y phân rõ giới hạn, ngược lại cùng Đại trưởng lão tranh cãi, lúc này mới đưa tới mối họa, Trình Quan Trung coi như là chịu nhiều đau khổ!

“Gà quay? Đây là gà quay từ đâu tới a?”

“Sư thúc tổ, ta có phải đang nằm mơ hay không a? Hay là, chúng ta đã chết, được lên trời rồi?”

Trình Quan Trung so với Hoắc thần y còn thâm hơn, trước khi hẩn bị giam đã bị Đại trưởng lão đánh.

Ước chừng hai mươi roi, mặc dù có sự phụ của Trình Quan Trung cầu xin nhưng Đại trưởng lão vẫn sai người đánh hẩn.

“Đồ ngốc! Kẻ ác chưa chết, chúng ta làm sao có thể chết đâu! Nhanh ăn!” Hoắc thần y đem đùi gà nhét vào miệng Trình Quan Trung “Là Ngọc nha đầu tới!”

“La Sát cô nương?”

Lần thứ hai nghe được tên này, Trình Quan Trung cuối cùng ngồi dậy.

Khi thấy Ngọc Phi Yên tay cầm lồng sắt, cười khanh khách nhìn hắn, Trình Quan Trung khuôn mặt tái nhợt lại nóng lên.

Trong kịch không phải đều là anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Vì sao, trong hiện thực lại bị đảo ngược?

“Các ngươi từ từ ăn, đừng để bị nghẹn! Ta vẫn còn đồ ăn!”

Ngọc Phi Yên biết hai người đã đói bụng thật lâu, dạ dày trong nhất thời chịu không nổi thịt cá, cho nên lúc mang gà quay đến, nàng còn đem theo một túi canh nóng.

“Ngọc nha đầu, ngươi thật thông minh! Dùng đồ đựng rượu để mang canh, biện pháp tốt!”

“Ai u, đây chính là canh gà nhân sâm! Thứ tốt! Nhanh, tiểu tử, ngươi uống trước!” Hoắc thần y cẩn thận từng chút tiếp nhận túi da, trực tiếp đưa cho Trình Quan Trung.

Thấy mái tóc hoa râm của Hoắc thần y ướt một mảng dính vào trên trán, hắn lại bất chấp chính mình trực tiếp đưa canh nóng cho mình, ánh mắt Trình Quan Trung ướt át.

Mấy ngày nay, Hoắc thần y phàm là có được thứ gì có thể ăn, đều trước hết đưa cho cho hắn ăn.

Vừa nghĩ tới lúc trước mình còn giám thị Hoắc thần y và Ngọc La Sát, Trình Quan Trung liền cảm thấy xấu hổ.

“Sư thúc tổ, ngươi uống trước đi!”

Trình Quan Trung cũng là một dược sư, vừa ngửi mùi liền biết canh này là dùng rất nhiều linh dược có tác dụng bổ sung khí lực để nấu, đều là đồ tốt!

“Cho ngươi thì ngươi cứ uống, đây đưa dài dòng làm cái gì!”

Hoắc thần y một tay lấy túi da cẩn thận đưa cho Trình Quan Trung, quay lại nhìn Ngọc Phi Yên vươn tay “Có thuốc trị ngoại thương hay không? Trình gia tiểu tử bị đánh cái mông, mấy ngày nay cái mông còn sưng! Nếu còn không trị, cái mông của hắn sẽ phế đi!”

Nghe sư thúc tổ nói xong, Trình Quan Trung một ngụm canh nóng hơi kém chút nữa là phun ra.

Sư thúc tổ, ngươi có thể đừng ở trước mặt người ta nữa hài tử “Cái mông” đến “Cái mông” đi được không?

Rất thẹn thùng a!

“Có!” Ngọc Phi Yên tìm một hồi, đưa ra một bình thuốc.

“Màu trắng là thuốc uống, màu đỏ để thoa ngoài da, ba ngày là tốt rồi.”

“Cám ơn!” Hoắc thần y một tay đem bình thuốc đoạt lấy đến, mở ra đặt ở trên mũi người người.

Vừa mới ngửi xong, kém chút nữa là Hoắc thần y hơi đem bình thuốc làm rớt.

“Ngọc nha đầu, dược hoàn này là do ngươi luyện chế?” Hoắc thần y cầm lấy song sắt, hai mắt nóng bỏng nhìn về Ngọc Phi Yên, giống như đang nhìn mỹ thực trong mắt lóe ra tính toán ánh sáng.

“Đúng!” Ngọc Phi Yên gật đầu.

Trình Quan Trung ở bên kia nhận thấy được Hoắc thần y kích động, sáp lại.

“Sư thúc tổ, làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?!” Hoắc thần y cao giọng, đánh một cái lên đầu Trình Quan Trung.

“Ngươi nói cho ta một chút, các ngươi ở Dược Vương Các rốt cuộc ở học cái gì vậy? Lúc ngươi luyện chế dược hoàn, ngươi có suy nghĩ sự huyền diệu của nó hay không? Thật mất mặt!”

Nói lời này xong, Hoắc thần y đem bình thuốc đưa cho Trình Quan Trung.

“Nhìn người ta đi! Đây mới gọi là dược hoàn! Đây mới là dược sư! Toàn bộ Dược Vương Các, nếu là có người có thể luyện chế ra dược hoàn độ tinh thuần trăm phần trăm, ta tình nguyện chặt đầu mình đưa cho hắn làm cầu đá!”

Trình Quan Trung tâm tình mang theo nghi ngờ tiếp nhận bình thuốc, ngửi một cái, biểu tình lập tức trở nên đại ra.

“La Sát cô nương, người đã đi Dược Vương Các làm dược sư trắc thí chưa? Phẩm cấp của người bây giờ là bao nhiêu?”

“Mấy ngày hôm trước vừa mới đi phân bộ Dược Vương Các, Thất trưởng lão cho ta danh hiệu Dược Hoàng!” Ngọc Phi Yên cười cười. Cái gì! Hoắc thần y và Trình Quan Trung đều tròn tròn mắt.

Dược Hoàng! Trời ạ!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 76

cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 77

cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 78: Cuộc Đòi Bưu Hãn Không Cần Phải Giải Thích

Edit: Tuyết Ảnh Nhi

“Sao chỗ nào cũng có người thế?” Thiên Dạ Tuyết nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, nhíu mày.

Người này thật sự là âm hồn bất tán ——

Nếu không phải vừa rồi hãn bảo vệ Ngọc Phi Yên như thế, nói không chừng lúc này Thiên Dạ Tuyết còn rút đao tương hướng với hãn rồi!

Vì khuê mật kiêm tỷ muội tốt kiêm bằng hữu tốt Ngọc Phi Yên, Thiên Dạ Tuyết cảm thấy mình có trách nhiệm nghĩa vụ vì Ngọc Phi Yên nắm chắc đối tượng tốt.

Dù sao Ngọc Phi Yên tuổi còn nhỏ, nhìn thấy ít nam nhân, sẽ bị nam nhân mê hoặc.

Giống như mẫu hậu nàng, năm đó trẻ tuổi không hiểu chuyện, bị Hoàng thượng lúc đó là hoàng tử nói ngàn điều mê hoặc, gả cho ông, nhà mẹ đẻ tạo thế,

giúp ông ta đi lên ngôi vị hoàng đế, kết quả thì sao.....

Kết quả phụ hoàng của nàng chỉ nhìn trướng gia thế sau lưng của mẫu hậu, chỉ lợi dùng bà mà thôi.

Đội ông ta trở thành Hoàng thượng, lập tức cưới nữ tử ông ta yêu làm Quý phi, Hoàng hậu ở trong cung chỉ là vật trang trí. Nhà mẹ đẻ của Lưu Quý phi cũng là một tay Hoàng thượng nâng đỡ, rất có xu hướng áp chế nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu.

Vì thế, thà tin trên đời có ma, cũng không thể tin tưởng miệng nát của nam nhân!

Hạ Hầu Kinh Thiên danh tiếng kém như thế, không thể để cho Ngọc Phi Yên bị lừa được!

Sau khi Thiên Dạ Tuyết sâu sắc phát hiện ý tưởng của Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên, nàng nhìn ánh mắt của hắn nhiều thêm một tia hàm xúc kỳ lạ.

“Nơi này vốn chính là vị trí của gia nội, là người cứ sắp đến, sao lại còn oán gia chứ!” Đến lúc này, người Hạ Hầu Kinh Thiên ghét nhiều thêm một Thiên Dạ Tuyết.

Lúc làm con tin ở Tần Trị quốc, chịu ngược đãi còn chưa đòi trở lại.

Mấy năm nay, Đại Chu quốc vẫn còn nghỉ ngơi lấy sức, cũng đến lúc tìm Tần Trị quốc tính sổ rồi!

Hạ Hầu Kinh Thiên tính toán, chờ quay lại kinh, tìm cơ hội tấn công Tần Trị quốc. Dù sao Tần Trị quốc cũng không phải thứ tốt gì, Vũ Thần Hồ Sa là một tên cận bã, tiểu bạch kiểm trước mắt này, lại càng chướng mắt vô cùng!

Diệt Tần Trị quốc, chà đạp tiểu bạch kiểm, đây mới là phương thức đòi nợ của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Mộc Thiểm Hi nhìn thấy hai mỹ nam tuấn mỹ như vậy vì Ngọc Phi Yên “tranh đoạt tình nhân”, thật sự là hâm mộ vô cùng.

Đến cùng vẫn là người trẻ tuổi!

Rất sung sướng!

Tranh một nữ nhân khí thế ngất trời như vậy, không phải là điều người trẻ tuổi nên làm hay sao!

Lại nhìn Ngọc Thiên Huyết, Mộc Thiểm Hi ở trong lòng thở dài. Đáng tiếc, sao mình lại thích một đại thúc chứ! Vô luận Mộc Thiểm Hi đốt cháy ra sao, cũng không đốt được cục đá cứng rắn Ngọc Thiên Huyết này.

Lẽ nào, thật sự phải từ bỏ sao?

“Các người câm miệng! Còn để cho người khác xem tỷ thí hay không!”

Ngọc Thiên Huyết luôn luôn chú ý Mộc Thiểm Hi, thấy vẻ mặt nàng đột nhiên mất mát, tâm tình của hắn cũng trở nên xúc động theo.

Cộng thêm nhìn hai Vương gia không nằm trong danh sách tuyển chọn cháu rể, vì Ngọc Phi Yên náo túi bụi, lửa trong lòng Ngọc Thiên Huyết “Xoẹt” lên.

Tam thúc vừa mờ lòi, hai người vốn dĩ giương cung bạt kiếm nháy mắt yên tĩnh lại.

Hết cách, vị này là trưởng bối chính thức của Ngọc Phi Yên.

Hạ Hầu Kinh Thiên không muốn ở trước mặt trưởng bối thất lễ.

Trên sân, Đại trưởng lão đang lựa chọn đứa trẻ.

“Đại trưởng lão, người cần phải thận trọng đấy! Lỡ như đứa trẻ thể chất kém, chống đỡ không đến hai canh giờ, người chỉ có thua!” Ngọc Phi Yên ở bên cạnh “hảo tâm” nhắc nhở nói.

“Ta biết!”

Đại trưởng lão đều sắp bị Ngọc Phi Yên phiền chết rồi.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy, chính mình lợi dụng đại hội Đấu Dược làm khó dễ Ngọc Phi Yên, là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Sớm biết phiền toái như thế, còn không bằng lúc trước trực tiếp cho người vây công Ngọc Phi Yên, trực tiếp động võ càng bớt việc! Hắn cũng không tin, Vũ Vương, Vũ Hoàng, Vũ Đế liên thủ, còn tóm không được một con nhóc vừa mới tiến giai Vũ Thần.

Là chính hắn đem sự tình đơn giản làm cho phức tạp!

Cuối cùng, Đại trưởng lão chọn lựa năm đứa trẻ có vẻ khỏe mạnh, những đứa trẻ còn lại đưa ra khỏi sân.

Năm đứa trẻ được chọn tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đại khái cũng đoán được chuyện gì sẽ xảy ra, đều sợ đến mức lạnh run, có đứa trẻ nhát gan khóc toáng lên.

“Hu hu hu.Nương.Hu hu.Con muốn về nhà!”

“Không được khóc!”

Liệt Khuyết ghét nhất trẻ con khóc, vừa thấy tiểu nam hài như thế, trực tiếp cầm một viên độc dược nhét vào miệng hắn.

Quả nhiên, thoáng chốc, đứa trẻ kia miệng phun máu đen, té trên mặt đất bắt đầu run rẩy.

“A ——”

Nhìn thấy một màn tàn nhẫn như vậy, nữ tân khách nhìn trên đài đều sợ hãi che kín mắt.

Thấy mọi người sợ hãi như vậy, Liệt Khuyết ngược lại cười còn lợi hại hơn, hắc đề đệ tử mình hạ thủ, nhét bốn viên độc dược cho bốn đứa trẻ khác.

Chỉ là một chút thời gian, những đứa trẻ mới vừa rồi còn thỏ, còn đang khóc nỉ non, toàn bộ ngã xuống.

Có đứa trẻ thất khiếu chảy máu, có đứa thì sắc mặt biến thành màu đen, có đứa thì miệng trào ra bọt mép, có đứa sưng to toàn thân, thoáng cái biến thành một cái bóng cao su to.

“Tính theo thời gian bắt đầu! Đại trưởng lão, mời! Ngươi cũng nên cẩn thận, nếu bọn chúng đều chết, ngươi thua.”

Ngọc Phi Yên làm một cái thế mời, trong lòng lại gọn sóng.

Người Độc Tông này, thật sự là rất tâm ngoan thủ lạt!

Đối với đứa trẻ tàn nhẫn như vậy, nếu đối với người thường, bọn họ càng không phải không từ thủ đoạn?!

“Ha ha, để cho lão phu kiến thức một chút bản lĩnh thực sự của Dược Vương Các các ngươi đi!” Liệt Khuyết ở bên kia cười âm trầm, “Đại hội Đấu Dược lần này, Độc Tông chúng ta mới là người thắng lớn nhất!”

Liệt Khuyết càng như thế, tâm tình Ngọc Phi Yên càng thêm trầm trọng.

Đại trưởng lão là người Độc Tông, chuyện ở Phượng Minh trấn là Độc Tông gắn cờ hiệu của Dược Vương Các mà làm!

Độc Tông, thật sự phát rò, tán tận lương tâm!

Nếu bọn họ chỉ là một môn phái nhỏ, còn không đến nỗi nguy hại xã hội. nhưng hiện tại Độc Tông ngay cả Dược Vương Các đều có thể thâm nhập vào, bọn họ trắng trợn như thế, không lo ngại gì mà hại người, e rằng thế lực không thể khinh thường.

Không thể cứ mặc kệ Độc Tông nguy hại xã hội như thế!

Nếu không, chờ Độc Tông đắc thế, thật sự chiến thắng Dược Vương Các, đến lúc đó sẽ càng có nhiều dân chúng bị thương!

Đại trưởng lão vung tay lên, lập tức hai Vũ Vương, ba Vũ Thánh đi lên, năm người cùng nhau dùng huyền lực kéo dài mạng sống cho năm đứa trẻ.

Mặt khác, dược sư Dược Vương Các cũng đi lên, giải độc cho năm đứa trẻ.

Trong lúc nhất thời, trên sân trở nên hết sức im lặng. Ngọc Phi Yên lui trở lại một bên, cẩn thận nhìn kỹ năm đứa trẻ, phán đoán bệnh tình của bọn chúng. Quả nhiên, kết quả không được lạc quan!

Độc Tông có thể chế ra độc tàn nhẫn như thế, cũng coi như có chút năng lực.

Nhưng lợi dụng độc để hại người, chính là không đúng!

Trong lòng Ngọc Phi Yên đã có phương án giải độc sơ bộ, mà nhóm dược sư Dược Vương Các trên sân đang cố gắng giải độc cho năm đứa trẻ.

“Các ngươi rút cục được không đây?”

Liệt Khuyết để cho đệ tử mang ghế dựa chính mình ngả mặt bất chéo hai chân mà ngồi.

Sau lưng Liệt Khuyết, hai nữ đệ tử xinh đẹp như hoa một người bưng trà, một người bóp vai cho hắn, thoạt nhìn hết sức đắc ý.

“Ta nói, Đại trưởng lão, nếu Dược Vương Các các ngươi không có bản lĩnh như thế, thì dứt khoát đừng phí sức nữa!

“Chỉ cần cho bọn chúng giữ lại một hơi, kiên trì hai canh giờ là được! Chỉ cần không có ai chết trong tay các người, các người sẽ không thua! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Đến lúc đó, tự nhiên có người gánh vác chuyện này, sẽ không có quan hệ với Dược Vương Các.”

Liệt Khuyết uống ngụm trà, đưa tay sờ tay nhỏ bé như bạch ngọc của nữ đệ tử.

“Úi chà, lần này lão phu đến, Tông chủ còn đặc biệt đem độc dược hắc mị luyện chế giao cho ta đề phòng vạn nhất. Không nghĩ tới, thật đúng là có tác dụng! Bản lãnh của Tông chủ chúng ta, có lẽ các người không biết. Tóm lại, độc hắc hạ, trước mắt khó giải!”

Liệt Khuyết bộ dáng dương dương tự đắc như thế, Thiên Dạ Tuyết lại nhìn không trôi.

“Trong ưu tú còn có ưu tú hơn, còn có anh hùng ở phía trước!”

“Đa trâu không phải để nói khoác! Lông gà không có cách nào lên trời! Có một số người á, vẫn là đừng có đem lời nói quá vụn toàn! Nếu không đến lúc đó mất mặt là chuyện nhỏ, mất mạng mới chính là chuyện lớn đấy!”

Vừa thấy Thiên Dạ Tuyết vì Ngọc Phi Yên ra mặt, Liệt Khuyết liếc nàng một cái, cũng không để Thiên Dạ Tuyết vào mắt.

“Vũ Thần Hồ Sa, đây là Vương gia ưu tú nhất của Tàn Trị quốc các người?”

“Ta thấy, nàng cũng chả ra làm sao! Đều nói kẻ thức thời làm trang tuấn kiệt! Nàng không biết tốt xấu như thế, nhận thức không rõ, chỉ e là không gánh nổi việc lớn!”

Hồ Sa đối với Thiên Dạ Tuyết như thế cũng rất bất mãn, “Yến vương, đây là trận đấu!”

“Bôn vương biết đây là trận đấu! Nhưng mà không có ai quy định đại hội Đấu Dược không cho phép người ta nói a!”

“Bôn vương thuận tiện nói một câu, hôm nay Hồ Sa tham dự đại hội Đấu Dược, là ý nguyện của cá nhân hắn cùng Tàn Trị quốc không có liên quan. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mọi người vẫn xin lượng thứ cho!”

“Dù sao, oan có đầu nợ có chủ ——”

Thiên Dạ Tuyết cũng không sợ Hồ Sa, dù sao lão thất phu này đã đối với nàng hận thấu xương, thêm một món nợ nữa cũng chả sao cả.

Hơn nữa, hôm nay Hồ Sa có thể tiếp tục sống rời khỏi Lạc Hà Cốc hay không, đây cũng là một vấn đề đấy chứ!

Thiên Dạ Tuyết cười đến tà mị, trong đôi mắt nhãn mị sắc gọn sòng, thập phần sát khí.

Một già một trẻ, sát khí ngồn ngồn. Hai người ở trên sân, một người đang nhìn trên đài, sát ý trong mắt đối phương, bọn họ đều tự động tiếp thu.

Hồ Sa cười lạnh.

Xem ra, chuyện hôm nay không có cách nào hòa hợp, chỉ có thể liều người chết ta sống thôi!

Hoàn hảo hắn đã sớm cùng Lưu Quý phi liên hợp, trừ bỏ Yến vương, cũng là một phần trong kế hoạch của bọn họ.

Đúng dịp Thiên Dạ Tuyết muốn chết, tự mình đưa lên cửa, vậy thì đừng trách hắn không khách khí!

Ý tưởng của Hồ Sa, Thiên Dạ Tuyết làm sao không biết.

Hai năm nay, thân thể Hoàng thượng Tàn Trị quốc không tốt cho lắm, Lưu Quý phi đã sớm gấp đến độ thượng toan hạ kiêu*, để Dạ vương trở thành hoàng tử thừa kế.

*Bôn ba khắp nơi, liên kết mọi mặt mưu vạch kế hoạch.

Thiên Dạ Tuyết “đích tử” trong cung này, chắc chắn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt hận không thể giải quyết triệt để của Lưu Quý phi.

Dù sao trong triều rất nhiều đại thần ủng hộ lập đích lập trưởng, đặc biệt là Các lão cực kỳ bảo thủ, đều đứng ở phía Hoàng hậu cùng Yến vương, khiến cho Lưu Quý phi khó chịu và thù hận.

Chỉ là Thiên Dạ Tuyết không ngờ, Hồ Sa đường đường là một Vũ Thần, đã có địa vị cao thượng ở Tàn Trị quốc, lại còn muốn trèo lên cao.

Nha.....Trèo càng cao, té càng đau!

Hồ Sa, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của người!

Vì nghĩ tới Lưu Quý phi vì hủy diệt chính mình, lại dám bỏ cao nhà phiến trong trà mà mẩu hậu dược tặng, để bà bị nghiện độc xem chút sống không bằng chết, Thiên Dạ Tuyết liền hận không thể đem Lưu Quý phi chém thành mảnh cho chó ăn.

Nếu không có sự tương trợ lớn lao của Ngọc Phi Yên, làm sao có Thiên Dạ Tuyết nàng hôm nay!

Cho nên, dù cho Hồ Sa là Vũ Thần của Tàn Trụ quốc, nhưng hắn không có mắt mà nhắm vào Ngọc Phi Yên chính là tội đáng chết vạn lần!

Thiên Dạ Tuyết cười tà mị, tay thon dài xoa đại đao giắt trên lưng.

Hạ Hầu Kinh Thiên ôm hai tay, ngồi ở trên khán đài.

Tuy Thiên Dạ Tuyết cùng hắn tranh giành mèo con, có chút đáng ghét.

Nhưng nàng nói chuyện quá thật rất hà tiện!

Ở trên điểm này, Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Thiên Dạ Tuyết vẫn rất thương thức.

Nhìn thấy nét mặt già của Hồ Sa run rẩy thành như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên nở nụ cười. Xem ra lão già này đất tội với rất nhiều người! Nhưng mà, Hồ Sa là con mồ của hắn! Dám đụng mèo con của gia, gia sẽ dễ cho người chậm rãi hưởng thụ thời gian cuối cùng!

Ngọc Phi Yên không biết, ở sau lưng nàng, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Thiên Dạ Tuyết đều đang nhắm vào Hồ Sa tính toán, làm sao tra tấn hắn.

Lực chú ý hiện tại của nàng đều nằm ở trên người năm đứa trẻ này.

“Đại trưởng lão, độc này đệ tử không giải được!”

Một dược sư lên tiếng.

Ngay sau đó, vài dược sư khác đều lắc lắc đầu.

Không phải bọn họ vô năng, mà là độc dược lần này của Độc Tông quá lợi hại! Xem ra, bọn họ là có chuẩn bị mà đến! Muốn làm sụp đổ Dược Vương Các!

Đáp án này đã sớm ở trong dự liệu của Đại trưởng lão, tuy trong lòng hắn cao hứng, nhưng mặt ngoài vẫn rất trầm trọng.

“Các ngươi đi xuống đi! Đây là chúng ta tài nghệ không bằng người ——”

Đều nói thua người không thua trận, nhưng làm Đại trưởng lão Dược Vương Các, lại còn nói ra lời khiến người ta nhụt chí như thế, xác thực có chút khiến người kinh ngạc.

Tân khách trên sân đều là người có thân phận, rất nhiều người từng tham gia đại hội Đấu Dược lần trước.

Đại hội Đấu Dược lần trước, Độc Tông cũng làm khó dễ bằng mọi cách với Dược Vương Các.

Nhưng mà Đại trưởng lão khi đó là lời nói chính nghĩa, cố gắng làm thay đổi tình thế, để lại ấn tượng sâu cho mọi người, hoàn toàn không giống với Đại trưởng lão bây giờ.

Đem Đại trưởng lão năm năm trước so với Đại trưởng lão hiện tại, nếu không phải bộ dáng giống nhau, làm cho người không khỏi trong lòng nghĩ thực chất là một người khác.

Lập tức, có người nghĩ tới lời nhắc nhở của ba người trẻ tuổi lúc trước, càng cảm thấy bọn họ nói đúng.

Đại hội Đấu Dược lần này, quả thật có vấn đề.

“Ha ha ha ha!”

Thấy đại trưởng lão nhận thua, Liệt Khuyết cười đến lộ ra miệng đầy răng vàng.

“Lão phu đã nói rồi, Dược Vương Các các ngươi hoàn toàn là hữu danh vô thực, căn bản chính là sống bằng tiền dành dụm, dựa vào những danh tiếng tổ tông để lại này qua ngày.”

“Nhìn xem! Lão phu không có nói sai đi! Đại hội Đấu Dược lần này người thắng nhất định là Độc Tông chúng ta!”

Liệt Khuyết nói hết sức khó nghe như thế, dược sư cùng các đệ tử Dược Vương Các làm sao nhịn được.

Nhìn nhóm dược sư trẻ tuổi này mặt đầy căm phẫn, Liệt Khuyết đắc ý chỉ vào năm đứa trẻ trên sân nói: “Các ngươi cũng chính là ngoài miệng công phu lợi hại! Nếu có bản lĩnh thật sự thì giải độc lão phu đã hạ! Nếu không, thì câm miệng!”

Sự thật xảy ra trước mắt, nhìn thấy năm đứa trẻ hoàn toàn không có tức giận, dược sư cùng các đệ tử Dược Vương Các đều chịu đả kích bội phần, có người thậm chí ánh mắt hồng hồng, xém chút khóc lên.

Bọn họ vô năng, mới để cho người Độc Tông khi tới cửa, làm nhục Dược Vương Các!

“Ta nói có một số người, có phải đắc ý quá sớm hay không đấy!”

Ngọc Phi Yên nhìn không trôi Liệt Khuyết chà đạp dược sư Dược Vương Các như vậy, bọn họ tốt xấu cũng nhiệt tình muốn cứu sống. Không giống người Độc Tông, cả ngày suy nghĩ làm thế nào đem người giết chết!

“Đối thủ của ngươi là ta, lúc này cao hứng như thế, có phải có chút đắc ý vênh váo hay không?”

Ngọc Phi Yên vừa mở miệng, nhóm dược sư Dược Vương Các lại khôi phục thông tin.

Đúng vậy!

Tuy bọn họ không giải được độc dược của Độc Tông, nhưng còn có Ngọc La Sát mà!

Nàng là Dược Hoàng duy nhất trên đại lục!

Lúc này, có đệ tử đưa ra, bỏ đi ước định hai canh giờ, để Ngọc Phi Yên giải độc cho năm đứa trẻ ngay bây giờ.

Đề nghị của đệ tử này, lập tức có dược sư đồng ý của nhóm dược sư cùng các đệ tử khác. Dù sao chuyện Dược Vương Các thua đã thành kết cục đã định, không bằng đem cơ hội nhường cho Ngọc Phi Yên, để nàng cứu sống các đứa trẻ này.

“Ồ!”

Nhìn thấy này tình cảnh, Liệt Khuyết cười âm hiểm.

“Đại trưởng lão, xem ra ngươi sống ở Dược Vương Các chả ra làm sao! Những đồ tôn đồ tử của ngươi, đều ước gì Ngọc La Sát thắng, ước gì ngươi chết đấy!”

Liệt Khuyết vừa nói như vậy, nhóm dược sư Dược Vương Các mới nhớ tới đánh cuộc vừa rồi.

Nếu bọn họ ủng hộ Ngọc La Sát giải độc, không phải chính là đẩy Đại trưởng lão đi tìm chết sao?

Quả nhiên, sau khi nghe Liệt Khuyết châm ngòi ly gián, Đại trưởng lão hung hăng trừng mắt liếc đệ tử mới ra ý kiến khi này.

“Nói rõ là hai canh giờ, nhất định phải là hai canh giờ!”

“Cho dù chúng ta thua, cũng không thể vi phạm ước định!”

Ai mà biết, đệ tử mới vừa nói cũng là đầu óc mất linh hoạt, hần hoàn toàn không nhìn ra sát ý trong mắt Đại trưởng lão.

Nhìn Đại trưởng lão, người đệ tử kia cau mày, hỏi ra nghi vấn trong nội tâm mình:

“Đại trưởng lão, mạng người quan thiên, chúng ta không phải nên cứu người trước sao? Cứu sống, đây không phải là dược sư chúng ta phải làm sao?!”

Ngu xuẩn!

Tức chết lão phu!

Đại trưởng lão tức giận đến chết, phát tay, một chưởng vỗ vào ngực đệ tử kia.

Lúc này, đệ tử trẻ tuổi bay ra phía xa, đâm vào tường theo đó phun ra một ngụm máu.

Ngay lúc Đại trưởng lão xuất trường, một thân ảnh màu nhạt xuất hiện, một chưởng chống lại run đến mức Đại trưởng lão lui về sau vài bước, phun ra một ngụm mùi tanh.

“Đại trưởng lão, ngươi như thế đối đãi với một đệ tử ăn ngay nói thật, e là sẽ khiến người thất vọng đấy!”

Khen che mặt của Ngọc Phi Yên bay lên, lộ ra nửa khuôn mặt của nàng.

“Ngọc La Sát, ngươi đây là ý gì?”

Đại trưởng lão đưa tay chỉ vào Ngọc Phi Yên, ngón tay run nhè nhẹ, một chưởng vừa rồi lại để hần ăn đau khổ, lòng bàn tay lúc này còn đang run lên.

“Ngọc La Sát! Ngươi đây là đang công kích bản trưởng lão? Ngươi muốn vi phạm ước định trận đấu sao?”

“Ha ha.....”

Nghe thấy Đại trưởng lão lên án, Ngọc Phi Yên nở nụ cười, tiếng cười của nàng sạch sẽ thanh thủy như thanh tuyến, phá lệ dễ nghe.

“Uớc định trận đấu trên có quy định người gặp chuyện bất bình, không thể rút dao tương trợ sao?”

“Ta bất quá là nhìn đứa trẻ kia đáng thương, đơn giản là nói lời thật, đắc tội trưởng lão liền phải rước lấy họa sát thân, cho nên giúp hắn mà thôi.”

“Đại trưởng lão, người người đã thương, vốn dĩ không liên quan đến trận đấu. Cho dù là vi phạm ước định, cũng là người vi phạm trước, là người mở đầu.”

“Ta vẫn xin khuyên Đại trưởng lão một chút, mặc kệ xảy ra chuyện gì, phiền người đợi đến sau khi trận đấu chấm dứt giải quyết.”

Ngọc Phi Yên nói xong, đi đến bên cạnh đệ tử vừa rồi bị đánh thương, dứt cho hắn uống được hoàn, lại tự mình nói lại xương sườn bị chặt đứt của hắn, cuối cùng mở miệng khen ngợi hắn.

“Người nói không sai!”

“Bất luận lúc nào, chức trách của dược sư chính là cứu sống. Người có thể kiên trì điểm này quả thật rất ít, nhưng chỉ cần người có thể tiếp tục kiên trì, cuối cùng nhất định sẽ trở thành một dược sư vĩ đại!”

Đệ tử bị thương thấy Ngọc La Sát dịu dàng như thế, còn khen ngợi chính mình, xấu hổ đến mặt đỏ rần, nói chuyện cũng cà lăm.

“La Sát đại nhân, ta..... Ta nghĩ như thế nào..... Thì nói như thế này!”

“Nói rất đúng! Kiên trì chính mình! Kiên định tín niệm! Ta tin tưởng người sẽ thành công!”

“Cám ơn.....”

Lúc đệ tử bị thương được nâng ra hội trường, còn thường xuyên quay đầu nhìn lại tổ y nữ tử kia.

La Sát đại nhân, ta nhất định sẽ cố gắng!

Ngọc Phi Yên không biết một câu cổ vũ đơn giản của nàng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) khiến cho đệ tử bị thương này ngày sau càng thêm chăm chỉ khắc khổ, trở thành vị Dược Vương thứ ba của Dược Vương Các.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên đầu Vũ Vương cùng Vũ Thánh đã xuất hiện mồ hôi rậm rạp.

Bọn họ dựa theo yêu cầu của Đại trưởng lão, hao phí huyền lực giữ lại một hơi cho năm đứa trẻ.

Nhưng hai canh giờ thật sự không dễ chịu đựng!

Giữ huyền lực thì phải tiêu hao rất nhiều!

Năm đứa trẻ nằm trên mặt đất, giống như người chết, bộ ngực nhỏ hơi phập phồng, không nhìn kĩ căn bản nhìn không ra bọn chúng còn đang sống.

Biểu hiện vừa rồi của Đại trưởng lão hoàn toàn khiến cho các tân khách đến chơi rét lạnh tâm.

Có tân khách sai người mời ba người Thiên Dạ Tuyết đi qua, vừa hỏi dò một chút bọn họ mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thì ra Đại trưởng lão này là giả! Là người của Độc Tông!

Những tân khách này, người nào không phải là nhân vật thành tinh!

Cho dù bọn họ biết chân tướng, cũng sẽ không lập tức biểu lộ ra.

Chỉ là từng người đều bắt đầu gia tăng phòng bị, đem cao thủ bọn họ mang đến đều đặt ở bên người, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao thủ đoạn của Độc Tông là vô si hạ lưu nhất!

Nếu bọn họ chơi ngầm, mọi người thật đúng là không chống đỡ được.

Bởi vì Ngọc Phi Yên hấp dẫn lực chú ý của Đại trưởng lão cùng Liệt Khuyết, cho nên bọn họ cũng không nhận thấy biến hóa của các tân khách trên sân.

Dù cho chỉ có người giống như đệ tử bị thương khi nãy cầu tình, nhưng Đại trưởng lão thủy chung kiên trì ước định hai canh giờ, thế nào cũng không chịu nhả ra.

Ngọc Phi Yên đối với điều này cũng không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục kéo dài thời gian.

“Ấy! Đây còn lưu lại một hơi!”

Liệt Khuyết lúc này đứng lên, nhìn kỹ năm đứa trẻ, đối với trạng thái hiện tại của bọn chúng hết sức vừa lòng.

“Ồ kìa, thời gian trôi qua thật nhanh! Cũng sắp đến hai canh giờ rồi! Bất quá, Hắc Bạch Vô Thường của Diêm Vương đang chờ ở bên cạnh! Cũng không biết là bọn hán câu hồn nhanh, hay là tay của Ngọc La Sát nhanh hơn!”

“Đại trưởng lão, người kiên trì nguyên tắc như vậy, thật sự là đáng giá cho người học tập!”

“Người lại giúp lão phu đại ân! Chờ thu thập Ngọc La Sát, chúng ta đi ra ngoài uống hai chén, ha ha ha!”

Liệt Khuyết nói lời châm chọc, cười đến tự đắc.

Nhưng thái độ của hắn không ảnh hưởng mấy may nào đến cảm xúc của Ngọc Phi Yên.

Cướp người ở trong tay Diêm Vương, nàng cũng không phải chưa làm qua.

Chỉ là, lần này bản lĩnh thật sự của nàng phải bộc lộ ra rồi!

Bất quá cũng chả sao! Không cho bọn họ xem chút nhan sắc, bọn họ còn tưởng mình dễ khi dễ.

Dù sao, Ngọc Phi Yên đã ra quyết định. Lần này đã không làm thì thôi, đã làm thì không ngừng nghỉ, một người của Độc Tông cũng đừng hòng chạy thoát, phải đem đầu lưu tại đây.

Về phần đại bản doanh của Độc Tông, Ngọc Phi Yên không ngại đi chọc thủng hang ổ của người ta!

Nếu không phải thứ tốt lành gì, thì một ngọn lửa thiêu rụi, để bọn họ về sau cũng không dám nguy hại đến xã hội nữa!

“Đã đến giờ!”

Đội cát trong đồng hồ cát chảy hết, hai Vũ Vương cùng ba Vũ Thánh kia đồng thời thu tay.

Lúc này, huyền lực của bọn họ đã tiêu hao hết, mồ hôi đầm đìa, mệt đến không chịu nổi.

“Vất vả cho các vị!” Đại trưởng lão vội vàng hướng bọn họ ôm quyền.

“Mời mọi người đi khách phòng nghỉ ngơi trước, sau trận đấu ta lại đến cảm tạ các người!”

Đại trưởng lão không biết là, năm người này vừa mới đi ra hội trường, năm đạo kiếm quang, đầu bọn họ đã ngã nhào ở trên mặt đất.

“Mặc, làm không tệ!”

Liên Căn đi qua đi, ở trên người mỗi người vung một ít thuốc bột.

Chỉ chớp lát sau, năm người liền hóa thành một bãi nước vàng, Hoắc thần y, Lâm chương môn cùng bảy vị trưởng lão của Dược Vương Các nhìn xem bên cạnh, đều sợ ngây người.

“Đây là cái gì?”

Thất trưởng lão cơ hồ là nhảy đến trước mặt Liên Căn, một phen cướp đi bình dược trong tay của hắn, “Sao lại lợi hại như vậy! Tính ăn mòn mạnh như vậy?”

“Đây là La Sát cô nương cho! Nói là Khiếu Hóa Thi Phán!”

“Tiểu nha đầu kia thật đúng là lợi hại!”

Thất trưởng lão hai lời chưa nói, đem bình dược nhét vào trong lòng ngực của mình.

“Tiểu tử, thứ này quá nguy hiểm, không cẩn thận sẽ làm bị thương chính mình, vẫn là ta cầm tốt hơn!”

Vừa thấy bệnh “tham” của Thất trưởng lão, Hoắc thần y hết sức không nói gì, đành phải cùng Liên Căn hứa hẹn, nhất định sẽ từ chỗ Ngọc Phi Yên lấy thứ tốt hơn bồi thường hắn.

“Chương môn, chúng ta rút cuộc khi nào thì đi vào?”

Vừa mới được cứu ra, Nhị trưởng lão bị giam mấy ngày đã sớm nhịn không được.

“Ta muốn đi vạch trần bộ mặt đích thực của hắn!”

“Cái này.....” Lâm chương môn không khỏi nhìn về phía Hoắc thần y cùng Liên Cẩn.

Lần này, Lâm chương môn hết sức áy náy. Ở dưới mí mắt hắn xảy ra chuyện như vậy, Đại trưởng lão bị người thay xà đổi cột, hắn tuy cảm thấy có gì không đúng, nhưng không có phát hiện chân tướng, thật sự là sơ xuất.

“Các vị trưởng lão, yên tâm chờ vội nóng này.”

Liên Cẩn ôn hòa, lúc giải cứu Nhị trưởng lão cùng Tam trưởng lão xuất không ít lực, cho nên lời nói lúc này rất có phân lượng.

“Hiện tại đến phiên La Sát cô nương giải độc cho năm đứa trẻ, nếu chúng ta tùy tiện xuất hiện chỉ nhiều loạn hội trường, ảnh hưởng đến năng cứu đứa trẻ. Mặc kệ nói như thế nào, đứa trẻ là vô tội! Trước hết phải đem bọn họ cứu khỏi đây!”

“Vậy người nói phải làm sao?”

Tứ trưởng lão mặt bình tĩnh, biểu tình nghiêm túc.

Mới vừa rồi bị Ngọc Phi Yên kích thích như vậy, Tứ trưởng lão còn rất tức giận!

Nhưng sau khi đi ra, gặp được Hoắc thần y cùng Lâm chương môn, hắn mới biết được thâm ý của Ngọc Phi Yên. Hiện tại trong lòng lão nhân lại hối hận, vừa rồi không nên hung dữ như thế đối với tiểu cô nương, người ta lại chính là đại ân nhân của Dược Vương Các!

“Chờ.” Liên Cẩn cười ôn nhã.

“Chờ nàng giải độc thành công, Độc Tông cùng ‘Đại trưởng lão’ nhất định sẽ có bước kế hoạch tiếp theo.”

“Đến lúc đó chúng ta xuất hiện, vạch trần bộ mặt đích thực của bọn họ!”

“Ta đồng ý lời của Tiểu Liên Cẩn!”

Hoắc thần y là người đầu tiên tán thành, “Chúng ta tương kế tựu kế trước, chờ Ngọc nha đầu đại hiển thần uy, chúng ta thừa cơ đi ra ngoài xử lý Độc Tông!”

“Hoắc sư đệ, Ngọc La Sát thật có thể được không?”

Lâm chương môn có chút lo lắng, ngay cả Đại trưởng lão Dược Vương Các đều bị đánh tráo, Độc Tông vài năm nay thế rất mãnh liệt, nếu Ngọc La Sát chịu thiệt phải làm sao?

“Chương môn xin yên tâm! Nàng chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị!”

Hoắc thần y đối với năng lực của Ngọc Phi Yên khen không dứt miệng.

Thất trưởng lão ở bên cạnh hết sức phối hợp liên tục gật đầu:

“Chương môn! Nàng là Dược Hoàng, nhưng ta tự mình xem xét. Ta cảm thấy, thực lực của nàng vẫn tạm để đó..... Hôm nay chúng ta nói không chừng có thể nhìn thấy kỳ tích đấy!”

Hai người Hoắc thần y cùng Thất trưởng lão luôn khoe khoang Ngọc Phi Yên có bao nhiêu lợi hại, vài trưởng lão khác có chút không phục, hận không thể lập tức đi hội trường xem Ngọc Phi Yên giải độc như thế nào.

Liên Cẩn biết, không cho bọn họ nhìn thấy bản lĩnh đích thật của Ngọc Phi Yên, những lão cổ hủ kia sẽ không chịu phục.

Hoàn hảo, hắn sớm có chuẩn bị.

“Mặc ——”

Liên Cẩn vừa mở miệng, Mặc Thương lập tức xuất ra một xấp mặt nạ da người, phát ra cho bọn họ mỗi người một cái.

“Mặt nạ da người! Thực tình xảo!” Thất trưởng lão là người đầu tiên cảm lên, tí mi dán ở trên mặt, lập tức biến thành một người khác.

Thấy hắn như thế, các trưởng lão khác bao gồm Lâm chương môn cùng Hoắc thần y, cũng đều đeo mặt nạ da người.

Tất cả mọi người biến dạng lớn ai cũng nhận không ra.

Vì thế, một đám trưởng lão nghênh ngang vào hội trường, đi tới khán đài.

Mà lúc này, Ngọc Phi Yên đã bắt đầu trị liệu cho năm đứa trẻ.

Ngay lúc vừa rồi, năm người kia buông tay, sau khi rút huyền lực ra, hơi thở của năm đứa trẻ lập tức tiếp tục yếu đi, chỉ còn hơi thở thoi thóp, ngay cả khí vào cũng không còn.

Ngọc Phi Yên không chút hoang mang, đi lên đút cho mỗi người một viên Tục Mệnh Hoàn hộ tâm, dùng huyền lực hòa tan Tục Mệnh Hoàn, tạm thời bảo vệ được một hơi thở cho bọn chúng.

Sau đó, một màn kì tích liền xuất hiện.

Ngọc Phi Yên đứng ở chính giữa, nàng mở ra mười ngón, mỗi tay trái phải xuất ra năm cọng chi bạc, trên mỗi cọng chi bạc, đều quấn quanh một cây ngân châm.

Mười cây ngân châm kia giống như mọc nứt, mỗi hai cây cắm vào một đứa trẻ, nhanh chóng thi châm trên người bọn chúng.

“Ta khảo, ai có thể nói cho ta biết đây là cái gì?”

Nhị trưởng lão cả người ghé vào trên khán đài, cẩn thận nhìn chăm chăm thủ pháp của Ngọc Phi Yên, cuối cùng tán thưởng không thôi.

“Châm pháp cao minh như vậy ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy! Lão Hoắc, cái này hình như là châm pháp thất truyền đã lâu trong y thuật cổ đấy!”

Biết thời gian Hoắc thần y tiếp xúc Ngọc Phi Yên tương đối nhiều, Nhị trưởng lão hỏi.

“Khụ khụ!”

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của những người khác, Hoắc thần y đắc ý háng giọng một cái.

“Ta trước kia thấy nàng thi châm qua, so với thủ pháp này còn nhanh hơn! Ta dám khẳng định, Ngọc nha đầu nhất định là truyền nhân của ẩn sĩ vị đại! Bộ châm pháp này, tuyệt đối là châm pháp thượng cổ thất truyền!”

Nghe xong lời nói của Hoắc thần y, vài vị trưởng lão càng nhìn càng thêm chuyên chú, sợ bỏ lỡ từng điểm chi tiết.

Đều nói người ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem cách thức.

Bọn họ càng xem càng đối với Ngọc Phi Yên bội phục không thôi, cũng càng phát ra tin tưởng đối với lời của Hoắc thần y.

Y thuật cao siêu như vậy, quả thực chính là..... Người thần cùng cảm phấn!

Trên sân tất cả mọi người nhìn chăm chăm Ngọc Phi Yên, các tân khách lại nhìn không chuyển mắt, nói giỡn à, Dược Hoàng ra tay, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) đây là trường hợp trăm năm khó gặp, không nhìn kỹ, về sau thế nào đi ra ngoài thời phòng với người khác!

Ngọc Phi Yên không biết một bộ châm pháp này của nàng, đã hoàn toàn chinh phục các trưởng lão Dược Vương Các tuổi còn lớn hơn so với gia gia nàng, càng không biết, bộ dáng hiện tại của nàng cực kỳ xinh đẹp, hoàn toàn là sáng mù mắt người.

Nàng chỉ lo chuyên chú cùng Tử Thần cướp đoạt tính mạng của năm đứa trẻ.

Năm đứa trẻ, Ngọc Phi Yên phải đem đầu óc chia thành năm phần, mỗi một phần tinh lực phải nhằm vào độc dược khác nhau, phương pháp giải độc chế ra không giống nhau.

“Đại trưởng lão, lần này chúng ta chỉ sợ đều thất sách rồi.”

Liệt Khuyết nhìn Ngọc Phi Yên, biểu tình âm trầm.

Bọn họ thiên tính vạn tính, đều không có tính ra y thuật của Ngọc Phi Yên sẽ cao minh như vậy!

Nàng dùng ngân châm phong bế tâm mạch của đứa trẻ, hơn nữa từng bước một đem độc bức đến tứ chi của những đứa trẻ.

Phương pháp giải độc như thế, thật sự là lần đầu tiên thấy qua.

Liệt Khuyết trong lòng có chút lo lắng, vạn nhất Ngọc Phi Yên thật sự giải được năm loại độc này, đến lúc đó phải làm sao đây?

Dựa theo ước định, bọn họ là phải bồi thường tánh mạng.

Tuy Ngọc Phi Yên chưa chắc có bản lĩnh cao như vậy, nhưng lần này đã đánh mất mặt mũi, quay lại Độc Tông, chỗ Tông chủ chỉ sợ rất khó giao phó.

So sánh thì tâm tình của Đại trưởng lão cũng không mất mát hoặc phần hận như Liệt Khuyết, hấn ngược lại hết sức kích động, hai con mắt dần dần biến thành màu đỏ.

Vừa nghĩ tới ở đỉnh núi Phượng Minh trấn, dung mạo khuynh quốc khuynh thành kia của Ngọc Phi Yên, thân thể Đại trưởng lão lại bắt đầu hưng phấn lên.

Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, y thuật cao minh như vậy, còn là Vũ Thần.....

Đây quả thực chính là dược nhân trời sinh!

Đại trưởng lão đang tính toán ở trong lòng, trước khi đem Ngọc Phi Yên biến thành dược nhân, phải khống chế đầu óc của nàng trước, đem nàng độc chiếm thành của riêng, từ từ đùa bỡn một phen.

Một khối lồi như búp bê, không có tư tưởng, chỉ biết dựa theo yêu cầu của chủ nhân, làm bất cứ chuyện gì, như thế thật tốt!

Eo nhỏ kia nhìn cũng rất mềm mại, chắc tư thế nào cũng được nhỉ!

Càng xem Ngọc Phi Yên, Đại trưởng lão càng vừa lòng.

Hắn tay phải vuốt ve nhần trong tay trái, ánh mắt luôn xem xét ở trên người Ngọc Phi Yên.

Dáng người Ngọc La Sát thật tốt, mặc quần áo gì đều đẹp mắt! Hắn còn có thể mua rất nhiều quần áo xinh đẹp, đem nàng trang điểm thật xinh đẹp! Hơn nữa, nàng còn chưa trưởng thành, điều này càng thêm ý tứ.....

Thấy Đại trưởng lão không nói lời nào, biểu tình đáng khinh, Liệt Khuyết hừ một tiếng.

Đều lúc nào rồi, đầu óc người này nghĩ toàn chuyện linh tinh! Tông chủ làm sao sắp xếp cái thứ ngu xuẩn này đến trợ giúp!

Dù cho trong lòng Liệt Khuyết rất bất mãn với Đại trưởng lão, nhưng mà tốt xấu hai người đều là hộ pháp của Độc Tông, cho nên hắn vẫn chưa trở mặt, “Đại trưởng lão, nếu nàng thắng, chúng ta phải làm sao?”

Nghe xong lời của Liệt Khuyết, Đại trưởng lão mới từ trong ý nghĩ dâm đãng khôi phục lại.

Ho nhẹ hai tiếng, Đại trưởng lão sửa sang lại y phục của mình một chút.

“Ngươi lần này dẫn theo bao nhiêu cao thủ đến?”

“Chỉ có một Vũ Vương.” Liệt Khuyết nghĩ nghĩ hồi đáp, “Tông chủ nói cao thủ đều ủy nhiệm cho ngươi!”

Đại trưởng lão tính toán cao thủ trong tay mình một hồi, hắn là cũng đủ đối phó Ngọc Phi Yên cùng đám bạn của nàng, mấy người kia hắn xem qua chắc là không thể làm nên gì.

“Yên tâm! Ta đã sớm nghĩ đến đối sách! Dược Vương Các chúng đã đánh mất dược thư, phát hiện ở gian phòng của nàng. Hôm nay nàng trị liệu cho năm đứa trẻ này, chính là dùng y thuật của Dược Vương Các chúng ta. Hắc hắc.....”

Đại trưởng lão vừa nói như vậy, Liệt Khuyết cũng cười.

Phải đấy!

Ngọc Phi Yên học trộm y thuật của Dược Vương Các, dùng y thuật của Dược Vương Các trị liệu cho năm đứa trẻ này, đó căn bản không phải bản lãnh của nàng, nói ra vẫn là Dược Vương Các thắng!

“Ngươi thật sự là quá âm hiểm!”

Liệt Khuyết hướng Đại trưởng lão vờn ngón tay cái, “Khó trách Tông chủ đối với ngươi ưu ái có thêm!”

Dược Liệt Khuyết khích lệ như vậy, Đại trưởng lão cũng tự mãn nở nụ cười.

“Tóm lại, lần này chúng ta hủy đi Dược Vương Các, trở về Tông chủ nhất định sẽ hết sức vừa lòng. Đến lúc đó, Tông chủ nhất định sẽ thưởng thật tốt cho chúng ta!”

Đại trưởng lão nhắc tới phần thưởng, Liệt Khuyết cũng hưng phấn lên.

Phải biết rằng, Độc Tông phát triển chỉ có mấy chục năm.

Có thể ở trong thời gian ngắn như thế trở nên cường đại như vậy, thậm chí có thể cùng Dược Vương Các nổi danh, trong đó một phần lớn nguyên nhân chính là người sáng lập Độc Tông, Tông chủ bọn họ.

Đó là một người sâu không lường được!

Người Độc Tông, đều là hắn dùng cực phẩm dược hoàn đã thông gân cốt, tích tụ nên.

Nếu không phải sự hào hiệp của Tông chủ, Tả hộ pháp cùng Hữu hộ pháp vẫn chỉ là dược sư chân trần dân gian hành y cho người khác, làm sao sẽ có

cảnh tượng ngày hôm nay chứ!

Phải biết rằng, Liệt Khuyết trước kia chỉ là thầy thuốc thú y ở nông thôn, mà Đại trưởng lão trước khi tiến vào Độc Tông, chữa chết người trở thành tội phạm truy nã. Cuối cùng là Tông chủ cứu bọn họ, dẫn bọn hắn đi lên con đường tươi sáng!

Tóm lại, làm việc cho Tông chủ, phần thưởng cực kỳ hậu hĩnh!

Bên này, trên mặt Ngọc Phi Yên có chút mồ hôi lạnh.

Năm loại độc dược này Ngọc Phi Yên đã có hiểu biết hết sức sâu sắc, thật không ngờ trên đại lục này còn có cao thủ chế độc như thế, thật sự là quá kinh khủng.

Cũng may, phía trước có vũ sĩ cao cấp kéo dài mạng sống bảo vệ tâm mạch cho bọn chúng, nếu không hiện tại Ngọc Phi Yên cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Ngân châm tiếp tục bay lượn ở trên người các đứa trẻ, Ngọc Phi Yên dùng huyền lực đem độc tố bức đến tứ chi của bọn trẻ, lúc này, đã đến buổi chiều.

Trên mặt bọn trẻ dần dần khôi phục nhan sắc vốn có, vết máu ở khóe miệng cũng dần dần biến thành màu đỏ tươi.

Trương phản nhan sắc trên mặt của bọn chúng, từng bàn tay bàn chân nhỏ bé của bọn trẻ đều là màu sắc. Màu đen tím, màu đen sì, hoặc là màu xanh đen. Ngọc Phi Yên hiện tại cần phải làm là đem những thứ độc tố động lại.

Chỉ thấy, ngân châm trên tay Ngọc Phi Yên biến thành hai mươi cây.

Trên người mỗi người bốn châm, phân biệt cắm vào hai cánh tay, hai cánh chân của bọn chúng.

Càng gần đến mức cuối, Ngọc Phi Yên gây cho mọi người kinh hi cùng ngạc nhiên càng nhiều.

Được sư Được Vương Các cùng các đệ tử đã sớm xem ngậy người, bọn họ hoàn toàn là dùng ánh mắt cứng bái thần linh nhìn chăm vào thiếu nữ ở trên sân này.

Nàng tuổi không lớn lắm, vì sao y thuật cao siêu như vậy?

Trong lòng mọi người đều đối với Ngọc Phi Yên vừa sùng bái lại tò mò.

“Không hổ là Được Hoàng đại nhân!”

Trước đó còn có người đối với Ngọc Phi Yên tuổi còn trẻ đã là Được Hoàng mà cảm thấy hoài nghi, cộng thêm Liệt Khuyết chăm ngời, xác thực có người cho rằng Ngọc Phi Yên cho Thất trưởng lão chỗ tốt, mới có được danh hiệu Được Hoàng.

Lúc này chân tướng xảy ra trước mắt, làm cho bọn họ không thể không tin phục.

“Đúng vậy! Ta chưa từng có thấy qua châm pháp huyền diệu như vậy!”

“Được Hoàng đại nhân, ta được sùng bái ngời! Được Hoàng đại nhân, ngời nhất định phải cứu sống những đứa trẻ ấy!”

Có đệ tử xúc động kêu lên.

Có người thứ nhất liền có người thứ hai, Ngọc Phi Yên đem lại cho bọn họ rung động về tinh thần, là ngôn ngữ đều khó có thể hình dung.

Lập tức, trên sân các loại thanh âm vang lên.

“Được Hoàng đại nhân, cố lên!”

“Được Hoàng đại nhân, chúng ta ủng hộ ngời!”

“La Sát đại nhân, ngời là thần tượng của ta! Ta muốn tùy tùng ngời!”

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên có lực kêu gọi lớn mạnh như thế, Hạ Hầu Kinh Thiên có chút buồn bực vuốt đầu Hàm Tử.

Phải làm sao?

Càng ngày càng nhiều người phát hiện cái tốt của mèo con!

Nhiều người sùng bái như vậy, gia thật sự cảm thấy áp lực thật lớn!

Hạ Hầu Kinh Thiên xem chút quên mất, dường như lúc mọi người nhắc tới hắn, đều là sợ hãi, người sùng bái hắn không nhiều lắm, ngược lại là người

muốn tính mạng của hân chỗ nào cũng có ——

Lại nhìn Ngọc Phi Yên, hoàn toàn chính là hình tượng chính diện tích cực hướng lên, hơn nữa lực tác động cùng kêu gọi lại lớn mạnh như thế.

Sau mỗi lần nàng phơi bày ra năng lực của mình, đều có được rất nhiều người ủng hộ.

Điều này làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên, lần đầu tiên có cảm giác nguy cơ.

Trên bảo của chính mình bị người thương thức, cảm giác này thật sự là rất không tốt! Hạ Hầu Kinh Thiên hận không thể đem Ngọc Phi Yên giấu đi, chậm rãi thương thức, chậm rãi nhăm nháp, tóm lại, chỉ có thể một mình hân biết cái tốt của nàng!

Chủ nhân, ánh mắt của ngươi thật tốt!

Thật sự là tuệ nhãn như đũa!

Liếc mắt một cái liền nhìn thấu tiểu cô nương không giống người thường!

Hàm Tử biết Hạ Hầu Kinh Thiên tâm tình không tốt, đương nhiên sẽ không đi đụng vào xui xẻo của chủ nhân.

Nó vươn móng vuốt dài rộng, cố gắng làm ra hình dạng một cái ngón tay cái.

Luân gia sùng bái chủ nhân nhất!

“Ha ha!” Bộ dáng Hàm Tử thật thà ngây ngô lại nghiêm trang, chọc cười Hạ Hầu Kinh Thiên. Vuốt khuôn mặt to mập mạp của Hàm Tử, Hạ Hầu Kinh Thiên lại trở nên lo lắng mủi lòng.

“Lần đầu tiên gia thấy nàng thì biết nàng khác biệt! Nàng là của gia, ai cũng không thể cướp đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Thời Khắc Chứng Kiến Kỳ Tích

Edit: Tuyết Ảnh Nhi

Thật lợi hại!

Hàm Tử sùng bái nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên.

Chủ nhân, ngươi làm sao biết tiểu cô nương không giống thế?

“Trực giác của dã thú——” Thấy Hàm Tử chăm chỉ hiếu học như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên giải thích. Loại trực giác của dã thú này, là bản sinh!

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hân đã cảm thấy nàng cùng mình là một loại người.

Trên sân, đã đến thời khắc máu chốt nhất.

Tất cả độc tố đều ngưng tụ ở trên tay chân bọn trẻ, bởi vì Ngọc Phi Yên dùng huyền lực phân giải, những độc tố cuối cùng đều trở thành hạt nhỏ cỡ bằng hạt châu, phân biệt ở trên từng ngón chân, ngón tay cái của đứa trẻ.

“Nàng chắc không phải muốn chặt đứt ngón tay cái và ngón chân cái của bọn trẻ chứ?”

Từ trường lão vuốt râu, ánh mắt một khắc cũng không chịu thả lỏng.

“Đây cũng là một cách hay!”

Ngọc Phi Yên có thể đem độc tố ngưng tụ đã làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt, hiện tại vì cứu người, dù cho Ngọc Phi Yên thương tổn đến ngón cái và ngón chân của bọn trẻ cũng có thể lý giải được.

Dù sao, khuyết một ngón tay cũng tốt hơn bị mất mạng.

“Không có đơn giản như thế đâu!”

Tam trưởng lão hít mắt, “Ta xem nha đầu này còn có bản lĩnh lớn hơn nữa! Nàng phí đi công phu lớn như thế, cuối cùng còn phải cắt đứt đầu ngón tay của bọn trẻ, chỉ sợ nàng cũng không muốn nhìn thấy đâu!”

Vài trưởng lão một bên thảo luận, một bên quan sát Ngọc Phi Yên.

Lâm chương môn còn lại đứng ở bên cạnh Hoắc thần y, sắc mặt hết sức áy náy.

“Sư đệ, lần này nếu không có người, Dược Vương Các chúng ta chỉ sợ sẽ gặp phải tai họa ngập đầu! Cảm ơn người!”

Hoắc thần y vốn dĩ chính là người rộng rãi, thấy chương môn sư huynh nói như vậy, lập tức phát phát tay.

“Sư huynh, ta và người đều lớn lên ở Dược Vương Các, nơi này chính là nhà của chúng ta. Vì nhà mình làm chút chuyện, vốn chính là trách nhiệm của chúng ta, sao lại nói cảm ơn chút.”

“Nếu thật sự muốn cảm ơn, chúng ta nên cùng nhau cảm tạ Ngọc nha đầu, còn có đám bằng hữu của nàng!”

“Phải phải!”

Lâm chương môn đương nhiên biết được, nếu không có Ngọc Phi Yên, hẳn chỉ sợ sớm đã thành cô hồn dã quỷ.

Ở trong phạm vi quản lý của chính mình, xảy ra chuyện lớn như vậy, chính mình lại không biết, Lâm chương môn hết sức tự trách.

Nếu hân binh thường để ý Đại trưởng lão nhiều hơn một chút, sẽ phát hiện Đại trưởng lão này là giả mạo, cũng sẽ không xuất hiện một loạt chuyện phía sau.

Hoắc thần y đã đem chuyện tình Phượng Minh trấn nói cho Lâm chương môn.

Vừa nghe nói Đại trưởng lão lợi dụng tên tuổi Dược Vương Các ở bên ngoài làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, Lâm chương môn tức giận đến xem chút học máu.

Cũng may, âm mưu của hắn bị Ngọc Phi Yên phát hiện và phá hỏng.

Thật sự phải cảm tạ Ngọc Phi Yên thật tốt!

“Sư đệ, chờ sau khi chấm dứt chuyện này, người quay lại Dược Vương Các đi. Vị trí này, vốn dĩ chính là của người! Ta cũng nên vật quy nguyên chủ!”

Sung đỏ trên mặt Lâm chương môn còn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng hân biểu tình thành khẩn, cũng không phải nói lời đùa giỡn.

Trước đó nghe Trình Quan Trung nói Hoắc thần y muốn về đây tham gia đại hội Đấu Dược, Lâm chương môn thực sự khâm trọng một thời gian.

Lúc trước, Hoắc thần y mới là người được chọn làm chương môn mà sư phụ nhận định, là Lâm chương môn sử dụng thủ đoạn ám muội, để cho nữ đệ tử hãm hại Hoắc thần y mới lên làm chương môn.

Hiện tại ngẫm lại, Lâm chương môn đã cảm thấy hết sức có lỗi với Hoắc thần y.

Lần này Dược Vương Các gặp nạn, Hoắc thần y không nói hai lời trở lại hỗ trợ, còn chịu nhiều nỗi khổ như vậy.

Người hân quang minh lỗi lạc, lòng dạ rộng lớn như vậy, mới có thể lãnh đạo Dược Vương Các tiến bộ!

“Đang tốt đẹp, đề cập chuyện này làm cái gì!”

Hoắc thần y có chút kinh ngạc nhìn Lâm chương môn.

Tuy lúc trước Hoắc thần y xác thực đối với mình không được làm chương môn từng oán hận, nhưng cách biệt nhiều năm hẳn đã sớm quên.

Huống chi lúc này đây, Dược Vương Các gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có, hắn cùng Lâm chương môn sư huynh đệ lại liên thủ, khiến cho Hoắc thần y nhớ tới chuyện sư huynh đệ cùng nhau học y lúc nhỏ.

Năm đó, Lâm sư huynh đối với hắn chiếu cố có thêm, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) bọn họ cùng nhau lớn lên, có tình nghĩa huynh đệ nhiều năm.

Cho nên những quá khứ không vui vẻ, Hoắc thần y hoàn toàn buông xuống.

“Lâm sư huynh, kỳ thật người so với ta càng thích hợp làm chương môn.”

“Ta trời sanh tính tự do tản mạn, chịu không nổi trời buộc, cũng không giỏi về quản lý nhân tài, phương diện này người so với ta mạnh hơn nhiều.”

“Mấy năm nay, Dược Vương Các ở trong tay người phát dương quang đại, lúc ta ở dân gian, các dân chúng nhắc tới Dược Vương Các đều khen không ngừng miệng, đây đều là công lao của người! Người mới là chương môn đầu tư cách nhất!”

“Nhưng mà, ta thật sự thực xin lỗi người.....”

Vừa nghĩ tới chính mình còn phải Trình Quan Trung giám thị Hoắc thần y, Lâm chương môn lại xấu hổ vô cùng.

“Ha ha! Sư huynh tốt, người tội nghiệp ta đi mà!”

“Nay ta đã quen những ngày tự tại! Hành tẩu giang hồ, cứu sống, đây mới là cuộc sống ta thích! Về phần quản lý Dược Vương Các, trọng trách gian khổ như vậy, vẫn là sư huynh người gánh vác đi!”

“Dù sao người là sư huynh, đây là đây là trách nhiệm của người! Ta lại nhớ rõ lúc nhỏ gặp chuyện, sư huynh đều là tự mình gánh vác đầu tiên, lần này, người lại giúp ta là được!”

Hoắc thần y chết sống cũng không chịu nhận chức chương môn, Lâm chương môn lại liều mạng muốn trả lại những gì hân thiếu sư đệ.

Ngay lúc hai người tranh chấp không ngớt, Nhị trưởng lão lại nói.

“Mau nhìn, nàng muốn giải độc!”

Lời Nhị trưởng lão, nhảy mắt dời đi tầm mắt của Lâm chương môn cùng Hoắc thần y, hai người đều chuyên chú nhìn chăm chăm Ngọc Phi Yên.

Chỉ thấy nàng thu hồi ngón chân, từ ống tay áo lấy ra năm con rắn.

“Nàng đây là?”

Các trưởng lão khác chưa hiểu được ý tứ này, Thất trưởng lão cùng Hoắc thần y liếc nhau, nở nụ cười.

Lấy độc trị độc!

Chính là ý tứ này!

Ngọc Phi Yên đem con rắn nhỏ đặt ở trên người năm đứa trẻ, lập tức, chúng nó lắc lắc thân mình, đi đến bên cạnh ngón tay cái của đứa trẻ, hé miệng, một ngụm cắn ở trên ngón tay của bọn trẻ.

Mộc Thiểm Hi sợ nhất động vật thân mềm như rắn, lúc nhìn đến rắn, nàng sợ đến mức hai tay bưng kín ánh mắt.

“Huyết, chờ xong rồi người hãy kêu ta!”

Bình thường Mộc Thiểm Hi luôn là bộ dáng lão nương không sợ trời không sợ đất, lúc này lại biểu hiện ra nhát gan của một nữ hài tử nên có, khiến cho Ngọc Thiên Huyết không khỏi nở nụ cười.

“Người cười cái gì!”

Mộc Thiểm Hi xuyên thấu qua khe hở của đầu ngón tay nhìn về phía Ngọc Thiên Huyết.

Trong ánh mắt của hân mặt giống như có sao, chột lóe, chỉ nhìn thấy hai má Mộc Thiểm Hi nóng lên, trong lòng tim đập “Bang bang”.

“Ta không nói cho người ——”

Tâm tình Ngọc Thiên Huyết rất tốt, cho nên hiếm khi theo Mộc Thiểm Hi đùa giỡn, không nói cho nàng mình cười cái gì, gặp đến độ Mộc Thiểm Hi liền tiếp mắng hân là đồ xấu xa.

Bất quá, dù cho ăn mắng, biểu tình Ngọc Thiên Huyết cũng rất vui vẻ.

Ở lúc hân không biết, quan hệ của hai người cứ như vậy chậm rãi gần thêm một bước.

Con rắn nhỏ hút sạch nọc độc trên ngón tay cái, lại đây đến trên ngón chân của tiểu hài tử, cắn nát da thịt trên ngón chân, hấp thu nọc độc.

Trong lúc nhất thời, trên sân hết sức yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chăm chăm năm con rắn kia.

Liệt Khuyết cùng Đại trưởng lão lúc này hết sức kinh ngạc, mới vừa rồi những con rắn kia bọn họ đã nhìn kỹ qua, tất cả đều là độc xà đầu tam giác, hơn nữa còn là kịch độc.

Nếu bình thường, con rắn nhỏ như thế cắn người một ngụm, chỉ một lát sẽ khiến người trúng độc hít thở không thông tử vong.

Ngọc Phi Yên cư nhiên dụng độc xà chữa bệnh cho người, đây hoàn toàn chính là làm bậy mà!

Nhưng mà, kết quả lại làm cho hai người chán động.

Năm đứa trẻ này chẳng những không có chuyện gì, ngược lại khí sắc càng ngày càng tốt, mà ngay cả độc tố trong ngón cái cùng ngón chân của bọn trẻ cũng càng ngày càng ít, cuối cùng hoàn toàn bị con rắn nhỏ hấp thu.

“Vất vả các ngươi!”

Chờ độc tố trên ngón chân bọn trẻ được con rắn nhỏ hấp thu xong, Ngọc Phi Yên nắm lấy con rắn nhỏ, bắt bọn nó cất vào trong túi nhỏ.

Sau đó, Ngọc Phi Yên dứt được hoàn giải độc cho bọn trẻ, thanh lọc tàn độc còn thừa trong người, đồng thời tăng cường thể chế của chúng, tăng tố chất thân thể cho bọn trẻ.

Chờ băng bó ngón cái cùng ngón chân cho bọn trẻ xong, nhiệm vụ của Ngọc Phi Yên rốt cục hoàn thành.

Lại chờ thêm một chén trà nhỏ, đứa trẻ đầu tiên đã tỉnh.

Chưa bao lâu, đứa nhỏ còn lại đều lần lượt tỉnh lại.

“Thật tốt quá! Nàng thắng rồi!”

Hoắc thân y kích động không thôi.

Lo lắng vừa nãy hiện tại toàn bộ biến mất, biến thành vui sướng nồng đậm.

“Thắng rồi!”

“Thắng rồi!”

“La Sát đại nhân quá lợi hại!”

“La Sát đại nhân uy vũ!”

Toàn bộ trên sân đều hoan hô sôi trào lên, tất cả mọi người đều kêu gọi tên Ngọc Phi Yên, đứng lên vỗ tay vì Ngọc Phi Yên, rất nhiều người trong mắt đều đỏ lên sùng bái cùng tìm đồ.

Từ nay về sau, trong lòng bọn họ có tin ngưỡng mới!”

“Phản rồi phản rồi!”

Nhìn thấy được sư Dược Vương Các cùng đệ tử kích động ủng hộ Ngọc Phi Yên, Đại trưởng lão tức giận đến phế đều sắp nổ.

Đây là ý gì?

Nếu Ngọc Phi Yên thắng, dựa theo ước định, hắn cũng chỉ có chỉ còn đường chết.

Chẳng lẽ những đệ tử này đều hy vọng hắn đi chịu chết sao?!

“Ha ha, xem ra người ở Dược Vương Các nhân duyên hết sức không tốt!” Liệt Khuyết ở một bên nói mát. Ánh mắt của hắn lại giống như chìm vào độc, vẫn hung tợn nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên.

Đáng giận!

Cư nhiên thua ở trong tay một tiểu nha đầu lừa đảo! Thật sự là rất đáng giận!

Độc Tông vốn muốn mượn cơ hội đại hội Đấu Dược, cố giành lấy danh tiếng, mạnh mẽ áp lại Dược Vương Các, trở thành thứ nhất trên đại lục!

Không nghĩ tới nửa đường nhô ra một Trình Giảo Kim!

Thật sự là thất sách!

“Đại trưởng lão, ta và người đầu người liền sắp khó giữ, bây giờ nên làm gì?”

Nhìn thấy mọi người trên sân kích động hoan hô kia, trong lòng Liệt Khuyết thật sự là hận chết Ngọc Phi Yên.

Vốn dĩ tràng vỗ tay kia nên thuộc về Độc Tông!

Kết quả bọn họ khổ cực bận việc một hồi, lại làm giả y cho người khác, đây gọi là chuyện gì!

“Ngươi yên tâm, cho tới bây giờ ta đều là hai tay chuẩn bị!”

Ngay lúc Đại trưởng lão muốn nói nói, Tứ trưởng lão, Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão vốn dĩ rời khỏi đại hội Đấu Dược cùng nhau xuất hiện ở hội trường.

“Các ngươi thế nào đến đây?”

Ba người này không phải đã đi rồi sao?

Thế nào lúc này xuất hiện?

Đại trưởng lão trong lòng có loại dự cảm không tốt.

“Chúng ta tất nhiên là muốn kiểm tra năm đứa trẻ này một chút, có phải thật sự đã được cứu rồi hay không!” Tứ trưởng lão hừ một tiếng, tiến lên bắt mạch cho một đứa trẻ.

“Ừ!” Chỉ chớp lát sau, Tứ trưởng lão gật gật đầu, “Độc tố trong cơ thể hắn đã loại bỏ hoàn toàn!”

Cùng lúc đó, Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão cũng làm kiểm tra cho các đứa trẻ khác.

Khi bọn họ đem kết quả kiểm tra tuyên bố, mọi người vốn đã đoán được kết quả lại sôi trào lên.

Có khẳng định của trưởng lão Dược Vương Các, bọn trẻ kia nhất định là bình an vô sự!

“Các ngươi ——”

Đại trưởng lão ghen cong!

Trước đó còn muốn tìm cơ hội gian lận, lại bị ba người này đột nhiên xuất hiện cắt đứt, thật sự là tức chết người đi được!

“Nói như vậy, đại hội Đấu Dược lần này là Dược Vương Các chúng ta thua. Nhưng, Độc Tông cũng không có thắng! Người thắng chân chính là La Sát đại nhân! Nàng hoàn toàn xứng đáng là Dược Hoàng!”

Lúc này đây, “La Sát đại nhân” Tứ trưởng lão nói là tâm phục khẩu phục.

Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão cũng luôn miệng đồng ý.

Bọn họ làm như vậy, hoàn toàn chính là đánh lên mặt Đại trưởng lão.

Dù cho Đại trưởng lão còn muốn ngụy trang, lúc này cũng giả vờ không nổi nữa.

“Yên lặng một chút!”

Đại trưởng lão hét lớn một tiếng.

Ai mà biết, thanh âm chúc mừng nối tiếp nhau, giọng nói của Đại trưởng lão hoàn toàn bị chôn vùi tiếp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hồ Sa đứng dậy.

“Im lặng! Đại trưởng lão nói ra suy nghĩ của mình!”

Vũ Thần miệng hé ra, lỗ tai mọi người bắt đầu vênh lên.

Thấy trên sân rất cục an tĩnh lại, Đại trưởng lão hắng giọng một cái, “Tuy Ngọc La Sát thật sự là cứu sống người trước mặt mọi người, nhưng ——”

Đại trưởng lão đột nhiên chuyển hướng, đưa tay chỉ hướng Ngọc Phi Yên.

“Nhưng nàng học trộm y thuật Dược Vương Các ta!”

“Nàng là một kẻ trộm! Đây căn bản không phải là bản lĩnh thật sự của nàng!”

Đại trưởng lão náo một hồi như thế, cứ tưởng rằng các tân khách sẽ tin lời của hắn, ai mà biết có sự linh hoạt của ba người Thiên Dạ Tuyết cùng Tiết Từ Di, Tiết Tường, cộng thêm hành vi trước đó của Đại trưởng lão khiến cho mọi người hoài nghi, mọi người căn bản là không tin lời hắn nói.

“Nguyên đánh cuộc chịu thua!”

“Đúng! Thua không nhận thì thi đấu làm gì!”

“Phải đó! Ngay cả gan nhận thua cũng không có!”

“Ta tin tưởng nhân phẩm của La Sát đại nhân!”

“Đúng vậy! Chúng ta ủng hộ La Sát đại nhân!”

Hiện tại, chuyện này hoàn toàn vượt qua dự liệu của Đại trưởng lão.

Sau khi hấn vạch trần “chân tướng”, không phải nên nhất trí thảo phạt Ngọc Phi Yên sao?

Thế nào toàn bộ biến thành công kích Đại trưởng lão?

“Ta nói là thật! Vào mấy ngày trước, Tàng Thư Lâu của Dược Vương Các bị người trộm cướp, có một bản “Sách Thuốc Thượng Cổ” bị người đánh cắp! Hôm nay, châm pháp Ngọc La Sát sử dụng, chính là châm pháp trong “Sách Thuốc Thượng Cổ”!”

“Người trộm sách chính là Ngọc La Sát! Nàng sử dụng, là y thuật của Dược Vương Các chúng ta, trận đấu lần này nàng thắng không về vang!”

Bị Đại trưởng lão vu hãm như vậy, Ngọc Phi Yên xem như kiến thức được sự vô sỉ của Độc Tông.

“Ha ha, Đại trưởng lão! Năng lực đổi trắng thay đen của ngươi thật sự là mạnh mẽ! Nếu Dược Vương Các các ngươi thật sự có sách thuốc như thế, vừa rồi tại sao không có người sử dụng ra?”

Câu hỏi của Ngọc Phi Yên, Đại trưởng lão đã sớm nghĩ kỹ đáp án.

“Đó là bởi vì bản sách thuốc này cực kỳ quan trọng, chỉ có chương môn mới có thể tu luyện. Đáng tiếc..... Lâm chương môn chết ở trong tay Hoắc thần y, nếu không đại hội Đấu Dược lần này, làm sao có thể cho ngươi tiểu nhân âm hiểm như thế thực hiện được!”

“Ngươi đánh rắm à!”

Thiên Dạ Tuyết ngồi không yên, đứng lên.

“Đều nói Đại trưởng lão Dược Vương Các là một người dám làm dám chịu, hôm nay vừa thấy sao giống như đổi thành một người khác vậy. Ngươi thật là Đại trưởng lão sao? Hay là, bị người nào đó mạo danh thế thân, ngươi là giả?”

“Yến vương, ngươi chớ có hồ ngôn loạn ngữ!”

Đại trưởng lão làm bộ tức giận vô cùng, trong lòng lại hết sức giật mình, Yến vương làm sao mà biết được!

Dù cho chết đã đến nơi, Đại trưởng lão còn không buông tha hãm hại Ngọc Phi Yên, “Nếu Ngọc La Sát trong lòng không có quỷ, để cho chúng ta lục soát chỗ ở của nàng, chứng minh sự trong sạch của nàng.”

Đại trưởng lão vừa nói như vậy, Ngọc Phi Yên lại cười đến run rẩy hết cả người.

“Thật sự là buồn cười!”

“Chỗ ở của ta, là các ngươi an bài, nếu thực sự có vấn đề, cũng là người của các ngươi nhét cái gì vào cố ý để cho ta mắc mưu.”

“Hơn nữa, ngươi luôn miệng nói là Hoắc thần y giết chết Lâm chương môn, ngươi xem, bọn họ thế nào còn tốt lành đứng ở đằng kia kia?”

Ngọc Phi Yên tay ngọc vừa chỉ, chẳng những Lâm chương môn cùng Hoắc thần y, các trưởng lão khác đồng thời vào hội trường.

“Đây là có chuyện gì?”

“Không phải nói Lâm chương môn đã chết rồi sao?”

“Xem ra, Đại trưởng lão thật sự là người khác giả mạo!”

Trên sân đã ồn ào thành một mảnh.

Đại trưởng lão nhìn thấy Lâm chương môn cùng Thất trưởng lão chết mà sống lại, còn có Hoắc thần y bình an vô sự cùng các trưởng lão khác, kinh hoàng không thôi.

“Hắn căn bản là không phải Đại trưởng lão của Dược Vương Các chúng ta, mà là hộ pháp của Độc Tông!”

Lâm chương môn vừa thốt lên xong, tất cả mọi người đứng lên.

Thì ra là sự thật!

Tên gia hỏa này quả nhiên là người Độc Tông!

“Độc Tông thế nào không biết xấu hổ như vậy! Giả mạo trưởng lão người ta, còn hăm hại Ngọc La Sát, phương diện này khẳng định có âm mưu không thể cho ai biết!”

Thiên Dạ Tuyết căng cổ họng kêu lên, nói ra lời thật lòng của nhiều người.

“Ngươi mới là giả! Chương môn đã chết.....” Đại trưởng lão lấp bắp nói.

“Tả hộ pháp, ngươi không cần phải giảo biện nữa!”

Thất trưởng lão nhanh chóng tiến lên, một phen lột xuống mặt nạ da người trên mặt Đại trưởng lão.

Sau khi nhìn thấy mặt mũi thật của Tả hộ pháp, Mộc Thiểm Hi nở nụ cười.

“Thì ra là một kẻ quái dị! Ta nói thấy thế nào không thích hợp, cư nhiên là mang mặt nạ da người. Chắc là chính mình bộ dạng rất xấu cho nên mới dùng phương pháp như thế che giấu khuôn mặt kia của mình!”

Mộc Thiểm Hi một đầu tóc nâu, ở trong đám người nhìn cực kỳ bất mắt.

“Nếu chân tướng rõ ràng, còn theo chân bọn họ nói lời vô nghĩa làm gì!”

Lúc này, Mộc Thiểm Hi đã lấy ra nhuyễn kiếm, tư thế oai hùng hiên ngang nhảy lên trên hội trường.

Có Mộc Thiểm Hi cầm đầu, Thiên Dạ Tuyết, Tiết Tường đều nhảy xuống dưới, chỉ có Tiết Từ Di võ công yếu hơn lưu lại, phụ trách chiếu cố năm đứa trẻ vừa được cứu sống khi này.

“Sát Sát, đầu võ đi!”

Thiên Dạ Tuyết là một phái hành động thuần chất, lời vừa ra khỏi miệng, liền chọn đến Đại trưởng lão cách nàng gần nhất, mà Mộc Thiểm Hi thì tìm tới Liệt Khuyết.

Tuy Mộc Thiểm Hi rất muốn tự tay làm thịt Hồ Sa, nhưng hắn là Vũ Thần, Mộc Thiểm Hi biết phẩm cấp của mình cùng hắn kém quá lớn, nếu sơ xuất ngược lại sẽ cho mọi người thêm phiền toái.

Cho nên Mộc Thiểm Hi tìm đến Liệt Khuyết, đồng lõa của Hồ Sa.

Có hai người cầm đầu, các trưởng lão Dược Vương Các cũng bắt đầu hành động.

Một bên dời đi tân khách cùng dược sư, đệ tử Dược Vương Các, một bên đối phó đệ tử Độc Tông.

Hồ Sa vừa thấy, đều loạn cả lên, đứng díp đục nước béo cò, xuất ra bảo kiếm liền chọn Ngọc Phi Yên.

A..... Gan chó thật dược!

Hạ Hào Kinh Thiên ngồi ở trên khán đài vẫn không nhúc nhích, nhìn Hồ Sa.

Bây giờ còn không phải thời điểm hắn ra tay, Ngọc Phi Yên nghẹn một bụng khí cần phát tiết. Hồ Sa lúc này chọn Ngọc Phi Yên, không phải chính là một cái túi trút giận sẵn có sao!

Mèo con, để cho hắn trở thành khối đá kê chân thứ hai của nàng đi!

Nàng chơi cho vui vẻ!

“La Sát đại nhân đừng lo!”

“Rất không biết xấu hổ, cư nhiên đánh lên!”

Mọi người vốn dĩ bởi vì hoảng loạn muốn rời đi, nhìn thấy Hồ Sa tập kích phía sau lưng Ngọc Phi Yên, đều đối với hắn chửi ầm lên.

Các lời nói khó nghe đều chỉ trích Hồ Sa không biết xấu hổ, muốn đánh lên, không xứng làm Vũ Thần.

Bất quá, lo lắng của mọi người cũng không biến thành sự thật, Ngọc Phi Yên tựa hồ đã sớm dự đoán được một chiêu này của Hồ Sa, không đợi bảo kiếm của hắn đâm tới, Ngọc Phi Yên đã bay đến không trung.

“Hồ Sa lão tặc, cô nài nài ở phía trên chờ ngươi!”

Ngọc Phi Yên lúc này cũng bất chấp nhiều như vậy, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) trực tiếp tự xưng “Cô nãi nãi”, làm Hồ Sa tức đến nghiến răng ken két.

“Con ranh, mày đợi đấy!”

Hồ Sa cũng bay đến không trung, tay cầm bảo kiếm.

Lại nhìn, Ngọc Phi Yên cầm trong tay Bút Phán Quan giống trong lời đồn.

“La Sát đại nhân, giết chết cái lão tặc không biết xấu hổ kia!”

Có người ở phía dưới hét chói tai, cổ vũ cho Ngọc Phi Yên.

“Đừng! Giết hắn!”

Thanh âm ủng hộ rất lớn, Hồ Sa nghe xong, cười ha hả lên.

“Bọn ngu xuẩn các ngươi! Thật sự là quá ngu xuẩn! Nàng bắt quả chỉ là một Vũ Vương, lão phu đã là Vũ Thần! Vũ Vương giết chết Vũ Thần, các ngươi là đang mơ mộng hão huyền sao? Thử ngu xuẩn!”

Tất cả người ủng hộ Ngọc Phi Yên bị Hồ Sa mắng liên tiếp.

Lập tức, có người không phục kêu lên.

“Ngọc đại nhân Đại Chu quốc cũng là Vũ Vương, nhưng nàng chém đầu Vũ Thần Chu Liệt, ai nói đây là không thể nào!”

“Phải đấy! Chuyện Ngọc đại nhân có thể làm được, La Sát đại nhân cũng có thể làm được!”

“La Sát đại nhân không thể kém hơn so với Ngọc đại nhân!”

Không thể không nói, lực lượng thần tượng là vô hạn.

Các tân khách đã đem Ngọc Phi Yên làm hóa thân của chính nghĩa, làm sao cũng không chịu tin thần tượng của mình sẽ thua, mọi người vốn muốn rời khỏi hội trường đứng ngừng lại, thành hậu thuẫn kiên cố nhất của Ngọc Phi Yên.

“Không phải mọi người đều có thiên phú tốt như vậy! Cũng không phải tất cả mọi người có cơ hội tốt như thế!”

Hồ Sa hiển nhiên đối với lời của mọi người cũng không thêm để ý.

“Hôm nay, lão phu liền ở trước mặt các ngươi, giết chết Ngọc La Sát!”

“Lão phu muốn cho các ngươi biết được, đây là một nơi dùng nắm đấm để nói chuyện! Không phải ồn ào nháo nháo là có thể thành chuyện!”

Nếu như nói lúc trước Hồ Sa chỉ có bảy phần ý nghĩ muốn giết chết Ngọc Phi Yên, sau khi nhìn thấy y thuật của nàng đuổi kịp và vượt qua hai đại môn phái Dược Vương Các cùng Độc Tông, Hồ Sa đã động mười phần sát niệm.

Thiếu nữ này còn trẻ như vậy, đã có thành tựu cao như vậy, con đường tương lai của nàng nhất định rất dài, thành tựu nhất định sẽ xa xa cao hơn chính mình.

Đối với người có thể uy hiếp địa vị chính mình, Hồ Sa vẫn đều hết sức coi là kẻ thù.

Huống chi Ngọc Phi Yên còn kiêu ngạo như vậy, ở dân gian còn có uy vọng cao như thế.

Điều này làm cho Hồ Sa càng thêm sợ hãi sợ hãi, hắn sợ hãi chính mình chung quy một ngày sẽ bị Ngọc Phi Yên thay thế.

Như vậy sao được chứ!

Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Phải ở thời điểm nàng còn chưa trưởng thành giết chết nàng!

Diệt cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại sinh!

Sát niệm trong mắt Hồ Sa, Ngọc Phi Yên làm sao không hiểu.

Muốn giết ta?

Ngươi đây là đang tự thôi miên sao?

“Hò Sa lão tặc, ai nói cho ngươi biết ta là Vũ Vương?” Ngọc Phi Yên song chưởng mở ra, kim quang bày ra.

“La Sát đại nhân là Vũ Thần!”

“Trời ạ, Vũ Thần trước đó tiến giai thì ra chính là La Sát đại nhân!”

“Tim của ta phổi của ta! La Sát đại nhân mấy ngày trước không phải là Vũ Vương sao, thế nào lập tức lại tiến giai thành Vũ Thần? Đây là vượt cấp tiến giai, ta không xong rồi, ta muốn hôn mê!”

Tiếng hoan hô trên sân đã đạt đến cao điểm nhất lịch sử.

Bởi vì, bọn họ chứng kiến kỳ tích!

Vũ Thần trẻ tuổi như thế! Còn là Dược Hoàng!

Đây là chuyện chưa từng xuất hiện trên phiến đại lục này.

Người thiếu nữ này sẽ được ghi vào sách sử đại lục, hôm nay, cũng sẽ được ghi vào trong sách sử!

“Lại là ngươi!” Vừa thấy tình cảnh này, Hò Sa kinh hãi không thôi, hấn ở trong Quy Vu thành tìm mấy ngày, chính là muốn tìm cái người tiến giai thành Vũ Thần kia.

Không nghĩ tới, người này cư nhiên là Ngọc Phi Yên!

Đáng giận!

Hò Sa bây giờ là hối hận muốn chết.

Lúc trước ở cửa phân bộ Dược Vương Các, hấn nên giải quyết nhanh chóng, giết chết Ngọc Phi Yên.

Nếu không, làm sao có thể lại có một loạt biến cố sau này!

Thật sự là hối hận không thôi!

“Hò Sa, ngươi muốn chết như thế nào đây?”

Bột phấn màu hồng trong tay Ngọc Phi Yên, nhìn thấy hết sức xinh đẹp, nhưng trực giác nói cho Hò Sa, đây là độc dược.

“Ngọc La Sát, ngươi là Vũ Thần, chúng ta nên dùng cách tỷ thí của võ sĩ để quyết định thắng bại!” Hò Sa nuốt một ngụm nước bọt, lui về phía sau vài bước.

Hấn lần này thật sự là tính sai!

Thế nào không nghĩ tới, Ngọc Phi Yên còn là Dược Hoàng chứ!

Nếu nàng có thể giải được độc của Độc Tông, nhất định chính mình cũng là cao thủ chế độc!

Cùng một người là Vũ Thần Dược Hoàng nói đạo lý, đối phương hoàn toàn sẽ làm hấn không có đạo lý để nói.

“A! Hiện tại ngươi theo ta nói tinh thần của võ sĩ à? Ai nói cho ngươi biết ta muốn dùng thân phận Vũ Thần tỷ thí với ngươi? Ta là Dược Hoàng, tự nhiên là dùng thủ pháp dược sư so tài cùng ngươi!”

Ngọc Phi Yên cũng không muốn dây dưa nhiều lời cùng Hò Sa.

Vừa rồi cứu năm đứa trẻ, nàng đã tiêu hao rất nhiều tinh lực, lúc này tốt nhất là tốc chiến tốc thắng.

Nghĩ đến đây, Ngọc Phi Yên vung một túm độc dược màu hồng phấn ra ngoài, dọa đến mức Hò Sa bỏ chạy.

“Ngọc La Sát, ngươi rất đê tiện!”

“Hò Sa, ngươi đây là đang khiêu chiến quyền uy của Dược Hoàng sao?”

Ngọc Phi Yên cười, lại vung tiếp một túm độc phấn màu hồng ra ngoài. Trên người nàng tựa hồ có độc phấn cuộn cuộn không ngừng, căn bản chính là lấy hoài không hết, dùng hoài không cạn.

Hò Sa chạy trốn nhanh chóng, Ngọc Phi Yên lại ở phía sau hấn không nhanh không chậm đuổi theo.

Nhưng cứ không nhanh không chậm như vậy, lại thủy chung vẫn duy trì khoảng cách năm thước cùng Hồ Sa, vô luận Hồ Sa nhanh cỡ nào, Ngọc Phi Yên đều ở phía sau hần năm thước, loại này áp lực trước nay chưa từng có, khiến cho Hồ Sa bị áp lực tâm lý rất lớn.

“Ngươi chạy à! Chạy nhanh lên!”

“Đúng rồi, ta đã quên nói cho ngươi biết, hiện tại chính là gió Tây Nam, đúng ngay hướng ngươi thổi qua đấy!”

Ngọc Phi Yên cười khanh khách mở ra năm ngón tay, bột phấn màu hồng nhạt bay bay, bay tới phương hướng của Hồ Sa.

“Ngọc La Sát, ngươi điên rồi!”

Hồ Sa hung hăng nhìn chăm chăm Ngọc Phi Yên, cuối cùng cắn răng một cái, nhắm mắt nhắm mũi vô tội trên khán đài.

Ngọc La Sát, nếu bọn họ sùng bái ngươi như vậy, mà ngươi lại hy vọng ta chết như thế, vậy ta sẽ kéo theo những người kia lột lưng!

Ta xem chuyện này truyền ra, ngươi còn có thể có thanh danh tốt gì!

Dù sao ta không giết bá nhân, bá nhân lại bởi vì ta mà chết.

Chuyện này ngươi cũng không thoát khỏi liên hệ!

Nhìn ra Hồ Sa chui vào nơi nhiều ngươi, Ngọc Phi Yên chỉ vào Hạ Hầu Kinh Thiên, “Này! Ngươi còn muốn xem cuộc vui tới khi nào hả!”

Đây là Ngọc Phi Yên lần đầu tiên hướng Hạ Hầu Kinh Thiên mở miệng, tuy lời của nàng một chút cũng không lễ phép, còn mang theo thảm oán hờn dỗi, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên nghe thấy trong lòng vui tươi hơn hờ.

Mèo con, nàng rốt cục nhớ tới gia! Rốt cục biết được gia là núi dựa của nàng!

Biểu hiện lần này thật không tệ, có tiến bộ!

Toàn thân Hạ Hầu Kinh Thiên bị bột khí màu hồng vây quanh, mà ngay cả Hàm Tử đều cảm giác được chủ nhân vui vẻ.

Má ơi!

Hàm Tử vừa nhìn thấy cảnh tượng này, sợ run cả người.

Thì ra chủ tử chính là thích bị tiểu cô nương quát bảo!

Đây là..... Thế chế chịu ngược sao?

Hàm Tử còn chưa nghĩ xong, Hạ Hầu Kinh Thiên đã một cước chân đem Hàm Tử đá ra ngoài.

Chủ nhân, ngươi thế nào hãm hại luân gia!

Làm sao có thể như thế!

Vì sao bị thương luôn là luân gia!

Mông nhỏ của luân gia.....

Hàm Tử nỉ non trên không trung bay lên, sau khi nhìn thấy Hồ Sa hung hăng, Hàm Tử một bụng tức giận toàn bộ bốc lên.

Đều tại ngươi cái tên xấu xa này!

Luân gia rõ ràng thoải mái, hiện tại lại trúng một cước của chủ nhân!

Luân gia muốn báo thù!

Nghĩ đến đây, móng vuốt dài rộng của Hàm Tử quét qua, giống như chụp muỗi, một tay chụp Hồ Sa lên mặt đất.

“Ngao —— ô ——”

Hàm Tử sau khi đắc thủ vui vẻ kêu lên, thanh âm kinh thiên động địa, dọa đến mức mọi người liên tục che lỗ tai. Đây là quái vật gì? Nhìn như là một con chó, nhưng mà có chó khôì ngò hùìng trắng như thế sao?

Lại hồi tưởng, vừa rồi chó này chung một chỗ với Hạ Hầu Kinh Thiên, có vẻ là sủng vật của hắn.

Vì thế, rất nhiều người bắt đầu mặt đầy nước mắt.

Chó thật hung hãn!

Quả nhiên, có kỳ chủ tất có kỳ sủng (sủng vật).

Hạ Hầu Kinh Thiên hung tàn như vậy, nuôi chó cũng hung tàn như thế! Thật sự là quá kinh khủng!

Đối phương lại là Vũ Thần đấy!

Vũ Thần đấy!

Một con chó dễ dàng đem Vũ Thần chụp bay, chủ nhân của nó rốt cuộc làm cho người ta sợ hãi bao nhiêu đấy!

Hàm Tử nào biết đâu rằng biểu hiện của mình, trực tiếp ảnh hưởng đến địa vị của Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng mọi người, nó vui vẻ chạy đến trước mặt Ngọc Phi Yên, lấy đầu cọ nàng.

Tiểu cô nương, luân gia biểu hiện thế nào?

“Rất tuyệt!”

Ngọc Phi Yên vươn ngón tay cái.

“Hàm Tử rất trâu!”

“Ngao —— ô ——” Có được khen ngợi của Ngọc Phi Yên, Hàm Tử lại đắc ý, lăn vài cái trên mặt đất, cuối cùng đứng lên, cố gắng lắc lắc, bụi lập tức bay lên.

Hồ Sa bị đánh ngã trên đất, hần thế nào cũng không tin tưởng mình thua ở dưới móng vuốt của một con chó.

Đây là sỉ nhục!

Sỉ nhục cực lớn!

Ho hai cái ra máu, Hồ Sa không cam lòng nhìn Hàm Tử cùng Ngọc Phi Yên.

Không thể nhận thua như vậy! Không thể!

Hồ Sa điều động tất cả huyền lực toàn thân, một kiếm đâm về phía sau lưng Ngọc Phi Yên.

“Phanh ——”

Không đợi Hồ Sa kể đến Ngọc Phi Yên, một đạo thân ảnh màu tím xuất hiện, Hạ Hầu Kinh Thiên ở phía sau một cước trực tiếp đá vào trên cằm Hồ Sa.

“Răng rắc ——”

Một tiếng, hàm dưới của Hồ Sa vỡ vụn, quỳ rạp trên mặt đất, hai tay ôm cằm, cả người phát run.

“Gia ghét nhất có người dùng thủ đoạn bỉ ổi đánh lên! Người vừa rồi đã phạm vào sai lầm một lần, đây là lần thứ hai!”

Hạ Hầu Kinh Thiên một thân tử y phiêu dật, hoa Diên Vĩ trên tử y chậm rãi chuyển động trong gió, hần từng bước một đi về phía Hồ Sa, khí tức cường đại, khiến cho Hồ Sa không ngừng lui về phía sau.

“Người muốn làm gì.”

Hồ Sa nói chuyện đã bắt đầu thêu thảo, nhưng điều này cũng không thể che dấu nội tâm sợ hãi của hần.

Hần rõ ràng là Vũ Thần, đối phương bất quá là một Vương gia, hần vốn không nên sợ hãi Hạ Hầu Kinh Thiên như vậy!

Tuy Hồ Sa hiểu được đạo lý kia, nhưng không biết vì sao, hần cảm thấy Hạ Hầu Kinh Thiên lúc này thật đáng sợ. Giống thần Địa Ngục chương quân tử vong!

Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không có tâm tình tốt giải thích mình muốn làm gì cho Hồ Sa, hần trực tiếp dùng hành động nói cho Hồ Sa, gia muốn chinh chết người!

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết ngân nga lại thê lương, từ một góc hội trường truyền đến.

Tiếng kêu thảm thiết kia, làm cho người tâm hoảng ý loạn.

Chờ mọi người tâm tình bình phục, vừa nhìn thấy hình ảnh kia, trong lòng mọi người lại thoải mái phập phồng.

Đây là, cứng rắn giẫm đứt tay của Vũ Thần?

Có người nhát gan nuốt nuốt nước miếng, sau lại rút lui cổ, kéo vào trong cổ áo của mình. Nhưng dù vậy, cũng ngăn không được hàn ý đầy trời!

Lâm Giang Vương này, vẫn là buu hân trước sau như một!

Không, hân tựa hồ so với trước kia càng thêm tàn bạo!

Chân pháp của Hạ Hầu Kinh Thiên rất độc đáo, hân giẫm đứt từng ngón tay phải mà Hồ Sa vừa rồi muốn tập kích Ngọc Phi Yên, cuối cùng cầm kiếm của Hồ Sa lên.

“Ai nha, thật sự là rất đáng tiếc! Ngón tay đều nát vụn rồi, về sau cũng không có cách nào cầm kiếm! Nếu miệng vết thương bị nhiễm trùng, cánh tay kia đều phế bỏ. Không bằng, ta giúp người một phen!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cười, kiếm quang chột lóe, trực tiếp chém xuống cánh tay phải của Hồ Sa, cuối cùng mũi kiếm móc cánh tay phải, quăng cho Hàm Tử.

“Hàm Tử, đây chính là thịt của Vũ Thần! Người ném thử, có phải cùng mùi vị thịt người bình thường không giống?”

Hàm Tử ngửi ngửi, lắc đầu, một tát đem cánh tay cụt xếp thành bánh thịt, cuối cùng còn tiểu một phát lên phía trên.

Chủ nhân, luân gia lại rất soi mói!

Mới không cần ăn thứ này!

Bản chết đi được!

“Không tệ! Có khí phách!”

Hạ Hầu Kinh Thiên khen ngợi nói, sau đó vứt kiếm ở trước mặt Hồ Sa.

“Trước đại hội người không phải hỏi gia, có nhớ tình huống làm con tin ở Tần Trị quốc hay không? Gia đã nói, gia sẽ không quên! Gia vẫn đều nhớ rõ đây!”

Giọng nói của Hạ Hầu Kinh Thiên thanh quý, chu sa giữa mi hân cũng khiến hân trông có vẻ xuất trần thoát tục hơn.

Nếu xem nhẹ những thủ đoạn của hân vừa rồi, đây chính là một mỹ nam cực kỳ có tính lừa gạt.....

“Người yên tâm, gia sẽ không giết người! Gia sẽ đích thân đưa người quay lại Tần Trị quốc!”

“Không, không——”

Hồ Sa đau đến sắc mặt trắng bệch, hân ôm chỗ bị thương, dùng sức lắc đầu.

Hắn tình nguyện chết, cũng không muốn bị Hạ Hầu Kinh Thiên nhục nhã như thế!

Hạ Hầu Kinh Thiên làm gì có lòng tốt như thế, làm sao có thể đưa hân quay lại Tần Trị quốc.

Trừ phi..... Đại Chu quốc xuất binh với Tần Trị quốc.

Hồ Sa hết sức hiểu biết Hoàng Thượng hiện tại của Tần Trị quốc, hân cũng không phải loại người niệm tình cũ nói chuyện ân đức.

Nếu Hồ Sa thật sự bị người phế đi, còn bị Hạ Hầu Kinh Thiên đuổi về Tần Trị quốc, nhục nhã Tần Trị quốc, Hoàng Thượng chẳng những sẽ sinh ra oán niệm, còn có thể giết chết người nhà Hồ Sa cho hả giận.....

“Yến vương, Yến vương!”

Yến vương cứu mạng!

Hồ Sa hiện tại nhớ tới Thiên Dạ Tuyết, hân lúc này không có lựa chọn nào khác.

“Kêu ta làm cái gì?”

Thiên Dạ Tuyết đã thu phục Đại trưởng lão.

Phương pháp của nàng rất đơn giản, Ngọc Phi Yên cho nàng độc được, Thiên Dạ Tuyết trực tiếp vung qua, Đại trưởng lão liền ngã đi.

Thiên Dạ Tuyết cùng các trưởng lão Dược Vương Các trói chặt Đại trưởng lão lại, đệ tử Độc Tông cũng bị Thiên Dạ Tuyết tiêu diệt rất nhiều!

“Cứu ta ——”

Hồ Sa cầu xin nhìn Thiên Dạ Tuyết, “Cứu.”

“Ngươi đang nằm mơ sao? Đến bây giờ còn chưa tỉnh lại à? Ngươi đều muốn giết Sát Sát, muốn giết ta, lúc này còn muốn ta cứu ngươi? Xem ra ngươi thật sự là lão hồ đồ! Tần Trĩ quốc đã không cần ngươi!”

Lời Thiên Dạ Tuyết, khiến cho Hồ Sa tuyệt vọng không thôi.

Không thể chết được!

Ít nhất, không thể chết nhục nhã như vậy!

Hồ Sa vươn tay trái muốn nắm lấy bảo kiếm trên mặt đất, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) ai mà biết bảo kiếm bị người một cước đá văng ra.

Lại nhìn, đứng ở trước mặt hắn, chính là Mộc Thiểm Hi.

“Lão tặc, ta muốn giết chết ngươi!”

Mộc Thiểm Hi hai mắt đỏ bừng, hận không thể lập tức ăn thịt Hồ Sa, uống máu của hắn.

Bất quá, sau khi Mộc Thiểm Hi nhìn thấy thủ đoạn chinh Hồ Sa của Hạ Hầu Kinh Thiên, cũng học được một chiêu, chính là làm thế nào cho đối phương sống không bằng chết.

Nàng vung nhuyễn kiếm, từng mảnh từng mảnh, cắt xuống thịt trên đùi trên người Hồ Sa.

Kiểm pháp của Mộc Thiểm Hi rất tốt, mỗi một miếng thịt lớn nhỏ giống nhau, chỉ chốc lát sau, trên người Hồ Sa khắp nơi đều là lỗ máu, máu tươi lưu lại cuộn cuộn.

“Tam thâm, làm tốt lắm! Bất quá ngươi đã quên một người!”

Thiên Dạ Tuyết nhắc Liệt Khuyết bị buộc chặt, vút hắn ở bên cạnh Hồ Sa.

“Hai người kia, cũng không thể buông tha!”

Thiên Dạ Tuyết là nữ tử, đương nhiên biết được tâm tình của Mộc Thiểm Hi.

Thời đại này tuy rằng có vẻ cởi mở, nhưng nữ tử thất trinh vẫn là một chuyện cực kỳ không tốt.

Đặc biệt là trải qua loại bị thảm tàn khốc như thế, sẽ mang lại ám ảnh to lớn trong lòng nữ tử, cho nên hai người này Mộc Thiểm Hi phải tự mình xử quyết.

“Đừng giết ta! Đều là hắn tìm ta muốn hương liệu, không quan hệ đến ta!”

Liệt Khuyết lúc này sửa lại bộ dáng điệu võ dương oai vừa rồi, quỳ rạp trên mặt đất liên tục dập đầu.

“Tiểu thư, cầu tha cho ta, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho ngươi! Cô nãi nãi, lão tổ tông! Ta cầu ngươi!”

Lời Liệt Khuyết cũng không khiến cho Mộc Thiểm Hi trở nên mềm lòng.

Bởi vì Ngọc Phi Yên, cho nên âm mưu của Hồ Sa cùng Liệt Khuyết không có thực hiện được.

Nếu không có Ngọc Phi Yên, hôm nay nàng liền biến thành người bị hại, người khóc ròng chảy nước mắt chính là nàng!

Đối đãi địch nhân, tuyệt đối không thể mềm lòng!

Mộc Thiểm Hi tay phải nhanh chóng, nhuyễn kiếm nhanh chóng ở trên người Liệt Khuyết cùng Hồ Sa lưu lại vết thương, nàng càng như vậy, cảm xúc càng dao động lợi hại, cuối cùng cả người ngã ra sau ngã xuống.

“Thiểm Hi!”

Ngọc Thiên Huyết từ phía sau tiếp được Mộc Thiểm Hi ngã đi, Ngọc Phi Yên lập tức tiến lên bắt mạch cho nàng.

“Trở về ta kê một phương thuốc hoạt huyết hóa ứ, tiêu tan uất ức trong lòng sẽ không sao nữa!”

Ngọc Phi Yên thật không ngờ chuyện tối qua sẽ ảnh hưởng đến Mộc Thiêm Hi lớn như vậy, nàng nhất định là đem ủy khuất cùng khó chịu giấu ở trong lòng không cách nào phát tiết ra ngoài, cho nên mới thành như thế.

“Tam thúc, ngươi yên tâm đi!”

Dù cho có sự cam đoan của Ngọc Phi Yên, Ngọc Thiên Huyết vẫn không cách nào yên tâm được.

Ở trong mắt của hắn, Mộc Thiêm Hi vẫn luôn là tính cách thẳng thắn coi mở, ai mà biết nàng dễ tâm vào chuyện vụn vặt lợi hại như vậy! Thật sự là một nha đầu ngốc!

Chờ Mộc Thiêm Hi thật vất vả tỉnh lại, sau khi nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Ngọc Thiên Huyết, Mộc Thiêm Hi “oa” một tiếng, liền ôm Ngọc Thiên Huyết gào khóc lên.

“Đừng sợ! Thiêm Hi, có ta ở đây, ta sẽ bảo hộ ngươi!”

Nghe xong lời này, Mộc Thiêm Hi lại buông tay ra, sợ hãi rời khỏi vòng ôm của Ngọc Thiên Huyết.

“Sao thế?”

Thân thể ấm áp trong lòng đột ngột rời khỏi, Ngọc Thiên Huyết thật không quen.

“Ta không sao! Ta sẽ kiên cường lên! Thực xin lỗi, khiến cho mọi người lo lắng!” Mộc Thiêm Hi lau nước mắt, muốn đứng lên, lại bị tay Ngọc Thiên Huyết bắt lấy.

“Thiêm Hi, có ủy khuất không nên giấu ở trong lòng! Có thể nói cho ta biết, ta giúp ngươi bài trừ giải nạn!”

Lời Ngọc Thiên Huyết, khiến cho mũi Mộc Thiêm Hi chua xót, nước mắt rớt xuống dưới.

“Không cần! Ngươi nói rất đúng, ta và ngươi thân phận khác nhau, ngươi là binh, ta là phi, trước kia là ta nghĩ quá nhiều, chờ đợi quá nhiều. Ta thật không ngờ, thế giới bên ngoài đáng sợ như vậy! Chờ đợi hội Đấu Dược chấm dứt, ta về vụ hải trước, vẫn là trong nhà tốt hơn.”

Mộc Thiêm Hi đột nhiên nhấc tới phải rời khỏi, trong lòng Ngọc Thiên Huyết đau giống như bị đao cắt.

Vì sao lại như thế?

Không phải đã quyết định cùng với nàng phân rõ giới hạn sao?

Vì sao thật sự đến lúc này, trong lòng lại đau như vậy?

Thấy bộ dáng si ngốc của Ngọc Thiên Huyết, Mộc Thiêm Hi đứng lên, xoay người muốn đi, ai mà biết Ngọc Thiên Huyết đột nhiên đuổi theo, từ sau lưng ôm lấy nàng.

“Thiêm Hi, đừng đi!”

Ngọc Thiên Huyết khó khăn học ra vài chữ.

“Đừng rời khỏi ta, Thiêm Hi!”

Ngọc Thiên Huyết rốt cục hiểu được, cái loại đau lòng này là gì. Nàng, chính là gốc xương sườn hắn cực khổ tìm kiếm kia, cho nên mới đau, mới khổ sở, mới có thể thấy nàng rơi lệ, lòng hắn đau như cắt.

“Huyết, ngươi có biết mình đang nói cái gì không?”

Thân thể Mộc Thiêm Hi hơi hơi phát run.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Gạo Sống? Nấu CƠM? Làm Sao Nấu?

Edit: Tuyết Ảnh Nhi

“Ta biết, ta rất rõ ràng chính mình đang làm cái gì.”

Ngọc Thiên Huyết đứng ở trước mặt Mộc Thiểm Hi, dịu dàng nhìn mặt của nàng, hơn nữa đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt của nàng, “Thiểm Hi, ta nghĩ thông rồi, ta muốn ở cùng nàng.”

Đợi lâu như vậy, rốt cục nghe thấy lời mình muốn nghe, Mộc Thiểm Hi cắn môi, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống.

“Nhưng mà trước đó ngươi không phải nói như vậy! Ngươi nói, ngươi nói.....”

Mộc Thiểm Hi lời còn chưa ra khỏi miệng, Ngọc Thiên Huyết đã cúi đầu hôn vào môi đỏ mọng đầy đặn của nàng, ngăn chặn lời phía sau của nàng.

“Sát Sát, Tam thức thật nóng bỏng!”

Thiên Dạ Tuyết huyết một tiếng sáo vang dội, lấy tay huých khủy tay của Ngọc Phi Yên.

“Nhìn Tam thức ngươi bộ đáng rất tao nhã, không nghĩ tới hần kỳ thật chính là một bó củi bùng cháy!”

Thiên Dạ Tuyết đánh giá rất đúng chỗ, Ngọc Phi Yên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết nhiệt tình như vậy.

Xem ra, Mộc Thiểm Hi lần này là chạy không thoát!

Vốn bởi vì chuyện của Độc Tông, khiến cho không khí hội trường có chút âm u, hiện tại Ngọc Thiên Huyết cùng Mộc Thiểm Hi người hữu tình cuối cùng thành đôi, tựa như một ánh sáng khiến cho tâm tình của mọi người nhảy mất tốt hơn.

Móng vuốt dài rộng của Hàm Tử che đi ánh mắt, biểu tình hết sức ưu thương.

Muội từ tốt đều là của người khác!

Muội từ ngực to a.....

Mộc Thiểm Hi không nghĩ tới Ngọc Thiên Huyết vẫn luôn lạnh như băng, cư nhiên cũng có một mặt nhiệt tình như vậy.

Xung quanh từng đợt tiếng ồn vang lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn màu lúa mạch của Mộc Thiểm Hi, dần dần biến thành giống như quả táo đỏ.

Chờ Ngọc Thiên Huyết buông tay ra, Mộc Thiểm Hi một đầu chui vào trong vòng ôm ấm áp của hần, đem mặt dấp đi.

Thật sự là mắc cỡ chết được! Bọn họ lại hôn ở trước mặt nhiều người như vậy, đây được xem như một nụ hôn định tình sao.....

Ngọc Thiên Huyết ý thức được chính mình kích động, một đám tiểu bối chung quanh đều dùng ánh mắt sáng long lanh theo dõi hần, lúc này, trên mặt hần cũng không nhận được.

“Thiểm Hi, đừng trốn nữa!”

Ngọc Thiên Huyết đỏ mặt sờ đầu Mộc Thiểm Hi.

“Không, ta không ra! Ta không còn mặt mũi nhìn người nữa! Bọn họ đều đang chê cười ta!”

Mộc Thiểm Hi gắt gao ôm Ngọc Thiên Huyết, trong lòng nghĩ, thật vất vả ngươi mới nguyện ý cùng ta ở chung một chỗ, ta mới không dễ dàng buông tay đâu!

“Không có ai cười nàng, thật đấy!”

Đối với Mộc Thiểm Hi tính trẻ con, Ngọc Thiên Huyết thật đúng là hết cách.

Dù sao, là hần làm chuyện như vậy đối với nàng, nói đi nói lại vẫn là vì hần quá kích động!

Cũng không biết làm sao, Ngọc Thiên Huyết chính là không muốn nhìn thấy Mộc Thiểm Hi rơi lệ.

Thấy nàng nhắc tới lời nói lúc trước của mình, Ngọc Thiên Huyết liền sốt ruột, sợ nàng đi cho nên mới biết dùng phương thức trực tiếp nhất biểu đạt tình cảm của chính mình, trong lúc nhất thời đã quên đây là nơi trước công chúng, còn có nhiều ánh mắt như vậy nữa.....

“Ta mới không tin đấy! Ta lần này thật mất mặt lớn rồi!”

Mộc Thiểm Hi cách quần áo, cắn lấy cơ bắp ở ngực của Ngọc Thiên Huyết.

“Ta mặc kệ, ngươi phải phụ trách đối với ta!”

“Được được, ta khẳng định sẽ phụ trách đôi với nàng, nàng yên tâm!”

“Đàn ông các ngươi đều nói thật dễ nghe! Ngươi hiện tại đáp ứng, về nhà phụ thân ngươi không muốn, ngươi khẳng định lại biến thành như trước kia, đối với ta lạnh như băng!”

Lời này của Mộc Thiểm Hi xem như nói trúng tử huyệt.

Ngọc Kinh Lôi là một người yêu * trên ý nghĩa truyền thống, nếu biết được con dâu là hải tặc, hẳn thật đúng là làm được chuyện lấy gia pháp xử trí Ngọc Thiên Huyết.

Thấy Ngọc Thiên Huyết không nói gì, Mộc Thiểm Hi im miệng.

“Ta chỉ biết, ngươi dỗ ta vui vẻ! Phụ thân ngươi khẳng định sẽ không thích ta……”

Vốn dĩ không khí rất tốt, lúc này lại lâm vào cục diện bế tắc.

Mộc Thiểm Hi đưa ra vấn đề hết sức khách quan.

Ngọc Kinh Lôi là một người nói một không hai, nếu hẳn không thừa nhận Mộc Thiểm Hi, Ngọc Thiên Huyết chẳng lẽ muốn mang trên lưng tội danh bắt trung bất hiếu? Đó cũng là điều Mộc Thiểm Hi không muốn nhìn thấy!

“Tam thẩm, ta cảm thấy ngươi thật sự là lo lắng quá nhiều!”

Thiên Dạ Tuyết một bên xem náo nhiệt lúc này đứng ra, giúp Ngọc Thiên Huyết một phen.

“Thật ra các ngươi có thể gạo nấu thành cơm! Vậy không phải được rồi sao! Đến lúc đó mang theo tôn tử béo mập trở về, lão nhân gia khẳng định vui vẻ đến chết, nơi nào sẽ thâm oán chứ!”

Gạo nấu thành cơm!

Ngọc Phi Yên xem chút sắc nước miếng.

Tuyết, ngươi lợi hại!

Rất trâu! Đề ra đề nghị như thế cho Tam thúc ta!

Bất quá biện pháp này quả thật không tệ, Ngọc Phi Yên biết, Ngọc Kinh Lôi tuy mặt ngoài rất nghiêm khắc, kỳ thật là một lão nhân rất ôn hòa.

Đặc biệt là Ngọc gia đã trải qua nhiều thiệt hại nghiêm trọng như thế, nếu thật có chuyện sinh con trai đưa vào, lão gia tử khẳng định cao hứng!

“Hỗn tiểu tử, ngươi nói bậy cái gì đó!”

Ngọc Thiên Huyết lúc này thật sự là đỏ mặt, không thể không nói đề nghị này của Thiên Dạ Tuyết rất thực dụng…… Cho nên xưng hô Ngọc Thiên Huyết đối với Thiên Dạ Tuyết, cũng từ Yên vương xa cách biến thành “Hỗn tiểu tử” vô cùng thân thiết.

“Tam thúc, ta nói đều là lời nói thật!”

Thiên Dạ Tuyết về mặt ủy khuất.

“Nếu ta gặp được người yêu mến, bất chấp tất cả sẽ trói hẳn bãi đường thành thân cùng ta! Vào động phòng, tiên trăm hậu tấu lại nói! Chuyện tình cảm không thể giảng đạo nghĩa cùng đạo đức!”

Lời của Thiên Dạ Tuyết, khiến cho Hạ Hầu Kinh Thiên một bên vẫn đang trạng thái trạng thái trầm mặc bỗng nhiên nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

Ánh mắt kia đỏ rực giống như sói đói khát.

Tiền trăm hậu tấu?

Trói đến thành thân?

Vào động phòng, gạo nấu thành cơm!

Lần đầu tiên trong đời, Hạ Hầu Kinh Thiên cảm kích một người như vậy. Đây là hán tử chỗ Yến vương phong lưu phóng khoáng học được gì đó! Thiên Dạ Tuyết quả nhiên danh bất hư truyền, là cao thủ trong cao thủ!

Gia lên tư thế!

Thật sự là nghe vua nói chuyện một buổi, còn hơn mười năm đọc sách!

“Thụ giáo!”

Vốn là lời Thiên Dạ Tuyết khuyên giải an ủi Mộc Thiểm Hi cùng Ngọc Thiên Huyết, kết quả ngược lại là Hạ Hầu Kinh Thiên hướng nàng ôm quyền cảm tạ, khiến cho Thiên Dạ Tuyết sững sờ.

Lâm Giang Vương, người đây không phải nói lệch rồi đấy chứ?

Tự xưng nửa đường cướp vai diễn như thế!

Thiên Dạ Tuyết chưa hiểu được ý tứ của Hạ Hầu Kinh Thiên, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Ngọc Phi Yên lại bị ánh mắt của Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn chăm chú đến cả người nổi da gà.

Tên gia hỏa này muốn làm gì?

Tại sao lại như hồ rình mồi nhìn mình như thế?

Nàng không phải thịt tươi nhỏ, lại không thể lấp đầy bụng.....

Mộc Thiểm Hi sau khi nghe lời nói của Thiên Dạ Tuyết, trong đầu toát ra hai tiểu nhân.

Một tiểu nhân nói, không được, nữ hài tử gia phải rụt rè! Không có tam môi lục sinh, vậy chính là danh bất chính ngôn bất thuận!

Một tiểu nhân khác lại đang nhiệt tình gào hét, muội muội người lớn mặt tiếng lên trước! Làm gục hắn, đừng quay đầu! Cùng một chỗ! Sinh bánh bao!

Thấy Mộc Thiểm Hi không nói gì, Ngọc Thiên Huyết nghĩ rằng nàng còn đang thẹn thùng, vội vàng hướng người trẻ tuổi chung quanh nháy mắt.

“Khụ khụ! Các người, nên làm gì thì làm đi! Có cái gì hay ho đâu!”

“Nếu Tam thúc lên tiếng, vậy chúng ta rời đi!”

Thiên Dạ Tuyết ôm song chương, cả lo phát phơ đi đến bên cạnh Ngọc Phi Yên, “Sát Sát, cùng đi đi! Ở đây cũng không có người hoan nghênh chúng ta!”

“Này! Các người đừng đi!”

Mộc Thiểm Hi rút cục thò đầu ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng giống hai ráng mây hồng.

“Tiểu Ngọc muội muội, người đừng đi!”

Mộc Thiểm Hi biết Ngọc Phi Yên là chất nữ ruột thịt của Ngọc Thiên Huyết, nàng phải gả cho Ngọc Thiên Huyết, còn rất hy vọng có được sự khẳng định của người Ngọc gia.

“Hi tỷ tỷ, người gọi ta có chuyện gì không?”

“Người gọi ta là Tiểu Ngọc muội muội, đây là không muốn làm Tam thẩm của ta sao?”

Ngọc Phi Yên cười đến hết sức ngọt ngào nhu thuận, nàng vừa nói như vậy, Mộc Thiểm Hi lại xấu hổ cực kỳ.

Lúc trước nàng muốn nhận thức Ngọc Phi Yên làm muội muội, còn nói cả đời đều là tỷ muội tốt, nhưng hiện tại thật sự là chênh lệch bối phận!

“Người cái nha đầu xấu này! Ngay cả người cũng chê cười ta!”

Mộc Thiểm Hi nhỏ giọng “Thầm oán” nói.

Mộc Thiểm Hi lúc này hoàn toàn có thể khẳng định, lúc trước ở tửu lâu Ngọc Phi Yên đã nhận ra Ngọc Thiên Huyết, cho nên lúc nàng muốn nhận thức tỷ muội, Ngọc Phi Yên mới có thể cười đến quái dị, hỏi nàng sẽ hối hận hay không.

Thật sự là một quý lang lợi!

Lúc ấy đã căng lưới, đợi nàng chui vào cơ đấy!

“Không có, ta là vui vẻ mà!” Biết Mộc Thiểm Hi lo lắng cái gì, Ngọc Phi Yên an ủi.

“Tam thẩm, kỳ thật gia gia ta rất dễ nói chuyện! Người không cần khẩn trương như vậy! Gia gia cái gì đều nghe ta, cho nên, chuyện này cứ để ta lo, người yên tâm đi!”

Có lời của Ngọc Phi Yên, Mộc Thiểm Hi rất cục nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới nghĩ đến Hồ Sa cùng Liệt Khuyết.

“Bọn họ xử trí như thế nào?”

Mộc Thiểm Hi chỉ vào hai cái huyết nhân.

“Chết!”

Hạ Hầu Kinh Thiên đối với hai người này không lưu tình chút nào, sau khi hắn nói ra chữ này, Liệt Khuyết bỗng nhiên cả người bắt đầu phát run, sau đó lập tức như quả bóng bắt đầu phồng lên.

“Không tốt, hắn muốn tự bạo! Mọi người cẩn thận!”

Ngọc Thiên Huyết vội vàng che chở Mộc Thiểm Hi.

Ai mà biết lời Ngọc Thiên Huyết vừa ra khỏi miệng, Liệt Khuyết đã biến thành một cái quả bóng siêu lớn, lăn đến nơi nhiều nhất giữa hội trường.

“Ha ha ha! Các ngươi đều đi chết đi! Độc Tông vĩnh viễn là sẽ không thua!”

Liệt Khuyết hét chói tai, một tiếng nổ mạnh lớn vang lên, mọi người căn bản là không kịp trốn tránh, có nhiều người chỉ ngo ngác ngây ngốc đứng ngay tại chỗ, ngay cả ngồi xổm xuống ôm đầu cũng quên.

“Oanh ——”

Ở đây thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một ánh sáng hình tròn màu tím nhạt đem Liệt Khuyết bao phủ trong đó, từng đợt nổ đều ở tiền hành ở trong bọt khí hình tròn, hoàn toàn không có tổn hại đến đám người vô tội.

Mà ngay trước khi mọi người hồi tỉnh, ánh sáng kia rất nhanh liền biến mất.

Cuối cùng chỉ để lại Liệt Khuyết bị nổ thành đồng thịt nát nhìn không ra hình dạng trên mặt đất.

“Ngươi, ngươi……”

Hồ Sa dựa vào tường, run rẩy vươn tay trái chỉ vào Hạ Hầu Kinh Thiên.

Quá kinh khủng!

Đây là…… Kết giới!

Trong truyền thuyết chỉ có cao nhân ở trên Thần Tôn mới có thể ngưng tụ ra kết giới thuộc về mình, Hạ Hầu Kinh Thiên cư nhiên là Thần Tôn!

Điều này sao có thể!

Nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, Hồ Sa thế nào cũng không nguyện ý tin tưởng con tin bị hắn xem thường sẽ lợi hại như vậy.

Thật sự là chơi chìm cả đời, cuối cùng bị chìm chọc mù hai mắt!

Nghĩ đến đây, Hồ Sa phun ra một ngụm máu.

Vừa rồi, tất cả mọi người bị Liệt Khuyết tự bạo dọa cho, không có người nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ra tay. Chỉ có Hồ Sa từ bỏ cơ hội sống, không thể động đậy mới nhìn thấy một màn kinh hãi như thế.

Đây vẫn là tiểu hoàng tử đáng thương bị làm con tin ở Tàn Trĩ quốc năm đó sao?

Hắn khi nào thì trở nên lợi hại như vậy?

Hồ Sa không hiểu, cũng không muốn đi suy xét những thứ này.

Thì ra ở cửa phân bộ Dược Vương Các người giáo huấn mình chính là Hạ Hầu Kinh Thiên! Hắn thật đúng là đem Ngọc La Sát làm bảo bối!

Hồ Sa trước khi chết, rốt cục hiểu được căn nguyên bi kịch của mình là gì!

Có Hạ Hầu Kinh Thiên tọa trấn, hắn căn bản không có cơ hội làm Ngọc Phi Yên bị thương, ngay từ đầu hắn chính là ba ba trong rọ, cũi lừa bên dưới đã đốt rục chính là chờ hắn tự tiến vào.

Ha ha……

Hồ Sa lắc đầu, miệng vẫn nhắc đi nhắc lại :

“Sai lầm rồi! Sai lầm rồi!”

Đi làm đường, chọn sai đối thủ, kết quả là làm cho mình chết không có chỗ chôn!

Hồ Sa chưa từng nghĩ đến chính mình sẽ chết ở Lạc Hà Cốc, lấy phương thức như thế chết đi ——

Độc thoại của hắn dừng ở trong lỗ tai của Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Kinh Thiên cười lạnh, trong tay tử quang chột lóe, cổ họng Hồ Sa bị chém đứt, một cái đầu ngã nhào trên mặt đất.

Lúc sắp chết, ánh mắt Hồ Sa đều mở thật lớn, không hề cam tâm, cũng có một ít vui mừng.

Ít nhất, hắn có thể chết ở trong tay một vị Thần Tôn! Cũng coi như viên mãn!

Hành vi tự bạo cuối cùng của Liệt Khuyết hoàn toàn dẫn đến công phần.

Rất nhiều tân khách xông lên hội trường, đối với đệ tử Độc Tông bị bắt quyền đâm cước đá, phát tiết sợ hãi cùng phẫn nộ của bọn họ.

Tức giận ngập trời, không ai có thể ngăn lại.

Chờ các tân khách rời đi, đệ tử Độc Tông bị bắt giữ gần như đều tắt thở.

Ngoại trừ Đại trưởng lão lúc bắt đầu đã bị Thiên Dạ Tuyết độc ngát xỉu, hắn đã bị Lâm chương môn giam giữ, âm mưu lần này của Độc Tông hoàn toàn bị bại trận, hơn nữa có đến mà không có về, tổn thất thảm trọng.

“Cảm ơn các người! Cảm ơn!”

Lâm chương môn đi ra chủ trì cục diện hỗn loạn, vừa mở đầu, hắn liền cảm tạ Ngọc Phi Yên cùng đám bằng hữu của nàng.

Nếu không phải bọn họ thấy việc nghĩa hăng hái làm, Dược Vương Các lúc này đây khẳng định thân bại danh liệt!

Đặc biệt là Ngọc Phi Yên, chính bởi vì nàng hấp dẫn lực chú ý của mọi người Độc Tông, ngăn trở âm mưu của chúng, toàn bộ hành động mới có thể thuận lợi như vậy.

“Lâm chương môn, người quá khách khí!”

Nhìn thoáng qua hội trường lộn xộn, Ngọc Phi Yên biết công việc thanh lý phía sau chẳng những nhiều, hơn nữa hết sức rườm rà.

Cho nên nàng chưa nói gì, chỉ là cùng Lâm chương môn thoáng giải thích một chút, liền cùng những người khác rời khỏi hội trường.

Biết Ngọc Phi Yên hôm nay hao phí rất nhiều tinh lực cần nghỉ ngơi, Lâm chương môn cũng không có nhiều khách sáo, chỉ là để cho Ngọc Phi Yên có cần gì trực tiếp phân phó.

Trở lại tiểu viện cư trú, Ngọc Phi Yên vừa vào cửa liền nằm tư thế hình chữ “nhân” ở trên giường.

Đêm qua đầu tiên là giải cứu Hoắc thần y, kế đó Mộc Thiểm Hi gặp chuyện không may, sau lại giải độc cho Lâm chương môn, Ngọc Phi Yên căn bản không ngủ được bao nhiêu.

Từ buổi sáng hôm nay bắt đầu vẫn là trạng thái giường cung bật kiếm như thế, nàng thủy chung thần kinh căng thẳng, kiên trì đến lúc này, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Ngọc Phi Yên thật sự là vừa mệt vừa buồn ngủ, nằm xuống chưa bao lâu liền thiếp đi.

“Nàng mệt muốn chết rồi!”

Sau khi xem xét Ngọc Phi Yên bình an vô sự, Mộc Thiểm Hi tay chân nhẹ nhàng đi ra đóng cửa lại.

“Để nàng nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Ai nha!”

Đúng lúc này, Ngọc Thiên Huyết vỗ đầu mình một cái, “Nguy rồi nguy rồi! Ta cư nhiên quên một đại sự!”

Ngọc Thiên Huyết chột cả kinh, thật sự dọa đến mọi người.

“Tam thúc, chuyện gì?”

Tiết Tường hiện tại cũng biết Ngọc Thiên Huyết là thúc thúc ruột của Ngọc Phi Yên.

Tuy hắn đã đem tình yêu đối với Ngọc Phi Yên chuyển hóa thành ái mộ cùng sùng bái, nhưng vị trước mắt này lại là trưởng bối! Phải hiếu kính cho tốt!

“Hôm nay là sinh nhật của La Sát! Là sinh nhật mười lăm tuổi của nàng! Chuyện lớn như vậy ta lại quên, thật là đáng chết!”

Ngọc Thiên Huyết vừa nói, những người khác đều sùng sốt.

Mười lăm tuổi!

Có lắm hay không!

“Tam thúc, người nói Sát Sát mới mười năm tuổi? Hôm nay mới thành niên? Người xác định?”

Cầm Thiên Dạ Tuyết xem chút rớt trên mặt đất.

Tuy nàng biết Ngọc Phi Yên niên kỉ không lớn, nhưng cho tới bây giờ chưa nghĩ tới nàng còn là một tiểu nha đầu vị thành niên.

Vũ Thần kiêm Dược Hoàng mười bốn tuổi!

Đây hoàn toàn là nghịch thiên!

Thiên Dạ Tuyết bị kích thích không xong, hận không thể đâm mù cặp mắt của mình!

“Đương nhiên! Chuyện này ta còn cần lừa các người sao!” Nói xong, Ngọc Thiên Huyết bắt đầu tiến vào trạng thái lâm bâm lâu bầu.

“Mười lăm tuổi, trưởng thành! Sinh nhật này nhất định phải chúc mừng thật tốt!”

“Hôm nay nàng mệt muốn chết rồi, làm chút gì cho nàng ăn đi? Mỳ trường thọ là nhất định! Thịt cá là món yêu thích nhất của nàng, thịt dê non cũng không thể thiếu, gà vịt thịt bò phải có, còn có rau dưa hoa quả, sau đó..... Lễ vật!”

Nghĩ đến cái này, Ngọc Thiên Huyết nóng nảy.

Lễ vật đâu?

Lễ vật trưởng thành hần còn chưa có chuẩn bị nữa!

Đã đến lúc này rồi, để hần đi đâu tìm lễ vật!

Lễ trưởng thành, đây là chuyện hết sức quan trọng! Hần lại quên chuyện này, thật sự là thúc thúc không hợp cách!

Thấy Ngọc Thiên Huyết sốt ruột, Hạ Hầu Kinh Thiên khước miệng cong lên.

Gia đã sớm chúc mừng sinh nhật của mèo con, lễ vật cũng đã tặng, gia lại nhớ rõ ràng hơn so với Tam thúc đấy!

Trong lòng cao hứng, Hạ Hầu Kinh Thiên lại như trước dựng thẳng lỗ tai đem lời của Ngọc Thiên Huyết đều ghi nhớ.

Thì ra mèo con thích ăn cá! Không hổ là mèo con! Thịt dê non cũng thích? Cái này phải nhớ kỹ!

Ngọc Thiên Huyết về mặt cẩn thận, Mộc Thiểm Hi lại ở bên cạnh cùng Thiên Dạ Tuyết nói thầm

“Ta đã nói với người! Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Ngọc, người cần phải biểu hiện cho tốt! Nghe nói, bắt lấy tâm một nữ nhân, trước hết phải bắt được dạ dày của nàng.”

Thiên Dạ Tuyết một bên nghe, một bên gật đầu, cuối cùng mạnh cảm thấy tình huống này không thích hợp.

Tam thúc, người đây là muốn tác hợp ta cùng Sát Sát sao!

Ta cảm ơn người!

Nhiệt tình của người ta thật sự là chống đỡ không được!

Thiên Dạ Tuyết không biết, trước đó nàng cực lực tác hợp Mộc Thiểm Hi, lúc này Mộc Thiểm Hi lại bắt đầu bánh ít đi, bánh quy lại. Nếu Mộc Thiểm Hi biết nàng là nữ nhân, nhất định sẽ khóc mất.

Bách hợp mặc dù tốt, chỉ là sinh không được!

Mộc Thiểm Hi truyền thụ kinh nghiệm, khiến cho da đầu Thiên Dạ Tuyết run lên.

Hạ Hầu Kinh Thiên bên cạnh lại ghi tạc trong lòng.

Bắt lấy mèo con, phải bắt lấy dạ dày của nàng!

Ý kiến hay!

Hạ Hầu Kinh Thiên lặng lẽ không lên tiếng một mình đi phòng bếp của Dược Vương Các, Hàm Tử nhìn phòng của Ngọc Phi Yên, lại nhìn bóng lưng của chủ nhân, rốt cục xác định vị trí Ngọc Phi Yên ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên.

Chủ nhân cao lớn như vậy lên, lại chịu vì tiểu cô nương xuống bếp, thâm tình như thế mới là tình yêu thật sự!

Chủ nhân, cố lên!

Luân gia tới giúp người coi chừng dùm tiểu cô nương!

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Hàm Tử vui vẻ ngồi xổm ở cửa phòng của Ngọc Phi Yên

Phải ôm chặt đùi của tiểu cô nương cùng chủ nhân!

Đặc biệt là tiểu cô nương!

Đi theo tiểu cô nương có thịt ăn, đây là chân lý vĩnh hằng không thay đổi.

Chờ đi phòng bếp, Hạ Hầu Kinh Thiên tìm một lần, không phát hiện cá, hấn bắt đầu buồn bực.

Mèo con thích ăn cá nhất!

Đường đường Dược Vương Các lại không có cá! Không có cá!

Điều này sao có thể!

Hạ Hầu Kinh Thiên xem chút nỗi giận, cuối cùng nghĩ Ngọc Phi Yên còn đang ngủ, lúc này còn có thời gian, hấn lập tức bay lên trời, chạy vội đi Quy Vu thành mua cá.

Mọi người chỉ cảm thấy đến một cơn gió màu tím gào thét mà qua, cuối cùng không có bóng dáng, cũng không có người phát giác đó là một người sống.

Nếu mọi người biết được, một vị đại nhân vật cấp tôn thượng, vì làm canh cá cho người yêu, cư nhiên vận dụng “Phi Thiên Thần Bộ” trong truyền thuyết, nhất định sẽ toàn thể ngắt.

Bản lãnh ngày đi ngàn dặm dùng để lấy lòng giai nhân, đây là phung phí của trời, được không!

Bản lãnh như thế, còn để cho người sống hay không!

Hạ Hầu Kinh Thiên đuổi tới Quy Vu thành, đã là chạng vạng, chợ đã sớm thu quán, chỗ nào còn có cá!

Ngay lúc Hạ Hầu Kinh Thiên lên không, chuẩn bị đi địa phương khác tìm kiếm cá sống tươi ngon thì đột nhiên nhìn thấy trong trạch viên siêu lớn trên mặt đất, có một ao cá xinh đẹp.

Một nữ tử trẻ tuổi đang ngồi trong đình đốt cá ăn.

Ở chung quanh nàng, cá Kim Long chỉ chít phun bọt khí vui vẻ ăn mồi.

Cái này, Hạ Hầu Kinh Thiên có chủ ý.

Hấn trực tiếp dừng ở bên cạnh ao cá, ngón tay khẽ điểm, một chuỗi cá Kim Long toàn bộ hiện ra cái bụng.

Đếm, mười con, vậy là đủ rồi!

Hạ Hầu Kinh Thiên lấy tài liệu ngay tại chỗ, lòi mười canh liêu xuyên qua mười con cá.

Sau đó, Hạ Hầu Kinh Thiên lấy một tấm ngân phiếu đặt ở bên cạnh ao cá, còn dùng đá đè lên ngân phiếu coi như bồi thường lấy cá đi.

Nam tử đột nhiên xuất hiện khiến cho nữ tử trẻ tuổi hết lên, chờ sau khi nhìn dung mạo tuyệt thế của Hạ Hầu Kinh Thiên, nữ tử kia vừa mừng vừa sợ lại đơ ra.

Người nam nhân này là thần tiên sao?

Sao có người trưởng thành như thế!

Trái tim của nữ nhân đập loạn nhịp, hai má cũng trở nên đỏ rực.

Tiếng thét của nữ nhân dẫn tới chủ nhân của trạch viện —— Lư phòng giữ của Quy Vu thành.

“Mị Nương, làm sao?”

Mị Nương này lại là tiểu thiếp Lư phòng giữ vừa thú, trước đó là đầu bài trong thanh lâu, Lư phòng giữ tốn nhiều công phu mới đem nàng tới tay.

Nghe thấy thanh âm của Lư phòng giữ, Mị Nương nhướn mày, vội vàng hướng Hạ Hầu Kinh Thiên nói:

“Ngươi đi nhanh đi! Nếu hần nhìn thấy ngươi, sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Mặc kệ xuất phát từ loại tâm tính nào, Mị Nương cũng không bằng lòng thấy nam nhân tuần mỹ như thế bị Lư phòng giữ bắt lấy, theo hiểu biết của nàng đối với Lư phòng giữ, hần nhất định sẽ giết chết tử y nam nhân này.

Bất quá, lời của Mị Nương còn chưa nói hết, Lư phòng giữ đã mang theo một đám bộc nhân xuất hiện bên cạnh ao cá.

Sau khi nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, phản ứng đầu tiên của Lư phòng giữ chính là Mị Nương lên lút.

“Ngươi là ai? Vì sao ở trong nhà bản quan?”

Bản quan?

Nhìn thấy quan phục còn chưa cỡi ở trên người Lư phòng giữ, Hạ Hầu Kinh Thiên cười lạnh lùng.

Bất quá là một phòng giữ nho nhỏ, còn trước mặt bốn vương hô to gọi nhỏ?

Hạ Hầu Kinh Thiên lười để ý Lư phòng giữ, xoay người muốn đi đi, Lư phòng giữ lại để cho người bắt hần.

Sốt ruột trở về làm cá, Hạ Hầu Kinh Thiên đương nhiên đem người đánh văng ra, ai mà biết Lư phòng giữ thế nhưng gọi tới hai Vũ Linh, lệnh cho bọn họ trực tiếp giết chết Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Đại nhân, hần thật sự chỉ là tới bắt cá! Hần còn để lại ngân phiếu!”

Mị Nương không đành lòng nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên bị vô tội sát hại, vội vàng cầu tình.

Ai mà biết cầu tình của nàng, ngược lại khiến cho Lư phòng giữ cho rằng giữa Mị Nương cùng Hạ Hầu Kinh Thiên có hoạt động âm mưu gì đó, lập tức đánh Mị nương hai bạt tay.

“Tiện nhân, ta giết hần trước, lại tìm ngươi tính sổ!”

Nói xong, Lư phòng giữ hung tợn nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, “Đám trộm nữ nhân của bản quan, bản quan cho ngươi hối hận đến thế giới này!”

Lư phòng giữ trong khoảng thời gian này trôi qua kinh hồn táng đảm.

Từ sau khi cộng tác tốt của hần Chu Đức Mẫn bị Vũ Vương giết ở quán rượu, tim của Lư phòng giữ luôn nâng ở cổ họng.

Mấy năm nay hần cùng Chu Đức Mẫn kết phùng làm không ít chuyện xấu, ngày đó Chu Đức Mẫn đâm đầu vào Vũ Vương, một nhà ba người đều chết hết, điều này làm cho Lư phòng giữ sợ hãi không thôi.

Bởi vì sợ hãi chuyện xấu mình làm bị người thực ra, sau đó sẽ chết không minh bạch, cho nên Lư phòng giữ tiêu số tiền lớn chiêu mộ một ít Vũ Sĩ cao cấp ở nhà.

Hiện tại nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, Lư phòng giữ một là muốn giết hần, hai cũng muốn thử một chút Vũ Sĩ chính mình chiêu mộ này rốt cuộc thế nào.

Cho nên, Lư phòng giữ vẫy tay một cái, ngoại trừ hai Vũ Linh vừa rồi, lại đi ra hai Vũ Linh cùng một Vũ Thánh, năm người đem Hạ Hầu Kinh Thiên vây quanh.

Lư phòng giữ không biết, hôm nay không có chuyện gì, nhưng chính hần muốn chết, dám đánh giết với Hạ Hầu Kinh Thiên, cái này, lại đắc tội hoàn toàn với Hạ Hầu Kinh Thiên.

Hạ Hầu Kinh Thiên vốn dĩ chỉ là lấy mấy con cá, còn để lại ngân phiếu, ai mà biết Lư phòng giữ này không thuận theo không buông tha, còn nói ra lời khó nghe như vậy.

“Muốn chết!”

Đối với người đưa lên cửa muốn ăn đánh, Hạ Hầu Kinh Thiên chưa bao giờ mềm lòng.

Chỉ thấy hần một tay nâng một chuỗi cá, tay kia thành lưỡi câu, trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt một người, “Răng rắc” một tiếng, bẻ gãy cổ đối

phương.

Đáng sợ!

Nhìn thấy Vũ Thánh chết ở trước mặt mình, một Vũ Linh sợ đến mức xém chút tiểu trong quần.

Đây là công phu gì!

Thế nào lợi hại như vậy!

Không đợi hấn tránh ra, Hạ Hầu Kinh Thiên đã tiến lên, bàn tay to bóp ngay cổ họng hấn.

“Cứu.” Từ miệng còn chưa ra khỏi miệng, người này đã nghe thấy rõ thanh âm rạn nứt của cổ họng mình, rõ ràng như thế. Thì ra chết chính là như vậy!

Bất quá thời gian chớp mắt, vài Vũ Sĩ cao cấp liền chết ở trước mặt Lưu phòng giữ.

“Anh hùng.”

Lưu phòng giữ chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất.

Hấn lúc này mới thật sự tin tưởng lời của Mị Nương, người này thật sự cần cá, cho nên đến nhà hấn lấy mấy con cá mà thôi.

“Anh hùng tha mạng! Người muốn cái gì ta đều cho người! Ta có tiền, ta có rất nhiều tiền!”

Từ sau khi Chu Đức Mẫn chết, Lưu phòng giữ thuận thế tiếp nhận tất cả tài sản của hấn, biến thành nhà giàu nhất, kiêm quan lớn chấp hành cao nhất của Quy Vu thành.

Nhưng mà, hấn căn bản không có mạng đi hưởng thụ những thứ tài phú kia, liền đắc tội Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Hảo hán! Đại nhân.”

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên thờ ơ, từng bước một tiến về phía mình, Lưu phòng giữ dọa đến mức ị tại chỗ trong quần.

Thực ghê tởm!

Người được mùi tanh thối trong không khí, Hạ Hầu Kinh Thiên rốt cục dừng bước lại.

Thấy tử y nam nhân không có nhích lại gần mình, Lưu phòng giữ thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Đội hấn thấy rõ ràng khuôn mặt, nốt chu sa màu đỏ ngay mi tâm, dung mạo tuấn dật thanh quý, còn có tử y. Cùng với hoa Diên Vĩ màu tím nở rộ trên tử y kia của Hạ Hầu Kinh Thiên, lòng muốn chết của Lưu phòng giữ đều có rồi.

Má ơi!

Hôm nay là ngày gì!

Thế nào để hấn gặp phải Lâm Giang Vương!

Lâm Giang Vương lúc nào đến Quy Vu thành? Hấn thế nào một chút tin tức đều không có thu được?

Sớm biết đối phương là Lâm Giang Vương Hạ Hầu Kinh Thiên, đừng nói muốn cá, cho dù là muốn nữ nhân của hấn, Lưu phòng giữ cũng sẽ ngoan ngoãn đưa ra, chỗ nào sẽ có chuyện sau đó xảy ra chứ!

“Vương gia tha mạng! Vương gia thứ tội! Hạ quan đáng chết! Hạ quan đáng chết ——”

Lưu phòng giữ làm sao lo lắng nhiều như vậy, hoàn toàn không có tôn nghiêm phủ phục trên mặt đất, đau khổ cầu xin.

Thấy Lưu phòng giữ muốn trào lại đây nắm y phục của mình, trong tay Hạ Hầu Kinh Thiên nhiều hơn một cục đá, trực tiếp bắn tới giữa mi tâm của Lưu phòng giữ.

Một màu đỏ tươi từ trong lỗ máu chảy xuống.

Lưu phòng giữ té trên mặt đất, ngơ ngác nhìn bầu trời, thân thể dần dần trở nên cứng ngắc.

Thật sự là một thứ ghê tởm!

Hạ Hầu Kinh Thiên xách cá lên người, cảm thấy những con cá kia bị mùi thối của Lưu phòng giữ xông lên, vội vàng đem cá vứt trên mặt đất, lại vót vài

con cá tươi ở trong ao mới rời đi.

Một màn trước mắt, khiến cho Mị Nương nhìn thấy trọn mắt há hốc mồm.

Vương gia?

Nam nhân kia cư nhiên là Vương gia!

Khó trách lúc hần giết Lưu phòng giữ không chút nào nương tay!

Còn có, hần thế nào lợi hại như vậy?

Ngay cả Vũ Thánh cũng không phải đối thủ của hần!

Nếu người Quy Vu thành biết Lưu phòng giữ đã chết, khẳng định sẽ vừa múa vừa hát nã pháo trúc hoan hô.

Vương gia thật sự là một đại anh hùng vì dân trừ hại!

Lưu phòng giữ vừa chết, toàn bộ phủ phòng giữ đều lâm vào trong hỗn loạn. Thừa dịp hỗn loạn, Mị Nương thu thập một ít nữ trang vàng bạc, vụng trộm rời khỏi phủ phòng giữ.

Mà trong phòng khách quý cách ao cá không xa, một người trẻ tuổi đang nhìn người hầu hoảng loạn ngoài cửa sổ.

“Nói như vậy, người các người đi, trừ người, những người khác đều bị tóm? Kế hoạch lần này hoàn toàn thất bại?”

“Đúng vậy, Tông chủ! Chỉ có một mình ta trốn thoát!” Một đệ tử Độc Tông run rẩy đứng ở sau lưng người trẻ tuổi, “Tả hộ pháp cùng Hữu hộ pháp chỉ sợ dữ nhiều lành ít!”

“Ngọc La Sát kia quả thật lợi hại!”

“Tông chủ.....” Đệ tử do dự chốc lát chỉ vào chỗ ao cá, “Người từ y vừa rồi chính là người giúp Ngọc La Sát trên đại hội, bọn họ là đồng bọn!”

“Ta biết người nọ, hần là Lâm Giang Vương của Đại Chu quốc, Hạ Hầu Kinh Thiên.”

Giọng nói người trẻ tuổi nhẹ nhàng, “Chỉ là ta không nghĩ tới, Hạ Hầu Kinh Thiên cư nhiên lợi hại như vậy, thật sự là coi thường hần!”

“Tông chủ, vậy làm sao bây giờ?”

Dần dần, đệ tử Độc Tông từ trong trạng thái Độc Tông toàn quân bị diệt khôi phục lại, đứng ở bên người người trẻ tuổi, hần dường như phục hồi lại năng lượng.

“Quay lại Độc Tông.”

“Tông chủ, vạn lần không thể! Vạn nhất bọn Ngọc La Sát tìm tới cửa, phải làm sao? Người vẫn nên tìm một chỗ tránh một chút đi!”

“Không ——”

Người trẻ tuổi trực tiếp từ chối đề nghị của đối phương.

“Nàng khẳng định sẽ tới cửa tìm Độc Tông gây phiền phức! Điều này trốn không thoát đâu! Bất quá, nếu ta không quay về, làm sao nhìn thấy Ngọc La Sát đây! Đối với nàng, ta lại cực kỳ hiếu kỳ đây!”

Nàng rốt cuộc là một cô gái như thế nào?

Tự nhiên là tự mình gặp mới biết được!

Ngọc Phi Yên ngủ khò khò không biết mình đã bị người nhớ thương, nàng cảm giác ngủ cực kỳ thoải mái.

Ngoài phòng, tất cả mọi người đang vì nàng chuẩn bị sinh nhật, trong phòng, một người nhanh chân nhanh tay đi đến bên giường của nàng.

“Mèo con, mèo con?”

Hạ Hầu Kinh Thiên nhẹ giọng kêu, nhưng Ngọc Phi Yên thật sự rất buồn ngủ, chỉ là cố gắng bấu môi, trở mình cái lại ngủ tiếp.

Nhìn bộ dáng thiên chân vô tà của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của nàng.

“Về sau phải gọi nàng là heo con rồi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên vươn tay đem Ngọc Phi Yên ôm vào trong ngực, từ cửa sổ phía sau bay ra ngoài.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi làm gì đấy?” Ngọc Phi Yên mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Nàng ngủ đi! Ta chốc lát nướng cá cho nàng ăn!”

“Được!”

Ngọc Phi Yên lại ngủ tiếp, chờ nàng tỉnh lại bị một trận mùi cá câu dẫn sâu tham ăn trong bụng đánh thức.

“Thật là thơm!”

Ngọc Phi Yên không nghĩ tới nơi Hạ Hầu Kinh Thiên chọn là ở trên đỉnh núi, từ nơi này, có thể nhìn xuống toàn bộ tình hình của Dược Vương Các.

Hạ Hầu Kinh Thiên vội vàng nướng cá, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Hàm Tử ngoan ngoãn ghé vào bên người Ngọc Phi Yên, hai con mắt nhìn chăm chăm cá nướng, nước miếng từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Thấy Ngọc Phi Yên tỉnh, Hàm Tử dùng sức phe phẩy cái đuôi.

Tiểu cô nương, hôm nay luân gia dính ánh sáng của ngươi, có thể ăn cá nướng của chủ nhân đây!

“Hàm Tử, ngươi tắm rửa chưa?”

Ngọc Phi Yên vẫn chưa toàn bộ thanh tỉnh, sờ sờ lông trên người Hàm Tử, một tay vỗ mông nó, “Nhanh chóng đi tắm rửa cái đi, trên người đều là bụi!”

Vâng! Tuân mệnh!

Hàm Tử đối với lời của Ngọc Phi Yên là 200% nghe theo.

Chờ Hàm Tử rời đi, Ngọc Phi Yên đứng lên đi tới bên cạnh Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Còn rất có dáng vẻ nha!” Ngọc Phi Yên gật gật đầu, “Ta thật không nghĩ tới, ngươi đường đường Vương gia một nước, cư nhiên biết nướng cá!”

“Sùng bái gia đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên có chút đắc ý nhỏ.

“Lúc trước ở Tàn Trị quốc, gia thường xuyên xuống sông bắt cá về nướng ăn. Cho nên kỹ thuật của gia cực kỳ tốt!”

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên nhắc tới cuộc sống ở Tàn Trị quốc, Ngọc Phi Yên trong lòng hiểu rõ.

Khi đó Đại Chu quốc là quốc gia thua trận, Hạ Hầu Kinh Thiên làm con tin, ngày tháng nhất định trôi qua không tốt. Nếu không, đường đường hoàng tử điện hạ, làm sao có thể tự mình bắt cá, tự mình nướng cá chứ!

“Sao thế?”

Nhận thấy cảm xúc có hơi sa sút của Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên đưa cho nàng một con cá nướng.

“Ném thử tay nghề của gia!”

“Rất thơm!”

Ở trước mặt mỹ thực, Ngọc Phi Yên tạm thời đem chuyện tình không vui quẳng phía sau đầu, một ngụm cắn lên trên con cá.

Ai mà biết nàng quá nóng lòng, lúc này làm bỏng đầu lưỡi.

“Vù vù! Bỏng chết ta!”

Ngọc Phi Yên vội vàng phun ra đầu lưỡi, quả nhiên, phía trên đó một mảnh, quả thật bị bỏng rồi.

Ngọc Phi Yên bị thương, Hạ Hầu Kinh Thiên đương nhiên đau lòng, vội hỏi, “Mèo con, nàng có thuốc trị phỏng hay không?”

“Có!”

Ngọc Phi Yên lục ra một bình nhỏ màu đỏ, đổ ra một viên thuốc, vừa định nuốt vào miệng, ai mà biết lại bị Hạ Hầu Kinh Thiên ngậm đi.

“Ngươi ——”

Ngọc Phi Yên lời còn chưa nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên cúi đầu, cắn lấy môi của Ngọc Phi Yên, đem thuốc đưa vào miệng nàng.

Trên đầu lưỡi bị bỏng thoáng cái bao phủ vị lạnh, thanh ngọt, giảm bớt đau đớn, lại làm cho Ngọc Phi Yên hết sức thẹn thùng.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, không được ăn đậu hũ của ta!”

Ngọc Phi Yên cầm cá, thối lui đến một bên, hai mắt xinh đẹp trừng mắt nhìn nam nhân tuần mỹ đối diện.

“Người còn khanh khanh ta ta như vậy, ta liền tức giận đó!”

Thời điểm Ngọc Phi Yên buồn bực xấu hổ, hai má hồng hồng, hai con ngươi kia so với bảo thạch còn muốn xinh đẹp bốc lên hai nhúm lửa nhỏ, nhìn thấy sinh động cực kỳ.

Thấy Ngọc Phi Yên vội vã thoát khỏi mình như vậy, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên có chút mất mát.

Xem ra, hần quá nóng vội rồi!

Muốn tiến hành theo chất lượng, không thể làm nàng sợ!

Nàng vẫn còn nhỏ, vừa mới trưởng thành, còn là tiểu nha đầu đây!

Hạ Hầu Kinh Thiên một bên khuyên giải an ủi chính mình, một bên xin lỗi Ngọc Phi Yên:

“Gia sai lầm rồi! Gia đây không phải là lo lắng thương thế của nàng sao!”

Nhìn thấy thái độ nhận sai của Hạ Hầu Kinh Thiên hết sức hài lòng, Ngọc Phi Yên lúc này mới mới giương cằm nhỏ lên.

“Hôm nay là sinh nhật của ta, trời đất bao la, thọ tinh lớn nhất! Hạ Hầu Kinh Thiên, người cũng không thể chọc ta tức giận!”

“Phải! Nàng lớn nhất! Gia nghe lời nàng!”

Hàm Từ tấm xong vui vẻ lại đây, chợt nghe đến những lời buồn nôn kia, dọa đến mức nó xém chút giẫm không, ngã trên mặt đất.

Chủ nhân, đây vẫn là chủ nhân uy vũ khí phách của luân gia sao?

Tại sao chủ nhân lại biến thành thế này!

Chủ nhân, người là bị yêu quái bám vào người sao?

Hàm Từ hết sức sáng suốt ngồi xổm một bên, không đi quấy rầy thế giới hai người của Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên.

Nó biết, nếu hiện tại xuất hiện, làm hỏng chuyện tốt của chủ nhân, vậy thì không phải trừng phạt đá móng đơn giản như vậy!

Tuy rằng cá nướng rất quan trọng, nhưng an nguy của mông quan trọng hơn!

Hạ Hầu Kinh Thiên cẩn thận lóc xương cá nướng, đem thịt cá đút đến miệng Ngọc Phi Yên. “Há mồm!”

Tuy trước đó Hạ Hầu Kinh Thiên nói xin lỗi, nhưng một lát lại trở nên bá đạo. Phải buộc Ngọc Phi Yên ăn cá mà hần đã lóc hết xương, hơn nữa, phải là hần đút nàng ăn.

Dưới “dâm uy” của Hạ Hầu Kinh Thiên, cộng thêm hần vì mình chúc mừng sinh nhật cực khổ nướng cá như vậy, Ngọc Phi Yên ngoan ngoãn nuốt xuống thịt cá.

Chỉ là, người nam nhân này xấu lắm!

Hần luôn là trong lúc vô tình lấy tay đụng vào, thậm chí ma sát môi của nàng, cái loại cảm giác tê tê này, thật sự rất quái dị.

Đây là mụm có đút nàng, quang minh chính đại quấy rối nàng sao?

“Ta tự mình tới!”

Rốt cục, Ngọc Phi Yên đỏ mặt từ trên giá gờ xuống một con cá, tránh ở một bên bắt đầu ăn.

Nếu không bởi vì hương vị của cá nướng này thật sự là rất ngon, ta mới sẽ không có khí phách như vậy đâu! Ngọc Phi Yên trong lòng nghĩ.

Ngọc Phi Yên ăn ăn, liền quên mất chuyện Hạ Hầu Kinh Thiên đùa giỡn nàng, trên mặt tràn đầy thỏa mãn thuộc về ăn hàng, một màn này dừng ở trong mắt Hạ Hầu Kinh Thiên, tâm tình của hần nháy mắt đặc ý hơn.

Xem ra Tam thẩm nói không sai!

Muốn bắt được lòng của phụ nữ, trước hết bắt lấy dạ dày của nàng!

Hạ Hầu Kinh Thiên trước đó đối với lời của Mộc Thiểm Hi còn bảo trì thái độ hoài nghi, lúc này trải qua tự mình thực tiễn, để hắn rốt cục hiểu được đó là một chân lý, hơn nữa đối với Ngọc Phi Yên hết sức thực dụng.

Đến tận đây, Hạ Hầu Kinh Thiên làm một quyết định vĩ đại.

Về sau nhất định phải nuông chiều mèo con!

Đưa nàng châu báu quý giá nhất, quần áo hoa mỹ nhất, đồ ăn ngon nhất, đem nàng sủng lên trời, dưỡng thành nũng nịu, chịu không nổi chút tỳ khuất. Như thế, mặc cho ai đều nuôi không nổi nàng, chịu không nổi nàng, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại bên cạnh mình!

Làm một quân sự gia xuất sắc, năng lực suy một ra ba của Hạ Hầu Kinh Thiên cực kỳ mạnh.

Chỉ là bắt lấy dạ dày bắt lấy tâm, để cho hắn liên tưởng đến mọi vấn đề ăn mặc đi lại.

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy biện pháp này của mình rất đúng, về sau cứ làm như vậy!

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên một mình cười đến xinh đẹp khi có khi không, Ngọc Phi Yên hơi sùng sốt.

Đồ chết bầm! Không có chuyện gì cười đẹp như vậy làm gì, hại người ta đều sắp chảy nước miếng đây nè!

Từ khi bên người có Hạ Hầu Kinh Thiên, Liên Cẩn cùng Thiên Dạ Tuyết vài mỹ nhân bộ dáng người thần cảm phần, sức chống cự của Ngọc Phi Yên đối với mỹ nhân càng ngày càng mạnh.

Nhưng đột nhiên nhìn thấy vẻ tươi cười cao thượng không tỳ vết của Hạ Hầu Kinh Thiên, nàng vẫn bị kích thích thật sâu.

Người nam nhân này bộ dạng thật sự là không nơi nào có thể soi mói nha!

Rốt cuộc là làm sao trưởng thành?

Nếu đem Hạ Hầu Kinh Thiên đến Hoa Hạ quốc, tuyệt đối có thể được tuyển làm tiên sinh NO1 toàn cầu. Cả đồng quảng cáo, cả đồng tiền mặt, tất cả đều là tiền nha!

Ca ca ở Hoa Hạ quốc của Ngọc Phi Yên bộ dạng cũng là tuần tú lịch sự, nhưng bình tĩnh mà xem xét, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn càng tốt hơn.

Loại yêu nghiệt hại nước hại dân này, không biết về sau sẽ bị nữ nhân nào thu thập!

Thật sự là hâm mộ quá đi!

Nghĩ chính mình sớm muộn gì cũng phải quay lại Hoa Hạ quốc, mỹ nam cũng không thuộc về chính mình, Ngọc Phi Yên hung tợn cắn lên trên con cá.

Quên đi, không nghĩ nhiều như vậy!

Càng nghĩ càng buồn bực!

Nàng vẫn nên tiếp tục ăn cá là được!

Hạ Hầu Kinh Thiên đã thấy biểu tình xuân tâm nảy mầm trên khuôn mặt của Ngọc Phi Yên, nhưng sau đó lại đột nhiên biến mất, Ngọc Phi Yên lại miệt mài ăn cá nướng, khiến cho trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên rất buồn bực.

Ngay lúc vừa rồi, Hạ Hầu Kinh Thiên dường như khẳng định, Ngọc Phi Yên sắp động tâm rồi, thế nào đột nhiên lại thay đổi cơ chứ!

Chẳng lẽ là hắn làm sai cái gì?

Hạ Hầu Kinh Thiên lần đầu tiên cho rằng lòng của nữ nhân như mò kim đáy biển, lời này nói rất đúng.

Mèo con của hắn mới nhỏ như vậy, tâm tư lại thâm trầm như thế rồi, để hắn đoán không ra, bắt không được, thật sự là đáng lo!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 84: Biết Người Sống Không Tốt, Ta Đây Liền An Lòng

Edit: Seagate HDD

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Yên tâm đi! Ta không sao đâu! Dùng phương thức như vậy hành hạ ta, mang vạ là bọn họ!”

Thời điểm Thiên Dạ Tuyết nói chuyện, ánh mắt sắc bén.

Nàng mấy năm nay luôn ngự trang thành một vương gia chỉ mang thói phong lưu trắng hoa, ai ngờ bọn Lưu Quý Phi cuối cùng cũng không muốn bỏ qua cho nàng.

Một khi đã như vậy, không bằng mọi người thống khoái chém giết một hồi!

“Tuyết...”

Nhìn thấy Thiên Dạ Tuyết trong mắt ngập tràn căm hận, Ngọc Phi Yên nội tâm có chút không đành lòng.

Quan hệ thân tử biến thành như thế, không thể không nói mọi chuyện gần như là hỏng bét hết.

Cha mẹ của Ngọc Phi Yên đều là những người hiến thân cho công việc nghiên cứu khoa học, bọn họ đem hết tâm huyết và sinh mệnh của mình hiến dâng cho quốc gia, cho nên nàng cùng với anh mình là một tay ông nội nuôi mà lớn.

Bất quá, cha mẹ của nàng dù bề bộn nhiều việc, mỗi một lần có dịp quay về thăm nhà, hai người đối với Ngọc Phi Yên cùng anh của nàng tình cảm là vô cùng tốt, yêu thương cưng chiều, hoàn toàn coi nàng như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay.

Ngọc Phi Yên vốn cho là, trên đời này vốn không có điều gì có thể hơn được tình yêu thương của cha mẹ đối với con cái của mình, nhưng đi đến thế giới này, nhìn thấy tình cảnh của hai người Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Thiên Dạ Tuyết này, quan niệm của nàng triệt để bị đánh vỡ.

“Tuyết, nếu cần đến ta, nhất định không cần khách khí! Bất quá, trước khi nguoi đi, trước hết vẫn nên tiến giai!”

Ngọc Phi Yên lôi kéo Thiên Dạ Tuyết đi đến một bên, đưa cho nàng một cái hộp gấm.

“Ngươi hiện tại đã là Vũ Vương đỉnh phong, đây là ta căn cứ vào thể chất của ngươi mà luyện ra viên thuốc này, nó có thể giúp ngươi ngay lập tức tiến giai. Vì ngươi đã không muốn cho ta cùng đi đến Tàn Trì quốc, vậy việc nhỏ này ngươi phải đáp ứng ta!”

Nắm chặt hộp gấm trong tay, Thiên Dạ Tuyết ánh mắt ráo hoảnh.

Từ khi hai nàng quen biết nhau đến nay, Ngọc Phi Yên đã ra tay trợ giúp Thiên Dạ Tuyết rất nhiều lần.

Giúp nàng bỏ thói quen nghiện ngập, lại giúp này tập luyện võ công, hai người cùng nhau tiến giai, hiện thời lại vì nàng ra sức luyện chế viên thuốc này, Thiên Dạ Tuyết không biết nên dùng lời nói gì để cảm tạ Ngọc Phi Yên.

“Đại ân này không có lời nào cảm tạ hết được! Cả đời này chúng ta vĩnh viễn là tỷ muội!”

Thiên Dạ Tuyết tay phải nắm chặt lại, đập đập lên ngực, tỏ vẻ mình cả đời này sẽ nhớ rõ ân tình của Ngọc Phi Yên.

“Nhiều lời như vậy để làm cái gì! Tiến giai nhanh đi! Bằng không, ta thật đúng là lo lắng ngươi làm sao trở về!”

“Đã biết, nói nhiều!”

Thiên Dạ Tuyết nghiêng mặt, lau lau nước mắt, nở ra nụ cười tà mị.

“Mẫu hậu sinh ra ta thật quá sai lầm! Ta muốn là nam nhân, cả đời này đối với ngươi bám chặt lấy không nhả, bất kể thủ đoạn gì, thuốc mê cũng chơi luôn, đem ngươi biến thành nữ nhân của ta! Cùng ngươi dây dưa cả đời!”

“Cút —— “

Nghe Thiên Dạ Tuyết bắt đầu làm xàm, Ngọc Phi Yên biết nàng đã khôi phục nguyên hình, cũng coi như yên tâm.

Thiên Dạ Tuyết cầm hộp gấm rời đi, vừa ra tới cửa, liền thấy Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Lâm Giang Vương, có thời gian thì bàn bạc chút việc đi, ta muốn cùng ngươi hùn hạp làm ăn!”

Từ lúc biết Thiên Dạ Tuyết là nữ nhân, Hạ Hầu Kinh Thiên đối với nàng, ghen tuông đã bớt đi không ít.

Bằng hữu của Ngọc Phi Yên, tự nhiên cũng là bằng hữu của hắn, Thiên Dạ Tuyết nếu thực sự cần, xem mặt mũi của mèo con, hắn cũng sẽ ra tay tương trợ.

“Tốt!”

Hạ Hầu Kinh Thiên gật gật đầu, đứng cạnh Thiên Dạ Tuyết.

Bọn họ muốn làm cái gì?

Ngọc Phi Yên rất hiếu kỳ, bất quá, nàng tò mò hơn vẫn là Ngọc Thiên Huyết cùng với Mộc Thiêm Hi hiện nay như thế nào.

Buổi sáng bình thân trôi qua, hai tên kia còn chưa xuất hiện.

Chẳng lẽ đây là, sau khi biết vị thịt ngon, liền ăn nhiều hơn bình thường một chút?

Tam thức, thức dù sao cũng phải kiềm chế một chút!

Nữ nhân là để cho người ta nâng niu thương tiếc...

Không thể không nói, Ngọc Phi Yên lo lắng là không hề thừa.

Trong phòng, Mộc Thiêm Hi vừa tỉnh rượu đầu hoa mắt váng, cả người đau nhức, giống như đi trên đường đột nhiên bị xe ngựa cán qua, căn bản không thể động đậy.

Nàng mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, bèn dẫu đầu mình trong chăn, giá nào cũng không thò mặt, càng không thèm nhìn nam nhân bên người một cái.

Chẳng lẽ nàng hối hận sao?

Lần đầu khai trai, Ngọc Thiên Huyết ăn mỹ thực một đêm nhìn thấy màn này trong lòng liền có chút bất an.

Nếu Mộc Thiêm Hi hối hận, hắn nên làm cái gì bây giờ?

“Thiểm Hi, Thiểm Hi, nàng đừng im lìm nữa...”

“Ta cứ thích như vậy!”

Mộc Thiểm Hi sẵn giọng nói, “Ngươi đừng xía vào!”

Cái này, tâm tình Ngọc Thiên Huyết càng thêm phức tạp.

Hắn vốn là tên lưu manh giữ trong sạch hơn 30 năm, ngày hôm qua rốt cuộc cũng được chiêm nghiệm, trong lúc nhất thời có chút không nắm bắt được chừng mực.

Tuy rằng lần đầu tiên có hơi không như ý muốn, nhưng sau khi trải qua thực tiễn, lại thăm dò cùng đúc kết kinh nghiệm, cộng thêm loại bản năng nguyên thủy, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) lúc sau liền xuôi thuyền mát mái, gió xuân nổi lên, trống trận tung hoành, một tiếng trống như thúc đẩy ba quân tinh thần hăng hái cho đến hùng dũng.

Ai mà ngờ, giờ Mộc Thiểm Hi tỉnh, lại sinh ra cái thái độ này.

Ngọc Thiên Huyết thật đúng là có điểm đoán không ra hiện tại nàng là nghĩ cái gì.

“Thiểm Hi, là ta không tốt, ta không nên thừa dịp nàng uống say mà đối với nàng...”

Trừ bỏ mối tình đầu thanh mai trúc mã, Ngọc Thiên Huyết cũng không kinh nghiệm nói chuyện yêu đương cùng nữ nhân nào khác, lúc này muốn dỗ ngọt Mộc Thiểm Hi, hẳn thật sự đã vắt hết đầu óc.

Ngọc Thiên Huyết bỗng nhiên cảm thấy, so với giết địch dỗ nữ nhân còn khó hơn!

Vừa nghe lời này, Mộc Thiểm Hi ngẩng đầu lên, hai má hồng hồng nhìn Ngọc Thiên Huyết.

“Thế nào, ngươi là có ý tứ gì! Mới đó liền hối hận? Ăn sạch xong liền không nhận trách nhiệm?”

Bị chửi mà không hiểu trắng sao gì, Ngọc Thiên Huyết hết đường chối cãi.

“Không có! Ta thấy ngươi nàng không nói chuyện, đang nghĩ là nàng hối hận.”

Ngọc Thiên Huyết đầu cúi thấp, giống y một đứa nhỏ làm sai chuyện.

Nhìn thấy hắn như vậy, Mộc Thiểm Hi bật cười khúc khích.

“Ngươi ta là thẹn thùng! Ngươi hiểu hay không! Thật là! Aiz, Hiếm có dịp được thẹn thùng một lần, lại bị ngươi hiểu lầm!”

Lúc nói chuyện, hai má Mộc Thiểm Hi đều đỏ hồng, cặp mắt đầy nhu tình, như một nhánh nho xinh đẹp, nhìn thấy màn này, Ngọc Thiên Huyết trong lòng bỗng nhiên mềm xuống.

“Thiểm Hi, chúng ta thành thân đi!”

Ngọc Thiên Huyết cứ như vậy mà tuôn ra lời cầu hôn, Mộc Thiểm Hi lần nữa vui đầu vào trong chăn.

“Thành thân thì có thể, bất quá ta hiện tại làm sao mà đi ra ngoài? Mọi người khẳng định đều biết hết! Ta thật sự là không còn mặt mũi nào mà gặp ai! Tiểu Ngọc không chừng còn nhân cơ hội này cười ta đến chết!”

“Vậy, nếu không chúng ta không gặp ai, tiếp tục làm tiếp?”

“Phi —— “

Nghe Ngọc Thiên Huyết dùng kiểu giọng hạ lưu “Không biết xấu hổ” nói, Mộc Thiểm Hi vừa thẹn vừa bực.

“Ngươi còn sợ làm ta đau chưa đủ chết, giờ còn muốn làm gì! Cũng không biết ngươi từ cái nơi quỷ nào chui ra, còn chưa có đụng qua nữ nhân hay sao?”

Mộc Thiểm Hi lại thật nói đúng, Ngọc Thiên Huyết thật sự cực kỳ nghiêm túc gât gât đầu.

“Lần đầu nha! Có hơi lỗ mắng một tý, ta cam đoan về sau không sẽ như vậy!”

Lần đầu?

Nghe nói như thế, Mộc Thiểm Hi trong lòng ngọt ngào.

“Ngươi đừng có mà lừa ta! Ngươi khẳng định là không thiếu nữ nhân!”

“Ta thực không có lừa nàng! Ta từ nhỏ đến lớn, đây lần đầu...”

Ngọc Thiên Huyết lúc này mặt có chút xuất huyết, “Ta còn sợ nàng chê cười ta, cái gì cũng không biết. Cho nên, không phải ta chịu trách nhiệm với nàng, mà là nàng phải vì ta chịu trách nhiệm”

Nói đến đoạn này, Ngọc Thiên Huyết cũng trở nên hợp lý hợp tình.

“Hôm qua chính là nàng trối ta trước!”

Mộc Thiểm Hi nhớ lại cảnh ngày hôm qua mình cư nhiên cứ lớn mật như vậy, hạ gục Ngọc Thiên Huyết, không khỏi đắc ý.

“Cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường! Ai cho ngươi hiện tại anh tuấn như thế!”*

“Mặc kệ ta là biến thành cái dạng gì, trong lòng cũng chỉ có mình nàng!” Ngọc Thiên Huyết cắn cắn lỗ tai Mộc Thiểm Hi, thấp giọng nói.

“Miệng lưỡi trơn tru! Tướng quân khi nào lại biến thành ba hoa!”

“Bị nàng làm thay đổi —— “

Hai người bởi vì thể xác và tinh thần giao hòa, lúc này lại phá vỡ được rào cản, cảm tình không những gắn bó hơn, hơn nữa càng thêm vững chắc.

“Thùng thùng thùng!”

Đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến một chuỗi tiếng đập cửa.

“Ai?”

Mộc Thiểm Hi lúc này lại giấu mình ở trong chăn, cùng con tằm làm kén là một dạng, Ngọc Thiên Huyết đành phải giả ho khan một tiếng, ra bộ nghiêm trang hỏi.

“Tam thúc, là ta! Ta mang cho hai người chút đồ ăn! Ah...còn có thuốc phụ khoa... Mấy thứ này đặt ở cửa, ta đi trước!”

Ngọc Phi Yên trong lời nói hiện ra vẻ trêu chọc không dấu diếm.

Chờ nàng đi rồi, Ngọc Thiên Huyết mở cửa đem cả mâm thức ăn vào phòng.

Trên mâm thức ăn là phi thường nhiều, lại có thêm một cái bình ngọc nho nhỏ.

“Đây là cái gì?” Mộc Thiểm Hi nhìn nhìn cái bình ngọc, tò mò hỏi.

Bị cháu gái gặp phải chuyện này, Ngọc Thiên Huyết phi thường ngượng ngùng. Lúc này nhìn đến lọ thuốc, mặt ngọc của hắn thoáng cái đỏ như quả táo.

Tiểu Yên Yên, ngươi có thể đừng trêu chọc Tam thúc như thế không?

“Chắc là thuốc chữa thương.”

Ngọc Thiên Huyết ho khan hai tiếng, che giấu bối rối.

“Ai bị thương? Ngươi sao?”

Mộc Thiểm Hi vừa muốn ngồi dậy, thân mình lại mềm nhũn, ngã xuống, Ngọc Thiên Huyết hoảng hồn đỡ lấy nàng.

Xem thế này, Mộc Thiểm Hi liền không phải đồ ngốc, trước không rõ lắm, giờ phút này cũng biết Ngọc Phi Yên đưa thuốc đến là để làm cái gì!

“Mắc cỡ chết ta rồi! Làm sao mà sống đây! Tiểu Ngọc thật xấu xa quá mức mà!”

Mộc Thiểm Hi cắn cắn môi, dựa vào trong lòng ngực Ngọc Thiên Huyết.

Thuốc phụ khoa!

Rõ ràng là bôi ở chỗ đó.....

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Mộc Thiểm Hi đối Ngọc Phi Yên là phi thường cảm tạ.

Ngọc Thiên Huyết mặc dù là người đã sớm trưởng thành, nhưng về cái phương diện kia, hoàn toàn là lỗ mãng giống đám thanh niên chưa ráo máu đầu.

Hai người lần đầu tiên hợp tác, làm nữ nhân, Mộc Thiểm Hi chuyển này ăn không ít đau khổ, bằng không sao có thể hai chân run run, căn bản là vô pháp bước đi!

“Trong nhà có thầy thuốc, đúng là có bệnh tật gì cũng khỏi lo lắng!” Ngọc Thiên Huyết còn mặt dày nói.

Hai người cứ như vậy anh em em, mãi cho đến buổi tối mới xuất hiện.

Giờ phút này, Thiên Dạ Tuyết đang cùng Ngọc Phi Yên chia tay.

“Sát Sát, ta đã là Vũ Đế!” Thiên Dạ Tuyết tinh thần hưng phấn, một thân nhẹ nhàng khoan khoái nói, “Lần này trở về, xem ta làm sao giết chết hai tên khốn kiếp kia!”

Có công phu là Vũ Đế, Thiên Dạ Tuyết càng thêm tin tưởng.

Các ngươi muốn tìm chết, chọc vào ta, chính mình lo nhất xác đi!

Thiên Dạ Tuyết bây giờ như vậy, Ngọc Phi Yên mới tính là an tâm.

Sinh ra trong hoàng thất, chưa hẳn là một chuyện hạnh phúc.

Như Thiên Dạ Tuyết, gặp được một người cha căn bản lòng dạ sói như vậy, nàng nếu tâm tư còn không ngoan độc, chỉ có thể như cá trên thớt, mặc sức cho người chém giết!

“Sát Sát, ta phải đi rồi! Ngươi cứ chờ tin tức tốt của ta!” Lúc gần đi, Thiên Dạ Tuyết hung hăng ôm chặt lấy Ngọc Phi Yên. “Chờ ta xử lý xong cái đám rác rưởi này, ta với ngươi, cùng nhau tung hoành thiên hạ!”

Bất quá, Thiên Dạ Tuyết còn chưa kịp nói thêm cùng Ngọc Phi Yên vài câu, đã bị Hạ Hầu Kinh Thiên một cước đá ra ngoài.

“Này! Ngươi làm gì thế?!”

Thiên Dạ Tuyết trừng mắt nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên một cái.

“Ngươi nhanh chóng đi đi! Đi sớm về sớm, giải quyết nhanh một chút, đừng quên ngươi còn có chuyện cần ta!” Hạ Hầu Kinh Thiên lời này nói ra vẻ hiên ngang lắm liệt, kỳ thực hán nội tâm đang bất mãn, Thiên Dạ Tuyết cùng Ngọc Phi Yên thân mật như vậy.

Gia đã khoan dung cho ngươi cùng con mèo con qua lại, thế nhưng lời ra cái bộ dáng chàng chàng tiếp tiếp, rất không bình thường!

Đến gia còn chưa có được hưởng thụ qua loại đãi ngộ như vậy đâu!

“Biết rồi!”

Thiên Dạ Tuyết hừ một tiếng, hướng mọi người vừa chấp tay. “Các vị, non xanh còn đó, nước biếc còn đây! Chúng ta sau này còn gặp lại, giờ cáo từ!”

Bước lên tuần mã, Thiên Dạ Tuyết ra rồi.

“Sát Sát, chờ ta nha!”

Lời buông ra đầy tình ý, cố tình khiến người ta sinh ra hiểu lầm, quả báo đến rất nhanh và trực tiếp, Hạ Hầu Kinh Thiên đầu ngón tay bắn ra, trúng vào mõng ngựa.

Tuần mã màu trắng thét dài một tiếng đau đớn, dạt móng xông ra ngoài.

“Ta khi, Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi dám chơi ám chiêu, ta sẽ không để yên cho ngươi! Sát Sát là của ta!”

“Ta sẽ trở về!”

Thanh âm Thiên Dạ Tuyết xa xa truyền tới, Hạ Hầu Kinh Thiên không thèm để ý đến.

Sự tình ở Tân Trị quốc đủ cho Thiên Dạ Tuyết một phen bốn ba, chờ đến khi nàng trở lại, chính mình đã sớm thu phục Ngọc Phi Yên rồi.

Ngọc Thiên Huyết xấu hổ kéo theo Mộc Thiểm Hi e thẹn xuất hiện, mọi người trong lòng tự nhiên đều rõ ràng, Ngọc Phi Yên mặt cười híp híp không lên tiếng. Liên Căn nói một tiếng chúc mừng, Hạ Hầu Kinh Thiên trực tiếp phun một câu đầy ngạo khí “Không cần cảm tạ!”

Phốc ——

Liên Căn đang uống trà, vừa nghe lời này, một ngụm trà liền phun hết lên y phục Mặc Thương.

Người kia, quả thực là khiến người ghét, còn nói như thế!

Quả thật không trách được vì sao danh khí hắn kém đến thế!

Thật sự là người không biết cách nói chuyện.

Nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên kia bày ra vẻ cao thượng, khuôn mặt tuấn tú hất hất, Ngọc Thiên Huyết liền cảm thấy tiểu tử này thật sự là đáng đánh đòn!

Không cần cảm tạ?

Hóa ra chính mình thành công ăn thịt, còn phải cảm tạ người?

Bất quá Ngọc Thiên Huyết ngẫm nghĩ lại, nếu không phải là Hạ Hầu Kinh Thiên chuốt say Mộc Thiểm Hi, nàng sẽ không say rượu, giữa bọn họ chưa chắc đã vượt qua nổi cái khe cuối cùng này.

Theo lý mà nói, chính Hạ Hầu Kinh Thiên là nguyên nhân đẩy nhanh tiến độ tình cảm của hai người, tính qua cũng coi như là có chút tác dụng.

Nhưng mà, Ngọc Thiên Huyết dù chết cũng sẽ không thừa nhận chuyện này.

Lại càng không kể việc phải cảm kích Hạ Hầu Kinh Thiên!

Đừng cho là ta không biết người nghĩ cái chủ ý quỷ quái gì trong lòng, muốn như thế liền bắt cóc Tiểu Yên Yên? Không có cửa!

So với Ngọc Thiên Huyết, Mộc Thiểm Hi ngược lại đối với Hạ Hầu Kinh Thiên thật cảm tạ.

Thiên Dạ Tuyết bày mưu tính kế, Hạ Hầu Kinh Thiên ra tay tương trợ, nàng mới thuận lợi ăn Ngọc Thiên Huyết, công lao của Hạ Hầu Kinh Thiên không thể không tính.

“Cảm tạ!”

Mộc Thiểm Hi lộ đầu, thấp giọng nói.

“Không cần khách khí, là người một nhà!”

Hạ Hầu Kinh Thiên lời này chọc ngay tổ ong vò vẽ, Ngọc Thiên Huyết thiếu chút nhảy dựng lên.

“Lâm Giang Vương, ai cùng nhà với người hả?”

Hạ Hầu Kinh Thiên chỉ chỉ Ngọc Phi Yên, lại chỉ chỉ về Mộc Thiểm Hi.

“Người uống rượu thua gia, không có tư cách nói chuyện! Từ lượng kém, không cần tìm ngược đãi!”

Đúng là nói khiến người ta tức chết không cần đền mạng mà, hoàn toàn đã kích tự tôn của Ngọc Thiên Huyết.

Hắn cũng từng từ lượng ngàn chén không say, chẳng hiểu tại sao lại gục trước Hạ Hầu Kinh Thiên, thất bại thảm hại.

“Ta không phục!”

“Gia cũng không ngại cho người nằm xuống thêm lần nữa!”

Hạ Hầu Kinh Thiên ước chừng trong lòng Ngọc Phi Yên cũng không bài xích mình, tình hình như thế làm cho lòng hắn tràn đầy sức mạnh.

Chỉ cần nàng không chán ghét hắn, thì hắn còn có hy vọng!

Một mực chân thành, tấm lòng kiên định!

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Thiên Huyết lại như vậy, Ngọc Phi Yên thật sự là đau đầu.

“Cho ta an tĩnh một lúc đi!”

Quả nhiên, Ngọc Phi Yên rống một tiếng, hai người đều ngừng lại, chăm chú nhìn nàng.

“Ăn cơm! Ta đói bụng!”

Khỏi phải nói, Ngọc Phi Yên trong lòng hai nam nhân này vị trí là phi thường quan trọng.

Một người là mèo con yêu mến nhất, một người là cháu gái thương yêu nhất, nàng ra mệnh lệnh, bọn họ đều ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bàn, bộ dáng hoàn toàn là dạng học sinh ba tốt.

“Tam thẩm, chúng ta ăn cơm đi!”

Ngọc Phi Yên kéo Mộc Thiểm Hi ngồi xuống, chờ hai tỷ đệ Tiết gia trở về, cơm chiều chính thức dọn ra.

Đang ăn cơm tối, Tiết Từ Di nhìn không được liếc Ngọc Thiên Huyết vài lần.

Mộc Thiểm Hi thấy vậy, trong lòng trầm xuống.

“Tỷ, người là làm cái gì?” Tiết Tường nhìn ra Tiết Từ Di hơi khác thường, hỏi.

“Ta cảm thấy, tam thúc La Sát nhìn quen quen!”

Tiết Từ Di lúc nhỏ, từng đứng tại tường thành nhìn thấy Ngọc gia quân hồi triều một lần.

Thời đó Ngọc Thiên Huyết là một tiểu tướng ngọc diện lang phong, dũng khí bừng bừng trong Ngọc gia quân, ở kinh thành cực kỳ được mến mộ, hấn cưỡi con ngựa cao to, anh tuấn tiêu sái, làm cho toàn kinh thành thiếu nữ vây lại mà xem.

Mặc dù khi đó Tiết Từ Di vẫn còn nhỏ, nhưng nàng đối với Ngọc Thiên Huyết có ấn tượng rất sâu sắc.

Bởi vì khi đó, nàng có một người biểu cô thầm mến Ngọc Thiên Huyết, lại cho rằng nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, mỗi ngày tại trước mặt nàng lộ ra vẻ mê trai, cho nên chuyện này Tiết Từ Di đặc biệt nhớ rõ ràng.

Hiện tại càng nhìn, càng thấy người nam nhân tuấn lãng trước mắt này, cùng ký ức thuở nhỏ của nàng rất giống nhau.

Đây là có chuyện gì xảy ra?

Sau khi trị lành thương tích cho Ngọc Thiên Huyết, Ngọc Phi Yên biết có một số việc giấu giếm không được.

Vì lẽ đó cho nên sau khi cơm nước xong, Ngọc Phi Yên thoải mái cùng tỷ đệ Tiết gia bộc lộ thân phận của mình cùng Ngọc Thiên Huyết.

Lần này, làm cho Tiết Từ Di cùng Tiết Tường bị dọa đến choáng váng.

Ngọc La Sát chính là Ngọc Phi Yên?

Ông trời ơi, có cần chơi con đến mức này không!

Nhớ lại chính mình khi ở cùng Hạ Hầu Nam trước mặt Ngọc Phi Yên buông lời bần thiêu, Tiết Tường mặt liền vệt biến đỏ.

Thật sự là mắt mắt lớn!

Hắn như vậy, Tiết Từ Di cũng rất thẹn thùng.

“Ta về sau vẫn gọi người là La Sát hay là gì?” Tiết Tường nhìn khuôn mặt thiếu nữ qua lớp khăn che mặt. Thật đúng là có mắt mà không thấy thái son!

Ai mà ngờ cho nổi, một cái tên nổi tiếng là phế vật của kinh thành, rốt cuộc lại ưu tú như vậy!

Chẳng những là Vũ Thần, lại còn là Dược Hoàng!

Chuyện này mà truyền ra, dám có vài người tự lấy tay móc mắt mình lắm.

Nghĩ đến đây, Tiết Tường cuối cùng là minh bạch, Hạ Hầu Nam vì sao thất bại thảm hại đến như vậy. Từ lúc bắt đầu, hắn liền sai rồi! Chán ghét Ngọc Phi Yên, xem thường nàng, cuối cùng là tự rước lấy nhục.

Thật sự là... không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!

“Nếu như các người cảm thấy phiền phức, trực tiếp gọi ta Tiểu Ngọc được rồi!”

Thái độ của Ngọc Phi Yên vẫn là trước sau ôn hòa.

Ngồi chung trong căn phòng này, đều là những người cùng nàng trải qua hoạn nạn, xứng đáng là bằng hữu.

Vô luận là Liên Cẩn, Mặc Thương, Tiết gia tỷ đệ, Ngọc Phi Yên đều nhận thức, nàng một chút cũng không lo lắng thân phận mình cùng Ngọc Thiên Huyết bị bọn họ biết được.

Ngọc Phi Yên nhìn nhận bọn họ là bằng hữu, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Tiết Từ Di cùng Tiết Tường cũng không phải hạng người vong ân phụ nghĩa.

Huống chi trước đó, Ngọc Phi Yên còn giúp Tiết Tường tiến giai, nàng còn không phải là bằng hữu đáng giá kết giao hay sao!

“Tiểu Ngọc, cảm ơn người tín nhiệm!”

Tiết Từ Di cùng Tiết Tường nhìn nhau, cũng nói với Ngọc Phi Yên lời như thế.

Tiết Tường sớm đã có quyết định, muốn theo đuôi Ngọc Phi Yên.

Mà Tiết Từ Di, khi thấy phong thái của Ngọc Phi Yên tại cuộc thi đấu được, cũng sùng bái nàng.

Đặc biệt Ngọc Phi Yên một thân một mình ngăn con sóng dữ, cứu Được Vương Các, điểm này khiến cho Tiết Từ Di bội phục không thôi.

“Các người là bằng hữu của ta, ta không có gì lo lắng!”

Được Ngọc Phi Yên cùng kết giao, hai tỷ muội hai người đều thật cao hứng.

Bất quá, thiên hạ không có bữa tiệc nào mà không tan.

Tiết Từ Di bởi vì tại đấu được thể hiện ra sự bình tĩnh vượt bậc, được Lâm chương môn thưởng thức, hiện tại đã bái Lâm chương môn làm sư phụ, muốn ở lại Được Vương Các.

Những người khác, theo Ngọc Phi Yên, chuẩn bị về kinh thành.

Lại nghỉ ngơi thêm hai ngày, xác định Ngọc Thiên Huyết thân thể khôi phục phi thường tốt, đám Ngọc Phi Yên hướng đến Lâm chương môn cùng mấy vị trưởng lão cáo từ.

“Ngọc nha đầu, không thể ở thêm vài ngày sao?”

Những lão nhân này đã đem Ngọc Phi Yên làm bạn vong niên.*

*Bạn vong niên : Mọi người lớn tuổi và một người còn trẻ, bỏ qua vai vế kết bạn với nhau

“Không được! Đi ra ngoài đã rất lâu, người trong nhà sẽ lo lắng!”

Ngọc Phi Yên đem lễ vật của mình ra.

Suốt đêm hôm qua nàng nghĩ ra được một ít kiến thức y học hiện đại, băng bó, sát trùng, đề phòng dịch bệnh. toàn bộ viết ra.

Cẩn thận thật ôm một xấp giấy dày, Lâm chương môn, Hoắc thần y bọn họ đều kích động không thôi.

Đây chính là tài liệu y học cực hiếm có, Ngọc Phi Yên viết ra, giao cho Được Vương Các, là bọn họ muốn cầu còn không được.

Lại bái biệt vài vị đức cao vọng trọng khác, tất cả mọi người lên ngựa.

Liên Cẩn lúc đi, tiện tay đem phương pháp luyện chế “phật tâm” giao cho Hoắc thần y.

Lão nhân này, cầm bí phương, ngón tay đều run run.

“Ngọc nha đầu, Liên Cẩn, chờ ta có rảnh, sẽ đi tìm các người!” Hoắc thần y hướng đám người đi xa vẫy tay.

Ra khỏi Lạc Hà cốc, thời điểm gần đến thành, một nữ nhân đột nhiên xuất hiện ngăn cản trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Vương gia, xin dừng bước!”

Mị Nương mấy ngày này vẫn chờ đợi ở cửa thành, hy vọng mình có thể gặp lại nam tử đẹp như tiên này.

Rất cực, ông trời vốn không phụ người có lòng, không để nàng uống công chờ đợi.

Đột nhiên giữa đường nhảy ra một thiếu nữ ôn nhu vận y phục màu hồng đứng chặn đường, khiến Hạ Hầu Kinh Thiên nhũn mỳ.

“Mau cắt cho ta —— “

“Vương gia, người không nhớ ta sao? Ở phủ Thủ Bị, là người đã cứu ta!”

Thanh âm của Mị Nương tuy mềm lại lạnh lãnh, hiện đang là buổi sáng sớm, người ra vào thành rất đông, vừa nghe thấy lời này, đều dừng lại xem náo nhiệt.

Hạ Hầu Kinh Thiên nghĩ nghĩ, thật sự là không nhớ ra có gặp qua người này, lại một lần nữa nói “Cắt —— “

“Đây là có việc gì?”

Ngọc Thiên Huyết thúc ngựa đi lại kẻ bên Hạ Hầu Kinh Thiên.

Không phải nói, Lâm Giang Vương này trước giờ không có tiếng xấu về chuyện tình sao?

Thế nào mới đến nơi đây vài ngày, liền có con gái nhà lành nhảy ra chặn đường?

“Không quen biết.”

Hạ Hầu Kinh Thiên biết Ngọc Thiên Huyết phòng mình như phòng cướp, nhưng mà hấn quang minh lỗi lạc, cũng không sợ người khác nói cái gì.

“Vương gia, người cứu Mị Nương, ta đây là người có ân tất báo! Mị Nương nguyện ý ở lại bên cạnh vương gia làm nô tỳ, hầu hạ vương gia, cầu vương gia thành toàn!”

Mị Nương biết đây là một cơ hội phi thường hiếm có.

Từ nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, trong đầu nàng liền luôn có hình bóng của người này, không cách nào gạt bỏ đi được.

Một nam nhân ưu tú, hoàn mỹ như vậy, nàng từ xưa đến giờ còn chưa có gặp qua ai khác nha!

Mị Nương xuất thân thanh lâu, là một hoa khôi, tự nhận thấy bản thân mình trừ bỏ xuất thân có hơi kém một chút, còn phương diện khác cùng các cô nương gia khuê cũng không hề thua kém ai.

Nàng trong lòng mong muốn một lần bay lên thành phượng hoàng, Hạ Hầu Kinh Thiên vừa vặn là người có thể cho nàng cơ hội cải biến vận mệnh mình.

“Muốn làm nô tỳ?”

Mộc Thiểm Hi lúc này cũng đến, trước nhìn nhìn Mị Nương, sau hừ lạnh một tiếng, “Ngươi cứ như vậy yếu điệu nũng nịu, thì làm nô tì ra làm sao đây?”

Mộc Thiểm Hi vốn là một nữ tử xinh đẹp, nhìn thấy cô Mị Nương một trận hoảng hốt.

Sau đó, nàng kiên định nói, “Đều được! Vương gia muốn nô tì làm cái gì, nô tì liền làm cái đó! Cho dù là vương gia muốn...”

Mị Nương bỏ lững câu nói, trên mặt lại nhiễm màu đỏ tươi.

Cùng hạn người như vậy dây dưa, Tiết Tường vốn không chỉ mới gặp qua một lần.

Lúc này, hấn xuống ngựa, cầm lấy cây gậy, dít đóng cút chó để ở trước mặt Mị Nương.

“Đã như vậy, liền ăn nó, chứng minh ngươi thật sự là một nô tài trung tâm!”*

Tiết Tường vốn là Nhị Thế Tổ quần là áo lượt, biểu hiện lúc này của hấn, đúng là một tên thể tử bại hoại.

Hấn cư nhiên nhảy ra làm như vậy, mọi người vây xem xung quanh thiếu chút bật cười ra tiếng.

“Sĩ khà sát, bất khà nhục! Ngươi không phải là vương gia, không thể ra lệnh cho ta!”*

Mị Nương trước đó còn cúi đầu muốn làm nô tỳ, không một câu than oán, hiện tại bộ dáng muốn cao ngạo bấy nhiêu liền có bấy nhiêu, nhìn nhìn Tiết Tường ngay tại hiện trường phun một bãi nước bọt trên mặt đất, đầy khinh khi.

“Bản thể từ gặp qua không biết bao nhiêu tên có bộ dáng không sợ xấu hổ như ngươi, chút thủ đoạn nhỏ này, ngươi tính lừa ai đó!”

Cái tên thiếu niên cà nghênh cà bặt trước mặt này cư nhiên là thái tử?

Mị Nương tự nhiên là không thể cùng Tiết Tường chính diện giao phong, chỉ đành ra vẻ đáng thương tội nghiệp nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, nàng vốn rất biết cách tận dụng ưu thế của mình, chân mày nhíu nhíu, bộ dạng vô cùng đáng yêu, “Vương gia —— “

Mị Nương vừa mở miệng, Hạ Hầu Kinh Thiên roi ngựa liền chỉ vào đóng cút chó, “Ăn!”

Sặc, Mị Nương mắt choáng váng.

Tốt xấu gì thì mình cũng là đại nãi nhân, hấn một chút cũng không thương hương tiếc ngọc?

Lại để nàng ăn cút trước mặt mọi người, Mị Nương từ nhỏ đến lớn, chưa từng có cảnh nuốt nhục như vậy!

“Hi hi ——” Hạ Hầu Kinh Thiên vừa nói, Ngọc Phi Yên cách đó không xa nở nụ cười. Không biết vì sao, nghe lời này nàng đặc biệt hả giận.

Theo góc độ khác mà nói, Hạ Hầu Kinh Thiên thật là một tên nam nhân không hiểu phong tình.

Nam nhân như vậy, tuy không thể thỏa mãn ôm ấp tình cảm lãng mạn của nữ nhân, nhưng cực kỳ đáng tin cậy.

Ít nhất, không có nữ nhân nào tùy tiện đến cửa tìm.

Nghe được Ngọc Phi Yên tiếng cười như chuông bạc, Hạ Hầu Kinh Thiên mới nhớ tới, mèo con đang ở bên cạnh, chuyện này hẳn tuy rằng thanh thanh bạch bạch, lại khó trách nàng không có điểm suy nghĩ nhiều.

Vì thế, Mị Nương tro mắt nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên thúc ngựa đến bên đến Ngọc Phi Yên.

“Gia không biết nàng ta!”

Hạ Hầu Kinh Thiên nghiêm túc chăm chỉ giải thích.

“Ta tin tưởng ngươi!”

Nhìn đến Hạ Hầu Kinh Thiên có chút gấp gáp dồn dập giải thích, Ngọc Phi Yên bật cười.

“Ừ!”

Ngọc Phi Yên tin nhiệm mình, Hạ Hầu Kinh Thiên thật cao hứng, khuôn mặt đẹp trai nở ra một nụ cười.

Một màn này rơi vào mắt Mị Nương, đặc biệt chói mắt.

Một bên là lạnh lùng vô tình đối đãi với mình, một bên là lời nói mềm mỏng nhỏ nhẹ trấn an người kia, Hạ Hầu Kinh Thiên thái độ đã quá rõ ràng. Trước đây hẳn đi bắt cá, còn không phải là vì người thiếu nữ này sao!

Mị Nương là một người có tâm đủ nhẫn, nàng không tin, Hạ Hầu Kinh Thiên thật sự ép bức nàng ăn cứt.

Dù sao, hiện đang có nhiều người nhìn xem, hẳn hôm nay làm chuyện như vậy, không sợ người ta chê trách sao?

“Nếu vương gia đã muốn như vậy, ta chỉ còn có thể nghe theo —— “

Mị Nương con mắt trầm xuống, lấy ra một chiếc khăn tay, bốc một nắm cứt, chuẩn bị đưa vào trong miệng.

Nàng động tác thông thả mà trang nhã, cộng thêm hôm nay Mị Nương ra sức trang điểm một phen, vì lẽ đó ngay lập tức cảnh này lay động lòng người, nảy sinh ra cảm giác đồng cảm của đám đông, lập tức có người nhỏ giọng nghị luận.

Chính là muốn thấy cái hiệu quả này!

Nghe được âm thanh bất bình, Mị Nương trong mắt xẹt qua một tia đắc ý, biểu tình cùng biểu hiện lại càng thêm trung thành kiên định.

Hạ Hầu Kinh Thiên là loại người nào, hẳn tuyệt đối không phải dạng nghe người ta nói vài câu, liền thay đổi chủ ý.

Mặc kệ thiên hạ là nghĩ cái gì, thái độ của mèo con là quan trọng nhất.

“Quá chậm!”

Cục đá trong tay Hạ Hầu Kinh Thiên bay ra, đánh vào cổ tay của Mị Nương, tay theo quán tính đi lên, một đồng cứt ngay lập tức ập vào cái miệng anh đào nhỏ xíu.

“Oe —— “

Mị Nương khuôn mặt thất sắc, hai tay chụp lấy cổ họng, muốn đem cứt nôn ra.

Nào biết đến nước này rồi, làm sao có thể được như ý, nàng triệt để đem cứt nuốt xuống.

“Nàng thật sự ăn rồi!” Tiết Tường kinh ngạc nhìn Mị Nương, “Bản thể từ lần đầu tiên nhìn thấy có người anh dũng như vậy, thật sự là nữ trung hào kiệt, bội phục!”

“Oe —— “

Một trận buồn nôn dâng lên, Mị Nương phun ra đến đất trời đen kịt, nàng đem tay móc yết hầu, muốn đem vật bẩn thỉu kia ra, nhưng một chút tác dụng đều không có.

Mị Nương nước mắt tung hoành, vẫn không quên mục đích.

“Vương gia, việc người muốn ta làm, ta đã làm! Vương gia nên tin tưởng ta là thật lòng đi!”

Nước mắt của Mị Nương một chút tác dụng đều không có, tiếp lời này, là một trận roi ngựa.

“Cùng gia nói chuyện, người dám dùng ngôi thứ nhất sao? Người xưng ‘ta’ với ai?”

Hạ Hầu Kinh Thiên từ nhỏ cho tới bây giờ không bởi vì đối phương là nữ nhân, mà nhượng bộ.

Muốn tính toán hần, liền phải chịu lửa giận!

“Nô, nô tỳ...”

Hạ Hầu Kinh Thiên ra roi rất nặng, Mị Nương trên lưng một vết roi dài đỏ như máu, da thịt mềm mại chẳng những sưng đỏ, hơn nữa còn bị rách thịt mưng mủ.

“Hừ!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không muốn cùng người vô dụng như vậy lãng phí thời gian, chuẩn bị cùng Ngọc Phi Yên rời đi, nào biết đâu Mị Nương đã hạ quyết tâm, nhào vào trước ngựa Ngọc Phi Yên.

“Phu nhân, nô tỳ thật sự không có tâm cùng người cướp đoạt vương gia! Nô tỳ thật là một lòng muốn hầu hạ vương gia cùng phu nhân!”

Một tiếng “Phu nhân” này phun ra, Ngọc Phi Yên tức đến xì khói.

Nàng vẫn chưa gả đi, một đại cô nương, làm sao liền biến thành phu nhân!

“Cút ngay!”

Mặc dù Ngọc Phi Yên đeo mạng che mặt, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn cảm giác được nàng tức giận.

Đích xác là nên tức giận!

Gia chỉ có vương phi, chỉ biết có thể từ, căn bản là không có trác phi, phu nhân, thị thiếp vật như vậy!

Mị Nương hiện tại lại dùng danh xưng phu nhân gán cho mèo con, đây là muốn cái gì?

Hạ Hầu Kinh Thiên lập tức đem Mị Nương gán vào tổ chức thuyết âm mưu, đây là muốn ly gián cảm tình của hần cùng mèo con! Đáng giận mà!

Lúc này, Hạ Hầu Kinh Thiên kéo mạnh dây cương, tuấn mã phóng đến trước vó cát lên, muốn đạp về hướng Mị Nương.

“Lâm Giang Vương, thủ hạ lưu tình!”

Đúng lúc này, một thanh âm truyền đến, một sợi roi dài quấn lấy Mị Nương đang sắp bỏ mạng dưới vó ngựa, đem nàng kéo ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Đang muốn giết người lại bị phá đám, Hạ Hầu Kinh Thiên tự nhiên là nhất quyết không tha, tâm hung ác nổi lên, trực tiếp đem người ngăn cản hần đánh rớt xuống ngựa.

Người kia, không cách nào né tránh được, té xuống ngựa, người bay đập vào cây cỏ thụ ven đường, lục phủ ngũ tạng chấn động mạnh, lập tức phun ra một ngụm máu.

“Phu quân —— “

Bên trong xe ngựa, một phu nhân khoảng ba mươi tuổi nghe thấy âm thanh đánh nhau vội vàng xuống ngựa.

Nhìn thấy người vừa xuống xe, Ngọc Thiên Huyết trong lòng trầm xuống.

Là nàng...

“Phu quân, người như thế nào rồi?” Lý Duyệt đỡ Lạc Dương Vương, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Khụ khụ, ta không sao!”

Lạc Dương Vương Hạ Hầu Nghi được vương phi Lý Duyệt nâng đứng lên, “Lâm Giang Vương, hôm nay có thể nể mặt ta không, tha cho nàng một mạng!”

“Mặt mũi? Người đáng giá mấy đồng?”

Dân chúng vừa nghe người này là Lâm Giang Vương, nổi tiếng sát tính, lập tức tan tác như chim lạc đàn, mới vừa rồi vô cùng náo nhiệt bây giờ cửa thành

lập tức trông trái.

Mẹ ơi, nữ nhân kia lại muốn lừa bịp Lâm Giang Vương, thật sự là muốn chết mà!

Bách tính trong lòng đều nghĩ như vậy.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ta tốt xấu gì cũng là đường thúc của ngươi đó!”

Tên vương gia này một chút cũng không nề mặt, Hạ Hầu Nghi càng nghĩ càng giận.

Hắn vốn là muốn đi tham gia đại hội Đấu Dược, kết quả trên đường đi nảy sinh một ít vấn đề, bị trì hoãn một ít thời gian.

Nguyên bản Hạ Hầu Nghi cũng không coi là chuyện gì lớn, dù sao trước kia đại hội Đấu Dược đều tổ chức mấy ngày, nhưng lần này cư nhiên lại không giống như thế.

Chờ đến khi Hạ Hầu Nghi chạy về đến thành, đại hội Đấu Dược đã kết thúc, hắn ngay cái rắm cũng không còn nghe hơi.

Hắn đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, liền nhìn thấy màn này.

Vừa rồi Hạ Hầu Nghi nhìn rõ ràng, nữ tử kia bộ dạng phi thường xinh đẹp khá ái.

Hạ Hầu Nghi vốn là một vương gia phong lưu, làm sao không động tâm.

Đám đứng trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên làm ra vẻ cao thượng, hắn không tức giận mới là lạ!

“Đường thúc?”

Hạ Hầu Kinh Thiên nở nụ cười, thanh khiết không tỳ vết, giống như tiên nhân. Nói ra liền như ác quỷ.

“Loại đường thúc chết trong tay gia không được mười tên, thì cũng được bảy. Hay là, ngươi hiện tại muốn nằm xuống!”

Xem thái độ này, Hạ Hầu Nghi biến sắc.

Con bà nó, hắn thật là đầu óc lên cơn động kinh mà, cư nhiên chọc vào cái tên ôn thần sát tính này làm chi.

Nhớ năm đó, Thất vương làm loạn, Hạ Hầu Kinh Thiên đem một đám hoàng thân quốc thích chém giết, Hạ Hầu Nghi bởi vì thuộc dạng tâm thường vô vị, đối với hoàng quyền không có tham niệm, may mắn giữ lại được mạng nhỏ.

Mấy năm nay ngày tháng an an ổn ổn trôi qua, đột nhiên quên mất Hạ Hầu Kinh Thiên là đáng sợ như thế nào.

“Cái kia, hiền chất, Vương thúc đây là ngủ dậy còn choáng váng! Ngươi tự tiện, tự tiện a —— “

Vuốt ve cái xương sườn đang đau đớn của mình, Hạ Hầu Nghi cắn răng thối lui đến một bên.

Mỹ nhân đương nhiên là thích rồi, nhưng ít nhất cũng phải còn mạng mà hưởng chứ.

Mạng không còn, chơi đùa với mỹ nhân như thế nào a!

Hạ Hầu Nghi lui sang một bên, Lý Duyệt nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết lập tức sững sờ ngơ ngác.

Là hắn, Ngọc Thiên Huyết!

Hắn không phải bị phé rồi sao? Vì sao hiện tại nhìn qua rất tốt?

Hơn nữa, hiện tại Ngọc Thiên Huyết so với lúc trẻ tuổi càng thành thực cùng ôn trọng hơn nhiều, trước kia là đá thô, hiện tại là mỹ ngọc rồi!

Vừa thấy Lý Duyệt xuất hiện, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Mộc Thiểm Hi đã nhận ra Ngọc Thiên Huyết có chút không đúng.

Lúc này, nhìn thấy Lý Duyệt lại si ngốc nhìn Ngọc Thiên Huyết, Mộc Thiểm Hi tiến lên, khoác lấy tay Ngọc Thiên Huyết, “Huyết, nàng là ai? Sao không có chút lễ phép, nhìn chằm chằm vào nam nhân của ta làm gì!”

Mộc Thiểm Hi gõ cho Lý Duyệt một cái.

Hắn cưới vợ?

Lý Duyệt thế nào đều không tin điều này là sự thật.

Năm đó Ngọc Thiên Huyết không phải đã nói qua, không phải nàng không cười! Mặc dù trước đây nàng là người chủ động hỏi hôn, đến về sau Ngọc Thiên Huyết một mực là độc thân, làm sao đột nhiên lại có nữ nhân khác?

“Không quen biết.”

Ngọc Thiên Huyết thanh âm lạnh lùng.

Lúc trước, Ngọc Thiên Huyết ảo tưởng ra rất nhiều cảnh gặp lại Lý Duyệt.

Hắn có thể sẽ mắng nàng vô tình, cũng có thể sẽ cùng nàng thân thiết trò chuyện, nhưng bây giờ nhìn thấy Lý Duyệt, nhìn nàng dung nhan già cả, trên mặt đầy vẻ chán chường, Ngọc Thiên Huyết đành buông xuôi, cái gì cũng không muốn nói đến.

Không quen biết...

Câu trả lời này, thật sự là một cái bạt tay vô hình cho Lý Duyệt.

“Như vậy à!” Mộc Thiểm Hi cũng không vạch trần Ngọc Thiên Huyết, cười cười kéo hắn về hướng Ngọc Phi Yên bên kia, “Đã là người không liên quan, thì chúng ta đi thôi!”

Ngọc Phi Yên không phải là người hồ đồ, Lý Duyệt xuất hiện, làm nàng nhớ tới một câu chuyện cũ.

Ngọc Thiên Huyết đã từng có đính ước với một người hôn thê, nhưng sau khi hắn bị hủy đi một thân võ học, đối phương tình nguyện đến Lạc Dương vương phủ làm kế phi, không đồng ý gả đến Ngọc gia.

Hôm nay, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

“Vương gia, xin cứu nô tì!”

Mị Nương rốt cục ý thức được chính mình đã phạm sai lầm lớn, người hiện tại duy nhất có thể xin giúp đỡ, chỉ có Lạc Dương Vương.

Người nọ là vương thúc của Hạ Hầu Kinh Thiên, cũng là vương gia.

Hạ Hầu Kinh Thiên đối với nàng không có hứng thú, sao không đối lấy người này!

Xem xét thời thế, Mị Nương vốn tại thanh lâu học được một thân tri thức, cơ hội này mà bỏ qua thì không còn là nàng, lập tức đi đến trước mặt Hạ Hầu Nghi đập đầu cầu xin.

Cái bộ dáng của mỹ nhân thật quá đáng yêu đi, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên thật sự là đáng sợ, xương sườn Hạ Hầu Nghi lại ầm ầm như nhắc nhở.

“Vương gia, van cầu người!”

Nhìn ra Hạ Hầu Nghi đối với mình là có ý, Mị Nương khóc cầm lấy ống quần Hạ Hầu Nghi, tay nhỏ giấu vào vạt áo, theo ống quần đi vào, chậm rãi xoa xoa trên đùi Hạ Hầu Nghi.

Ặc, Hạ Hầu Nghi run lên một cái, thiếu chút là thất thố.

Thật sự là con tiểu yêu tinh!

Hạ Hầu Nghi đối với Mị Nương vô cùng mong muốn.

Nhìn thấy chồng của mình, ngay trước mặt, cùng hồ ly tinh tán tỉnh, lại nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết cúi đầu, nhẹ giọng cùng Mộc Thiểm Hi nói chuyện, hai người thái độ ngọt ngào, Lý Duyệt bỗng nhiên cảm thấy, mình hình như đã đi một con đường sai lầm rồi.

Một màn này, đập vào mắt Ngọc Phi Yên, nàng lạnh lùng cười.

Lúc trước người cầu phú quý, bỏ qua thanh mai trúc mã, hiện thời còn không ném trải đau khổ khổ sao?

Bất quá, nếu chỉ có như vậy, còn chưa đủ đâu!

“Hạ Hầu Kinh Thiên, nàng đã khóc đến đáng thương, không bằng coi như quên đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên muốn mở miệng nói, Ngọc Phi Yên nắm tay áo hắn kéo kéo.

“Nhìn cũng rất đáng thương! Dầu gì cũng là một mạng người! Coi như là tích đức đi!”

Mị Nương vô luận như thế nào cũng không đoán được, vì mình cầu tình lại là Ngọc Phi Yên. Đây là có chuyện gì?

Mị Nương đoán không ra nguyên nhân, cũng không quan hệ, quan trọng là Hạ Hầu Kinh Thiên nghe lời Ngọc Phi Yên, gật gật đầu, một đám ngênh

ngang trước mặt bọn họ giục ngựa rời đi.

Cứ vậy là xong?

Không có chuyện gì xảy ra?

Lạc Dương Vương Hạ Hầu Nghi cảm thấy có chút không tin được.

Cái này không giống phong cách của Hạ Hầu Kinh Thiên!

Vừa rồi thiếu nữ kia là ai? Thanh âm rất êm tai, cũng không biết lớn lên trông thế nào...

Vừa nghĩ như vậy, xương sườn Hạ Hầu Nghi bắt chợt lại đau lên.

“Ôi ——” nghe tiếng rên của Hạ Hầu Nghi, Lý Duyệt bước lên phía trước nâng hắn, nào biết lại bị Hạ Hầu Nghi một tay vung ra. “Vương phi, vừa rồi thể diện bốn vương đều bị ngươi làm cho mất hết!”

Hạ Hầu Nghi cũng không phải là người mù, vừa rồi Lý Duyệt nhìn Ngọc Thiên Huyết, hắn coi như là hiểu rõ ràng!

Muốn nói giữa hai người này không có vấn đề, Hạ Hầu Nghi tin mới là lạ.

“Vương gia...”

Hạ Hầu Nghi ở ngoài đường lại không cho nàng chút sĩ diện, Lý Duyệt càng thêm khổ mà không nói nên lời.

Nàng vừa mới nghĩ cách giải thích, nào biết Hạ Hầu Nghi lại nâng Mị Nương lên.

“Ngươi tên là gì?”

“Hồi vương gia, nô tì kêu Mị Nương!” Mị Nương nũng nịu, mắt lúng la lúng liếng nhìn Hạ Hầu Nghi.

Nhìn đôi mắt, Hạ Hầu Nghi xương cốt mềm nhũn, liền thanh nói:

“Mị Nương? Tên hay! Tên rất hay!”

“Mị Nương đã tạ vương gia cứu mạng! Mị Nương trước kia chỉ nghe trong truyện mới gặp được anh hùng, không nghĩ đến Mị Nương hôm nay còn có thể tận mắt thấy được phong thái của vương gia!”

Lời vỗ mông ngựa này vô cùng tốt, Hạ Hầu Nghi cả trái tim bay lên.

Không để ý đến thái độ của Lý Duyệt, Hạ Hầu Nghi đưa tay kéo Mị Nương lên xe ngựa.

Xa xa, Ngọc Phi Yên nhìn thấy màn này, nở nụ cười.

Lạc Dương vương phi, đây là ta lễ vật tặng cho ngươi! Biết ngươi sống không tốt, trong lòng ta vui sướng vô cùng!

Mặc dù Ngọc Phi Yên còn chưa từng thấy qua cảnh thất tình chán chường của Ngọc Thiên Huyết, nhưng nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, mất đi võ công, mất đi huynh trưởng, ở cái thời khắc máu chốt, người yêu cũng phản bội mình, thế này thì đau lòng thế nào.

Khoản nợ này, đến lúc phải tính!

Biết ngươi sống không tốt, ta đây liền an lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Hoàng Thượng, Tuyệt Công Chúa Mang Thai

Edit: Seagate HDD

Beta: Tuyệt Ảnh Nhi

Thái độ của Lạc Dương Vương, khiến cho Lý Duyệt cảm thấy nguyền rủa.

Nàng ngược nhìn Ngọc Thiên Huyết đã đi xa, bóng lưng cao lớn thẳng tắp, hình ảnh này như một cái dằm, đột nhiên đâm vào trong lòng nàng, đau đến nỗi Lý Duyệt thiếu chút không thở ra hơi.

Lúc này, trong xe ngựa truyền ra tiếng nũng nịu của Mị Nương.

“Vương gia, trên lưng Mị Nương đau quá! Ngài giúp Mị Nương nhìn xem.”

“Ai nha —— bị thương rất nặng! Hạ Hầu Kinh Thiên thật đúng là một tên súc sinh, sao có thể đối xử với nàng như vậy!”

“Vương gia, nhìn có xấu lắm không? Nếu như lưu lại vết sẹo, thiếp biết sống thế nào đây!”

“Không sao đâu, Mị Nương! Ta đây có thuốc trị thương tốt lắm, là ở Thiên Hương Lâu dùng số tiền lớn mua được, đều dùng cho nàng! Ta dám chắc, nàng bôi thuốc này, tuyệt đối sẽ không còn một chút sẹo nào hết!”

“Có thật không? Vương gia, ngài đối với Mị Nương thật tốt!”

“Còn phải nói, bản vương là người rất thương hương tiếc ngọc!”

Nghe những thanh âm này, Lý Duyệt liền cảm thấy buồn nôn.

Nhưng nàng biết phải làm cái gì bây giờ?

Gia đình của nàng trong lúc Thất Vương làm loạn, đứng sai hàng ngũ, khiến hoàng thượng vô cùng chán ghét.

Hiện tại, người mà Lý Duyệt có thể dựa vào, duy nhất chính là Lạc Dương Vương.

So với việc tìm cách trừng trị con hồ ly tinh này, việc quan trọng hơn là Lý Duyệt cần phải sinh được một hài tử kế thừa ngai vị.

Bên người của Lạc Dương Vương mỹ thiếp đông đảo, nhưng lại không có người nào có thể sinh được cho hắn một đứa con, đây là nỗi đau lớn nhất trong lòng của Hạ Hầu Nghi.

Sinh con thừa kế, là việc mà Hạ Hầu Nghi quan tâm nhất.

Mặc kệ nữ nhân bên cạnh Hạ Hầu Nghi có bao nhiêu người đi chăng nữa, Lý Duyệt thủy chung vẫn là Vương phi, nhưng nếu vẫn không sinh được hài tử, vị trí Vương phi này có chút hữu danh vô thực.

Những năm gần đây, Lý Duyệt tìm đến không biết bao nhiêu dược sư, uống không ít thuốc, nhưng cái bụng một chút động tĩnh cũng không có.

Chính vì như thế, Hạ Hầu Nghi đối với Lý Duyệt cũng dần dần lãnh đạm.

Lần này tới tham gia đại hội Đấu Dược, Lý Duyệt vốn là muốn ở Dược Vương Các, xin Dược Sư khám cho mình một chút.

Nào có biết, năm nay trong đại hội Đấu Dược xảy ra vấn đề, Dược Vương Các đóng cửa, không cho người khác tiến vào, tâm nguyện của Lý Duyệt đành thất bại.

Có điều, Lý Duyệt đã hỏi thăm được một tin tức.

Lần này tại đại hội Đấu Dược, trên đại lục ra đời một vị Dược Hoàng đầu tiên.

Dược Hoàng nha!

So với Hoắc thần y, y thuật chắc chắn cao hơn không chỉ một lần!

Tin tức này làm cho Lý Duyệt thấy được tia hi vọng.

Nếu như nàng có thể tìm được Dược Hoàng Ngọc La Sát, nói không chừng là có thể mang thai, thậm chí còn sinh ra nhi tử!

Có nhi tử, nàng lập tức có thể dựa vào, cuộc sống sinh hoạt sẽ không giống như bây giờ đầy cam go, lại phải muối mặt nhẫn nhịn mấy con hồ ly tinh này.

Nhìn một chút!

Nhìn thêm một chút nữa!

Việc cấp bách bây giờ là tìm được Ngọc La Sát, để cho mình mang thai!

Có bầu, sinh ra nhi tử, cái gì cần có sẽ có!

Trên xe ngựa, phát ra một loại âm thanh theo tiết tấu đều đặn “Kẹt...kẹt”, Lý Duyệt chết lặng đứng ngoài xe, vẻ mặt cứng ngắc.

Vương gia, con hồ ly tinh kia vừa nãy trước mặt mọi người ăn một đồng cốc chó đấy!

Người bây giờ hôn môi của ả, còn không phải là gián tiếp ăn cứt hay sao?

Lời này Lý Duyệt nói thầm ở trong lòng mình, nàng cũng sẽ không nói ra, chỉ cảm thấy nội tâm càng thêm buồn bực, trước mắt lại vẽ lên cảnh tượng Ngọc Thiên Huyết cùng Mộc Thiêm Hi đang hôn nhau.

Ngọc Thiên Huyết trước đó vô công bị phế, từ một thiếu niên tướng quân anh dũng liền trở thành một phế nhân, mới đưa đến việc Lý gia giải trừ hôn ước.

Huống chi khi đó Ngọc gia đã trên đà xuống dốc, Ngọc Thiên Tầm chết trận, Ngọc Thiên Hàn mất tích, Ngọc Thiên Huyết lại thành phế vật, phủ Hầu Gia rốt cuộc chỉ còn lại một mình Ngọc Kinh Lôi già yếu, địa vị của Ngọc gia ở trong giới quý tộc xuống dốc không phanh.....

Tìm lợi tránh hại là bản tính chung của con người, dưới tình hình Ngọc gia như vậy, dù là ai, cũng sẽ lựa chọn quay lưng.

Mặc dù Lý Duyệt cùng Ngọc Thiên Huyết vừa là thanh mai trúc mã, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) lại có hôn ước, nhưng bản thân của Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc gia sẽ không cho nàng cuộc sống và địa vị như mong muốn được.

Vì lẽ đó, khi thời điểm Lạc Dương Vương cầu xin cưới nàng làm kế phi, Lý Duyệt không chút do dự liền gật đầu đáp ứng.

Lý Duyệt cho đến nay cũng không cảm thấy mình làm như vậy là có sai lầm gì.

Chỉ là, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Ai ngờ Ngọc gia có thể vượt qua hiểm cảnh, lần thứ hai bước lại vào tầng cao nhất trong giới quý tộc, điều này Lý Duyệt ngàn vạn lần không nghĩ tới.

Tuy bây giờ Ngọc gia về nhân số không thịnh vượng lắm, thế nhưng Ngọc Kinh Lôi là một trong những vị đại thần được hoàng thượng nể trọng nhất, lại được phong là thế tập Trung Nghĩa Công, hơn nữa Ngọc gia còn xuất ra một Vũ Thần – Ngọc Phi Yên.

Chỉ cần Vũ Thần Ngọc Phi Yên này còn tồn tại, vinh quang của Ngọc gia sẽ tiếp tục kéo dài.

Vũ Thần!

Bao nhiêu nhà trong mấy trăm năm nay đều cầu mà không thấy, Ngọc gia lại quá tốt số, ngang trời xuất ra một Vũ Thần!

Vậy đại khái coi như là phong thủy luân chuyển đi!

Vừa nãy Lý Duyệt nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết đã không như trước đây luôn chán chường, cả người tinh thần sung mãn, căn bản không giống như một kẻ bị phế, trong ấn tượng bây giờ của nàng, Ngọc Thiên Huyết đã rất khác xưa.

Lý Duyệt sau khi xuất giá, cùng Hạ Hầu Nghi ở tại Kinh Thành, nàng cũng có hỏi thăm qua sự tình của Ngọc Thiên Huyết.

Đơn giản là Ngọc gia Tiểu Lang bị Lý gia từ hôn sau khi thành phế nhân, Ngọc gia trở thành chuyện cười của giới quý tộc kinh thành, lại có người nói Ngọc Thiên Huyết không chỉ đã biến thành phế nhân, dung mạo cũng đều biến dạng, tính cách trở thành quái gở....

Bây giờ, xem ra không chỉ tin đồn về Ngọc Thiên Huyết là không chính xác, trái lại phong độ bây giờ không khác thời đỉnh cao là mấy.

Lẽ nào hần gặp được kỳ ngộ gì sao?

Lý Duyệt cúi đầu trầm tư, nhóm người của Ngọc Thiên Huyết hình như từ hướng Dược Vương Các đi đến.

Nói không chừng Ngọc Thiên Huyết là ở Dược Vương Các gặp được Ngọc La Sát!

Đúng!

Nhất định là như vậy!

Càng lúc, Lý Duyệt càng cảm giác mình suy đoán là chính xác.

Ngọc La Sát nếu có thể đem một người bị phế đi tu vì chữa khỏi, nhất định có thể làm cho mình mang thai!

Nghĩ đến đây, Lý Duyệt đối với Hạ Hầu Nghi oán giận lại càng thêm một phần.

Nếu không tại hần ở trên đường trắng trợn cướp đoạt dân nữ, đối phương không chịu, cuối cùng đâm vào xe ngựa tự tử, đưa tới phiền phức, bọn họ căn bản sẽ không bỏ lỡ đại hội Đầu Dược!

Hiện tại, nàng nên đi chỗ nào tìm Ngọc La Sát đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Duyệt muốn đến một chỗ —— Thiên Hương Lâu.

Thiên Hương Lâu trên đại lục nổi danh là phòng đấu giá, bọn họ vì chuyện làm ăn, luôn làm ra các loại tình báo điều tra, chuyên môn phụ trách tìm hiểu các loại tin tức.

Chỉ cần người nào có thể ra được một cái giá nhất định, mặc kệ tin là tin tức gì, bọn họ đều có thể thăm dò ra được.

Khi Liên Căn nhận được tin tức từ tổng bộ Thiên Hương Lâu gửi đến, trên khuôn mặt vốn luôn ôn nhả lại lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Lý Duyệt nghĩ cái gì mà đến Thiên Hương Lâu điều tra tông tích Ngọc La Sát?

Nàng cũng thật là “Thông minh”!

Ân oán hơn mười năm trước của Lý Duyệt cùng Ngọc Thiên Huyết, Liên Căn biết rõ ràng.

Vì lẽ đó, khi Ngọc Phi Yên về đến kinh thành liền lập tức có động thái trả đũa, đem Mị Nương đẩy vào lòng của Lạc Dương Vương. Liên Căn trong lòng không khỏi khen nàng thủ đoạn quá sâu.

Đến bây giờ, Lý Duyệt vì sao phải tìm kiếm Ngọc La Sát, nguyên nhân sâu xa trong đó Liên Căn cũng rất rõ ràng.

Lạc Dương Vương năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng đến nay vẫn chưa có hài tử, Hạ Hầu Nghi rất sốt ruột. Thân là Vương phi, Lý Duyệt tự nhiên là rất gấp!

Nhưng thay vì dựa dẫm vào một tên quen thói phong lưu trăng hoa, chẳng thà nàng sinh một đứa con để tự dựa vào còn hơn.

Chẳng qua, Lý Duyệt vì sao lại không suy nghĩ đến, nhiều năm như vậy, qua tay Hạ Hầu Nghi không được một trăm thì cũng có tám mươi, lại không một ai mang thai, vậy khẳng định là thân thể của người nam có vấn đề.

Lý Duyệt lại còn muốn tìm Ngọc Phi Yên, coi nàng là Tổng Từ Quan Âm? Thực sự là rất ngu và ngây thơ!

Làm thương tổn Ngọc Thiên Huyết, đắc tội với Ngọc gia, Ngọc Phi Yên không kiếm cách giết chết nàng, đã là rất nhân từ rồi!

Ngu ngốc, không nào mà!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Liên Căn vẫn cho người ở Thiên Hương Lâu người đem tin tức này truyền cho Ngọc Phi Yên.

Thấy người của Thiên Hương Lâu biết được thân phận của mình, Ngọc Phi Yên kinh ngạc một trận.

Bất quá, nàng cùng với Thiên Hương Lâu xưa nay vẫn luôn quan hệ hợp tác, rất hòa hợp, cộng thêm Đại quân sự Thiên Hương Lâu là người thủ chữ tín, nhất định sẽ bảo mật cho cô, nên Ngọc Phi Yên cũng không coi là chuyện gì to tát.

Vừa thấy tin Lý Duyệt muốn tìm mình giúp nàng mang thai sinh con, Ngọc Phi Yên không khỏi cười.

Đây là muốn tự đưa tới cửa xin ngược đãi sao?

Ta không tìm người tính toán, nhân phẩm của ta coi như là tốt lắm rồi!

Ngọc gia cùng Lý gia vốn là thế giao, nhưng sau khi Ngọc Thiên Huyết xảy ra chuyện, Lý gia nhân cơ hội đập thêm cho Ngọc gia một cước, giờ một chút tình cảm cũng không còn, hai nhà đã sớm từ mặt nhau.

Lý Duyệt, người mà cũng có lúc cầu xin người sao?

“Chuyện này chờ hồi kinh rồi nói sau, các người trước tiên kéo dài thời gian ra, nói ta không ở Đại Chu quốc.”

Ngọc Phi Yên lên tiếng, Đại quân sự nào dám không làm.

Thiên Hương lâu chủ đã phân phó xuống, Ngọc Phi Yên chính là liên chủ của Thiên Hương Lâu.

Trước mắt, vị này chính là chủ nhân của Thiên Hương Lâu, có người hầu nào dám không nghe lời chủ nhân nói đây?! Nếu để cho chủ nhân mất hứng, người đầu tiên không tha cho hẳn chính là lâu chủ!

Thiên Hương Lâu đem tin tức này truyền cho Lý Duyệt, làm cho Lý Duyệt sung sướng đến phát rồ.

Thiên Hương Lâu đối với Lý Duyệt ký một cái cam kết, nếu là Ngọc La Sát đến Đại Chu quốc, bọn họ nhất định sẽ đem tin tức này nói cho Lý Duyệt đầu tiên.

Nghe xong lời này, Lý Duyệt kích động suýt ngất, liền trả cho Thiên Hương Lâu một số bạc lớn.

Chỉ cần tìm ra được Ngọc La Sát, tâm nguyện sinh con của của nàng có hi vọng rồi!

Lý Duyệt nào biết, nàng đang tìm chính là cháu gái mà mình từng vứt bỏ năm xưa.

Nếu như nàng lúc trước không ruồng bỏ hôn ước, gả tới Ngọc gia, như vậy Ngọc Phi Yên sẽ là cháu gái của nàng, không thể nào có cục diện ngày hôm nay!

Được hơn nửa tháng, nhóm người Ngọc Phi Yên vào thời điểm mùa xuân đến, đã chạy tới kinh thành.

“Nơi này thật là đẹp!”

Mộc Thiểm Hi kinh ngạc nhìn con đường rộng lớn trong kinh thành, hai bên đường mở một loạt cửa hàng chỉnh tề, còn có rất nhiều người qua lại, không khí náo nhiệt, dạng sinh hoạt này so với mỗi ngày đều đánh đánh giết giết tuyệt nhiên là không giống nhau.

“Tam thám, chờ về nhà gặp mặt gia gia, sắp xếp một chút, rồi chúng ta đi ra dạo phố!”

“Nơi này chắc có nhiều chỗ thú vị lắm đây!”

Nói xong, Ngọc Phi Yên hướng Mộc Thiểm Hi đang đứng phía sau Ngọc Thiên Huyết nháy nháy mắt.

“Tam thúc, lúc đó thúc cần phải mang nhiều tiền một chút, theo nữ nhân đi dạo phố không phải chỉ cần khiêng vác là đủ, việc hao tiền tốn của thúc phải lo luôn!”

Nghe Ngọc Phi Yên trêu ở phía sau, Ngọc Thiên Huyết cười:

“Tiểu Yên Yên, ngươi yên tâm, mấy năm nay, ta cũng tích trữ được không ít bạc! Các ngươi muốn mua cái gì, chỉ cần nói ra, ta liền mua cho các ngươi!”

Ngọc Thiên Huyết lời cái bản chất cường hào ác bá ra, chọc cho Mộc Thiểm Hi cười đến không ngấm miệng lại được.

Nàng vốn đã xinh đẹp, lúc này cười như thế, càng như cây hoa đào nở rộ trong mùa xuân, Ngọc Thiên Huyết nhìn thấy đỡ cả người.

“Tên ngốc này!”

Thấy Ngọc Thiên Huyết đỡ đỡ nhìn mình, Mộc Thiểm Hi uốn uốn người một cái, cùng Ngọc Phi Yên đứng chung một chỗ, không thèm để ý tới Ngọc Thiên Huyết.

Sau khi Lý Duyệt xuất hiện, Ngọc Thiên Huyết cùng Mộc Thiểm Hi trong lúc đó có chút là lạ.

Mộc Thiểm Hi là nữ nhân, tự nhiên là có trực giác của phụ nữ.

Người Vương phi kia, đối với Ngọc Thiên Huyết chắc chắn là một người rất trọng yếu trong lòng hắn, bằng không hắn sẽ không thất thần đến như vậy.

Mặc dù Ngọc Thiên Huyết cố gắng chứng tỏ là mình không hề quen biết, nhưng Mộc Thiểm Hi có thể nhìn ra trong mắt của hắn đầy đau xót, biểu tình này Mộc Thiểm Hi không phải là lần đầu tiên thấy được.

Thẳng đến lúc này, nàng mới rõ Ngọc Thiên Huyết là vì ai mà đau lòng.

Không có nữ nhân nào gặp phải loại chuyện như vậy mà hài lòng!

Mà Mộc Thiểm Hi cũng là một người trong số đó.

Đối diện với chuyện đã xảy ra, vốn cũng là chuyện không vui vẻ gì, Ngọc Thiên Huyết lựa chọn thái độ trầm mặc.

Hắn hành quân đánh trận, là giỏi nhất.

Nhưng đồ dành nữ nhân, làm cho nữ nhân hài lòng, là hoàn toàn làm không nổi.

Nhưng Ngọc Thiên Huyết càng như vậy, trong lòng Mộc Thiểm Hi càng vướng mắc.

Tuy rằng nói ai ai mà không có một tình đầu, có thể nhớ mãi không quên, nhưng “mối tình đầu” này lại làm ảnh hưởng đến tình cảm của hai người như thế.

Chỉ là, một người thì không giải thích, một người thì tự mình ăn đắng.

Cuối cùng, vẫn là do Ngọc Phi Yên tự thân đứng ra, giải thích cho Mộc Thiểm Hi hiểu chuyện năm đó, hai người mới hòa hợp lại như lúc ban đầu.

Về đến kinh thành, nguyên một đám rớt cuộc phải tách ra.

Nhà ai nấy về.

Tiết Tường là người đi trước, sau lại đến Liên Cẩn cùng Mặc Thương trở về nhà, riêng Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn đưa Ngọc Phi Yên đến Trung Nghĩa Công phủ.

“Lâm Giang Vương, người trở về đi thôi!”

“Đường phía sau chúng ta cũng biết! Không cần người hướng dẫn! Người về đi!”

Trước mặt chính là Trung Nghĩa Công phủ, đứng ngay cửa nhà mình, Ngọc Thiên Huyết lập tức...cậy gần nhà.

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn như cái đuôi theo sát Ngọc Phi Yên không rời, hắn liền bày ra cái bộ dạng trưởng bối.

Tuy rằng Hạ Hầu Kinh Thiên khi ở trên đường biểu hiện cũng là tốt, thế nhưng Ngọc Phi Yên vẫn còn nhỏ, không nhất thiết gấp gấp xuất giá làm gì.

Đều nói nhà có một nữ, trăm nhà cầu.

Huống chi Ngọc Phi Yên ưu tú như vậy, khỏi lo gả không được.

Ngọc Phi Yên ở Ngọc gia là bảo bối độc nhất vô nhị, chồng của nàng, nhất định phải tuyển chọn tỉ mỉ, kiểm tra cẩn thận, không thể qua loa.

Hàm Tử hết nhìn trái Hạ Hầu Kinh Thiên, bên phải nhìn Ngọc Thiên Huyết, chuyện này chủ nhân khổ rồi, bị đe dọa đây mà.

Tam thúc lên tiếng cự tuyệt rồi, chủ nhân, người định làm cái gì?

Hàm Tử ngồi xổm, thẳng lưng ở bên cạnh nhìn nhìn. Việc này Luân gia giúp không được chủ nhân rồi, tự thân vận động đi.

Đối với thái độ Ngọc Thiên Huyết chuyên diễn màn “Đánh cho uyên ương ly tán” này, Hạ Hầu Kinh Thiên xem như là nhìn riết quen mắt, hết kinh ngạc rồi.

Nhưng hắn là người chuyên làm theo ý thích của mình, chưa bao giờ để ý qua cảm nhận của người khác, còn lâu mới bị Ngọc Thiên Huyết nói mấy câu này mà “Doạ chạy”.

“Vừa vặn, gia đi bái kiến Ngọc lão gia tử!”

Hạ Hầu Kinh Thiên trực tiếp đi lên phía trước, nắm sư tử đồng ngoài cửa, “Gõ gõ”.

“Trời, người tốt xấu gì cũng là Vương gia, mặt cũng đừng dày quá đáng như vậy chứ!”

Ngọc Thiên Huyết xưa nay còn chưa từng thấy qua kẻ nào “Vô liêm sỉ” như thế.

“Đa mặt dày, ăn hết!”

Hạ Hầu Kinh Thiên trả lại một câu, làm Ngọc Thiên Huyết tý nửa thì học máu.

Đang lúc này, cửa “Kẹt kẹt” một tiếng mở ra.

Trước kia, Ngọc Phi Yên đã viết thư cho Ngọc Kinh Lôi, nói rằng đại khái sẽ về trong tháng này, vì lẽ đó mấy ngày hôm nay, quân gia vẫn canh giữ ở cửa.

Nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết, ánh mắt quân gia đầy đau xót.

“Tam gia, ngài đã trở về!”

“Hướng thúc, là ta!”

Nguyên bản, tất cả mọi người đều biết Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tĩnh Khung xảy ra chuyện, ai nấy đều đã nghĩ đến tình huống xấu nhất.

Không nghĩ tới Ngọc Phi Yên cuối cùng vẫn đem được Ngọc Thiên Huyết tìm trở về!

“Tam gia, tiểu thư, Mộc cô nương, mời vào!” Hướng quân gia xoa xoa nước mắt, đưa bọn họ đón vào, lúc này mới phát hiện ở phía sau còn có một vị khách không mời mà đến —— Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Vương gia, cũng xin mời ngài!”

Đối với Ngọc Thiên Huyết cùng Hạ Hầu Kinh Thiên trong lúc đó đang nhìn nhau bốc khói, Hướng quân gia làm bộ như không nhìn thấy, vẫn đưa nam tử

mặc áo tím này đón vào.

Ngọc Kinh Lôi nhận được tin tức, đã sớm chờ đợi trong sảnh.

Mặc dù trong thư Ngọc Phi Yên đã đem mọi chuyện căn kẽ viết ra, nhưng chưa nhìn thấy hai người bọn họ, Ngọc Kinh Lôi vẫn là không yên lòng.

“Trống quân đại nhân, tam gia trở về! Đại tiểu thư đã trở về!”

Hướng quân gia một đường chạy nhanh đến.

Nghe được thanh âm của Hướng quân gia, Ngọc Kinh Lôi nhin không được, sải bước đi ra ngoài.

Đối diện, người thanh niên thần khí tuấn tú kia là ai?

Ngọc Kinh Lôi còn chưa đến nhìn rõ ràng, Ngọc Thiên Huyết đã bước nhanh về phía trước, quỳ gối xuống trước mặt Ngọc Kinh Lôi, “Cha ——”

“Thiên Huyết?!”

Ngọc Kinh Lôi đã thấy Ngọc Thiên Huyết lúc trước mặt tối đen, đột nhiên bây giờ nhìn thấy một khuôn mặt trẻ trung, đẹp như ngọc này, trong lúc nhất thời vẫn chưa thích ứng.

Chờ ông quan sát tỉ mỉ, đem Ngọc Thiên Huyết đang quỳ liên hệ đến Ngọc gia tiểu lang hơn mười năm trước mới nhận ra.

Người này còn không phải là tiểu nhi tử của ông sao!

“Thiên Huyết, đúng là ngươi!”

“Cha, là ta! Nhi tử bất hiếu, để cha lo lắng!”

“Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!”

Ngọc Kinh Lôi kích động đến sắp hồng rồi, duỗi tay, đem Ngọc Thiên Huyết nâng dậy, vỗ vỗ lên lưng của hắn, “Không sai! Cứng rắn hơn rất nhiều! Rất tốt!”

“Cha, người đánh nhẹ chút!”

Trên lưng bị mấy cú nặng, Ngọc Thiên Huyết đau nhe răng.

“Nhè nhẹ? Yên Nhi không phải nói ngươi đã là Vũ Vương sao? Làm sao mới đánh mấy cái ngươi đều không chịu nổi? Ngươi như vậy không được! Sáng sớm ngày mai, theo chúng ta tập huấn.”

Đối với lời Ngọc Kinh Lôi nói, Ngọc Thiên Huyết đúng là đau khổ mà không nói nên lời.

Cha, ngài đã là Võ Hoàng rồi!

Ngài tát một cái, có thể đem một Vũ Vương đánh bay, ta thì tính làm gì!

Còn có, ta là con ruột của ngài đó!

Người ta lúc này mới vừa trở về, ngài liền đem ta kéo đi tập huấn, đây còn không phải máu lạnh quá hay sao!

“Tam thúc trở về, gia gia trong mắt cũng chỉ có Tam thúc thôi! Ai, thực sự là quá thương tâm! Ta bỏ nhà đi được rồi!”

Đang lúc này, bên cạnh một giọng nói mềm mại ai oán truyền đến.

“Yên Nhi, nói cái gì đó!”

Ngọc Kinh Lôi lông mày xoay ngang, cuối cùng đột nhiên lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười, hai tay dễ như ăn cháo liền đem Ngọc Phi Yên xem như tiểu hải tử bế lên.

“Làm sao? Ghen tị với Tam thúc à?”

“Ngươi yên tâm, ở trong lòng gia gia, Yên Nhi vẫn luôn là số một, mãi mãi cũng là số một! Tam thúc của ngươi là thứ xoàng, làm sao có thể so sánh với Yên đây!”

“Gia gia, ngài thực sự là quá anh minh thần võ rồi!” Ngọc Phi Yên hướng Ngọc Kinh Lôi giơ ngón tay cái lên.

“Kỳ thực ở trong lòng ta, ngài cũng vẫn luôn là số một!”

“Thật sự? Ha ha ha!”

Trở lại nhà mình, Ngọc Phi Yên cảm thấy phi thường thoải mái, vào lúc này không nhận được liên cùng Ngọc Kinh Lôi làm nũng.

Tổ tôn náo nhiệt một trận, sau đó, Mộc Thiểm Hi đi tới trước mặt của Ngọc Kinh Lôi.

“Tướng quân, chào ngài!”

Mộc Thiểm Hi thoải mái hướng đến Ngọc Kinh Lôi hành lễ.

Đều nói dâu dù xấu hay đẹp sớm hay muộn cũng phải gặp mặt cha mẹ chồng.

Vừa nãy ở trên đường, Mộc Thiểm Hi vô cùng lo lắng.

Nàng xuất thân quá thấp, theo ba đường chín lối chia đẳng cấp, thì hải tặc hoàn toàn là thuộc về hạng bét, cùng với xuất thân Hầu thế gia của Ngọc Thiên Huyết, thì hoàn toàn khỏi so sánh.

Mà nếu tính theo kiểu môn đang hộ đối mà nói, Mộc Thiểm Hi lại càng không xứng với Ngọc Thiên Huyết.

Nhưng mà Mộc Thiểm Hi ở trong lòng không ngừng tự động viên chính mình, nàng yêu thích Ngọc Thiên Huyết, muốn sống cả đời với hắn là được rồi.

Cho dù Ngọc Kinh Lôi có phản đối đi nữa, nàng cũng không dễ dàng mà buông tha.

Vào lúc này lại nhìn thấy Ngọc Kinh Lôi thân thiện như thế, trong tưởng tượng của nàng đối với Trung Nghĩa Công là khác xa, Mộc Thiểm Hi bây giờ càng tăng thêm mấy phần tự tin.

“Mộc Thiểm Hi ——”

Ngọc Kinh Lôi chăm chú nhìn thiếu nữ trước mắt ông.

Dung mạo của nàng rất có phong tình kiều diễm, mái tóc dài màu nâu, mắt nàng cũng màu nâu, sống mũi cao, môi đỏ đầy đặn, da dẻ là khỏe mạnh màu vàng nhạt, cả người sức sống bùng bùng, đầy tinh tinh thần.

“Đúng, ta là Mộc Thiểm Hi!”

Đối với việc Ngọc Kinh Lôi biết mình tên, Mộc Thiểm Hi cũng không ngạc nhiên.

Ngọc Phi Yên viết thư cho Ngọc Kinh Lôi, chuyện này Ngọc Thiên Huyết và nàng đều biết.

Bởi vì Tam thúc dẫn theo thím ba trở về, Ngọc Phi Yên đã sớm đề cập với lão gia tử, đồng thời xuất thân của Mộc Thiểm Hi cũng nói ra rõ ràng.

Dù sao chuyện này là không thể che lấp, không bằng sớm nói ra, để song phương đều có chuẩn bị tâm lý.

“Ngươi là nữ hải tặc?”

Ngọc Kinh Lôi ở Đại Chu Quốc đóng quân trường kỳ vùng duyên hải, cùng giặc Oa, Hải Tặc có cơ hội giao thiệp rất nhiều.

Trước mắt người thiếu nữ này là nữ hải tặc, còn là hải tặc đầu lĩnh, đáng để Ngọc Kinh Lôi nhìn kỹ.

Dù sao, so với hải tặc thế giới, mặt trong nước có bất đồng.

Mộc Thiểm Hi tuổi còn trẻ, nhưng có thể trở thành đầu lĩnh hải tặc nổi danh, rõ ràng là nàng rất có bản lĩnh!

“Dạ! Ta còn là đại tỷ lớn!” Thấy Ngọc Kinh Lôi nhắc tới thân phận của mình, Mộc Thiểm Hi không chút khó chịu, trái lại còn rất là kiêu ngạo.

“Ừ!”

Ngọc Kinh Lôi gật gật đầu.

Bất luận là hải tặc theo trường phái chính nghĩa thì vẫn là dạng tà ác, vào lúc này, có thể như thế thẳng thắn, đồng thời yêu quý nghề nghiệp của chính mình, Mộc Thiểm Hi coi như là một nữ tử lỗi lạc, dám làm dám nhận.

“Cha ——”

Ngọc Thiên Huyết lo sợ Ngọc Kinh Lôi làm khó dễ Mộc Thiểm Hi, vội vã đứng lại bên cạnh nàng.

“Cha, Thiểm Hi là ân nhân cứu mạng của ta!”

“Ta biết!”

Nhìn thấy nhi tử đứng ra bảo vệ Mộc Thiểm Hi, Ngọc Kinh Lôi trong lòng đã phán đoán trúng mấy phần rồi.

Chỉ là, Mộc Thiểm Hi thân là trọng phạm của triều đình a!

Lệnh truy nã của Đại Chu Quốc có tên Mộc Thiểm Hi trên bảng.

Nếu như Ngọc Thiên Huyết thật sự lựa chọn ở cùng với nàng, bọn họ phải đối mặt áp lực rất lớn, con đường cũng khó khăn rất nhiều.

Có mấy lời, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Ngọc Kinh Lôi tự nhiên là sẽ không ở trước mặt Mộc Thiểm Hi nói ra, ông muốn trước tiên phải tìm hiểu thái độ nhi tử của mình rồi mới ra quyết định. Dù sao, lòng cha mẹ trong thiên hạ luôn bao dung như biển!

Bây giờ ông chỉ còn có một đứa con trai là Ngọc Thiên Huyết, tự nhiên là phải quan tâm đến thái độ của hắn.

“Nếu đã trở về, trước hết tắm rửa một cái, nghỉ ngơi một chút, người một nhà chúng ta đã lâu không có cùng nhau ăn cơm rồi!”

Ngọc Kinh Lôi lúc này mới nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, bên cạnh, ông cũng sờ.

“Vương gia, ngài đến đây từ khi nào ——”

“Tiện đường tới thăm lão gia tử một chút! Biết lão gia tử yêu thích binh pháp, văn bối gần nhất tìm một quyển “Ngũ Tử hành quân sách”, muốn mời lão gia tử giám định xem thật hay giả!”

Hạ Hầu Kinh Thiên vừa nói ra, không chỉ Ngọc Phi Yên kinh ngạc, Ngọc Thiên Huyết cũng choáng váng.

Hoá ra tiểu tử này không đi tay không mà tới, đã sớm có chuẩn bị!

Hơn nữa, hắn làm sao biết lão gia tử yêu thích binh pháp?

Xem ra trước khi đến đã điều tra nghiêm túc, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Đây là đem binh pháp vận dụng vào việc của gái!

Ngọc Thiên Huyết ngày càng cảm thấy tên tiểu tử Hạ Hầu Kinh Thiên này sâu không lường được, tâm nhãn nhiều lắm đấy!

Chẳng trách cái tên tiểu tử này còn trẻ tuổi, lại có thể đem Tây Việt quốc chinh tề ra quân, tâm trí này, cũng không phải là người bình thường có thể có được!

“Ngũ Tử hành quân sách” là ở 100 năm trước nước Tần trị quốc, một vị tướng quân tên Thường Thắng ghi lại binh thư, sau đó vị tướng quân kia vì bị ghen ghét nên quốc quân xử tử, binh thư cũng lưu lạc trong dân gian.

Là một người cuồng quân sự, nên vừa nghe đến cái tên này, Ngọc Kinh Lôi lúc này tinh thần tỉnh táo, mời Hạ Hầu Kinh Thiên ở lại dùng cơm.

“Cha, đây là yến tiệc riêng của nhà chúng ta, Vương gia một ngày kiếm hơn tỷ bạc, hắn vội vàng lắm ——”

Ngọc Thiên Huyết nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên vẻ mặt đắc ý, hận đến nghiến răng.

Lâm Giang Vương, quả nhiên là không thể xem thường!

Hắn đây là biết chắc chắc lão gia tử thích binh thư, yêu thích nghiên cứu binh pháp, đây là dự định chơi trò công tâm đây mà!

Ngay khi Ngọc Thiên Huyết cho rằng Hạ Hầu Kinh Thiên lần này nhất định sẽ mất dầy mảy dạn ở lại Trung Nghĩa Công phủ, hắn lại chủ động đem “Ngũ Tử hành quân sách” đưa cho Ngọc Kinh Lôi, lấy cớ muốn đi hoàng cung, đạt được mục đích liền rời đi.

Chủ nhân, người đây là muốn vứt bỏ Luân gia sao?

Hàm Tử đứng lên, lắc lắc cái mõng to lớn rần rần đi theo sau Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Mèo con, ở phủ của gia không có người nào dám chăm sóc Hàm Tử, gia có thể giao nó cho nàng nuôi ở đây không?”

Lúc này, Hạ Hầu Kinh Thiên ngồi chồm hổm xuống, xoa xoa cái đầu to lớn của Hàm Tử, nói với Ngọc Phi Yên.

Hắn nói lời này một chút cũng không giả, Hàm Tử là một con cẩu có IQ cao, tầm mắt của Hàm Tử rất cao, không phải tùy tiện người nào cũng lọt được vào mắt xanh của nó.

Vừa nghe Hạ Hầu Kinh Thiên nói, Hàm Tử hăng hái lên rồi.

Chủ nhân, Luân gia biết rồi, nguoi đây là để Luân gia nằm vùng trong lòng địch, làm nội ứng cho nguoi đây mà!

Loại công tác nằm vùng này, mang nhiều nguy hiểm và thử thách, bắt quá Luân gia thích!

Xin chủ nhân yên tâm, Luân gia bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Luân gia nhất định cẩn thận bảo vệ tiểu cô nương!

Nếu ai tới gần nàng, đối với nàng có ý đồ không an phận, Luân gia liền một phát nuốt xuống!

Một người một chó ánh mắt trao đổi, đủ các loại hình tà ác trao đổi qua ánh mắt của bọn họ, chỉ vì những người khác không hiểu loại ngôn ngữ này, nên không thấy rõ.

Ngọc Phi Yên những ngày gần đây bất nạt, chà đạp Hàm Từ đã thành nghiện, nếu như Hàm Từ thật sự rời đi, nàng đúng là có chút không quen!

Nên Ngọc Phi Yên gật đầu đáp ứng yêu cầu này, Hạ Hầu Kinh Thiên lúc này mới thật sự rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của nam tử mặc áo tím, Ngọc Thiên Huyết thoáng đắm chìm.

Lùi một bước để tiến hai bước!

Nho nhã lễ độ để nguoi ta không ghét.....

Hắn làm như vậy, là để cho Ngọc Kinh Lôi lưu lại ấn tượng tốt.

Xuất chiêu rồi!

Đem sủng vật lưu lại, lấy cơ nhờ Ngọc Phi Yên chăm sóc.

Nhưng thật ra là muốn lấy sủng vật của mình tạo cơ hội lui tới, đến Ngọc gia tiếp xúc với Tiểu Yên Yên, thực sự là thủ đoạn cao cường!

Ngọc Thiên Huyết càng nghĩ, càng cảm thấy hậu sinh khả úy.

Xem ra, vì bảo vệ cháu gái, đây sẽ là một trận chiến phức tạp gian nan!

Hắn đã đầu tư tới 12 vạn phần tinh thần!

Không có Hạ Hầu Kinh Thiên, nguoi một nhà ngồi cùng một chỗ, náo náo nhiệt nhiệt ăn một bữa cơm.

Mộc Thiểm Hi hài hước lại lớn mật, thẳng như ruột ngựa, lại biết đúng mực, cho nên Ngọc Kinh Lôi có ấn tượng thật tốt. Nếu như không phải vì thân phận của nàng là hải tặc, Ngọc Kinh Lôi hận không thể tại đây liền đánh nhịp, để cho bọn họ lạy trời đất.

Chỉ là, có đôi khi thân đứng tại một số vị trí, không thể không cân nhắc rất nhiều chuyện.

Tướng quân phòng giữ miền duyên hải cưới nữ hải tặc bị truy nã, đây cũng không phải chỉ đơn giản là chuyện của hai người kết hợp, còn dính đến chính trị, một vấn đề mang tính nguyên tắc rồi.

Sau khi ăn xong, Ngọc Kinh Lôi muốn Ngọc Thiên Huyết ở lại, có chuyện nói với hắn.

Mộc Thiểm Hi nhìn thấy cảnh tượng này, không đi, trái lại ngồi ở bên nguoi Ngọc Thiên Huyết, phi thường thành khẩn nhìn Ngọc Kinh Lôi.

“Tướng quân, ngài có cái gì muốn biết, có thể trực tiếp hỏi ta!”

Ngọc Kinh Lôi cũng không phải là nguoi hay ra vẻ, lúc này liền nói ra vấn đề của mình.

“Hỏi nguoi cũng tốt! Nguoi có thể nói cho ta biết, tại sao nguoi bị truy nã? Ta dò xét bên quan án, nói nguoi giết một quan phòng hộ?”

“Đúng! Nguoi kia là ta giết!”

Mộc Thiểm Hi đối với việc làm của mình một chút đều không che lấp, cũng không chút nào hối hận chuyện mình đã làm.

“Hắn ép ngư dân đóng thuế quá cao, không tiền thì giao ra nguoi, nam thì làm tráng đinh, vì hắn xây đình đài lầu các, nữ tử hơi hơi có sắc đẹp, đều bị hắn cưỡng bức.”

Nghĩ đến những ngư dân đáng thương kia, bị bức ép đến vợ con ly tán, mộc Thiểm Hi liền nổi lên hào khí.

“Vì lẽ đó ta giết hắn! Chuyện này là ta làm!”

“Thì ra là như vậy.”

Ngọc Kinh Lôi gật gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị.

“Người như vậy tội đáng muôn chết! Đáng chết! Người đây là vì dân trừ hại!”

Ngọc Kinh Lôi câu nói này, Mộc Thiểm Hi rất cục nờ nự cười.

“Ngài thật sự cho là như thế sao? Ngài sẽ không cảm thấy ta làm việc quá lỗ mẫm chứ?”

“Người thân là nữ tử, có thể có được lòng dạ như vậy, là rất hiếm có. Nếu như ta lúc đó ở đấy, nhất định sẽ nắm lấy tên cầu quan như vậy, trước hết trời hắt đi đạo phở, sau sẽ đem hắt chém trước mặt mọi người, để răn đe!”

Ngọc Kinh Lôi nguyên là một tướng quân chính trực lại hào sảng, sau khi rõ ràng sự tình nguyên do, chẳng những không trách cứ Mộc Thiểm Hi, trái lại đối với cách làm của nàng cho một câu khẳng định.

Tuy rằng nàng làm như thế, sẽ bị triều đình truy nã, thế nhưng Ngọc Kinh Lôi biết, rất nhiều nơi đều là quan cướp như nhau.

Nếu như Mộc Thiểm Hi dùng phương thức khác, tỷ như kiện cáo tên quan phòng hộ này, kết quả nói không chừng chả có ai để ý thì thôi, còn có thể mang đến họa sát thân cho nàng.

Thế giới này chính là tàn khốc như vậy, vì lẽ đó rất nhiều người mang lòng dạ chính nghĩa, chỉ có thể dùng phương thức của mình vì người dân mà ra tay.

Chỉ cần đứa nhỏ này bản tính là người tốt, liền phù hợp tiêu chuẩn làm con dâu của Ngọc Kinh Lôi.

“Người bây giờ cấp bậc là?”

Ngọc Kinh Lôi tiếp tục hỏi.

“Vũ Vương. Vừa lên cấp!” Mộc Thiểm Hi ngượng ngùng cười.

“Vũ Vương? Tốt!”

Lần này, Ngọc Kinh Lôi cao hứng đứng lên.

“Quá tốt rồi! Đây thực sự là quá tốt rồi!”

Ngọc Kinh Lôi hưng phấn, để Mộc Thiểm Hi cùng Ngọc Thiên Huyết buồn bực không thôi, có một người vợ là Vũ Vương thôi, cần cao hứng như vậy không?

Cuối cùng, vẫn là Ngọc Phi Yên hiểu ý của Ngọc Kinh Lôi.

Dựa theo quy tắc của Đại lục, từ cấp Vũ Vương trở lên, sẽ không bị pháp luật ràng buộc.

Cuối cùng đã rõ ràng ý của Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Thiên Huyết kích động nhìn Ngọc Kinh Lôi, “Cha, người đáp ứng rồi? Người đồng ý?”

“Uh!”

Ngọc Kinh Lôi gật gật đầu.

“Ta trước lo lắng thân phận của nàng và nàng đã có án tích cũ, ta còn đang nghĩ, nếu như người kiên trì đến với nàng, vậy các người sau khi làm lễ bái đường, liền cao bay xa chạy!”

“Hiện tại, ta không cần lo lắng!”

Ngọc Kinh Lôi làm cho Ngọc Thiên Huyết và Mộc Thiểm Hi đều cảm động không thôi, không nghĩ tới lão gia tử vừa lúc bắt đầu, đã không có ý định phản đối bọn họ.

Người cảm động nhiều nhất, lại là Ngọc Phi Yên.

Năm đó Ngọc Kinh Lôi vì để tránh cho con thứ hai bị Nam Sơn quận chúa lợi dụng hoàng quyền đến bức hôn, lén lút để cho Ngọc Thiên Hàn bỏ chạy cùng Đệ Ngũ Yên Nhi.

Hiện tại tiểu nhi tử gặp phải chuyện tương tự, ông lại còn dự định làm như thế.

Ngọc Kinh Lôi đúng là một phụ thân vô cùng tốt!

.....

Lúc này, trong hoàng cung, cũng đang diễn một màn người cha tốt.

Lần này Hạ Hầu Kinh Thiên rời đi thời gian có chút dài, Hạ Hầu Quân Vũ không khỏi lo lắng.

Mặc dù Hạ Hầu Kinh Thiên có viết thư báo bình an, hoàng thượng vẫn đối với hắn mong nhớ vô cùng.

Bây giờ nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên hoàn hảo đứng ở trước mặt mình, Hạ Hầu Quân Vũ đi mau vài bước, lập tức ôm lấy Hạ Hầu Kinh Thiên so với hắn phải cao hơn rất nhiều.

Động tác thân mật như vậy, làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên hơi sững sờ.

Nói đến, đây là lần thứ nhất hắn được trưởng bối ôm lấy.

Hạ Hầu Quân Vũ có chút mập, trên người thịt nhiều, cũng rất ấm áp, trong lòng của hắn ấm áp đầy rộng, có một loại cảm giác rất gia đình.

“Ngươi rốt cục cam lòng trở về?”

Sau khi ôm lấy hắn một cái, Hạ Hầu Quân Vũ lui về sau hai bước, quan sát tỉ mỉ Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Gầy! Ngươi đến cùng lại làm ra cái gì, ngươi ăn cơm có ngon hay không?”

Kỳ thực, Hạ Hầu Kinh Thiên một chút cũng không có gầy.

Nhưng là một quãng thời gian không gặp, trong mắt của Hạ Hầu Quân Vũ, liền cảm thấy nhi tử đã chịu khổ, cả người đều gầy gò, đem hoàng thượng làm cho tâm đau đớn!

“Không có gầy.”

Mặc dù trong lòng ấm áp vô cùng, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn là không nịn được sửa lại chuyện này.

“Trẫm nói ngươi gầy, thì ngươi chính là gầy! Trẫm là Thiên Tử, Nhất Ngôn Cửu Đĩnh!”

Hạ Hầu Quân Vũ vào lúc này cũng lòi ra thói đùa bỡn vô lại, “Ngược lại, tối hôm nay ngươi nhất định phải ăn ba bát cơm, bằng không, trẫm sẽ không tha cho ngươi!”

“Được!”

Hạ Hầu Kinh Thiên không khỏi nhớ tới lời Ngọc Phi Yên nói trước đó, đều nói người bên ngoài thì rõ ràng, hoàng thượng đối với hắn thật sự rất tốt, coi hắn là nhi tử tình thâm mà đối xử!

Hạ Hầu Kinh Thiên ở lại trong cung theo Hạ Hầu Quân Vũ dùng cơm, hoàng thượng vô cùng cao hứng, mỗi một món ăn đều bắt hắn thử qua, hận không thể đem Hạ Hầu Kinh Thiên một hơi ăn thành người mập mập lập tức.

“Không ăn nữa! Sẽ biến mập!”

Hạ Hầu Kinh Thiên biểu thị rất lưu ý tới body của mình.

“Nam nhân muốn khôi ngô, mập một tý mới tốt, như ngươi vậy quá gầy!”

Hạ Hầu Quân Vũ bắt nắn ra mặt, chọn một cái móng giò đặt vào bát của Hạ Hầu Kinh Thiên, sau đó vỗ vỗ bụng của mình, “Cái bụng như vậy, mới là nam nhân đích thực!”

“Không được! Mèo con không thích!”

Mặc dù Ngọc Phi Yên không nói cái gì, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn là biết, nữ nhân này yêu thích mỹ nam.

Nếu như hắn thật sự làm theo lời Hạ Hầu Quân Vũ yêu cầu, trở nên khôi ngô cường tráng, cộng thêm một cái bụng vô cùng mập, Ngọc Phi Yên nhất định sẽ ghét bỏ hắn.

Vì kiếm cho mình sự hạnh phúc, hắn mới là không cần bề ngang phát triển!

“Mèo con?”

Hạ Hầu Quân Vũ lờ tai lập tức nhợn ra!

Lập tức liền tóm lấy “mèo con” cái từ mẫn cảm này.

“Kính Thiên, mèo con là ai a?”

Hạ Hầu Quân Vũ cười híp mắt nhìn con mình, còn đâu vẻ Quân Uy trên mặt, tràn ra vẻ bát quái.

Chỉ nghe danh xưng này, là cách nói thân mật nhất rồi ——

Nhi tử, lần này không phải là điểm ngộ được cái gì chứ?

Nói ra, để cha giúp người tham khảo một hồi mà!

“Mèo con”, vừa nghe là biết rất đáng yêu!

Nhi tử, nguyên lai người cũng có một mặt dễ thương! Cha thật sự là mừng đến phát khóc rồi!

“Mèo con chính là mèo con.”

Không có quyết định của Ngọc gia, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không muốn đem Ngọc Phi Yên bộc lộ ra.

Miễn cho cái việc này làm nhiệt tình của hoàng thượng dâng cao, bút lớn vung lên chỉ hôn một phát, như vậy sẽ làm người Ngọc gia phản cảm, sẽ cảm thấy hấn lấy quyền ép người!

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên kiên nghị, gương mặt tuấn tú, Hạ Hầu quân Vũ một tiếng than thở, “Hương Tiến ——”

“Có nô tài.”

Hương Tiến lập tức đi vào hí ha hí hửng chạy đến trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ.

“Hoàng thượng, ngài có gì dặn dò?”

“Không có gì! Chính là cảm thấy lúc trước người nói qua, con trai lớn rồi là không dùng được, lời này bên trong có lý! Lâm Giang Vương đi ra ngoài một chuyến, thì có bí mật nhỏ của mình, cùng lắm không còn thân cận!”

“Trẫm trong lòng đúng là thật đau thương, khổ sở a!”

Hạ Hầu Quân Vũ vừa nói xong, lại giả vờ u uất như đang mất hồn.

Hương Tiến đứng một, nhưng lại nhìn ra hướng của muốn cười, rồi lại không dám cười.

Hoàng thượng, Vương gia không chịu nói, ngài tổ khổ cùng nô tài có tác dụng gì đâu?

Nô tài lại không dám cưỡng bức Vương gia nói ra tên người yêu của hần!

Có điều, làm người tâm phúc lâu năm, công phu nịnh bợ của Hương Tiến vẫn là hạng nhất :

“Hoàng thượng, Vương gia là thẹn thùng! Vương gia lần này trở về, tựa như là biến thành một người khác! Đây là tư nhuận của tình yêu a!”

Có Hạ Hầu Quân Vũ làm chỗ dựa, Hương Tiến nói chuyện cũng bom gan to ra.

Lời này, quả nhiên vuốt ve được nỗi ưu thương của Hạ Hầu Quân Vũ.

Thay đổi thần sắc mặt hồn vừa nãy, hần nghiêm túc cẩn thận mà nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, xác nhận Hương Tiến nói là đúng, liền gật gật đầu.

“Ừm! Nhấn lực của người không sai!”

“Trẫm rốt cục vừa xác định vừa khẳng định, Kinh Thiên đây là yêu! Thần thái này so với trước đây không giống nhau!”

“Trên người khí lạnh lũng đã tan hơn rất nhiều, hơn nữa khi nói đến chuyện của mèo con, giữa hai chân mày của hần còn có một tia ôn nhu hiếm thấy. Xem ra, trẫm phải phải người đi thăm dò một chút, để Kinh Thiên động tâm rốt cuộc là khuê tú của nhà ai!”

Hạ Hầu Quân Vũ chuyển qua cho Cẩm Lý Vệ, vì không thể bức Hạ Hầu Kinh Thiên nói ra tên Ngọc Phi Yên.

Có điều, không bao lâu, Hạ Hầu Quân Vũ liền trở nên hơi khổ não.

Hạ Hầu Kinh Thiên đầu tiên là hướng về Ngọc Phi Yên, sau lại hướng vào Ngọc La Sát, bây giờ còn lòi ra thêm một con “mèo con”.....

Nhi tử, tim của cha không xong rồi, người rốt cuộc là muốn người nào?

Hạ Hầu Quân Vũ đây là vì tương lai của Đại Chu Quốc mà lo lắng.

Ngọc Phi Yên là Vũ Thần, đây là sự thật mà tất cả mọi người đều công nhận.

Ngọc La Sát, chuyện xảy ra ở đại hội Đấu Dược, Hạ Hầu Quân Vũ đã sớm biết, Vũ Thần kiêm Dược Hoàng, người này cũng không dễ chọc.

Vạn nhất, mèo con của Hạ Hầu Kinh Thiên quá yếu, vậy chỉ còn có ăn ngược đãi!

Nhưng Hạ Hầu Quân Vũ tin tưởng, nhi tử của mình ánh mắt không kém như thế, mèo con này khẳng định cũng là nhân vật lợi hại.

Ba nữ nhân này cùng diễn chung một sân khấu, người nào người nấy đều cường hãn, hoàn toàn sẽ phá nát sân khấu a!

Trước đây, khi Hạ Hầu Kinh Thiên không có nữ nhân, Hạ Hầu Quân Vũ thật gấp muốn chết, còn kém nữa là tự mình ra trận làm mẫu rồi.

Hiện tại nữ nhân của hắn nhiều lên, Hạ Hầu Quân Vũ lại càng gấp muốn chết lần nữa.

Người nào người nấy, đều là Vũ Thần, các nàng tùy tiện ở kinh thành đánh một trận, sẽ đem Kinh Thành hủy diệt a!

Nhi tử, ngươi có thể hay không đừng như thế kích thích người ta!

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Quân Vũ không nhịn được mở miệng, “Kinh Thiên a, Ngọc Phi Yên, Ngọc La Sát, cùng cái nàng mèo con, ngươi đến cùng nghĩ kỹ đi, muốn người nào a?”

Hạ Hầu Quân Vũ đưa ra vấn đề này làm Hạ Hầu Kinh Thiên có chút không hiểu gì cả.

Ba cái thân phận, một người, tự nhiên là đều phải!

“Đều phải!”

Vừa nghe lời này, hoàng thượng sợ đến mức thiếu một chút là học máu.

Trước hắn còn nghĩ qua, nếu như Hạ Hầu Kinh Thiên yêu thích Ngọc Phi Yên, không phải là không thể, cho dù ngã nghiêng luôn lực lượng của quốc gia, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) cũng phải đạt thành điều tâm nguyện này của nhi tử.

Làm sao Hạ Hầu Kinh Thiên lại có chí khí đến như vậy!

Ba cái đều phải!

Không hổ là con của trăm!

Nhưng quốc gia thì cha già chỉ có một, không chịu nổi các ngươi dằn vặt đâu a!

Có điều, không bao lâu, Hạ Hầu Quân Vũ tâm tình liền bình thường trở lại.

Bởi vì Hạ Hầu Kinh Thiên lại chủ động đưa cho hắn đĩa rau, tự mình rót rượu cho hắn, đây chính là chuyện xưa nay chưa từng có.

Đối với việc lần này, hoàng thượng càng nhất định là mèo con thay đổi Hạ Hầu Kinh Thiên, để trên người hắn có thêm vị ái tình, càng lúc càng giống như một con người rồi.

Quả nhiên là sức mạnh của ái tình!

Hạ Hầu Kinh Thiên rốt cục đã gặp được một nữ nhân quan trọng hơn tính mạng của hắn rồi!

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Quân Vũ mũi đau xót, thiếu một chút là khóc.

Yên tỷ tỷ, ngươi thấy không!

Con của chúng ta có một chút thay đổi, rốt cục đã có người có thể thay đổi hắn!

“Kinh Thiên a, lúc nào ngươi đem mèo con tiến cung, cho trăm nhìn một chút! Trăm cũng không ép ngươi, chính là muốn nhìn thấy các ngươi hạnh phúc, trăm an tâm!”

Hạ Hầu Quân Vũ trong mắt phiếm hồng, rốt cuộc cũng gạt được Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nhìn cái tướng hơi phát phát của Hạ Hầu Quân Vũ, Hạ Hầu Kinh Thiên gật gật đầu, xem như là đáp ứng.

Người đàn ông trước mắt này cùng mình không có liên hệ máu mủ, nhưng so với cha mẹ đẻ hắn còn tốt hơn nhiều.

Cha đẻ thì không rõ, mẹ đẻ thì chỉ hận sao hắn không mau mau chết đi. Hạ Hầu Quân Vũ cùng Hạ Hầu Kinh Thiên trước giờ lại có mối quan hệ ảm áp.

Tuy rằng phần ân tình này là Hạ Hầu Quân Vũ dành cho con trai ruột của hắn, Hạ Hầu Kinh Thiên chiếm vị trí của người khác, hưởng thụ lấy tất cả những thứ này, thế nhưng, từ khi hắn thay thế thân phận của tiểu nam hài kia, bắt đầu từ ngày đó, liền thay đổi tất cả.

Hạ Hầu Quân Vũ cứ như vậy yêu thương hắn, hắn cũng sẽ không làm cho người đàn ông trung niên trước mặt này thương tâm, càng sẽ giữ gìn tình cảm của Hạ Hầu Quân Vũ.

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Kinh Thiên đưa tay ra, vỗ vỗ mu bàn tay Hạ Hầu Quân Vũ.

“Ta sẽ dẫn nàng tới thăm người!”

“Tốt... tốt! Quá tốt rồi!”

Có Hạ Hầu Kinh Thiên nói câu này cam kết, Hạ Hầu Quân Vũ so với bất cứ lúc nào cũng đều cao hứng hơn.

Vừa lúc đó, một cung nữ không kịp thông báo, vội vã chạy vào, quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ.

“Hoàng thượng, ngài đi xem công chúa của chúng ta đi! Nàng té xỉu ——”

Hạ Hầu Quân Vũ nhìn kỹ, là người cung nữ bên cạnh Hạ Hầu Tuyết.

Tuy rằng đang cùng Hạ Hầu Kinh Thiên ở chung một chỗ lại bị phá đám, làm Hạ Hầu Quân Vũ rất mất hứng, nhưng dù sao Hạ Hầu Tuyết cũng là cốt nhục của hắn, nghe nói nàng té xỉu, hoàng thượng vẫn có chút lo lắng.

“Có mời thái y chưa?”

“Công chúa không cho mời thái y! Cũng không để nô tỳ mời hoàng hậu. Nô tỳ lo lắng xảy ra chuyện, không thể làm gì khác là len lén chạy đến đây. Cầu xin hoàng thượng đi nhìn xem Tuyết công chúa! Sắc mặt nàng rất nguy kịch!”

Vừa nghe lời này, Hạ Hầu Quân Vũ rốt cục đứng lên.

Trước đó bởi vì Hạ Hầu Tuyết lén lút rời cung đi ra ngoài, Hạ Hầu Quân Vũ nổi trận lôi đình, còn phạt cả Lư hoàng hậu.

Nhưng đến khi Hạ Hầu Tuyết trở về, nàng một bộ dạng mất hồn, hoàng thượng cũng không trừng phạt quá nghiêm khắc, chỉ cho nàng đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, không cho phép ra ngoài, cũng không cho hoàng hậu ghé qua thăm.

Nào biết, lúc này mới qua mấy ngày, Hạ Hầu Tuyết liền bị bệnh?

“Hoàng huynh, đi xem xem! Ta cũng đã lâu không có nhìn thấy cháu gái, ta và người cùng đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cười nói.

Nét cười của hắn, rơi vào trong mắt cung nữ, tiểu cung nữ không nhịn được run lập cập.

Má ơi, Lâm Giang Vương vì cái gì mà cười đến kinh khủng như vậy?

Tiểu cung nữ đột nhiên cảm giác, mình ở vào lúc này quấy rầy hoàng thượng cùng Lâm Giang Vương, là một cái quyết định rất sai lầm.

Có Hạ Hầu Kinh Thiên nói câu này, Hạ Hầu Quân Vũ liền khởi giá, đi đến nơi ở của Hạ Hầu Tuyết.

Vừa vào cửa, hoàng thượng liền nhìn thấy mấy ả cung nữ vây quanh ở bên người Hạ Hầu Tuyết, vẻ sốt ruột không thôi.

Mà Hạ Hầu Tuyết đang nằm ở trên giường, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, trên gương mặt đỏ ửng, nhìn qua đáng dấp có vẻ bệnh rất nặng.

“Truyền Vương thái y!”

Lúc này, Hạ Hầu Quân Vũ liền để Hường Tiến mời được sư của chính mình.

Không bao lâu, Lư hoàng hậu cũng vội vã chạy tới.

Nhìn thấy hoàng thượng cùng Lâm Giang Vương ở chung, Lư hoàng hậu lập tức đối với Hạ Hầu Quân Vũ hành lễ.

“Miễn ——” Hạ Hầu Quân Vũ có chút phiền lòng.

Một mặt là bởi vì vẫn chưa có tha thứ cho Lư hoàng hậu, mặt khác cũng là lo lắng đến bệnh tình của Hạ Hầu Tuyết.

“Bệ hạ, Tuyết Nhi đến cùng là là sao?”

Lưu hoàng hậu biết mình không được chào đón, đành ngoan ngoãn đứng ở một bên, nhìn Hạ Hầu Tuyết, mắt đều là đầy lo lắng.

“Trẫm đã truyền Vương thái y, hẳn rất mau sẽ đến!”

Wang thái y một đường chạy lại đây, đi theo phía sau là hai tên Dược Đồng, bọn họ cũng lấy hòm thuốc.

Vừa thấy được Vương thái y, Hạ Hầu Quân Vũ vẫy vẫy tay, để Vương thái y nhanh trị liệu cho Hạ Hầu Tuyết.

Ngay khi Vương thái y đem khăn lụa đang bao ở cổ tay của Hạ Hầu Tuyết mở ra, nàng đột nhiên mở mắt ra, tỉnh lại. Nhìn thấy thái y, Hạ Hầu Tuyết tâm run sợ, đem Vương thái y vung tay, đẩy ra.

“Làm càn, ngươi muốn làm cái gì?”

Chờ nàng làm xong tất cả những thứ này, lúc này mới nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ ở bên cạnh.

“Phụ hoàng, người tại sao lại ở chỗ này.....” Hạ Hầu Tuyết tâm liền như chết rồi, trong lòng phi thường sợ hãi.

Không được, không thể để cho phụ hoàng biết chuyện này, bằng không hẳn nhất định sẽ giết nàng!

“Trẫm nghe nói ngươi té xỉu, hảo tâm hảo ý sang đây xem ngươi, lại mời Vương thái y đến trị liệu cho ngươi, ngươi đây là cái thái độ gì?”

Thấy Hạ Hầu Tuyết biểu hiện như vậy, làm Hạ Hầu Quân Vũ có chút tức giận.

“Phụ hoàng, nhi thần không có bệnh! Nhi thần rất tốt! Là cầu nô tài nào ở trước phụ hoàng nói huyền thuyên, để phụ hoàng lo lắng? Nhi thần thật sự một chút sự tình đều không có!”

Hạ Hầu Tuyết cất lực chứng minh chính mình không thành vấn đề, nàng thậm chí xuống giường, muốn đi vài bước cho Hạ Hầu Quân Vũ xem, chứng minh chính mình xác thực không thành vấn đề.

Nào có biết, chân vừa đạp trên đất, Hạ Hầu Tuyết bỗng nhiên đầu gối mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

“Còn nói không có chuyện gì! Ngươi muốn thể hiện tới khi nào?”

Tốt xấu gì cũng là cốt nhục của mình, Hạ Hầu Quân Vũ thấy con đang bệnh cũng không muốn răn dạy thêm điều gì.

Vì lẽ đó, hoàng thượng tự mình đỡ lấy lấy Hạ Hầu Tuyết, mệnh lệnh cho nàng nằm ở trên giường, để Vương thái y chẩn bệnh.

“Phụ hoàng, nhi thần thật sự không có chuyện gì!”

Nhìn thấy Vương thái y đến càng lúc càng gần, Hạ Hầu Tuyết sợ đến cả người run cầm cập.

Không được!

Wang thái y y thuật phi thường cao minh, nếu để cho hắn kiểm tra, hẳn nhất định sẽ phát hiện vấn đề!

“Mẫu hậu, nhi thần không có chuyện gì! Người giúp nhi thần khuyên nhủ phụ hoàng!”

Lưu hoàng hậu nào nghe theo Hạ Hầu Tuyết.

Nàng chỉ có một nữ nhi bảo bối như thế, nghe nói nàng ngã đi, còn kinh động hoàng thượng, Lưu hoàng hậu lo lắng không thôi.

Ngã bệnh, liền muốn kiếm Dược Sư để trị bệnh, đây là lẽ thường tình.

Huống chi trong lúc chữa trị, Hạ Hầu Tuyết có thể cùng hoàng thượng tạo dựng lại mối quan hệ tốt!

Lưu hoàng hậu biết, Hạ Hầu Quân Vũ là người hay hoài niệm tình xưa.

Nàng đi theo bên cạnh Hạ Hầu Quân Vũ nhiều năm, chuyện của hoàng thượng tự nhiên phải biết.

Hạ Hầu Tuyết lại có mấy phần giống Mộ Dung Yên, cái này giải thích vì sao hoàng thượng có nhiều con gái, nhưng Hạ Hầu Quân Vũ yêu chuộng Hạ Hầu Tuyết cũng là nguyên nhân này.

Bây giờ, Hạ Hầu Tuyết không dễ lại có một cơ hội sinh bệnh tốt như thế này, có thể thông qua lần bệnh này được hoàng thượng thương yêu trở lại, cơ hội như vậy Lưu hoàng hậu như thế nào sẽ bỏ qua đây!

“Tuyết Nhi, đừng nói ngốc! Sắc mặt của ngươi khó coi như vậy, nhất định là ngã bệnh!”

“Những nô tài này chúng chăm sóc người như thế nào? Thật là đáng chết!”

Lưu hoàng hậu vừa nói, cung nữ hầu hạ Hạ Hầu Tuyết cùng bọn thái giám đều quỳ một chỗ, miệng hô “Nô tài đáng chết, xin hoàng thượng hoàng hậu tha mạng.”

“Được rồi! Đều câm miệng cho trẫm!”

Hạ Hầu Quân Vũ đầu bị làm cho đau muốn chết.

Thật vất vả, đem Hạ Hầu Kinh Thiên chờ mong trở về, nào có biết bây giờ xảy ra chuyện như vậy, thực sự là buồn bực.

“Vương thái y, người cẩn thận đi xem bệnh cho công chúa! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Tuyết Nhi làm sao bệnh thành như vậy!”

“Phụ hoàng, ta không muốn, ta không sao!”

Dưới tình thế cấp bách, Hạ Hầu Tuyết muốn nhảy dựng lên, nhưng một luồng sức mạnh đột nhiên kéo đến, đem nàng khống chế ở trên giường, không thể động đậy. Ngay cả cổ họng của nàng, tựa như cũng có đồ vật gì chặn lại, căn bản nói không ra lời.

Chuyện gì thế này?!

Hạ Hầu Tuyết bây giờ là vừa kinh vừa sợ, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Vương thái y đưa tay ra bắt mạch cho nàng.

Làm sao bây giờ? Nàng lần này nhất định chết chắc rồi!

Một loại cảm giác sợ hãi mà trước nay Hạ Hầu Tuyết chưa từng có ở trong đầu lan tràn ra, cuối cùng tràn ra toàn thân nàng.

Kiểm tra kết quả, để Vương thái y giật nảy cả mình.

Nhìn thấy được sự ngưng đọng của mình có vẻ mặt quái dị, Hạ Hầu Quân Vũ còn sót lại một chút kiên trì giờ cũng mất hết.

“Nói, công chúa làm sao vậy!”

“Hoàng thượng ——” Vương thái y nom nớp lo sợ quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ cùng Lưu hoàng hậu, nói ra kết quả chẩn đoán, “Tuyết công chúa mang thai!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Hải Tử Là Con Của Liên Cẩn

Edit: Seagate HDD

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Cái gì?”

Vương thái y triệt để làm cho Hạ Hầu Quân Vũ cùng Lưu hoàng hậu hoàn toàn ngây dại.

Sao có thể có chuyện đó!

Hạ Hầu Tuyết còn chưa giả, tại sao có thể mang thai!

Hoàng thượng giờ khắc này biểu hiện khá là lý trí, “Người chắc chắn chứ?”

“Dạ! Thần xác định.”

Vương thái y trên trán đã bắt đầu đổ mồ hôi. Hắn làm sao cũng không nghĩ đến, chỉ là hội chẩn cho công chúa, lại lôi ra việc bê bối của hoàng gia.

Lời gièm pha như vậy mà đồn ra, hoàng thượng nhất định sẽ mặt rùng rợn giận dữ.

Tâm cung của công chúa, sợ là không giữ được rồi!

Về phần mình. Vương thái y run run hai lần, trong lòng có chút sợ sệt.

Mặc dù hẳn là Dược Thánh, nhưng vẫn là thần tử a.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

“Ngươi nói vậy!”

Lưu hoàng hậu phản ứng có chút hơi chậm, âm thanh trách cứ vang lên, “Vương thái y, ngươi mạnh khỏe gan to! Đến cuối cùng là do ai xúi giục, tại sao phải vu hại công chúa?”

Thật ra trong lòng của Lưu hoàng hậu, đối với Vương thái y nói là có mấy phần tin tưởng.

Đặc biệt nhìn thấy Hạ Hầu Tuyết sắc mặt khó coi như vậy, ánh mắt cũng rất lấp loé, Lưu hoàng hậu lại càng tin tưởng hơn.

Nhưng mà, chuyện như vậy nàng làm sao cũng sẽ không thừa nhận!

Công chúa thất trinh, chưa kết hôn mà có thai, từ trước đến nay ở Đại Chu quốc là chưa từng xuất hiện qua.

Lúc này, sắc mặt của Hạ Hầu Quân Vũ đã đen sì như cái đất nồi nấu rồi, Lưu hoàng hậu thậm chí còn cảm giác được một cách rõ ràng, trên người của hoàng thượng cư nhiên mà lại tỏa ra hàn khí.

Không thể thừa nhận!

Nhất định không thể thừa nhận!

Coi như Hạ Hầu Tuyết mang thai là sự thực, cũng không thể thừa nhận!

Ý nghĩ của Lưu hoàng hậu, Vương thái y làm sao không biết.

Nhưng là nếu đụng vào chuyện như thế này, hẳn như thế nào dám lừa gạt hoàng thượng.

Lưu hoàng hậu muốn bảo vệ công chúa, hi sinh Vương thái y, hẳn không phải kẻ ngu dốt, như thế nào lại để Lưu hoàng hậu tùy ý giội nước bẩn vào mình!

“Bệ hạ, điều thần nói là thật! Thai nhi đã có nửa tháng, thai cũng ổn định, thần dám lấy đầu của chính mình đảm bảo, Tuyết công chúa xác thực là có bầu!”

“Hoàng thượng!”

Lưu hoàng hậu vừa nghe, liền quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ.

“Hoàng thượng, Tuyết Nhi là đứa trẻ nghe lời lại hiếu thuận nhất, làm sao sẽ làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy! Xin hoàng thượng minh xét!”

Khi Hạ Hầu Quân Vũ vẫn còn là hoàng tử, Lưu hoàng hậu chính là hoàng tử phi của hắn.

Hai người sống chung nhiều năm như vậy, mặc dù không có ái tình, nhưng dù sao cũng là tương kính như tân.

Lưu hoàng hậu đã đi theo hoàng thượng trong những năm tháng gian nan nhất.

Nàng đã từng bởi vì sự đấu tranh phức tạp của cung đình, gặp phải người khác hãm hại, không còn hài tử, còn là một nam thai đã thành hình.

Sau đó Lưu hoàng hậu mất một quãng thời gian rất dài đều không có mang thai, mãi đến tận 27 tuổi mới lần thứ hai mang thai, sinh ra Hạ Hầu Tuyết.

Những năm này, Lưu hoàng hậu trước sau đều rất an phận, cộng thêm hình dáng Hạ Hầu Tuyết rất giống với Mộ Dung Yên tỷ, vì lẽ đó Hạ Hầu Quân Vũ đối với mẹ con hai nàng là có thiên vị hơn.

Bây giờ, chỉ thế đang quỳ gối trước mặt, tóc tai rối tung không còn chút hình tượng nào, đập đầu lay cầu, Hạ Hầu Quân Vũ trầm tư trong chốc lát, liền đưa tay đỡ nàng lên.

“Hoàng thượng.”

Lưu hoàng hậu mặt đầy nước mắt, người như già ra hơn.

Tóc dài của nàng rối lung tung ở đầu vai, đã thấy có điểm nhiều sợi bạc.

Sau khi hạ sinh Hạ Hầu Tuyết, Lưu hoàng hậu tổn thương thân thể, không còn có thể tiếp tục sinh con. Vì lẽ đó, Lưu hoàng hậu đối với nữ nhi duy nhất của mình nhất mực thương yêu, phi thường cưng chiều.

Xây ra chuyện như vậy, Lư hoàng hậu chấp chấp giá nào cũng liều mình bảo vệ Hạ Hầu Tuyết một phen.

Bởi vì, con của nàng chính là sinh mệnh của mình!

“Hoàng hậu không cần phải như vậy!”

Hạ Hầu Quân Vũ, làm cho Lư hoàng hậu vô cùng sợ hãi.

Nàng làm sao quên được chuyện của mấy người Hạ Hầu Nam, Lệ Phi, cùng Tần Thái hậu.

Hoàng thượng, vẫn luôn là một người rất giữ chủ kiến của mình!

Lúc này, về trong ngách của Hạ Hầu Tuyết rốt cuộc đã biến mất, nàng vươn mình xuống giường, quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ, khóc đến thương tâm.

“Phụ hoàng, oan uổng quá! Nhi thần vẫn là xử nữ, làm sao có thể có thai đây!”

Hạ Hầu Tuyết biết rõ, chuyện này nhất quyết không thể thừa nhận!

Trên đường hồi kinh, khi qua Kinh Giao, Hạ Hầu Tuyết có gặp một đoàn xiếc thú.

Nàng ở đó gặp được một người hết sức quen thuộc với mình ——

Đã từng một thời oanh oanh liệt liệt thái tử điện hạ, Hạ Hầu Nam.

Nếu không phải vì trên khuôn mặt của Hạ Hầu Nam có một dấu hiệu đặc biệt, Hạ Hầu Tuyết cũng sẽ không nhận ra, nàng thiếu một chút nữa là hoài nghi mắt của mình có vấn đề rồi.

Mà mẹ đẻ của Hạ Hầu Nam chính là Lệ Phi...khi còn sống vẫn nhất mực được hoàng thượng sủng ái, đối với việc kế thừa ngôi vị hoàng đế, Hạ Hầu Nam là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng rồi, kết cục của Hạ Hầu Nam hiện tại là ở trong gánh xiếc làm trâu làm ngựa, bị người trêu chọc, vút võ chuổi, chọi trứng gà.....

Tình cảnh hôm đó, Hạ Hầu Tuyết mãi mãi cũng sẽ không quên.

Hạ Hầu Nam chọc giận phụ hoàng, bị giáng làm thứ dân, cuối cùng kết cục bi thảm như vậy, Hạ Hầu Tuyết không thể để cho chính mình biến thành Hạ Hầu Nam thứ hai! Nàng tuyệt đối không thể!

“Nhi thần quá oan uổng! Phụ hoàng.”

Dáng vẻ gào khóc của Hạ Hầu Tuyết, cực kỳ giống Mộ Dung Yên, nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ trở nên hoảng hốt, phảng phất lại nhớ lại lúc Mộ Dung Yên bị ép gả vào Đông cung, bọn họ vào một ngày kia, cuối cùng cũng gặp mặt nhau.

Lúc đó, Mộ Dung Yên cũng khóc đến cực kỳ bi thương như thế, thậm chí còn muốn lấy cái chết để chứng minh lòng mình.

Hạ Hầu Quân Vũ không ngừng khuyên nàng, Yên tỷ tỷ, còn sống sót mới có hi vọng!

Nhìn ra Hạ Hầu Quân Vũ vẻ mặt buồn lòng, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) sắc mặt có chút thay đổi, Lư hoàng hậu lần thứ hai lại quỳ xuống, luôn mồm luôn miệng chỉ trích Vương thái y bụng dạ xấu xa, vu hại công chúa, tội đáng muôn chết.

“Bệ hạ, thiếp thần đã mất đi một đứa con, giờ không muốn lại mất đi Tuyết Nhi, đứa con duy nhất của thần!”

Đến cuối cùng, Lư hoàng hậu đem luôn việc xảy thai năm đó kể ra.

Lần đó trong cung có hội yến, nguyên là Hạ Hầu Quân Vũ trong người không thoải mái, Lư hoàng hậu vì hấn mà đỡ một chén rượu.

Nào có biết sau khi hồi phủ không bao lâu, hoàng tử phi Lư hoàng hậu liên đau bụng khó chịu, thái y phán đoán là trúng độc, đêm hôm ấy nàng sinh non ra một nam hài đã thành hình, cái thai đã chết.

Hạ Hầu Quân Vũ cũng không phải là một bạo quân máu lạnh vô tình, Lư hoàng hậu nhắc đến sự tình lúc đó, hấn đều nhớ tới.

Thậm chí đối với hài tử đã chết đi, trong lòng hấn trước sau vẫn còn hồ thẹn.

Giờ khắc này Lư hoàng hậu đánh ra lá bài này, là một lá bài tẩy rất tốt.

“Bệ hạ, thần không có nói láo!”

Vương thái y làm sao không biết cảnh tình của mình đã gian nan đến mức nào.

Hắn không biết phải làm sao mà cãi tiếp, chỉ đành quỳ thẳng đứng, một mực duy trì khí tiết của một Dược Thánh mà thôi.

“Phụ hoàng, nhi thần là thuần khiết! Phụ hoàng có thể tìm bà mẹ trong cung nghiệm thân cho nhi thần!”

Hạ Hầu Tuyết rất rõ ràng, ngày hôm nay giữa nàng và Vương thái y, Hạ Hầu Quân Vũ bắt buộc phải chọn một.

Sinh tử bây giờ là ngàn cân treo sợi tóc, Hạ Hầu Tuyết mau chóng tung ra đòn sát thủ.

Đề hoàng thượng cho gọi bà mẹ có kinh nghiệm kiểm tra thân thể cho nàng!

Hậu cung, vốn là thiên hạ của Lư hoàng hậu.

Từ khi Lệ Phi chết rồi, Lư hoàng hậu đem hậu cung quản lý ngay ngắn rõ ràng, đồng thời, cũng đem tất cả mọi người thu phục vào trong tay của mình.

Thấy Hạ Hầu Tuyết đưa ra chủ ý muốn nghiệm thân, Lư hoàng hậu cũng mau mau lau nước mắt, áp lực cho hoàng thượng đồng ý chủ kiến này.

“Bệ hạ! Xưa nay tú nữ tiến cung, đều sẽ có bà mẹ nghiệm thân. Bệ hạ nếu không tin tưởng Tuyết Nhi, có thể tìm bà mẹ nghiệm thân cho nàng! Đến lúc đó, chân tướng tự nhiên sẽ rõ ràng thôi.”

Lư hoàng hậu tin chắc hoàng thượng sẽ không tìm thái y khác kiểm tra cho Hạ Hầu Tuyết.

Dù sao chuyện này, nếu như là thật sự, chính là ô nhục của hoàng thất, hoàng thượng tự nhiên là không muốn có quá nhiều người biết đến.

Vì lẽ đó, nhất định phải xử quyết Vương thái y!

Đối với đề nghị của Lư hoàng hậu, hoàng thượng không lên tiếng, chỉ là nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên đứng bên cạnh.

“Kinh Thiên, người thấy thế nào?”

Hạ Hầu Tuyết lúc này mới nhìn thấy thập tứ thúc ở bên cạnh, làm nàng sợ hết hồn.

Hạ Hầu Kinh Thiên cùng nàng quan hệ vốn bình thường, không yêu không ghét, nhưng Hạ Hầu Tuyết biết, phụ hoàng phi thường tín nhiệm vị thập tứ thúc này.

Ngày hôm nay nàng có thể qua được ải này hay không, là phải xem ý của thập tứ thúc như thế nào!

Thập tứ thúc, van cầu người!

Hạ Hầu Tuyết vô cùng đáng thương mà nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Danh dự của công chúa hoàng gia, không thể làm qua loa được, thận trọng vẫn hơn!”

Hạ Hầu Kinh Thiên nói ra, làm cho Lư hoàng hậu cùng Hạ Hầu Tuyết xuyết mừng đến phát khóc. Có thể tại vào lúc này nói ra lời công đạo, Hạ Hầu Kinh Thiên đúng thật là người tốt!

Đối với lời của con trai mình, hoàng thượng chưa bao giờ có ý không coi trọng.

“Hương Tiến đến đây!”

Lúc này, hoàng thượng để Hương Tiến tìm bà mẹ có tư lịch cao nhất trong cung đến —— Từ má má.

Từ má má là nhũ mẫu của Hạ Hầu Quân Vũ, cũng là người thân bên cạnh hắn, bởi vì bà không có con cái, nên sau khi hoàng thượng đăng cơ liền đón bà vào trong cung hưởng phúc.

Chuyện này phi thường quan trọng, không thể tìm người ngoài, người thích hợp nhất trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ chỉ có duy nhất là Từ má má.

“Lão nô thình an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Mặc dù là nhũ mẫu của hoàng thượng, nhưng Từ má má lễ nghi không dám làm sai nửa phần.

“Từ má má mau mau đứng lên!”

Chờ Từ má má đứng lên, Hạ Hầu Quân Vũ để cho bà nghiệm thân cho Hạ Hầu Tuyết.

Tuy rằng kinh nghiệm về những chuyện như thế này là rất nhiều, nhưng tốt xấu gì Từ má má đã ở trong cung ở nhiều năm, tự nhiên là biết vấn đề không hề đơn giản, lúc này mới cùng Hạ Hầu Tuyết đi vào gian nhà bên cạnh.

Mà lúc này, Vương thái y quần áo đã ướt đầm mồ hôi.

Dưới cái nhìn của hắn, hoàng thượng nội tâm đã có thiên hướng nghiêng về phía Tuyết công chúa rồi.

Lẽ nào, ngày hôm nay chính là ngày cuối cùng hắn sống trên đời sao?

Qua một hồi lâu, Từ má má đi ra, đi theo phía sau Hạ Hầu Tuyết hai má ửng hồng.

“Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Tuyết công chúa là băng thanh ngọc khiết!” Từ má má thái độ vẫn cung kính như cũ, nói ra đáp án.

Vừa nghe Từ má má, Vương thái y thiếu một chút là ngất đi.

“Ngươi nói dối!”

Đối mặt với chỉ trích của Vương thái y, Từ má má vẫn không chút hoang mang, ung dung nói:

“Lão nô chưa bao giờ lừa dối hoàng thượng! Hoàng thượng nếu như không tin lão nô, có thể kiếm người khác đến xem sao.”

“Điều này là không thể nào!” Vương thái y lúc này đã có chút hồn bay phách lạc.

Nhìn thấy khoe miệng của Lưu hoàng hậu nở ra một nụ cười đắc ý, Vương thái y đã rõ ràng.

Hoàng hậu mua đứt Từ má má rồi!

“Hoàng thượng.....”

“Ngươi câm miệng!”

Hạ Hầu Quân Vũ vẫn chưa nói gì, Hạ Hầu Tuyết nhanh như một con sóc vọt tới, một cước đá vào ngực của Vương thái y.

“Vương thái y, ngươi mạnh khỏe gan to ra, cứ nhiên dám nói xấu bản công chúa!”

“Nói, là ai sai khiến ngươi làm!”

“Ngươi ngày hôm nay dám hãm hại công chúa, ngày mai sẽ hãm hại hoàng tử, sau đó còn có thể dám làm ra đến những chuyện gì! Phụ hoàng, người như vậy không thể giữ lại được!”

Nàng ngàn vạn lần không thể để cho Vương thái y nói tiếp, chỉ cần cho hắn một cơ hội, hắn ngay lập tức sẽ biến thành rắn độc mãnh thú, điên cuồng mà phản công.

Hạ Hầu Tuyết chính là dạng người luôn bóp nát rui ro từ trong trứng nước.

Đầu cư nhiên bị chụp xuống mấy tội danh lớn, Vương thái y liền cảm thấy mạng mình không xong rồi.

Hắn trước ngực đã ăn của Hạ Hầu Tuyết một đá, cú này nặng ra chân rất nặng nề, khiến hắn vô cùng khó thở, còn chút hơi sức nào đâu mà phản bác lại.

“Chân tướng” Đã rõ!

Lưu hoàng hậu vào lúc này cùng với con gái đứng một bên, ra sức quát mắng Vương thái y.

Trong lúc nhất thời, trong tâm cung toàn vang lên tiếng mắng chửi của Lưu hoàng hậu và Hạ Hầu Tuyết, quá tức giận khiến Vương thái y hai mắt trợn trắng, thiếu một chút là ngất luôn.

“Được rồi!”

Hạ Hầu Quân Vũ gầm lên một tiếng giận dữ, Lưu hoàng hậu cùng Hạ Hầu Tuyết nhìn nhau, lập tức yên lặng.

Đối với nhân phẩm của Vương thái y, Hạ Hầu Quân Vũ rất là tin tưởng.

Sở dĩ cho gọi Từ má má đến đây, là bởi vì Hạ Hầu Tuyết khi khóc lóc nhìn quá giống cố nhân, làm hoàng thượng có chút không đành lòng.

Cộng thêm sự việc có quan hệ đến uy tín của hoàng gia, công chúa vốn tuổi còn nhỏ lại chưa gả đi, Hạ Hầu Quân Vũ không phải là một người cha hồ đồ, cũng muốn biết rõ nguyên nhân trong đó.

Nhưng bây giờ kết quả lại là Vương thái y chẩn đoán sai, việc này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Vương thái y, Từ má má, hai người này khẳng định có một người đang nói dối!

Một bên là người thái y tận tâm, một bên lại là nữ mẫu hoàng thượng vô cùng tín nhiệm, bất luận trong bọn họ người nào nói dối, Hạ Hầu Quân Vũ đều rất phi thường tức giận.

“Bệ hạ, thần không có nói láo.....”

Vương thái y một tay chống xuống đất, một tay đỡ ngực đập đầu lay. Ngực của hắn bị thương rất nặng, mỗi một cái đập đầu, trên mặt Vương thái y mồ hôi lớn như hạt đậu tuôn ra, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.

Chỉ trong chốc lát, mặt đất trước mặt của Vương thái y đã ướt một mảnh lớn.

Bị Lưu hoàng hậu cùng Tuyết công chúa hai mặt giáp công, hắn có một trăm miệng cũng không thể nào bào chữa, lại không biết nói cái gì để kêu oan cho chính mình.

Vương thái y vô cùng rõ ràng, nếu như chuyện này hắn nhận là mình sai lầm, sẽ không chỉ đơn giản là bị đuổi ra khỏi Thái Y Viện, ngay cả già trẻ lớn bé nhà của hắn cũng không thể tránh được tai họa lần này.

Nếu thật sự có thể được đầy đi tha hương, bình an sống hết đời, hắn cũng dám nhận tội cho rồi.

Nhưng mà, hắn đã biết được bí mật này của Hạ Hầu Tuyết, Lưu hoàng hậu và Tuyết công chúa tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Một nhà già trẻ, chắc chắn trốn không thoát được độc thủ của hai người!

Vì người nhà, hắn ba bảy gì cũng phải liều mạng!

Không có sai, không thể nhận tội được!

“Hoàng huynh, ta biết Ngọc La Sát ở nơi nào! Có thể mời nàng tới đây!”

Nhìn hồi lâu Hạ Hầu Kinh Thiên rốt cục mở miệng.

Hắn thốt ra lời này, ở trên sân có hai người đồng thời thay đổi sắc mặt.

Một là Hạ Hầu Tuyết, sắc mặt liền trắng bệch, tựa như đang nhìn thấy quỷ. Không được! Nàng không muốn nhìn thấy Ngọc La Sát!

Một người khác là Vương thái y, hắn cảm kích nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, kích động đến run run.

Ngọc La Sát!

Dược Hoàng duy nhất trên đại lục a!

Y thuật của nàng ai ai cũng không thể nghi vấn, Lâm Giang Vương nếu thật có thể mời được Ngọc La Sát đến đây, mạng của Vương thái y liền có thể cứu lại.

“Ừ? Thật sự sao? Quá tốt rồi!”

Vừa nghe điều này, Hạ Hầu Quân Vũ cao hứng không thôi.

Hắn vẫn còn chưa gặp mặt người yêu của nhi tử a!

Vừa vặn mượn cơ hội này nhìn Ngọc La Sát!

Trong ba người yêu này, Hạ Hầu Kinh Thiên ai cũng đều muốn, hắn thân làm cha liền giúp nhi tử quan sát một chút, nhìn Ngọc La Sát đến cùng là như thế nào!

Nếu thật là cô nương tốt, Hạ Hầu Quân Vũ coi như bỏ luôn cái mặt già này, cũng phải giúp Hạ Hầu Kinh Thiên đem vợ cưới về!

“Ta đi mời nàng!”

Hạ Hầu Kinh Thiên nói xong, liền không thấy bóng người.

Nhìn thấy nhi tử gấp gấp đến như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ cười híp mắt như lão hồ ly.

Ngọc La Sát!

Đây chính là một trong những người con dâu của hắn a!

Người làm cha chồng này lát nữa cần phải biểu hiện tốt một chút, lưu lại ấn tượng tốt cho Ngọc La Sát!

Sự khoan dung, hòa ái, những điều này ắt là không thể thiếu được!

Con gái nhà người ta lần đầu tiên tiến cung, không thể để cho nàng sợ hãi!

Về mặt nhất định phải ôn hòa!

Nhất định phải làm như vậy!

Ngọc Phi Yên còn chưa có tới, Hạ Hầu Quân Vũ đã tượng tượng ra đủ thứ rồi.

Nói chung, lần thứ nhất thấy con dâu, hoàng thượng cảm giác trên đôi vai của mình trách nhiệm là rất nặng, rất nặng! So với khi hắn xử lý chính vụ trên triều còn trọng yếu hơn!

Hạ Hầu Quân Vũ thậm chí bắt đầu vui sướng đến choáng đầu, có con dâu, tôn tử còn lâu sao?

Đáp án khẳng định là nhanh lắm.

Đến thời điểm sinh ra một đám bánh bao nhỏ giống Hạ Hầu Kinh Thiên như đúc, hắn cả ngày ngậm kẹo mút đùa cháu, nghĩ tới thật là vui!

Tiểu bánh bao đáng yêu vô cùng, là đích tôn của trẫm!

Khuôn mặt nhỏ bé, múp míp a, làm sao hôn cho đã đây!

Mặt của Hạ Hầu Quân Vũ đang đầy vẻ nghiêm trang, vào lúc này lại hớn ha hớn hở, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới tưởng tượng của mình, nhìn thấy một màn này Lưu hoàng hậu cùng Hạ Hầu Tuyết trong lòng đều kinh sợ.

Hoàng thượng, hắn đây là đang muốn cái gì?

Hắn không phải là bị âm hồn, tà linh bám vào người chứ?!

Chỉ duy nhất có một người là hiểu rõ tâm tình của Hạ Hầu Quân Vũ lúc này, là Hường Tiến.

Là một tên thái giám trung thành nhất của hoàng thượng, Hường Tiến cũng rất chờ mong lần thứ hai được nhìn thấy La Sát đại nhân.

Hắn nhớ tới, trước đó ở phủ Lâm Giang Vương, La Sát đại nhân hào khí anh tư.

Không nghĩ tới chỉ trong một thời gian ngắn, La Sát đại nhân đã thành Vũ Thần, lại còn là Dược Hoàng.

Vừa nghĩ tới La Sát đại nhân đã từng tự tay đưa cho mình một viên thuốc, không chỉ giải độc trên người của hắn, còn đem bệnh cũ năm xưa của hắn trị hết, Hường Tiến đối với La Sát đại nhân là sùng bái như thần, chỉ kém chút là tạc tượng mà thờ rồi!

Vương Gia, ngài nhất định phải cố lên a!

Nhất định phải đem La Sát đại nhân lấy về nhà!

Bên trong trung nghị công phủ, trời đã có sắc tối, bởi vì Ngọc Kinh Lôi và Ngọc Thiên Huyết đã rất lâu không gặp mặt, nên Ngọc Phi Yên quyết định để cho hai cha con bọn họ nói chuyện riêng, còn mình thì trở về Tùng Hạc lâu.

Nàng mới vừa tắm rửa một trận thật sạch sẽ, mặc vào cái áo ngủ đi ra, liền nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên đứng ở trong phòng ngủ của mình.

Đối với Hạ Hầu Kinh Thiên luôn luôn không mời mà tới, Ngọc Phi Yên xem như thấy riết thành bình thường.

Còn phải khen là hắn biết chừng mực, không có trực tiếp xông vào buồng tắm kiểm nàng.

Chỉ là võ công của cái tên này, càng ngày càng cao thâm khó lường, Ngọc Phi Yên căn bản cũng không có phát hiện ra có người tiến vào Tùng Hạc lâu. Xem ra, lần sau phải nói Liên Cần bày bố một ít trận pháp ở xung quanh đây rồi.

Ngọc Phi Yên mới vừa tắm xong, vẻ tươi đẹp như Thanh Thủy Phù Dung.

Da dẻ mềm mại, mập mạp trắng trẻo, trong mắt như có một màn sương mù che lấp, như tranh như họa, ngay cả môi của nàng, cũng như biến thành một thứ ánh sáng lộng lẫy, Hạ Hầu Kinh Thiên đang nhìn nhìn, bụng dưới đột nhiên căng ra, vội vã quay mặt đi chỗ khác.

“Tiểu Kinh Kinh, đã trẻ thế này, người tới đây làm gì?”

Ngọc Phi Yên đi tới trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên, hai tay chống nạnh hỏi.

Nghe lại câu xưng hô này, hồi tưởng lại khoảng thời gian thân mật ở Lạc Hà Cốc, Hạ Hầu Kinh Thiên mặt và dái tai lập tức ửng đỏ.

Mà khi hấn cúi đầu xuống, gặp đúng dịp nhìn xuyên qua áo ngủ của Ngọc Phi Yên, một hình ảnh chập trùng.

Cặp thỏ ngọc nhỏ này, thật là có cảm giác mời gọi người vô cùng a!

Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng cảm thán, gương mặt vốn trắng nõn, lại nhiễm thêm một tầng hồng.

“Gia có chuyện, mời nàng tiến cung một chuyến!”

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên có vẻ bức bối, chọc cho Ngọc Phi Yên không khỏi cười to.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi cũng có lúc đỏ mặt à? Tình hình này là không đúng! Ngươi đêm khuya xông vào khuê phòng của ta, thua thiệt là ta, đỏ mặt chỉ có thể là ta, có phải hay không?”

Ngọc Phi Yên cười cho một trận, biết Hạ Hầu Kinh Thiên nhất định là có chuyện, cũng không trì hoãn thêm thời gian, lục ở trong tủ tìm kiếm quần áo.

Quần áo trong tủ của nàng, đều là do Ngọc Kinh Lôi mua cho tôn nữ, đương thời... là mấy bộ thời thượng nhất.

Ngọc Phi Yên nguyên bản cũng phi thường thích chưng diện, chỉ là những y phục này quá phức tạp, nàng không biết cách mặc, cho nên mới thường mặc váy trắng đơn giản.

Hiện tại váy trắng đã bẩn, Ngọc Phi Yên từ một đồng hồ trong tủ quần áo lôi ra một cái váy màu vàng nhạt, phi thường đẹp đẽ, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) chỉ là nàng loay hoay xem hết nửa ngày, cũng không biết phải mặc làm sao.

“Làm sao vậy?”

Thấy Ngọc Phi Yên đứng rất lâu cũng không động đậy, Hạ Hầu Kinh Thiên đi tới bên người nàng, cầm lấy cái váy.

“Rất đẹp!”

“Là rất đẹp! Nhưng mà.....” Ngọc Phi Yên cắn cắn môi, có chút xấu hổ, “Ta không biết mặc quần áo.”

Lần này, Hạ Hầu Kinh Thiên ngậm ngẫn cả người.

Không biết mặc quần áo?

Lời nói này mà truyền ra ngoài, sẽ làm cho người ta cười đến rụng hết cả răng!

Nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên tin tưởng rằng Ngọc Phi Yên nói rất đúng sự thực.

Bởi vì từ xưa đến nay, nàng chỉ có hai bộ đồ đơn giản mặc đi thay lại, bây giờ nhìn thấy quần áo xinh đẹp như vậy, tay chân lại luống cuống, khẳng định là không có nói dối.

Đến quần áo mà cũng mặc không được, như vậy mèo con phải cần có người tỉ mỉ che chở a!

“Gia giúp nàng!”

Hạ Hầu Kinh Thiên từ xưa nay đều là tự tay chăm sóc cho bản thân, vì lẽ đó mặc quần áo là việc quá đơn giản.

Tuy rằng hấn không có chạm qua đồ nữ, có điều loay hoay một chút, là có thể làm được.

Không thể không nói, Hạ Hầu Kinh Thiên đặc biệt xứng danh là một lão công thập tứ hiếu đầy tiềm năng.

Chỉ cần nghiên cứu một lúc, hấn liền hiểu rõ sự phức tạp của y phục nữ.

“Tay trái! Tay phải! Hai tay giờ lên! Tốt ——”

Hạ Hầu Kinh Thiên ở một bên ra mệnh lệnh cho Ngọc Phi Yên, một bên giúp nàng mặc quần áo, trong chốc lát, một thiếu nữ thật xinh đẹp liền xuất hiện trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Thật là đẹp mắt! Ta hiện tại cũng coi như là một mỹ nhân!”

Ngọc Phi Yên tự nhìn mình hết nửa ngày, liền vui vẻ gật đầu.

Đối tay nghề của mình, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng phi thường hài lòng.

Không nghĩ tới lần thứ nhất mặc quần áo cho mèo con cứ như vậy mà thành công, thật là có thiên phú! Ta là vì chính mình mà bỏ công!

Một luồng khí kiều ngạo tự nhiên mà sinh ra.

“Đi thôi! Chúng ta tiến cung!”

Ngọc Phi Yên chuẩn bị rời đi, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên giữ tay nàng lại.

“Ngươi cứ để tóc tai bù xù như vậy mà tiến cung?”

Nhìn mái tóc đen dài xinh đẹp của mình, Ngọc Phi Yên cũng là hết cách.

Ở Hoa Hạ quốc, nàng để kiểu tóc ngắn gọn gàng, bởi vì công tác rất bận, không có thời gian mà tóc tai, vì lẽ đó nên xưa nay, Ngọc Phi Yên đều để tóc ngắn.

Đến Đại Chu quốc, có điều kiện tốt như vậy, Ngọc Phi Yên phi thường thỏa mãn, nên không có để ý đến vấn đề này.

Nàng không có chải đầu a!

Vì lẽ đó, Ngọc Phi Yên trước sau chỉ là đơn búi tóc lại thành cục, trên đầu cũng không cấm trang sức.

Đến bản thân nàng còn cảm thấy, đây là phung phí của trời, hoàn toàn lãng phí tư chất trời sinh, cùng với việc Ngọc Kinh Lôi vì nàng mà chuẩn bị mấy hộp trang sức châu báu!

“Cái kia..... Ta không biết làm sao chải đầu.....”

Ngọc Phi Yên, lần thứ hai triệt để làm cho trái tim của Hạ Hầu Kinh Thiên dâng lên cảm giác mềm mại cùng nhu tình.

Mèo con quả là vật nhỏ đáng yêu quá!

Đến tóc cũng không biết chải làm sao!

Nàng như vậy, lập tức để Hạ Hầu Kinh Thiên đối với nàng tràn đầy ý muốn bảo hộ.....

Chính là mèo con của mình, cứ như vậy mà ngốc ngốc manh manh, cần phải chăm sóc mới được.

Như vậy, lần nhiệm vụ thứ hai đầy vinh quang và gian khổ này lại rơi trên đôi vai của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Chỉ là, hắn cũng không biết phải chải tóc cho nữ nhân ra làm sao, điều này làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên phi thường khổ não.

Với áp lực vội vã của thời gian, Hạ Hầu Kinh Thiên đành búi cho Ngọc Phi Yên kiểu tóc của đàn ông.

Cuối cùng, hắn chọn một cây trâm hoàng thủy tinh, cắm vào búi tóc của Ngọc Phi Yên, xem như là hóa giải một chút nam tính của kiểu tóc như thế.

“Ngày hôm nay cứ như vậy đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên bây giờ nói chuyện như không còn hơi sức.

Hắn chưa bao giờ nhìn đến nữ nhân, căn bản không biết nữ nhân búi tóc kiểu gì, nên vào lúc này hoàn toàn tan rã.

Đề mèo con thất vọng rồi!

Hạ Hầu Kinh Thiên nội tâm rất là tự trách.

Đồng thời âm thầm xin thề, trở về nhà nhất định phải nghiên cứu cho tốt, cần phải học hỏi nhiều hơn, nỗ lực nghiên cứu, lần sau không thể đem một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, làm cho nam nữ hết thấy đều không giống.

Đối với Hạ Hầu Kinh Thiên mà nói, hắn có yêu cầu cực cao, tự nhiên là hoàn toàn không hài lòng với kiểu tóc hắn vừa búi cho Ngọc Phi Yên.

Nhưng hiện tại Ngọc Phi Yên đang lay hoay trước gương, nhìn trái, nhìn phải, quá là hài lòng.

Thân thể này trời sinh quyến rũ, bất kể trang điểm ra làm sao, cũng đều vô cùng xinh đẹp.

Có thể bị chọn lựa, tham gia nhiệm vụ lần này, đồng thời hôn xuyên tới nơi này, Ngọc Phi Yên cảm thấy mình lời to rồi!

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi thật là lợi hại!”

Ngọc Phi Yên đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, duỗi ra một ngón tay cái.

Được người trong lòng khích lệ, hơn nữa là không một chút giả tạo, cực kỳ chân thành biểu dương, Hạ Hầu Kinh Thiên mặt mày đang thất lạc, trên mặt

rốt cục đã lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Đi thôi! Hoàng thượng còn đang chờ chúng ta!”

Bởi vì trang điểm quá mất thời gian, nên vừa ra khỏi Tùng Hạc lâu, Hạ Hầu Kinh Thiên thẳng thắn đem Ngọc Phi Yên ôm vào lòng, nhảy lên một cái, bay vào không trung.

“Ngươi chậm một chút đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên tốc độ cực nhanh, Ngọc Phi Yên vội vã ôm cổ của hắn.

Tốc độ này, hoàn toàn có thể so sánh với tàu cao tốc a!

Ngọc Phi Yên lần thứ hai đối với Hạ Hầu Kinh Thiên sùng bái không ngớt, khi nào mình mới đạt đến trình độ giống như hắn đây!

Trong lòng là thân thể mềm mại, trên cổ là tay nhỏ dịu dàng, mùi thơm đến vui tươi.

Tuy rằng gió đêm rất lạnh, trên mặt của Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn duy trì nụ cười dịu dàng.

Có điều, hắn còn chưa kịp tỉnh tã thưởng thức hết những điều tốt đẹp này, hoàng cung đã hiện ra dưới chân của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Lần thứ nhất, Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng có chút oán giận, làm cái gì mà đem hoàng cung xây gần như vậy!

Một chút thời gian thân mật với mèo con cũng không có!

Hiếm khi được thấy mèo con ngoan ngoãn dịu dàng ôn nhu như vậy nằm trong ngực hắn.

Không biết lần sau, phải chờ tới lúc nào!

Hoàng huynh, ngươi dời đô đi xa xa hơn một chút, có được hay không?!

Mà bây giờ Hạ Hầu Quân Vũ đang tự nắm lấy râu mép của mình mà giật giật, râu cũng gần đứt hết, lúc này Hạ Hầu Kinh Thiên mới từ từ nắm lấy tay của Ngọc Phi Yên khoan khoan thoải thoải đến muộn.

Thiếu nữ kia, như con chim nhỏ nép vào người, đứng sát bên người Hạ Hầu Kinh Thiên.

Hai người nắm tay nhau đi tới, nhìn giống như là kim đồng ngọc nữ nơi đây.

Thực sự là tướng mạo thật tốt a!

Lần này, Ngọc Phi Yên cũng không có mang khăn che mặt, mà là thoải mái để hình dáng thật đi gặp người khác.

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Quân Vũ trong lòng không khỏi khen thầm con mình ——

Nhi tử, thật tinh mắt!

Một siêu cấp mỹ nữ như vậy, phóng tầm mắt ra toàn bộ đại lục, là độc nhất vô nhị! Nhi tử của mình thực sự là lợi hại!

Hạ Hầu quân Vũ ánh mắt hoàn toàn là thưởng thức, kích động, cao hứng, thậm chí có chút vui mừng đến mũi cũng hơi cay cay. Mà Hạ Hầu Tuyết trong tầm cung, cùng những người khác, đều là sợ ngây người.

“Hoàng thượng, nô tài đang nhìn thấy là tiên nữ sao?”

Hướng Tiến dụi dụi mắt, nhỏ giọng hỏi.

“Ngốc! Đó là con dâu của trẫm!”

Sợ Ngọc Phi Yên nghe được, Hạ Hầu Quân Vũ hết sức giảm thấp giọng nói, cùng Hướng Tiến thì thầm.

Còn các cung nhân khác, sớm đã quên mất mình đang đón nhận lửa giận của hoàng thượng, thân khó bảo toàn, đều ngo ngác nhìn Ngọc Phi Yên, con mắt không nhúc nhích, từng người từng người biến thành tượng gỗ hết.

Một tiểu tiên nữ mỹ lệ như vậy, là lần thứ nhất bọn họ được nhìn thấy đây!

Ngay cả Lưu hoàng hậu, gặp biết bao nhiêu cung phi xinh đẹp, vào lúc này cũng không khỏi than thở trong lòng, nữ tử này không thuộc về nhân gian, nàng thực sự là con cưng của ông trời!

Chỉ có Hạ Hầu Tuyết nhìn đến Ngọc Phi Yên, vừa giật mình lại vừa mang theo phần nộ.

Từ trước tới nay, Hạ Hầu Tuyết vẫn cho rằng Ngọc La Sát vì xấu xí, cho nên mới phải dùng khăn che mặt mình lại, làm cho người khác không nhận ra.

Nào có biết, Ngọc Phi Yên lúc này, đúng là tàn nhẫn mà cho Hạ Hầu Tuyết một bạt tai.

Tại sao lại như vậy!

Dựa vào cái gì!

Hạ Hầu Tuyết cảm thấy bất công vô cùng.

Ngọc Phi Yên không chỉ có được một dung nhan thiên kiều bá mị, còn là thân phận Vũ Thần, Dược Hoàng, còn chưa nhắc tới là có biết bao nhiêu người mến mộ.

Vừa nghĩ tới thái độ của Liên Căn đối với Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Tuyết trong tim như nhỏ máu.

Liên ca ca, người không phải đã sớm biết nàng tướng mạo xinh đẹp, đối với nàng ta động tâm, cho nên mới phải lạnh lùng như vậy đối với ta?

Bởi vì Liên Căn, Hạ Hầu Tuyết đối với Ngọc Phi Yên oán hận lại cao thêm một tầng.

Nàng thậm chí cảm thấy, lúc ban đầu ở Phụng Minh trấn, Ngọc Phi Yên biết rõ Tiểu Anh có vấn đề, nhưng một chút cũng không nhắc nhở cho mình, trơ mắt mà nhìn nàng rơi vào hang sói, Ngọc Phi Yên là cố ý làm thế!

Hơn nữa, Ngọc Phi Yên võ công cao cường như vậy, Hạ Hầu Tuyết xảy ra chuyện, nàng phải nên ngay lập tức đi cứu mình.

Nhưng là nàng kéo dài thời gian, để cho Tư Đồ Kiến ô nhục nàng xong, mới đi cứu nàng.

Tất cả những thứ này, hoàn toàn là âm mưu của Ngọc Phi Yên.

Mục đích của nàng chính là muốn hạ nhục Hạ Hầu Tuyết, chiếm lấy Liên ca ca!

Một nữ nhân vô liêm sỉ!

Không biết xấu hổ!

Nếu không phải vì Ngọc Phi Yên, mình làm sao lại bị Tư Đồ Kiến cưỡng dâm, làm sao lại mang thai đứa con hoang này, còn bị phụ hoàng chán ghét..... Hạ Hầu Tuyết nhận định, bi kịch của mình là một tay Ngọc Phi Yên ban cho.

Nhận thấy ánh mắt đầy cừu hận của Hạ Hầu Tuyết, Ngọc Phi Yên không khỏi nhìn qua.

Thật là một thiếu nữ bị làm cho hư hỏng!

Ngọc Phi Yên không khỏi tự nhận định trong lòng.

Mặc dù lúc trên đường, Hạ Hầu Kinh Thiên chưa nói với nàng trong cung xảy ra chuyện gì, nhưng ở đây tụ tập mấy người này, Ngọc Phi Yên liền biết chuyện ngày hôm nay khẳng định cùng với Lưu hoàng hậu, Hạ Hầu Tuyết có quan hệ.

Ngọc Phi Yên ánh mắt thanh thanh thần thần, như đang xem những việc ở đây hoàn toàn không liên quan đến mình.

Tại sao lại như vậy?

À ta đem mình hại đến thế thảm như vậy, chẳng lẽ không có một chút nào áy náy hay sao?

Người như vậy làm sao xứng làm Dược Hoàng!

Thái độ lãnh đạm của Ngọc Phi Yên, triệt để kích thích Hạ Hầu Tuyết.

Dưới loại kích thích này ảnh hưởng, Hạ Hầu Tuyết gào khóc thành tiếng, “Phụ hoàng, nhi thần không muốn để cho nàng chẩn bệnh! Nhi thần cùng với nàng có cừu oán, nàng ta nhất định sẽ hãm hại nhi thần!”

Ách?

Lần này, đến phiên Ngọc Phi Yên kinh ngạc.

Ta cùng người có cừu oán khi nào?

Người quá đề cao mình rồi, Bạch Tuyết công chúa!

“Câm miệng!”

Hạ Hầu Quân Vũ còn đang mãi suy nghĩ, đang muốn nói câu đầu tiên gì hay hay với con dâu tương lai. Làm như thế sẽ rất tốt, ai ngờ Hạ Hầu Tuyết gào lên một tiếng, đem luồng suy nghĩ của Hạ Hầu Quân Vũ toàn bộ cắt đứt.

“Vị này chính là La Sát đại nhân! Là Dược Hoàng! Mời nàng tới đây trị liệu cho nguoi, là vinh quang lớn lao cho nguoi! Gào gào cái gì?”

“Ta không chịu! Phụ hoàng! Nàng sẽ hại chết ta!”

Hạ Hầu Tuyết lùi dần ra sau lưng của Lưu hoàng hậu, cả người run rẩy.

Nhìn thấy con gái như vậy, Lưu hoàng hậu vội vã ôm nàng, nhẹ giọng an ủi, ánh mắt nhìn qua Ngọc Phi Yên không có chút thiện cảm nào.

“Đúng là không quản được nguoi mà!”

Hạ Hầu Quân Vũ cảm giác mặt già của mình đều bị Hạ Hầu Tuyết một lần vút sạch hết.

Nội dung theo kịch bản phải là cảnh tượng cha chồng cùng nàng dâu một hồi ầm ầm áp áp, rồi cuộc sao lại biến thành như vậy!

“Nguoi trước tiên xem qua Vương thái y, hấn bị thương!”

Chuyện của Hạ Hầu Tuyết, Hạ Hầu Kinh Thiên từ nơi Liên Cẩn cũng biết được một ít.

Dám khiêu khích mèo con của gia?

Thực sự là rất có can đảm!

Vì lẽ đó, vừa nãy Hạ Hầu Kinh Thiên mới dùng huyền lực áp chế Hạ Hầu Tuyết, làm cho nàng không thể động đậy, đành phải ngoan ngoãn để cho Vương thái y kiểm tra.

Hiện tại ở ngay trước mặt của mình, Hạ Hầu Tuyết dám có thái độ này với Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng liền ghi nhớ món nợ này, ngoài mặt vẫn như cũ không chút biến sắc.

“Được!”

Ngọc Phi Yên đi tới bên cạnh Vương thái y kiểm tra cho hấn, phát hiện ngực hấn có tụ huyết, nứt xương sườn, cũng còn tốt là không có bị gãy xương, lúc này liền lấy thuốc ra, tự tay mình bôi thuốc cho Vương thái y.

Trong chốc lát, Vương thái y liền giảm bớt đau đớn, thuốc mỡ bôi lên ngực phi thường thoải mái.

Không hổ là Dược Hoàng đại nhân a!

“Làm phiền ngài.....”

Nhìn Ngọc Phi Yên, Vương thái y kích động môi có chút run run.

Lúc trước, khi Hạ Hầu Kinh Thiên cứu Ngọc Phi Yên về, chính là mời Vương thái y đến giải độc cho nàng.

Khuôn mặt này, Vương thái y làm sao mà quên cho được!

Không nghĩ tới, người khi đó hấn cứu lại là đại danh鼎鼎 La Sát đại nhân!

Trong lúc nhất thời, Vương thái y buồn vui lẫn lộn, cũng rất cuộc hiểu ra, Lâm Giang Vương Lôi đồng ý để cho Hạ Hầu Tuyết nghiệm thân, không phải là không tin nhiệm hấn, mà là còn lưu lại hậu chiêu.

Quá tốt rồi!

Vương thái y biết mệnh của mình giữ lại được rồi, Lâm Giang Vương lúc này là đang trả lại ân tình, vì hấn trước đây đã từng cứu qua Ngọc Phi Yên.

“Hoàng huynh, thị phi trắng đen, cộng đạo là do lòng người. Ai vô tội, ai đáng chết, rất nhanh sẽ có kết quả! Người ta đã mời tới, bây giờ nên làm cái gì, thì ngài lên tiếng đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên lười biếng đứng ở một bên.

Hạ Hầu Kinh Thiên nhắc nhở Hạ Hầu Quân Vũ! Trước tiên nên giải quyết chính sự!

“Khụ... khụ...”

Hạ Hầu Quân Vũ háng giọng một cái, triệt để bỏ xuống cái mác hoàng thượng, ôn hòa nhìn Ngọc Phi Yên.

“La Sát đại nhân, xin người chẩn đoán cho tiểu nữ, nàng đến tột cùng là bị cái gì!”

Hoàng thượng tướng tá có chút mập, trên mặt nặn ra vẻ hòa ái, nụ cười phi thường dễ gần, Ngọc Phi Yên trong lúc nhất thời có chút không quen.

Hoàng thượng, quân uy của ngài đâu rồi?

Ngài ra vẻ thân cận như vậy, thật sự có tốt hơn không?

“Bệ hạ, ngài gọi ta Tiểu Ngọc đi! Ta là văn bối, ngài gọi ta như vậy, ta thật không khỏi ngại ngùng!” Ngọc Phi Yên cười nói.

Tiểu Ngọc?

Văn bối!

Hạ Hầu Quân Vũ hai mắt vụt sáng ngời.

Trẫm luôn yêu thích văn bối hiểu chuyện như người vậy!

Người nếu như gả cho Kinh Thiên, trẫm lại càng vui mừng!

“Được được được!” Hạ Hầu Kinh Thiên liên thanh nói ba tiếng được, “Trẫm cũng sẽ không nói những lời giả tạo kia, Tiểu Ngọc, chuyện này liền làm phiền người!”

Nói xong lời này, ánh mắt của Hạ Hầu Quân Vũ nhìn lần lượt từ Hạ Hầu Tuyết, Từ má má đến Vương thái y.

“Trẫm phải biết, đến tột cùng là ai đang lừa gạt trẫm!”

Vừa nãy đối với Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Quân Vũ khi đó là hòa ái mười phần.

Vào lúc này, lông mày dựng ngược, một thân quân uy lập, hoàng thượng lập tức biến thành một quân vương cao cao tại thượng.

Bệ hạ, ngài không khỏi quá bất công sao?

Đều nói lông bàn tay mu bàn tay (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) tất cả đều là thịt, nhưng khi nhìn đến con dấu, ngài tựa hồ lông bàn tay mu bàn tay cũng không cần đến a!

Hướng Tiến trong lòng thầm nói.

“Không được! Mẫu hậu cứu ta! Nàng ta không thể kiểm tra cho ta được, nhất định sẽ hại ta!”

Hạ Hầu Tuyết sợ sệt Ngọc Phi Yên như vậy, Lư hoàng hậu không thể làm gì khác hơn là đứng ra che chở, bà còn chưa kịp mở miệng cầu xin, Hạ Hầu Quân Vũ vung tay một cái, “Hoàng hậu, trẫm phải biết chân tướng!”

Chân tướng!

Nghe cái từ này, Lư hoàng hậu trong lòng loạn tung từng phèo.

Chân tướng đến tột cùng là cái gì, bà tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng đoán được thì không dưới mười phần.

Nếu là do Vương thái y một người nói, bà còn có biện pháp để Vương thái y không thể trở mình, còn đây là Ngọc La Sát, Dục Hoàng a!

Ngay khi Lư hoàng hậu còn hơi do dự, Ngọc Phi Yên đã đi đến bên cạnh Hạ Hầu Tuyết.

“Người đi ra! Người bây giờ nhất định là đến cười chê ta!”

Hạ Hầu Tuyết lên án Ngọc Phi Yên làm nàng hoàn toàn không hiểu ra làm sao.

Bạch Tuyết công chúa, sự thông minh của người lại rời người mà đi nữa sao?

Dùng bừa một cái tội danh công kích ta, người cho rằng hoàng thượng có tin hay là không?

“Công chúa, đắc tội rồi!” Thấy Hạ Hầu Tuyết không chịu hợp tác, Ngọc Phi Yên trực tiếp điểm huyệt, sau đó đưa tay đặt vào mạch tượng của nàng ta.

Vừa mới kiểm tra, Ngọc Phi Yên cuối cùng đã rõ ràng nguyên nhân.

Xem ra, đứa nhỏ này là ở Phụng Minh trấn.....

“Là bị làm sao?”

Hạ Hầu Quân Vũ vô cùng nóng ruột.

Vừa nghĩ tới lúc này Hạ Hầu Tuyết đối với mình không lễ độ, Ngọc Phi Yên cười cười buông tay ra, lại giải huyết đạo cho Hạ Hầu Tuyết, hướng về Hạ Hầu Quân Vũ chấp tay.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ! Ngài làm ông ngoại rồi!”

Phốc ——

Hương Tiến thiếu chút nữa là phun máu!

La Sát đại nhân, ngài không chỉ y thuật cao minh, hơn nữa thủ đoạn cũng tốt quá đi! Dao này, một nhát là thấy máu!

Vương thái y đang quì dưới đất, cũng thiếu chút nữa thì té ra cười.

Cũng chỉ có một mình La Sát đại nhân mới dám nói chuyện với hoàng thượng như vậy.

Chúc mừng? Chúc mừng?

La Sát đại nhân, ngài thực sự là hải hươc khôi hải có tài hoa, IQ lại cao!

Hạ Hầu Kinh Thiên vào lúc này vô cùng kiêu ngạo, không hổ là mèo con của gia, không thể tùy tiện để người ta bắt nạt!

So với mấy người này vui như trẻ hội, Hạ Hầu Quân Vũ lúc này mặt đen như đất nòi, động sát khí rồi.

“Phụ hoàng, nàng nói bậy hại nhi thần ——”

Hạ Hầu Tuyết còn chưa nói hết câu, Hạ Hầu Quân Vũ ra một bạt tai, đem Hạ Hầu Tuyết tát lăn quay trên mặt đất.”Vô liêm sỉ! Cho tới bây giờ, ngươi vẫn còn muốn ngụy biện! Tiểu Ngọc tại sao phải hại ngươi? Ngươi có cái gì, đáng giá để cho nàng đến hại ngươi!”

Đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn Hạ Hầu Tuyết phải chịu đòn.

Hơn nữa Hạ Hầu Quân Vũ ra tay không chút lưu tình, cặp mắt nhìn nàng chăm chăm, thật là dọa người.

“Mẫu hậu cứu ta!”

Hạ Hầu Tuyết khoe miệng có vết máu, quý bò muốn đi đến bên cạnh Lưu hoàng hậu, hoàng thượng lại cho người đem nàng kéo lại, “Người đâu, đưa hoàng hậu hồi cung! Từ nay về sau không có mệnh lệnh của trẫm, hoàng hậu không được đi ra ngoài! Cũng không cho bất cứ ai tham hỏi!”

Hạ Hầu Quân Vũ ngay lúc này phi thường tức giận.

Từ má má, là nhũ mẫu của hần, tự đáy lòng, hần vẫn đem Từ má má làm người thân để đối xử.

Không nghĩ tới Lưu hoàng hậu thủ đoạn cao minh như vậy, thậm chí ngay cả người hần tin nhiệm nhất cũng có thể mua chuộc được, tay không khỏi quá dài đi!

Lúc này, Hạ Hầu Quân Vũ trong lòng rất thất vọng.

Bất kể là đối với Từ má má, hay là đối với Lưu hoàng hậu.

Thế nên những hoài niệm chân tình lúc trước của hần với Lưu hoàng hậu, vào lúc này bởi vì Lưu hoàng hậu mang tâm lừa dối, cùng với việc nàng lợi dụng Từ má má, mà tan thành mây khói.

Hoàng thượng ra lệnh trừng phạt này đối với Lưu hoàng hậu, hoàn toàn là sấm sét giữa trời quang.

Đây là muốn giam cầm nàng sao?

Đem nàng nhốt lại, không cho nàng cùng ngoại giới tiếp xúc, việc này so với tiến vào lãnh cung còn muốn đáng sợ hơn!

“Hoàng thượng.....”

“Hương Tiến, ngươi điếc sao!”

Không cho Lưu hoàng hậu nói chuyện, Hạ Hầu Quân Vũ trực tiếp quát, “Đem hoàng hậu trói lại mang về!”

“Dạ! Nô tài tuân chỉ!”

Hương Tiển là người hầu trung thực đáng tin của hoàng thượng, nếu Hạ Hầu quân Vũ nói “Trời”, Hương Tiển lập tức cầm lấy dây thừng, đem Lư hoàng hậu trời lại chặt chẽ.

Vì phòng ngừa Lư hoàng hậu kêu la, Hương Tiển còn phi thường tri kỷ với hoàng thượng, ở trong miệng nàng nhét vào một miếng vải.

Hắn vẫy tay, lập tức có hai thái giám rắn chắc đi vào, liền gánh Lư hoàng hậu chạy ra ngoài.

Đối với biểu hiện của Hương Tiển, Hạ Hầu Kinh Thiên là phi thường hài lòng.

Không nghĩ tới cái tên thái giám này là một người rất có ánh mắt, làm việc không sai!

“Nói, hài tử là của ai!”

Hạ Hầu Quân Vũ đi tới trước mặt Hạ Hầu Tuyết, nhìn chăm chăm nàng.

“Là ai tạo ra đứa con hoang này!”

Trong một lúc, đồng thời bị vợ, con gái, nhũ mẫu lừa dối, Hạ Hầu Quân Vũ tâm tình quả thực là nóng nảy. Hắn hiện tại muốn biết, rốt cuộc là kẻ nào làm cho cái bụng của Hạ Hầu Tuyết phình ra.

“Là..... là.....”

Nét mặt dữ dội của hoàng thượng, Hạ Hầu Tuyết là lần đầu tiên thấy được.

Nàng thật sợ hãi!

Nhưng khi đang còn sợ sệt, Hạ Hầu Tuyết thấy Ngọc Phi Yên lui sang một bên, sắc mặt vô cùng lãnh đạm, nàng hận đến mức, ngón tay bấm chặt vào thịt muốn bật máu.

Ngọc La Sát, người hại ta như thế, không phải là muốn đến được với Liên ca ca sao?

Ta sẽ không để cho người được như ý!

“Hài tử là con của Liên Cẩn!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Trừng Phạt

Edit: Tuyết Ảnh Nhi

Nghe nói như thế, phản ứng đầu tiên của Ngọc Phi Yên chính là, bệnh ngu dần của Tuyết công chúa lại tái phát rồi.

Kéo ai lên người không được?

Lại mang Liên Cẩn ra làm lá chắn.....

Nghĩ rằng Liên Cẩn dễ chọc lắm sao?

Vô tội trừng phạt, còn vui vẻ làm cha, người nghĩ rằng đây là hoạt động xúc tiến của siêu thị, mua một tặng một à!

Ý nghĩ của Hạ Hầu Kinh Thiên không khác gì với Ngọc Phi Yên.

Thời gian chung sống giữa hắn cùng Liên Cẩn càng dài, càng cảm thấy côn thần này hết sức thần bí, hơn nữa, âm hiểm còn mang theo nụ cười tuần nhã, hoàn toàn chính là một con sói đội lốt cừu.

Hạ Hầu Tuyết, người thật sự rất biết tìm phiền phức cho chính mình.

“Người nói ai?”

Hạ Hầu Quân Vũ giật mình nhìn Hạ Hầu Tuyết.

“Liên Căn! Đứa bé trong bụng nhi thần là của Liên ca ca!”

Nói đến đây, Hạ Hầu Tuyết ngẩng đầu, kiên định nhìn Hạ Hầu Quân Vũ.

“Phụ hoàng, nhi thần trước đó không nguyện ý nói cho người biết là muốn bảo vệ Liên ca ca. Nhi thần biết, người rất coi trọng Liên ca ca, nhi thần không muốn người hiểu lầm huynh ấy. Tất cả.....đều là nhi thần tự nguyện!”

Lời này nói sao nghe êm tai quá!

Ngọc Phi Yến xem chút bị lý do thoái thác lần này của Hạ Hầu Tuyết vỗ tay khen hay.

Bảo vệ Liên Căn?

Ngươi không gài bẫy hắn đã không tệ rồi!

Mới vừa rồi bị Hạ Hầu Tuyết lừa gạt qua một lần, lần này Hạ Hầu Quân Vũ làm sao có thể tin tưởng lời của nàng nữa.

Hạ Hầu Quân Vũ lạnh lùng nhìn nữ nhi mình thương từ nhỏ đến lớn, độ ấm ánh mắt dần dần hồi phục.

“Trẫm cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đứa bé này là của ai? Nghĩ kỹ rồi nói.”

Hoàng thượng cũng không nói rõ ràng, Hạ Hầu Tuyết lại hiểu, theo như lời Hạ Hầu Quân Vũ nói, đây là cơ hội cuối cùng của nàng.

Thừa nhận mình đang nói dối sao?

Vậy sẽ hoàn toàn mất đi sủng ái của phụ hoàng, mất đi mọi thứ.....

Chẳng lẽ để nàng nói cho Hạ Hầu Quân Vũ, mình bị người cưỡng bạo, cha đứa bé là ác nhân không chuyện ác nào không làm? Hạ Hầu Quân Vũ biết sẽ trực tiếp ban cái chết cho nàng!

Không được, không thể thừa nhận!

Sau khi nội tâm đấu tranh phức tạp, Hạ Hầu Tuyết cắn răng.

“Phụ hoàng, từng câu nói của nhi thần là thật.”

“Tốt! Rất tốt!” Hạ Hầu Quân Vũ lần này hoàn toàn thất vọng với Hạ Hầu Tuyết.

Liên Căn?

Nàng còn xấu hổ nhắc tới Liên Căn!

Cứ cho Liên Căn thân thể gầy yếu như thế, nếu hắn thật sự là người tham niệm nam nữ hoan ái, căn bản qua sự ép buộc e là cũng sớm chết trên thân của nữ nhân rồi!

“Truyền Liên Căn tiến cung!”

Hạ Hầu Quân Vũ không hề nhìn Hạ Hầu Tuyết.

Dù cho hiện tại sắc trời đã tối, nhưng hắn muốn Hạ Hầu Tuyết tâm phục khẩu phục nhận tội!

“Hoàng huynh, ngươi trước hết nghỉ ngơi một lát!”

Hạ Hầu Kinh Thiên tự mình mang ghế dựa, để cho Hoàng thượng ngồi xuống, lại rót trà đưa cho hắn.

“Đừng tức giận, không đáng giá!”

Hạ Hầu Kinh Thiên an ủi hết sức đúng lúc, Hạ Hầu Quân Vũ nhìn thấy thanh niên anh tuấn cao ngất trước mắt, tức giận trong lòng dần dần bình ổn, uống hớp trà, hoàng thượng rót cuộc nên cơn giận, nhìn về phía Từ mã mã.

“Từ mã mã, tại sao ngươi phải lừa gạt trẫm?”

Từ mã mã đã sớm sợ đến mức quỳ trên mặt đất lạnh run, thấy Hoàng thượng rốt cục đem mũi nhọn nhắm đến bà, Từ mã mã vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Trẫm muốn biết nguyên nhân!”

“Ngươi là nhũ mẫu của trẫm, nhưng ngay cả ngươi cũng lừa gạt trẫm, trái tim trẫm vô cùng băng giá!”

Lúc Hạ Hầu Quân Vũ nói ra lời này, trong giọng nói tràn ngập thất vọng cùng khổ sở.

“Bệ hạ, con gái nuôi của lão nô là người hầu trong cung Hoàng hậu, công chúa lấy mạng con gái nuôi áp chế lão nô, lão nô không thể không nghe theo!”

Từ mã mã không có con cái, sau khi tiến cung, đại cung nữ bên người Lư Hoàng hậu nhận Từ mã mã làm mẹ nuôi.

Vốn là một chuyện rất tốt, nhưng Từ mã mã nào biết, đây vốn dĩ chính là thủ đoạn Lư Hoàng hậu muốn khống chế nhũ mẫu của Hoàng thượng, thời khắc mấu chốt liền phát huy tác dụng.

“Tốt, rất tốt!”

Hạ Hầu Quân Vũ không hề ngờ, ông biết Từ mã mã lớn tuổi, người già luôn cực kỳ sợ hãi tịch mịch, khát vọng tình thân, điều này có thể lý giải được.

Đáng giận là, Lư Hoàng hậu cư nhiên lợi dụng loại tâm lý này của Từ mã mã, đem người của mình an bài bên người Từ mã mã.

Đến thời khắc then chốt, còn khống chế thành công cụ của bà ta, thật sự là đáng giận!

“Con gái nuôi của ngươi là ai?”

“Là Oanh Ca.”

Đến lúc này, Từ mã mã không dám có chút giấu diếm.

Hoàng hậu làm thế nào ở trung gian luôn kim xe chỉ, bà làm sao nhận thức Oanh Ca làm con gái nuôi, một năm một mười nói ra.

Oanh Ca?

Hoàng thượng cẩn thận suy nghĩ, bên người Lư Hoàng hậu xác thực có người như vậy.

“Người đâu, đem Oanh Ca trói ở trước mặt Hoàng hậu, loạn côn đánh chết! Để cho Hoàng hậu nhìn kỹ!”

Hạ Hầu Quân Vũ là một người mạnh mẽ vang dội.

Tuy rằng tạm thời vẫn không thể bởi vì chuyện này làm gì Hoàng hậu, nhưng làm Hoàng thượng, giết một vài người, ông có quyền lợi này.

“Hoàng huynh, chuyện này ta đi làm!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cười lạnh, một cái búng tay, Thanh Hồng xuất hiện, mang theo người của Hoàng thượng chậm rãi mà đi.

Thanh Hồng biết ý tứ của chủ tử, tiến vào tẩm cung của Lư Hoàng hậu, không cần phân trần, bắt Oanh Ca nhấn lên mặt đất, đánh một trận trước mặt Hoàng hậu, đánh đến Oanh Ca bong tróc da thịt.

Cuối cùng, Oanh Ca chỉ còn lại nửa hơi thở, Thanh Hồng một giây trực tiếp đập lên đầu nàng.

Nhất thời, đầu óc nở hoa, óc vỡ tung, bắn tung tóe đến thân người đỏ trắng đan xen nóng hổi của Lư Hoàng hậu, dọa đến bà lập tức hôn mê.

Chờ Thanh Hồng phục mệnh, biết Lư Hoàng hậu sợ đến ngắt xiu, Hạ Hầu Kinh Thiên mới vừa lòng gật đầu.

“Chuyện này làm không tệ! Ngươi đi đi ——”

Từ mã mã lúc này sợ hãi không thôi, sợ vị gia trước mắt này giận chó đánh mèo lên mình, cũng đem bà loạn côn đánh chết.

Nhìn thấy nhũ mẫu như thế, Hạ Hầu Quân Vũ tốt xấu gì cũng có chút không đành lòng.

“Từ mã mã, trẫm cho ngươi một ít ngân lượng, ngươi xuất cung đi!”

Trong cung lòng người phức tạp, Từ mã mã đã tuổi già, luôn sẽ phạm phải hồ đồ, mà quan hệ giữa bà và Hoàng thượng cũng khó tránh khỏi sẽ bị người lợi dụng.

Cho đến cuối cùng, Hạ Hầu Quân Vũ cũng không có hạ sát thủ với Từ mã mã.

Hoàng thượng gọi Sở Nhân tới, lệnh hần tự mình tiễn Từ mã mã đi, lại cho bà ta một trăm lượng bạc, còn nói mỗi năm đều sẽ cho bà ta nhiều ngân lượng như thế dưỡng lão.

“Hoàng huynh, ngươi cũng thật thiện lương ——”

Đối với cách làm của Hạ Hầu Quân Vũ, Hạ Hầu Kinh Thiên cảm thấy có chút dịu dàng.

Giống loại người như Từ mã mã, lợi dụng tín nhiệm của Hoàng thượng, làm ra chuyện khi quân lừa dối, nên giết chết!

Răn đe!

“Trăm lớn tuổi, người lớn tuổi nha, khó tránh khỏi sẽ mềm lòng! Làm việc đương nhiên không giống như người trẻ tuổi các ngươi, quả cảm quyết đoán như thế!”

Hạ Hầu Quân Vũ biết Hạ Hầu Kinh Thiên vì tốt cho mình, trong lòng rất vui mừng.

Cũng may, còn có nhi tử ở bên cạnh.

Nghĩ đến nhi tử, Hạ Hầu Quân Vũ cả kinh lập tức đứng lên.

Con dâu đâu?

Nguy rồi!

Vừa rồi phát giận, cư nhiên mất đi lý trí, đã quên mất con dâu ở chỗ này, khẳng định dọa đến nàng!

Chờ nhìn thấy Ngọc Phi Yên vui vẻ thương thức bài trí trong tầm cung, một chút cũng không có ý sợ hãi, Hạ Hầu Quân Vũ mới nhẹ nhàng thở ra, trên mặt nhiều hơn một nét cười.

Khí độ này, phong dung này, không phải chính là khí phách của nhất quốc chi mẫu sao!

“Tiểu Ngọc, lại đây lại đây!”

Hạ Hầu Quân Vũ ngoắc ngoắc Ngọc Phi Yên.

Chờ Ngọc Phi Yên đi qua, Hạ Hầu Quân Vũ hết sức bát quái mà hỏi:

“Ngươi cùng Kinh Thiên làm sao quen biết? Ngươi nhiều tuổi rồi? Có hôn phối chưa? Thích dạng nam nhân gì? Nhà ngươi còn có ai? Nhà các ngươi ai làm đương gia? Nhà ngươi cảm thấy Kinh Thiên nhà ta thế nào?”

Khụ khụ.

Ngọc Phi Yên còn chưa hiểu rõ ràng, Hạ Hầu Kinh Thiên hai gò má đã nóng lên, rất xấu hổ.

Hoàng thượng nhiệt tình như vậy, nhưng đừng dọa mèo con chạy!

“Hoàng huynh, ngươi nói cái gì đấy!”

Sợ Hạ Hầu Quân Vũ nói ra lời kinh người hơn, Hạ Hầu Kinh Thiên vội vàng đánh gãy.

Ai mà biết, ở trước mặt Ngọc Phi Yên, Hoàng thượng lại một chút cũng không lưu lại mặt mũi cho nhi tử nhà mình, (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) chỉ vào mặt Hạ Hầu Kinh Thiên liền nở nụ cười, “Tiểu Ngọc ngươi mau nhìn, đứa trẻ này, lại đồ mặt rồi!”

Ngọc Phi Yên nghiêm túc nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, nghiêm trang trả lời của Hoàng thượng.

“Người nói rất đúng! Hắn thật sự đồ mặt! Giống như đại cô nương!”

Hai người cư nhiên đứng ở cùng một trận tuyến, khiến cho Hạ Hầu Kinh Thiên nhức đầu.

Mèo con, nàng vạn lần không thể cùng Hoàng thượng học cái xấu!

Không đợi Hạ Hầu Kinh Thiên đem Ngọc Phi Yên kéo ra, Hạ Hầu Quân Vũ lại đem câu hỏi vừa rồi lặp lại một lần.

“Làm sao quen biết?”

Ngọc Phi Yên nghĩ nghĩ.

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng lại thấy Hạ Hầu Kinh Thiên lỗ thối, sau khi hai người tranh chấp, nàng lại xem chút đá hư trứng chim của hắn.

“Điều này sao nói đây ——” Hồi tưởng lại chuyện cũ, Ngọc Phi Yên có chút đỏ mặt.

Có hy vọng!

Ánh mắt Hạ Hầu Quân Vũ lóe lên!

Vừa nhìn thấy tình hình này đã cảm thấy bên trong khăng định có vấn đề, nhất định là một cảnh tượng oanh oanh liệt liệt, nếu không tiểu cô nương gia cũng sẽ không thẹn thùng như thế.

“Ha ha, người trẻ tuổi, không có gì!”

Ở trên hạnh phúc chung thân của nhi tử, Hạ Hầu Quân Vũ là một phụ thân rất khai sáng.

“Vậy ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Có hôn phối chưa? Thích dạng nam nhân gì? Ngươi cảm thấy Kinh Thiên thế nào?”

Hạ Hầu Quân Vũ sẽ không buông tha bất kỳ một cơ hội nào. Ông chờ uống trà con dâu, chờ đến tóc cũng rụng, đầu cũng trọc, râu cũng sắp rớt hết, thân hình cũng mập thêm một vòng rồi, thật sự là không thể đợi thêm được nữa.

Hạ Hầu Kinh Thiên động tác quá chậm, thật sự là gấp chết mình.

Nhi tử không được, lão tử sẽ hỗ trợ!

“Ta vừa tròn mười lăm tuổi! Hôn ước.....Trước kia có, sau lại bị người từ hôn.” Ngọc Phi Yên càng nói càng cảm thấy điều này không đúng.

Tại sao Hoàng thượng một bộ dáng hưng trí bùng bùng?

Mới vừa rồi còn nhất quốc chi quân uy nghi muôn vàn, hiện tại là bị bà tám bám vào người sao?

“Từ hôn? Ai? Không có mất như thế?”

Hạ Hầu Quân Vũ vừa nghe đến cái này lại bị chọc tức.

Ngọc La Sát, Được Hoàng duy nhất trên đại lục! Kê nào không mở to mắt mà làm ra chuyện không biết xấu hổ như thế!

Hoàng thượng, người nợ là nhi tử của người đấy!

Ngọc Phi Yên nhìn Hạ Hầu Quân Vũ lòng đầy căm phẫn, trong lòng cảm thán nói.

Cũng may Hoàng thượng không biết chân tướng!

Nếu thật sự biết được, không chừng sẽ bị Hạ Hầu Nam làm cho tức chết!

Tức giận qua, Hạ Hầu Quân Vũ lại hồi phục thần trí.

Cũng may người nợ không có mất, nếu không, làm sao có thể có chuyện của Hạ Hầu Kinh Thiên chứ!

Ngoài may mắn, Hoàng thượng mới chú ý đến tuổi tác của Ngọc Phi Yên.

“Ngươi mới vừa nói cái gì? Ngươi vừa mới mười lăm tuổi! Trời, trái tim của trẫm!” thân mình Hạ Hầu Quân Vũ lay động một trận, Ngọc Phi Yên vội vàng diu ông.

Nhìn thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, khí chất thoát tục, lại dịu dàng động lòng trước mặt, Hạ Hầu Quân Vũ không thể không cảm thán, trời xanh thật bất công!

Tuổi tác như thế, tài mạo như thế, năng lực như thế.....

Nàng quả thực chính là một người may mắn.

Bất quá, Hoàng thượng cũng hết sức rõ ràng, nếu muốn người trước hiển quý, người sau phải chịu tội.

Ngọc La Sát có thể ở mười lăm tuổi có thành tựu cao như vậy, ngoại trừ trời cho cơ duyên, cùng phần đầu ngày sau của nàng thoát không khỏi.

Trên đời này, không ai có thể tùy tiện thành công.

Huống chi là nữ tử, muốn thành công thì càng khó!

Chỉ là, Ngọc La Sát mới mười năm tuổi, Hạ Hầu Kinh Thiên đã hai mươi hai, hai người kém bảy tuổi.

Đối với nàng mà nói, Hạ Hầu Kinh Thiên thật là già hơn một chút!

Hơn nữa Ngọc La Sát còn trẻ như vậy, có bản lĩnh như vậy, tự nhiên là không lo gả.

Nàng không lo gả, con mình lại lo thú nhà!

Vừa nghĩ đến những thứ này, Hoàng Thượng lại bắt đầu rối rắm. Vạn nhất Ngọc La Sát ngại Hạ Hầu Kinh Thiên già phải làm sao?

Đối với nhi tử của mình, Hạ Hầu Quân Vũ rất rõ ràng. Mấy năm nay, tên tuổi Hạ Hầu Kinh Thiên truyền ra, quả thực khiến cho người nghe tin đã sợ mất mật.

Nhà người bình thường sẽ không muốn đem nữ nhi gả cho Lâm Giang Vương.

Huống chi Ngọc La Sát, nhà của nàng gả nữ nhi, chắc chắn soi mói mọi cách, vậy phải làm sao mới tốt đây?

Ai.....

Trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ hết sức áy náy đối với Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nếu không phải thời điểm hấn đăng cơ, triều chính không ổn, bên người không có người tin được, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không cần cường thế xuất đầu, cuối cùng trở thành đại công thần khiến cho Đại Chu quốc ổn định nhất, nhưng cũng lưu lại danh tiếng sát tinh.

“Tiểu Ngọc, Kinh Thiên là một đứa trẻ tốt, thật đấy!”

“Hắn không dễ dàng gì, từ nhỏ chịu nhiều khổ sở, là trăm có lỗi với hắn! Trăm khi đó không có bản lĩnh, giúp không được gì! Là trăm vô năng!”

Hạ Hầu Quân Vũ vội vã giúp Hạ Hầu Kinh Thiên nói chuyện, thanh âm có chút kích động.

Vua của một nước, chân thành, tràn ngập áy náy sám hối như vậy, bình thường hoàn toàn chuyện không có khả năng.

Mà loại chuyện này lúc này lại xảy ra ở trước mắt Ngọc Phi Yên.

“Hoàng huynh, người đối với ta rất tốt! Ta rất cảm kích người!”

Lời Hạ Hầu Kinh Thiên, khiến cho Hoàng thượng lại khổ sở.

Lâu như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không chịu gọi hấn một tiếng phụ hoàng, dù cho nhi tử trong lòng không có thâm oán chính mình, nhưng trí nhớ trước kia hấn khẳng định không quên.

Hắn rốt cuộc phải làm sao bù lại tâm hồn bị tổn thương của nhi tử chứ?

Ngay lúc không khí trên sân trở nên có chút trầm thấp, Hường Tiến bước nhanh đi đến.

“Hoàng thượng!”

Bởi vì đi gấp, trên trán Hường Tiến tràn đầy mồ hôi, trên mặt hấn cũng một mảnh hồng nhuận, thanh âm lại dồn dập.

“Người đâu?”

Thấy Hường Tiến một người trở về, Hạ Hầu Quân Vũ có chút nghi hoặc.

“Hoàng thượng, lúc nô tài đi, Liên công tử đang phát bệnh, tình hình kia thật sự là dọa chết người!”

“Thái y nói, Liên công tử lần này đi Dược Vương Các, lặn lội đường xa, tiêu hao tinh lực, phải nằm ở trên giường tĩnh dưỡng!”

Phát bệnh?

Chuyện này, Hoàng Thượng tin tưởng.

Mấy năm nay, Liên Cẩm ba ngày hai đầu đều đang bị bệnh.

Hắn quanh năm suốt tháng ở trong Ái Liên Cư, lần này thật vất vả đi ra ngoài nhìn thế giới bên ngoài một cái, không nghĩ tới lại đem mình biến thành ngay cả giường cũng xuống không được.

Cứ như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ càng thêm không tin Hạ Hầu Tuyết nói như thế.

Liên Cẩm đều ốm yếu thành như thế, còn có thể ngủ với công chúa?

Khi hấn là tiểu quái thú nhập vào à!

Hạ Hầu Tuyết sau khi đem Liên Căn “cung khai”, trong lòng vẫn đều là thấp thòm không yên.

Vạn nhất Liên Căn đến đây phải làm sao?

Hắn không thừa nhận phải làm sao?

Ngay lúc vừa rồi trong khoảng thời gian này, Hạ Hầu Tuyết là vất hết óc, nghĩ biện pháp vì mình che lấp.

Không nghĩ tới, Liên Căn cư nhiên bệnh xuống không nổi giường, không thể tiến đến chỉ chứng, thật sự là ngay cả ông trời đều đang giúp nàng!

Dù cho trong lòng vui vẻ, Hạ Hầu Tuyết mặt ngoài vẫn giả dạng bộ dáng hết sức lo lắng, “Cái gì? Liên ca ca bị bệnh? Có nặng lắm không? Phụ hoàng, nhi thần muốn đi thăm Liên ca ca!”

Hạ Hầu Tuyết càng làm ra vẻ như thế, Hạ Hầu Quân Vũ lại càng cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Nàng thế nào biến thành như thế?

Quả thực là bất khả tư nghị!

Hạ Hầu Quân Vũ cảm thấy mình ánh mắt mù, cư nhiên ở trên người Hạ Hầu Tuyết nhìn thấy bóng dáng Mộ Dung Yên, do đó yêu thương nàng nhiều năm như vậy.

Nàng như thế, đến tốt cùng làm sao giống Mộ Dung Yên!

“Ngươi thành thật ở đó cho trầm, chỗ nào cũng không được đi!” Rất nhanh, Hạ Hầu Quân Vũ để cho Hường Tiến đem toàn bộ cung nữ thái giám bên người Hạ Hầu Tuyết mang đi, thay đổi một đám gương mặt mới tinh tiến vào.

Sau, Hoàng Thượng lại hạ lệnh lại đem tẩm cung của nàng phong tỏa, bảo đảm chuyện tối hôm nay một chút tiếng gió cũng không truyền ra.

“Phụ hoàng, người không thể giam lỏng nhi thần!”

“Ngươi im miệng!”

Hạ Hầu Quân Vũ hoàn toàn đối với Hạ Hầu Tuyết thất vọng rồi.

“Ngươi nếu nói thêm một câu nữa, trăm sẽ đem ngươi biếm làm thứ dân!”

Vừa nghe lời này, Hạ Hầu Tuyết lập tức nghĩ tới Hạ Hầu Nam ở trong gánh hát xiếc thú, lập tức cắn môi, không rên một tiếng.

Thấy Hạ Hầu Tuyết rốt cục an tĩnh lại, Hoàng thượng mang theo Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên đi ngự thư phòng.

Sau khi trải qua đả kích, bóng lưng Hạ Hầu Quân Vũ khom xuống rất nhiều, nhìn thấy phá lệ thương lão.

“Hoàng huynh, ngươi nếu luyến tiếc, ta giúp ngươi động thủ ——”

Hạ Hầu Kinh Thiên yên lặng đứng ở bên người Hạ Hầu Quân Vũ, cách tư duy của hắn rất đơn giản, người khiến cho Hạ Hầu Quân Vũ mất hứng thì phải chết.

Nhìn khuôn mặt quật cường của nhi tử, Hoàng thượng rốt cục nhịn không được nở nụ cười.

“Ngươi đấy, đã trưởng thành rồi, cũng không nên đánh đánh giết giết, nên yên ổn xuống!”

Thanh âm của Hạ Hầu Quân Vũ rất ôn hòa, khuôn mặt cũng hết sức hiền lành, Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn hắn, trong lòng nghĩ, phụ thân thân sinh của hắn có thể cũng một bộ dáng từ ái như vậy không.

Nhưng lập tức, Hạ Hầu Kinh Thiên lắc đầu.

Hắn lớn như vậy, sinh phụ chưa từng lộ mặt qua, càng miễn bàn đối với hắn yêu thương có thêm

Cũng chỉ có nam nhân ngây ngốc trước mắt này, đem mình trở thành con trai ruột, đem mọi yêu thương đều cho hắn.

“Tiểu Ngọc, có thể hay không làm phiền ngươi đi một chuyến đến Liên phủ? Liên Căn bị bệnh, trăm cũng giúp không được gì, ngươi là Dược Hoàng, trăm muốn mời ngươi nhìn một chút cho hắn!”

Nữ nhi của mình không chịu thua kém, còn hất nước mắt cho Liên Căn, Hạ Hầu Quân Vũ rất tức giận.

Cho nên ở trong lòng Hoàng thượng, tự nhiên mà thiên hướng Liên Căn một ít.

Yêu cầu Hạ Hầu Quân Vũ đưa ra, chính là điều Ngọc Phi Yên muốn làm.

Thân thể Liên Cẩn rõ ràng tốt đến bảy tám phần, cẩn thận dưỡng sẽ không gặp chuyện không may, vì sao còn có thể bị bệnh chứ?

Nghe ngữ khí Hường Tiến, Liên Cẩn bệnh rất nặng, hấn đến tột cùng làm sao?

“Ta cùng nàng cùng đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không muốn để cho Ngọc Phi Yên cùng thân côn một chỗ.

Tuy rằng hấn cảm thấy thân côn cũng xem như một bằng hữu, nhưng, sự tình liên quan đến mèo con, Hạ Hầu Kinh Thiên một bước cũng không nhường!

“Đi, các ngươi cùng đi!”

Hoàng thượng xem như đã nhìn ra, tham muốn giữ lấy Hạ Hầu Kinh Thiên siêu mạnh.

Dung mạo Liên Cẩn, cùng Hạ Hầu Kinh Thiên tương xứng, mà hấn lại ôn nhã bình dị gần gũi, thật cho Ngọc Phi Yên đi, Hoàng thượng cũng rất không yên tâm, sợ con dâu bị người đào góc tường.

Từ biệt Hạ Hầu Quân Vũ, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên đi đến Liên phủ.

Đội đến Ái Liên Cư, Liên Cẩn đứng ở cửa, hoàn toàn chính là như người không có chuyện gì, cười nhìn bọn họ, giống như đã sớm tính tốt hai người này sẽ đến.

“Thần côn, ngươi không có việc gì?”

Hạ Hầu Kinh Thiên xem như nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy ngươi làm sao không tiến cung?”

“Tuyệt công chúa lấy ta làm lá chắn, ta phải nghe theo sao?”

Liên Cẩn vừa thốt lên xong, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên liền hiểu rõ.

Thần côn này, cái gì cũng biết, cho nên cố ý không đi!

“Nếu Tuyệt công chúa chết cần chuyện này không buông, phải làm sao?” Ngọc Phi Yên hỏi, nàng mới không tin Liên Cẩn sẽ dễ dàng buông tha Hạ Hầu Tuyệt như thế, khẳng định còn có hậu chiêu.

“Chết cần?”

Liên Cẩn cười đến tuần nhã, hoàn toàn chính là không có bộ dáng nguy hại.

“Vậy thì đánh nát răng nanh của nàng, xem nàng không có chuyện gì còn cần người hay không!”

Bất quá, không đợi Liên Cẩn ra tay, Hoàng thượng đã hành động.

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên rời đi chưa bao lâu, Hường Tiến bung một chén được vào tử cung của Tuyệt công chúa.

“Công chúa, đây là thuốc bổ Hoàng thượng ban cho người, người uống đi!” Hường Tiến cười híp mắt bung được, đi về phía Hạ Hầu Tuyệt.

Vị thuốc đắng chát, xa xa truyền tới.

“Không cần, bản công chúa không uống!”

Hạ Hầu Tuyệt sợ đến không thôi, nàng mới không tin lời Hường Tiến.

Nói là thuốc bổ, ai biết có phải hay không độc được? Phụ hoàng có phải hay không then quá hoá giận, muốn ban chết cho nàng?

Nàng không muốn chết!

“Công chúa, người cũng đừng làm cho nô tài khó xử! Nô tài cũng là phụng mệnh hành sự đấy!”

Ngoài miệng nói như vậy, Hường Tiến lá gan lại rất lớn, trực tiếp đi đến trước mặt Hạ Hầu Tuyệt, “Người là tự mình uống, hay là nô tài đút người đây? Nô tài lực tay lớn, không chừng sẽ làm bị thương người!”

“Ngươi cút ngay!”

Hạ Hầu Tuyết muốn đánh vỡ chén thuốc, Hường Tiến đường như đoán được, thân mình chợt lóe, tránh ở một bên.

“Nếu công chúa không chịu cảm kích, nô tài đành phải mời công chúa uống thuốc!”

Hường Tiến vẫy tay một cái, hai nô tài trẻ tuổi sức lực đi lên, một trái một phải kẹp chặt Hạ Hầu Tuyết.

Ngay lúc Hạ Hầu Tuyết không thể động đậy là lúc Hường Tiến tiến lên, thô lỗ đem một chén được trực tiếp rót vào miệng Hạ Hầu Tuyết.

Sợ nàng đem nước thuốc nhỏ ra, Hường Tiến đặc biệt nắm cằm của Hạ Hầu Tuyết, nâng cao lên, đau đến nàng không thể không há mồm, đem được đều nuốt xuống.

“Ai, đây không phải tốt rồi sao!”

Hường Tiến buông lỏng tay, thở dài.

“Đây là thuốc phá thai, người cũng đừng nghĩ nhiều! Hoàng thượng nói, nghiệt chủng này không thể sinh!”

“Mặt khác, Hoàng thượng ra lệnh nô tài chuyển cáo công chúa, Tây Việt quốc bệ hạ thay Ngũ hoàng tử cầu thú công chúa Đại Chu quốc, muốn ký kết hai nước giao hảo, Hoàng thượng (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) đã đáp ứng thỉnh cầu của hân! Người cứ chờ vui vẻ làm tân nương đi!”

Tây Việt quốc?

Cái quốc gia hẻo lánh nhỏ hẹp khốn cùng, bị Thập Tứ thúc đánh cho răng rơi đầy đất?

Quốc quân bọn họ hận chết Đại Chu quốc, hận chết Hạ Hầu Kinh Thiên. Nếu chính mình gả đi, nhất định là sống không bằng chết, hoàn toàn chịu tra tấn.

Còn có Tây Việt quốc Ngũ hoàng tử, đó là một thứ gì?

Hắn ăn chơi tán gái bài bạc, độc ác có đủ, thanh danh cực xấu, người toàn bộ đại lục cũng biết.

Phụ hoàng đây là muốn đem nàng đẩy vào trong hố lửa!

Hoàng thất có nhiều công chúa như vậy, vì sao là nàng gả xa!

Điều đó không có khả năng!

Hạ Hầu Tuyết thế nào cũng không tin tưởng, phụ hoàng luôn yêu thương mình sẽ làm ra chuyện như vậy đến.

“Cầu nô tài, người thật to gan, cứ nhiên lừa gạt bản công chúa! Bản công chúa muốn gặp phụ hoàng! Phụ hoàng sẽ không để cho ta đi hòa thân, sẽ không!”

Hạ Hầu Tuyết hai mắt đỏ tươi, hung tợn nhìn chằm chằm Hường Tiến.

Đối với cái này, Hường Tiến ngoài cười nhưng trong không cười.

“Nô tài chỗ nào có lá gan lừa gạt công chúa chứ! Đây đều là nguyên văn của Hoàng thượng! Chỉ cần người ngoan ngoãn xuất giá, Hoàng hậu vẫn là Hoàng hậu. Nếu người không nghe lời, Hoàng thượng nói, ngài không ngại cho Hoàng hậu dịch xuống một chút, lĩnh cung phía tây rất thích hợp.”

Vừa nghe lời này, Hạ Hầu Tuyết chân mềm nhũn, hoàn toàn tê liệt trên mặt đất.

Phế hậu?

Phụ hoàng muốn phế hậu?

Nếu Lưu Hoàng Hậu bị phế bỏ, nàng sẽ không còn là đích công chúa, thậm chí sẽ phải chịu liên lụy, khỏi phải nói có tương lai tốt đẹp, mà ngay cả tôn vinh vốn có của công chúa đều không có.

Nhưng mà, để nàng gả đến Tây Việt quốc, làm Ngũ hoàng tử phi, Hạ Hầu Tuyết tình nguyện chết, cũng sẽ không đáp ứng.

Đại khái nhìn ra ý nghĩ của Hạ Hầu Tuyết, Hường Tiến nở nụ cười.

“Hoàng thượng nói, người nếu thật sự lấy cái chết mình chí, coi như là có chí khí, nữ nhi tốt của ông, hân nhất định hậu táng người. Nếu người luyến tiếc chết, cũng chỉ có con đường gả xa hòa thân này, cái khác không được chọn!”

“Người cút! Người cút!”

Hạ Hầu Tuyết càng xem Hướng Tiến càng không vừa mắt.

Bất quá là một nô tài, nói chuyện hùng hồn như vậy!

Ngày xưa Hướng Tiến đối với nàng không phải loại thái độ này, hôm nay lại biến sắc mặt lợi hại như vậy, nghĩ rằng nàng không có biện pháp xoay người sao?

Thật sự là nô tài ghê tởm!

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Hướng Tiến mới vừa đi, bụng dưới Hạ Hầu Tuyết liền bắt đầu đau ray rứt.

“Người đâu ——”

Hạ Hầu Tuyết ngã vào mặt đất lạnh băng, cầm lấy quần áo, giọng khàn lực kiệt hô.

“Bụng ta đau quá, người đâu mau tới! Cứu ta ——”

Thoáng chốc, máu đỏ tươi nhiễm đỏ vạt áo Hạ Hầu Tuyết, một cung nữ xa lạ nhìn thấy tình hình này, vội vàng kêu la lên, trong lúc nhất thời, toàn bộ trong tâm cung gà bay chó sủa.

Người vội tới khám và chữa bệnh cho Hạ Hầu Tuyết, như trước là Vương Thái y, đó cũng là yêu cầu của Hạ Hầu Quân Vũ.

Dù cho mới vừa rồi bị Tuyết công chúa cùng Lưu Hoàng hậu hăm hại, Vương Thái y bây giờ còn bị thương, nhưng hấn đối với chức trách của mình, cũng không nửa điểm lơ lửng, mà còn nghiêm túc khám chữa bệnh cho Hạ Hầu Tuyết, lại kê rất nhiều thuốc bổ được.

Xác định cái thai kia không còn nữa, Vương Thái y trở về phục mệnh Hoàng thượng.

Bọn người tán đi, Hạ Hầu Tuyết trơ trọi nằm ở trên giường, hai mắt che kín tơ máu, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm tấm rèm trên đầu.

Hồi tưởng lúc nàng rời khỏi kinh thành, còn tại hưng trí bừng bừng nghĩ, lần này nhất định cùng với Liên ca ca hảo hảo ở chung, muốn cho Liên ca ca thích chính mình.

Nhưng sau lại, đến tột cùng là khi nào thì chuyện xảy ra biến hóa?

Sự thay đổi kia, là ở Phụng Minh trấn.

Nàng mất đi trinh tiết, mang thai nghiệt chủng, tạo thành một chuỗi bi kịch sau này.

Sau khi trở lại kinh thành, kinh nguyệt thật lâu không có tới, Hạ Hầu Tuyết cũng không cho là chuyện gì.

Kinh nguyệt nàng thường luôn không ổn định, chậm lại là chuyện thường có.

Ai mà biết chưa bao lâu, nàng liền bắt đầu nôn mửa, để cho một ma ma nhìn ra manh mối, nói nàng đây là mang thai, nhưng làm Hạ Hầu Tuyết rất lo lắng.

Không đợi nàng nghĩ đến biện pháp, Hạ Hầu Quân Vũ đã tới rồi, tất cả này liền xảy ra như thế.

Hiện tại, khối thịt trong bụng kia mất rồi, cũng tốt!

Hạ Hầu Tuyết túm lấy quần áo trên bụng, đem áo gắm tinh mỹ vào đến nhẵn nhụi.

Nàng vốn dĩ vốn không có tính sinh hạ nghiệt chủng này, thậm chí phái ma ma đi tìm thuốc phá thai. Chỉ là Hạ Hầu Tuyết thật không ngờ, một chén thuốc này cuối cùng là phụ hoàng của nàng đưa tới.

Thật sự là buồn cười vô cùng!

Mặc dù là đã chủng, không bị chờ mong, nhưng mà phụ hoàng, người cũng là tự tay giết chết ngoại tôn của mình!

Đa tạ người ra tay, giúp ta giải quyết xong phiền não, cũng tránh cho tay của ta lây dính huyết tính.

Nhưng mà, thù này, không thể không báo!

Hạ Hầu Tuyết trong đầu muốn, không phải cừu chết con, mà là căn nguyên tạo thành cục diện bây giờ của nàng —— Ngọc La Sát.

Tuy rằng nàng trước mắt không có năng lực báo thù, cũng không phải đối thủ của Ngọc La Sát, nhưng, quân tử báo thù, mười năm không muộn. Hạ Hầu Tuyết ở trong lòng vẫn nhớ kỹ những lời này.

Ngọc La Sát, ta với ngươi thế bất lưỡng lập!

Ngọc Phi Yên không biết, Bạch Tuyết công chúa đem vận mệnh bị kịch của mình toàn bộ ghi tạc trên đầu nàng.

Nàng bây giờ là đại tiểu thư Trung Nghĩa Công phủ, lại là Vũ Thần Đại Chu quốc, đi chỗ nào đều là bị người tôn kính, ở Ngọc gia, lại viên bảo bối của mọi người, ngày trôi qua lại hết sức thích ý tự tại.

Sắp xếp của Hoàng thượng đối với Hạ Hầu Tuyết, Ngọc Phi Yên từ chỗ Hạ Hầu Kinh Thiên đã biết.

Không nghĩ tới, Hạ Hầu Tuyết cũng không khóc náo loạn, mà là ngoan ngoãn đáp ứng đi Tây Việt quốc hòa thân, yêu cầu duy nhất của nàng chính là Ngũ hoàng tử Tây Việt quốc phải tự mình đến Đại Chu quốc tới cưới nàng.

Đề nghị này, Hạ Hầu Quân Vũ rất sáng khoái đáp ứng.

Đích công chúa xuất giá, tự nhiên là phải như vậy!

Vừa nghĩ tới Hạ Hầu Tuyết sắp gả xa Tây Việt quốc, Ngọc Phi Yên liền thần thức không thôi.

Đối với một nữ nhân mà nói, vận mệnh bị thảm nhất gả xa quê hương, đi nơi hoàn toàn xa lạ sinh sống, hơn nữa vĩnh viễn cũng không thể trở lại bên cạnh cha mẹ.

Hướng chi, Tây Việt quốc mặt ngoài đối với Đại Chu quốc thuận theo, nhưng thuận theo này đến tột cùng có mấy phần?

Có Đại Chu quốc ở trên đầu đè nặng, Tây Việt quốc thủy chung là phụ quốc khiêm nhường, không chừng trong lòng người bên kia hận chết Đại Chu quốc, sẽ đem loại cừu hận này trút hết ở trên đầu Hạ Hầu Tuyết.

Nói như vậy, Hạ Hầu Tuyết xác thực đáng thương.

Nhưng mà, người đáng thương, tất có chỗ đáng giận.

Nàng nếu không làm vậy, lại làm sao có thể đi đến bước đường hôm nay!

Tóm lại, tự tạo nghiệt, không thể sống!

Bất quá lấy cá tính của Hạ Hầu Tuyết, cư nhiên thống khoái như vậy đáp ứng gả xa, phương diện này có thể hay không có trò gì đó?

Chi là nghĩ một chốc, Ngọc Phi Yên liền đem chuyện tình của Hạ Hầu Tuyết quảng ở phía sau đầu.

Chuyện hiện tại nàng quan tâm nhất, chính là mở một y quán ở trong kinh thành, chữa bệnh cho người.

Nghe nói Ngọc Phi Yên có ý tưởng mở y quán, Hạ Hầu Kinh Thiên lập tức tự mình lấy khế ước mua bán cửa hàng phồn hoa nhất ở trên đường cái cho Ngọc Phi Yên, để nàng chọn lựa.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi cũng thật có tiền!”

Nhìn thấy những khế ước mua bán nhà kia, tất cả đều là đoạn đường tốt nhất đoạn, vị trí tốt nhất, hơn nữa cửa hàng lại vừa to vừa rộng lớn, Ngọc Phi Yên hoàn toàn chọn hoa mắt.

“Nàng nếu thích thì đều cầm lấy! Dù sao ở trong tay gia cũng vô dụng!”

Nhìn thấy bộ dáng tiểu tham tiền của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên nhin không được nở nụ cười. Đất phong của hắn hàng năm thuế má đều nhiều vô cùng, căn bản là dùng không hết, vài cái cửa hàng này, căn bản không tính là gì.

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên một bộ dáng “Gia là thổ hào, nàng có thể ôm đùi gia”, Ngọc Phi Yên khẽ xùy một tiếng, chọn ra một tờ.

“Nơi này coi như là ta thuê, ta sẽ trả cho ngươi tiền thuê!”

“Y quán của ta vừa khai trương, đây chính là ngày vào đầu vàng cũng không kém so với ngươi!”

Ngọc Phi Yên nói là sự thật, được hoàn của nàng bán cực hot ở Thiên Hương Lâu, hiện tại, Ngọc Phi Yên cũng được coi như là một tiểu phú bà rồi.

“Thuê? Của gia, chính là của nàng!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không vui Ngọc Phi Yên nói lời như vậy.

“Bất quá, nàng ngược lại có thể thuê gia!”

“Thuê người? Người có thể làm cái gì?” Nghe xong lời này, Ngọc Phi Yên không rõ.

“Gia biết mặc quần áo, chải đầu!”

Những lời này, Hạ Hầu Kinh Thiên lại nói hết sức đúng lý hợp tình.

Sau khi Ngọc Phi Yên trở về, Ngọc Kinh Lôi lại tìm cho nàng hai nha đầu chuyên môn hầu hạ nàng.

Nhưng mà, cái hôm hai người này đến Tùng Hạc Lâu, một người đau chân, một người bị gãy tay, hoàn toàn trở thành hai bệnh nhân, chỗ nào có thể hầu hạ Ngọc Phi Yên chứ!

Vì thế, Hạ Hầu Kinh Thiên mỗi buổi sáng đều đến Tùng Hạc Lâu đưa tin, vấn tóc, mặc quần áo cho Ngọc Phi Yên.

Mấy ngày này trôi qua, hấn làm cũng là có khuôn có dạng.

Tay nghề chải tóc lại tiến bộ vượt bậc, khiến cho Ngọc Phi Yên xem thế là đủ rồi.

Không nghĩ tới tay giết người, cũng có thể linh hoạt như vậy!

Đem tóc của nàng phôi ra nhiều hình dạng như vậy, thật sự là bội phục!

Ngọc Phi Yên nào biết, hai nha đầu kia, chính là Hạ Hầu Kinh Thiên động tay chân.

Ý nghĩ của Hạ Hầu Kinh Thiên rất đơn giản, nếu bên người mèo con thật sự có người hầu hạ, hấn chẳng phải là anh hùng không đất dụng võ! Cũng không thể cho người đoạt nổi bật của mình!

“Thuê người, cũng không phải không thể.”

Vừa nghĩ tới Hạ Hầu Kinh Thiên mỗi buổi sáng lên lút canh giữ ở ngoài cửa, lại không thể kinh động (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Thiên Huyết, Ngọc Phi Yên đã cảm thấy buồn cười.

“Nói đi, bao nhiêu tiền thuê! Cô nương ta có là tiền!”

Ngọc Phi Yên vỗ ngực, hào khí ngàn vạn!

“Một đồng tiền!”

Phốc ——

Hàm Tử nằm trên mặt đất sau khi nghe đáp án này, xém chút phun huyết.

Chủ nhân, khí tiết của người đâu?

Một đồng tiền!

Chủ nhân, không ngờ giá tiền của người rẻ bèo như vậy, luân gia thuê người, được không?

Luân gia cũng không cần người làm gì khác, gãi ngứa mỗi ngày cho luân gia, buổi sáng một lần, buổi chiều một lần, buổi tối một lần!

Hàm Tử ở trên người gãi gãi, gạt ra một đồng tiền, giao cho Hạ Hầu Kinh Thiên.

Đồng tiền kia, tròn tròn, lăn đến dưới chân Hạ Hầu Kinh Thiên, cuối cùng vòng vo một vòng tròn, té trên mặt đất.

“Ha ha ha!”

Nhìn thấy tình hình này, Ngọc Phi Yên ôm đầu to của Hàm Tử, phá lên cười.

“Hàm Tử, người thật sự là quá thông minh!”

Hạ Hầu Kinh Thiên đương nhiên biết được Hàm Tử đây là làm xấu mình.

Con chó lớn chết tiệt này, bị Ngọc Phi Yên nuông chiều đến càng ngày càng vô pháp vô thiên!

Cố tình, Hàm Tử luôn là một bộ dáng trung tâm xích đu đứng ở bên người Ngọc Phi Yên.

Mỗi khi gặp được Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên có tranh luận, nó cũng không lay động mà ủng hộ tiểu cô nương.

Hàm Tử làm như vậy, hoàn toàn có được hảo cảm của Ngọc Phi Yên. Cho nên mỗi lần Hàm Tử gây chuyện, cũng đều là Ngọc Phi Yên ra mặt bãi bình,

mà ngay cả Hạ Hầu Kinh Thiên muốn tìm Hàm Tử phiền toái, cũng không thành.

Hạ Hầu Kinh Thiên nháy mắt cảm thấy, ở trong lòng mèo con, địa vị của mình xếp ở phía sau Hàm Tử rồi.

Hắn hết sức hối hận, lúc trước khiến cho Hàm Tử nằm vùng, mai phục ở bên người mèo con, hoàn toàn chính là một quyết định sai lầm!

“Không cho cười!”

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên cười đến run rẩy cả người, Hạ Hầu Kinh Thiên thấp giọng “Ra lệnh”.

“Ai nha, cười chết!”

Ngọc Phi Yên nào có nghe lời Hạ Hầu Kinh Thiên, chờ nàng cười lộ ra hàm răng trắng như ngọc thì một cái tiếng động màu tím xuyên qua, lúc này hôn lên môi của nàng.

“Ngươi.”

Ngọc Phi Yên ngây người trong chốc lát, chờ hơi thở trong miệng bị đối phương hút đi, lúc sắp hít thở không thông, nàng mới kịp phản ứng, đưa tay nện lên ngực rắn chắc của nam nhân.

Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi làm sao có thể vô sỉ như vậy!

Có được thứ mình muốn, Hạ Hầu Kinh Thiên mới chậm rãi rời đi.

“Gia đã cảnh cáo nàng, kết quả nàng không nghe lời, gia đành phải dùng phương thức này trừng phạt nàng!”

Hạ Hầu Kinh Thiên lau nước miếng ẩm ướt trên môi mình, vẻ mặt đắc ý vẫn còn chưa hết.

Nhìn thấy cảnh tượng này, chân trước to mập của Hàm Tử bụm mặt.

Chủ nhân lại ăn đậu hủ của tiểu cô nương!

Thật sự là mắt mắt quá đi!

Tiểu cô nương, ngươi phải nhanh chóng tiến giai a! Áp đảo chủ nhân a!

“Khốn kiếp!”

Phi cước của Ngọc Phi Yên còn chưa đá ra, Hạ Hầu Kinh Thiên đã nhặt đồng xu trên mặt đất lên, bay ra ngoài cửa.

“Tiền thuê đã thu được, ngày mai ta lại đến!”

Chọn tốt chỗ ở, bảng hiệu của Ngọc Phi Yên làm xong rất nhanh treo lên.

Tin tức Dược Hoàng Ngọc La Sát ở kinh thành mở y quán, giống như trái bom, dẫn đến oanh động cực lớn trong toàn bộ kinh thành.

Khai trương hôm đó, toàn một con đường đều là người ta tập nập, nơi nơi đều là người, tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy chân dung của Dược Hoàng, dù sao đây là vị Dược Hoàng đầu tiên trên đại lục, thành tựu về sau của nàng còn có thể rất cao, ai không muốn nhìn thấy kỷ tích chứ!

Thời điểm Ngọc Phi Yên xuất hiện, vẫn là thói quen cũ, mang mạng che mặt, chặn dụng mạo từ phần môi trở lên.

Vì khiến cho mọi người tín nhiệm y quán của mình, Ngọc Phi Yên cực kỳ rộng rãi bày ra thân phận Vũ Thần của mình, đồng thời, Dược Vương Các cũng phái Đại trưởng lão, cũng chính là Hoắc thần y tiến đến chúc mừng.

Có thân phận Vũ Thần, lại có Hoắc thần y đức cao vọng trọng cổ động, mọi người xác định khẳng định nhất định, người này xác thực chính là Ngọc La Sát.

Trong đám người vây xem, có một nữ tử, sau khi nhìn thấy bộ dáng của Ngọc Phi Yên, xém chút kêu ra tiếng.

Thiếu nữ mang sa che mặt kia, không phải chính là bạn đồng hành của Ngọc Thiên Huyết ở cửa Quy Vu thành sao!

Lý Duyệt gắt gao cầm lấy khăn tay, sắc mặt có chút đỏ lên, trong lòng lại hối hận không thôi.

Sau khi nhận được tin tức của Thiên Hương Lâu, Lý Duyệt cao hứng không thôi. Ngọc La Sát cư nhiên muốn ở kinh thành Đại Chu quốc mở y quán, đây đối với Lý Duyệt mà nói, lại là tin tức cực tốt.

Vì thế, nàng chẳng những hậu tạ Thiên Hương Lâu, còn tại thời gian nói trên tin tức, sớm liền chờ ở tại nơi này.

Nhưng mà Lý Duyệt thế nào đều không có nghĩ đến, Ngọc La Sát nàng chẳng những gặp qua, còn tại không lâu phía trước, cùng nàng gặp thoáng qua!

Sớm biết thiếu nữ này chính là Ngọc La Sát, nàng cũng sẽ không đi đường vòng nhiều như vậy!

Hiện tại, Lý Duyệt lại hối hận muốn chết!

Vì tìm được Ngọc La Sát, nàng đem đồ cưới của mình đều vận dụng, cho Thiên Hương Lâu thiệt nhiều tiền bạc, nghĩ đến thì rỉ máu.

Bất quá, tuy rằng tiêu tốn tiền, nhưng nàng cuối cùng cũng tìm được Ngọc La Sát.

Lý Duyệt quyết định, nhất định phải mời Ngọc La Sát chữa bệnh cho mình, nhất định phải mang thai, hơn nữa phải là nhi tử.

Ngay lúc Lý Duyệt nghĩ tốt đẹp, thanh âm của Ngọc Phi Yên truyền tới.

“Con người của ta chữa bệnh, có ba không trị.”

“Thứ nhất, người ta xem không vừa mắt, không trị.”

“Thứ hai, lúc tâm tình không tốt, không trị.”

“Thứ ba, người vô tình vô nghĩa, không trị.”

Lời của Ngọc Phi Yên, đưa tới một mảnh tiếng cười.

Thoạt nhìn những yêu cầu kia một chút cũng không hà khắc, nhưng mà cẩn thận cân nhắc, trong lời ngoài lời này, lộ ra nhiều điều. Nếu La Sát đại nhân không cho trị, nói thẳng ta xem người không vừa mắt, người muốn làm sao, đối phương cũng không thể tránh được!

Người bên ngoài tiếng cười liên tục, trong lòng Lý Duyệt lại là bất ổn.

Nàng luôn cảm thấy, Ngọc Phi Yên nói lời này là nhắm vào nàng.

Ngày đó Ngọc La Sát là cùng Ngọc Thiên Huyết cùng đường, bọn họ tựa hồ quan hệ rất thân cận, chẳng lẽ, Ngọc Thiên Huyết đem chuyện năm đó nói cho Ngọc La Sát, cho nên nàng hiện tại mới nói ra những lời này.

Trong lòng Lý Duyệt, không khỏi nghĩ nhiều lên.

Dù sao chuyện năm đó là Lý gia không đúng, nếu Ngọc Thiên Huyết trả thù, cũng không phải không có khả năng.

Nhưng mà, nghĩ lại, Ngọc La Sát là Vũ Thần, còn là Dược Hoàng, cho dù nàng cứu Ngọc Thiên Huyết, thân phận nàng cao quý như vậy, há lại để Ngọc Thiên Huyết có thể dựa hơi.

Điều này nhất định không có khả năng!

Lý Duyệt tự an ủi mình, sau khi nhìn thấy Ngọc Phi Yên, hoàn toàn bị đánh nát.

Bởi vì trong tay Lý Duyệt có tin tức Thiên Hương Lâu truyền tới, ghi lại thời gian cùng địa điểm xác thực khai trương của Ngọc Phi Yên, cho nên rạng sáng Lý Duyệt để cho người chờ ở chỗ này.

Đúng dịp, nàng là người đầu tiên.

Nhưng Ngọc Phi Yên sau khi nhìn thấy nàng, đầu cũng không nâng, trực tiếp trả lời một câu.

“Chiếu theo điều thứ nhất!”

“A?” Nghe xong lời này, Lý Duyệt nửa ngày chưa hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Uy Hiếp Ngọc Gia? Nào Người Bị Tê Liệt Sao?

“Ha ha!”

Người bên cạnh nghe xong lời này, đều cười rộ lên.

“Này! La Sát đại nhân nhìn ngươi không vừa mắt, ngươi còn không đi nhanh lên đi!”

Cho tới bây giờ, Lý Duyệt mới hiểu được Ngọc Phi Yên là có ý gì.

Chiếu theo điều thứ nhất...

Điều thứ nhất, nhìn ai không vừa mắt, không trị.

Lý Duyệt tốt xấu cũng làm Lạc Dương Vương phi nhiều năm như vậy. Mặc dù cho tới bây giờ bên cạnh Hạ Hầu Nghi đều là oanh oanh yến yến, thế nhưng Hạ Hầu Nghi là một trong số ít các Vương gia, Lý Duyệt cũng theo đó mà trở nên nổi danh.

Ở Vương phủ, đám hồ ly xinh đẹp quần quít lấy Vương gia, nàng không có biện pháp thể hiện.

Thế nhưng xuất môn nàng là Lạc Dương Vương phi, người nịnh bợ lấy lòng nàng rất nhiều, Lý Duyệt cũng từ đó cảm thấy rất tự tin.

Hiện tại, Ngọc Phi Yên không cho nàng mặt mũi như vậy, Lý Duyệt trong lúc nhất thời có chút tức giận.

“Vì sao?”

Lý Duyệt đi về phía trước một bước, nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên.

“Vì sao nhìn bản vương phi không vừa mắt?”

Lý Duyệt bày ra bộ dáng Vương phi, Ngọc Phi Yên chậm rãi ngẩng đầu.

“Chiếu theo điều thứ ba.”

Điều thứ ba...

Không cứu người vô tình vô nghĩa!

Lý Duyệt lao đao một cái, chút nữa té xỉu.

Sự lo lắng của nàng rốt cục biến thành hiện thực!

Nhất định là Ngọc Thiên Huyết ở trước mặt Ngọc La Sát nói linh tinh gì đó, cho nên nàng mới có thể như thế đối với mình! Nhất định là như vậy!

“Bên trong sự tình khẳng định có cái gì hiểu lầm! Bản vương phi có thể giải thích...”

Ngày hôm nay Lý Duyệt không muốn buông tha cơ hội khó có này. Nàng thật vất vả mới tìm được Ngọc Phi Yên, làm sao có thể dễ dàng rời đi đâu! Không có con nỏ đồng, nàng sống ở trong Lạc Dương vương phủ quả thực chính là một ngày dài tựa một năm a!

“Hiểu lầm?”

Đến lúc này rồi, chính mình đem lời đều nói rõ ràng như vậy, Lý Duyệt còn tự dất vàng lên mặt? Ngọc Phi Yên thực sự là muốn cười.

“Coi như ta hiểu lầm ngươi, thì như thế nào? Ta không trị liệu cho ngươi, ngươi có thể làm gì? Huống chi ta có hiểu lầm ngươi hay không, trong lòng ngươi tự mình rõ ràng! Các ngươi Lý gia làm việc không phúc hậu, ngươi càng tham luyến hư vinh, rõ ràng là kẻ bội bạc!”

“Lạc Dương Vương phi, ngươi vẫn là tự mình ngẫm lại đi thôi!”

“Bằng không, chuyện cũ năm xưa bị vạch trần, không chỉ mặt mũi ngươi không còn, mà mặt mũi Lạc Dương vương cũng khó giữ!”

Ý tứ trong lời nói của Ngọc Phi Yên đều phi thường rõ ràng khiến Lý Duyệt cả kinh xém chút té xỉu.

Nàng cư nhiên cái gì cũng biết? Ngọc La Sát đến tột cùng là có ý gì?

Nàng tại sao phải giúp Ngọc Thiên Huyết, tại sao phải giúp Ngọc gia?

“Ngọc Thiên Huyết và Ngọc gia đến tột cùng cho ngươi bao nhiêu tiền? Bản vương phi cũng có thể cho ngươi!”

Lý Duyệt không chịu hết hy vọng, đưa ra điều kiện.

Thật là một nữ nhân ngu xuẩn!

May là nàng không có gã đến Ngọc gia!

Bằng không, với chỉ số thông minh của Lý Duyệt, nhất định ảnh hưởng đến ghen đòi kế tiếp!

“Tiền? Ta còn thiếu tiền sao?”

Ngọc Phi Yên phảng phất như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, “So nhiều tiền với ta, ngại thật đúng là chưa thấy qua việc đòi sao!”

Ngọc Phi Yên lời vừa ra khỏi miệng, một bên bách tính bắt đầu nghị luận.

“La sát đại nhân tùy tùy tiền tiền cầm một viên thuốc ở Thiên Hương Lâu đem bán ra cũng được vạn lượng bạc trắng! Nàng chỗ nào thì thiếu tiền!”

“Người nữ nhân này thật là Vương phi sao? Làm sao nhìn không giống!”

“Nhất định là giả mạo! Vương gia nào mắt mù, sẽ lấy Vương phi không hiểu chuyện như thế! Văn lý lẽ hùng hồn cùng La Sát đại nhân cò kè mặc cả, thực sự là đầu óc bị nước vào!”

“Ngươi đi đi! Đừng chậm trễ thời gian của mọi người!”

“Đứng! Mau cút!”

Thanh âm ồn ào càng lúc càng lớn, sau cùng lấy khí thế đòi núi lấp biển đánh về phía Lý Duyệt.

Dù cho Hạ Hầu Nghi đối với Lý Duyệt cũng không tốt, thế nhưng dựa trên lễ nghĩa cũng không gây khó dễ cho nàng, nàng chưa từng phải trải qua tình cảnh như vậy.

Lúc này bị nhiều người như vậy vây công, mỗi người nói một câu, chỉ nước miếng thôi cũng đủ đem Lý Duyệt dìm chết.

Sau cùng, dưới sự bảo vệ trùng điệp (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) của hộ vệ Vương phủ, Lý Duyệt chật vật rời khỏi hiện trường.

Nữ nhân khiến người ta ghét bỏ rốt cục biến mất, Ngọc Phi Yên đứng lên cười phất tay, ý bảo yên lặng.

“Cảm tạ mọi người đến đây ủng hộ cho ta, đó là vinh hạnh của ta.”

“Ta là dược sư, tự nhiên muốn tận tâm với nghề nghiệp, cũng sẽ tận chức tận trách vì mọi người chữa bệnh.”

“Bất quá người muốn khám rất nhiều, ta chỉ có một người, tinh lực và năng lực hữu hạn, khó tránh khỏi sẽ có chỗ thiếu sót, không có biện pháp làm được chu đáo, cho nên xin mọi người thứ lỗi.”

Ngọc Phi Yên một chút về cao ngạo của Dược Hoàng cũng không có, hơn nữa thái độ đối với người khác phi thường thân thiện. Nàng nói chuyện một hồi, lập tức được tất cả mọi người đón nhận rồi.

“La Sát đại nhân thực sự là ôn hòa nha!”

“Đúng vậy! Ta cảm thấy rất thích nàng —— “

“La Sát đại nhân, chúng ta có thể hiểu cho ngài!”

“Cảm tạ mọi người đã thông cảm!” Ngọc Phi Yên nhàn nhạt khom người.

“Để đảm bảo tất cả mọi người đều được trị bệnh, ta đặc biệt mời các vị trưởng lão của Dược Vương Các, Hoắc thần y và ta cùng nhau vấn chẩn. Còn có mười vị Dược Vương và các Đại dược sư, bọn họ cũng lại ở chỗ này vì mọi người khám và chữa bệnh.”

“Cảm mạo đau đầu nóng sốt, gãy xương bị thương, chứng bệnh phổ thông loại này ta sẽ giao cho Đại dược sư. Năng lực của bọn họ hẳn là không thể nghi ngờ. Mà những chứng bệnh lạ khác, là chuyện liên quan đến sinh tử con người, liền do ta và Hoắc thần y đứng ra. Dù sao, mạng người vẫn là quan trọng hơn cả!”

“Chúng ta nhiều một người liền thêm một phần dân xếp, nhiều một phần lý giải, sẽ giúp cho một bệnh nhân bị bệnh nan y nhiều một hy vọng phần sống tiếp! Xin mọi người lượng thứ nhiều hơn!”

Ngọc Phi Yên thanh âm của ôn nhu thân thiết, nàng nói lời này hợp tình hợp lý, đã động nhân tâm

Trong chốc lát, quyết định của Ngọc Phi Yên liền được toàn bộ bách tính ủng hộ.

Nếu như chứng bệnh đơn giản lại chiếm dụng của Dược Hoàng quá nhiều thời gian, này người thực sự cần trợ giúp sẽ mất đi cơ hội được sống tiếp.

Giống như Ngọc Phi Yên nói, mạng người quan trọng hơn cả.

Vào ngày khai trương, “Hoàn Sinh Lâu” của Ngọc Phi Yên luôn kín người hết chỗ. Tất cả mọi người đều bận rộn, mãi cho đến buổi tối đóng cửa bọn họ mới có thể nghỉ ngơi.

“Ngọc nha đầu, cái chủ ý này của ngươi không tệ!”

Thực hành là thầy giáo tốt nhất!

Đây là Ngọc Phi Yên ở chỗ của Lâm chương môn rút ra được.

Được Vương Các được sư vui đầu khổ học thời gian quá dài, mà bọn họ cơ hội được thực hành quá ít, học phần nhiều là lý thuyết trên giấy mà thôi.

Hiện tại Ngọc Phi Yên xây dựng y quán, rất nhiều người đều hướng về phía “Được Hoàng” hàng đầu đến đây cần chữa trị.

Nàng mời Được Vương Các cùng nàng cùng nhau xây dựng y quán, nhưng thật ra là cấp cho các được sư của Được Vương Các cơ hội rèn đức và học tập.

Lâm chương môn sao không biết cơ hội khó được!

Hắn riêng ở Được Vương Các lựa chọn kỹ lưỡng mười đệ tử ưu tú có thiên phú đưa tới chính là mong muốn bọn họ có thể đi theo bên người Ngọc Phi Yên học thêm chút kinh nghiệm.

Đối với điểm này mà nói, Hoắc thần y cũng là phi thường ủng hộ.

Hoắc thần y thậm chí cùng Lâm chương môn kiến nghị, nếu như Hoàn Sinh Lâu của Ngọc Phi Yên phát triển không tệ, Được Vương Các còn có thể phái càng nhiều hơn đệ tử tới thực tiễn cùng học tập.

Đi theo bên người Được Hoàng, Ngọc Phi Yên tùy tiện chỉ điểm hai cái, chính là phúc khí lớn của bọn họ!

Bây giờ nhìn đồ từ đồ tôn mỗi một người đều mệt đến ngất ngư, Hoắc thần y “Hắc hắc” nở nụ cười.

“Các ngươi a, làm rất tốt!”

Lúc này Hoắc thần y và Ngọc Phi Yên cũng không biết, bọn họ ngày hôm nay xây cái Hoàn Sinh Lâu này, sau đó sẽ vang danh tứ phương.

Lý Duyệt chặt vật trở lại trong Lạc Dương vương phủ, vào phòng, nhào vào giường mà gào khóc.

Nàng bỏ ra nhiều tiền như vậy, ở Thiên Hương Lâu nghe được tin tức của Ngọc La Sát, sau đó liền tâm tâm khổ khổ tới địa điểm chờ. Nàng nào biết kết quả cuối cùng lại là như thế này.

Ngọc Thiên Huyết, ngươi tại sao muốn đối với ta như vậy!

Lẽ nào ngươi sẽ không nhớ tới tình cảm thanh mai trúc mã sao?

Ngươi hại ta như vậy, đối với ngươi có chỗ tốt gì!

Lúc này, Lý Duyệt đem tất cả nguyên nhân đều đổ lên người Ngọc Thiên Huyết. Nàng đã nhận định, chuyện này chính là Ngọc Thiên Huyết ở trong đó quấy phá.

Ngọc La Sát không chịu chữa bệnh cho mình, đây mới là chỗ làm Lý Duyệt thương tâm nhất.

Phi!

Còn là Được Hoàng!

Một chút phẩm đức hành y cứu người cũng không có!

Tin via hề! Thực sự là ngu ngốc!

Lý Duyệt vừa mắng Ngọc Phi Yên và Ngọc Thiên Huyết, một bên khóc lớn, ngực ỳ ục không chỗ nào nói hết, thực sự là khó chịu muốn chết!

Đúng lúc này, Tiểu Đào, thiếp thân nha hoàn của nàng bước nhanh đến:

“Vương phi, không xong! Xảy ra chuyện lớn!”

Lý Duyệt nguyên bản đã nín tức giận trong bụng, đúng lúc nàng ta không có chỗ phát tiết. Hiện tại Tiểu Đào xông tới, Lý Duyệt tại chỗ liền tát một bạt tai khiến Tiểu Đào té ngã xuống đất.

“Ngươi không có mắt sao? Không có sự cho phép của bản Vương phi, ai cho ngươi vào?”

Lý Duyệt càng nói càng giận, trong lòng nàng lửa giận càng tăng cao, vội vàng cần phát tiết.

“Người tôi, đưa cái tiện tỳ không có mắt này lòi ra đi, đánh chết!”

Đáng thương Tiểu Đào, còn chưa kịp hưởng Lý Duyệt bữa báo chuyện trọng yếu, đã bị người bịt miệng lòi ra ngoài, loạn cơn đánh chết ở trong viện Lý Duyệt.

Không bao lâu, hạ nhân vào nói Tiểu Đào đã chết.

Lý Duyệt lúc này mới phát giác được ngực thoải mái rất nhiều, cũng liền không có để ý Tiểu Đào trong lúc đó vội vàng vàng tiến đến như vậy rốt cuộc là để làm chuyện gì.

Tiếp theo nên làm như thế nào, có thể khiến cho Ngọc La Sát giúp mình trị liệu mới là việc nàng cần quan tâm nhất.

Về phần khác, Lý Duyệt tạm thời bỏ qua.

Không như Lý Duyệt các loại tức giận bất bình, Trung Nghĩa Công phủ là một mảnh vui sướng.

Ngọc Kinh Lôi vì Ngọc Thiên Huyết mà chuẩn bị hôn nhân đại sự.

Mà Ngọc Thiên Huyết trở lại Ngọc gia, đồng thời khôi phục khí phách, tin tức hần tiến giai Vũ Vương trong một đêm liền truyền khắp toàn bộ kinh thành.

Khi dân chúng nhìn thấy Ngọc Thiên Huyết xuất hiện ở trên đường lớn, mọi người lập tức ngây người.

Phân hăng hái và phong thần tuần lẫm của người này nhưng không phải chính là Ngọc gia tiểu lang năm đó danh chấn kinh thành sao!

Ngọc gia, đã một lần nữa quật khởi, trở nên cao không thể leo tới!

“Vũ Vương! Hần là Vũ Vương?!”

Khi tin tức kia truyền đến, Lý Duyệt xụi lơ ngồi ở trên ghế, hai mắt không ánh sáng.

Quả nhiên là Ngọc La Sát trị bệnh cho Ngọc Thiên Huyết!

Vừa nghĩ tới Ngọc Thiên Huyết mới khoảng ba mươi tuổi đã là Vũ Vương, ngực Lý Duyệt đau đến không thở được.

Ngọc Thiên Huyết còn trẻ như vậy, sau đó còn có không gian vô cùng lớn để phát triển!

Chu Liệt sáu mươi tuổi mới tiến giai thành Vũ Thần.

Ngọc Thiên Huyết tư chất tốt lại chăm chỉ như vậy, Ngọc gia đã có một Vũ Thần, có Ngọc Phi Yên ở một bên chỉ đạo, Ngọc Thiên Huyết nhất định sẽ thăng cấp nhanh hơn, sợ là không cần sáu mươi tuổi sẽ là Võ Thần...

Càng nghĩ, Lý Duyệt càng không cam lòng.

Không nghĩ tới người so với ta còn tốt hơn, cảm giác lo lắng của ta càng ngày càng nhiều.

Nàng trước đây trong đầu đến tốt cùng đang suy nghĩ gì, tại sao phải buông tha Ngọc Thiên Huyết, lựa chọn Hạ Hầu Nghi chứ?

Hạ Hầu Nghi bắt quả là sinh ra ở hoàng gia, có thân phận Vương gia.

Trừ cái đó ra, hẳn không văn không võ, đâu bì được với Ngọc Thiên Huyết!

Đối với lựa chọn ban đầu của mình, Lý Duyệt lúc này là hối hận không thôi.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, nàng nhất định sẽ vô cùng cao hứng mà gả đến Ngọc gia, trở thành tân nương của Ngọc Thiên Huyết! Như thế làm sao có thể có gian khổ hôm nay!

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Duyệt nghĩ muốn nhờ Ngọc La Sát chữa bệnh cho mình chỉ cần nhờ Ngọc Thiên Huyết ở giữa dàn xếp.

Nàng hiện tại thế nhưng có việc cầu người, đâu còn dám oán giận Ngọc Thiên Huyết đâu!

Lý Duyệt viết một lá thư, sai người đưa đến Trung Nghĩa Công phủ.

Hướng quân gia vừa nhìn, là thư của Lạc Dương vương phủ, lúc này liền thay đổi sắc mặt.

Không cần suy nghĩ, Hường quân gia liền biết người kia là ai.

Hừ, còn có mặt mũi tới cửa ——

Thực sự là vô liêm sỉ!

Ngọc Thiên Huyết hăng hái bùng bùng cùng Mộc Thiểm Hi thảo luận cách bài trí tân phòng, lại nhận được lá thư Hường quân gia đưa tới.

“Đây là cái gì...”

Vừa nhìn thấy nét chữ quen thuộc, Ngọc Thiên Huyết chợt im lặng.

Lý Duyệt ở trong lá thư nói rất rõ ràng, muốn cùng Ngọc Thiên Huyết riêng tư gặp mặt.

Yêu cầu này, thật đúng là quá phận!

Nàng đã có phu quân, hẳn cũng có nữ nhân yêu mến, lại chuyển tới một lá thư này, là có ý gì?

“Hừ! Nhất định là bị Tiểu Ngọc nói trúng tim đen, cho nên mới tới tìm người!”

Mộc Thiểm Hi nghĩ rất rõ ràng, chuyện Ngọc Phi Yên ở ngày khai trương đầu tiên không may gặp phải Lạc Dương Vương phi, sớm đã bị người chê cười truyền khắp kinh thành.

Có người biết liền đem chuyện năm đó sau khi Ngọc Thiên Huyết trở thành phế nhân Lý gia và Lý Duyệt đã làm gì đào lên.

Nhất thời, Lý Duyệt thành tra nữ trong suy nghĩ của mọi người.

Ngọc gia trung tâm vì nước, một nhà trung liệt. Mặc dù quá khứ Ngọc gia địa vị xuống dốc không phanh, thế nhưng Ngọc Kinh Lôi và Ngọc gia binh sĩ ở dân gian uy vọng rất cao.

Lý Duyệt hồi hôn chính nhằm lúc Ngọc Thiên Huyết thảm hại nhất cũng là lúc Ngọc gia gặp khó khăn nhất.

Hoạn nạn mới biết tâm người!

Một lần này, thật đúng là đem nhân phẩm của Lý Duyệt đều bày ra!

Bất quá, cũng may sau cơn mưa trời lại sáng, Ngọc gia hiện tại đã khôi phục lại, coi như là hung hăng tát Lý tra nữ một bạt tai!

“Huyết, ngươi muốn đi không?”

Mộc Thiểm Hi hai tay còn quần lấy Ngọc Thiên Huyết, nhẹ nhàng ở bên tai Ngọc Thiên Huyết thổi hơi.

“Đây chính là mối tình đầu của ngươi đưa thư tới đó!”

Mộc Thiểm Hi lời nói chua xót truyền đến tai Ngọc Thiên Huyết. Hắn nghe cao hứng vô cùng, một phát nắm lấy ngón tay của Mộc Thiểm Hi ngón, đưa đến bên mép cắn một cái.

“Cô gái nhỏ, máu ghen lớn như vậy!”

Ngọc Thiên Huyết đưa tay, trực tiếp huy đi lá thư.

Hắn thấy, hồi ức xưa kia sớm đã chết ở trong những năm bôn ba này.

Về phần Lý Duyệt nghĩ muốn hắn thông suốt, dựa vào hắn đã động Ngọc Phi Yên, vậy càng là không có khả năng.

Dựa vào cái gì phải cho ngươi hạnh phúc?

Ngươi xứng sao?

Lý Duyệt ở Vương phủ đi đi lại lại, chờ tới kết quả lại là Ngọc Thiên Huyết không rảnh. Một ngụm khí trực tiếp làm nàng nghẹn nhưng lại không thể làm gì, hoàn toàn bị bế tắc.

Ngọc Thiên Huyết, ngươi thật đúng là dứt khoát!

Ngươi làm sao có thể như vậy!

Lý Duyệt nóng nảy không thôi, lúc này một cái tin tức khác đúng ở lúc nàng lòng nóng nảy giống như thêm dầu vào lửa, “Vù ——” một chút, thiêu cháy.

My Nương, mang thai!

Lý Duyệt lúc này đột nhiên nhớ tới, Tiểu Đào lúc đó vội vã xông vào gian phòng của nàng, đại khái hẳn là muốn nói cho nàng biết tin tức này.

Tiểu Đào rất thận trọng, My Nương vừa vào Vương phủ, Lý Duyệt liền đem Tiểu Đào phân công đi canh chừng My Nương.

Thế nhưng nàng lại bị phần nô khiến đầu óc mê muội, giết Tiểu Đào...

Lạc Dương Vương đợi vài chục năm, rốt cục thấy bụng của tiểu thiếp lớn dần, thế nhưng phá lệ vui vẻ.

My Nương hiện tại thành công thần số một (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) của Lạc Dương Vương phủ, là đối tượng phải bảo hộ trọng điểm. Ngay cả Lý Duyệt muốn đi thăm nàng, đều bị Hạ Hầu Nghi dùng đủ lý do cự tuyệt. Hẳn nói My Nương phải an thai thật tốt, không thể quấy nhiễu.

Cùng lúc đó, tất cả thứ tốt Hạ Hầu Nghi đều dời đến chỗ My Nương.

Ngay cả My Nương nói muốn tượng Quan Thế Âm, Hạ Hầu Nghi liền đi thẳng tới gian phòng Vương phi, đem tượng Quan Thế Âm của nàng lấy đi đưa cho My Nương.

Thái độ của Hạ Hầu Nghi làm cho Lý Duyệt nổi giận.

Mang bầu, liền là nam hay nữ cũng không biết đã cung chiều thành như vậy.

Nếu My Nương thực sự sinh hạ một nam hài, cái Lạc Dương Vương phủ này My Nương chẳng phải là muốn gì được nấy?

Lý Duyệt đâu biết rằng Hạ Hầu Nghi đã không quan tâm giới tính hài tử, chỉ cần bình an sinh ra là tốt rồi.

Mấy năm nay bên ngoài tin đồn rất nhiều, mọi người ngầm cười nhạo Lạc Dương Vương phượng diện kia không được, không mammals, thế nhưng đem Hạ Hầu Nghi chọc giận muốn chết.

Hiện tại sự thực thẳng đồn đãi, hẳn rốt cục có con!

Bị hài tử trong bụng My Nương kích thích, Lý Duyệt rốt cục không nhịn được, canh giữ ở ngoài đầu ngõ Ngọc gia, chờ Ngọc Thiên Huyết.

Hôm nay, Ngọc Thiên Huyết và Mộc Thiểm Hi từ Hoàn Sinh Lâu của Ngọc Phi Yên trở về, còn chưa tới cửa lớn, đã bị Lý Duyệt ngăn cản.

“Thiên Huyết...”

Lý Duyệt quá ba mươi tuổi, ăn mặc một thân y phục màu xanh nhạt, thấy thế nào thế nào tràn ngập rung động.

Nàng sở dĩ như vậy, là bởi vì Ngọc Thiên Huyết đã từng nói da nàng trắng, màu xanh nhạt là tôn da của nàng nhất. Để gọi lại những hồi ức ngọt ngào nhất của mình và Ngọc Thiên Huyết, Lý Duyệt thế nhưng tỉ mỉ ăn mặc một phen.

Bất quá, Lý Duyệt đã quên mình đã không còn là thiếu nữ, hiện tại ăn mặc như vậy, thật đúng là chẳng ra cái gì cả.

Bị Lý Duyệt chặn ở cửa nhà, Ngọc Thiên Huyết rất là đau đầu.

Thực sự là người đề tiện khó địch nổi!

Ngươi đều là đàn bà có chồng, lại làm ra loại chuyện như vậy bên đường cho người khác đàm tiếu, ngươi không biết xấu hổ, ta còn muốn xấu hổ đây!

“Chuyện gì?”

Ngọc Thiên Huyết nắm tay của Mộc Thiểm Hi, lạnh lùng nói.

“Ta, ta chính là nghĩ đến gặp ngươi một chút!”

Lý Duyệt cảm khẩn luyến trong tay, hai mắt nhìn Ngọc Thiên Huyết, ngực phiến giang đảo hải.

Nguyên bản nàng vẫn nghĩ lời đồn đều là thổi phồng, nào biết nam tử trước mắt và năm đó giống nhau anh tuấn tiêu sái, thậm chí còn càng nhiều mị lực cùng thành thực, chính là thời điểm hoàn hảo nhất.

Suy nghĩ lại một chút, Hạ Hầu Nghi rất mập, bụng lại to, thân thể vụng về, cùng với loại chuyện đó lực bất tòng tâm, Lý Duyệt lần thứ hai cảm giác mình mất bị mù.

“Ngươi tìm nam nhân của ta để làm gì?”

Mộc Thiểm Hi không khách khí chút nào ngăn ở trước mặt Ngọc Thiên Huyết.

“Ngươi đã lập gia đình, phải tuân theo nữ tắc! Đừng cả ngày nhìn chăm chăm nam nhân của ta! Nếu như Vương gia nhà các ngươi không thỏa mãn được ngươi, trong thành còn nhiều tiểu quan, ngươi tùy tiện tìm một người là được!”

Từ sau khi Mộc Thiểm Hi biết trong kinh thành có tiểu quan lâu, hưng phấn không kìm được muốn đi xem.

Bất quá sau đó đều bị Ngọc Thiên Huyết trực tiếp dùng hành động áp chế không cho.

Bây giờ thấy Lý Duyệt một bộ dáng dục vọng bất mãn, Mộc Thiểm Hi nói chuyện cũng không khách khí.

Nam nhân của ta ngươi đừng mơ tưởng!

Từ lúc Lý Duyệt chặn đường Ngọc Thiên Huyết, xung quanh có rất nhiều người dừng bước lại đứng ở một bên xem náo nhiệt. Hiện tại Mộc Thiểm Hi nói thẳng ra như vậy, tất cả mọi người hiểu được.

Lý tra nữ hối hận, muốn quay đầu lại!

“Ngươi, ngươi làm sao có thể thô lỗ như thế!”

Lý Duyệt bị lời nói của Mộc Thiểm Hi làm cho thẹn quá thành giận.

“Ngươi không có gia giáo sao? Người như ngươi vậy, làm sao xứng được được với Thiên Huyết!”

Mộc Thiểm Hi vừa muốn mở miệng, bị Ngọc Thiên Huyết ngăn cản.

Chính nữ nhân của mình bị mắng, đương nhiên phải là hấn người đàn ông này đứng ra!

“Lạc Dương Vương phi, vị hôn thê của ta gia giáo tốt, không cần ngươi chỉ trích! Ta rất yêu nàng, không muốn nàng có cái gì không vui. Mong muốn ngươi nói chuyện chú ý đúng mực! Nếu như còn có lần sau, đừng trách ta không khách khí!”

Lời của Ngọc Thiên Huyết khiến cho rất nhiều người ủng hộ.

Không để nữ nhân của mình chịu ủy khuất, đây mới là nam nhân chân chính a!

“Thiên Huyết, ngươi làm sao có thể ác độc như vậy —— “

Lý Duyệt gạt mình nhìn Ngọc Thiên Huyết, cảm giác mình sắp không nhận ra hấn.

Trước kia Ngọc Thiên Huyết cỡ nào ôn nhu a!

Dù cho Lý gia khi đó giày xéo Ngọc gia cỡ nào, Ngọc Thiên Huyết cũng không có nói qua lời khó nghe, còn chúc nàng hạnh phúc.

Vì sao hiện tại sẽ biến thành như vậy?

“Đối với nữ nhân khác dứt khoát mới là đối với nữ nhân của mình thật lòng!”

Ngọc Thiên Huyết cúi đầu, nhìn Mộc Thiểm Hi, “Ta làm sao sẽ để người không liên quan làm thê tử của ta thương tâm đâu!”

Người không liên quan...

Cái này khiến cho lòng của Lý Duyệt triệt để nát.

Đã từng là tình cảm thanh mai trúc mã bị một câu người không liên quan, hủy không còn một mảnh.

Nếu dùng tình cảm vô dụng, Lý Duyệt liền nói thẳng ra mục đích của chính mình.

“Ta muốn gặp Ngọc La Sát, thế nhưng nàng không chịu gặp ta. Thiên Huyết, ngươi có thể hay không nể tình chúng ta cùng nhau lớn lên giúp ta nói mấy câu?”

“Ngà? Nói cái gì?” Biết mục đích thật sự của Lý Duyệt đến đây, Ngọc Thiên Huyết chỉ thấy buồn cười.

Thật coi người khác là đáng cứu thế sao?

Tại sao phải giúp ngươi?

“Để cho nàng chữa bệnh cho ta. Ta muốn có đứa bé!”

Nghĩ đến Mỹ Nương ở trong Lạc Dương Vương phủ tác oai tác quái, Lý Duyệt cắn răng nói ra mục đích của chính mình.

“Ngươi nghĩ rằng ta là ai? Dựa vào cái gì lời của ta Ngọc La Sát sẽ nghe theo?”

Ngọc Thiên Huyết không chịu, Lý Duyệt gấp đến độ dậm chân.

Bởi vì tức giận, Lý Duyệt không cân nhắc đã nói ra lời trong lòng.

“Ngọc Thiên Huyết, ta nghĩ đến ngươi là chính nhân quân tử! Nếu không phải ngươi đem chuyện cũ của chúng ta nói ra, Ngọc La Sát vì sao không chịu chữa bệnh cho ta! Ngươi bây giờ đã an ổn khỏe mạnh, vì sao còn muốn hại ta!”

Nhìn gương mặt vắn vẹo của Lý Duyệt, Ngọc Thiên Huyết trầm mặc.

Trước đây, hấn rốt cuộc là mất bị làm sao mới thấy nữ nhân này có điểm tốt?

Thực sự là còn trẻ chẳng biết tư vị tình yêu, vừa... chỉ vừa thấy nàng ta giả bộ yêu thương đã ngã vào, còn nhớ mãi không quên thật nhiều năm, ngu xuẩn a!

Lúc này, Ngọc Thiên Huyết có chút cảm tạ người đem khí phách của mình hủy diệt.

Nếu không hấn đã không nhận ra bộ mặt thật của Lý Duyệt, nói không chừng sau này còn phải chịu khổ!

“Lạc Dương Vương phi, ngươi tìm nhằm người!”

Ngọc Thiên Huyết lời kéo Mộc Thiểm Hi đi, ngay cả đầu cũng không quay đầu lại, đem Lý Duyệt bỏ qua.

“Ngọc Thiên Huyết, ngươi làm sao có thể vô tình như thế!”

Thanh âm Lý Duyệt ở phía sau Ngọc Thiên Huyết vang lên. Nhưng bóng lưng hấn vô cùng thẳng tắp, căn bản cũng không có quay đầu lại, hai người chỉ một lát sau liền biến mất ở trước mắt Lý Duyệt.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!

Lý Duyệt cảm giác mình sắp điên rồi, đến lúc này, thực sự là cùng đường!

Ngay lúc nàng thất hồn lạc phách chuẩn bị rời đi, hai bên trái phải có một người bàn luận truyền đến tai nàng “Mẫu tóc của nữ nhân kia tại sao nhìn quen mắt như vậy a?”

Vừa nghe lời này, Lý Duyệt lập tức vọt tới trước mặt người nọ.

“Ngươi biết nữ nhân đó?”

“Vương, Vương phi...” Nam tử lại càng hoảng sợ.

“Trả lời vấn đề của ta!”

Tuy rằng Lý Duyệt ở trước mặt Ngọc Thiên Huyết không coi là cái gì.

Thế nhưng lúc đối mặt người dân thường, nàng còn là Vương phi mười phần khí phái, có thể hù dọa người.

“Tiểu dân là tiểu thương, chạy qua vùng duyên hải cảng, nữ nhân kia hình như là một phạm nhân bị phát lệnh truy nã! Là đầu lĩnh hải tặc!”

Nghe xong lời này, Lý Duyệt hai mắt sáng lên, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Ngọc Thiên Huyết, các ngươi Ngọc gia đóng ở biên quan, ngươi lại cùng hải tặc thành thân!

Riêng đem tội danh này cáo đi cáo trạng, sẽ khiến ngươi và Ngọc gia chịu không nổi!

Ngươi đã không muốn ta sống khá giả, ngươi cũng đừng mong trải qua ngày lành!

Lúc Lý Duyệt hồi phủ, lập tức phái người đi thăm dò chuyện này. Nhờ vào thực lực Lạc Dương Vương phủ, không bao lâu đáp án liền được đưa đến trong tay Lý Duyệt.

“Nữ nhân kia thật là hải tặc! Còn là hải tặc đầu lĩnh đã sát hại mệnh quan triều đình!”

“Ngọc Thiên Huyết, ánh mắt ngươi cũng không được tốt lắm đâu!”

Lý Duyệt lần thứ hai viết thư gửi Ngọc Thiên Huyết, trong đó còn nhắc đến thân phận của Mộc Thiểm Hi.

Tuy rằng trong thư Lý Duyệt điều kiện gì cũng không có nói, thế nhưng ý tứ uy hiếp không cần nói cũng biết.

“Ta muốn đi giết nàng!”

Thấy Lý Duyệt dùng thân phận của mình uy hiếp Ngọc Thiên Huyết, Mộc Thiểm Hi tức giận không kìm được, cảm nhuyến kiếm muốn đi Lạc Dương Vương phủ, bị Ngọc Kinh Lôi gọi lại.

“Thiểm Hi nha đầu, ngươi không cần lo lắng. Ngươi là Vũ Vương, nàng cho dù cáo trạng, nhiều lắm là danh tiếng Ngọc gia chúng ta chịu chút tổn thất, cũng không bị gì.”

Ngọc Kinh Lôi nói càng làm Mộc Thiểm Hi khổ sở.

Người Ngọc gia danh dự là bao nhiêu tổ tiên dùng máu dựng thành, làm sao có thể bởi vì nàng mà bị hao tổn chứ!

Mộc Thiểm Hi không muốn chuyện đó xảy ra!

Ngọc lão gia tử đối với nàng tốt, nàng không thể vô tình vô nghĩa như thế!

“Là ta không tốt, ta làm phiền Ngọc gia!”

Mộc Thiểm Hi cúi đầu, nước mắt “Xoạch” rơi xuống.

Lúc này, một cái khăn tay đưa qua, nàng ngẩng đầu liền thấy Ngọc Phi Yên đứng ở trước mặt nàng.

“Tam thâm, ngươi vì tiểu nhân gian trá chảy nước mắt, không đáng! Hơn nữa, danh tiếng những thứ này là vật ngoài thân, chúng ta Ngọc gia đã thế gia tôn quý nhất Đại Chu quốc, cũng không sợ bị bẩn một chút!”

Lý Duyệt, nghĩ uy hiếp Ngọc gia, nào ngươi bị tê liệt sao?

Ngọc Phi Yên thoải mái làm Mộc Thiểm Hi tâm tình khá lên nhiều.

“Thế nhưng, nếu nàng thực sự cáo trạng, hoàng thượng không có cảm thấy khó chịu sao?”

Vấn đề này, đến phiên Hạ Hầu Kinh Thiên giúp nàng giải đáp.

“Hoàng huynh đã sớm biết! Gia đã cùng hoàng huynh nói!”

Cái này, thế nhưng khiến mọi người Ngọc gia choáng váng.

Lâm Giang Vương, huynh đệ các ngươi cảm tình thật tốt, ngươi thật đúng là cái gì đều cùng hoàng thượng nói a!

“Hoàng thượng nói như thế nào?”

Ngọc Phi Yên quan tâm nhất là vấn đề này.

“Gia trước thư án đem tất cả nhân chứng vật chứng, toàn bộ giao cho Hoàng huynh. Hoàng huynh còn khen Tam thâm là nữ trung hào kiệt a!”

Có lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Thiên Huyết và Mộc Thiểm Hi rất cực yên tâm.

Ánh mắt Ngọc Thiên Huyết nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên cùng với dĩ vãng khác biệt.

Cái Lâm Giang Vương này a, để Tiểu Yên Yên vui vẻ, cái gì đều chịu làm a!

Tra hồ sơ, tìm nhân chứng, viết lời chứng...

Cả ba việc tuy nói thì dễ dàng, thế nhưng lại rắc rối, muốn đem mỗi một dạng đều chuẩn bị cho tốt, hẳn là khó khăn a!

Hoàng thượng tin tưởng Lâm Giang Vương nhất, Hạ Hầu Kinh Thiên tự mình đứng ra, Hoàng thượng tự nhiên là hoàn toàn tin tưởng. Căn bản sẽ không cùng Ngọc gia sinh ra khoảng cách.

Hơn nữa Hạ Hầu Kinh Thiên trước không nói gì, chính là không tiếng động gì mà đem sự tình đều chuẩn bị chu toàn, thực sự là tâm tư kín đáo, lo lắng chu đáo cẩn thận.

Trong lòng Ngọc Thiên Huyết thoáng cái trở nên rối rắm không ngớt.

Một bên là hạnh phúc của tiểu chất nữ, một bên là ân tình của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Thực sự rất khó lựa chọn!

Bất quá, từ đáy lòng, Ngọc Thiên Huyết phi thường cảm kích Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nếu không phải hấn nhớ thương Ngọc gia bảo bối, Ngọc Thiên Huyết cho là mình nhất định sẽ cùng Hạ Hầu Kinh Thiên trở thành bạn tốt.

Trong thư Lý Duyệt ước định nơi chờ Ngọc Thiên Huyết, thế nhưng trái phải đều không thấy được Ngọc Thiên Huyết.

Chuyện gì xảy ra?

Lẽ nào hấn không để ý danh tiếng Ngọc gia sao?

Mặc dù thời gian đã qua thật lâu, Lý Duyệt còn không cam tâm.

Thế nhưng cuối cùng, nàng không có đợi được Ngọc Thiên Huyết, lại chờ được một đám lưu manh du côn.

“Đám dân đen các ngươi buông! Ta là Lạc Dương Vương phi ——” Lý Duyệt hoảng sợ nhìn vào mấy nam nhân, sợ đến không nhúc nhích được.

Nàng lần này là len lén đi ra, chỉ dẫn theo nha hoàn, liền hộ vệ cũng không có mang theo, cho nên mới bị người lợi dụng sơ hở.

“Vương phi? Lão tử vừa hay tìm Vương phi!”

Lý Duyệt đâu thể là đối thủ của bọn họ, trong chốc lát, trong phòng liền truyền đến thanh âm của nàng kinh hô gào khóc nỉ non, cuối cùng miệng của nàng bị bịt kín, thanh âm dần dần nhỏ đi.

Chờ cửa bị người đá văng ra, Lý Duyệt chính là đang nhảy qua ngòi ở trên người một người nam nhân, đưa đầy thân thể.

“Vương gia, người xem —— “

My Nương vỗ về bụng, kinh ngạc chỉ vào Lý Duyệt.

“Vương phi tại sao lại ở chỗ này? Trời ạ, nàng làm sao có thể sau lưng Vương gia làm ra chuyện như vậy!”

My Nương ở Vương phủ buồn chán, Hạ Hầu Nghi liền dẫn nàng đi ra đi dạo phố, còn đi theo làm tùy tùng để hầu hạ.

Hai người mới vừa vào tửu lâu này, liền gặp phải nha hoàn bên người Vương phi thần sắc hoảng trương (hoảng hốt+khẩn trương). Vì My Nương xúi giục, Hạ Hầu Nghi sang đây xem đến tột cùng là chuyện gì, nào biết liền tại chỗ bắt kẻ thông dâm.

“Lý Duyệt, ngươi cái à đàn bà không biết xấu hổ này!”

Bị Vương phi đội nón xanh, Hạ Hầu Nghi tức giận đến sắp thổ huyết.

Nhưng Lý Duyệt tựa hồ căn bản không có ý thức được tình cảnh của mình gian nan, còn ra sức động, trong miệng thậm chí kêu “Hảo ca ca”, cái này suýt nữa đem phổi yếu ớt của Hạ Hầu Nghi chọc giận phát nổ.

“Bản vương muốn giết ngươi!”

Hạ Hầu Nghi nói, tại chỗ rút kiếm, đâm về phía Lý Duyệt.

Đáng tiếc, hấn kiếm pháp không tốt, chỉ là làm bị thương vai Lý Duyệt.

Bị đau đớn kích thích, Lý Duyệt rốt cục thanh tỉnh lại.

Thấy chính mình quần áo xốc xếch cùng nam nhân khác làm việc phu thê, Lý Duyệt bất chấp trên vai máu tươi chảy ròng ròng, hoàn toàn sợ ngây người.

“Vương gia, ta là oan uổng! Có người hãm hại ta!”

Lý Duyệt muốn đứng lên, vừa vặn nam nhân ác liệt bên dưới khẽ động, trong cơ thể nàng thuốc lần thứ hai phát tác, Lý Duyệt tại chỗ liền phát ra thanh âm kiểu nhuyển dễ nghe.

“Ngươi! Ngươi không biết xấu hổ!”

Hạ Hầu Nghi lửa giận công tâm, lúc này té trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

“Ngươi đâu cứu mạng a, ngươi đâu!”

My Nương hét lên, trong chốc lát, liền đem toàn bộ người của tửu lâu đưa tới.

Chờ bọn thị vệ đem Lạc Dương Vương mang đi, My Nương mới ném một thỏi vàng xuống dưới chân mấy nam nhân trong phòng. “Đây là phần thưởng

của các người! Làm tốt lắm!”

Nhìn Lý Duyệt còn đang hưởng thụ, My Nương xoay người bước đi, cười đến quỵn rũ.

Hài tử có, thế nhưng phi vị còn không có đâu!

Chỉ có Lý Duyệt giao ra vị trí, nàng mới có thể thực sự vô lo a!

Một tiểu thư lớn lên ở gia đình quý tộc, thế nào cùng người lớn lên ở thanh lâu My Nương đầu đầu!

Lúc này, chuyện Lạc Dương Vương phi (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) lên lút vụng trộm, chọc Lạc Dương Vương giận choáng váng, được cho là chuyện nóng nhất năm, truyền đi sôi sùng sục.

Thông qua thái y chẩn đoán bệnh, Lạc Dương Vương Hạ Hầu Nghi trúng gió, sau đó cũng không có biện pháp đứng lên, càng miễn bàn chuyện ngoạn nữ nhân!

Biết được tin tức này, Hạ Hầu Quân Vũ tuyệt bút vung lên, xử Lý Duyệt từ hình.

Lý gia cũng bị Lý Duyệt liên lụy, địa vị ngày càng xuống dốc.

Về phần My Nương và đứa bé trong bụng của nàng, không bao lâu đã bị điều tra ra căn bản cũng không phải là của Hạ Hầu Nghi. Hạ Hầu Nghi năm đó bị thương thân thể, căn bản không có thể sinh con, cho nên My Nương cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết.

Lúc thái giám tuyên chỉ đem tin tức này nói cho Hạ Hầu Nghi, nguyên bản Lạc Dương Vương trúng gió bình thường, chỉ bị đại tiểu tiện không thể khống chế, biến thành trúng gió nặng.

Hạ Hầu Quân Vũ đem tài sản Lạc Dương Vương phủ tính toán kỹ càng, phân phát cho nữ nhân bị Hạ Hầu Nghi cưỡng đoạt giành lấy, đưa các nàng về nhà.

Hôm nay Lạc Dương Vương phủ, chỉ còn lại có mấy nô tài chiếu cố Hạ Hầu Nghi.

Hành động của Hạ Hầu Quân Vũ khiến danh tiếng trong dân gian của hắn cao lên, dân chúng cũng khen hắn là hoàng đế tốt.

Sau khi nghe Hường Tiến thuật lại những lời này, Hạ Hầu Quân Vũ lắc đầu.

Hắn là quân vương tốt sao?

Không phải!

Hắn nếu quả như thật là hoàng đế tốt, mấy năm nay biết rõ Hạ Hầu Nghi tác oai tác quái, cũng sẽ không chẳng quan tâm.

Nếu không vì Cẩm Lý Vệ đưa tới tin tức Hạ Hầu Nghi từng vô số lần chửi bới Hạ Hầu Kinh Thiên, hắn sẽ như trước không truy cứu.

Cuối cùng, Hạ Hầu Quân Vũ mở miệng.

“Hung thủ giết Từ ma ma đã tìm được chưa?”

“Bẩm bệ hạ, tìm được rồi.”

“Giết đi —— “

Lúc sau, Hạ Hầu Quân Vũ đem tất cả mọi người đuổi đi, chính mình đứng trước cửa điện Thái Hòa trông trái, nhìn phía chân trời xa.

Yên tỷ tỷ, không biết chờ chúng ta lại gặp mặt, ngươi còn có thể hay không nhận ra ta!

Ngươi xem, ta bây giờ trở nên giả nhân giả nghĩa như thế, đã sớm không còn là thiếu niên lương thiện năm đó!

Yên tỷ tỷ, ngươi sẽ đối với ta thất vọng sao?

Đứng chờ qua một lúc lâu, Hạ Hầu Quân Vũ mới khôi phục tâm tình, đi nhanh tới ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

Hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm, không thể nghỉ ngơi.

Phải nỗ lực a!

Hạ Hầu Quân Vũ một lòng cấp cho Hạ Hầu Kinh Thiên một thái bình thịnh thế để hắn và hài tử của hắn, không bao giờ... sẽ gặp phải chuyện như mình năm đó!

Đây là trách nhiệm của một phụ thân, cùng với đối nhĩ tử bù đắp muộn màng!

Mọi người Ngọc gia, cũng không nghĩ tới kết quả Lý Duyệt lại là như thế này.

Ngọc Thiên Huyết nguyên bản chuẩn bị chờ Lý Duyệt cáo trạng, hần liền đi gặp vua hoàng thượng giải thích. Nhưng kết quả lại là như vậy, thực sự là hại người thành hại mình!

Thời gian trôi qua, Ngọc gia vô cùng náo nhiệt cử hành hôn lễ.

Đây là mười mấy năm qua, Ngọc gia lần đầu tiên có việc vui, cho nên hôn lễ Ngọc Thiên Huyết đặc biệt náo nhiệt.

Hạ Hầu Quân Vũ lệnh Hường Tiến đưa tới lễ vật, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng tự mình trình diện. Thái độ hai lão đại của Đại Chu quốc đã nói rõ tất cả.

Ngọc gia triệt để quật khởi, hơn nữa vị thế không thể lung lay!

Tham gia hôn lễ đều là người thông minh, đều chúc mừng Ngọc Kinh Lôi, ước gì muốn cùng Ngọc gia nhắc lên quan hệ.

Chờ ngày thứ hai, Mộc Thiểm Hi một thân y phục hỏa hồng kính trà cho Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Kinh Lôi đem một đôi vòng tay màu xanh xinh đẹp đưa cho Mộc Thiểm Hi.

“Đây là mẫu thân ngươi lưu lại, ba người vợ, một người một đôi! Mong muốn các ngươi ân ái ái ái, bạch đầu giai lão!”

Mộc Thiểm Hi tiếp nhận vòng tay, lần thứ hai dập đầu, đến tận đây nàng rốt cục hoàn toàn trở thành một thành viên của Ngọc gia.

Ngọc gia khổ tận cam lai, người một nhà vui vẻ hòa thuận mà sống.

Trong cung, Hạ Hầu Tuyết càng ngày càng tồi tệ.

Nàng hoàn toàn bị giam lỏng, liền ngay cả mặt Hoàng thượng đều không thấy được.

Lưu hoàng hậu cũng bị tước đoạt quyền quản lý lục cung, càng không có biện pháp giúp nàng.

Vương thái y như trước mỗi ngày vội tới chỗ nàng vấn chẩn, trải qua hần điều trị, Hạ Hầu Tuyết rất nhanh thì khôi phục khỏe mạnh.

Bởi vì trong tâm cung mọi người trên dưới bị Hoàng thượng hạ mệnh lệnh, mỗi khi Hạ Hầu Tuyết hỏi chuyện bên ngoài, bọn họ đều giả câm vờ điếc, cái gì cũng không chịu nói.

Ngay cả Vương thái y, vô luận Hạ Hầu Tuyết thế nào nhõng nhẽo hoặc cứng rắn hay là dọa tự tử, ngoại trừ việc chữa bệnh, hần một chữ cũng sẽ không thổ lộ.

Hạ Hầu Tuyết lúc này đây mới chính thức biết, phụ hoàng là tức giận!

Trước đây nàng một khóc hai nháo ba thất cổ, cắt cổ tay tự sát, tuyệt thực, thủ đoạn gì đều làm, nhưng Hạ Hầu Quân Vũ liền mặt nàng cũng không chịu gặp.

Hường Tiến mang đến khẩu dụ của Hoàng thượng, nàng nếu như lại không biết tốt xấu, cho dù chết, cũng phải chôn ở Tây Việt quốc.

Vừa nghe lời này, Hạ Hầu Tuyết mới hoàn toàn an tĩnh lại, một lần nữa lại trở về cô gái ngoan ngoãn.

Cùng Hoàng thượng đầu, nàng còn quá non!

Ngay cả sinh tử của nàng đều không dám động được, nàng còn chỗ nào dám uy hiếp Hạ Hầu Quân Vũ đâu!

Ngay lúc Hạ Hầu Tuyết mỗi ngày đều qua một cách nhàm chán, Hường Tiến rốt cục mang đến cho nàng tin tức tốt.

Khoảng thời gian tối tăm không ánh mặt trời mà sinh hoạt làm cho Hạ Hầu Tuyết buồn chán muốn hỏng.

Ngay lúc nàng vui vẻ không thôi, Hường Tiến nở nụ cười.

“Tây Việt quốc Ngũ hoàng tử Lưu Pha hôm qua đã đến kinh thành. Tối hôm nay Hoàng thượng hội tổ chức yến hội chiêu đãi Ngũ hoàng tử. Hoàng thượng muốn ngài trang phục đẹp chút, tham gia yến tiệc hôm nay!”

Hường Tiến đi thật lâu, Hạ Hầu Tuyết còn có chút không phục hồi tinh thần lại.

Lưu Pha tới?

Nhanh như vậy?

Thảo nào nàng lại một lần nữa được tự do.

Hạ Hầu Tuyết nguyên tưởng rằng phụ hoàng rốt cục tha thứ nàng, thế nhưng nàng trăm triệu không nghĩ tới, chờ đợi của nàng lại là chuyện này.

Luru Pha tới, có đúng hay không ý nghĩa nàng phải gả cho hắn?

Nàng không cần!

Bất quá, vô luận Hạ Hầu Tuyết không cam tâm tình nguyện ra sao, nàng vẫn phải tham gia cung yến. Bởi vì mệnh lệnh của Hạ Hầu Quân Vũ nàng căn bản cũng không có biện pháp cãi lời.

Lần này cung yến hoan nghênh Luru Pha làm rất lớn.

Mọi người đều biết, nói là hoan nghênh Luru Pha, nhưng thật ra là để Ngũ hoàng tử và Tuyết công chúa hai người kia gặp mặt, coi như là trước khi cưới lần đầu tiên gặp mặt.

Mặc dù Hạ Hầu Tuyết đã sớm làm xong chuẩn bị tâm lý.

Thế nhưng khi nhìn đến Luru Pha, nàng vẫn là suyt chút ói ra.

Cái nam nhân mặt đầy mụn trứng cá, biểu tình hèn mọn, chân ngắn một mẫu này, thật là hoàng tử sao?

Luru Pha nằm mơ không nghĩ tới chuyện tốt cưới đích công chúa Đại Chu quốc này lại rơi vào trên người mình!

Hắn tuy rằng cũng là con trai trưởng trong cung, được Hoàng thượng Hoàng hậu sủng ái, thế nhưng thực lực Tây Việt quốc so với Đại Chu quốc kém xa. Lần này hòa thân, Luru Pha chuẩn bị xong bị cự tuyệt.

Nào biết, Hạ Hầu Quân Vũ sẽ đem Hạ Hầu Tuyết gả cho hắn.

Thực sự là miếng bánh trên trời rơi xuống a!

“Tuyết công chúa!”

Luru Pha cười híp mắt nhìn Hạ Hầu Tuyết.

Bởi vì hưng phấn, trên mặt hắn mụn trứng cá trở nên đỏ au một mảnh, nhìn qua phá lệ dọa người. Hạ Hầu Tuyết nhịn không được, lui về sau hai bước.

“Tuyết Nhi! Ngũ hoàng tử đang bắt chuyện với ngươi đấy!”

Hạ Hầu Quân Vũ ho khan một tiếng.

Hoàng thượng nhắc nhở, nhượng Hạ Hầu Tuyết bình tĩnh lại. Nàng kéo ra một khuôn mặt tươi cười, cùng Luru Pha gật đầu.

“Gặp qua Ngũ hoàng tử!”

Hạ Hầu Tuyết ngày thường vốn xinh đẹp, cười như thế, càng làm cho Luru Pha tâm hoa nộ phóng.

Đây chính là kim chi ngọc diệp đoan trang!

Không bao lâu, hắn có thể ôm mỹ nhân về nhà.

Hơn nữa có Hạ Hầu Quân Vũ là nhạc phụ, Đại Chu quốc làm hậu thuẫn, thái tử vị hắn cũng là nắm chắc trong tay. Máy lão già trong triều phản đối hắn, lúc này đây cũng sẽ câm miệng!

Luru Pha càng nghĩ càng cao hứng.

Mặc dù hắn bình thường rất không biết điều nhưng ở trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ và Hạ Hầu Tuyết vẫn là biểu hiện nho nhã lễ độ.

Chỉ là, Hạ Hầu Tuyết thường thấy mỹ nam tử như Liên Cảnh, hiện tại trước mặt ngồi chồm hổm một con cóc, nàng làm sao sẽ động tâm.

Huống chi cái con cóc này còn muốn ăn thịt thiên nga, Hạ Hầu Tuyết càng ghê tởm muốn chết.

Ngồi ở vị trí của mình, Hạ Hầu Tuyết biểu tình ngơ ngác, trước mắt mỹ thực cũng không có thể khơi dậy hứng thú của nàng.

“Công chúa, nàng không đói bụng sao?”

Luru Pha vị trí cách Hạ Hầu Tuyết rất gần, nhìn mỹ nhân mất hứng, hắn vội vã lại gần quan tâm.

Thấy trên gương mặt đó mụn trứng cá màu đỏ còn có mù trắng bên trong, Hạ Hầu Tuyết nhìn không được, thức ăn trong miệng toàn bộ phun ở trên mặt Luru Pha.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Ngược Chết Người, Không Đền Mạng

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong đại sảnh im lặng đến mức có thể nghe thấy một cây châm rơi trên mặt đất.

Trên mặt Luru Pha vốn là mụn đỏ đỏ xinh đẹp, hiện tại lại tràn đầy chi chít hạt com, mảnh vụn thức ăn, hồng trắng xanh, nhìn thế nào cũng buồn cười.

“Ha ——”

Lâm Giang Vương chưa bao giờ nói năng bừa bãi, hé ra một khuôn mặt cười.

Có Hạ Hầu Kinh Thiên dẫn đầu, trong điện bùng nổ, tất cả cười phá lên.

Nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ mặt lạnh, Hạ Hầu Tuyết muốn khóc.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý!” Hạ Hầu Tuyết xuất ra khăn tay, muốn lau cho Ngũ hoàng tử, nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt kia, tay vươn ra của nàng dừng lại ở trên không trung.

Vẫn là Luru Pha phản ứng nhanh, cười trêu ghẹo chính mình.

“Là lỗi của ta, ăn không nói ngù không nói, ta dọa đến công chúa rồi!”

Luru Pha ở Tây Việt quốc dù gì cũng là bảo bối trong lòng bàn tay của Hoàng hậu, ngay lúc Hạ Hầu Tuyết phun bả lên mặt hắn, hắn xem chút quãng một cái tát qua.

Nhưng mà, đặc điểm lớn nhất của Luru Pha chính là xem xét thời thế.

Nơi này Đại Chu quốc!

Đối diện là Đại Chu quốc đích công chúa!

Hạ Hầu Quân Vũ còn đang ngồi ở phía trước, hắn tự nhiên là không thể đối đãi Hạ Hầu Tuyết như vậy.

Hơn nữa, bộ dáng Hạ Hầu Tuyết thật giống như bị dọa, Luru pha ít nhiều có chút thương hương tiếc ngọc.

Thấy tay ngọc của Hạ Hầu Tuyết dừng ở trên không, Luru Pha trong lòng tán thưởng một tiếng: tay này thật xinh đẹp, nắm tay nhỏ bé mềm mại như thế, còn không biết có bao nhiêu tư vị tốt đẹp.

“Cám ơn công chúa! Nàng thực thiện lương!”

Luru Pha không chút khách khí kéo khăn tay kẹp giữa ngón tay của Hạ Hầu Tuyết, lau ở trên mặt mình.

Một bên lau, Luru pha một bên an ủi mỹ nữ đối diện, “Công chúa gần bó hàm hương, dù cho phun ta, cũng là vinh hạnh của ta!”

Hắn hăng hái lau, không cần thận làm phá vài cục mụn, máu đỏ cùng mù trắng chảy ra, khăn tay màu hồng nhạt của Hạ Hầu Tuyết thoáng chốc đã bị biến thành loang lổ dấu vết.

“Này ——”

Chờ Luru Pha phát hiện vấn đề này, khăn tay hồ điệp xinh đẹp đã bẩn không thôi.

Đối với cái này, hắn đành phải áy náy cười.

“Thực xin lỗi, đem khăn tay của nàng làm dơ! Chờ trở về ta để người giặt sạch rồi trả cho nàng.

Lời của Luru Pha hoàn toàn dọa đến Hạ Hầu Tuyết.

Khăn tay dơ như thế ghê tởm như thế, nàng mới không cần đấy!

“Không cần, người quá khách khí, khăn tay tặng cho người!” Hạ Hầu Tuyết vội vàng ngồi xuống, không dám nhìn khuôn mặt kia của Luru Pha, giống như liếc mắt nhiều thêm một cái sẽ nằm ác mộng.

Người thấy mùi hương thoang thoảng trên khăn tay, Luru Pha tâm tình sung sướng đem nó nhét vào trong túi áo, yến hội tiếp tục tiến hành.

Nhìn thấy một màn kia trên sân, Ngọc Phi Yên xém chút đem cơm đã ăn vào nhổ ra.

Không nghĩ tới Hoàng thượng ôn hòa kia còn rất tâm ngoan thủ lạt!

Đem Bạch Tuyết công chúa gả cho người như vậy, thật sự được sao?

Vạn nhất đêm tân hôn, Luru Pha phát hiện Hạ Hầu Tuyết không phải thân hoàn bích, hẳn sẽ nuốt xuống con tặc này, đội nón xanh sao? Hay là khởi nghĩa vũ trang?

Ngọc Phi Yên bỗng nhiên cảm thấy, ý nghĩa liên hôn này, không phải là nhỏ.

Nếu Luru Pha là một kẻ nhu nhược cũng thôi.

Phàm là hắn có điểm cốt khí nam nhân, liên hôn không thành, nói không chừng còn có thể dẫn đến phiền toái lớn.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Ngọc Phi Yên là chính xác, chỉ là những điều này là nói sau.

Hôm nay, tân khách Hạ Hầu Quân Vũ mời bên trong chẳng những có Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Thiên Huyết cùng Mộc Thiểm Hi, còn có Ngọc Phi Yên.

Hoàng thượng làm như vậy, là rất có thâm ý!

Thời gian trước vừa mới thấy một trong những con dâu Ngọc La Sát, lúc này đây, Hoàng thượng là tìm cơ hội thấy một trong những con dâu Ngọc Phi Yên.

Hoàn Sinh Lâu của Ngọc La Sát đã cấm rễ trong kinh thành, có được bách tính môn ủng hộ.

Ngọc Phi Yên cùng nhóm được sự Dục Vương Các, chẳng những y thuật cao minh, đối với mọi người cũng đều là đối xử bình đẳng.

Hơn nữa, Hoàn Sinh Lâu chân phí hợp tình hợp lý, cũng không cố ý nâng giá lên, danh tiếng ở dân gian vô cùng tốt. Đối với người gia đình nghèo khó, (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) Ngọc La Sát còn miễn phí đưa thuốc, nghĩa cử như thế khiến nàng dễ dàng đạt được dân tâm.

Đối với Ngọc La Sát, Hạ Hầu Quân Vũ đó là một trăm hai mươi cái vừa lòng.

Trên người Hạ Hầu Kinh Thiên lệ khí quá nặng, bên người có người ôn hòa như Ngọc La Sát, cùng hắn trung hoà một chút vừa đúng bù lại.

Nhưng mà, hồng nhan tri kỷ bên người đứa con trai này không chỉ là một Ngọc La Sát.

Còn có Ngọc Phi Yên cùng mèo con nữa!

Tuy rằng mèo con là thần thánh ra sao đến bây giờ Hoàng thượng đều không hỏi ra một chữ từ miệng Hạ Hầu Kinh Thiên, nhưng Ngọc Phi Yên, hẳn là biết đến.

Hạ Hầu Quân Vũ vốn tưởng rằng với dung mạo, tính tình, nhân phẩm như vậy của Ngọc La Sát, Hạ Hầu Kinh Thiên nhất định sẽ đối với nàng toàn tâm toàn ý.

Nào biết khi nhìn thấy hắn tự mình lột nhãn cho Ngọc Phi Yên, Hoàng thượng hoàn toàn mặt đầy nước mắt.

Nhi tử, cha ngươi ta cả đồng tuổi rồi, ngươi đều không có tự mình lột nhãn cho ta a!

Thương thiên a, đại địa a, dường như tử thật sự là làm ăn lỗ vốn!

Cảm giác được một ánh mắt bị phản u oán, Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn thoáng qua Hạ Hầu Quân Vũ ngồi ở trên ngai vàng. “Hoàng huynh, người không thoải mái?”

Được quan tâm, tuy rằng sự quan tâm này có chút hiếm thấy, Hoàng thượng lập tức lòi ra gương mặt cười.

“Trẫm rất tốt!”

Trẫm mới không nói cho người biết, trẫm ghen tị!

Hoàng thượng không nói, Hạ Hầu Kinh Thiên tự nhiên là không rõ, sau khi lột nhãn xong, lại vui đầu chiến đấu hăng hái với tôm lớn.

Ngọc Phi Yên siêu cấp thích ăn tôm lớn, điểm này Hạ Hầu Kinh Thiên đã nhìn ra.

Tuy rằng bên cạnh có cung nữ hầu hạ, chuyên môn phụ trách lột vỏ tôm, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên cảm thấy chính mình động thủ lột, khẳng định càng ngon hơn.

Vì thế, Hoàng thượng cả đêm đều hâm mộ ghen tị hận nhìn Ngọc Phi Yên, trong lòng cũng bất ổn.

Thú một Ngọc La Sát về, Đại Chu quốc sẽ tăng gia bại sản, lại thêm một Ngọc Phi Yên. Hạ Hầu Quân Vũ lần đầu tiên oán hận, lãnh thổ chính mình quá ít quá ít!

Không đủ!

Xa xa không đủ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hạ Hầu Quân Vũ lại di động đến trên người Lưu Pha.

Tây Việt quốc Ngũ hoàng tử, con trai trưởng của Hoàng hậu.

Tây Việt quốc Hoàng hậu lúc trước chỉ là một tiểu cung nữ không biết tên bên người Quý phi, nhưng nàng rất tâm kế, chẳng những dẫm lên chủ nhân cũ của mình, còn đem Tây Việt quốc hoàng đế mê đến thần hồn điên đảo, phế đi Hoàng hậu, lập một tiểu cung nữ làm hậu.

Một cử động kia, có thể nói là trước không thấy cô nhân, sau không thấy người tới.

Nếu không Tây Việt quốc hoàng đế ngu ngốc như vậy, muốn phân một chén canh trong lúc Thất vương làm loạn ở Đại Chu quốc, cũng sẽ không bị Hạ Hầu Kinh Thiên ngược đến chết đi sống lại.

Hiện tại Hoàng hậu chỉ có một con trai bảo bối như Lưu Pha, nàng muốn cho Hoàng thượng lập Lưu Pha làm Thái tử.

Nhưng mà Hoàng hậu trước chẳng những có nhi tử, hơn nữa Đại hoàng tử tài đức vẹn toàn, hoàn toàn được ủng hộ.

Tây Việt quốc.....

Ha ha.....

Hạ Hầu Quân Vũ ánh mắt thâm thúy, cúi đầu bụng lên chén rượu.

Từ từ sẽ đến, không vội!

Thái độ Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên, ngay cả Ngọc Kinh Lôi đều đã nhìn ra.

Tiểu tử này, chắc chắn muốn quán quít lấy Ngọc Phi Yên?

Ngọc Kinh Lôi nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, môi khẽ ch.

Bỏ qua một bên những tin đồn không tốt của hắn, kỳ thật mấy ngày này, Ngọc Kinh Lôi cũng đã phát hiện Hạ Hầu Kinh Thiên vô cùng nhiều ưu điểm.

Đương nhiên, lão gia tử là kiên quyết sẽ không thừa nhận hắn bị “Ngũ Tử Hành Quân Sách” của Hạ Hầu Kinh Thiên mua chuộc.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Hầu Kinh Thiên không có chuyện gì liền chạy đến Trung Nghĩa Công phủ.

Hắn không phải vì gặp Ngọc Phi Yên, bởi vì nàng vẫn đều ở Hoàn Sinh Lâu chữa bệnh cho người, Hạ Hầu Kinh Thiên liền đặc biệt nhìn chăm lão gia tử, tính nước chảy đá mòn, nạy khối đá to nhất này.

Hạ Hầu Kinh Thiên lại đây, cũng không làm gì khác, liền cùng lão gia tử đàm hành quân bày trận.

Ngọc lão gia tử chinh chiến cả đời, hắn đóng giữ phòng thủ trên biển, địch nhân là giặc Oa cùng hải tặc hành tung bất định, cho nên am hiểu phòng thủ.

Mà Hạ Hầu Kinh Thiên, tuy rằng lãnh binh không lâu, nhưng tính cách, quyết định cùng cách thức xuất binh của hắn, ngoại trừ tiến công, vẫn là tiến công, nhất định phải đánh đến địch nhân hoa rơi nước chảy, cuối cùng toàn bộ tiêu diệt mới thôi.

Hai người một công một thủ, nếu phối hợp, xác thực rất tốt.

Nhưng một già một trẻ này cố tình không phục đối phương, luôn cho rằng cách của mình là tốt nhất. Đặc biệt là Hạ Hầu Kinh Thiên, một bộ dáng vùng vẫy ta rất *, mỗi lần đều đem Ngọc lão gia tử tức giận đến chết khiếp.

Hai người không phục lẫn nhau, tiến tới biến thành mô phỏng quân sự, thao tác ở trên sa bàn, đầu trường lẫn nhau.

Đương nhiên, Hạ Hầu Kinh Thiên người này vừa lên chiến trường, đó là thiết diện vô tình.

Tuy rằng mỗi lần trước khi lên sa bàn, Hạ Hầu Kinh Thiên đều tự mình ám chỉ “Vì mề con, hôm nay phải nhường! Khiến cho lão gia từ thắng.”

Chờ đứng ở vị trí quan chỉ huy, hần liền quên hết mọi thứ.

Kết quả có thể nghĩ.....

Bất quá, cũng chính bởi vì Hạ Hầu Kinh Thiên như thế, ấn tượng Ngọc Kinh Lôi đối với hần mới đổi mới.

Biết rõ hần là đánh chú ý lên Ngọc Phi Yên, nhưng ở thời khắc mấu chốt, kiên trì nguyên tắc, cố định, đây mới là nam tử hán!

“Cha, người liền nhìn hần đem Tiểu Yên Yên bắt cóc?”

Ngọc Thiên Huyết nhìn thấu do dự của Ngọc Kinh Lôi, ở bên cạnh hỏi.

“Không được!”

Ngọc Kinh Lôi lắc lắc đầu.

“Yên Nhi có chủ ý nhất, chuyện này vẫn là chính nàng quyết định! Lại nói, cho dù Yên Nhi bằng lòng, nàng tuổi vẫn còn nhỏ, ở lại thêm hai năm!”

“Đúng! Ở lại thêm hai năm! Để hần trâu già gặm cỏ non, hắc hắc.....”

Ngọc Thiên Huyết “Không có hảo ý” cười hai tiếng, trên cánh tay đột nhiên bị đau, thì ra là Mộc Thiểm Hi đang nhéo hần.

Lần này, Ngọc Thiên Huyết mới hiểu được.

Hần cùng Hạ Hầu Kinh Thiên vừa so sánh, mới chân chính là trâu già! Chỗ nào không biết xấu hổ lại dìm hàng Hạ Hầu Kinh Thiên đây!

Ngọc Phi Yên vui vẻ ăn tôm to, tâm tình phi thường tốt.

Ở chỗ này, mới có thể ăn được thứ mùi vị nguyên chất, thiên nhiên không ô nhiễm, thật sự là mỹ vị!

Cùng nhau được mời đến, còn có Hoắc thần y.

Cái lão ăn hàng kia, cũng vội vàng cố gắng nhét thức ăn vào trong bụng. Ngọc Phi Yên đều có chút lo lắng, Hoắc thần y ăn nhiều như vậy, có thể hay không ăn đến dạ dày chướng hư!

Không thể không nói, vì nhìn thấy Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Quân Vũ nhọc lòng.

Ngọc La Sát xem như danh nhân trên đại lục, cung yến như thế không mời nàng lại đây, có chút không thể nào nói nổi.

Nhưng mà mời nàng lại đây, Ngọc La Sát chống lại Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên rốt cuộc an ủi ai?

Nếu hai nữ nhân ở chỗ này đánh nhau, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi, sẽ hủy toàn bộ hoàng cung!

Làm phụ thân, Hạ Hầu Quân Vũ hết sức khéo hiểu lòng người lo lắng đến những thứ này.

Cho nên lúc Hoàng thượng cho đưa thiệp mời cho Hoàn Sinh Lâu, liền phái người nói riêng cho Ngọc La Sát, nàng gần đây vì Đại Chu quốc làm nhiều chuyện tốt như vậy, thật sự là vất vả, có thời gian phải nghỉ ngơi nhiều!

Có lời này của Hoàng thượng, Ngọc Phi Yên biết thời thế liền cự tuyệt cung yến lần này.

Nàng còn muốn đi theo Ngọc Kinh Lôi tiến cung, nếu Ngọc La Sát thân phận này cũng tiến cung, đến lúc đó phải làm sao?

Đem người chém thành hai nửa?

Cuối cùng, chủ ý này của Hoàng thượng, hai bên đều là giai đại vui mừng.

Thái độ Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên, những hoàng thân quý tộc, trọng thần trong triều tham gia cung yến cũng nhìn thấy.

Mọi người từng bí mật nghị luận thật lâu, đóa kiều hoa của Ngọc gia này, cuối cùng hoa rơi xuống nhà ai?

Dù sao có gan thú Vũ Thần, chẳng những phải thân phận cùng Trung Nghĩa Công phủ xứng, hơn nữa năng lực cũng phải cùng Ngọc Phi Yên tương đương mới được.

Nào biết, cung yến lần này liền hoàn toàn giải khai vấn đề trong lòng mọi người này.

Lâm Giang Vương đây là coi trọng Ngọc đại nhân?

Tin tức này, thật đúng là đủ kinh khủng!

Một màn Ngọc Phi Yên trên không trung chém Chu Liệt, xâm nhập lòng người.

Đừng nhìn nàng tuổi còn nhỏ, nhưng mà lúc giết người không chút nào nương tay.....

Hạ Hầu Kinh Thiên đã đủ buồn hân, nếu Ngọc Phi Yên cùng Hạ Hầu Kinh Thiên kết hợp, sẽ sinh ra vợ chồng hung tàn nhất trong lịch sử!

Một đôi này liên thủ, hoàn toàn chính là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ a!

Đáng sợ!

Rất nhiều người đã có thể đoán được, cửa hôn nhân này nếu thành công, sẽ sáng tạo bao nhiêu cái thứ nhất trong lịch sử!

Đối với người bên ngoài ném qua các loại ánh mắt, Ngọc Phi Yên có chút nghi hoặc.

Thời gian nàng lộ diện không nhiều lắm, người nhận thức cũng không nhiều, vì sao những người này sẽ dùng ánh mắt quái dị như thế nhìn nàng? Kỳ quái!

Không đợi Ngọc Phi Yên làm rõ nguyên nhân phương diện này, Hạ Hầu Kinh Thiên một ánh mắt sắc bén đảo qua toàn bộ đại điện.

Lập tức, mọi ánh mắt dừng ở trên người Ngọc Phi Yên đều biến mất không còn một mảnh, mọi người hoặc là cúi đầu uống rượu, dùng cơm, hoặc là xem ca múa giả ngu, căn bản là không dám cùng cái người hung tàn này đối diện.

Điều này cũng khiến cho Ngọc Phi Yên lại kiến thức được, lực uy hiếp của Hạ Hầu Kinh Thiên tên gia hỏa này có bao lớn.

Có thể làm cho mọi người sợ thành mức này, cũng là bản lĩnh!

Lưu Pha vừa ăn uống, một bên mắt xem lục lộ, tai nghe bát phương.

Lú nhìn đến Ngọc Phi Yên, hân cũng là kinh ngạc nhỏ một thời gian.

Thiên tài thiếu nữ mười lăm tuổi, thời gian trở thành Vũ Thần so với Ngọc La Sát sớm hơn, được khen là thiên tài trong thiên tài.....

Các loại quang hoàn, đều quay chung quanh Ngọc Phi Yên.

Chờ sau khi nhìn thấy Ngọc Phi Yên, Lưu Pha bĩu môi.

Bộ dạng cũng bình thường thôi!

Nhiều lắm là thanh tú.....

Cho nên nói, dung mạo nữ nhân cùng tài năng không thể cùng có!

Trừ phi, nàng là con cưng của thần!

Lưu Pha lần này tự mình lại đây, một nguyên nhân, là muốn biểu hiện thành ý của mình, thuận tiện ở trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ tìm cảm giác tồn tại, khiến cho vị nhạc phụ đại nhân tương lai này ủng hộ chính mình làm Hoàng thái tử;

Một nguyên nhân khác, cũng là muốn gặp thử Ngọc Phi Yên cùng Ngọc La Sát, hai nữ nhân cùng một thần thoại này.

Tuy rằng Lưu Pha bộ dạng không động, nhưng rất có ý chí mạnh mẽ.

Tỷ như, hân biết ảo tưởng chính mình làm sao hấp dẫn chú ý của nữ Vũ Thần, sau đó đối phương lấy thân báo đáp, đối với hân yêu đến chết đi sống lại, không phải quân không lấy chồng.

Muốn thật sự có chuyên bầu trời rụng bánh có nhân như thế, đừng nói Hạ Hầu Tuyết, cho dù là Đại Chu quốc, hân đều một cước đá sang một bên.

Vũ Thần!

Giá trị nhưng mà so với Hạ Hầu Tuyết lớn hơn!

Nếu là hân có thể làm cho một vị nữ Vũ Thần đối với hân yêu đến chết đi sống lại, hân chẳng những có thể làm Tây Việt quốc hoàng đế, cho dù quét ngang đại lục, cũng là có khả năng.

Chỉ là, những thứ này chỉ giới hạn trong dâm ý bản thân của Lưu Pha.

Ngay lúc hần quan sát Ngọc Phi Yên, một cái ánh mắt rợn người dừng ở trên người hần, lạnh đến mức Luru Pha run run một cái.

Lại nhìn, người nọ không phải chính là Hạ Hầu Kinh Thiên sao!

Má ơi!

Tay Luru Pha run lên, chiếc đũa rơi trên mặt đất.

Luru Pha không rõ này sát tinh này tại sao phải nhìn mình chăm chăm?

Muốn nói Đại Chu quốc hần sợ nhất ai, chính là sợ Lâm Giang Vương Hạ Hầu Kinh Thiên.

Năm kia cuối năm, Hạ Hầu Kinh Thiên không biết vì sao động kinh, ở trên sinh thần của Tây Việt quốc Hoàng thượng, tặng một đồng đầu người đi qua, dọa đến mức phụ hoàng Luru Pha không khống chế tại chỗ, mất hết thể diện.

Nghe nói, thích khách này là Tây Việt quốc phái đi.

Hạ Hầu Kinh Thiên chẳng những đem (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) thích khách phái đi người trăm thành bảy tám đồng, còn buộc Tây Việt quốc Hoàng thượng viết hiệp nghị mới, xem chút đem người tức đến học máu.

Nhưng mà, có thể có biện pháp gì chứ!

Lâm Giang Vương này mười lăm tuổi bộc lộ tài năng, thật sự là quá kinh khủng!

Cũng trách Tây Việt quốc lòng tham, muốn ở thời điểm Hạ Hầu Quân Vũ đăng cơ, thừa dịp Đại Chu quốc nội loạn, vót một vố.

Kết quả trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Đưa tới Hạ Hầu Kinh Thiên sát tinh này!

Nghe đến sờ tóc sờ vì của Lâm Giang Vương ở Tây Việt quốc, trên người Luru Pha ứa ra mồ hôi lạnh.

Cẩn thận xem tình cảnh phía trước, hần mới hiểu được, Hạ Hầu Kinh Thiên đây là coi trọng Ngọc Phi Yên, nghĩ rằng Luru Pha muốn đánh chủ ý nữ nhân của mình.

Trời!

Vô duyên vô cớ bị người ghi hận, đối phương còn là người không thể trâu vào, Luru Pha cảm thấy chính mình thật sự là gặp xui xẻo lớn.

Thực xin lỗi, thực xin lỗi!

Ta đối với Ngọc Phi Yên thật sự không có ý tưởng, không có khả năng có, cũng không dám có!

Luru Pha ở trong lòng nhỏ giọng niệm Phật tổ phù hộ, Ngọc Hoàng đại đế phù hộ, Tây Vương Mẫu phù hộ, Quan Âm đại sĩ phù hộ. Các loại thần linh hần nhớ rõ, đều bị hần cầu một lần.

Cuối cùng, ngay cả thổ địa công công, Luru Pha đều cầu.

Ở trong lòng hần niệm xong một chuỗi phù hộ thật dài xong, áp lực trên người biến mất, Luru Pha như trút được gánh nặng, cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra.

Ngọc Phi Yên danh hoa có chủ, đối phương là Hạ Hầu Kinh Thiên, vậy ta sẽ không tranh!

Luru Pha tự mình an ủi.

Tuy rằng ta phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, nhưng thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm ——

Đại trượng phu có được dẫn được mới có thể thành đại sự!

Đó cũng là Ngọc Phi Yên không có phúc khí này!

Luru Pha bản lĩnh tự mình thôi miên rất lợi hại, chưa bao lâu, hần đã quên chuyện mới vừa rồi, một lòng nghĩ một người khác Vũ Thần —— Ngọc La Sát.

Ở trong lòng Luru Pha, Ngọc La Sát nhưng mà so với Ngọc Phi Yên mạnh hơn nhiều!

Nàng là Dược Hoàng!

Hơn nữa, địa phương không rõ!

Nếu có thể khiến cho Ngọc La Sát đi theo hấn quay lại Tây Việt quốc, trở thành một thành viên của Tây Việt quốc, vậy hấn chính là đại công thần, sẽ được nhập vào sử sách a!

Lão bà là Dược Hoàng + Vũ Thần, Luru Pha hoàn toàn có thể dự đoán được, khắp nam nhân thiên hạ đều sẽ ghen tị hấn!

Nhất định phải tìm cơ hội đi Hoàn Sinh Lâu Ngọc La Sát mở, cùng nàng gặp mặt một lần!

Trước khi đến, Luru Pha liền làm tốt chuẩn bị.

Hấn sợ Ngọc La Sát không chịu thấy mình, liền cố ý ăn một ít đồ ăn đầy, cho nên mặt vốn dĩ trường thành không tệ mới biến thành dạng này.

Về phần chân ngắn, đó là trước khi tiến vào Đại Chu quốc, hấn đánh gãy chân, cho nên đến bây giờ còn khập khiễng. Kéo một cái chân hư không chịu trị liệu, Luru Pha cũng là vì nhìn thấy Ngọc La Sát.

Luru Pha đã sớm nghĩ kỹ, lúc này đây, lấy thân phận bệnh nhân tiếp cận dược sư, sau đó.....

Bệnh hoạn cùng dược sư trong lúc đó triển khai một đoạn tình cảm lưu luyến nhân thân cùng phần, đây là chuyện tốt cỡ nào a!

Luru Pha sung sướng đắm chìm ở trong thế giới của mình, Hạ Hầu Tuyết đang vắt hết óc nghĩ thế nào thay đổi vận mệnh của mình.

Nàng đã hoàn toàn bị Luru Pha ghê tởm, đánh chết cũng sẽ không gả cho hấn.

Rốt cuộc phải làm gì đây?

Thế nào họa thủy đông dẫn, đem Luru Pha dẫn tới nơi của Ngọc La Sát?

Một đôi phu thê này ngược lại tâm hữu linh tê, nếu bọn họ biết được ý tưởng lẫn nhau, khẳng định sẽ ôm nhau hét một tiếng “tri kỷ!”.

Sau khi cung yến kết thúc, Luru Pha mặt dày ở lại, cùng Hạ Quân Vũ làm một màn tán gẫu giữa cha và con rể.

Đối với cái này, Hạ Hầu Quân Vũ cũng hết sức hài lòng.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng!

Một người nói càng nhiều, bại lộ càng nhiều.

Hạ Hầu Quân Vũ tự nhận mình cũng coi như một lão hồ ly, tuy rằng xảo quyết không thể nói rõ, nhưng đối phó với một Ngũ hoàng tử vẫn dư dả!

Luru Pha đối với Đại Chu quốc ca công tụng đức một phen, lại biểu đạt thành ý chính mình.

Đối với cái này, Hạ Hầu Quân Vũ cũng hết sức phối hợp mà tỏ vẻ, người một nhà, không nói lời hai nhà.

Vừa nghe đến đây, Luru Pha xém chút mừng đến khóc.

Người một nhà!

Từ này thật là dễ nghe!

Hấn chỗ nào biết được, cái gọi là người một nhà, cũng chỉ có thể có một nhà, bị một tộc trưởng thống trị.

Hạ Hầu Quân Vũ đây là đang mai phục trước!

Cuối cùng, Luru Pha nhắc tới Ngọc La Sát, muốn mời Ngọc La Sát chữa bệnh cho mình.

Tuy rằng thái độ biểu hiện của hấn cực kỳ thành khẩn lại hèn mọn, nhưng Hoàng thượng vẫn từ trong ngửi được mùi vị âm mưu.

Con bà nó!

Muốn đánh chủ ý lên con dâu của trẫm?

Thật gan chó!

Thật sự là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Bởi vì Luru Pha cúi đầu, một bộ dáng vẫn bối khiêm tốn, cho nên cũng không nhìn thấy trên mặt Hạ Hầu Quân Vũ hiện lên hung ác.

Nếu không phải lo lắng đến kế hoạch của chính mình, cần Luru Pha quân cờ này để đẩy mạnh, Hoàng thượng hận không thể lập tức để cho Hường Tiển đem cái tên mặt đầy màu đỏ này lôi ra ngoài đánh chết.

Bất quá, trên mặt Hạ Hầu Quân Vũ vẫn bất động thanh sắc, chuyện này hẳn nhớ kỹ.

“Trẫm đã sớm nghe nói hiền tế đáng về đường đường, tuần tú lịch sự, lần này gặp mặt, thật đúng là đem trẫm dọa một phen.”

“Nghe người giải thích như vậy, trẫm hiểu rõ! Thì ra hiền tế là sinh bệnh! Đây có bệnh phải chữa, đây là chuyện tình cấp bách——”

“Ngọc La Sát không phải người Đại Chu quốc, trẫm không làm được chủ được. Như vậy đi, người đối với kinh thành chưa quen thuộc, trẫm để cho Tuyết Nhi cùng người, các người cùng đi! Đúng dịp, vợ chồng son các người cũng bồi đường một chút cảm tình!”

Hạ Hầu Quân Vũ thông tình đạt lý như vậy, Luru Pha hoàn toàn khâm phục.

Nhạc phụ có quyền thế, có địa vị, lại khéo hiểu lòng người như thế, rốt cuộc chạy đi đâu tìm!

Hắn thật sự là chuyển vận, vận may đến, đây là tiết tấu sắp phạt đạt a!

Ở Tây Việt quốc, Luru Pha bị đại hoàng tử gắt gao áp chế, nhất thời có loại cảm giác về nhà, còn kém ôm chân Hoàng thượng gào khóc.

Hạ Hầu Tuyết nhận được ý chỉ Hoàng thượng, bởi Luru Pha đi Hoàn Sinh Lâu, nàng cũng ngăn cản cả người.

Thật sự là muốn cái gì đến cái đó!

Nàng còn đang nghĩ thế nào tác hợp Luru Pha cùng Ngọc La Sát mà đầu đầu, chuyện tốt như vậy liền rơi xuống!

Thật sự là trời cũng giúp ta!

Ngọc La Sát, ta nhất định sẽ không để cho người sống tốt!

Có thánh chỉ của Hoàng thượng, Hạ Hầu Tuyết cũng không ghét bỏ Luru Pha là một nam nhân xấu xí, trang điểm thật xinh đẹp, bởi hắn đi Hoàn Sinh Lâu.

Nào biết, đoàn người còn chưa tới nơi, phía trước cũng đã là chật như nêm cối.

Người hâm mộ chạy đến cầu y, thật sự là rất nhiều.

“Không nghĩ tới Ngọc La Sát có nhân khí cao như vậy!”

Khi nhìn đến những người đó trên mặt sùng kính đối với Ngọc La Sát, Luru Pha không ngừng hâm mộ.

Khi nào thì, hắn cũng có thể thu hoạch kính ý như vậy được người cúng bái chứ?

Hạ Hầu Tuyết gấp đến độ không thôi, nàng ước gì nhanh chút nhìn thấy Ngọc La Sát, nhưng mà bị những người này ngăn cản đường đi, nàng tức giận đến đối với đại nội thị vệ hạ lệnh, “Nhanh đi! Đem những người này đuổi đi cho bản công chúa!”

Đại nội thị vệ được Hoàng thượng ra lệnh, phải nghe Tuyết công chúa, cho dù bọn họ không vừa ý đối với dân chúng như thế, cũng chỉ có thể làm dáng.

Bởi vì Hạ Hầu Tuyết lần này ra ngoài rất rêu rao, khí phái công chúa hoàng gia mười phần, xe ngựa trắng lệt, người sáng suốt vừa thấy chỉ biết đây là xe ngựa trong cung.

Cộng thêm Hạ Hầu Tuyết một tiếng “Bản công chúa” kia, lập tức, một truyền mười, mười truyền một trăm, mọi người đều biết thân phận quý nhân trong xe ngựa.

Lập tức, có người kêu la lên, “Công chúa lấy quyền khinh người!”

Như thế rất tốt, nếu chỉ là một người, Hạ Hầu Tuyết còn có thể khiến cho đại nội thị vệ đem người giết chết, nhưng hơn một ngàn số người đều dùng ánh mắt đối địch nhìn nàng, nàng thật sự chịu không được!

“Nhìn cái gì vậy! Lại nhìn bản công chúa để cho phụ hoàng giết cử tộc các người!”

Dùng lời của Ngọc Phi Yên nói, Hạ Hầu Tuyết là người một xuất môn không mang theo chỉ số thông minh.

Lời này không sai!

Nàng lần này ra cung, khỏi chỉ là chưa mang chỉ số thông minh, ngay cả đầu óc cũng chưa mang.

Lời như vậy, sao có thể tùy tiện nói!

Lập tức, người trên cả con đường phẫn nộ rồi.

“Các ngươi. Các ngươi làm gì! Ta là công chúa!”

Bị người cầm tức, còn là nhiều người như vậy, Hạ Hầu Tuyết dẫn đầu một hồi cứ thế cho đến khi nói chuyện trở nên cà lăm.

Vừa thấy chuyện bị Hạ Hầu Tuyết biến thành tệ hại như thế, Lư Pha vội vàng ra mặt điều hòa.

“Ngại quá! Công chúa đều là vì ta, cho nên mới có chút nóng vội, ta cũng là đến cầu y, ta nhất định xếp hàng, cùng mọi người giống nhau, đối xử bình đẳng!”

Những lời này của Lư Pha, cũng giúp Hạ Hầu Tuyết giải vây.

Chờ trở lại xe ngựa, Hạ Hầu Tuyết về mặt tức giận mà ngồi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hoàn Sinh Lâu gần ngay trước mắt, lại giống như xa cuối chân trời.

“Công chúa đối với Ngọc La Sát có ý kiến?”

Lư Pha thấy trong mắt Hạ Hầu Tuyết đã tràn ngập oán giận, có chút khó hiểu.

“Không phải!”

Sợ bị Lư Pha nhìn ra manh mối gì, Hạ Hầu Tuyết vội vàng lắc đầu.

“Ta chỉ là có chút ủy khuất! Ngươi là hoàng tử, ta là công chúa, chúng ta lại cùng với những thứ dân đen cùng một chỗ! Thật sự là đáng giận!”

Hạ Hầu Tuyết vừa nói, khắc sâu tâm ý của Lư Pha.

Nếu không phải nhiều người tức giận như thế, hẳn mới không muốn xếp hàng làm gì!

Một hoàng tử quốc gia, làm việc còn phải xếp hàng, đây là quy củ ở chỗ nào!

Lại nói, đội ngũ dài như vậy, chỉ sợ chờ mặt trời xuống núi, đều không tới phiên hẳn!

Hắn đến tốt cùng phải chờ tới khi nào!

Nội tâm Lư Pha cũng rất gấp gáp,

“Công chúa, ngươi nói quá đúng! Nhưng mà không có biện pháp.” Lư Pha nói xong, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, “Công chúa, ta có biện pháp!”

“Biện pháp gì?” Hạ Hầu Tuyết kinh ngạc nhìn Lư Pha.

“Ngươi liền chờ xem!”

Biện pháp của Lư Pha là thực tế nhất, cũng hữu hiệu nhất.

Hắn lần này đến đây, Tây Việt quốc Hoàng hậu lại sợ khổ con trai bảo bối của mình, nhét rất nhiều ngân phiếu cho Lư Pha.

Lư Pha cho người đem ngân phiếu đổi thành bạc, chỉ cần chủ động lui về phía sau một người, hẳn sẽ cho người ấy mười lượng bạc.

Thoáng chốc, tất cả mọi người tránh đường, xe ngựa Hạ Hầu Tuyết liền xếp đến phía trước.

Nhìn những dân chúng cầm tiền, vui vẻ ra mặt, Hạ Hầu Tuyết trong lòng rất là coi thường.

Hừ! Dân đen chưa thấy qua tiền!

Không phải mới vừa rồi rất lợi hại trừng mắt nhìn bản công chúa sao?

Bây giờ còn không phải cầm tiền, ngoan ngoãn nhường đường!

Hạ Hầu Tuyết như thế nào biết được, đại bộ phận người là tới xem Ngọc La Sát một cái. Hơn nữa, mười lượng bạc, cũng đủ một nhà ba người thoải mái sống hơn nửa năm!

Có đồ ngọc như thế tới đưa tiền, có thể dễ dàng kiếm tiền như thế, bách tính môn ai không làm chứ!

Đợi cho buổi chiều, rút cục đến phiên Hạ Hầu Tuyết cùng Lưu Pha bọn họ.

Chuyện đã xảy ra bên ngoài, Ngọc Phi Yên đã sớm biết.

Đều nói vô sự không đáng điện tam bảo!

Ngọc Phi Yên cũng không cảm thấy bọn họ là đến cùng nàng tiến hành hữu hảo mà thân thiết nói chuyện với nhau.

Quả nhiên, Hạ Hầu Tuyết vừa tiến đến liền muốn Ngọc Phi Yên chữa bệnh cho Lưu Pha.

Điều kiện quá đáng như thế, bị được sư đương trường cự tuyệt, quy củ Hoàn Sinh Lâu không thể phá hư, làm sao có thể bởi vì thân phận đối phương, liền thay đổi chứ!

Ngay lúc Hạ Hầu Tuyết không có cách nào, Lưu Pha bỗng nhiên ôm bụng “Ồ”, té trên mặt đất.

Cái này, lại làm Hạ Hầu Tuyết rất lo lắng!

Ngay lúc Hạ Hầu Tuyết lo lắng không thôi, Lưu Pha bỗng nhiên hướng nàng chớp chớp mắt.

Bạch Tuyết công chúa chưa mang chỉ số thông minh xuất môn, rốt cục hiểu được Lưu Pha đây là giả bộ bệnh!

Thì ra, tâm tư của hắn cũng đánh tới trên người Ngọc La Sát a!

Cùng ý tưởng của mình không mưu mà hợp!

Hạ Hầu Tuyết hiện tại sắp cảm thấy Lưu Pha chính là người trên trời đưa tới giúp nàng!

Lưu Pha đều nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại, không hề cố kỵ hình tượng chính mình, Hạ Hầu Tuyết cũng nhanh chóng châm ngòi thổi gió, ở bên cạnh phối hợp Lưu Pha.

“Hắn là Ngũ hoàng tử Tây Việt quốc, là khách quý Đại Chu quốc, nếu ở Hoàn Sinh Lâu có cái gì ngoài ý muốn, chẳng những Tây Việt quốc sẽ không bỏ qua cho các ngươi, Đại Chu quốc cũng sẽ truy cứu trách nhiệm của các ngươi!”

Nhóm được sư Dục Vương Các đến đây đại đa số là đệ tử có vẻ tuổi trẻ, hàng năm sinh hoạt tại Dục Vương Các, chưa từng thấy qua những thứ âm mưu này ở bên ngoài, càng khỏi phải nói có thủ đoạn đối phó hai người này.

Bất quá, cốt khí bọn họ vẫn phải có.

Mặc kệ như thế nào, cũng không chịu nhượng bộ.

Mà lúc này, Lưu Pha kêu càng thêm lợi hại, chờ được sư kiểm tra cho hắn, sờ chỗ nào hắn đều kêu lên đau đớn, hơn nữa giọng thật lớn, truyền thật xa đi ra ngoài.

“Bọn họ là đến phá đám sao?”

Một người được sư tuổi còn trẻ hỏi sư huynh bên cạnh.

Hoàng tử cùng công chúa đến phá đám, bọn họ bị bệnh điên sao?

Có Lưu Pha khuyếch đại, Hạ Hầu Tuyết lúc này cũng giờ trò vô lại.

“Hoàn Sinh Lâu các ngươi sao có thể thấy chết mà không cứu được! Ngọc La Sát, Ngũ hoàng tử đều đau thành như thế, ngươi còn không ra, ngươi thật sự là nhẫn tâm!”

Hạ Hầu Tuyết lại không buông tha cơ hội gì chửi bới Ngọc Phi Yên.

Lầu hai, Ngọc Phi Yên uống trà, tự nhiên nhìn trò khôi hài trước mắt.

Hoắc thần y cùng Liên Căn ở bên cạnh ăn điểm tâm, ngoại trừ Hoắc thần y có chút lo lắng, Liên Căn biểu tình hết sức lạnh nhạt.

“Ngọc nha đầu, ngươi thật sự không đi?”

Hoắc thần y thế nào không biết bọn họ gây ra lớn động tĩnh như vậy, chính là bức Ngọc Phi Yên hiện thân.

“Không vội!”

Ngọc Phi Yên lười biếng nhìn xem phương xa, “Nếu ta thật sự đi ra ngoài, ngày sau mỗi người đều như thế, sẽ rối loạn quy củ! Một lần ngoại lệ, nhiều lần ngoại lệ, cuối cùng sẽ hoàn toàn mất đi điểm mấu chốt!”

Đối với lời của Ngọc Phi Yên, Liên Căn tỏ vẻ đồng ý.

Điểm mấu chốt cùng nguyên tắc, là thứ người vĩnh viễn cũng không thể từ bỏ.

Dù cho mất đi sinh mệnh, nên kiên trì, liền phải vĩnh viễn tiếp tục kiên trì.

Thấy Liên Căn gật đầu, Hoắc thần y có chút không nói gì. “Tiểu Liên Căn, ngươi liền xem cuộc vui đi! Cũng không hỗ trợ nghĩ biện pháp!”

“Biện pháp đã suy nghĩ ——” Liên Căn uống một ngụm trà, cười đến ôn nhã, “Trong chốc lát ngươi liền chờ xem kịch vui đi!”

Nói đến đây, Liên Căn liền ngậm miệng lại.

Nói một nửa giấu một nửa như vậy, lại làm Hoắc thần y gấp muốn chết!

“Tiểu Liên Căn, trong hồ lô của ngươi rốt cuộc là muốn làm cái gì? Nói mau a! Gấp chết ta!”

“Nói ra liền không hay rồi!”

Thấy Liên Căn thùy chung là vẻ mặt bí hiểm, Hoắc thần y hết sức không nói gì, đành phải buồn bực ăn điểm tâm, một bên duỗi thẳng đầu, xem tiến triển dưới lầu.

Lưu Pha cùng Hạ Hầu Tuyết kẻ xướng người hoạ như vậy, Hoàn Sinh Lâu lập tức trở nên náo nhiệt lên, trong ngoài bị vây chặt như nêm cối.

Bởi vì Lưu Pha giả vờ rất giống như có chuyện, cho nên bên ngoài có người đưa ra dị nghị.

“La Sát đại nhân có phải hay không hôm nay nghỉ ngơi a?”

“Người kia thật sự là bệnh cũng không nhẹ a!”

Những lời nghị luận truyền vào, được sư Dược Vương Các sắc mặt trở nên càng ngày càng khó coi, Hạ Hầu Tuyết lại là hết sức đắc ý.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy Ngọc Phi Yên chính là ở trong lâu, chỉ là đến lúc này, nàng còn không chịu đi ra, thật sự là đáng giận!

Chẳng lẽ, phải thêm một mối lửa?

Không đợi Hạ Hầu Tuyết châm ngòi, ngoài cửa bỗng nhiên an tĩnh lại.

Đám người vốn chen chúc như thú liền tản ra, cửa vô cùng náo nhiệt kín không hề hở lập tức trở nên sáng trưng, gió lại lùa vào.

Người đâu?

Chẳng những Hạ Hầu Tuyết ngây ngẩn cả người, Lưu Pha cũng choáng váng.

Đây là tình huống gì?

Hạ Hầu Tuyết muốn ra cửa xem, nào biết một đạo bóng đen bỏ nhào lại đây, đem nàng đập vào trên mặt đất.

“Ngao —— ô ——”

Hàm Tử một tiếng hồng dài, xem chút đem nàng tai Hạ Hầu Tuyết làm cho thùng lỗ.

Mà sau một khắc, một người khiến cho Hạ Hầu Tuyết cùng Lưu Pha đều sợ hãi xuất hiện ở trước mặt bọn hắn. Nam tử một thân tử y phiêu phiêu, (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) giống như thiên thần kia, không phải chính là Hạ Hầu Kinh Thiên sao!

“Thập Tử thúc……”

Tìm Hạ Hầu Tuyết, nháy mắt rơi vào trong thùng băng.

Lúc này gặp phải Thập Tử thúc, thật sự là khổ bức!

Lưu Pha nằm giả bộ bệnh trên mặt đất, tiếp theo giả vờ cũng không được, đứng lên cũng không xong, đành phải nằm, làm bộ chính mình ngất đi.

Hạ Hầu Kinh Thiên sau khi nhận được Hàm Tử báo tin, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới hiện trường.

Đương nhiên, xuất trường xác thực buồn hân một ít, không đợi hắn làm rõ, dân chúng vây xem đều núp ở xa xa.

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên không né, chẳng lẽ chờ chết sao?

Hàm Từ sau khi bỏ nhào vào Hạ Hầu Tuyết, cẩn thận nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát.

Được thôi, tìm tiểu cô nương gây phiền toái, nguoi xuất môn mang theo mấy lá gan?

Nếu Hạ Hầu Tuyết có thể nghe hiểu lời Hàm Từ, nhất định sẽ dọa đến mức tè ra quần.

Không mang theo lá gan, lá gan duy nhất, cũng bị phá đi.

Hàm Từ hung tàn, Hạ Hầu Tuyết là thấy qua, nàng lần này vừa ngã, tuy rằng không có gãy xương đầu, nhưng cả người cũng đau đớn không thôi, nàng thậm chí cảm thấy chính mình sắp chết.

“Hàm Từ!”

Hạ Hầu Kinh Thiên vỗ tay phát ra tiếng, Hàm Từ thế này mới ý vẫn còn chưa hết từ trên người Hạ Hầu Tuyết rời đi.

Bất quá trước khi đi, Hàm Từ đưa cho Hạ Hầu Tuyết một phần lễ vật.

Nó nâng lên hạ bộ béo tốt của mình, trực tiếp thờ dài làm một đồng nước tiểu hôi tanh ở trên người Hạ Hầu Tuyết.

Ước chừng là không có nắm giữ được góc độ, nước tiểu vàng khè từ trên đầu Hạ Hầu Tuyết chảy xuống, ướt một thân.

“A!”

Hạ Hầu Tuyết thét chói tai, ôm đầu liền xông ra ngoài.

Rất ghê tởm!

Nàng không muốn sống nữa ——

Thu phục Hạ Hầu Tuyết, Hàm Từ lắc lắc thân hình cường tráng, đi đến trước mặt Luru Pha.

“Xem hán đã chết hay chưa!”

Lời Hạ Hầu Kinh Thiên vừa ra, Hàm Từ vươn đại móng vuốt, đem Luru Pha làm như trực lăn, trên mặt đất lăn qua lăn lại.

Không thể ra tiếng, phải giả chết đến cùng!

Luru Pha bỗng nhiên cảm thấy bị phản, xuất môn nên xem lịch, thế nào thì bắt gặp Hạ Hầu Kinh Thiên!

Hắn nào biết, từ lúc bọn họ đi ra náo loạn, Liên Căn liền sai Hàm Từ trở về báo tin.

Đương nhiên, Luru Pha không có khả năng biết được những điều này.

Thấy Luru Pha giả chết, Hàm Từ cũng không lập tức vạch trần hắn, mà là đem miệng rộng tiến đến trước mặt Luru Pha, “Ha ——” một ngụm khí đục ngầu đưa qua.

Trong khí tức này, tràn ngập mùi vị huyết tin, lại làm Luru Pha cho ghê tởm chết đi được.

Nhưng hắn không thể hé răng!

Nếu không chuyển hán đến Hoàn Sinh Lô phá đám, sẽ bị truyền ra, hắn không có mắt tìm Ngọc La Sát gây phiền toái, ngu ngốc như thế, ai còn nguyện ý cùng hắn làm bằng hữu chứ!

Kiên trì, kiên trì!

Luru Pha bơm hơi cho mình.

Người này, thật sự là đáng ghét!

Thấy Luru Pha không biết điều như vậy, Hàm Từ nháy mắt nổi giận rồi!

“Nôn ——” một tiếng, nó đem thứ trước đó ăn phun ở trên mặt Luru Pha.

Cháo nhóp nhép, ướt sũng, còn có một ít mụn cơm gì đó, Luru Pha nhắm mắt lại, đều có thể cảm nhận được trong mấy thứ này phát ra mùi.

Có một hạt cơm, đứng díp dưng ở phía dưới mũi Luru Pha, làm cho mũi hắn rất ngứa.

Thừa dịp người không chú ý, Luru Pha vờn tay, muốn đem hạt com gát đi.

Nào biết hạt com này mềm mềm, trắng rắng, chính giữa còn có một khúc xương, Luru Pha tập trung nhìn vào, đây làm sao là hạt com gì, mà là ngón tay của người nha!

Ni mà!

Ngón tay a!

Đại câu này ăn thịt người a!

“A a a a! Không cần ăn ta!”

Luru Pha dọa đến mức từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chạy vội đi ra ngoài.

Hắn không bao giờ nữa muốn sống ở chỗ này, Hạ Hầu Kinh Thiên thật sự là quá kinh khủng!

Người mới vừa rồi còn bệnh sắp chết, lúc này sau khi nhìn thấy Lâm Giang Vương, lập tức sống lại, còn sinh long hoạt hổ, tốc độ kia quả thực liền giống như hỏa tiễn, thật sự là khiến người đại khai nhãn giới.

Chưa bao lâu, có người liền hiểu được nguyên nhân ở bên trong.

“Ngũ hoàng tử kia căn bản là không có sinh bệnh! Hắn là đang giả bộ bệnh! Bọn họ cố ý đến khó xử La Sát đại nhân!”

Thanh âm một người vang lên, những người khác cũng hiểu rõ, đều phẫn nộ nhìn xe ngựa đi xa.

Thật sự là đáng giận!

La Sát đại nhân tốt như vậy, hai cái nam nữ ghê tởm này còn không từ thủ đoạn tìm đến gây phiền toái, thật sự là hơi quá đáng!

“La Sát đại nhân, không cần chữa bệnh cho người xấu như thế!”

“Đúng vậy, bọn họ bụng dạ khó lường! Đáng trách phạt!”

“Lần sau ta nếu nhìn thấy hai cái tiện nhân này, liền đánh chết bọn họ!”

“Đúng, đánh chết bọn họ!”

Ấn tượng của Hạ Hầu Tuyết cùng Luru Pha ở trong lòng dân chúng đổ vỡ, cuối cùng hoàn toàn biến thành bị mang nợ. Mà những gì Hạ Hầu Kinh Thiên làm vừa rồi, ở mọi người trong mắt cũng thay đổi hương vị.

“Lâm Giang Vương đây là đến giúp La Sát đại nhân! Lâm Giang Vương thật sự là một người tốt ——”

“Đúng vậy a! Nếu không Lâm Giang Vương, chúng ta đều chẳng hay biết gì!”

Người có gan lớn, thậm chí hướng về phía Hạ Hầu Kinh Thiên kêu la một câu, “Đa tạ Vương gia vạch trần bộ mặt đích thực của bọn họ! Vương gia, người trở về nhất định phải hung hăng giáo huấn công chúa!”

Hiếm khi gặp được người dám cùng chính mình nói, Hạ Hầu Kinh Thiên cư nhiên nghiêm túc gật gật đầu.

“Yên tâm! Gia nhất định sẽ cùng hoàng huynh nói rõ sự tình hôm nay! Đối với việc ác của Hạ Hầu Tuyết cùng Luru Pha, tuyệt đối phải nghiêm trị!”

Hạ Hầu Kinh Thiên hứa hẹn, hoàn toàn ra ngoài ý liệu của bách tính môn.

Mọi người vẫn nghe sự tích Hạ Hầu Kinh Thiên hung tàn, lần đầu tiên thấy được một mặt không giống của hắn, lần này, Hạ Hầu Kinh Thiên ở trong lòng mọi người lại thay đổi rất lớn.

“Thì ra Lâm Giang Vương không có hung dữ như thế!”

“Đúng vậy a, xem ra lời đồn không thể xem như thật!”

“Nếu không phải Vương gia, chúng ta xem chút bị hai cái người xấu kia lừa gạt!”

Chỉ là trả lời một câu nói, hiệu quả mang đến, lại là Hạ Hầu Kinh Thiên không dự liệu được.

Bên tai truyền đến những lời bình luận tốt, là Hạ Hầu Kinh Thiên lần đầu tiên nghe nói. Hắn lần đầu tiên được ánh mắt nhiệt tình của bách tính môn vây quanh, chưa bao lâu, thì hai má hơi nóng lên.

Cảm giác như thế, thật sự là rất kỳ quái!

Nhìn ra Hạ Hầu Kinh Thiên không được tự nhiên, Hàm Từ vui vẻ.

Chủ nhân, người vẫn là tiếp tục hung tàn đi!

Bộ dáng thẹn thùng này, thật sự là cùng hình tượng của người không hợp a!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hạ Hầu Tuyệt Chết

Ngay lúc Hạ Hầu Kinh Thiên sắp chịu không nổi, Ngọc Phi Yên rốt cục tới cứu nguy.

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên nhẹ nhàng thở ra.

Đến, thật là đúng lúc!

Hắn thật sự là không quen được người khách lễ, hết sức không quen! Xem ra, lớp vỏ bảo vệ hung tàn thô bạo rất quan trọng!

“Ngao ——”

Không đợi Hạ Hầu Kinh Thiên đi qua, Hàm Từ đã vui vẻ chạy đến trước mặt Ngọc Phi Yên lắc đầu vung đuôi, các loại cầu khen ngợi, cầu được vuốt ve.

Tiểu cô nương, luân gia có phải hay không siêu cấp lợi hại!

Lần sau Bạch Tuyết công chúa lại đến tìm người gây phiền toái, luân gia có thể trực tiếp ăn luôn nàng không?

Tuy rằng mùi vị sơn phấn trên người nàng thật sự là quá nặng, nhưng ăn nàng rồi nàng liền sẽ không tới tìm người gây phiền toái nữa!

Câu trả lời của Ngọc Phi Yên là hung hăng xoa đầu của Hàm Từ, “Đần độn là loại bệnh, ăn sẽ lây bệnh!”

Vừa nghe điều này, Hàm Từ không vui nổi.

Luân gia mới không muốn trở nên ngu ngốc!

Cho dù uống thuốc, cũng trị không hết đần độn!

Chờ Ngọc Phi Yên rốt cục đi đến trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên, vẻ mặt hắn thế nhưng mang theo ủy khuất.

Được, người dừng lại ——

Giả vờ đáng yêu rất xấu hổ!

Ngọc Phi Yên không rõ ràng lắm, Hạ Hầu Kinh Thiên đến tốt cùng là từ khi nào thì bắt đầu học được những thứ này.

Đại nam nhân cao 1m9, dùng ánh mắt mang theo chút u buồn, chút tan nát cõi lòng, lại nhiều điểm mê mang nhìn người, cộng thêm khuôn mặt tuấn tú tuyệt thế vô song kia, thật sự là khiến người nhìn không được muốn phạm tội!

Đáng tiếc, chỉ có thể nhìn!

Không có thể ăn!

Vừa nghĩ tới chính mình không chừng khi nào thì tìm được dụng cụ liên lạc của tiến sĩ Q, tùy thời sẽ rời khỏi nơi này quay lại Hoa Hạ quốc, Ngọc Phi Yên đã cảm thấy nhức trứng!

Từ sau khi thu một đồng tiền thuê, Hạ Hầu Kinh Thiên mỗi ngày đều đi Tùng Hạc Lâu mặc quần áo chải đầu cho Ngọc Phi Yên.

Trước kia hắn còn thích động tay động chân, ăn chút đậu phụ của Ngọc Phi Yên, cộng thêm hôn miệng nhỏ nhắn gì đó.

Hiện tại, hoàn toàn không xong.

Ở thời điểm trang điểm cho Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên đặc biệt nghiêm túc.

Biểu tình kia, quả thực giống như một đại sư nghệ thuật, đang tạo ra tác phẩm hoàn mỹ nhất.

Đều nói nam nhân nghiêm túc hấp dẫn người ta nhất.

Ở Ngọc Phi Yên nhìn thấy, mặc kệ là Hạ Hầu Kinh Thiên thật sự giết người, hay là Hạ Hầu Kinh Thiên nghiêm túc trang điểm cho nàng, đều rất mê người.

Đặc biệt là mỗi lần nàng gặp chuyện, Hạ Hầu Kinh Thiên luôn là người đầu tiên trình diện, mặc kệ là tình cảnh cô động, hay là đập người khác, hần đều nhiệt tình mười phần. Nam nhân như vậy, quả thực chính là một trong ngàn vạn chọn!

Nhưng mà, lý tưởng rất đầy đủ, sự thật rất tàn khốc.

Nàng là hồn xuyên qua, cũng không phải bản thể, làm sao có thể ở chỗ này lưu lại một đoạn tình duyên chứ!

Đây không phải là hại người ta sao!

Cái loại cảm giác mỹ vị ngay trước mắt, còn liên tiếp giả vờ đáng yêu mê hoặc chính mình, lại không thể há mồm, không thể lép vào bụng, thật sự là hỏng bét cực kỳ!

Bất quá là thời gian chỉ chốc lát, tâm tình Ngọc Phi Yên giống như tàu siêu tốc, trầm bổng lên xuống nhiều lần.

Một bên là miếng thịt tươi nhỏ nhiều nước non mềm, một bên là quốc gia, người nhà cùng chức trách quân nhân.

Cảm tính cùng lý trí ở trong não Ngọc Phi Yên không ngừng va chạm, ép buộc không ra đáp án, nàng dứt khoát đem những thứ này vứt ra sau, không suy nghĩ thêm nữa.

“Cám ơn người!”

Chờ lấy lại tinh thần, Ngọc Phi Yên mới phát hiện Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn chăm chăm vào nàng.

Trong đôi con ngươi thâm thúy kia, bốc lên hai luồng lửa nóng bỏng, đốt đến khi má nàng đỏ ửng, không khỏi ngoảnh mặt nhìn về phía nơi khác.

“Nàng thẹn thùng?”

Hạ Hầu Kinh Thiên giống phát hiện tân đại lục, ngạc nhiên vô cùng.

Mèo con vẫn không lớn không nhỏ, đối với hần hết tới hết lui, chưa bao giờ đem chính mình làm nữ nhân đối đãi.

Hôm nay đây là làm sao?

Mèo con mặc dù mặt đỏ hồng, ánh mắt lại mang theo một tia bối rối.

Chẳng lẽ..... Là do vừa rồi hai người cận kề kia dọa đến nàng?

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Kinh Thiên sắc mặt âm u.

Lưu Pha, người có gan ——

Hạ Hầu Kinh Thiên rốt cuộc không có trải qua tình yêu cùng nữ nhân, không thể hiểu được trong ánh mắt phức tạp của Ngọc Phi Yên để lộ ra cảm xúc rối rắm, ngược lại đem trách nhiệm đổ lỗi ở trên người Lưu Pha, hơn nữa thề, nhất định sẽ từ Lưu Pha đòi lại gấp bội.

Đối với sự nhạy cảm của Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên vội vàng ngắt lời.

“Thời tiết quá nóng!”

Nói lời này, Ngọc Phi Yên lấy tay nhỏ bé làm cây quạt, quạt gió đến.

Nào biết nàng càng như vậy, hai gò má càng nóng lợi hại, có loại ý vị giấu đầu lòi đuôi.

Ở Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn thấy, trên đời này không có sự vật đẹp hơn so với khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm ướt át của thiếu nữ!

“A, giải thích chính là che dấu! Gia đã biết!”

Đúng lúc này, mọi người lúc nãy tản đi khắp nơi, lại lục tục vây quanh lại đây.

Sợ Ngọc Phi Yên then thùng, Hạ Hầu Kinh Thiên khôi phục đứng đắn.

“Hàm Từ, về sau ngươi liền ở cửa canh chừng! Nếu ai tìm Hoàn Sinh Lâu gây phiền toái, già bộ bệnh già chết, trực tiếp cắn chết!”

Vừa nghe lời Hạ Hầu Kinh Thiên, Hàm Từ hưng phấn mà nhảy dựng lên.

Lúc trước nó đã nghĩ đi theo bên người Ngọc Phi Yên, nhưng trở ngại, e ngại nó hình thể quá mức khổng lồ, Ngọc Phi Yên lo lắng làm bệnh nhân sợ, liền đem Hàm Từ ở lại hậu viện.

Hiện tại Hạ Hầu Kinh Thiên đều nói như vậy, Hàm Từ đương nhiên cao hứng.

Cắn chết!

Ngum lớn ăn luôn!

Oh yeah ——

Quả nhiên, chỉ có đi theo tiểu cô nương mới có thịt ăn.

Đại hắc cầu so với con hổ còn muốn khô ngo, hung tàn cười, răng nanh bén nhọn mà lại sắc bén, dưới ánh mặt trời sáng lóe lên.

Có mãnh thú như thế trông cửa, ai còn dám đến gây sự chứ!

Sau khi Hạ Hầu Tuyết trở lại tắm cung, ước chừng ngâm tắm hoa tươi một canh giờ hoa tươi tắm, chỉ chờ sau khi cả người nàng đều tản mát ra mùi hoa nồng đậm, nàng mới đi ra.

Đại cầu chết tiệt!

Ngươi tốt nhất đừng rơi vào trong tay ta!

Nếu không, ta đem ngươi giết chết làm thịt chó ăn!

Kế hoạch muốn làm mối cho Lưu Pha của Hạ Hầu Tuyết thất bại, khiến nàng buồn bực không thôi.

Lưu Pha nổi danh háo sắc, tuy rằng sau khi đến Đại Chu quốc biểu hiện còn rất bình thường, nhưng Hạ Hầu Tuyết nghe nói, hần lần này lại đây, mang theo mười mỹ thiếp tùy thân.

Thật sự là điểm phúc!

Nếu Lưu Pha nhìn thấy hình dáng của Ngọc La Sát, hần chỉ sợ sẽ chảy nước miếng đầy đất.

Son phấn như thế, sao có thể cùng Ngọc La Sát so sánh!

Đáng tiếc, chuyện này bị Thập Tử thúc khuấy nhiễu!

Càng nghĩ, Hạ Hầu Tuyết càng rối rắm.

Vốn đang muốn lợi dụng Lưu Pha đối phó Ngọc La Sát, nào biết bọn họ căn bản là không chạm mặt nhau, cái này phải làm sao?

Chán nản đủ kiểu, Hạ Hầu Tuyết ở trong tắm cung đi dạo, nghĩ cách.

Chờ nàng nhìn thấy cung nữ đồ* trên tường, bỗng nhiên sinh ra một kế.

*tranh cung nữ

Nàng gặp qua Ngọc La Sát, có thể đem dung mạo Ngọc La Sát vẽ ra đưa cho Lưu Pha, cũng không tin Lưu Pha sẽ không động tâm.

Về phần Lưu Pha sẽ làm như thế nào, vậy thì cùng Hạ Hầu Tuyết không còn quan hệ nữa rồi!

Tốt nhất là Lưu Pha vũ nhục Ngọc La Sát, cuối cùng bị Ngọc La Sát giết chết. Đến lúc đó, toàn bộ Tây Việt quốc đều tìm Ngọc La Sát gây phiền toái, nàng cho dù có lợi hại, cũng vô pháp đối với một quốc gia.....

Hạ Hầu Tuyết tự bỏ não rất nhiều chuyện vui vẻ.

Ngọc La Sát là Vũ Thần, lại là Dược Hoàng, Lưu Pha muốn thu phục nàng thật đúng là không dễ.

Bất quá, những thứ này là vấn đề mà Lưu Pha nên lo lắng, hần lần này đi ra, bên người chung quy không thể nào ngay cả cao giai vũ giả cũng không

mang đi! Mọi người vây công, Ngọc La Sát cho dù có ba đầu sáu tay, cũng vô pháp toàn thân trở ra.

Nghĩ đến đây, Tuyết công chúa vốn dĩ buồn bực cực kỳ, nháy mắt tâm tình sung sướng.

Hạ Hầu Tuyết mất thời gian một ngày, vẽ hơn mười bức họa, cuối cùng lấy ra bức vừa lòng nhất đặt trong hộp gấm, cho người đưa cho Lư Pha.

Bởi vì bên người nàng toàn bộ đã đổi thành gương mặt mới, Hạ Hầu Tuyết lúc này đây cũng thật cẩn thận.

Nàng tuyển riêng một tiểu giám nhìn thấy trung thực, kì thực rất tham lam, cho hắn một viên đồng châu.

“Sau khi làm xong chuyện, bản công chúa lại cho người một viên đồng châu!”

“Đa tạ công chúa!”

Tiểu thái giám tuy rằng tiến cung không lâu, nhưng tốt xấu cũng gặp qua một ít việc đời.

Biết được trần châu lớn nhỏ như trứng bồ câu này là thứ tốt, (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) hắn lập tức tham lam mà thu hồi, lại khấn tạ Hạ Hầu Tuyết, sau ôm hộp gấm, thừa dịp không có người chú ý, từ cửa sau chạy ra ngoài.

Bất quá, tiểu thái giám này ra khỏi tầm cung công chúa, sau khi vòng vài vòng, trực tiếp đi ngự thư phòng của Hoàng thượng.

Quỳ trên mặt đất, tiểu thái giám đem chuyện trải qua từ đầu chí cuối thuật lại một lần, hai tay đem hộp gấm cùng đồng châu dâng lên, hoàn toàn không thấy vẻ mặt tham lam lúc trước.

Trước khi đến, Hường Tiến đã bồi nhân được cho các tiểu thái giám tiểu cung nữ.

Làm cho bọn họ thông minh chút, không có chuyện gì nhiều hơn ánh mắt, nhiều hơn tâm nhãn!

Tuy rằng tiểu thái giám này xác thực có chút tham tài, nhưng hắn càng sợ hãi đánh mất tánh mạng, cho nên nhanh như chớp bỏ chạy đến trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ cáo trạng.

“Chuyện này người làm không tệ!”

Hoàng thượng chính mồm khích lệ, khiến cho tiểu thái giám cảm động đến rơi nước mắt, vội vàng dập đầu.

“Hoàng thượng, đây là nô tài phải làm!”

“Ừ! Là một tên hiểu chuyện! Lần này người lập công lớn, trăm trước hết cho người nhớ kỹ. Đồng châu người cứ cầm lấy, trở về nói cho Tuyết công chúa, nói là đồ đã đưa đến ——”

Hạ Hầu Quân Vũ sắc mặt âm u, thoát nhìn tâm tình hết sức không tốt, dọa đến mức tiểu thái giám cầm đồng châu, vội vàng lui ra ngoài.

Hoàng thượng mở ra hộp gấm, thấy được bức họa.

Tuy rằng Hạ Hầu Tuyết vẽ ra xa xa không bằng bản nhân xinh đẹp của Ngọc La Sát, nhưng có năm sáu phân tương tự.

“Thật sự là nữ nhi tốt của trẫm!” Dem bức họa vút ở một bên, Hạ Hầu Quân Vũ ngồi dựa vào ghế, cau mày, khóe miệng mang theo ý cười trào phúng.

Trước khi Hoàn Sinh Lâu khai trương, Hoắc thần y đã tiến cung giải thích tiền căn hậu quả thất trình của Hạ Hầu Tuyết.

Hoắc thần y là được Liên Cẩn ủy thác, đặc biệt đến vì lấy lại trong sạch cho Tiểu Liên Cẩn.

Hoàng thượng vốn dĩ không tin tưởng lời Hạ Hầu Tuyết, sau lại nghe Hoắc thần y nói như thế, làm hắn tức điên lên.

Sao lại sinh ra một đứa ngu xuẩn như thế!

Làm đem người xấu làm người tốt, chuyện xảy ra chẳng những không kiểm điểm sai lầm của chính mình, không phản tỉnh. Ngược lại chối bỏ trách nhiệm, một mặt thăm oán người khác, một chút đảm đương đều không có!

Thậm chí đến lúc này, Hạ Hầu Tuyết còn không biết hối cải, còn muốn liên hợp ngoại nhân hãm hại Ngọc La Sát!

Nàng quả thực là hết thuốc chữa!

Tức nhất là, sinh phụ của nghiệt chủng cư nhiên là tên khốn khiếp làm tổn hại người như thế!

May mắn đưa đến một chén thuốc phá thai!

Nếu không sinh ra một cái nghiệp chướng, vậy còn được sao!

Hạ Hầu Quân Vũ trầm mặc không nói, Hường Tiến cũng không rên một tiếng đứng ở bên cạnh.

Nhìn thấy Hoàng thượng mím chặt môi, Hường Tiến biết được, có vài người muốn xui xẻo. Tuyệt công chúa, người thật sự là tự tìm đường chết a.

Trong sứ quán, Lư Pha nôn đến thất điên bát đảo.

Hôm nay tao ngộ ở Hoàn Sinh Lâu đối với Lư Pha mà nói, thật sự là quá kinh khủng! Đại câu kia, sẽ trở thành ác mộng vĩnh viễn của hắn.

Vừa nghĩ tới đầu ngón tay kia, Lư Pha liền sợ run cả người.

May mắn hắn chạy nhanh!

Nếu không không có biện pháp tiếp tục sống trở về!

Lư Pha cảm thấy chính mình rất oan, không phải chính là muốn gặp mặt Ngọc La Sát hay sao? Thế nào khó như thế chứ!

Đúng lúc này, Vương thái y phụng chỉ tiến đến chữa bệnh cho Lư Pha.

Vương Thái y là Dược Thánh, tuy rằng không thể so với Hoắc thần y có danh tiếng như vậy, nhưng hắn đến, ít nhiều khiến cho Lư Pha thật cao hứng, đặc biệt là nghe nói hắn là ngự y của Hoàng thượng, Lư Pha lại thụ sủng nhược kinh.

Hoàn Sinh Lâu địa phương kia, hắn không bao giờ muốn đi nữa!

Vì thấy Ngọc La Sát, hắn đem mình biến thành giống một con cóc, chân còn xém chút phế bỏ, thật sự là ghen uất chết!

Nếu biện pháp này không thể thực hiện được, vậy thì ngẫm lại biện pháp khác đi!

Thái độ Vương thái y đối với Lư Pha đặc biệt cung kính, tươi cười khiêm tốn, thần thái nịnh nọt, không thể nghi ngờ khiến cho Lư Pha có được đãi ngộ giống như quốc quân, hắn chẳng những hưởng thụ, thậm chí có chút lâng lâng.

“Điện hạ yên tâm, vấn đề của người không lớn!”

Vương Thái y kê thuốc, Lư Pha mang đến dược sư lại tỉ mỉ nghiên cứu một phen, xác thực không có vấn đề, Vương thái y luôn mãi hành lễ sau mới rời đi.

“Thấy được chưa!”

Lư Pha nằm ở trên giường, đặc ý chỉ vào bóng lưng đi xa của Vương Thái y.

“Hạ Hầu Quân Vũ có bao nhiêu coi trọng ta, đây là chứng minh! Chỉ cần nhạc phụ chịu ra mặt hỗ trợ, sau khi ta trở về chính là hoàng thái tử!”

Lư Pha thả ra cuồng ngôn, người bên cạnh hắn tự nhiên là thúc ngựa chạy theo, nói một đồng lời đón ý nói hùa.

Nghe tiếng cười xa xa truyền đến, Vương thái y cười lạnh.

Nhạc phụ?

Hoàng tử điện hạ, người thật sự là ngây thơ!

Đao sớm đã mài tốt, đặt tại trên cổ người!

Cố gắng hưởng thụ thời gian vui vẻ cuối cùng đi.

Vương thái y hết sức chịu khó tới nhiều lần, ở dưới tận tâm tận lực trị liệu của hắn, Lư Pha rốt cục khôi phục bộ dáng anh tuấn tiêu sái.

Nếu không phải quang mắt xanh đen dưới hai con mắt, hiển thị người nào đó túng dụng quá độ, thân mình Lư Pha đúng là rất khuôn người dạng cầu!

Sau lại vài ngày, Hạ Hầu Tuyết không có đợi cho Lư Pha đáp lời, cứ tưởng nàng về quá xấu, Lư Pha không hề động tâm, vì thế lại vẽ một ít bức họa, để cho tiểu thái giám đưa cho Lư Pha.

Những bức họa kia cuối cùng đều đến trong tay Hạ Hầu Quân Vũ.

Thấy Hạ Hầu Tuyết một lòng muốn đưa Ngọc La Sát vào chỗ chết, Hoàng thượng hoàn toàn hết hy vọng.

Nhi tử thật vất vả nhìn trúng một cô nương, người lại muốn trăm phương nghìn kế hủy hoại đối phương!

Tuy rằng Hạ Hầu Tuyết không có bản lĩnh gì, cũng không thể làm gì Ngọc La Sát.

Nhưng, nàng đã có ý tưởng cùng hành vi phá hư hạnh phúc của Hạ Hầu Kinh Thiên, đây hoàn toàn chạm đến đến điểm mấu chốt của Hoàng thượng, là tội đáng chết vạn lần!

Một ít thương hại còn lại trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ, rốt cục bị Hạ Hầu Tuyết tiêu hao hầu như không còn.

Hoàng thượng trực tiếp khiến cho Khâm Thiên Giám tuyển ngày, định ngày 1 tháng 6, tổ chức hôn lễ cho Hạ Hầu Tuyết cùng Lư Pha.

“Cái gì?”

Vừa nghe đến tin tức này, Hạ Hầu Tuyết hoàn toàn choáng váng.

Nội dung vở kịch có phải hay không tiến triển quá nhanh?!

Phụ hoàng vì sao khẩn cấp muốn đem chính mình gả cho con cóc kia?

Bất quá, Hạ Hầu Tuyết không có biện pháp tự mình đi hỏi Hoàng thượng.

Bởi vì Hạ Hầu Quân Vũ lấy lý do trước khi kết hôn nam nữ không thể gặp mặt, đem Hạ Hầu Tuyết biến thành giam lỏng, chẳng những cho người nhìn nàng, còn để nàng ngoan ngoãn chờ lập gia đình.

Lúc này đây, Hạ Hầu Tuyết là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

“Bản công chúa hỏi người, người thật sự đem bức họa giao cho Ngũ hoàng tử sao?”

Vì thế, Hạ Hầu Tuyết đặc biệt tìm đến tiểu thái giám hỏi.

“Nô tài quả thật cảm giao cho thái giám quản sự bên người Ngũ hoàng tử!” Tiểu thái giám bình tĩnh.

Thái giám quản sự, hẳn là sẽ đem bức họa cho Lư Pha. Hạ Hầu Tuyết nghĩ.

Cũng không biết Lư Pha bước tiếp theo sẽ làm như thế nào!

Hạ Hầu Tuyết sốt ruột không thôi, Lư Pha lại bị một đồng ban thưởng của Hạ Hầu Quân Vũ làm lóa mắt, hôn mê đầu.

Nhạc phụ tương lai thật sự là xa hoa, chẳng những tạm thời thu dọn một phủ công chúa vì bọn họ tổ chức hôn lễ, còn ban cho rất nhiều kim ngân châu báu.

Để cho Lư Pha vui vẻ, là của hồi môn mười người giỏi ca múa.

Eo nhỏ mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng, một đám xinh đẹp động lòng người, câu hồn vô cùng!

Lư Pha thật sâu cảm thấy, Hạ Hầu Quân Vũ hẳn là phụ thân kiếp trước của hắn, nếu không làm sao có thể đối với hắn tốt như vậy chứ!

Đắm chìm ở trong sự dịu dàng, Lư Pha hoàn toàn quên hùng tâm tráng chí muốn chinh phục Vũ Thần của chính mình, mỗi ngày đều cùng oanh oanh yến yến cùng một chỗ, rất khoái hoạt.

Mà Hạ Hầu Quân Vũ ban cho, là từng đợt rồi lại từng đợt, như thủy triều tặng đi, cơ hồ mỗi ngày đều có ban tặng đến sứ quán, đưa cho Lư Pha.

Vừa thấy tình hình này, bách tính môn kinh thành đều nghị luận sôi nổi.

Xem ra Hoàng thượng là thật vô cùng coi trọng đám hỏi lần này, rất thích con rể này a!

Cũng có người nghe được, trong số con cái, người Hạ Hầu Quân Vũ thương yêu nhất chính là Hạ Hầu Tuyết!

Lần này, Tây Việt quốc thành tâm thành ý muốn cầu thủ công chúa, nhưng Hạ Hầu Quân Vũ không nỡ nữ nhi gả xa, muốn uyển chuyển cự tuyệt.

Nào biết ở trên cung yến, Tuyết công chúa đối với Lư Pha nhất kiến chung tình, không phải hắn không lấy chồng.

Hoàng thượng yêu thương nữ nhi, mới không thể không đáp ứng.....

Các loại tin tức về hoàng thất, lan tràn tản ra ở trong kinh thành.

Tổng kết lại, đơn giản chính là Hoàng thượng yêu thương Hạ Hầu Tuyết, mà Hạ Hầu Tuyết không phải Lư Pha không lấy chồng, bởi vì đau lòng nữ nhi, vừa xem trọng tình hữu nghị cùng Tây Việt quốc, Hạ Hầu Quân Vũ mới nhịn đau khiến cho nữ nhi gả xa.

Khi tin đồn này, rơi vào trong lỗ tai Ngọc Phi Yên thì nàng nhin không được nhú mày.

Ngũ hoàng tử cũng đã thành như vậy, Hạ Hầu Tuyết là ánh mắt mù sao?

Còn không phải khanh không lấy chồng ——

Đây là chỗ nào thả ra lời đồn?

Người giống Ngọc Phi Yên như thế, biết được chân tướng là số ít.

Sẽ nghiêm túc suy xét tính chân thật của những lời đồn đãi, cũng là cực kỳ ít ỏi, thậm chí hiếm thấy.

Tuy rằng ngày đó Hạ Hầu Tuyết ở Hoàn Sinh Lâu náo loạn như vậy, khiến cho rất nhiều người phản cảm, nhưng ở trong lòng mọi người, Hạ Hầu Quân Vũ là một hoàng đế tốt, cũng là phụ thân tốt.

Bởi vậy, bách tính môn cũng khó tránh khỏi rộng lượng chúc phúc Hạ Hầu Tuyết cùng Luru Pha!

Trong lúc nhất thời, chịu ảnh hưởng đại hôn của Tuyết công chúa đại hôn, không khí toàn bộ kinh thành cũng náo nhiệt lên.

Hạ Hầu Tuyết trong thâm cung, đương nhiên không biết bên ngoài đã đem màn đám hỏi Đại Chu quốc cùng Tây Việt quốc nhuộm đậm thành câu chuyện đồng thoại tốt đẹp.

Bạch mã vương tử nhất kiến chung tình, phụ thân hiền lành hòa ái lại thông tình đạt lý, tựa hồ nàng trời sinh chính là một công chúa may mắn.

Mà những người Tây Việt quốc đi theo Luru Pha đi sứ, cũng hoàn toàn bị những lời đồn mê hoặc đến mất đi lý trí.

Đại Chu quốc hoàng đế sủng ái Tuyết công chúa như thế, nhất định sẽ yêu ai yêu cả đường đi, yêu thương Ngũ hoàng tử.

Có Đại Chu quốc ủng hộ, Ngũ hoàng tử (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) sẽ trở thành hoàng thái tử, ngày sau chính là hoàng đế Tây Việt quốc! Bọn họ người trung tâm Ngũ hoàng tử, cuối cùng đều được thăng quan tiến tước, có được ban thưởng!

Có tâm phúc của Hoàng thượng Hoàng hậu, đem tình hình bên này viết thư, suốt đêm trở lại Tây Việt quốc.

Sau khi nhận được mật thư, Tây Việt quốc Hoàng thượng cùng Hoàng hậu mừng rỡ cười toe toét.

Trong triều đại thần đa số ủng hộ Đại hoàng tử, điều này làm cho hai người đau đầu không thôi. Như thế rất tốt, Ngũ hoàng tử có nhạc phụ cường hãn lại đau lòng hãn, còn có Đại Chu quốc làm hậu thuẫn, những lão gia này ai dám không nghe lời!

Cảnh tượng trong kinh thành hoà thuận vui vẻ, là thứ Hạ Hầu Quân Vũ muốn nhìn đến.

Xương tuồng, phải khuếch đại trước!

Khiến cho tất cả mọi người đắm chìm trong đó, lúc diễn, mới nắm vững đao lên trận!

Tới gần hôn kỳ, Hạ Hầu Tuyết đặc biệt phái người lại đây, hướng Hạ Hầu Quân Vũ cầu tình, xin phụ hoàng niệm tình cảm vợ chồng nhiều năm, đem Luru Hoàng hậu thả ra. Hạ Hầu Tuyết hy vọng xuất giá ngày đó, có mẫu hậu chúc phúc cho nàng.

Đối với thỉnh cầu duy nhất của Hạ Hầu Tuyết, Hoàng thượng không có bác bỏ.

Hắn đáp ứng Hạ Hầu Tuyết, ở ngày xuất giá, có thể nhìn thấy Luru Hoàng hậu.

Hạ Hầu Tuyết nào biết rằng, ở trong khoảng thời gian bị giam lỏng này, Luru Hoàng hậu cả ngày đều thấp thỏm lo âu, sợ Hạ Hầu Quân Vũ phé đi nàng.

Áp lực tinh thần thời gian dài, lại thêm một hồi rét tháng ba, Luru Hoàng hậu lập tức ngã bệnh, ngay cả khí lực xuống giường đều không có, hoàn toàn gãy thành da bọc xương!

Bất quá, khi Hường Tiến đi đến thăm cung Hoàng hậu, nhấn dùm ý chỉ Hoàng thượng cùng tâm nguyện Tuyết công chúa thì Hoàng hậu vẫn cứng rắn kìm chế gắt gao, tỏ vẻ nhất định sẽ tự mình đưa công chúa xuất giá.

“Hường công công, bôn cung muốn biết, Phò mã của Tuyết công chúa là ai?”

Luru Hoàng hậu nhìn Hường Tiến, có chút thấp thỏm bất an.

Hạ Hầu Quân Vũ hoàn toàn chặt đứt liên hệ giữa nàng với bên ngoài, ngay cả nữ nhi xuất giá, nàng cũng là người cuối cùng biết đến.

Cái này gọi là Hoàng hậu gì chứ!

“Nương nương yên tâm, Hoàng thượng sẽ không ủy khuất Tuyết công chúa!”

Hương Tiển cũng không dám tùy tiện lộ ra tin tức, chỉ là khiến cho Lư Hoàng hậu dưỡng tốt bệnh, Hoàng thượng nhất định sẽ làm cho Tuyết công chúa phong quang đại gả.

Đợi cho Hạ Hầu Tuyết xuất giá ngày nào đó, sáng sớm, Hạ Hầu Quân Vũ liền phái người tới trang điểm cho Lư Hoàng hậu.

Tuy rằng mấy ngày này Lư Hoàng hậu gầy yếu không ít, nhưng Hoàng thượng sớm có chuẩn bị.

Phượng y mới làm, hết sức vừa vặn, trang sức châu báu, tất cả đều là mới tạo ra.

Cung nữ trang điểm cho Lư Hoàng hậu, thủ pháp cực kỳ xảo diệu.

Chưa bao lâu, liền đem một nữ tử mặt khí sắc trang điểm thành Hoàng hậu nương nương uy nghi ngàn vạn.

“Hoàng hậu nương nương, mời người xem qua!”

Cung nữ hai tay cầm gương đồng đưa đến trước mặt Lư Hoàng hậu.

Nữ nhân rong gương, đoan trang hào phóng, trong ngoài đều để lộ ra một cổ khí thế mầu nghi thiên hạ, khiến cho Lư Hoàng hậu hết sức vừa lòng.

“Rất tốt! Bồn cung rất vừa lòng!”

Đại khái là vì trang dung xinh đẹp làm cho mình nhìn thấy trẻ đi rất nhiều, Lư Hoàng hậu tâm tình cũng dần dần biến tốt, ngay lúc nàng muốn đi đến chỗ Hạ Hầu Tuyết, một tiếng “Hoàng thượng giá lâm” truyền đến, Lư Hoàng hậu trong lúc nhất thời sửng sốt ở nơi đó.

Nàng đã không nhớ rõ, hoàng thượng đã bao lâu không có tới nơi này!

Chờ Hạ Hầu Quân Vũ đi đến bên người Lư Hoàng hậu, nàng mới kịp phản ứng, muốn hành lễ, lại bị Hoàng thượng đỡ lấy.

“Miễn đi! Trẫm cùng ngươi cùng đi đưa Tuyết Nhi.”

Nhìn Hoàng thượng dịu dàng như thế, Lư Hoàng hậu cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

Thẳng đến khi tay của Lư Hoàng hậu bị Hạ Hầu Quân Vũ nắm, hai người cùng tiến lên bộ liễn, nàng mới rốt cục hiểu được, đây mới thật là Hoàng thượng, Hoàng thượng tự mình đến đón nàng!

“Hoàng thượng, người không oán thần thiếp sao?”

Lư Hoàng hậu thật cẩn thận nhìn Hạ Hầu Quân Vũ.

Kỳ thật, trong lòng nàng còn có chút cao hứng.

Hoàng thượng là một người trọng tình, từ nhiều năm như vậy hẳn đều không thể quên Mộ Dung Yên, liền có thể nhìn ra.

Mấy ngày này, Lư Hoàng hậu ăn đủ đau khổ, cũng biết chính mình sai lầm rồi, không nên khiêu khích quyền uy của Hoàng thượng, trong lòng lại hối hận không thôi.

Chỉ là bị giam, Lư Hoàng hậu căn bản là không có cơ hội quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ sám hối.

Hôm nay, Hạ Hầu Tuyết xuất giá, đây ngược lại là một thời cơ rất tốt.

Lư Hoàng hậu hiểu được, trong cung này, nữ nhân duy nhất có thể dựa vào, chính là sủng ái của Hoàng thượng.

Dù cho không có sủng ái, có được Hoàng thượng tín nhiệm, cũng giống như có thể ở trong hoàng cung trôi qua một cách thuận lợi.

Mấy năm nay, Lư Hoàng hậu sống rất thoải mái, quên con hổ thủy chung là con hổ, Hoàng thượng thủy chung là Hoàng thượng.

Lần này nàng là ăn đủ giáo huấn, cũng không dám mạo phạm Hoàng thượng nữa!

Quả nhiên, sau khi nghe thấy lời Lư Hoàng hậu, Hạ Hầu Quân Vũ thở dài, “Chuyện đã qua, trẫm đã quên! Ngươi vĩnh viễn đều đã là Hoàng hậu của trẫm!”

Hạ Hầu Quân Vũ là miệng vàng lời ngọc, những lời này, khiến cho Lư Hoàng hậu kích động xem chút rớt xuống nước mắt.

Hoàng thượng đây là, sẽ không phế đi nàng?

Đây thật sự là quá tốt!

Lưu Hoàng hậu cao hứng nhiệt tình còn chưa hết, đã đến tẩm cung của Hạ Hầu Tuyết.

Bên trong giếng đèn kết hoa, vui sướng hân hoan.

Từ trong trang trí tẩm cung, đến đồ cưới của Hạ Hầu Tuyết, Lưu Hoàng hậu đều nhìn ra, Hoàng thượng rất dụng tâm, hẳn rất xem trọng hôn sự của Hạ Hầu Tuyết.

Sau khi xảy ra chuyện không tốt như thế, Lưu Hoàng hậu còn lo lắng Hạ Hầu Quân Vũ sẽ đem Hạ Hầu Tuyết phái đến trong miếu, để nàng tuổi già cô đơn cả đời.

Không nghĩ tới, Hoàng thượng nhân từ như vậy, xem ra hẳn vẫn yêu thương nữ nhi a!

Cũng không biết vị hôn phu là công tử nhà nào!

“Hoàng thượng, thần thiếp muốn đi xem Tuyết Nhi ——”

Lưu Hoàng hậu đã thật lâu chưa từng thấy qua nữ nhi, tự nhiên là lo lắng cho nàng.

Bất quá, thỉnh cầu của nàng Hạ Hầu Quân Vũ cũng không đáp ứng.

“Hoàng hậu trong lòng chẳng lẽ chỉ có nữ nhi?” Hạ Hầu Quân Vũ nói đùa, khiến cho Lưu Hoàng hậu sắc mặt đỏ lên.

Đây là, trước mặt mọi người liếc mắt đưa tình sao?

Hoàng thượng rốt cuộc quên không được tình cảm nhiều năm giữa bọn họ!

“Bệ hạ, người nói cái gì đó!”

Lưu Hoàng hậu biết được, Hạ Hầu Quân Vũ đã cho nàng bậc thang, nếu nàng không biết phân biệt, buông tha cho cơ hội hòa hảo này, về sau chỉ sợ rốt cuộc không thể cùng Hạ Hầu Quân Vũ thân cận.

“Ở chỗ này, bồi trầm đi!”

Hạ Hầu Quân Vũ vỗ vỗ vị trí bên người.

Cẩn nhắc lợi hại, Lưu Hoàng hậu cuối cùng buông tha đi thăm Hạ Hầu Tuyết, ngồi ở bên người Hạ Hầu Quân Vũ.

“Thời gian trôi qua thực mau a! Tuyết Nhi đã là đại cô nương, liền phải xuất giá!”

Lời Hạ Hầu Quân Vũ, gọi lên hồi tưởng chuyện cũ của Lưu Hoàng hậu, nàng cũng phối hợp, từng chút nhớ lại quá khứ, Để hậu hai người nói nói cười cười, không khí thật hòa hợp.

“Mẫu hậu đến? Bản công chúa muốn đi xem mẫu hậu!”

Vừa nghe nói Lưu hoàng hậu tới, Hạ Hầu Tuyết hận không thể nhanh chóng đi ra ngoài ôm mẫu hậu khóc kể cảnh ngộ của chính mình, để nàng cứu chính mình.

Nhưng mà, Hoàng thượng an bài ma ma quản giáo căn bản là không đáp ứng chuyện này.

Hạ Hầu Tuyết muốn tự cao tự đại ngang tàng, trực tiếp bị ma ma quản giáo đút một viên dược vào miệng.

“A, a ——”

Uống thuốc rồi, Hạ Hầu Tuyết cổ họng phát khổ, thoáng chốc nói không ra lời, hơn nữa thân mình cũng mềm không thể nhúc nhích, giống như một đầu nhân mặc người đùa nghịch.

“Tuyết công chúa, người vẫn thanh thản xuất giá đi!”

“Đến phủ công chúa, nô tỳ sẽ đem giải dược cho công chúa!”

Ma ma quản giáo vung tay lên, một đám cung nữ đi lên.

“Các người, nhanh chút trang điểm cho công chúa! Hôm nay là một ngày lớn, ai cũng không thể lơ lửng!”

Chờ Hạ Hầu Tuyết mặc vào giá y, được trang điểm xinh đẹp, Lưu Pha đã tiến cung, đi tới trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ cùng Lưu Hoàng hậu.

Có Vương Thái y tận tâm trị liệu, Lưu Pha đã sớm khôi phục dung mạo vốn dĩ, chân cũng cũng trị tốt, mặc vào quần áo màu đỏ, xa xa đi tới, thật đúng là tuần tú lịch sự, anh tuấn cao ngất.

Lưu Hoàng hậu cẩn thận đánh giá Lưu Pha, càng xem càng vừa lòng.

Cái tên anh tuấn như thế là con rể của nàng, Hạ Hầu Tuyết thật sự là phúc phần kiếp trước tu luyện được!

Bất quá, Lưu Hoàng hậu suy nghĩ thật lâu, đối với Lưu Pha đều không có ấn tượng, căn bản không biết hắn xuất thân từ thế gia nào.

“Hoàng thượng, không biết hắn là công tử nhà ai?”

Lưu Hoàng hậu nhỏ giọng hỏi.

“Tây Việt quốc Ngũ hoàng tử Lưu Pha, là con trai trưởng Hoàng hậu.”

Hạ Hầu Quân Vũ không nhanh không chậm hồi đáp.

Tây Việt quốc?

Cái này, Lưu Hoàng hậu vốn tâm vui vẻ, nhú thành một đoàn.

Tuyết Nhi muốn gả xa Tây Việt quốc?

Cái quốc gia xa xôi, bản cùng kia?

Không, đây không thể!

Hạ Hầu Tuyết lại là nữ nhi duy nhất của nàng!

“Hoàng hậu!”

Ngay lúc Lưu Hoàng hậu sắp không khống chế được, Hạ Hầu Quân Vũ cầm lấy tay nàng, lớn tiếng quát lớn, “Hôm nay là ngày đại hôn của Tuyết Nhi, người không được làm chuyện mất mặt xấu hổ!”

Lời Hạ Hầu Quân Vũ, khiến cho Lưu Hoàng hậu khôi phục lý trí, nhưng mà nàng vẫn không cam lòng.

“Hoàng thượng, người tại sao phải đem Tuyết Nhi gả đến Tây Việt quốc? Thần thiếp về sau sẽ không còn được gặp lại Tuyết Nhi!”

Mẹ con liên tâm.

Dù cho Lưu Hoàng hậu không tính là người tốt gì, nhưng nàng là một mẫu thân yêu thương nữ nhi.

“Lưu Pha làm sao không xứng với Tuyết Nhi? Hơn nữa, cửa hôn sự này là Tuyết Nhi chính mình tuyển, nàng xem trúng Lưu Pha, trăm cũng không có biện pháp!”

“Lại nói, Lưu Pha là con trai trưởng, hiện tại lại là con rể của trẫm. Có trẫm giúp đỡ, hắn sớm hay muộn sẽ là Thái tử, (Các bạn đang xem truyện trên trang Bạch Thiên Lâu, ngoài trang BTL đều là hàng sao chép chưa qua sự cho phép.) Tuyết Nhi đi theo hắn, về sau là một quốc gia chi mẫu! Điều này chẳng lẽ không tốt sao!”

Một quốc gia chi mẫu.

Lưu Hoàng hậu có chút ngây dại.

Nàng tự nhiên là hy vọng thân phận phu gia Hạ Hầu Tuyết càng cao quý càng tốt, như thế mới có thể cho Hạ Hầu Tuyết lấy được vinh hoa phú quý không bao giờ hết.

Nếu đúng như theo như lời Hạ Hầu Quân Vũ, cũng không sai!

“Bệ hạ, người thật sự sẽ giúp Lưu Pha đoạt được ngôi vị hoàng đế?”

“Người một nhà, đương nhiên không nói hai lời!”

Câu trả lời của Hạ Hầu Quân Vũ, rốt cục khiến cho Lưu Hoàng hậu nhẹ nhàng thở ra.

Cho dù Hạ Hầu Tuyết về sau không thể quay lại Đại Chu quốc, nhưng làm nhất quốc Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, đối với nàng mà nói là kết cục tốt nhất.

Huống chi Đại Chu quốc mấy lần cường đại cho Tây Việt quốc, có Đại Chu quốc làm chỗ dựa, cho dù Lưu Pha làm hoàng đế, cũng không dám đối với Hạ Hầu Tuyết có chút không khách khí!

Phân tích lợi hại, khó chịu trong lòng Lư Hoang hậu cuối cùng coi bỏ.

Lúc này, Hạ Hân Tuyết dưới sự điều khiển của cung nữ đi ra.

Hạ Hân Tuyết vốn dĩ đẹp, hiện tại lại trang điểm lộng lẫy, xa xa thấp đi tới, nhìn thấy tựa như tiên nữ, Lư Pha hoàn toàn xem choáng váng.

Nhìn thấy Lư Hoang hậu, Hạ Hân Tuyết về mặt kích động.

Mẫu hậu, ta không cần gả cho cái con cóc kia.....

Nàng cố gắng há mồm, không phát ra thanh âm nào.

Hạ Hân Tuyết muốn tránh thoát đi ra ngoài, lại bị hai cái cung nữ dùng thế lực bắt ép, căn bản là không thể động đậy.

“Công chúa.....”

Lư Pha thấy Hạ Hân Tuyết không có chú ý tới mình, đặc biệt đi tới, “Công chúa, ta tới đón nàng!”

Ngươi là ai?

Hạ Hân Tuyết cảnh giác nhìn Lư Pha, nam tử trước mắt anh tuấn tiêu sái, tuy rằng so ra kém Liên Cẩn, nhưng là cũng coi là một mỹ nam. Hẳn là Lư Pha phải tới sao?

“Công chúa, ta là Lư Pha!”

Thấy Hạ Hân Tuyết nhận thức không ra chính mình, Lư Pha đắc ý cười, đem chuyện tình mình bị bệnh giải thích một phen.

Cái gì?

Cái này, đến phiên Hạ Hân Tuyết ngây người.

Thì ra bộ dạng Lư Pha là cái bộ dáng này! Nếu không nghe thanh âm cảm thấy quen tai, nàng thật đúng là không thể tin được hai mắt của mình.

“Công chúa, chúng ta cùng phụ hoàng mẫu hậu dập đầu đi!”

Lư Pha vươn tay, kéo Hạ Hân Tuyết.

Mỹ nam trước mặt, Hạ Hân Tuyết có chút choáng váng, ngây ngốc cùng Lư Pha cùng nhau quỳ gối trước mặt Hạ Hân Quân Vũ cùng Lư Hoang hậu, dập đầu lạy ba cái.

Chờ Lư Pha giúp đỡ Hạ Hân Tuyết đứng lên, nàng còn chưa từ trong chân tướng Lư Pha là một mỹ nam tỉnh táo lại.

“Hoang hậu, ngươi xem, bọn họ xứng đôi biết bao!”

Hạ Hân Quân Vũ cười thật từ ái.

“Hiền tể a, Tuyết Nhi là con cung của trẫm! Ngươi nhất định phải đối đãi tốt với nàng, không được cô phụ kỳ vọng trẫm đối với ngươi!”

Nhạc phụ tiếp sức như thế, Lư Pha đương nhiên phải tăng tốc.

Lúc này, Lư Pha vỗ ngực biểu hiện quyết tâm, nhất định sẽ đối xử tử tế với Hạ Hân Tuyết, yêu thương nàng, bao dung nàng, cùng nàng ân ái, bạch đầu giai lão.

Lư Pha mồm mép đóng vô mở ra, nói ra những lời này, chẳng những khiến cho Hạ Hân Tuyết đỏ bừng mặt, mà ngay cả Lư Hoang hậu cũng là cao hứng không thôi.

“Tốt tốt! Ngươi nói như vậy, bổn cung an tâm! Mấu chốt là, nhất định phải sớm sinh quý tử!”

“Vâng, người yên tâm! Ta nhất định cố gắng! Ba năm ôm hai!”

Cuối cùng, Lư Hoang hậu vui mừng tiễn đưa Lư Pha cùng Hạ Hân Tuyết.

Tuy rằng đối với nữ nhi một câu cũng chưa nói, Lư Hoang hậu có chút kinh ngạc, nhưng vừa nghĩ tới Hạ Hân Tuyết là nàng dâu mới gả, tự nhiên là thẹn thùng, không nói lời nào cũng bình thường, cho nên điểm này cũng bị nàng xem nhẹ.

Thú được thê tử xinh đẹp như vậy, Lư Pha trong lòng vui như nở hoa.

Đem Hạ Hân Tuyết đưa vào động phòng, Lư Pha đi ra ngoài uống rượu.

Chờ trời sắp tối rồi, ma ma quân giáo mới tiến vào, cho Hạ Hầu Tuyết ăn giải được. Viên thuốc vào họng, Hạ Hầu Tuyết rốt cục có thể mở miệng nói chuyện, nhưng trên người vẫn còn mềm nhũn, không có khí lực gì.

Không đợi Hạ Hầu Tuyết hỏi, ma ma quân giáo trực tiếp nói đáp án cho nàng.

“Hoàng thượng nói, chờ sau khi động phòng, lại cho người một phần giải được còn lại.”

“Nhưng mà, nhưng mà.....”

Nhìn thấy nét mặt già nua nghiêm khắc của ma ma quân giáo kia, Hạ Hầu Tuyết không biết nên nói lời phía sau như thế nào.

Nàng đã không phải thân hoàn bích, còn từng lưu sản, tự nhiên là không thể cùng khuê nữ hoa cúc so sánh!

Chẳng lẽ..... Phụ hoàng không có làm một ít chuẩn bị cho nàng?

Nếu đêm tân hôn không có lạc hồng, chú rể làm sao có thể từ bỏ ý đồ! Sự tình trước kia của nàng cũng không thể khiến cho Lưu Pha biết được!

Sau khi nhìn đến Lưu Pha, Hạ Hầu Tuyết đã từ lúc đầu chống cự, kiên quyết không lấy chồng, biến thành muốn cùng Lưu Pha thử một lần, nói không chừng hai người lâu ngày sinh tình, thật sự còn có tương lai.

“Công chúa, người nói cái gì?”

Ma ma quân giáo nghiêm trang, tỏ vẻ căn bản là không rõ ý tứ của Hạ Hầu Tuyết.

“Chính là cái kia.....”

Không đợi Hạ Hầu Tuyết nói rõ ý của mình, Lưu Pha choáng váng đi đến.

“Công chúa, ta đến rồi, để nàng đợi lâu! Công chúa, có thể lấy được nàng, ta thật là cao hứng!”

Vừa thấy Lưu Pha, ma ma quân giáo thức thời lui ra, Hạ Hầu Tuyết lùi đến bên miệng lại nuốt xuống. Phải làm sao? Nàng phải như thế nào mới có thể giấu diếm được Lưu Pha, an toàn vượt qua đêm động phòng hoa chúc chứ?

“Công chúa, nàng thật đẹp!”

Không cho Hạ Hầu Tuyết nghĩ ra biện pháp, Lưu Pha đã đến trước mặt nàng, đưa tay nâng lên cằm nàng.

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp giống công chúa vậy!”

“Ngươi gạt người! Ta mới không tin đâu!”

Hạ Hầu Tuyết nghiêng mặt, trên mặt một mảnh rạng rỡ. Nàng không phải đem bức họa Ngọc La Sát cho Lưu Pha sao? Ở trong lòng Lưu Pha, chẳng lẽ không phải Ngọc La Sát đẹp hơn sao?

Tuy rằng Hạ Hầu Tuyết trong lòng có nghi vấn, nhưng nữ nhân nào không thích nghe nói như vậy chứ!

“Ta nói đều là nói thật! Lòng ta đối với công chúa, thiên địa chứng giám!”

Lưu Pha là cao thủ tình trường, đối phó Hạ Hầu Tuyết cô gái như thế, có chính là biện pháp.

Lúc này, Lưu Pha cầm lấy tay nhỏ bé của Hạ Hầu Tuyết đặt ở ngực mình, “Công chúa, cảm giác được không? Tim chỉ vì nàng nhảy lên!”

Hạ Hầu Tuyết vẫn sinh trưởng ở trong hoàng cung, gặp qua nam tử cực kỳ ít, chỗ nào gặp qua trận thế như thế.

Dưới ánh nến, hồng y nam tử chân thành thâm tình, mặt quan như ngọc.

Người như vậy, cũng không chính là vị hôn phu Hạ Hầu Tuyết tha thiết ước mơ sao!

Chưa bao lâu, Hạ Hầu Tuyết vốn dĩ còn đang rối rắm thế nào vượt qua đêm hoa chúc, ở trong lời ngon tiếng ngọt của Lưu Pha, bị lột sạch như quả trứng gà, mềm nhũn nằm trên giường màu đỏ.

“Công chúa, ngươi thật đẹp! Thật sự là không một chỗ không hoàn mỹ, không một chỗ không đẹp được! Công chúa, ta rất thích nàng! Ta yêu nàng yêu sắp phát điên rồi!”

Lưu Pha si ngốc nhìn Hạ Hầu Tuyết, ánh mắt kia, chuyên chú lại thâm tình.

Hạ Hầu Tuyết lúc này đây thật sự tin lời của đối phương!

“Không nên nhìn! Thật xấu hổ ——”

Hạ Hầu Tuyết muốn đi ngăn trở ánh mắt Luru Pha, nàng then thùng như thế nhưng lại trực tiếp kích thích hắn.

“Ta cũng cho nàng xem! Như thế thì công bằng!”

Nói xong, Luru Pha nhanh chóng kéo quần áo trên người mình, bò lên trên.

Chờ hắn bao phủ ở phía trên Hạ Hầu Tuyết, đêm thuộc về hai người đang phấn khích mở màn.

Ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, trong phòng truyền đến một tiếng rít gào.

“Đây rốt cuộc là chuyện như thế nào! Ngươi thế nhưng không phải xử nữ!”

“Phò mã, ngươi nghe ta giải thích.”

“Giải thích? Ha ha ha! Ta được làm Ô Quy vương bát đản, cư nhiên còn vui sướng hài lòng, cho là mình cưới bảo bối trở về! Ta nói Hạ Hầu Quân Vũ thế nào đối với ta tốt như vậy chứ! Thì ra là vì che giấu cho ngươi!”

“Ta thật không phải là cố ý muốn lừa gạt ngươi!”

“Cút ngay! Ngươi đem ta trở thành khi đùa giỡn, rất vui sao? Đây là cái gì? Trong cái chai này là cái gì? Ngươi làm chút máu bò câu đã nghĩ lừa dối qua cửa? Ngươi nghĩ rằng ta là ngu ngốc? Lão tử xem chút bị ngươi lừa!”

Trong phòng “Bính lách cách bành”, đồ sứ tinh mỹ bị đập nát, Luru Pha phát cuồng rút kiếm ra, chém lung tung một mạch.

“Phò mã, sắc trời đã tối, có chuyện gì hay là chờ ngày mai nói đi!”

Ngoài cửa, thanh âm lạnh như băng của ma ma quân giáo truyền vào.

“Không được! Ta hiện tại liền phải tiến cung, ta muốn đi gặp Hạ Hầu Quân Vũ, ta hỏi hắn, vì sao đem người đàn bà dâm đẳng đưa cho ta!”

Luru Pha hỗn hển nơi nơi tìm kiếm quần áo.

“Hừ! Bệ hạ đem Tuyết công chúa gả cho ngươi, đã là thiên đại ban ân! Ngươi hẳn là quý tạ ơn mới đúng!”

Ma ma quân giáo tuy là nô tài, nhưng nói chuyện rất có khí thế.

Đêm tân hôn đã gặp phải khuất nhục thế tử không trình lớn như vậy, còn bị một cái nô tài giáo huấn, Luru Pha hỏa trong lòng “Xoẹt xoẹt” ứa ra.

“Ban ân này ta không cần!”

Ma ma quân giáo đứng ở ngoài cửa, không thể thoái nhượng.

“Không cần? Ngươi dám sao? Ngươi cho là bệ hạ tại sao phải đem Tuyết công chúa gả cho ngươi? Bởi vì nàng đã có đứa nhỏ! Đến lúc đó, đứa nhỏ của nàng kế thừa ngôi vị hoàng đế, Tây Việt quốc cùng Đại Chu quốc chính là người một nhà!”

Ma ma quân giáo giải thích, khiến cho Luru Pha tỉnh táo lại.

Thì ra Hạ Hầu Quân Vũ nói, người một nhà, không nói lời hai nhà là cái ý tứ này!

Để hắn vui vẻ làm cha, còn tính tốt cả tương lai, thật sự là quá âm hiểm ngoan độc!

Luru Pha phẫn hận nhìn Hạ Hầu Tuyết kinh hoàng, mang theo kiếm đi tới. “Ngươi là người lần đầu tiên đội nón xanh cho ta!”

“Không có, ta không có ——”

Hạ Hầu Tuyết lắc đầu, nàng không rõ ma ma quân giáo tại sao phải nói lời như vậy khiến cho Luru Pha hiểu lầm.

Trong bụng của nàng căn bản là không có đứa nhỏ!

Luru Pha giận xông lên đầu, làm sao chịu nghe giải thích, dương tay, bảo kiếm đâm vào bụng dưới của Hạ Hầu Tuyết.

“Người đâu! Phò mã giết người! Phò mã giết chết công chúa!”

Ngay cùng thời gian, thanh âm bên ngoài vang lên, tại ban đêm yên tĩnh này, Phò mã giết chết công chúa, những lời này truyền đi rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.